

Ba
trăm
năm
không gặp
Thượng
Tiên

Trans
& edit:
Hello
Truyện

Đọc và đăng tải tại hellotruyen.com

BA TRĂM NĂM KHÔNG GẶP THƯỢNG TIÊN

Tác giả: Mộc Tô Lí

Thể loại: Ngôn Tình, Tiên Hiệp, Huyền Ảo, Linh dị, Đam Mỹ, Cổ Đại

[**DTV-EBOOK.COM**](http://DTV-EBOOK.COM)

Chương 1: 1: Thương Lang Bắc Vực - Ma Đầu

Giữa năm Thiên Thù, Miện Châu đại tuyết.
Biển Vô Đoan tuyết phủ kín mười vạn dặm, phủ đến cả Thương Lang Bắc Vực.

Nơi này quá lạnh, chỗ nước đọng cũng nổi lên một lớp băng mỏng.
Ô Hành Tuyết đứng trên một cái cây chết dưới nước, rửa đi vết máu trên tay.

Đôi tay mảnh mai trắng tinh kia, không có một chút sức sống, dường như chỉ trêu chim trong điện ngọc, thưởng hoa nơi Tiên Đô.

Nhưng cách đây không lâu, hai ngón tay đó đã trực tiếp xé vài cái đầu.
Cho nên hắn rửa thật cẩn thận, không có ý định mở miệng, người bên bờ biển cũng không dám mở miệng.

Nín thở như vậy thật lâu, rốt cuộc bọn họ chờ được một câu.

"Năm nay là năm nào?" – Ô Hành Tuyết hỏi.

Giọng nói xuyên qua mặt nước mênh mông, có chút mơ hồ.

Người bên bờ biển phản ứng một lúc, vội vàng đáp: "Thiên Thù năm thứ 25."

Ô Hành Tuyết ngử ngử ngón tay đã rửa xong, rốt cuộc đảo mắt nhìn qua:
"Thiên Thù?"

"Đúng vậy, Thiên Thù."

"Thiên Thù....." – Ô Hành Tuyết nhỏ giọng lặp lại niên hiệu xa lạ.

Người đáp lời vội nói: "Tiên môn bách gia đã thay đổi."

"Ha."

Ô Hành Tuyết rũ tay, theo động tác, có tiếng kim thạch khẽ cọ xát leng keng.

.....!Giống như một chuỗi khoá xiềng xích.

Mấy người bên bờ biển phản ứng cực mạnh với âm thanh này, da đầu đầu tê rần.

Bọn họ cẩn thận nhìn người dưới nước.

Chỉ thấy Ô Hành Tuyết một thân thương thanh tở y, giống như hoà vào sương mù lạnh lẽo.

Nhưng bất luận là cổ tay giữa tay áo, hay là xương mắt cá lộ ra do chân trần, đều tái nhợt sạch sẽ, không thấy bóng dáng xiềng xích.

Mà tiếng leng keng này vẫn t ùn tại chân thật.

Có người nhỏ giọng l ầm b ầm: "Tiếng động này là —— "

"Suyt! Có bệnh? Người lại mở nhọn hỏi trước mặt? Tìm chết cũng đừng kéo bọn ta theo!"

Người cắt ngang sợ vị kia dưới nước nghe thấy, quát mắng cũng chỉ dùng giọng hơi.

Đáng tiếc vẫn bị nghe thấy.

"Là cái gì?" – Ô Hành Tuyết hỏi, "Đừng ngừng lại, tiếp tục nói."

Mọi người bên bờ biển ngừng hô hấp, nuốt nước miếng, ngón tay r ù bên người run rẩy cực nhẹ: "Không.....!Không! Bọn ta.....!bọn ta chưa nói cái gì cả, thật sự chưa nói gì cả."

Người đời đời biết, Thương Lang Bắc Vực là nơi khiến người sợ hãi hơn cả động quỷ.

Quỷ quái trên thế gian không sợ báo ứng không sợ tiên phạt, duy nhất chỉ sợ chết tại nơi này.

Tà ma bị giam c ầm tại nơi này, đều sẽ bị đóng bởi t ầng t ầng lớp lớp thiên toả.

Nhìn không thấy cũng không giải được, đại diện cho trời cao trách phạt.

Ngắn thì một ngày dài thì một năm, tà yêu bị đóng nhất định sẽ chịu tra tấn chịu không thấu, hồn phi phách tán, linh nhục câu diệt.

Vì vậy, Thương Lang Bắc Vực tại biển Vô Đoan này trên không trung lơ lửng 513 năm, chỉ có vào không có ra.

Ngoại trừ ma đầu Ô Hành Tuyết.

Hắn là người duy nhất bị đóng lại đây 25 năm, vẫn sống sót như cũ.

Ma đầu như vậy, hiện tại treo một thân xiềng xích vô hình, nhỏ giọng nói "Tiếng leng keng này là cái gì, người nói cho ta nghe một chút", ai dám thật sự nói tiếp?

Tĩnh mịch chậm rãi tràn ngập trong sương mù lạnh lẽo.

Người bên bờ biển thật cẩn thận liếc mắt một cái, lập tức thấy Ô Hành Tuyệt nghiêng đầu nhìn bọn hắn chăm chăm, không nói một lời.

Nhất thời lạnh run từ đầu đến chân.

Tieu r ồi.

Chủ nhân âm tình bất định này lại bắt đầu r ồi.

Trong lòng mọi người nói.

Thật ra tr ần đời đầu biết vị ma đầu này trông cũng không dọa người.

Ngược lại, hắn được sinh ra với tướng mạo khá tự phụ, giọng nói rất dễ nghe, bộ dáng cũng cực kỳ dễ nhìn, đặc biệt là gương mặt.

Đuôi mắt hắn hơi sụp xuống, từ trên cao nhìn xuống, giống như mực vừa đông lại trong hồ băng.

Nhưng như vậy thì sao?

Đừng nói những thuộc hạ tà ma hung thần ác sát này, ngay cả Linh Đài thập nhị tiên trước kia, hắn cũng nói giết liền giết.

Ai lại không sợ?

Hắn nói chuyện, sợ.

Hắn không nói chuyện, cũng sợ.

Nghiêng đầu một lần nữa như thế, lại con mẹ nó càng muốn mạng!

Mọi người m ồ hôi lạnh ròng ròng.

Một lúc sau, người nói sai đầu tiên thân thể run lên, không thể kìm lại:

"Thành chủ, thành chủ ta sai r ồi.

Là ta nói không lựa lời, ta không nên nhắc đến khoa.....!Phỉ phui! Tóm lại ta không nên! Ta thật là, ta thật là —— "

Hắn lâu vết máu bên miệng mình, đang định hạ chú phát tàn nhẫn th ề độc.

Lập tức nghe Ô Hành Tuyệt nói: "Người sai chỗ nào r ồi, ta không rõ."

"....."

"Còn có, người gọi ta là thành chủ?"

"....."

Đệt.

Từ thành chủ này làm sao với người, cũng không thể gọi?

Mấy người ở bờ biển bị tầng tầng chất vấn làm cho muốn điên r ồi.

Nhưng bọn họ không biết chính là, vị trên cây kia thật sự đã sớm sụp đổ r ồi

---

Ô Hành Tuyết đi êm tĩnh, trong lòng lại sóng lớn ngập trời.

Nhớ nhung suy nghĩ chỉ có bốn chữ: Sao lại như vậy!
Hắn chỉ ngủ ngon một giấc, làm sao lại ở trong thân thể người khác???
Rõ ràng một khắc trước, hắn vẫn là Thước Đô vương công hiền quý.

Mới vừa gác lại ngọc mỹ tửu ở Khúc Thủy yến, khoác áo choàng h ồi phủ.
Thước Đô lập tức đỡ tuyết hai ngày không ngừng, đường hơi khó đi.

Hắn thân cao, gã sai vặt cố giương dù hết sức, xiêu xiêu vẹo vẹo.
Hắn không thấy đường, giành lấy dù tự mình che, lại đặt ngọc lô vào trong tay áo.

Làm cho gã sai vặt một đường thụ sủng nhược kinh.
Người trong phủ sớm chuẩn bị sẵn một bình nước nóng, thật sự ấm áp, thế cho nên hắn vừa vào cửa lập tức bu Ồn ngủ.
Hắn nhớ rõ chính mình tiện tay vớ một quyển thoại bản dân gian, tựa mép giường lật xem.
Ngoài cửa sổ, chim sẻ đông đậu trên chuông gió, leng keng rung động.
Hắn nghe, nhìn, không biết như thế nào lại chống đầu ngủ mất.....
Đến lúc bị tiếng người ồn ào bừng tỉnh, mở mắt ra, lập tức phát hiện chính mình đã tới cái chỗ quỷ quái ——
Bốn phía mặt nước mênh mông, sương mù đầy trời.
Trong nước chỉ có một gốc cây khô, lẻ loi đứng đó.

Dưới nước lờ mờ, đều là cành cây trắng xanh.
Mới đầu hắn cho rằng, đó là do Thước Đô thịnh hành một thời gian loại san hô trắng.

Nhìn kỹ mới biết, tất cả kia đều là cánh tay người.
Tất cả đều là cánh tay.....
Mà hắn đứng trên cành khô có thể gãy bất cứ lúc nào, để chân tr ần không có điểm tựa.

.....

Còn có gió thổi hắt.

Còn lác lư.

Còn tay đầy máu.

Trời biết một chớp mắt kia, hắt có bao nhiêu muốn mắng người.

Trong thi thư thoại bản người chớp mắt đầu là "Chợt mơ về thời niên thiếu", đến hắt lại thành "Quý thượng thân".

Ờ, sai rồi.

Là hắt thượng thân quý.

Nhờ phúc của đám vạ miệng kia, hắt chưa kịp nói sai lời, đã lập tức minh bạch được điểm quan trọng nhất ———

Nơi quý quái này gọi là Thương Lang Bắc Vực, là nơi chuyên giam giữ ma đầu.

Hắt chính là ma đầu bị khoá kia.

Mấy tên bên bờ biển kia dường như từng là thuộc hạ của hắt, trong đó có một tên lúc xông tới, trong tay còn kéo theo nửa cái thi thể máu chảy đầm đìa, mặt vô cảm đá xuống nước.

Có thể thấy được không phải là người lương thiện.

Bị người như vậy vây quanh, hắt có thể nói "Ta không phải nguyên chủ" sao?

Nói rồi, mấy tên thủ hạ vừa thành khẩn vừa sợ hãi kia mặt sẽ biến sắc tại chỗ, xé hắt thành hai mảnh, ném hắt vào vũng nước đọng này.

Cho nên hắt đành phải vừa rửa máu trên tay, vừa cân nhắc nương theo bọn họ mà nói.

Kết quả nương nửa ngày, lại nương ra "Thành chủ ta sai rồi", "Thành chủ, ta cam miệng" và "Phỉ phui".

Muốn mạng mà.

—————
Trong lòng hắt tự tính toán, bỗng nhiên nghe thấy một trận âm thanh ồn ào.

Cách vách núi dày như sắt khó mà nghe rõ, nhưng vừa nghe, chỉ cảm thấy có vô số người vây quanh bên ngoài, rút đao kiếm.

Xen lẫn còn có tiếng người, mơ hồ có thể nghe thấy "Còn chờ cái gì" "Ma đầu kia" linh tinh chữ nghĩa.

Lời còn chưa dứt, lại nghe thấy một tiếng coong keng chấn vang.

Huyền thiết và hắc thạch vỡ vụn ào ào lăn xuống, hờbằng âm trầm vô biên chấn động đều cuồn cuộn kịch liệt ——

Điên đến cảnh cây gần nhất Ô Hành Tuyết đang chống đỡ.

"....."

Mấy tên thuộc hạ bên bờ biển nghe thấy động tĩnh bên ngoài vách núi, nhú chặt mi tâm, sắc mặt khó coi.

"Nghe không tốt."

"Tiên môn bách gia dự tính đều tới."

"Tới đương nhiên là sẽ tới, bọn họ không phải trước sau như một xem Thương Lang Bắc Vực này như mạng sao?"

"Lời là nói như thế, trên đời còn một nơi cuối cùng có thể kinh sợ tà ma uế vật, có thể không xem như mạng sao."

"Ha, vậy thì làm sao, còn không phải tất cả đều tới rồi."

Đùng đoàng!

Lại một tiếng, vách núi vẫn giống như sắt đúc, nhưng chấn động lại càng ngày càng lợi hại.

"Không được, cứ theo tiến độ này, bọn họ rất nhanh sẽ vào được! Thành chủ, chúng ta ——" bọn thuộc hạ quay đầu lại, giọng nói ngưng bật.

Lập tức thấy Ô Hành Tuyết rũ mắt, ngón tay đang nắm một đoạn cành khô khác.

Thuộc hạ: "?"

"Chúng ta cái gì, tiếp tục nói." – Ô Hành Tuyết dường như chỉ là bẻ lấy thưởng thức, nhìn hai mắt lập tức thấy mất hứng, tùy tiện ném vào trong nước.

Bọn thuộc hạ nhìn chằm chằm nhìn chằm chằm nhánh cây đã chết lặng lẽ trôi trên mặt nước, vẻ mặt có chút kinh hãi.

Rốt cuộc người đời đời biết, tất cả những vật đã qua tay đại ma đầu này, dù chỉ là một giọt nước, đều đáng sợ.

"Chúng ta....." – Thuộc hạ liếm liếm môi, ánh mắt vẫn nhìn không được liếc nhìn nhánh cây đó, "Chúng ta nhanh chạy khỏi nơi này."

"Không sai, thành chủ."

Thương Lang Bắc Vực này hai ngày chợt nổi lên dị tượng, người đời đời đời nói là đã tận số rồi.

Tiên môn bách gia sợ nơi này sụp đổ, đương nhiên là không ng ỡ yên được, mã bất đình đ ề toàn bộ đ ầu tới."

(马不停蹄 Mã bất đình đ ề Ngựa không dừng vó; tiến tới không ngừng (ví vớ không ngừng tiến bộ)

Một nửa là muốn tận lực cứu sống.

Một nửa là sợ hãi ma đ ầu bị khoá bên trong còn chưa có chết hẳn.

Dưới loại tình huống này, hai bên nếu gặp nhau, thật sự chính là một trận đánh ác liệt.

Mấy người trong đám thuộc hạ ng ắm lại li ền thấy đau đ ầu.

Bọn họ đang muốn thúc giục, lại nghe Ô Hành Tuyết mở miệng: "Cho nên các người hoảng loạn cuống quít như vậy, là vì đánh không lại?"

Thuộc hạ: "....."

Cái đó không thể g ạt đ ầu.

"Thành chủ, đám con cháu tiên môn bên ngoài đó căn bản không đáng nhắc tới." – Tên nhi ều tuổi nhất kia nói.

Người bên cạnh hẳn tr ần mặc hai giây nhìn hẳn ch ằm ch ằm: "?"

"Nhưng thật ra bản thân Thương Lang Bắc Vực này." – Hẳn nhìn lướt qua khắp nơi, "Đ ầu nói nơi này mấy ngày li ền có dị tượng, là cung cấp nuôi dưỡng linh khí.

Lời này hẳn không sai, nếu không chỉ bằng bọn ta cũng không vào được nơi này.

Chỉ là nơi này, năm đó cũng là từ vị kia.....!vị kia Thiên Túc thượng tiên quản."

Mấy chữ "Thiên Túc thượng tiên" kia hẳn nói nhanh như bay lại hàm h ồ, nhưng vẫn bị người bên cạnh cũng một giò.

"Hẳn và Tiên Đô đ ầu đã chết, người một hai phải nhắc đến trước mặt thành chủ?" – Bọn họ xuyên qua bờ h ồ bao la, trộm ng ắm Ô Hành Tuyết một cái, ép tiếng nói tới g ần như không nghe thấy.

"....."

Ô Hành Tuyết trong lòng lại nói, lại là sắc mặt trắng b ạch lại bộ dáng trong lòng hiểu rõ mà không nói ra.

Vị Thiên Túc thượng tiên kia v ời ta, không, vớ nguyên thân này của ta có

bí mật gì? Lại nhìn ta như vậy.

Ô Hành Tuyết rất muốn bắt tên thuộc hạ kia tiếp tục nói, để hiểu rõ ngọn nguồn.

Nhưng ngại thân phận, chỉ có thể từ bỏ.

Hắn cũng không phải nguyên chủ bị khoá ở đây, không thể làm gì khác.

Chỉ có thể nghe danh xưng xa lạ kia, lặng im, thờ ơ.

Thuộc hạ lại nhìn hắn một cái: "Tóm, tóm lại, tuy rằng vị kia chết từ lâu, nhưng nơi quỷ quái này nói không chừng còn hậu chiêu của hắn sót lại, bị mắc kẹt lại thật không tốt."

"Đúng vậy."

"Cho nên thành chủ à, chúng ta chạy nhanh thôi!"

Ngữ khí của bọn họ nôn nóng khẩn thiết, gần như tận tình khuyên bảo.

Thành chủ của bọn họ cũng cảm thấy rất có đạo lý, có thể gật đầu đáp ứng.

Nhưng thành chủ lúc này có một vấn đề cấp bách hơn.

Muốn hỏi, thì nên đề là làm cách nào không tổn hại thân phận mà đầu, để người khác đem hắn từ chạc cây này đi xuống?

Ô Hành Tuyết nhìn thoáng qua hồ sâu dưới chân, lại nhìn về phía bờ biển.

Vài tên thuộc hạ trông mông nhìn hắn, chờ một mệnh lệnh.

Hắn lược nghĩ một lúc, nâng tay lên.

Hơi cong ngón trỏ chọn mấy tên ở bờ biển kia, điểm trúng một tên tương đối thuận mắt.

"Người lại đây." – Tiếng nói hắn vẫn như cũ không nhẹ không nặng.

Tên bị điểm trúng run lên một chút, không rõ nội tình mà cứng đờ ở đó.

"Ta?"

"Ừm."

"Thành chủ ta, ta lại nói sai lời nào sao? Ta vừa nãy không có mở miệng."

Ô Hành Tuyết: "....."

Hèn nhất.

"Lại đây." – Hắn nhỏ giọng lặp lại một câu, rũ ngón tay đang chỉ người kia.

Trong động tác, nhưng xiềng xích vô hình lại phát ra tiếng leng keng vang vọng.

Tên bị điểm trúng kia không dám hỏi nhiều, tê da đầu, nhấc chân lập tức bước lên hồ nước lạnh, một bước trăm trượng.

Chỉ trong tích tắc, đã đến trước cái cây chết.

"Thành chủ."

Hắn vừa muốn đặt chân lên cái cây, lại nghe thấy một tiếng vang lớn!
Vô số kiếm khí từ tám hướng lao đến, mang theo hàn ý của phong tuyết
ười vạn dặm nơi Thương Lang Bắc Vực.

Hắn duỗi tay về phía Ô Hành Tuyết nháy mắt tay biến thành một làn sương
máu, cả người thật mạnh bị đẩy trở lại bờ biển.

Chỉ một thoáng, cự trận hờ hững, sóng triều dữ dội.

Ô Hành Tuyết chỉ cảm thấy kiếm ý băng lạnh nghênh diện quét tới, hắn
theo bản năng nhắm mắt.

Lúc mở mắt, lại thấy một đoá vương liên kim sắc đủ bao vây toàn bộ
Thương Lăng Bắc ngục ầm ầm mở ra dưới chân hắn.

Hắn lơ mơ nhìn thấy bên trong hoa tuyết và kim sắc là một hư ảnh tay cầm
cự kiếm.

Người nọ vóc dáng rất cao, trên xương vành tay phải có ba chiếc khuyên
tang màu đen, sắc bén lộ ra sát khí tận trời, gương mặt lại như quan ngọc.

Giống như gió trời nơi biển Vô Đoan mang theo mùi sắt lạnh.

Hắn ở trong gió trời hư vô kia quay đầu nhìn về phía Ô Hành Tuyết, bên
dưới tai nơi hợp với gân cốt ở cổ có một dấu kim ấn thoáng ảm thoáng
hiện.

Đó là một chữ "Miễn".

Người đời đầu biết, Thiên Túc thượng tiên Tiêu Phục Huyền nhận trời ban
chữ "Miễn".

Miễn, tức Xá, trăm tội toàn tiêu.

Tác giả có lời muốn nói:

Tôi đến đây! Ô Hành Tuyết thụ, không được phản đối ~

Văn án đang xem xét, mọi người đọc chính văn trước nhé ~

Ngoài ra, đừng mong đợi quá nhiều, bởi vì tôi nghiêm túc thật sự viết một
bộ cổ đam, có thể không hay lắm, cảm tạ ~ Yêu mọi người!.

Chương 2: 2: Quan Tài

Bên ngoài Thương Lang Bắc Vực.

Trong phút chốc kim sắc vương liên phát nổ, con cháu tiên môn bách gia bị oanh một cái trở tay không kịp.

Cưỡng chế vô hình giống như cách biển cả ngàn dặm, chấn động mọi người cách xa hàng trăm thước.

Cách những người gần đó, đao kiếm pháp khí chia năm xẻ bảy, phế bỏ tại chỗ.

"Khụ khụ khụ.....!Môn chủ." – Một tiểu đệ tử giãy giữa bò ra từ trong tuyệt.

Hắn ấn ngực, muốn dùng kiếm để đứng dậy, lại phát hiện trong tay mình chỉ còn cái chuôi kiếm.

"Môn chủ, kiếm của ta....."

Đối với một ít đệ tử tiên môn mà nói, kiếm như sinh mệnh.

Đặc biệt là kiếm tu đại tông, Phong gia.

Tiểu đệ tử này chính là môn đồ của Phong gia.

"Vứt, trở về đút lại." – Phong Cư Yên lại không nhìn hắn, ánh mắt vẫn dừng ở trăm trượng bên ngoài, mi tú nhíu chặt.

Làm môn chủ, năng tự nhiên sẽ không giống tiểu đệ tử chặt vật lăn lộn.

Mà là tay cầm trường kiếm đứng trước người khác, chặn lại hơn phân nửa uy áp.

Nàng đứng đến thẳng tắp, khe hở ngón tay lại có máu chảy ra, thấm vào kiếm vẫn.

Tiểu đệ tử nhìn huyết sắc, trong lòng cả kinh.

Hắn mới nhập môn, biết rất ít.

Đây là lần đầu hắn nhìn thấy môn chủ đỏ máu: "Môn chủ, kim ảnh này đến tột cùng là vật gì, sao lại lợi hại như vậy?"

"Hắn là Bồn Mệnh Vương Liên." – Phong Cư Yến nhỏ giọng nói.

"Bồn Mệnh Vương Liên?!"

Nhóm tiểu đệ tử đậy mặt kinh nghi.

Theo truyền thuyết, Bồn Mệnh Vương Liên là sở hữu độc nhất của Thiên Túc thượng tiên.

Bởi vì hắn chấp chưởng hình và xá, một tay tử một tay sinh, cho nên có hai đại mệnh chiêu ——

Một là chiêu hạ câu vong hồn, một chiêu hạ vạn vật sinh.

Bồn Mệnh Vương Liên chính là cái trước.

"Bọn ta chỉ nghe đồn đãi, chưa từng nhìn thấy qua."

"Ai tận mắt chứng kiến? Nhìn thấy đầu đã chết." – Phong Cư Yến nói.

Huống chi đó là mệnh chiêu.

Mệnh chiêu lúc ban đầu là ý muốn đổi mệnh lấy chiêu, đó là muốn đốt sạch linh hồn.

Mặc dù là Thiên Túc thượng tiên, cũng hao tổn cực đại, dễ dàng căn bản sẽ không hữu dụng.

Nó một lần xuất hiện là 25 năm trước.

Ngày đó núi Thái Nhân lở, Tiên Đô tận diệt, 3000 bài vị đổ ập xuống, hơn phân nửa chìm dưới đáy biển Vô Đoan.

Có người nói, ngày đó trên đỉnh núi Thái Nhân, ở nơi cách Tiên Đô gần nhất, từng có kim ảnh của vương liên chiếu rọi.

Sau đó, ma đầu Ô Hành Tuyệt đã bị đóng vào Thương Lang Bắc Vực.

Từ đó, cũng không còn Tiên Đô.

Tiên Đô chết, nhân gian tự nhiên lập tức rối loạn, tai họa hoành hành.

Chỉ có những tông môn tụ tập đó, miếu tiên tượng thần san sát nhau, mới có thể miễn cưỡng bảo vệ một phương bình an.

Từ ngày đó trở đi, tiên môn bách gia sửa tên thành "Thiên Thù".

"Môn chủ?" – Tiểu đệ tử chần chừ nói: "Bồn Mệnh Vương Liên này tại sao lại hiện thế? Thiên Túc thượng tiên không phải đã.....!chết sao?"

"Thương Lang Bắc Vực dù sao cũng là nơi hấn phụ trách, còn có chút linh thần sót lại chẳng, đến mức vì sao đột ngột xuất hiện Bốn Mệnh Vương Liên." – Phong Cư Yến chợt ngừng lại, "Chẳng lẽ —— "

Chẳng lẽ ma đầu kia thật sự còn sống?

Không chỉ có còn sống, thậm chí là có thể rời khỏi nơi này, cho nên mới kích phát tàn chiêu?

"25 năm, giam cùm dưới thiên toả 25 năm."

Ta cho rằng ma đầu kia dù cho còn sống, cũng chỉ thừa một hơi cuối cùng, kéo dài hơi tàn."

Ai lại không?

Tiên môn bách gia dường như đều mang ý niệm này.

Bọn họ không cảm thấy sẽ có ác chiến, cho nên dẫn theo phần lớn là đệ tử trẻ tuổi, còn lại vẫn để lại bốn gia, luôn luôn đề phòng đám tà ma Chiếu Dạ thành.

Nếu vậy xem ra, là bọn họ lỗ mãng.

"Theo ta thấy, đến triệu những người này đến." – Có người đề nghị.

"Này.....!có phải quá mức bày thế trận sẵn sàng nghênh địch r ấ?"

"Sẽ không, đó chỉ là có thể huyết tẩy Tiên Đô Ô Hành Tuyệt."

Ngay lúc tiên môn bách gia cùng thương lượng đại sự, có thể huyết tẩy Tiên Đô Ô Hành Tuyệt đang đến hồi mất phương hướng.

Người tay cùm cự kiếm kia, chỉ xuất hiện ngăn ngừa một chớp mắt.

Lúc biến mất, đoá kim sắc vương liên kia bỗng nhiên bao bọc lấy Ô Hành Tuyệt, mạnh mẽ tùm xuống bên dưới.

Lúc ấy, Ô Hành Tuyệt nghĩ thầm: Không tốt, sắp lộ tẩy r ấ.

Trước mắt bao nhiêu người chật vật rơi xuống nước, vai diễn tà ma này coi như kết thúc.

Mới vừa tự giữu xong, hấn lập tức nghe thấy thuộc hạ càng chật vật sợ hãi hét lên.

Ô Hành Tuyệt: "....."

Ô Hành Tuyệt: "?"

Sự cố rơi xuống nước như mộng đợi cũng không có xảy ra.

Hồ băng kia phản phát như là không có thực, một giọt nước cũng không có dính lên hấn, nhưng vẫn rơi xuống cực nhanh.

Băng phong lạnh lẽo từ bên người gào thét quét qua, thuộc hạ cũng kinh hô không ngừng nghỉ.

Hắn mơ hồ nghe thấy có người hét: "Đây là nơi quỷ quái gì?"

Một người khác giọng nói càng mơ hồ hơn: "Thương Lang Bắc Vực bên dưới có 33 tầng, tương ứng bạch tháp Thái Nhân phía trên."

Còn có người nói: "Tầng dưới cùng cất giữ đồ vật gì đó."

Khi rơi xuống đất, Ô Hành Tuyết cảm thấy xiềng xích khắp nơi quanh thân thể bị hung hăng kéo một trận.

Ngực, xương hông, cánh tay và mắt cá chân một trận đau nhức, đau đến hắn mất hết ngũ cảm.

Hắn thậm chí phán đoán không được bản thân lạc như thế nào, có nhếch nhác hay không nhếch nhác.

Có đi đâu may mắn, khi ngũ cảm của hắn dần dần khôi phục, hắn cảm giác bản thân là đang đứng.

Đoá kim sắc vương liên kia hẳn là không còn nữa, bởi vì hắn người không thấy mùi kiếm khí mang theo phong tuyết kia.

Hắn vừa bớt đau đớn, vừa nghĩ thầm thật hiếm lạ.

Đám vương công hiển quý ở Thước Đô có ai không phải cầm y ngọc thực nuôi lớn? Cực kỳ quý giá.

Chịu chút tổn thương, trên dưới cả phủ đều bận rộn, đồ ngọt cung phụng thuốc thang.

Hắn quá quen với cuộc sống như vậy, tự nhận nhịn đau không nổi.

Nhưng vừa rồi đau đến xẻ tim, hắn vậy mà một tiếng cũng không thoát ra khỏi cổ họng, nuốt xuống tất cả phản ứng, là bởi vì mấy tên thuộc hạ kia ở đó.

Ta đòi trước thiếu các người không ít đi.

Ô Hành Tuyết thầm nghĩ.

Vì thế, khi mấy tên thuộc hạ lão đảo rơi xuống đất, lập tức thấy thành chủ nhà mình chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt đảo qua mấy người bọn họ, cười lạnh một tiếng.

Mọi người: "....."

Bọn họ đang muốn hỏi: "Thành chủ, chúng ta là bị tóm đến nơi nào?"

Nghe được tiếng cười lạnh, bọn họ lại rậm một tiếng nuốt ngược trở vào.

"Thành chủ ngài.....!ngài cười cái gì?" – Tên nhanh mồm nhanh miệng kia vẫn không nhận được, cẩn thận hỏi.

Hắn từ năm mười bốn tuổi đã bắt đầu luyện độc cấm thuật, sau đó không thể cao lên được nữa, đứng với đồng bạn có vẻ nhỏ gầy yếu ớt.

Khoảng cách xa còn được, nhưng lúc này bọn họ cách nhau chỉ hai ba bước chân, chỉ làm nhen cho Ô Hành Tuyết vô cùng cao ráo, hắn nói chuyện đầu phải hơi ngưỡng mặt lên.

Hắn cứ như vậy cực kỳ chờ đợi một lát, chờ đến khi Ô Hành Tuyết nâng tay lên, ngón tay thật dài vén cổ tay áo của mình lên một chút, móc lấy một vật vô hình nào đó, nhẹ giọng nói: "Ta? Ta cười xiềng xích này đúng là gây rắc rối cho người khác, lách cách, quá ồn."

"....."

Ta có thể thật sự sẽ hỏi.

Thuộc hạ ngưỡng mặt không dám tiếp thu, nhưng hắn không muốn mở cái miệng của mình nữa.

Ngón tay Ô Hành Tuyết đặt dây xích xuống, ném cho bọn họ một câu:

"Đẫn đường."

"Đi đi đi —— chạy nhanh đi!" – Một tên khác nhảy chóng tiếp lời, hắn khả năng là sợ tên lạnh mồm lạnh miệng kia tự mình tìm đường chết, mạnh mẽ túm lấy, lời nói từ kẽ răng chui ra: "Ninh Hoài Sam chính người đầu óc không dùng được đừng kéo bọn ta làm đệm lưng."

Ninh Hoài Sam bị bọn họ túm đi được vài bước, mờ mịt ngẩng đầu:

"Không phải, đi đâu đây?"

Mấy người đột ngột dừng lại: "....."

Đúng vậy, đi đâu đây?

Bọn họ có chút lơ mờ, chần chờ một lát vẫn quay đầu hỏi: "Thành chủ, dẫn đường nào?"

Ô Hành Tuyết không xa không gần dừng phía sau, bước chân chưa ngừng:

"Người nói đi."

"....."

Ta.....

Mọi người không còn gì để nói, cũng không dám truy vấn.

Suy cho cùng bọn họ đầu biết, Ô Hành Tuyết phiên chán nhất là kẻ ngu dốt.

Bọn họ ngược mắt quét một vòng.

Đó là một vùng hoang dã, tuyết phủ một tầng, khắp nơi đều xám trắng.

Nơi xa có một gốc cây khô che trời, giống như từng bị thiêu cháy, vết cháy xém loang lổ, ngược đầu lên nhìn không thấy đỉnh.

Bọn họ hoài nghi cành cây khô lúc trước Ô Hành Tuyết đứng, chính là ngọn cây đại thụ này.

Người nghe nói qua chưa? Thương Lang Bắc Vực có 33 tầng." – Ninh Hoài Sam lặng lẽ củng cố bạn một chút.

Thương Lang Bắc Vực treo trên biển Vô Đoan, quanh năm bao bọc bởi vân lô, giống một vách đá đen không lồ.

Nghe đồn nó có 33 tầng, giống với tháp lưu li trên núi Thái Nhân trước khi sụp đổ, tượng trưng cho 33 tầng trời.

Nếu nhánh cây lúc trước là tầng cao nhất, như vậy mảnh đất đại thụ hoang dã này trước mắt này, chính là tầng dưới cùng.

"Người chỗ nào nghe thấy tin đồn."

Biết 33 tầng là như thế nào, đỉnh cái chim dùng,.

Tin đồn có nói cho người, thành chủ muốn chúng ta dẫn đi chỗ nào không?"

Ninh Hoài Sam: ".....!Không có."

Hắn cẩn thận nhớ lại một phen, "Nhưng mà tin đồn có nói, tầng dưới cùng này có giấu một bảo bối."

Người nói, vừa này thành chủ muốn chúng ta dẫn đường, có phải chính là ý này hay không?"

"Người ngầm lại xem lời này có vấn đề không? Chúng ta làm sao biết bảo bối ở đâu, lại làm sao dẫn đường? Thành chủ có ý này thật, mới là lạ."

"Chậc, đừng vô nghĩa."

Tìm trước đi, lỡ như tìm được, ít nhất không tính là dẫn sai đường."

Cái cây khô to lớn kia thật sự đáng chú ý, mà toàn vùng hoang dã này lại không có nơi khác có thể có chỗ giấu bảo bối, cho nên bọn họ nhắc chân lập tức đi đến chỗ đại thụ.

Đến gần mới phát hiện, bên dưới đại thụ cắm vô số kiếm, giống như một

gò mộ kiếm vô biên.

Ô Hành Tuyết đi theo bọn họ đi qua mộ kiếm, đi đến chân sấp bị chặt đứt, cứ thế không thể tới gần đại thụ nửa bước.

"....."

Ta hiện tại lấy xiềng xích uy hiếp mấy tên này ng ấ một lúc có kịp không?

Ô Hành Tuyết nhìn chằm chằm bóng dáng bọn họ, nói th ầm trong lòng.

"Thành chủ?" – Ninh Hoài Sam khả năng cảm giác được lưng như kim chích, quay đ ầu ấ a ấ úng nói: "Mộ kiếm này có thể là trận....."

Ô Hành Tuyết không lộ ra bất kỳ cái gì ngoài ý muốn: "Cho nên?"

"Thành chủ ngài trước sau đ ầu biết, bọn ta không am hiểu lắm về phá trận." – Ninh Hoài Sam liếc nhìn Ô Hành Tuyết một cái nói: "Loại trận này, từ trước đến nay là ngài....."

Ô Hành Tuyết: "Ta cái gì, người nói."

Hắn thả nhẹ giọng nói, cũng không mang theo cảm xúc gì.

Mức độ uy hiếp vừa đủ, không biết có trốn thoát một kiếp này không

---

"Thành chủ à, ngài cũng đừng lấy mấy người bọn ta ra làm trò cười." – Một tên thuộc hạ khác mặt ủ mày ê: "Ta biết là bọn ta chọc ngài không vui, sau này thế nào cũng được."

Nhưng loại trận này, bọn ta thật sự không am hiểu."

"Đúng vậy, huống chi đây là Thương Lang Bắc Vực, chẳng may chúng ta lỡ m ãng, đi loạn có tốt xấu gì xuất hiện, vậy bất ngờ gặp phải."

"Không sai thành chủ, loại trận này, ngày kỳ thật hai ba bước phá được, hà tất theo bọn ta u ổng phí sức lực đôi chân."

Ô Hành Tuyết: "....."

———— Một kiếp này là không tránh khỏi.

Hắn nhìn thuộc hạ, nghĩ th ầm đừng nói hai ba bước, hai ba năm ta cũng không t ra được các người có sợ không?

Hắn nhẹ nhàng hít một hơi, đang muốn nghĩ biện pháp, t ầm mắt lại nhìn thấy một vệt trắng.

Màu trắng đó không giống với tuyết, có chút ấ ấ tươi sáng, giống như ngọc bích trên những bậc thang cao ở sân phơi.

Hắn quay đ ầu, xuyên qua khe hở xen kẽ của hàn kiếm, thấy được một góc

của món đồ kia.

Như là đài bạch ngọc?

Ô Hành Tuyết không phản ứng đám thuộc hạ, nhắc chân bước sang bên đó.

Chân trần né qua kiếm phong, một lát sau đứng trước đài bạch ngọc.

Thẳng đến lúc này, hắn mới phát hiện cái này không phải là đài ngọc.....

Mà là quan tài bằng ngọc.

Đó là một quan tài vuông không lồ bằng ngọc, nằm bên dưới cái cây khô che trời, bị muôn vàn hàn kiếm vây quanh.

Bốn phía của nó đóng đinh quan tài, mỗi cây đinh đều khắc một chữ.

Cái chữ kia, không lâu trước đó Ô Hành Tuyết vừa mới gặp qua, hắn khắc trên cổ một người.

Đó là.....

"Đó là quan tài của Tiêu Phục Huyền!".

truyện xuyên nhanh

Tác giả có lời muốn nói:

Thấy mấy bạn nữ nói chương đầu không lấy được bao lì xì nên tôi cũng sẽ đăng tiếp chương 2 và 3 nhé, moa moa đa, buổi tối tốt lành ~.

Chương 3: 3: Con Rối

Quan tài của Tiêu Phục Huyền?

Tiêu Phục Huyền.....

Ô Hành Tuyệt nhỏ giọng lặp lại một lần.

Các thuộc hạ cũng đến đó, nhưng không dám đứng quá gần quan tài.

Ninh Hoài Sam duỗi cổ đến, buồn bực nói: "Kỳ quái, quan tài của Thiên Túc thượng tiên tại sao lại ở đây?"

Cậu bé ngoan, cậu có thể nói chuyện.

Ô Hành Tuyệt vốn đang cân nhắc Tiêu Phục Huyền là ai, sợ mình nghĩ sai rồi lộ tẩy.

Ninh Hoài Sam lạnh lùng lạnh miệng, giúp hắn né qua một kiếp.

Chỉ có đi đầu đúng là kỳ quái.

Ô Hành Tuyệt không nhiều quy củ nơi này, nhưng hắn xem qua thoại bản.

Trong thoại bản, thần tiên đều xem tà ma là thứ dơ bẩn, như nước với lửa, không đội trời chung.

Ai sẽ đặt quan tài của mình ở đại lao nhất ma đầu, sợ bản thân chết được nhắm mắt sao?

Hoặc là.....!có cách nói khác?

Ô Hành Tuyệt nghĩ, duỗi tay vuốt ve mặt bên quan tài bạch ngọc đóng đày đỉnh.

Hắn có chút tật xấu, nhóm vương công ở Thước Đô phần lớn thích những vật hiếm lạ, cái gì giao châu, Bát Nhã, đèn chiếu thế.

Lấy hoa danh một cái lại càng lớn hơn cái khác.

Hắn lại không như vậy.

Hắn cổ hủ, lại thích bạch ngọc, nhìn thấy lập tức nhin không được động tay, muốn xem phẩm tướng.

.....

"Muốn ta nói, khẳng định không phải quan tài thật.

Mộ chôn di vật."

"Mộ chôn di vật lại không kỳ quái? Có khác gì tự mình nằm ở đó."

"Đúng vậy! Tượng đá điêu khắc xấu xí bẹp trong cái miếu nát trên đỉnh núi, đâu có thể nói là tựa như linh hồn của bản tôn, hướng chỉ là quần áo bên người? Cái đó không gọi là tựa như linh hồn, đó chính là bản tôn.

Thành chủ ngài —— "

Ninh Hoài Sam âm dương quái khí xong, vừa xoay đầu, lập tức thấy thành chủ nhà mình đang sờ cái quan tài kia.

Ninh Hoài Sam: "....."

Ninh Hoài Sam: "???"

Đúng là không bình thường.

Cảnh tượng kia thật sự quá quỷ dị, mấy tên thuộc hạ lúc ấy lập tức ngơ ngẩn.

Vị ma đầu này đúng là âm tình bất định, cũng đúng là luôn có cử chỉ ngoài dự đoán của mọi người.

Hắn cười đầu không phải vì vui vẻ, hắn dụ giọng ấm áp cũng đầu không phải là muốn khen thưởng người.

Hầu hạ đúng là rất khó hầu hạ, không nhìn thấu cũng thật sự nhìn không thấu.

.....

Nhưng đó là Tiêu Phục Huyền, Tiêu Phục Huyền đóng hắc ở Thương Lang Bắc Vực.

Hắn.....!sờ nó làm gì?

Ninh Hoài Sam liếm liếm môi: "Thành chủ, ngài đây là?"

Mấy người bọn họ liếc mắt nhìn nhau một cái, lại nhìn về phía Ô Hành Tuyệt.

Cách tên thuộc hạ cách Ninh Hoài Sam gần nhất bỗng nhiên cổ hắn cử động một cách quỷ dị.

Hắn vươn một ngón tay, viết trên cái tay rũ xuống của Ninh Hoài Sam:

「 Người có cảm thấy hay không.....! 」

Còn chưa viết xong, lập tức nghe thấy "Ầm —— " một tiếng vang lên.

Nơi ngón tay Ô Hành Tuyết vuốt ve, đỉnh quan tài màu đen đột nhiên bắn ra, chùng một thước hơn.

Trên đỉnh kia còn dính mảnh ngọc vụn, lại quanh quẩn một tầng kim quang mờ nhạt, như là bị dùng sức kéo ra.

"....."

Tên thuộc hạ viết chữ ngừng lại, cong ngón tay lên.

Ngay sau đó là tiếng thứ hai.

Ầm ——

Đỉnh quan tài màu đen lại bắn ra một cây nữa.

Sau đó là cái thứ ba.

Cái thứ tư.

.....

Mỗi một cây đỉnh bị mất đi.

Toàn bộ quan tài bạch ngọc đều sẽ chấn động.

Không chỉ là quan tài, một kiếm, đại thụ kia, thậm chí toàn bộ vùng haong đã đều sẽ chấn động theo một chút.

Bọn Ninh Hoài Sam như lâm đại địch, nháy mắt lui ra ngoài đến mấy trượng, kinh hô: "Thành chủ, ta còn tưởng là.....! vốn dĩ là ngài muốn mở quan tài?!"

Không, không phải ta.

Trong lòng Ô Hành Tuyết nói phàm là tí pháp thuật, ta chạy trốn còn nhanh hơn các người.

Đáng tiếc hắn sẽ không.

Không những không chạy, hai chân hắn quả thật không thể động đậy.

Quan tài kia không biết có thần lực gì, dưới chấn động, mặt đất phẳng phất như có vô số cánh tay vô hình, gát gao nắm chặt hắn.

Vì thế thuộc hạ rút lui hết rồi, hắn vẫn còn đứng bên cạnh quan tài, trơ mắt nhìn đìn quan tài rơi xuống.

Khi một tiếng "Ầm" cuối cùng vang lên, quan tài ngọc không lờ phát ra tiếng động "nghì ãn nát gạch đá", ầm ầm rơi xuống đất.

Ô Hành Tuyết nhắm mắt một chút.

Hắn không nghĩ thấy mùi mực rửa hôi thối, trước chóp mũi chỉ có mùi tuyết kajnh và bụi bay.

Có hơi giống rét đậm ở Thước Đô.

"Mở thật....." – Bọn Ninh Hoài Sam lẩm bẩm một tiếng, "Thành chủ, bên trong là cái gì?"

Ô Hành Tuyết mở mắt ra.

Quan tài bạch ngọc kia cao hơn quan tài bình thường rất nhiều, từ chỗ của hắn không nhìn tới bên trong.

Không biết từ khi nào trảo lực dưới chân đã biến mất, hắn ch ần ch ờ đến gần thêm một bước: "Bên trong là....."

Tiêu Phục Huyền.

Ô Hành Tuyết giật môi mình, lại vô thức mà siết chặt.

Quá ngoài ý muốn.

Trong quan tài bạch ngọc vậy mà thật sự là vị Thiên Túc thượng tiên kia.

Giống như hư ảnh trên kim sắc vương liên trước đó, nhưng lại không quá giống.

Bên trong vách của quan tài ngọc này được che một tầng hàn khí sâu nặng, Tiêu Phục Huyền là nằm bên trong đó, đôi mắt nhắm nghì ãn và khuyên tang màu đen trên xương vành tai đều đóng sương giá, nhìn còn lạnh hơn cả ngọc bích, không có một tia sinh khí.

Ô Hành Tuyết vịnh quan tài ngọc, rũ mắt thật lâu.

"Thành chủ, là mộ chôn di vật sao? Hay là đặt vật cá nhân nào đó trấn ở chỗ này?" – Giọng Ninh Hoài Sam từ xa đến gần.

Mấy tên thuộc hạ đợi rất lâu không thấy đáp án, lại do dự vậy đến.

Mới vừa nhô đầu, lập tức thấy gương mặt của Tiêu Phục Huyền.

.....

Ninh Hoài Sam vội vàng thối lui trở về chỗ cũ.

Mấy tên khác cũng muốn chạy, lại nghe một tên trong đó nói: "Ai! Không đúng, từ từ!"

Ninh Hoài Sam: "Ta điên rồi ta còn từ từ?"

"Thành chủ còn ở đây, người hoảng cái gì! Người nhìn kỹ đi, trong quan tài

không phải bản tôn."

Hửm? Không phải bản tôn?

Ô Hành Tuyết nhấc mắt một chút, lại sợ ngạc nhiên quá mức, một lần nữa rũ xuống.

Còn tốt, Ninh Hoài Sam miệng quá dài: "Không phải bản tôn?"

"Đúng vậy.

Người quên rồi sao? Những thượng tiên đó thích nhất là làm chuyện này, còn không phải là đem bản thân phân một cái cái gì cái gì thân thể đi ra ngoài, chỗ này ném một cái, chỗ kia ném một cái."

À, trong thoại bản cũng thích viết như vậy, thần tiên du lịch nhân gian.

Ô Hành Tuyết nghĩ thần.

"Người làm sao thấy được?" – Ninh Hoài Sam nửa tin nửa ngờ mà trở lại.

"Ta rốt cuộc tuổi lớn như vậy, ta đã thấy như vậy.

Người xem cổ tay trái của hắn."

Ô Hành Tuyết xem qua.

Lại thấy bên trong cổ tay trái của người bên trong quan tài có một hoa văn nhỏ màu đen, giống như đoá vương liên lúc trước.

Nói như vậy, thật đúng là không phải bản tôn, chỉ là cái xác rỗng?

Mấy tên thuộc hạ còn đang nói chuyện, Ô Hành Tuyết lại không lắng nghe.

Bởi vì hắn suy nghĩ một vấn đề——

Nếu vị trong quan tài ngọc này không phải bản tôn, cũng không có ý muốn xác chết vùng dậy.

Như vậy.....!vừa nãy là ai khai quan?

Trong nháy mắt, hắn cúi đầu nhìn bàn tay của mình.

Hắn cơ hồ hoài nghi, cái gọi là nguyên chủ ma đầu kia cũng không hoàn toàn tiêu tan, nói không chừng còn để lại chút lực còn sót lại trên tay hắn.

Nhưng cũng không đúng.

Lúc hắn sờ quan tài, trên tay một chút lực cũng chưa dùng, thật sự chỉ là chạm một cái.

Huống hồ.....

Nguyên chủ kia nếu còn ở đây, lấy năng lực của đối phương, cướp đoạt lại thân thể này không phải là chuyện dễ như trở bàn tay à? Vì sao đến bây giờ vẫn tùy ý hắn bá chiếm thân thể này?

Ô Hành Tuyết nghĩ lung tung như vậy, bỗng nhiên thoáng thấy một đờ vật

bên dưới lòng bàn tay "Tiêu Phục Huyền", bị Thiên Túc thượng tiên hơi cong ngón tay bao trùm lấy, chỉ lộ ra một góc.

Là ngọc chạm khắc sao?

Ô Hành Tuyết chần chờ một lát, ở trong lòng nói thầm một câu: "Tuy rằng người chỉ là một khối thi thể, nhưng ta vẫn chào hỏi một tiếng, đắc tội rồi." Hắn đẩy ngón tay lạnh như băng của người bên trong quan tài ra, lấy đồ vật bên dưới lòng bàn tay.

Đó là một hình người được tạc từ bạch ngọc, chạm trổ nhưng lại sống động như thật, nhìn không ra là ai.

Thay vào đó, trong tay cầm một trường kiếm, dưới chân hình người là một bê vuông khắc hoa.

Ở Thước Đô, đài vuông thạch điêu ngọc chạm chỉ có một loại —— tượng thần để thờ phụng.

Không biết ở nơi này có giống nhau không.

Nếu là tượng thần, lại cầm kiếm.

Hắn là bản thân Thiên Túc thượng tiên.

Ô Hành Tuyết suy đoán, ngón cái vô thức sượt qua đài vuông khắc hoa.

Không biết sờ đến nơi nào, đầu quả tim của hắn nhảy lên, nghe thấy một tiếng nói.

「 "Mộng Đô phía tây Xuân Phiên thành người đi qua chưa? Nơi đó có kỳ nhân Y Ngô Sinh.

」

Ô Hành Tuyết: "....."

Hắn suýt nữa đã ném văng tượng thần.

Nhưng may mắn là, hắn đã từng ở Thước Đô chứng kiến nhiều trường hợp đếm không xuể, am hiểu nhất chính là mặt không đổi sắc.

Ai đang nói chuyện? Vì sao ta lại nghe thấy âm thanh này?

Ô Hành Tuyết rũ mắt, trong lòng lại sóng ngầm cuộn.

Là bởi vì cầm tượng thần tôn kính này sao?

Ô Hành Tuyết im bật một lát, lại lấy ngón cái sờ sờ đoá hoa khắc vừa rồi kia.

Lần này lại không hề có động tĩnh.

Sao lại thế này? Hay là giỡn ra quỷ thượng thân, làm tâm thần rối loạn?
Ô Hành Tuyết lại lật tượng thần kia xem một phen, trong lòng nói thầm.

「 Muốn trở về sao? Đi tìm hấn.

」

Vào một khoảnh khắc nào đó, giọng nói kia lại không hề báo trước mà vang lên.

Ngón tay Ô Hành Tuyết căng thẳng.

Nội dung này vẫn không đâu không đâu như cũ, nhưng câu "Muốn trở về sao" kia quả thật đánh trúng tâm tư của hấn.

Muốn trở về sao?

Đương nhiên là muốn.

Hấn quá muốn trở về Thước Đô.

Nơi đó không có tà ma ngoại đạo, không có cái nơi Thương Lang Bắc Vực này, cũng không có thiên toả leng keng rung động.

Nơi đó cũng chẳng phân biệt Tiên Đô và động quỷ, chỉ có nhân gian và ngựa xe huyên náo, có thể tự do đi lại.

Xuân Phiên thành.....

Y Ngô Sinh.....

Hấn theo bản năng lặp lại hai cái tên này, lại tự cười giễu trong lòng.

Nhưng mà thật ma chướng.

Ô Hành Tuyết nói với chính mình.

Người không biết giọng nói này là của ai, cũng không biết những lời này là nói với ai.

Vô cùng có khả năng chỉ là linh thức còn sót lại của tượng thần này, vừa vặn trùng khớp với tâm tư của người, vậy mà lại nghiêm túc nhớ kỹ.

Hấn nhẹ lắc đầu, đang muốn đặt lại tượng thần ma chướng này lại, giọng nói mơ hồ kia lại vang lên.

「 Loại thân thể này dễ sử dụng nhất, nắm lấy tâm cô tay, rút linh thức vào, con rồi liền thành.

Nếu là đại nhân vật.

Vậy đó là kiếm lời, mang ra ngoài nghe lời lại uy phong.....!Người nghe lời sao? 」

"....."

Ô Hành Tuyết trực tiếp ném tượng thần trở về quan tài.

Hắn trái lại tôn trọng vị Thiên Túc thượng tiên kia, tránh người đi.

Tượng thần leng keng một chút dừng dưới đáy ngọc thạch, bọn Ninh Hoài Sam cả kinh run rẩy.

"Thành chủ, thượng thần này không thể.....!Thành chủ?" – Ninh Hoài Sam nói một nửa, lại thấy thành chủ của bọn họ đỡ cạnh quan tài, khom người đưa tay về phía người bên trong quan tài.

Hắn thấy Ô Hành Tuyết cầm cánh tay Tiêu Phục Huyền, ngón tay mảnh khảnh ấn một chút trên hoa văn màu đen kia.

Này không phải, này không phải phương pháp tạo con rối sao?!

Mấy người dám thuộc hạ đầu kinh sợ: "Thành chủ! Ngài, ngài không phải là muốn lấy phạm thân thể xác của Thiên Túc thượng tiên, làm thành con rối đi?!"

Ô Hành Tuyết thần nói đương nhiên không phải, ta dám sao? Còn nữa, ta sẽ làm được sao?

Thật ra hắn cũng không rõ bản thân tại sao lại chạm một chút.

Vì chứng thực giọng nói trong đầu không phải suy nghĩ chủ quan? Nhưng thật sự hắn chứng minh không được đi đâu gì, rốt cuộc giọng nói kia nói, rót vào linh thức.

Hắn không có đồ vật để rót, chỉ có thể ấn, sao có thể thử ra được kết quả

Ý nghĩ này còn chưa tan, hắn bỗng nhiên cảm giác có cái gì nhảy một cái.

Rất nhẹ, giống như mạch đập của người sống.

Ô Hành Tuyết: "?"

.....

.....

.....

Người đợi chút?

Hắn đột nhiên cả kinh, ngược mắt nhìn lại, lập tức nhìn thấy người trong quan tài không biết đã chết bao lâu đột nhiên mở mắt.

Bọn Ninh Hoài Sam rú lên vang trời: "Thành! Vậy mà thật sự thành, thành

chủ mau nhìn xem, con rôi thành r ồi, hấn mở mắt!"

Thành chủ của bọn họ tâm đầu nguội lạnh r ồi.

Hấn là mở mắt.

Đáng sợ thì đáng sợ ta cái gì cũng chưa làm, nhưng hấn thật sự mở mắt.

Ô Hành Tuyết thậm chí không kịp phân rõ một câu, lập tức cảm thấy hoa mắt.

Một luồng kinh lực khổng lồ rơi trên người hấn, tiếp theo là trời đất quay cuồng, hấn theo bản năng nhắm mắt.

Không ai thấy rõ "con rôi" mới thành trong quan tài đứng dậy như thế nào, chỉ cảm thấy cả vùng hoang dã lốc cuống bông tuyết mênh mang thành một vòng xoáy trước quan tài.

Trường kiếm trong mộ kiếm đầu bắt đầu chấn động không ngừng, tiếng kim thạch va vào nhau xen lẫn trong gió cuốn, cơ hồ lẫn lộn không rõ với tiếng xích trên người Ô Hành Tuyết.

Chờ gió tuyết tản đi, lại thấy "con rôi" đè Ô Hành Tuyết trên mặt đất, tay phải tiếp được trường kiếm từ mộ kiếm bay tới.

Kiếm hoa vừa chuyển, mũi kiếm lạnh lẽo li ền hạ.

.....

Ô Hành Tuyết nghe kiếm phong, đột ngột mở mắt.

Lại thấy mũi kiếm cách mặt đất gần trong gang tấc, kiếm khí lạnh lẽo theo gió đảo qua, lại khó khăn ngừng bên cổ.

Không bị tổn thương, mũi nhọn lại ở ngay bên cạnh.

Hấn thấy Tiêu Phục Huyền chớp rơi sương giá trên mi mắt, cúi đầu nhìn sang.

Sau một lúc thật lâu, gọi tên của hấn: "Ô Hành Tuyết."

Tác giả có lời muốn nói:

Chờ lâu r ồi ~ Sau này tôi có thay đổi một vài thứ nên chương này có chỉnh sửa lại.

Buổi tối tốt lành ~.

Chương 4: 4: Xuất Lao

Ô Hành Tuyết híp mắt một chút.

Hắn đã quá quen với cuộc sống nhàn tản, cuộc đời lần đầu tiên bị người khác ép tới nơi cỡ họng yếu hại như vậy.

"Người muốn giết ta sao?" – Hắn nhìn Tiêu Phục Huyền, nhỏ giọng nói. Tiêu Phục Huyền giật môi mình, không trả lời.

"Người không thể giết ta." – Ô Hành Tuyết lại nói.

Tiêu Phục Huyền vẫn như cũ tay nắm trường kiếm, tầm mắt thẳng theo sống mũi rơi xuống, một lát sau rốt cuộc đáp lời: ".....! Vì sao?"

Tiếng nói của hắn rất trầm, đã lâu ngày không mở miệng còn mang theo chút khàn.

"Bởi vì người tính sai người." – Ô Hành Tuyết chậm rãi nói.

Hắn cho rằng Tiêu Phục Huyền sẽ thoáng kinh ngạc, hoặc là cau mày một chút.

Nhưng lại phát hiện đối phương vẫn chặn hắn, thờ ơ.

Ô Hành Tuyết sững sốt, rất nhanh phản ứng lại: Chỉ sợ là nguyên chủ nghiệp chướng quá nặng nề làm quá nhiều người tài ngã ngựa, cho nên không ai dễ dàng tin lời hắn nói.

Ta thật oan, hắn nghĩ thầm.

"Bọn họ nói người là Thiên Túc thượng tiên, danh hào lợi hại như vậy hắn là nhìn ra được, ta....." – Hắn nhỏ giọng đến một nửa lại dừng câu chuyện, nhìn về phía bọn thuộc hạ một cái.

Tiêu Phục Huyền rốt cuộc mở miệng: "Người nói, bọn họ không nghe thấy."

Không nghe thấy?

Ô Hành Tuyết lúc này mới ý thức được, chậm chạp không nghe thấy động tĩnh của mấy tên thuộc hạ nữa.

Gió tuyết phảng phất bên người như tạo thành một cái lờng, ngăn cách tất cả người khác bên ngoài.

Hắn liếm liếm môi, trầm giọng nói: "Người nghĩ sai rồi, ta không phải hắn."

"Ta không phải tên ma đầu các người nói."

Tiêu Phục Huyền vẫn nhìn hắn, thật lâu sau, mi tâm chậm rãi nhú lại.

"Ta không biết ma đầu kia có phải âm mưu thâm sâu, nói dối hết lần này đến lần khác, cho nên người không muốn tin ta." – Ô Hành Tuyết nói có chút bất đắc dĩ, "Chuyện này cũng là bình thường."

Hắn kéo khoé môi, lại nói: "Nhưng ta thật sự không phải hắn."

Ta thậm chí không phía người nơi này, người nếu là giống thần tiên trong thoại bản, hẳn là có thể dò ra được, ta cùng lắm tính là du hồn xui xẻo đi, người muốn thăm dò thử không?"

Hắn nói rồi, nâng tay trái lên, để lộ ra chỗ yếu hại nơi cổ tay.

Tiêu Phục Huyền nhìn động tác của hắn vẫn không tin, lặng im một lúc, cảm thấy tổn công vô ích.

Đang muốn nói lại thôi, chợt nghe thấy Tiêu Phục Huyền thấp giọng hỏi: "Vậy người tên gì họ gì, từ đâu đến?"

Ô Hành Tuyết đột nhiên ngược mắt nhìn về phía hắn, nghĩ nghĩ rồi nói:

"Chỗ đó gọi là Thước Đô, thật sự không giống nơi này, một hai câu cũng khó nói làm ơn."

Nếu là tiên, người nhất định biết không ít, người có cách giúp ta không?"

Tiêu Phục Huyền: "Ta chường hình, chỉ biết bắt người phạt người."

Ô Hành Tuyết: "....."

Hắn vẫn còn giơ cánh tay, không nói gì một lát lại ãm bu ãng xuống.

Không biết bộ dáng này của hắn làm Tiêu Phục Huyền nhớ tới cái gì, hắn nhìn một lát, bỗng nhiên thu ãm mắt ng ãi dậy, rút trường kiếm.

Ô Hành Tuyết: "?"

Còn đột nhiên.

Đây là tin? Cũng không đúng.....

Mũi nhọn bên cổ và hàn khí tán biến toàn bộ, Ô Hành Tuyết chống đỡ ng ãi dậy, hắn vừa mới định đứng lên, lập tức thấy Tiêu Phục Huyền tra kiếm vào vỏ.

Một tiếng kêu vang, gió tuyết vờn quanh chợt tiêu tan.
Bọn Ninh Hoài Sam giống như bị đông thành tượng đá, vẫn duy trì tư thế đứng thẳng bất động kỳ quái.

Trong khoảnh khắc gió tuyết tản ra, rốt cuộc cũng có sinh khí.

"Thành chủ!"

"Thành chủ thi thể kia làm sao —— " – Ninh Hoài Sam dường như bị thiếu hụt thời gian trong chốc lát, còn dừng lại ở một chớp mắt Tiêu Phục Huyền đề Ô Hành Tuyết trên mặt đất, đang lo lắng dò hỏi, lập tức thấy thành chủ của bọn họ đứng vững, Tiêu Phục Huyền ở bên cạnh hẳn.

"???" – Giọng Ninh Hoài Sam ngưng bật, đầu đầy mờ mịt.

Hắn nhìn thành chủ, lại nhìn Thiên Túc thượng tiên, suy nghĩ: "Lúc trước làm ta sợ nhảy dựng! Cho nên, đó là bởi vì thể xác còn một chút linh thức tàn lưu, mới có thể động thủ sao?"

Ô Hành Tuyết nói thầm trong lòng chỉ có một chút tàn lưu có thể di chuyển cũng không thành như vậy.

"Vậy bây giờ thì sao?" – Ninh Hoài Sam cẩn thận ngắm Tiêu Phục Huyền, vẫn có hơi kiêng kỵ như cũ, nhưng lại không ngăn được hai mắt phát sáng, "Đây là thành r ấ? Bây giờ thể xác này là con r ối của thành chủ đúng không? Nếu là thành r ấ, vậy đúng thật là kiếm lời.

Con r ối đầu là trung thành bảo vệ chủ nhân, nói một là một."

Tiêu Phục Huyền lạnh lùng nhìn Ninh Hoài Sam một cái.

Ô Hành Tuyết đang muốn nói này không phải con r ối, còn chưa kịp mở miệng, lại nghe thấy tiếng kêu gào khắp toàn bộ Thương Lang Bắc Vực, đất núi rung chuyển.

Chiếc quan tài bạch ngọc Tiêu Phục Huyền từng yên giấc đã nát hoàn toàn.

Đại thụ lay động không ngừng, cánh đ ồng hoang vu nứt ra những đường không lồ, đá nhọn từ trên không rơi xuống, đến cuối cùng g ần như đỉnh tai nhưc óc.

"Thương Lang Bắc Vực này giống như tận số, nó sắp sụp đổ r ấ." – Thuộc hạ hô lên.

Đá lớn như mưa, mà bọn họ còn có 33 tầng, muốn ra ngoài quả thật khó càng thêm khó.

"Thành chủ —— "

Bọn thuộc hạ la lên, bị phân cách đến nơi không xác định được xa hay gần, thanh âm mơ hồ, không rõ sống chết.

Một tảng đá lớn không biết từ nơi nào rơi xuống, đáy vực mây trượng, sắc như mũi kiếm.

Nếu là người phàm đi vào, khả năng rơi trúng đầu, toi mạng tại chỗ.

Mà người bên dưới tảng đá lớn ấy, đúng là Ô Hành Tuyết.

Chỗ hần đứng cũng trời sập đất lún, chỉ có một tảng đá cứng, xung quanh không chỗ nương tựa.

Hần lại giống như thanh sương, đứng trên khối đá cứng, mạng sống đang ngàn cân treo sợi tóc, ngẩng đầu hướng đỉnh vách đá.

Ngay sau đó, vô số trường kiếm kim sắc chọt lao tới, mang theo dấu ấn chữ "Miễn", bao vây hần bên trong.

Hần cái gì cũng không cảm thấy, nhưng cảm giác có người đang bảo vệ hần.

Thương Lang Bắc Vực sụp đổ, dẫn tới biển Vô Đoan rung mạnh.

Con cháu tiên môn bách gia vội vàng ứng đối, một chiếc thuyền mái hiên kín đáo băng qua cuối biển Vô Đoan trên đường Bà Sa.

Ô Hành Tuyết ôm cái lò sưởi tay, dựa vào một góc trong mái hiên không lên tiếng.

Mũi thuyền treo một cái đèn lồng giấy, nhẹ nhàng lung lay trong gió, ngọn lửa dài lại không thể quét đến vách đèn lồng.

Mấy tên thuộc hạ kia lạc mất tung tích khi Thương Lang Bắc Vực sụp đổ, chỉ có Ninh Hoài Sam và tên thuộc hạ chặt đứt một tay cách rất gần, cùng được vớt lên thuyền.

Cụt tay hao tổn không nhỏ, lên thuyền lập tức hôn mê.

Ngược lại Ninh Hoài Sam cơ bản còn ổn, vẫn nói không ngừng như cũ.

Hần ở bên ngoài thuyền vắt nước từ gấu áo, lại xoa xoa hay tay đi vào mái hiên, báo tin cho Ô Hành Tuyết: "Lập tức sẽ đến Bạch Lộ Tân, thành chủ.

Ngài vừa này nghe thấy hay không? Sấm sét bên hồ trên biển Vô Đoan, đó gọi là một tiếng nổ tai."

Ô Hành Tuyết kỳ thật cũng không biết rõ hẳn đang vui vẻ vì cái gì. Cũng may hẳn lắm mồm, sẽ tự mình nói: "Có thể thấy được Thương Lang Bắc Vực lan đến đâu, con cháu tiên môn vây bên ngoài đó khẳng định đang vô cùng chật vật.

Chỉ cần nghĩ đến bọn họ không vui vẻ, ta lập tức vui vẻ."

"Ngắm bọn họ, lại nhìn chúng ta —— " – Hẳn nhìn Ô Hành Tuyết ở đối diện một cái, "Theo lý thuyết, Thương Lang Bắc Vực chỉ vào không có ra.

Nhưng ai có thể nghĩ đến, chúng ta có pháp bảo."

"Vẫn là thành chủ lợi hại, biết biến thi thể của Thiên Túc thượng tiên thành con rối.

Con đường thoát khỏi Thương Lang Bắc Vực còn ai quen thuộc hơn hẳn đâu.

Tin đồn không lừa ta, con rối này đúng là nói một là một, trung thành bảo vệ chủ nhân."

"May mà bản tôn của Thiên Túc thượng tiên đã chết, nếu hẳn dưới suối vàng có biết, chính mình để lại thi thể ở Thương Lang Bắc Vực, một ngày nọ vậy mà cứu ma đầu Chiếu Dạ thành, kia thật là.....!chắc chắc chắc." Ngược lại cũng không cần dưới suối vàng, hẳn lập tức có thể bộp bộp nhìn người.

Ô Hành Tuyết nói thầm.

Hẳn mừng rỡ xem náo nhiệt, vừa ngửi thấy mùi ngon, vừa không e dè ngấm hương đối diện.

Liền thấy Tiêu Phục Huyền vai rộng eo thon, ôm kiếm dựa mũi thuyền, mặt vô biểu tình nhìn Ninh Hoài Sam chặc chặc chặc, trong mắt phản phát có sáu chữ lớn —— Người tại sao vẫn còn sống?

Nếu ánh mắt có thể biến thành kiếm, đầu Ninh Hoài Sam đã sớm không còn.

Ô Hành Tuyết nhìn trong chốc lát biểu tình khó có thể hình dung được của Thiên Túc thượng tiên, không nhịn được, ôm lò sưởi ấm áp tay nở nụ cười.

Ninh Hoài Sam phản xạ có điều kiện bị dọa câm miệng.

Tiêu Phục Huyền nghe thấy tiếng cười, cũng nhìn sang.

Lúc nhìn về phía Ô Hành Tuyết, ánh mắt từ đầu mí mắt mỏng rơi xuống, phản chiếu lên ánh sáng của đèn lồng.

Một lát sau, hắn lại chuyển tầm mắt nhìn ra bên ngoài thuyền, một lời khó nói hết mà.....!tiếp tục giả làm con rối.

ở Thương Lang Bắc Vực, khi Ninh Hoài Sam nói hươu nói vượn, hắn còn có thể giết người một cách hợp lý.

Lúc này lại không được, hắn thật sự ôm một tên ma đầu ra ngoài, ở trước mặt mọi người, chỉ có thể giả làm con rối.

"Thành chủ, Chiêu Dạ thành của chúng ta hiện giờ lại mở rộng rồi, Lãng Châu trước kia và Đại Bi cốc đầu thu nạp vào.

Một lát từ Bạch Lộc Tân đi qua, lên bờ phía tây là có thể vào thành."

Đêm khuya sương xuống, Ninh Hoài Sam ngáp một cái, không bao lâu liền làm bạn với cụt tay, chỉ chốc lát tiếng ngáy như sấm.

Hắn không biết chính là, chính mình vừa mới nhắm mắt không bao lâu.

Con rối trong miệng hắn liền mở miệng vàng.

"Lúc cựa nhai rơi xuống, vì sao không né?" – Tiêu Phục Huyền thu hồi ánh mắt từ ngoài thuyền trở về trầm giọng hỏi.

Ô Hành Tuyết vốn đang ôm lò sưởi tay mơ màng sắp ngủ, nghe vạng nâng mắt một chút.

Trong mắt hắn mang theo buồn ngủ, nhìn chằm chằm Tiêu Phục Huyền một lúc lâu mới phản ứng lại, lười biếng nói: "Trốn làm sao?"

"Hai bên không có đường, ta cũng không phải yêu quái, không có ba đầu sáu tay.

Ta nói, ta chỉ là người phạm, người lại không tin." – Hắn chậm rãi nhắm mắt lại, thì thì thẩn thẩn nói chuyện.

Hắn nhìn qua đã ngủ rồi.

Qua một lúc lâu sau, lại bỗng nhiên mở miệng: "Tiêu Phục Huyền." Người ôm kiếm chợt ngược mắt, thấy người nọ nhắm mắt lò sưởi vào ống tay áo, lộ ra cổ tay và gân cốt dài đầu đạn, hắn hỏi: "Nếu không tin ta, vậy người vừa nãy vì sao phải cứu một ma đầu....."

Tiêu Phục Huyền không đáp lời.

Người hỏi chuyện cũng dường như không phải có ý đợi câu trả lời, mắt cũng không mở lớn, chỉ một chốc lại ngủ r ã.

Ô Hành Tuyết bị Ninh Hoài Sam làm òn ào tỉnh lại.

"Không đúng, ta gác sào thuy ãn, định hướng về phía tây r ã.

Lúc này chúng ta vốn nên lên bờ ở Bạch Lộc Tân, làm sao con mẹ nó lại đổi hướng?! Tuyết vời, Chiêu Dạ thành bên kia đoán chừng phải trì hoãn....."

Không biết hẳn nhớ thương cái gì ở Chiêu Dạ thành, thúc giục vón vàng muốn Ô Hành Tuyết nhanh chóng trở về

Ô Hành Tuyết tất nhiên không thể đáp ứng.

Đó là động quẻ, hẳn điên r ã mới đi.

Ô Hành Tuyết nửa mở mắt trong chốc lát nghe xong, rốt cuộc hiểu rõ, khả năng có người nửa đêm đổi cái sào định hướng thuy ãn kia.

Ninh Hoài Sam và cụt tay ngủ như heo, ai làm không cần nói cũng biết.

Nhưng thượng tiên lúc này đang giả làm con rối, ngoảnh mặt làm ngo tiếng kêu la.

"Đừng gào.

Bây giờ đi hướng nào vậy?" – Ô Hành Tuyết vẫn bu òn ngủ, nửa nhắm mắt hỏi.

Ninh Hoài Sam héo chèm bẹp: "Nhìn hướng đi, chúng ta phải đi đường vòng từ Xuân Phiên thành."

Xuân Phiên thành.....

Xuân Phiên thành??

Ô Hành Tuyết nháy mắt chống dậ.

Hắn còn nhớ rõ lúc trước nghe được câu nói kia, nói Xuân Phiên thành có kỳ nhân gọi là Y Ngô Sinh, nếu muốn trở về, có thể tìm hắn giúp đỡ.

Đổi hướng thuy ãn chính là Tiêu Phục Huyền.

Chẳng lẽ thượng tiên đại nhân rốt cuộc nghĩ thông suốt, tin lời hắn nói, quyết định tìm Y Ngô Sinh giúp đỡ đưa hắn trở về?!

Đúng vậy, sớm ngày đưa hắn trở về, thể xác này mới sớm ngày trả về cho tên ma đầu kia, đến lúc đó muốn chém muốn giết ahy là tù khoá, sẽ không liên quan đến hắn nữa.

Chỉ mong vị Y Ngô Sinh kia là người tốt lỗ tai mềm, có thể tin lời hắn nói,

cũng vui vẻ giúp đỡ.

Bọn họ giờ Meo xuống thuy ền, trên bờ treo một lá cờ màu trắng, trên đó
thêu ba chữ màu lam "Yến Tử cảnh", còn có một con yến tước.

(Sẻ núi, tên khoa học Fringilla montifringilla)

Rõ ràng đúng thời điểm mặt trời mọc, cảnh Yến Tử này lại sương mù dày
đặc, chỉ có hai người trẻ tuổi mang kiếm, đoán chừng là đệ tử nhà ai.

Ô Hành Tuyết dẫn lên cầu gỗ đi qua, thấy sắc mặt bọn họ không thay đổi,
trên cổ đều treo tượng thần khắc bằng gỗ to bằng nửa lòng bàn tay.

Không chỉ có như thế, bờ đê phía sau họ, dường như cây cột nào cũng đều
khắc tượng thần tiên, có thể đứng thành một vòng.

Ninh Hoài Sam và cụt tay lên bờ lập tức ng ửi xồm xuống.

"Tượng thần nơi này so với tháng trước lại nhiều hơn gấp đôi.

Ta li ền nói đừng vòng từ nơi này, không vòng từ nơi này, này không phải là
muốn mạng ta sao." – Hấn ôm đầu, nhìn qua đúng là không thoải mái.

Trước khi rời thuy ền, Ô Hành Tuyết nghe hấn nhắc qua vài câu ——

Nói rằng tuy rằng Tiên Đô đã chết, bá tánh nhân gian vẫn thích tạc tượng
thần.

Những cái tượng thần đó cung phụng, hưởng nhiều hương khói, nhiều ít
mang theo tiên linh, tuy rằng không thể tiêu diệt được tà ma, lại có thể làm
cho bọn họ không thể thoải mái được.

Hiện giờ, phần lớn tiên môn tập trung ở vùng Mộng Đô, Ngư Dương và
Lãng Châu, nơi này an toàn hơn một chút.

Những nơi còn lại, chỉ có thể dựa vào môn phái nhỏ yếu và tượng thần mà
sống qua ngày.

Mặc dù vậy, vẫn không ngăn được tà ma ngày càng kiêu ngạo.

Cuối cùng không có Tiên Đô, người tu tiên phi thăng vô vọng, đại đạo liếc
mắt là có thể thấy điểm cuối.

Mà tà ma yêu đạo lại khắp nơi, không được quản thúc, không cần đức
hạnh.

Càng sinh sát không kiêng kỵ, càng sống lâu.

Cũng không có gì lạ khi động quỷ Chiêu Dạ thành càng khuếch trương càng lớn mạnh, người càng ngày càng nhiều.

Mấy năm nay ngay cả Mộng Đô, Ngự Dương và Lãng Châu đều hỗn loạn không ngừng, buộc cảng, bến đò và công thành đều tạc đầy tượng.

Cảng Yến Tử chính là một trong số đó ——

So sánh với Ninh Hoài Sam và cụt tay, Ô Hành Tuyết quả thực nhẹ nhàng đến ly kỳ.

Hắn đứng giữa tượng thần vây quanh, lại không chịu ảnh hưởng một chút nào, thậm chí còn có tâm tư nghe hai đệ tử mang kiếm kia nói chuyện phiếm.

"Người nói, Thương Lang Bắc Vực bị huỷ diệt, sau này làm sao bây giờ? Tà ma uế vật đó chẳng phải sẽ càng kiêu ngạo hơn sao?"

"Cũng không biết chúng ta có thể thủ mấy năm....."

"Ôi, khó nói.

Người nghe nói chưa? Ngày hôm qua sư tỷ trở về từ Thương Lang Bắc Vực nói, ma đầu Ô Hành Tuyết kia khả năng vẫn còn sống! Thương Lang Bắc Vực đã sụp đổ, không chừng hắn đã thoát ra ngoài."

"Xì! Đừng nói xui xẻo, sẽ không đâu."

Ô Hành Tuyết thần nói đùa nhỏ giọng, sẽ, hắn không chỉ thoát ra rồi, còn đang nghe người xì hắn.

Hắn đang nghĩ ngợi "Ném hai đứa con ghẻ Ninh Hoài Sam và cụt tay ở ngoài thành, đến cuối cùng có thể được hay không", bỗng nhiên nghe thấy một đoạn đối thoại ——

(Raw 拖油瓶: Con của chông trước, con ghẻ.)

Một đệ tử mang kiếm trong đó vẫn không nhận được: "Ma đầu kia nếu thật sự thoát ra, người đoán nơi nào sẽ gặp tai ương trước? Sao ta lại hoảng sợ như vậy."

Một đệ tử khác an ủi: "Đừng hoảng sợ, không cần đoán, chính là Xuân Phiến thành này của chúng ta."

"....."

"Người nghĩ đi, trong thành này của chúng ta bao nhiêu người có thù oán với hắn.

Cao gia, Thẩm gia, a, còn có Y Ngô Sinh tiên sinh, huynh trưởng, thân phụ,

thê tử, nhi nữ tất cả đều dâng mạng cho ma đầu kia, chết thảm quá....."

Ô Hành Tuyết: "....."

Ô Hành Tuyết: "Cái gì Sinh? Cái nào Sinh?"

Tiêu Phục Huyền thắp đầu một chút, nói: "Y Ngô Sinh người muốn tìm."

Ô Hành Tuyết im lặng một lát, quay đầu lập tức đi.

Tìm người nào, giúp đỡ cái gì, không bằng trụ lại trong thân thể ma đầu này sống lâu trăm tuổi.

Tác giả có lời muốn nói:

Thời gian cập nhật hơi tệ.....!Quý..

Chương 5: 5: Xuân Phiên Thành - Hoa Gia

Ô Hành Tuyết đương nhiên đi không thành.

Thứ nhất, người đầu đã đến cổng thành, lại như vậy đi luôn thật sự đáng tiếc.

Thứ hai, hẳn thật ra cũng không có chỗ để đi.

Bọn họ nán lại một lúc bên bến cảng, hai vị đệ tử kia liền đến.

Ô Hành Tuyết thấy chỉ bạc trên kiếm tuệ đầu có một đoá hoa đào chạm từ ngọc phù dung, tấm thẻ nơi thắt lưng cũng khắc một chữ "Hoa", đoán chừng là dòng dõi họ "Hoa" nào đó ở Xuân Phiên thành, có thể phụ trách trấn thủ nơi quan trọng như bến cảng và cổng thành địa vị hẳn là không thấp, là tiên môn nhà giàu.

芙蓉玉 Ngọc phù dung hay còn gọi là thạch anh hồng.

"Các vị chính là muốn vào thành?" – Hai đệ tử hành lễ, nói: "Đã nhiều ngày gần đây có chút mầm hoạ, vào thành rời thành xem xét tương đối chặt chẽ, nếu là có chỗ đường đột đắc tội, xin lượng thứ."

Bọn họ nhìn về phía Ninh Hoài Sam và cụt tay, biểu tình thận trọng: "Hai vị tiểu ca này là.....!thân thể không khoẻ?"

Cũng không thể trách người ta hoài nghi, hai tên này vừa lên bờ liền hướng về phía tượng thần mà nôn, phản ứng thật sự rất tà ma.

Nếu không phải bởi vì Ô Hành Tuyết và Tiêu Phục Huyền song song đầu không hề có phản ứng, hai đệ tử này hẳn là đã trực tiếp rút kiếm.

Ninh Hoài Sam không rảnh lo giải thích, nhéo ngón tay, đầu ngón tay trở nên sắc nhọn như dao.

Ô Hành Tuyết một phen ấn hẳn trở về, nói: "Bọn họ say tàu."

"A....." – Đệ tử đeo kiếm lại nhìn thoáng qua thuyền mái che kia, nửa tin nửa ngờ, "Các vị từ đâu tới?"

Thành chủ không cho động, Ninh Hoài Sam chỉ đành lau môi nói: "Biển Vô

Đoan đường Bà Sa."

"À! Khó trách.

Nơi đó tối hôm qua gió giật sấm sét không ngừng, rất khó đi thuyên."

Lần này hai đệ tử đeo kiếm tin tưởng.

Bọn họ lại nhìn Tiêu Phục Huyền vài lần, còn chưa mở miệng, Ninh Hoài Sam đã giành nói trước: "Đây là con rỗi của thành.....! công tử nhà ta."

Tiêu Phục Huyền: "....."

Ô Hành Tuyệt thần nói Ninh Hoài Sam này mở miệng, ở đây hai ngày khả năng sẽ giữ sạch gốc gác của toàn bộ người trong thành.

Có đi đâu bản thân con rỗi cũng không tính hiểm lạ, tiên môn cũng thích dùng.

Đặc biệt lúc thế đạo ngày càng loạn này, công tử nhà giàu mang mấy con rỗi ra cửa hộ thân cũng là chuyện thường, cũng không đáng ngờ.

Chỉ là con rỗi này chiều cao dung mạo khí chất đều quá mức xuất sắc, không chỉ thu hút sự chú ý, còn khiến cho hai đệ tử kia không dám nói thẳng chỉ thần thì.

Ngại vì giáo dưỡng, bọn họ không nhìn chăm chăm xem kỹ Tiêu Phục Huyền.

Nhưng lúc rời đi, Ô Hành Tuyệt nghe thấy bọn họ nhỏ giọng bàn tán.

"Con rỗi kia, chúng ta có phải đã gặp qua ở đâu rồi không? Tại sao lại cảm thấy quen mắt, giống như đã từng quen biết?"

"Tê, thật ra vị Trình công tử kia cũng....."

.....

Cuối cùng, tiến vào Xuân Phiên thành vẫn chỉ có Ô Hành Tuyệt và Tiêu Phục Huyền.

Bởi vì bên trong Xuân Phiên thành có thêm cái tượng thần được tạc rất lớn, đứng trên con đường tiến vào cửa thành, cái bệ đỡ trước tượng cắm đầy hương, hương khói lượn lờ.

Ninh Hoài Sam và cụt tay tái mặt tại chỗ, buông tay chạy trốn như bay, để lại một câu: "Thành chủ, bọn ta đến trong núi ở ngoài ô chờ người."

Này đối với Ô Hành Tuyết mà nói, lại là gã đúng chỗ ngựa.

Hai vương bận vừa đi, Ô Hành Tuyết lập tức túm Tiêu Phục Huyền vào ngõ nhỏ.

"Thượng tiên, giúp một chút, bộ dáng này của ta chỉ sợ không tiện đến nhà Y Ngô Sinh đòi đánh, người giúp ta thay đổi một chút —— " – Hấn nhìn một đoạn sâu bên trong ngõ hẻm dài, xác định không có người, lúc này mới quay người.

Lại thấy Tiêu Phục Huyền bị hấn túm, tầm mắt dừng ở nơi cổ tay bị túm lấy của mình, biểu tình không rõ ý vị.

Ô Hành Tuyết nháy mắt sửng sốt, buông tay ra.

Tiêu Phục Huyền lúc này mới nâng mí mắt: "Người ngày thường gọi người giúp đỡ cũng như vậy?"

Ô Hành Tuyết khều khều mí mắt: "Loại nào?"

Đôi mắt Tiêu Phục Huyền quét qua ngón tay bắt người lung túng của hấn, nhìn vào ngõ nhỏ.

Ngõ nhỏ này quá hẹp, vóc dáng hấn lại cao, vốn là ánh mặt trời mờ hồ lại bị hấn chắn hơn phân nửa.

Ô Hành Tuyết lúc này mới cảm thấy, dường như hơi khuất.

Hấn cười một chút: "Ta ngày thường không gọi người giúp đỡ, loại ngõ nhỏ cong cong lượn lượn này, Thước Đô cũng không nhiều lắm."

Lời này là sự thật.

Hấn lúc trước ở Thước Đô duỗi tay ra, không cần phải nói bất cứ lời nào, lập tức có người mang thích hợp đồ vật mà dâng lên, đúng là không cần phải gọi người giúp đỡ.

Ô Hành Tuyết: "Huống hồ, trước kia cũng không cần phải tránh tai mắt của người khác mới có thể hành sự."

Tiêu Phục Huyền nhìn hấn trong chốc lát, cũng không đánh giá.

"Dịch dung đúng không?" – Tiêu Phục Huyền hỏi một câu như vậy.

Hấn không có ý đợi Ô Hành Tuyết trả lời, chỉ đổi tay cầm trường kiếm.

Hấn cúi đầu, cong ngón tay đỡ trên cằm Ô Hành Tuyết, ngón cái đặt ở gò má, cầm và trán lau nhẹ mỗi chỗ một chút.

"Cũng đừng quá xấu." – Ô Hành Tuyết không nhịn được nói.

"....."

Ngón tay Tiêu Phục Huyền dừng một chút, lại không nói một lời mà tiếp

tục.

Sau một lúc hần mới tr ần giọng nói: "Tối r ồi."

Đi.....

Ô Hành Tuyệt từ bỏ gi ầy gi ụa để hần đi ều chỉnh.

Ngõ nhỏ này đúng thật quá hẻo lánh yên tĩnh, một lúc cũng có vẻ rất dài.

"Được không?" – Ô Hành Tuyệt hỏi.

"Ừm." – Tiêu Phục Huyền lên tiếng.

Tay hần đã buông xuống, lại một lát sau, lại nâng lên di chuyển gương mặt Ô Hành Tuyệt.

"Làm sao vậy?" – Ô Hành Tuyệt không rõ tình hình.

"Không có gì." – Tiêu Phục Huyền thật lưu loát, dịch dung xong không chậm trễ, đi đến bên ngoài ngõ nhỏ.

Chỉ là lúc xoay người, Ô Hành Tuyệt nghe thấy hần nói: "Đôi mắt quá dễ nhận biết."

Ô Hành Tuyệt sửng sốt một chút, sải bước đi theo: "Tiêu Phục Huyền."

Người phía trước hơi nghiêng mặt.

"Người tốt nhất cũng thay đổi một lần."

Nếu bọn họ thích tạ tượng th ần như vậy, danh hào người lại vang như vậy, không thể thiếu người.

Tuy rằng ta thấy tượng th ần và bản tôn ầu khác xa nhau, nhưng cũng khó đảm bảo có kỳ nhân có thể tạc ra th ần vận, thật sự có người nhận ra được sẽ không tốt."

Thẳng đến lúc ra ngoài ngõ nhỏ, ánh mặt trời mới nhoáng lên mắt, Ô Hành Tuyệt bỗng nhiên phản ứng lại chính mình đã nói lời dư thừa ——

Tiêu Phục Huyền đường đường là thượng tiên, cho dù có người nhận ra thì có hại gì? Cũng sẽ không giống như hần kết thù khắp nơi, làm người khác đòi đánh đòi giết.

Hần muốn mở miệng nói thêm một câu, li ền thấy Tiêu Phục Huyền nghiêng người đợi hần một bước, gương mặt kia hiển nhiên đã đi ều chỉnh.

Xuân Phiên thành ầu không phải là nơi chật hẹp nhỏ bé, nghe nói có tiên môn lớn nhỏ có sáu nhà.

Tiếng vang lớn nhất, đệ tử nhiều nhất chính là Hoa gia.

Hoa gia ở phía tây Xuân Phiên thành trên Đào Hoa châu ở giữa sông, thứ nhất môn đình yên tĩnh, không cần tạo kết giới chiếm một vùng riêng trong thành như những tiên môn khác.

Thứ hai, có một nhà tiên môn lớn như vậy ở đó, cũng có thể trấn thủ phía tây.

Footnote 洲 châu; châu lục; bãi; đảo; cồn.

Suy cho cùng phía tây Xuân Phiên thành có cảng Yến Tử, nơi người bên ngoài đến nhiều nhất, ngư long hỗn tạp.

Dù ngàn phòng vạn phòng, cũng thường sẽ có tà ma trà trộn vào. Mà mỗi lần có tà ma trà trộn vào thành, lập tức trở thành cơn ác mộng. Rất nhiều tà ma lúc ban đầu chính là người, bộ dáng bọn họ trông giống như bá tánh bình thường, nói những chuyện phố phường hẻm ruộng thường hay nói, thậm chí.....!bọn họ trước khi dấn thân vào tà đạo, đã từng sinh sống tại đây trong toà thành này.

Cho nên trà trộn vào dân thường, căn bản không phân biệt được. Những tà mà đó phương thức tu luyện quá mức tà môn, giao hoạt, thất thường, sẽ mê hoặc người khác, khát máu giết chóc. Có một số ít tà ma càng rắc rối hơn, cực kỳ khó bắt, bởi vì chúng sẽ đổi da. Bọn chúng lấy sinh hồn xác tươi làm thức ăn, ăn xong khối này lập tức bám lên đó lấy dùng toàn bộ.

Mà cái quá trình này dường như là im lặng tiếng không một tiếng động. Nghe nói, hai ba mươi năm trước, ngay cả khi không phải thời điểm thịnh nhất, bá tánh Xuân Phiên thành chỉ có hơn hai mươi vạn hộ. Đến hai năm trước, chỉ còn lại mười vạn hộ. Thời gian hai năm ngắn ngủi, mười vạn này lại biến thành bảy vạn. Địa giới Xuân Phiên thành vẫn lớn như vậy, chỉ là không có người ở nhà bỏ hoang càng ngày càng nhiều, càng về phía gần tường thành lại càng tĩnh mịch không tiếng động. Ô Hành Tuyết một đường nhìn đến đâu là nhà trống như vậy, kết mạng nhện thật dày, cửa và cửa sổ lỗ hổng lớn lớn bé bé, gió đông luồn vào khe kẽ, thút thút thút thút kéo dài như tiếng quỷ khóc.

Chỉ có ở gần nơi tiên môn nào đó, mới có chút không khí người sống.
Những nhà có người cư trú đó, tựa như kiến vây quanh kẹo đậu phộng, vây quanh mấy nhà tiên môn kia.

Chỉ có một nhà là ngoại lệ —— chính là Hoa gia.

Nhưng điểm này cũng không có gì đáng trách.

Bởi vì Hoa gia canh giữ duy nhất Đào Hoa châu và toàn bộ Đông Giang, không trước không sau, vốn chính là một nơi nguy hiểm, dễ công khó thủ.

Hơn nữa đệ tử Hoa gia đông đúc, nếu như có mấy tà ma không cẩn thận trà trộn vào, hậu quả thật sự không dám tưởng tượng.

Nếu là không có tiên pháp, bá tánh bình thường sống sinh sống nơi đó hoàn toàn không thể tự bảo vệ mình, giống như món ngon không có nắp đậy, không hề kiêng dè mà bày ở đó, không ngừng hấp dẫn tà ma đến ăn.

Vậy.....!Đào Hoa châu chỉ sợ không có một ngày yên bình.

Tiên môn không giữ được, bá tánh cũng gặp tai ương.

Ô Hành Tuyệt nghe được những lời bàn tán về Hoa gia đó, đã phán "Đào Hoa châu" thành chỗ xui xẻo, thậm chí nói tuyệt đối không được đi vào chỗ nguy hiểm như vậy.

Kết quả một canh giờ sau, hắn và Tiêu Phục Huyền đã đứng ở lối vào cầu tàu trên Đào Hoa châu, mắt to trừng mắt nhỏ với nhóm đệ tử giữ cầu.

"Không phải, người từ từ." – Ô Hành Tuyệt túm Tiêu Phục Huyền một cái, lui trở lại về bờ: "Người không phải đồng ý mang ta đi tìm Y Ngô Sinh sao? Vì sao cầu tàu này hai bên mười hai cột cờ hiệu, cột nào cũng viết chữ Hoa?"

"Người nói thật cho ta biết, người thật sự quen biết Y Ngô Sinh sao???"

"Hắn không phải họ Y???"

Tiêu Phục Huyền: "....."

Hắn nhíu mày, nhìn Ô Hành Tuyệt, biểu tình lạnh lùng lộ ra vài phần một lời khó nói hết.

"Là ai cho người nhận thức sai lầm, để người cảm thấy Hoa gia môn hạ tất cả đều là gia đồ, không có người khác họ?" – Tiêu Phục Huyền hỏi.

Ô Hành Tuyệt: "Người tại sao lại không nói sớm....."

Tiêu Phục Huyền: "....."

Người hỏi sao?

Hắn thẫn thờ nhìn nhặt, nhấc cằm về phía cồn nhỏ trên sông: "Y Ngô Sinh, ta vừa lúc đã từng có qua lại một chút, không sai được."

Hắn là một trong bốn vị trưởng lão của Hoa gia, hơn nữa cũng không phải là hoàn toàn không có can hệ gì."

Ô Hành Tuyết: "Can hệ gì?"

Tiêu Phục Huyền nói: "Thê tử của Y Ngô Sinh, là thân muội của gia chủ Hoa gia."

Nói xong, hắn lại liếc nhìn ngón tay Ô Hành Tuyết túm lấy hắn, một lát sau lại hỏi: "Người dự định ở bên bờ sông này, nắm ta lại bao lâu?"

Ô Hành Tuyết lại không chịu được, buông tay, đi theo Tiêu Phục Huyền đến cầu tàu, vừa đi vừa nói thẫn thờ: "Người là một thượng tiên sống ở Tiên Đô, làm sao lại rành mạch chuyện nhân gian như vậy."

Tiêu Phục Huyền không đáp.

Thẳng đến lúc bọn họ lên cầu, mấy đệ tử kia hoang mang ôm kiếm hành lễ với bọn họ.

Hắn mới nghe thấy giọng nói của Tiêu Phục Huyền: "Trước kia có người thích đến."

Ô Hành Tuyết sửng sốt.

Nháy mắt tiếp theo, lập tức nghe thấy mấy đệ tử kia nói với bọn họ: "Y Ngô Sinh tiên sinh bế quan tại hậu đường chưa ra."

Bọn ta đã thông bẩm gia chủ, gia chủ để bọn ta tiếp hai vị đến Thính Hoa đường nghỉ ngơi một lát, ông ấy sẽ đến sau."

"Mời."

Ô Hành Tuyết băng qua cầu thật dài, vào cửa lớn Hoa gia, lúc đệ tử dẫn bước vào Thính Hoa đường, đột nhiên phục hồi lại tinh thần.

Muội muội của gia chủ Hoa gia là thê tử Y Ngô Sinh.

Mà phụ huynh thê nữ của Y Ngô Sinh đều chết thảm trong tay vị nguyên chủ này của ta.....

Nói cách khác, Y Ngô Sinh xui xẻo không ngừng kia, tiên môn lớn nhất Xuân Phiên thành.....!toàn bộ Hoa gia đều có thù với ta???

Ô Hành Tuyết: "....."

Nếu không hay là tự sát đi, ít nhất cũng nhanh chóng.

Tác giả có lời muốn nói:

Đợi lâu ~.

Chương 6: 6: Kẻ Điên

Nơi này hẳn là nơi tiếp khách nghị sự, bày trí đơn giản cẩn thận, cả hai bên đều bày ghế và bàn vuông khắc hoa.

Đệ tử dẫn bọn họ ngồi xuống, lại bưng lên hai tách trà.

Ô Hành Tuyết trái lại không khách khí, bưng tới nhấp một ngụm, có hương đoà thanh thanh đậm đậm.

Mấy đệ tử đang quét dọn bên trong thấy có khách tới, sôi nổi đến hành lễ. Giữa Thính Hoa đường có một đài thờ rất dài, trên đài có một bức tượng ngọc, đệ tử quét dọn thấp hương cho tượng thần, liền lui xuống.

Bức tượng thần này trông giống hệt bức tượng lớn bên trong Xuân Phiên thành.

Chẳng qua trong thành là tượng đá, bức ở Hoa gia này là chạm từ ngọc phù dung.

"Đây là vị nào?" – Ô Hành Tuyết bưng trà nhỏ giọng hỏi.

"Hoa Tín." – Tiêu Phục Huyền đáp.

Ô Hành Tuyết lúc này mới phát hiện, bức hoạ sau lưng tượng thần lại viết cái tên này.

"Bức hoạ và ngọc tượng là cùng một người? Vậy đúng là tệ hơn nhiều." – Hần nhỏ giọng nói một câu.

"....." – Tiêu Phục Huyền lướt nhìn dưới mũi hần, đoán chừng là muốn cho hần câm miệng đừng nói nữa.

Nhưng thấy hần thật sự có hứng thú, một lát sau lại thêm một câu: "Hoạ giống hơn một chút."

Trên bức hoạ bộ dáng tiên nhân ôn nhuận anh tuấn, đôi mắt cười trời sinh hơi cong, một tay vuốt con nai trắng một tay cầm minh đăng.

Là bộ dáng thần tiên có thể che chở phạm nhân, hoàn toàn bất đồng với

kiêu chấp chưởng hình xá này của Tiêu Phục Huyền.

Bên cạnh cái tên "Hoa Tín" này là tiên hào của hắc "Minh Vô".

Thời buổi loạn lạc ảm đạm trước mắt này, trăm toà tiên môn lớn nhỏ, nhỏ nhất không đề cập tới, những nhà thanh danh hưng thịnh nhất kia, đâu từng có tổ tiên phi thăng thành tiên.

Hoa gia sở dĩ có địa vị cao ở Xuân Phiên thành chính là vì Hoa Tín.

"Người quen biết hắc không?" – Ô Hành Tuyết hỏi.

"Quen biết." – Tiêu Phục Huyền nhàn nhạt nói, "Đứng đâu Linh Đài thập nhị tiên."

Đứng đâu Linh Đài thập nhị tiên.....

Linh Đài thập nhị tiên.....

Ô Hành Tuyết nghe thấy quen tai, một chốc sau bỗng nhiên nhớ tới Ninh Hoài Sam muôn vàn sùng bái mà nhắc đến một câu —— Linh Đài thập nhị tiên, cũng là hắc giết.

"....."

Ô Hành Tuyết sắc trà tại chỗ.

Gia chủ Hoa gia Hoa Chiếu Đình chính là đến ngay lúc này.

Hắc dường như gặp phải chuyện gì, lúc đi qua hành lang gấp, sải bước, sắc mặt không vui.

Phía sau còn có hai đệ tử luống cuống tay chân, cầm hộp gỗ tơ vàng khuyên can.

"Đã nói không cần."

Vết thương nhỏ này không cần thuốc.

Một tên ngọc đáng thương thì biết cái gì, khó tránh khỏi lỗ mãng, nói bao nhiêu lần rồi, không được so đo với hắc.

Trái lại Xích Diêu mấy người bọn họ, phạt đi huyênh đài, đóng cửa ăn năn!"

Hoa Chiếu Đình mắng xong, vào Thính Hoa đường, sắc mặt đã thay đổi:

"Đợi lâu rồi."

Hắc suy cho cùng là người một nhà với Minh Vô Hoa Tín trên bức họa, tuy rằng bộ dáng không tính là tương tự, nhưng chỉ cần mang theo ý cười, khí

chất ôn hoà trong sáng quả thật là một mạch tương thừa.

Hắn cũng không có dáng điệu của tiên môn đại gia chủ, thậm chí không giống người trong tiên môn, không có loại cảm giác thanh ngạo tầ thường thoát tục, giữa cử chỉ, càng giống một thương nhân hơn.

"Nghe nói Trình công tử sáng nay tiến thành, lúc đến đi qua đường Bà Sa biển Vô Đoan?" – Hoa Chiếu Đình cười khanh khách hỏi.

Ô Hành Tuyết: "....."

Cái gì công tử?

Hắn rất nhanh phản ứng lại, thời điểm mới vừa tiến vào cảng Yến Tử, Ninh Hoài Sam nói nhăm với hai đệ tử mang kiếm, miễn cưỡng bẻ "thành chủ" thành "thành.....!công tử".

Hai đệ tử đeo kiếm kia chính là môn hạ của Hoa gia, xem ra bọn họ đã báo cáo toàn bộ tình huống.

Cũng được.....

Ô Hành Tuyết nghĩ thầm: Trình công tử thì Trình công tử, hiện tại khỏi phải bịa chuyện.

Nhưng đời mạng chính là Ninh Hoài Sam còn nói Tiêu Phục Huyền là con rồi.

Trách không được Hoa Chiếu Đình chỉ nói chuyện với một mình hắn, vốn không xem một người khác là người sống.

Ô Hành Tuyết vốn dĩ tính toán làm một "người câm" ngoan ngoãn, muốn nói gì muốn hỏi gì đều giao cho Tiêu Phục Huyền, suy cho cùng hắn hoàn toàn không biết gì về nơi này cả.

Bây giờ quá tốt, giả vờ không được.

Ninh Hoài Sam con mẹ nó thật là một bảo bối.

Hắn ở trong lòng mắng chửi, trên mặt lại ngay thẳng vững vàng, không nhanh không chậm mà đáp lời Hoa Chiếu Đình: "Đúng vậy, tối hôm qua trên biển thật sự quá dọa người, bọn ta không dự đoán được sẽ gặp phải loại chuyện này, một chuyến chạy trốn này thật có chút không đúng lúc."

"Sáng nay lúc vào cảng, nghe nói Thương Lang Bắc Vực thật sự sụp đổ rồi."

Đến giờ ngấm lại thật sự nghĩ mà sợ" – Ô Hành Tuyết vỗ vỗ đầu gối chính mình, thêm vào một câu, "Thật không dám giấu giếm, đến lúc này, chân ta đầu nhũn, dùng sức vẫn còn run rẩy."

Tiêu Phục Huyền: "....."

Hoa Chiêu Đình gật đầu nói: "Đúng là rất nguy hiểm, cho nên hôm nay ta nghe nói có khách từ biển tới, quá đổi kinh ngạc.

Đêm qua môn hạ tôi có trưởng lão và đệ tử đến đó, trở về mỗi người đều chật vật bất kham.

Có thể tưởng tượng được."

Ô Hành Tuyết: "Ta nếu sớm biết như thế, nhất định không chọn lúc này tới quấy rầy."

Hoa Chiêu Đình xua tay: "Không tính là quấy rầy, Trình công tử nhất định đừng nói vậy.

Hoa gia ta có Minh Vô tiên quân dạy bảo bên trên, trấn thủ khối Đào Hoa châu này, vốn chính nên bảo vệ một phương bình an, thay người giải ưu, không phân thời nghi."

Hắn dừng một chút, nói: "Ta nghe đệ tử đãi khách nói, Trình công tử là tới tìm Y Ngô Sinh tiên sinh?"

Ô Hành Tuyết gật đầu: "Đúng vậy."

"Y Ngô Sinh tiên sinh tại thuật hồn mộng rất có thành tựu, điểm này nhiều người biết đến, đến tìm bọn ta thỉnh cầu, phần lớn cũng là vì thế mà đến.

Nhưng mà.....!không biết Trình công tử có nghe nói hay không, Y Ngô Sinh tiên sinh cứu người, là mời người bệnh đến gặp, phải mang theo người đến đây."

"Mang đến rầy." – Ô Hành Tuyết chỉ chỉ chính mình, "Chính là ta."

Hoa Chiêu Đình sửng sốt.

Hắn nhìn không được đánh giá Ô Hành Tuyết, nói: "Thật là, Trình công tử nhìn thật sự không giống."

Đến Hoa gia tìm Y Ngô Sinh, phần lớn là bởi vì hồn phách bị hao tổn —— một bộ phận là bởi vì tà ma cắn nuốt, lại may mắn chạy thoát.

Còn một ít, là bởi vì trúng cấm thuật.

Còn có một ít, là bởi vì tu tập thuật pháp không xong tâu hảo nhập ma. Bệnh nhân như vậy, hoặc là ngu dại hoặc là điên khùng.

Giống Ô Hành Tuyết nói tiếng người, đúng là hiếm thấy.

Hoa Chiếu Đình hỏi: "Vậy Trình công tử đây là?"

Ô Hành Tuyết: "Ta đây là sinh hồn thượng thân người khác, không có chen chúc thân thể với nguyên chủ, muốn thỉnh giáo Y Ngô Sinh tiên sinh, có thể có biện pháp nào đưa ta trở về hay không."

Đối với tiên môn mà nói, đoạt xá thường thấy, đổi mệnh thường thấy, mời thần mời quỷ cũng thường thấy.

Nhưng loại này của Ô Hành Tuyết là cả ba không chạm.

Hoa Chiếu Đình hỏi vài câu, thấy hắc tăng thần không có chỗ nào giấu giếm, liền nói: "Ta được biết, Y Ngô Sinh tiên sinh bế quan đã đến ngày cuối cùng, ngày mai là có thể xuất quan."

Hôm nay mời Trình công tử nghỉ chân tại Đào Hoa châu này."

Có thể giữ khách, nhiều ít nói rõ đã có biện pháp như vậy trở về là có hy vọng rồi.

Ô Hành Tuyết nhân lúc Hoa Chiếu Đình nói chuyện với đệ tử, nường động tác uống trà, nghiêng đầu hướng Tiêu Phục Huyền cười lại chớp chớp mắt, dùng khẩu hình nói: "Đa tạ thượng tiên."

Tiêu Phục Huyền ôm kiếm giả vờ làm con rối, tầm mắt đảo qua trên cánh môi của hắn.

Bọn họ được sắp xếp ở góc tây Đào Hoa châu.

Đệ tử đãi khách nói: Hoa gia tu tập đông đảo đệ tử, mỗi ngày chưa đến giờ Mẹo lập tức có bài tập, sợ âm thanh kiếm làm ồn bọn họ nghỉ ngơi, cho nên sắp xếp bọn họ cách xa nơi của đệ tử nhất.

Gần nơi này là thư các và Thanh Tâm đường.

Các trước là thư các của Hoa Chiếu Đình, đệ tử không dùng.

Cái sau là nơi Y Ngô Sinh ở, chỉ có một số đệ tử quét dọn và hầu dục.

Chỉnh thể đúng là thanh tịnh, lại chèn vào một bất trắc ——

Lúc vài đệ tử hỗ trợ sửa sang phòng cho khách, một người thoáng tiến vào, "Aa" kêu lên, điên điên khùng khùng lật đồ ghế dựa và một chậu nước.

"Ai u —— "

"A Yểu! Nơi này không thể chạy loạn —— "

"Không phải nói các người chăm sóc cho hắn sao, làm sao xông vào phòng cho khách! Hắn hôm nay lỗ mãng làm môn chủ bị thương!"

"Ai, người nghĩ đi, hắn hai ngày nay không ngừng nghỉ, kiếm khí bay loạn, sức lực lại lớn! Môn chủ còn không cho bọn ta quá nặng tay với hắn.

Nhưng nhẹ tay căn bản không giữ được hắn!"

Ô Hành Tuyết không muốn nhúng tay, chỉ đỡ tiêu đệ tử lão đảo, lại cùng Tiêu Phục Huyền tránh sang một bên.

Người điên điên khùng khùng kia tóc tai bù xù, không nhìn ra tuổi, cũng không nói chuyện, chỉ biết kêu "Aa", giọng nói nghẹn ngào.

Một lần hắn duỗi tay muốn bắt Ô Hành Tuyết.

Tiêu Phục Huyền nhẹ nhàng đỡ lấy, lập tức phân tán toàn bộ sức lực của hắn, tiếp đó hắn bị các đệ tử ba chân bốn cẳng kéo đi.

"Trình công tử bị sợ hãi rồi." – Đệ tử đãi khách thu thập tàn cuộc, hơi áy náy mà nói.

"Hắn là?"

"Hắn trước kia là đệ tử hậu dực của Y Ngô Sinh tiên sinh, là người có thiên phú kinh khí nhất, sau lại chịu chút kích thích, liền thành bộ dạng này, đã rất nhiều năm."

"Đệ tử của Y Ngô Sinh tiên sinh?" – Ô Hành Tuyết nói.

"Ừm." – Đệ tử đãi khách nói, lại vội vàng giải thích: "A không không không, tiên sinh bọn ta thuật mộng hời rất lợi hại, ngài tuyệt đối đừng hiểu lầm, không phải tiên sinh trị không hết cho hắn, là đệ tử bệnh điên này quá đặc biệt."

Đệ tử kia dường như cảm thấy chỉ nói đặc biệt không có sức thuyết phục, ngẫm lại rồi thêm một câu: "Bởi vì đã thương hắn là đại ma đầu Ô Hành Tuyết."

"Ai?"

"Ô Hành Tuyết." – Đệ tử hạ giọng lặp lại.

Ô Hành Tuyết nháy mắt im lặng.

Hắn theo bản năng quay đầu nhìn Tiêu Phục Huyền, lại phát hiện tầm mắt Tiêu Phục Huyền dừng trên người hắn.

"A Yêu thật sự là mệnh không tốt." – Giọng của đệ tử đãi khách lải nhải trong phòng, không biết đã nói với bao nhiêu khách về chuyện của A Yêu. Hắn nói lúc trước A Yêu là đệ tử đặc ý nhất của Y Ngô Sinh, ngày thường

luôn đi theo bên cạnh Y Ngô Sinh, đặc biệt là thời điểm luyện dược, cả ngày ở Thanh Tâm đường.

Năm đó Đào Hoa châu đón tiếp một vị khách, tìm Y Ngô Sinh hỗ trợ một ít việc.

Vị khách kia lớn lên bộ dáng công tử quý tộc, phong thái phóng khoáng.

Ở Đào Hoa châu từ gia chủ bên trên cho đến tiểu đệ tử bưng trà quét dọn, không ai cảm thấy hắn có vấn đề gì, ngược lại, còn thật sự rất thích vị khách này.

Khi đó Y Ngô Sinh luyện dược một loại thuốc, còn chưa đủ thời gian, cho nên đơn giản giữ vị khách kia lại trên cũi nhỏ non nửa tháng.

Kết quả chính non nửa tháng kia, tặng cho Y Ngô Sinh phụ huynh thê nữ bốn mạng người.

Ngày đó, A Yểu chạy đến đường trước, nghiêng ngả lão đảo vừa khóc vừa gào, máu tươi đầm đìa còn ma khí đầy người.

Lúc ấy Y Ngô Sinh và Hoa Chiếu Đình còn đang nghị sự, bị kinh ngạc đến sốc một trận.

Đi theo hắn trở về Thanh Tâm đường, lập tức thấy huynh trưởng Y Ngô Sinh chỉ còn là một miếng da, nằm trong vũng máu, mặt lại đang cười.

Vừa nhìn chính là bị tà ma hút rỗng.

Lúc ấy gần như toàn bộ người dân từ trên xuống dưới Đào Hoa châu đều vây quanh, Hoa Chiếu Đình lập tức sai người tra xét.

Kết quả không tra còn tốt, tra rồi liền phát hiện, thân muội của mình —— thê tử Y Ngô Sinh, phụ thân, còn có nữ nhi, và mấy phòng cho đệ tử quét dọn đều có vấn đề.....

Gõ vào đỉnh đầu của họ, âm thanh phát ra giống như gõ mõ rỗng.

Gõ vào bụng lại phát ra tiếng như đánh trống.

—— Bọn họ sớm đã là một túi da rỗng, cho đến lúc đó đã bị hút rỗng.

Trong nửa tháng mà vị khách đó ở lại.

Lúc ấy bọn họ bắt lát A Yểu muốn hỏi đến cùng, lại phát hiện A Yểu bị hạ cấm thuật, ngay cả Y Ngô Sinh cũng không giải được.

Vì thế hắn điên điên khùng khùng, cái gì cũng không rõ.

Bất đắc dĩ, Hoa Chiếu Đình mời người của Phong gia ở Mông Đô đến giúp đỡ.

Phong gia có một bí pháp, chính là thuật phản chiếu linh hồn, có thể thấy cảnh tượng mà người đã điên rồi hoặc đã chết rồi nhìn thấy cuối cùng.

Vì thế, dưới sự trợ giúp của Phong gia, bọn họ thấy được một màn mà A Yểu không thể nói ra kia.

Bọn họ thấy nguyên dạng của vị khách phong tư cao quý kia, hắn đứng tại Thanh Tâm đường, một tay bóp lấy yết hầu của Y Ngô Tê, một tay lỏng lẻo cầm lấy kiếm của chính Y Ngô Tê.

Máu tươi theo chuôi kiếm chảy xuống, hợp thành một vũng trên mặt đất. Hắn quay đầu nhìn thoáng qua bên ngoài, sống mũi phản chiếu ánh trăng sáng.

Hắn dường như phát hiện có người bên ngoài cửa, bỗng nhiên nở nụ cười, đuôi mắt hơi sụp lại cong lên một vòng cung.

Hắn ném cái xác trống rỗng trong tay xuống, ném chuôi kiếm, rút khăn vải sạch sẽ trên bàn lau tay.

Nháy mắt sau đó đã đến trước mặt A Yểu, đáp một chưởng không nặng không nhẹ lên đỉnh đầu hắn.

Tiếp đó giống như lúc hắn đến, ào ào vũng vàng đi mất.

Biến mất trên biển Vô Đoan.

Người đời đâu biết, ma đầu Ô Hành Tuyết không có kiếm của riêng mình.

Hắn rất lười, trên tay không có lấy một vật dư thừa, cũng không mang kiếm.

Hắn đâu là rút kiếm của người khác, giết chết đối phương..

Chương 7: 7: Trùng Động

"Tóm lại kể từ ngày đó, Đào Hoa châu bọn ta có một khoảng thời gian rất dài không tiếp đãi bất kì khách ngoại lai nào, chính là sợ lại đụng phải loại chuyện như vậy."

Đệ tử đãi khách này tu vi không cao, tuổi không lớn, thời điểm Ô Hành Tuyết hoành hành không kiêng kỵ chỉ sợ hắn còn chưa có ký ức, nhưng kể chuyện này sắc mặt vẫn trắng bệch.

Có thể thấy được chuyện cũ này là bóng ma sâu đến mức nào, cơ hồ là truyền miệng từ người này sang người khác.

"Lúc đó chịu đả kích sâu nhất chính là Y Ngô Sinh tiên sinh, còn có gia chủ nhà bọn ta, suy cho cùng gặp phải thủ đoạn hiểm độc này đều là người thân nhất." – Đệ tử đãi khách nói, "Y Ngô Sinh tiên sinh cực kỳ bi thương, thiếu chút nữa tẩu hỏa nhập ma."

Sau đó thân thể đều kém đi rất nhiều.

Cái gọi là thầy thuốc không thể tự chữa bệnh, ông ấy mỗi năm đều cần phải bế quan trong một khoảng thời gian, đi đầu dưỡng nguyên khí, tránh tổn thất trên đường tu luyện."

"Đến mức gia chủ đều nói, một lần kia ông ấy quả thực bị ma quỷ cản lối." Mấy năm kia Hoa Chiếu Đình tràn đầy nghi ngờ, nhìn mỗi người bên cạnh đều cảm thấy có vấn đề—— Đào Hoa châu trên dưới hơn ngàn người, mỗi người đều có khả năng bị tà ma bám vào người.

Bọn họ giả vờ làm bộ dáng tầm thường vô hại, lại chờ đợi thời cơ cắn nuốt người trên cên.

Viện nhỏ nơi Hoa Chiếu Đình ở gọi là Tiễn Hoa đường.

Khi trước Tiễn Hoa đường có mười hai đệ tử cần kiểm do gia chủ tự mình

mang đến, đệ tử quét dọn, làm việc vất vả vĩnh đông đúc.

Sau sự kiện Ô Hành Tuyết đó, toàn bộ Tiễn Hoa đường trực tiếp bỏ trống. Các đệ tử dọn về đệ tử đường, ai cũng không được ở lại.

Hoa Chiếu Đình đường đường gia chủ, lại dưỡng thành thói quen sống một mình như vậy, ở Tiễn Hoa đường muốn làm cái gì đều tự mình làm lấy.

Cái thói quen này vẫn luôn kéo dài đến nay.

"Sau ngày đó, Đào Hoa châu bọn ta tam đường trưởng lão biến thành tứ đường, thêm một Hình đường." – Đệ tử đãi khách nói.

"Hình đường? Đó là làm gì?" – Ô Hành Tuyết hỏi.

"Tra xét tà ma." – Đệ tử đãi khách lại bổ sung: "Sớm muộn một lần, buổi tối luyện công xong cũng phải đi một chuyến đến Hình đường.

Đặc biệt là đệ tử ngày hôm đó phụ trách tuần tra, nguy hiểm nhất."

"....."

Bóng ma này cũng quá lớn.

Ô Hành Tuyết nói: "Vậy Hình Đường trưởng lão của các người đúng là không dễ dàng gì, mỗi ngày đều một động tác như vậy từ sáng sớm đến chiều tối.

Kiểu người này trong thoại bản hoặc là giờ cao gậy tre nổi dậy hoặc là tâu hoá nhập ma."

Đệ tử đãi khách: "....."

Ô Hành Tuyết: "Hắn tốt nhất cũng thăm dò hần phách chính mình."

Đệ tử đãi khách: ".....!Ông ấy có thăm dò."

Ô Hành Tuyết nghĩ nghĩ, "a" một tiếng: "Cho nên nói nhiều như vậy, là vì muốn mở lời sao?"

Đệ tử đãi khách: "?"

Ô Hành Tuyết vô cùng thản nhiên mà kéo tay áo lên, lộ ra một đoạn cổ tay. Đệ tử đãi khách nhìn cổ tay của hắn, im lặng một lát, xấu hổ từ túi tay áo móc ra một lá bùa mang theo kim văn chữ "Hoa".

Hắn kể chuyện dài như vậy, lại làm rất nhiều đi ầm báo như vậy, đúng là vì hai lá bùa thăm hần này.

Không còn cách khác, tiên môn thanh danh vang xa như Hoa gia đều trọng

thể diện, giảng giáo dưỡng, bất kể là như thế nào cũng không thể mất lễ nghi đối đãi khách.

Nếu là khách đến tìm thầy trị bệnh hỏi thuốc, vừa đến cửa đã bị kéo đến Hình đường tra xét một hồi, truy vấn ra ngoài dù sao cũng không dễ nghe. Chỉ có thể dùng cách này để dẫn dắt, làm cho khách nhân cảm thấy mình bị tra một chút cũng không có gì đáng trách, thậm chí là cực kỳ cần thiết. Đệ tử đãi khách giữ mở bùa thăm hồn, hành lễ với Ô Hành Tuyệt: "Mạo phạm.

Gia chủ nói, đúng là hành vi bất đắc dĩ, mong rằng bao hàm nhiều hơn." "Hắn là vậy.

Chỉ có đi đầu gia chủ các người nói rõ rồi, ta là sinh hồn đánh bậy đánh bạ vào thân người khác, không biết có thể bị ngộ nhận là tà ma bám vào người hay không?" – Ô Hành Tuyệt dừng lại một chút, lại nói, "Còn nữa, ta cũng hoàn toàn không biết được nguyên chủ là tốt hay xấu."

Đệ tử đãi khách: "Ngài yên tâm.

Nói một câu không dễ nghe, chẳng sợ thế xác nguyên chủ này tội ác tà trời, chỉ cần sinh hồn ngài không phải tà ma, sẽ không có việc gì.

Hơn nữa, nếu là nguyên chủ có tội ác tà trời còn lưu lại hồn phách, thăm hồn phù này cũng sẽ phát hiện, sẽ không tính lên ngài."

"A, là như vậy." – Ô Hành Tuyệt gật đầu.

Đệ tử đãi khách giải thích rõ ràng, lập tức muốn dán lá bùa lên cổ tay Ô Hành Tuyệt.

Kết quả vừa dính vào, Ô Hành Tuyệt bỗng nhiên nâng hai ngón tay —— chặn hẳn.

Đệ tử đãi khách trong lòng đột nhiên cả kinh!

Ngay cả con rỗi nâng kiếm kia cũng nâng mắt, thanh kiếm dường như cũng hơi động, không biết nơi nào liên thanh phát ra tiếng vang nhỏ lay động.

"Làm sao vậy?" – Lá bùa trong tay đệ tử đãi khách, đột ngột nhìn về phía khách nhân.

Vị Trình công tử này bộ dáng cũng tuấn tú, nhưng dừng ở khí chất trác tuyệt tiên môn cũng chỉ có thể nói là "phổ thông".

Nhưng mà đôi mắt thật không t ối, khi chứa đựng ánh sáng ngoài cửa sổ, đặc biệt đẹp.

.....

Thậm chí có chút không ăn khớp với gương mặt kia.

Chỉ một thoáng, đỉnh đầu đệ tử đãi khách tê r ần, khí lạnh một mạch nổi lên.

Lại thấy Trình công tử kia cười: "Người thật sự rất thú vị, hoảng cái gì."

Hắn cười rộ lên đôi mắt càng sáng, giống như suối lạnh rửa sạch hắc phách.

.....!Thật sự không ăn khớp với khuôn mặt.

Đệ tử đãi khách cũng không bởi vì hắn cười mà xoa dịu lại, lông tơ dựng ngược, căn bản không dám động.

Trình công tử đã nhìn ra, lần này cười đến có hơi không nhìn được: "Vừa r ồi một màn chấn kia, có phải rất kích thích hay không?"

Đệ tử đãi khách: "....."

Ta nó ——

Nếu không phải ngại giáo dưỡng và thể diện của Hoa gia, hắn thật sự rất muốn thăm hỏi vị khách này một chút.

"Lúc tới ta nghe nói, tay trái thông tâm, cho nên thăm linh thăm hồn càng chuẩn hơn một chút, không biết là thật hay giả." – Công tử kia đổi thành tay trái, cuốn tay áo nói: "Nhưng mà như vậy cũng càng yên tâm hơn chút, không phải sao."

"....."

"Đúng vậy." – Đệ tử đãi khách chửi th ề, dán bùa thăm hồn lên cổ tay hắn. Hình đường Hoa gia thân thuộc dùng, nổi danh khắp nơi.

Một số tiên môn mỗi năm đều đến Hoa gia mua một ít.

Mà Hoa gia thường làm việc thiện, mỗi tháng còn thừa sẽ đưa một ít cho bá tánh trong thành.

Nếu là tà ma bám vào người, lá bùa này đổi màu ngay lập tức, từ vàng đến đỏ.

Màu nhạt, thời gian ngắn, nói không chừng còn có thể cứu chữa.

Màu đậm, thời gian lâu dài.

Nếu biến thành màu đỏ như máu g ần như hơi đen, đó hoàn toàn chính là

tà ma, một chút bản tính đầu không còn.

Đệ tử đại khách gắt gao nhìn chăm chăm lá bùa trên cổ tay Trình công tử, trừng mắt nhìn hồi lâu, trừng đến đôi mắt muốn lên men.

Lá bùa kia cũng không có ý muốn thay đổi màu sắc.

May mắn.....

Làm ta sợ muốn chết.

Ngoài miệng hắn không nói, nhưng trong lòng vẫn thở ra một hơi thật dài.

Lúc hắn bóc lá bùa kia xuống, tầm mắt thoáng nhìn qua con rối đang ôm kiếm kia.

Đào Hoa châu cũng có con rối, cấp cho các đệ tử luyện công dùng, hoặc là làm một ít việc nặng nhọc.

Trong nhận thức hằng ngày của hắn, con rối một lệnh vừa động, ngoại trừ dặn dò của chủ nhân, chúng nó một động tác dư thừa đầu không có.

Đứng chính là đứng, mắt nhìn thẳng, cũng không nhai lời.

Nhưng con rối của vị Trình công tử này, từ lúc hắn dán lá bùa lên liền nhìn qua, vẫn luôn nhìn lá bùa được bóc ra, bộ dáng lạnh lùng mặt thì vô cảm.

Như thế chỉ cần là xuất hiện một đường rẽ, con rối này lập tức trường kiếm xuất vỏ.

Đệ tử đại khách nghĩ nghĩ, lại móc ra một tấm bùa thăm hồn, không nói hai lời dán lên cổ tay con rối.

Hắn tuổi tác còn trẻ vóc dáng tầm trung, nhưng con rối kia lại cực cao.

Vì thế hắn dán xong vừa ngẩng đầu, chỉ cảm thấy con rối kia nửa rũ mắt nhìn hắn, cảm giác áp bách.....

Quả thực tuyệt vời.

Mà tấm bùa thăm hồn, không những không đậm hơn, thậm chí.....! hình như còn càng sáng hơn một chút.

Trước đây chưa từng thấy qua như thế.

Nhưng đệ tử đại khách không quan tâm nhiều đến chuyện đó, vội vàng bóc phù liền chạy.

Trước khi đi, hắn lại dựa theo phân phó của gia chủ, dặn dò: "Đào Hoa châu địa thế hiểm yếu, mặc dù bọn ta một ngày tra hai lần, cũng vẫn luôn có tà ma theo dòng nước mà đến, dường như mỗi tháng đầu có hai ba đệ tử

vì vậy bỏ mạng, cho nên nơi này trên mỗi con đường đều có người tu luyện, ban đêm có thể sẽ có chút tiếng động, mong được lượng thứ."

"A đúng rồi, tuyệt đối, tuyệt đối đừng đi hướng rừng đào bên kia, một bước cũng không được đến gần!"

"....."

Ô Hành Tuyệt thậm chí nói không bằng người đừng nhắc tới, tuy rằng ta không phải người tìm đường chết, nhưng luôn có người như vậy.

Nói xong, vốn dĩ không hiểu kỳ cũng biến thành tò mò.

Cũng may đệ tử đãi khách không dự định nói tỉ mỉ, hẩn vẻ mặt nghiêm chỉnh: "Toàn bộ tà ma Đào Hoa châu bọn ta bắt được, còn có toàn bộ tà ma cắn nuốt người, đều chôn ở đó.

Người gặp qua qua cái loại chết mà tử thi không co cứng của con rết chưa? Tà ma chính là như thế, chúng cho dù đã chết, chịu một số tác động, vẫn sẽ ngo ngoe rục rịch."

"Vậy các người còn giữ lại?" – Ô Hành Tuyệt hoang mang.

"Cũng có ích lợi."

Ô Hành Tuyệt: "Tỷ như?"

Đệ tử đãi khách: "Tỷ như đêm đến, thời điểm uế khí thịnh nhất, nếu có người ngoài xâm lấn, mà rừng hoa đào chôn mấy cái đó đều mạnh hơn.

Trong đất chôn sẽ bất an xao động, muốn đến nơi đó tụ tập.

Đó là bản tính của tà ma."

truyện đam mỹ

Những người tu tập tà đạo đều như thế, giữa bọn họ không nói tình cảm, tất cả đều dựa vào áp chế.

Kẻ yếu sẽ khuất phục kẻ mạnh, theo bản năng dựa vào kẻ mạnh.

Động quỷ Chiếu Dạ thành chính là như vậy.

Nếu không một đám tà ma yêu đạo, sinh sát không kiêng kị, vì sao có thể xuất hiện một thành chủ đây.

"Bọn họ nếu động tĩnh lớn, đều hướng đến nơi nào đó, bọn ta không phải là có thể chú ý tới sao." – Đệ tử đãi khách nói, "Đi đầu tra cũng dễ dàng hơn một chút.

Có đi đâu chiều này khó dùng lại, suy cho cùng chôn nơi đó đâu là hung thần, rất khó đụng tới thứ hung ác hơn hấp dẫn chúng nó động đây."

"Dù sao đừng tự tìm phiền toái là được."

Đệ tử đãi khách còn vội vàng lấy kết quả của lá bùa về báo cáo, vội vã đi mất.

Ô Hành Tuyết không phải người vô lễ.

Đào Hoa châu giữ khách một ngày, hẳn cũng không muốn gây phiền toái, cho nên cũng không có đi lại khắp nơi, đối với những vật trên cần nhỏ cũng hoàn toàn không tò mò.

Duy nhất chỉ muốn gặp Y Ngô Sinh, ngày hôm sau là có thể gặp được, tạm thời cũng không cần gấp gáp.

Xuân Phiên thành từng từng u ám, mờ mịt sắp mưa, chạng vạng đến càng vội.

Đệ tử đãi khách kia chân trước vừa đi không bao lâu, gia chủ Hoa Chiếu Đình liền sai người đưa thức ăn đến, được xem như nhiệt tình chu đáo.

Ô Hành Tuyết kéo tay áo nâng cái hộp vừa nhìn thấy, môi lặng lẽ giật giật. Thần nói quả nhiên, cả hộp đều là loại mà đệ tử tiên môn thích —— trắng muốt chết, nhưng làm rất đẹp mắt, còn có một đĩa đào hoa tô thoát nhìn rất phong nhã.

Hắn không chút hứng thú, lại khép hộp thức ăn lại, ngồi xuống bên cạnh bàn, cầm lấy cái ấm rót cho mình một tách trà.

Mới vừa uống một ngụm, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng nói bên tai hắn: "Phàm nhân bình thường sẽ đói."

Ô Hành Tuyết giật giật lông mi, nuốt ngụm trà trong miệng.

Bên cạnh rõ ràng còn một cái ghế, hẳn đợi trong chốc lát, Tiêu Phục Huyền lại vẫn đứng phía sau hắn, không đến ngồi.

Vì thế hắn miết vành tách trà, quay đầu nói: "Người chọc sau lưng ta làm cái gì, chứng tỏ người cao? Nếu người thấy qua bữa tối của ta ở Thước Đô, sẽ không nói những lời này."

Lại qua một lát, giọng nói của Tiêu Phục Huyền từ sau mặt hắn truyền đến, đáp: "Con rồi bình thường phổ biến không cần phải ngồi."

Ô Hành Tuyết: "....."

Hắn nhìn đệ tử tuần tra thường dạo qua bên ngoài, trong lòng nói.....!
Được, vậy ngài đứng, sau đó lại tự rót cho mình tách trà.
Ô Hành Tuyết cũng không quay đầu lại, cầm tách trà trầm thấp lẩm bẩm:
"Có đi đâu nói đến thật ra có hơi kỳ quái, ta thật sự đúng là không quá đời.

Không biết có phải thể xác của ma đầu này quá lợi hại hay không, chịu đựng được."

Hắn ghét bỏ vẫn ghét bỏ, cuối cùng vẫn chọn lựa cầm một cái đào hoa tô.
Trong phòng thấp đèn, ánh sáng vàng ấm áp ôn hoà vẽ lên chân mày, mắt, mũi, môi hắn một đường gấp khúc.

Mà bóng dáng Tiêu Phục Huyền lại từ phía sau rọi xuống trước mặt hắn.
Càng về đêm, đệ tử tuần tra càng nhiều.

Không muốn khiến người khác hoai nghi, bọn họ cũng không nhiều lời.
Chỉ là khoảng cách nào đó, Ô Hành Tuyết liếc mắt ra bên ngoài một cái, không biết nhớ tới cái gì, đột nhiên hỏi một câu: ".....!Tiêu Phục Huyền, tên ma đầu nguyên thân này của ta là dạng người nào?"

Lời này đúng là hỏi rất kỳ quái, bởi vì chính hắn đã nói, "tên ma đầu kia".
Một hồi lâu, hắn cũng không nghe thấy Tiêu Phục Huyền trả lời.
Nhưng hắn có thể cảm giác được có ánh mắt dừng trên người hắn.
Hắn nhìn không được quay đầu lại, đối diện tầm mắt của Tiêu Phục Huyền.

Lại thấy người nọ ôm kiếm dựa vào tường, nhìn hắn hồi lâu, nói: "Không phải sinh hồn tiến sai thân thể, phía về Thước Đô sao? Nếu phải về Thước Đô, nơi này chỉ là một giấc mộng mà thôi, hà tất muốn hỏi vấn đề này?"
Ô Hành Tuyết híp đôi mắt lại thật nhẹ, cũng xoay trở về, nói: "Đúng vậy."
Hắn vốn nghĩ rằng sẽ không có đoạn sau.

Kết quả một lúc lâu sau, hắn nghe thấy Tiêu Phục Huyền nói: "Người khác đánh giá thế nào ta không biết, nhưng ở chính ta, là hoá thành dạng gì đâu sẽ không nhận sai người."

Con người của Ô Hành Tuyết nảy một cái.

Có lẽ bởi vì câu trả lời này, lại có lẽ là bởi vì hai đệ tử canh gác.

Đêm nay bọn họ không có ai lên tiếng nữa.

Tiêu Phục Huyền không cần phải ăn cũng không cần phải ngủ, rũ mắt dựa

ven tường cẩn trọng giả con rối.

Ô Hành Tuyết dọn dẹp sắp xếp lại một lượt, cuộn tròn trên giường.
Sau nửa đêm, Đào Hoa châu bỗng nhiên vang lên một tiếng sấm.
Đây là thời điểm ban đêm uế khí nặng nề nhất, rừng đào bỗng nhiên vang
lên tiếng chuông dồn dập, tiếp đó là tiếng người ồn ào.
Đệ tử tuần tra xách theo một quả chuông nhỏ màu bạc, vội vàng tới lui,
chạy vạy bầm báo.

Gần ngàn đệ tử đen đen to lớn ồ ồ ra cửa, lại thấy bùn đất khuấy đảo ở
rừng đào hồi lâu không có động tĩnh, như thể trăm trùng chấn kinh.

Giây tiếp theo, những động tĩnh đó lại giống như giun đất, hướng về một
phương bò ra.
Đó là.....!phòng cho khách..

Chương 8: 8: Hành Hương

Trong khách phòng, Ô Hành Tuyệt đột nhiên mở mắt.
Hắn có chút kinh ngạc, chính mình vừa nãy vậy mà lại ngủ r ã.
Hầu như mọi người ở Thước Đô đều nghe nói qua, hắn ban đêm ngủ có chút quái gở —— người thường đều là càng yên tĩnh càng tốt, nhưng lại không như vậy.

Yên tĩnh hắn lại không ngủ được, hắn thích âm ỉ.
Hắn đã từng nói đùa với lão quản gia: "Dứt khoát dựng một đoàn kịch nhỏ, để bọn họ ở một bên khu chiêng gõ trống ca hát, ta đây nhất định có thể ngủ đến tận lúc trời sáng."
Lão quản gia nghe thấy sắc mặt xanh mét, nói "Người ngoài không an toàn", sau đó ông ta buộc chuông gió xen kẽ trên những cây hoa bên ngoài cửa sổ, nuôi đủ loại chim chóc, một cảnh vừa r ã xuống lập tức kêu vang. Cuối cùng nơi này không có gánh hát, cũng không có chim chóc.

Còn có một "Giám ngục đi cùng" không nói một lời mà ngẩn ra trong phòng, hắn vậy mà lại ngủ r ã.

"Tiêu Phục Huyền."

Ô Hành Tuyệt xoay người ng ẩ dậy, nghe thấy lục lạc nhỏ vụn vặt vang lên.

Hắn thiếu chút nữa không biết hôm nay là hôm nào, cho rằng bản thân đã trở về Thước Đô.

Có đi đâu Thước Đô không có tiếng xi ùng xích.

Ô Hành Tuyệt vừa cúi đầu liền thấy, phát hiện trên cổ tay mình là một sợi chỉ bạc cực tinh xảo, trên đó treo một quả chuông bạc không biết từ đâu ra. Đầu kia của sợi chỉ, móc trên ngón tay Tiêu Phục Huyền.
Đây không phải là loại chuông gió trong phủ của hắn sao?

Đây là xem hán như hoa hay là xem hán như chim?

Ô Hành Tuyết cặm sởi chỉ nâng lên, đang muốn hỏi người buộc lục lạc cho hán, lại thấy đối phương cúi đầu ôm kiếm dựa tường, một chút sức sống cũng không có.

Đây là.....

Đây là thần thức rời thực thể.

Sau khi vào đêm, một người ngủ trên giường, Tiêu Phục Huyền liền thả thần thức ra ngoài.

Đào Hoa châu bóng đêm thăm thẳm, sương mù dày đặc che phủ mặt nước.

Đệ tử tuần tra của Hoa gia đem theo đèn lồng tới lui khắp nơi.

"Bên cạnh Tiễn Hoa đường có bao nhiêu sư huynh đệ?"

"Hai người, nhiều hơn gia chủ không vui."

"A, chỗ Y Ngô Sinh tiên sinh thì sao?"

"Bên đó nhiều hơn một chút, mười hai người."

"Tiên sinh buổi trưa ngày mai mới xuất quan, người nói rõ với đệ tử mới tới chưa? Trong lúc này, bất luận phát sinh cái gì tiên sinh cũng sẽ không xuất quan, vừa ra ngoài chính là kiếm củi ba năm thiêu một giờ."

Nói bọn hán bất luật là như thế nào cũng không được quấy rầy."

"Đã nói rõ."

Bọn họ nhỏ giọng nói chuyện, đi ngang qua thần thức của Tiêu Phục Huyền, lại không có ai phát hiện.

Tiêu Phục Huyền cứ như vậy xuyên qua đám người, đi về phía sâu trong rừng trúc.

Hán đối với toàn bộ Đào Hoa châu cũng không xa lạ gì, ở nơi nào có thứ gì, hán vẫn đều nhớ rõ.

Sâu bên trong rừng trúc là thư các, là toà gia chủ Hoa Chiếu Đình dùng riêng kia.

Trong sân ở thư các không có canh gác, nhưng lại có mấy đệ tử quét dọn xách theo đèn lồng và chậu nước, hì hục vội vàng.

Tiêu Phục Huyền quan sát một vòng, không ở lại, quay đầu lại đi đến một hướng khác.

Băng qua hành lang dài không một bóng người, bỗng nhiên có một giọng

nói mơ hồ hỏi: 「 Người đang tìm đồ vật gì? 」
Bóng đêm nồng đậm, hành lang dài yên tĩnh.

Giọng nói này Tiêu Phục Huyền nghe thấy, hẳn là xuất hiện rất đột ngột.

Nhưng hắn ánh mắt cũng không động, vẫn đi về phía trước, như là đã sớm thành thói quen.

「 Đào Hoa châu này có thể có thứ gì tốt.

」 Giọng nói kia lẩm bẩm một câu, vẫn cực kỳ mơ hồ.

Tiêu Phục Huyền vẫn không đáp, đi qua cong đường nơi hành lang hoa che, lập tức đến một cái sân rộng.

Cổng sân rộng kia viết ba chữ "Tiển Hoa đường", là chỗ ở của gia chủ Hoa gia Hoa Chiếu Đình.

Trong sân không có một đệ tử, yên yên tĩnh tĩnh.

Trong phòng lại sáng ánh lửa đèn.

Hoa Chiếu Đình còn chưa ngủ, đang cầm một cái nĩa đồng mỏng, tưới nước cho hàng chậu hoa trong góc tường.

Ông ta nhảy bén hơn nhóm đệ tử rất nhiều.

Thần thức của Tiêu Phục Huyền vừa vào cửa, ông ta bỗng nhiên ngẩng dậy, đi đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài, thật lâu sau mới do dự thu hồi tầm mắt, sau đó lắc đầu tự giễu: "Nghĩ thần nghĩ quỷ."

Mà Tiêu Phục Huyền đã lướt qua toàn bộ sân, đang đi ra cửa.

「 Xem ra không ở nơi này 」 Giọng nói kia lại vang lên.

Hoa Chiếu Đình từ đầu đến cuối nhảy bén lại không hề có cảm giác, như thể chỉ có bản thân Tiêu Phục Huyền nghe thấy.

Bước chân hắn không ngừng, đi đến nơi thứ ba.

Giọng nói kia hoang mang hỏi: 「 Người đến cuối cùng là đang tìm cái gì? 」

」 Nó dường như cũng không thèm để ý Tiêu Phục Huyền có trả lời hay không, chỉ lo nói: 「 À —— ta biết rồi. 」

」

「 Ta biết người đang tìm cái gì.

」

「 Nhưng tìm được rồi lại làm sao? 」

Tiêu Phục Huyền vẫn luôn không trả lời cuối cùng cũng dừng lại.
Hắn rũ mắt nhìn lướt qua bên hông, nói đó treo một túi gấm bạc nhỏ.

Ngón tay hắn kéo miệng túi ra, lộ ra một góc tượng thần bạch ngọc.
Đúng là bức trong quan tài của hắn.

Túi gấm kia rất nhỏ lại có thể chứa bức tượng thần to bằng bàn tay.
Tiêu Phục Huyền nhìn một lúc, đóng kín hoàn toàn miệng túi.

Lúc sau, giọng nói mơ hồ không rõ kia không còn xuất hiện nữa.

Hắn trăn mặc trong chốc lát, lại cất bước.

Lần này hắn đi vào rừng đào cấm địa, nơi đó âm khí dày đặc, sương mù tầng tầng lớp lớp.

Có đệ tử chuyên canh gác dọc theo đất rừng đứng một vòng bên ngoài,
canh phòng nghiêm ngặt.

Nhưng đối với một thần thức như hắn không tạo thành bất kỳ trở ngại nào.

Tiêu Phục Huyền dò xét một vòng, không thu hoạch được gì.

Khi rời khỏi đất rừng, hắn bỗng nhiên cảm giác ngón áp út giật giật, như là bị cách khoảng không kéo nhẹ vài cái, lục lạc bầy bạn vụn vặt vang lên.

Đó là sợi chỉ hắn buộc trước khi rời đi, một đầu khác móc ở chỗ Ô Hành Tuyệt.

Như vậy, nếu có chuyện gì, hắn có thể trở về kịp thời.

Nhưng sợi chỉ này kéo như có như không, không giống có chuyện, trái lại giống như có người đang nghịch chơi.

Hắn rũ mắt nhìn ngón áp út kia, đang muốn nhắc chân trở về

Bỗng nhiên nghe thấy phía sau trăm tròng chột động, toàn bộ rừng đào như nã nước đang sôi.

Những tà ma chôn dưới nền đất đó, kéo nhau sôi nổi vượt qua đệ tử Hoa gia, tám phương cùng hướng về một nơi chạy tới.

Tiêu Phục Huyền: "....."

Hắn rất nhẹ thở ra một hơi, nháy mắt tiếp theo, là thần thức trở về cơ thể.

Ngọn đèn dầu trong phòng lung lay, đệ tử canh gác bên ngoài chẳng biết đi đâu.

Người trên giường đã xuống đất.

Rõ ràng phía trước là giày của hắn, bây giờ lại không mang, lập tức khoác áo chân trần đứng bên cửa sổ.

Cửa sổ bị hắn đẩy ra một nửa, gió lạnh thổi vào.

Hắn híp mắt nghe trong chốc lát, thuận tay nắm dây lục lạc, quay đầu lại nói: "Tiêu Phục Huyền, bên ngoài làm sao vậy? Động tĩnh lớn đến dọa người."

Tiêu Phục Huyền: "....."

Thiên Túc thượng tiên một lời khó nói hết mà nhìn hắn một lát, giật giật môi nói: "Không biết, hành hương đi."

Ô Hành Tuyết: "....."

Ô Hành Tuyết im lặng một lát, nói: "Ta hiện tại hỏi hành hương ai, có phải hơi ngớ ngẩn hay không?"

Tà ma dưới lòng đất chạy tán loạn như bay, đệ tử Hoa gia khổ sở như giang phong.

Trong phút chốc, ngoài sân đã ồn ào ầm ĩ.

Ô Hành Tuyết đỡ khung cửa sổ, chầm chầm nhìn hắn.

Tiêu Phục Huyền néo néo mi tâm.

Ô Hành Tuyết chỉ cảm thấy sợi chỉ trên cổ tay mình bị kéo mạnh một cái.

Nháy mắt tiếp theo, hắn siết chặt lấy cổ tay.

"Nhắm mắt." – Giọng nói của Tiêu Phục Huyền rơi xuống.

Hắn cảm thấy có gió đông sâu thẳm hợp với hơi ấm nơi lòng sông cuốn đến, chờ lại mở mắt ra.

Hắn lại đứng ở một nơi khác.

"Đây là chỗ nào?" – Ô Hành Tuyết nhìn lướt qua khắp nơi.

"Đệ tử đường trên Đào Hoa châu." – Tiêu Phục Huyền nắm lấy tay hắn, cũng lướt qua một vòng.

Các đệ tử đều đuổi theo tà ma, toàn bộ đệ tử đường trống không.

Ô Hành Tuyết nhìn Tiêu Phục Huyền một cái, đột nhiên hỏi hần: "Người trước đó là giống như thoại bản viết, nhập định?"

Tiêu Phục Huyền: ".....!Không phải."

"A." – Ô Hành Tuyết gật gật đầu, "Không phải nhập định, vậy xem ra chính là ra ngoài tìm đồ rồi." "

Tiêu Phục Huyền bỗng quay đầu lại, nhìn hần.

Sau một lát, "ừm" một tiếng.

Ô Hành Tuyết: "Tìm cái gì?"

Tiêu Phục Huyền im lặng một chốc, nói: "Một vật thật lâu trước kia bị lấy đi, lại được đưa trở về"

Lúc trước Ô Hành Tuyết giết phụ huynh thê nữ của Y Ngô Sinh, hần đang ở Tiên Đô.

Chờ đến lúc hần đuổi tới Xuân Phiên thành Đào Hoa châu, chỉ nghe nói một ít linh tinh tiếp sau đó.

Tin đồn nói, năm ấy Ô Hành Tuyết tìm Y Ngô Sinh giúp đỡ chỉ là cái cớ.

Hần một ma đầu hoành hành không kiêng kỵ, đứng đầu cả Chiếu Dạ thành, thuộc hạ tà ma quỷ quái đông đảo, cần Y Ngô Sinh giúp đỡ cái gì?

Hần thay đổi tướng mạo, giả làm khách nhân tầm thường ở lại trên Đào Hoa châu, chỉ vì muốn tìm một thứ.

Nghe đồn Hoa gia có một loại tiên bảo.

Năm đó sau khi Ô Hành Tuyết rời khỏi Đào Hoa châu, tiên bảo kia liền không biết tung tích.

Không ai biết tiên bảo kia đến tột cùng là cái gì, cũng không ai biết Ô Hành Tuyết tại sao lại lấy nó đi.

Chỉ nghe nói không lâu sau đó, tiên bảo kia lại trở về Đào Hoa châu.

Ngày thứ hai sau khi tin đồn được truyền ra, Ô Hành Tuyết lập tức giết Tiên Đô.

Lúc trước Tiêu Phục Huyền căn bản không có thời gian tìm hiểu ngọn nguồn quan hệ trong đó, lại chết cùng một chỗ theo Tiên Đô.

Hiện giờ lại đến Đào Hoa châu, hần muốn tìm đồ vật kia.

Mà người năm đó cần đồ vật kia đi lại ở trước mặt hần, hoàn toàn không

biết gì về quá khứ cả, chỉ nghe hắn nói mà gật gật đầu: "Trách không được, ta thấy người vẫn luôn quan sát bốn phía."

Đang nói chuyện, bên ngoài đệ tử đường lại vang lên tiếng động kinh thiên động địa.

Chắc là tà ma dưới lòng đất kia, bỏ nhà đến khách phòng ở phía tây trống không, quay đầu lại chạy tới đệ tử đường phía đông.

Ô Hành Tuyết thăm dò nhìn thoáng qua bên ngoài, hỏi Tiêu Phục Huyền: "Người đã đi tìm ở nơi nào rồi? Còn có nơi nào chưa tìm? Nếu không chúng ta tìm tiếp một lần những nơi còn sót lại?"

Tiêu Phục Huyền: "....."

Tiêu Phục Huyền: "Còn Hình đường, Thanh Tâm đường, Kinh đường và Tê Ngô viện."

.....

Vì thế một đêm này, dưới đèn ghi của đại ma đầu Ô Hành Tuyết, Thiên Túc thượng tiên Tiêu Phục Huyền vòng quanh, mang theo tất cả tà ma tích góp trăm năm dưới lòng đất rừng hoa đào và gần một ngàn đệ tử Hoa gia, toàn bộ Đào Hoa châu.....!lê qua một vòng.

Cuối cùng, bọn họ đặt chân tại Tê Ngô viện nơi Y Ngô Sinh đang bế quan. Mà vốn dĩ hắn là tràn đầy mùi thuốc Tê Ngô viện lại rỗng tuếch, vốn dĩ nên ở Tê Ngô viện bế quan lại không thấy người đâu.

"Người đâu?" – Ô Hành Tuyết nhìn một vòng, không nhìn thấy bất kỳ bóng dáng người nào.

Tiêu Phục Huyền bỗng nhiên nhớ tới trên đường lúc trước nghe nói qua. Tên đệ tử Hoa gia kia nói: Y Ngô Sinh buổi trưa ngày mai xuất quan, trước đó một chút cũng không được động, nếu không kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

"Bế cái gì quan lại tàn ác như vậy?" – Ô Hành Tuyết nghe xong lâm bẫm, "Nếu đã là như vậy, có thể có chuyện gì khiến hắn nửa đường gián đoạn đột ngột xuất quan?"

Truyện Mạt Thế

Hắn đang muốn tìm tiếp, bỗng nhiên nghe thấy Tiêu Phục Huyền trầm giọng nói: ".....!Ta thấy hắn."

Ô Hành Tuyết quay đầu theo tiếng nói, phát hiện Tiêu Phục Huyền đứng bên cửa sổ lầu hai, nhìn xuống phía dưới.

Hắn nhìn theo tầm mắt của Tiêu Phục Huyền, liền thấy bên dưới Tê Ngô

viện, vô số giun đất uốn lượn lại phi thẳng mà đến.

Trong bùn đất tung toé và sương mù dày đặc còn có tà ma theo nghiêng
ngả đảo đảo xông tới người khác.

Ô Hành Tuyết sửng sốt một chút: "Đó là Y Ngô Sinh? Hắn ở đây —— "

Tiêu Phục Huyền trầm giọng nói: "Hành hương."

Đã nói, thời điểm ban đêm uế khí nặng nhất, nếu có cường giả xâm lấn, tà
ma trên Đào Hoa châu sẽ không chịu được khống chế mà sẽ tới gần cường
giả.

Đó bản tính không thể áp chế được của tà ma.

Tác giả có lời muốn nói:

Đợi lâu đợi lâu, quỳ gối xuống rồi..

Chương 9: 9: Sát Nhân

Ngày thường trước khi Y Ngô Sinh bế quan, sẽ đặt một ít cấm chế trong Tê Ngô viện, để tránh có người xông nh ần vào qu ầy r ầy.

Đệ tử bình thường đương nhiên biết quy củ, nhưng chưa biết chừng có người mới nhập môn không hiểu chuyện, huống chi trên Đào Hoa châu còn có một kẻ điên làm loạn khắp nơi là A Yểu.

Trước mắt những cấm chế đó vẫn hữu hiệu, tà ma dưới lòng đất đều bị chặn trước tiêu lâu, một bước khó đi.

Khi những vật khác đều không hề động, duy nhất có thể động kia lập tức cực kỳ rõ ràng.

Y Ngô Sinh chính là cái "duy nhất" kia.

Gần ngàn đệ tử Hoa gia đuổi đến, lại đột ngột dừng bước, kinh sợ đ ầy mặt nhìn Y Ngô Sinh.

"Sao lại thế này?"

"Tiên sinh không phải đang bế quan sao?!"

"Đúng vậy!"

"Vậy ông ấy tại sao lại xuất hiện ở đây, xen lẫn trong tà ma."

Lời này vừa nói ra, toàn bộ lặng yên như tờ.

Bởi vì tất cả mọi người đã biết đáp án —— Y Ngô Sinh nghiêng ngả lão đảo bộ dạng rõ ràng là nóng lòng muốn lao lên l ầu.

Hắn không phải là xen lẫn trong tà ma, hắn chính là tà ma.

Giống như những thứ bị mai táng dưới lòng đất, bị cường giả nào đó hấp dẫn, sống sờ sờ chạy một đêm trong Đào Hoa châu.

Đệ tử Hoa gia cho dù như thế nào cũng không dự đoán được kết quả này, l ần lượt cứng đờ tại chỗ, không biết làm sao.

Chỉ có một người dừng bước không vững, từ trong đám người ngã v ăng ra ngoài.

"Cẩn thận —— "

Trong tiếng kinh hô, người nọ ngã v ăng vào trong đám tà ma u ốn l ượn.

Hắn "A a" la hét, vừa lăn vừa bò mà muốn thoát ra.

Không phải ai khác, đúng là kẻ điên A Yêu.

"A Yêu!"

"A Yêu người trở về——"

Đệ tử đứng trước muốn đến kéo hắn, lại thấy Y Ngô Sinh bỗng nhiên quay đầu lại.

Thân mình chưa động, cổ của hắn lại xoay qua, cong vẹo theo cách người sống không thể làm được.

"A Yêu....."

"A Yêu....."

Y Ngô Sinh thở dài dường như kêu lên hai tiếng, sau đó ngón tay cong một cái——

A Yêu lăn bò trên mặt đất dường như cách khoảng không bị người nào đó túm chặt, nháy mắt bị kéo đến trước mặt Y Ngô Sinh.

Y Ngô Sinh kiêu căng cổ hắn, kéo hắn vào phòng.

"A Yêu!!"

"Tiên sinh——"

Các đệ tử đầu giờ kiếm lên, gần ngàn người kiếm ý như gió mạnh điên cuồng, lại lần nữa không đánh tới.

Trong bọn họ có một số kẻ thừa Y Ngô Sinh, có một số được Y Ngô Sinh cứu chữa.

Mà cho dù cả hai đều không phải, cũng có đệ tử từng uống thuốc luyện thể dưỡng khí do Y Ngô Sinh đi đầu chế.

Mặc dù giờ khắc này tiên sinh người không phải người quý không phải quý, bọn họ cũng không hạ thủ được.

Nhưng không hạ thủ, A Yêu sắp xong rồi!

Bởi vì tà ma luôn luôn đói khát, đói bụng lập tức muốn ăn.

Bọn họ lấy hồn người sống làm thức ăn.

Mà Y Ngô Sinh tiên sinh bế quan nhiều ngày, đã cực kỳ đói khát.

A Yêu tay dấm chân đá, giãy giụa không ngừng.

Hắn bị kiêu căng, kêu không ra tiếng, trong cổ họng chỉ có thể phát ra hư âm

"ô ô".

Kiểm khí trên người hắn bay loạn khắp nơi, đánh vào khắp phòng, nhát mắt đó dưới đất hỗn loạn.

Y Ngô Sinh bị kiểm khí cắt rách toạc rất nhiều chỗ, máu ồạt thấm ra ngoài, hắn lại hoàn toàn không biết, chỉ nhấc A Yểu tới, thò lại gần người người hơi người sống.

Mu bàn tay hắn hiện lên những đường gân xanh tím, hiện ra làn da mỏng như một lớp màng.

"Ô.....!ô....." – Cỗ A Yểu dần dần đỏ đến nổi tím, tròng mắt nỗ lực tập trung, dùng sức nhìn chăm chăm Y Ngô Sinh.

(Raw: 红得泛紫 H ồng đắ phiếm tử, tác giả chơi chữ từ cụm 红得发紫 H ồng đắ phát tử: vinh quang tột đỉnh; ở vào địa vị cao nhất (mang ý châm biếm).

Y Ngô Sinh biểu tình lãnh đạm, để mặc hắn nhìn, một tay khác phủ lên đỉnh đầu hắn.

Nháy mắt tiếp theo, A Yểu đột nhiên cứng đờ, cả người run rẩy.

Đó là linh nhục trong thân thể bị rút ra từng chút phát sinh phản ứng.

Mặc dù hắn là kẻ điên, cũng có thể cảm nhận rõ ràng được sợ hãi.

Hắn hét lên, nắm lấy tay Y Ngô Sinh.

Trong sợ hãi che trời lấp đất, hắn rớt cuộc nặn ra được một chữ: "Su ——"

Y Ngô Sinh cứng đờ.

Hắn nghe thấy một chữ kia, ngón tay run rẩy hai cái.

Như thể linh thức còn sót lại, cố gắng loại bỏ bản năng của tà ma.

Đáng tiếc còn sót lại quá ít.

Hắn xiêu vẹo bẻ vài cái, hơi hơi hé miệng, chữ "Yểu" chưa thoát ra, ngón tay đã siết chặt rồi.

"A a a ——"

A Yểu kêu thảm thiết.

Đột nhiên!

Lập tức thấy toàn bộ trong phòng một hồi sáng như tuyết, rung chuyển khiến cho Y Ngô Sinh rụt lại.

Nháy mắt tiếp theo, một đạo hư ảnh cự kiểm từ lâu hai xuyên thẳng xuống, ngang nhiên đánh xuống, chắn trước mặt Y Ngô Sinh.

Y Ngô Sinh đột ngột buông tay!

Kiểm ý lạnh lẽo dày đặc va phải, hắn bị đập mạnh vào trụ gỗ, phun ra một ngụm máu lớn.

Đến khi ngẩng đầu lần nữa, Tiêu Phục Huyền và Ô Hành Tuyết đã đến trước mặt rồi.

A Yêu quỳ rạp trên mặt đất, ho đến trời đất tối sầm.

Hắn muốn chạy nhưng tay chân mềm nhũn, giãy giụa một lát, dứt khoát trở mình, nằm liệt trên mặt đất thở phì phò từng ngụm từng ngụm.

"Tên nhóc điên này sống được không?" – Ô Hành Tuyết khom lưng dò xem hơi thở A Yêu.

Tiêu Phục Huyền liếc nhìn động tác của hắn, dùng lưng ngón trỏ chạm nhẹ vào giữa trán A Yêu.

"Có thể sống."

Linh phần lớn vẫn còn, chưa bị hút sạch.

"Vậy thời vận của hắn cũng không tệ." – Ô Hành Tuyết thu cái tay đang dò xét hơi thở, học theo Tiêu Phục Huyền áp sát giữa trán A Yêu.

Không hề áp ra hình dáng thành tựu gì.

Tiêu Phục Huyền: "....."

Tiêu Phục Huyền: "Dò ra cái gì?"

Ô Hành Tuyết: "Đầu nóng hơn tay ta."

Hắn nói rồi đứng thẳng người dậy, quay đầu nhìn về phía Y Ngô Sinh thõ huyệt.

Một lát sau, háo hức muốn vươn tay thử.

Tiêu Phục Huyền: "....."

Hắn ngăn lại một phen, mặt vô biểu tình dịch người đến sau lưng.

Chính mình vươn tay dò linh một lượt.

Y Ngô Sinh không giống A Yêu.

Cả người hắn tà khí sâu nặng, hoàn toàn bài xích thần thức trên người Tiêu Phục Huyền, phản ứng kịch liệt.

Lại thấy hắn bạo khởi, xoay người, cố gắng thoát ra khỏi lòng bàn tay Tiêu Phục Huyền, nhưng không thể thành công, ngược lại gương mặt bị ấn trên mặt đất.

Tiêu Phục Huyền chỉ là mấy ngón tay chống lưng hắn, lại giống như muôn vàn uy áp xuống đỉnh đầu.

Y Ngô Sinh giãy giữa cực kỳ chật vật, tóc tai tán loạn, quần áo nhăn nhúm, thanh kiếm tuý thân cũng rơi trên mặt đất.

Tiêu Phục Huyền lo lắng hẳn sẽ rút kiếm đứng lên lần nữa, đang muốn quét thanh kiếm ra xa, lại nghe thấy Ô Hành Tuyết nghi vấn một câu: "Tiêu Phục Huyền, sau cổ hắn là cái gì?"

Hắn luôn mồm chính mình "một phạm nhân", lá gan lại lớn thật sự, lúc này đã nửa quỳ ngay chính diện Y Ngô Sinh, duỗi tay kéo sau cổ Y Ngô Sinh.

Tiêu Phục Huyền nhú mày, muốn kêu hắn tránh ra, lại nhìn thấy đờ vật sau cổ Y Ngô Sinh.

Vật đó thật ra nhìn thoáng qua giống như vết sẹo, bị thứ gì đó xé rách rồi khép lại.

Đệ tử tiên môn giao đấu cùng tà ma, trên người mang chút thương tích do xé hoặc cào là hết sức bình thường.

Khác thường chính là bên cạnh vết sẹo này, có thể sờ nhìn thấy một màu đen.

Thật giống như vốn dĩ nơi này có ấn ký gì đó, lại bị vết sẹo che mất.

"Đây là ấn con rối?" – Ô Hành Tuyết hỏi.

Hắn dường như biết ấn con rối, vậy mà chỉ có thể đoán cái này.

"Không phải." – Tiêu Phục Huyền lại nhìn kỹ một lần, "Nhưng cũng □□ không thiếu."

Sau cổ là nơi yếu hại nhất của người sống, ấn ký nơi này, thông thường đều rất đặc biệt.

Nhìn thấy nhiều nhất chính là ấn con rối.

Nhưng ấn ký khác cũng hoặc nhiều hoặc ít có cùng quan hệ với không khí linh thao.

Chẳng lẽ là.....! Y Ngô Sinh này lúc ban đầu là bị người khác thao túng, mới có thể bước lên tà đạo, biến thành dáng vẻ này?

Tiêu Phục Huyền cúi đầu, khi xem xét ấn ký, Y Ngô Sinh đang giãy giữa không thôi bỗng nhiên dừng lại, cổ hắn run run, gian nan nâng lên.

Cặp tròng mắt trắng dã kia dao động tán loạn, sau đó chậm rãi quan sát, nhìn về phía Ô Hành Tuyết trước mặt.

Hắn thanh tỉnh trong một chớp mắt cực kỳ ngắn ngủi, nắm chặt vạt áo của

Ô Hành Tuyết, đôi môi nhuộm máu mấp máy vài cái.
Hắn nhìn Ô Hành Tuyết, nói không thành tiếng: "Cứu ta....."

"Giết ta đi....."

Ô Hành Tuyết rũ mắt nhìn hắn.

Một hình ảnh tương tự chợt hiện lên trong đầu.

Cũng là lúc đèn chiếu sáng khắp phòng, cũng là người run rẩy giãy giụa,
cũng là miệng đầy máu mà nói những lời như vậy ——

Ta đã ăn rồng rất nhiều người.....

Cứu cứu ta.....

Giết ta đi.....

Cầu xin người.....

"Tiêu Phục Huyền." – Ô Hành Tuyết bỗng lên tiếng.

Tiêu Phục Huyền ngẩng đầu, thấy đôi mắt hắn đen đặc như mực.

"Tiểu đệ tử Hoa gia kia nói Y Ngô Tê cũng chôn trong rừng hoa đào sao?

Vậy hiện tại hắn có ở ngoài cửa hay không?" – Ô Hành Tuyết hỏi.

Không chờ hắn nói, Tiêu Phục Huyền lập tức nghĩ tới chuyện gì đó.

Nháy mắt tiếp theo, hắn đã lướt đến trong viện.

Chúng đệ tử Hoa gia ò lên một tiếng, gia chủ Hoa Chiếu Đình cũng ở đó.

Bọn họ rút trường kiếm, đang muốn xông lên, lại thấy trong viện trống
rỗng nổi lên cuồn phong, bông tuyết không biết từ đâu bọc đến, giống
như một bức bình phong che phủ đóng kín không kẽ hở, ngăn cách bọn họ
bên ngoài.

Tiêu Phục Huyền nhắm mắt làm ngơ gần ngàn người bên ngoài.

Kiểm chưa ra khỏi vỏ, hắn chỉ dùng mũi nhọn ở vỏ kiếm vỗ xuống mặt
đất.

Lập tức thấy mặt đất rung mạnh, những thứ vốn dĩ chôn sâu dưới nền đất
kia nháy mắt bị lật lên, tay cụt chân tàn còn có tui da rồng che kín toàn bộ
sân, đều là tà ma đã từng xâm nhập Đào Hoa châu và những người từng bị
tà ma giết hại.

Huynh trưởng của Y Ngô Sinh, Y Ngô Tê nghe đồn bị Ô Hành Tuyết giết
cũng có mặt trong đó.

Nếu sau cổ Y Ngô Sinh có ấn ký, chứng minh hắn từng bị người thao túng
thành tà ma.

Như vậy.....!sau cổ Y Ngô Tê có thể hay không cũng có?

Nếu tình trạng của Y Ngô Tê cũng tương tự Y Ngô Sinh, có phải có thể chứng minh được tin đồn năm đó vẫn còn có nghi vấn hay không?
Tiêu Phục Huyền dường như không hết sức, lập tức tìm được chiếc túi da Y Ngô Tê kia.
Những người này đã từng tu tập tiên pháp, sau khi bị tà ma cắn nuốt lại dính phải ma khí.

Hai thứ tăng cường lẫn nhau, chôn vùi cả trăm năm cũng không bị thối rữa. Gương mặt kia vẫn như lúc ngã vào vũng máu, mang theo nụ cười quỷ dị, thoạt nhìn đáng sợ ghê người.

Tiêu Phục Huyền đã thấy qua quá nhiều, bất động như núi.

Hắn quay đầu của Y Ngô Tê sang, ở phía sau cổ thấy được dấu vết giống nhau như đúc.

"Quả nhiên....."

Hắn trầm trầm nói một câu.

Hắn đang muốn thu lại phong tuyết, để người của Hoa gia tự mình nhìn xem.

Bỗng nhiên nghe thấy trong căn phòng phía sau, một tiếng coong keng rõ ràng, giống như trường kiếm xuất vỏ.

Tiêu Phục Huyền ngẩn ra.

Hắn bỗng nhiên quay đầu lại nhìn phía trong phòng, từ góc độ của hắn, nhưng chỉ có thể nhìn thấy ánh sáng lay động của ngọn đèn dầu.

Hắn bực gió lạnh lướt vào bên trong phòng.

Chỉ trong một lúc, Y Ngô Sinh trước đó vẫn chịu uy áp của hắn đã ngã vào vũng máu.

Trên mặt hắn mang theo nét cười giống hệt huynh trưởng của hắn, mặt đất đỏ thẫm thành vũng.

Giết người chính là thanh kiếm của Y Ngô Sinh, thanh kiếm kia lúc này đang nằm trong tay kẻ điên A Yểu.

Toàn bộ cảnh tượng nhìn thoáng qua, giống như là A Yểu mơ màng hồ đồ bỗng bò lên từ trên mặt đất, rút kiếm, cho Y Ngô Sinh một kết thúc.

Nhưng biểu tình A Yểu lại hồ đồ.

Hai mắt hắn mở to, nặng nề thở hỗn hển, ngơ ngẩn nhìn chằm chằm gương mặt Y Ngô Sinh trên mặt đất, trường kiếm trên tay phủ một tầng sương lạnh, máu tí tách tí tách nhỏ xuống.

Tiêu Phục Huyền nhìn qua gương mặt mờ mịt của A Yêu, chợt chuyển mắt nhìn về phía một người khác trong phòng.

Lại thấy Ô Hành Tuyệt thân cao đứng bên cạnh cây cột đỏ, ngọn đèn dầy ở bên cạnh mà một lớp ánh sáng ôn hoà.

Hai tay hắn trống trơn, rỗ bên người, bởi vì quần áo to rộng, có vẻ cao mà mảnh khảnh.

Đôi mắt hắn rơi xuống dưới bóng của xương mày sừng mũi, khi rỗ xuống như mực, ngược lên lại sáng như sao sớm..

Nhưng nhìn thế nào đi nữa cũng không có dấu hiệu cho thấy chàng đã nhúng tay.

Chương 10: 10: Phục Sinh

Ánh mắt Tiêu Phục Huyền hạ thấp.

Hắn dường như muốn gọi "Ô Hành Tuyệt", nhưng ngại A Yếu bên cạnh, cuối cùng cũng chưa nói một lời.

Người đứng bên cột đỏ nhìn về phía hắn, một lát lại lộ vẻ mặt nghi hoặc: "?"

"Sao lại nhìn ta như vậy?" – Ô Hành Tuyệt hỏi.

Tiêu Phục Huyền nâng cằm chỉ chỉ máu đầy đất và kẻ điên A Yếu, mở miệng: "Đây là có chuyện gì?"

"Người hỏi ta sao?" – Ô Hành Tuyệt rũ mắt nhìn về phía Y Ngô Sinh, im lặng một lát.

Lúc trước khi tất cả tà ma tán loạn trên Đào Hoa châu không thể tiến lên nữa, hắn còn rất có tinh thần.

Lúc này đứng bên cạnh vũng máu, giọng nói hạ thấp, lại thêm làn da tái nhợt, còn có vẻ mệt mỏi khó hiểu.

Nhìn thấy loại biểu tình này, Tiêu Phục Huyền nhẹ nhúm mi, chớp mắt dời tầm mắt.

Hắn bỗng nhiên lại không muốn hỏi.

Không chờ Ô Hành Tuyệt mở miệng, hắn trầm giọng nói: "Bỏ đi."

Kiểm trong tay Tiêu Phục Huyền chưa ra khỏi vỏ vừa chuyển, đầu vỏ không nhẹ không nặng đập vào trên mu bàn tay A Yếu.

A Yếu co mạnh tay lại, trường kiếm nhỏ máu kia "leng keng" rơi xuống, lăn một vòng.

Trên chuôi kiếm tua kiếm màu bạc và mặt dây chuyền ngọc phù dung thắm máu, hai chữ "Ngô Sinh" chính giữa mặt dây chuyền ngọc ngược lại rõ ràng hơn dưới dòng máu uốn lượn.

《 Edit by The Delphinium 》

A Yếu ngẩn ngơ nhìn chăm chăm mặt dây chuyền ngọc kia, thoát lực ngã ngửa trên mặt đất.

Tiêu Phục Huyền vén áo bào, nửa quỳ trước mặt Y Ngô Sinh, lại dùng lưng ngón tay đặt lên giữa trán đối phương.

Hắn đang muốn dò linh, lại thấy người bên cột di chuyển.

Ngọn đèn chiếu người nọ thành một cái bóng xám, bóng dáng từ cột đổ di chuyển đến, dừng lại bên người hắn, sau đó hoà thành một thể.

Tiêu Phục Huyền dừng động tác, nhìn bên cạnh một chút.

Ô Hành Tuyết thành thành thật thật ngẩn xồm bên cạnh hắn, đầu tiên là nhìn ánh mắt xụi lơ phát ngọc của A Yếu, sau đó quay đầu nhỏ giọng nói: "Tiêu Phục Huyền, người có cảm thấy tên nhóc điên kia vừa nãy có gì đó không thích hợp không?"

Tiêu Phục Huyền: "....."

Này còn dùng cảm thấy? Này không phải rõ ràng sao?

Vẻ mặt của hắn bắt đầu một lời khó nói hết.

《 Edit by The Delphinium 》

Nhưng hắn không hé răng, chỉ nhìn Ô Hành Tuyết, chờ người nọ tiếp tục nói.

Kết quả đối phương cũng nhìn hắn, chờ một câu trả lời, cũng không dự định tiếp tục nói, thoạt nhìn an phận đến mức có thể tính là "nghe lời".

"....."

Tiêu Phục Huyền không dao động.

Một lát sau, Tiêu Phục Huyền vẫn mấp máy môi: "Cho nên lúc ta đi tìm Y Ngô Tê, nơi này sao lại thế này?"

Ô Hành Tuyết nghĩ nghĩ lại nói: "Hắn vốn dĩ nằm liệt trên mặt đất, đột nhiên giống như bừng tỉnh vùng dậy, rút kiếm của Y Ngô Sinh xông tới."

Tiêu Phục Huyền: "....."

Ô Hành Tuyết: "Sau đó đúng là rất kỳ quái, tên nhóc điên kia chỉ dùng một kiếm lập tức giết chết Y Ngô Sinh."

Trên người Y Ngô Sinh chỉ có một đường kiếm, ngay giữa ngực, không nghiêng không lệch, dứt khoát sắc bén.

Có vẻ như một kiếm đã kết thúc tất cả, không thêm một động tác nào.

Ô Hành Tuyết: "Người qua người điên chưa?"

Tiêu Phục Huyền: ".....!Gặp qua."

《 Edit by The Delphinium 》

Ô Hành Tuyết gật đầu: "Vây dễ nói, người gặp qua nhất định biết, người điên vùng dậy vô cùng mạnh mẽ, nhưng tay không ổn định, càng kích động càng run rẩy đến lợi hại."

Nhưng tên nhóc điên này không những một chút cũng không run, trên mặt thậm chí không nhìn thấy cảm xúc.

Ta nghĩ....."

Hắn nhìn A Yểu, trong yên tĩnh dường như có chút xuất thần.

Sau đó hắn thu hồi tầm mắt, lại nhìn về phía Tiêu Phục Huyền: "Hắn hẳn là bị người mượn."

"....."

"Người nói sẽ là ai mượn?"

"....."

Tiêu Phục Huyền nhìn hắn, người đã tê liệt.

Thật lâu sau, hắn cười lạnh: "Không biết, có lẽ là ta mượn đi."

Nói xong, hắn không hề nhìn Ô Hành Tuyết, người nọ dường như cũng chấn động trước đáp án này, lại không lên tiếng.

Qua hồi lâu, hắn nghe thấy Ô Hành Tuyết "ừm" một tiếng.

.....

《 Edit by The Delphinium 》

Được lắm, hắn còn dám ừm.

Tiêu Phục Huyền mặt vô biểu tình vô nhẹ trán Y Ngô Sinh, quả nhiên, truyền đến tiếng cốc cốc trống rỗng, giống như vô số người đã chết trước đó.

Chỉ là bên dưới âm thanh trống rỗng kia, mơ hồ có tiếng thở dài cực nhẹ. Tiêu Phục Huyền ngẩn ra.

Hắn dường như lập tức nắm lấy tay trái của Y Ngô Sinh, ngón cái ấn nơi tâm cổ tay đẩy lên một cái.

Lập tức nhìn thấy dưới làn da của Y Ngô Sinh hơi hơi phồng lên, ngay sau

đó, chỗ phồng lên giống như con rắn nước lủi trốn đi.

Đi qua cánh tay, cổ, sau đó lại hướng lên trên.

Đôi đờng tử giãn ra của Y Ngô Sinh đột nhiên tụ lại.

Ngay sau đó trông mắt hắn cũng chuyển động, dưới ánh sáng nhạt từ ngọn đèn dầu chiếu rọi xuống.

Thật giống như.....!hắn đang sống lại!

《 Edit by The Delphinium 》

"Tiêu Phục Huyền." – Ô Hành Tuyệt bỗng lên tiếng, thậm chí đã quên còn có người ngoài là A Yêu vẫn ở đó.

Hắn vốn dĩ đã ủ rũ mặt mày, lúc này ngược lên, không chớp mắt nhìn chằm chằm Y Ngô Sinh.

Một lát sau lại không chớp mắt nhìn chằm chằm Tiêu Phục Huyền.

Tần mắt Tiêu Phục Huyền đâu có thể nhìn thấy, lại không nhìn sang, chỉ lên tiếng "hửm".

Động tác tay của hắn vẫn không ngừng, khi Y Ngô Sinh sắp mở miệng nói chuyện, dựa hư không lấy hai mảnh vải dài màu đen, bịt kín mũi và miệng của hắn.

"Hắn đây là?" – Ô Hành Tuyệt hỏi.

《 Edit by The Delphinium 》

Tiêu Phục Huyền nói: "Một kiếm vừa rồi kia, làm tà ma trong thân thể hắn tan thành tro bụi.

Hiện tại trong miệng hắn là một sợi tàn hồn còn sót lại sau khi bị tà ma từng bước xâm chiếm."

Người chết đương nhiên không thể sống lại.

Một người bị tà ma nhập vào căn cốt, đến cuối cùng, chỉ có cái chết mới là giải thoát.

Nhưng truyền thuyết Tiên Đô đã từng có một phương pháp, mượn tiên khí của thượng tiên, có thể giữ được một chút tàn hồn, chỉ cần đừng để ngậm tiên khí kia thoát ra là có thể duy trì một thời gian.

《 Edit by The Delphinium 》

Phương pháp này tuy rằng tồn tại nhưng lại rất ít ai dùng.
Bởi vì chỉ cần phi thăng thành tiên, việc nhân gian sẽ không thể tùy ý
nhúng tay.
Tiên có quy củ của tiên, khiển trách và ban thưởng, sinh hoặc tử, cứu hoặc
không cứu, đều tuân theo Linh Đài Thiên Đạo.

Nếu không hôm nay quản cái này lại không quản cái kia, ngày mai quản cái
kia lại sót cái này, nhân gian sẽ hoàn toàn lộn xộn.

Bản thân Y Ngô Sinh cũng rất mờ mịt.

《 Edit by The Delphinium 》

Hắn được giải thoát khỏi tà ma bám vào người, lại không có nét cười quỷ
dị kia, mà còn có một ánh sáng ấm áp soi sáng, quả thật mặt mày ôn hoà.

Hoàn toàn khác biệt bộ dáng mơ màng hờ hững lúc trước.

Hắn gất gao cau mày, muốn mở miệng, lại cảm thấy miệng và mũi mình bị
vải đen bịt kín mít.

"Ô Ô —— " Y Ngô Sinh nhìn Ô Hành Tuyết kêu hai tiếng.

Hắn vươn tay muốn kéo miếng vải đen kia, bị Ô Hành Tuyết một chưởng
đánh văng.

Đánh xong rồi, hắn mới hỏi Tiêu Phục Huyền: "Miếng vải này có phải
không thể rút ra không?"

Tiêu Phục Huyền: "....."

《 Edit by The Delphinium 》

Hắn nói với Y Ngô Sinh: "Động là chết."

Y Ngô Sinh lại "ô ô" hai tiếng, tuy rằng khó chịu vô cùng vẫn buông tay.

Ô Hành Tuyết đột nhiên hỏi: "Vậy hắn hiện tại xem như sống sao?"

Tiêu Phục Huyền lắc đầu.

Đúng là không phải, chỉ là một ngục tù hèn mà thôi, cho dù có tiên khí
chống đỡ, cũng khó nói có thể chống được bao nhiêu ngày.

Loại phương pháp này hắn dùng không nhiều lắm, cũng ít khi tham chiếu.

"Không tính sao?" – Ô Hành Tuyết thấp thấp hỏi một câu.

Tiêu Phục Huyền trầm mặc một lát, nói: "Miễn cưỡng."

《 Edit by The Delphinium 》

"À." – Ô Hành Tuyết gật đầu.

Một vòng như vậy, lu òng sức lực mệt mỏi của hã ðường như không còn nữa.

Lúc Y Ngô Sinh bò dậy từ trên mặt ðất, Ô Hành Tuyết nhìn chằm chằm cõ tay Y Ngô Sinh, ngón cái rũ bên người vô thức giãt giãt, mà chính hã cũng không hề hay biết.

Hã phủi áo bào, ng ấ dậy.

Đang muốn nhìn ðộng tĩnh những người của Hoa gia bên ngoài viện, lại nghe thấy giọng nói tr ầ ðấp của Tiêu Phục Huyền vang lên: "Muốn học?"

Ô Hành Tuyết sừn sốt, quay ðầu lại nhìn hã: "Cái gì?"

Tiêu Phục Huyền nhìn lướt qua Y Ngô Sinh, lại quay sang, nhìn tay Ô Hành Tuyết.

《 Edit by The Delphinium 》

Ô Hành Tuyết lúc này mới phản ứng lại: "Người nói phương pháp người mới cứu người vừa r ấ?"

Hã im lặng một chớp mắt, cười rộ lên: "Nhưng ta không có tí xíu tiên pháp nào trên người, hoàn toàn không có ðiểm mạnh, không thể học ðược.

Người ðây là.....! ðem ta ra chọc cười sao?"

"Không có."

"Còn nữa." – Ô Hành Tuyết lại nói: "Thoại bản ta xem ðầu nói —— "

Lại là thoại bản.....

Tiêu Phục Huyền bất ðộng một chốc, chờ nghe hã nói tiếp ðoạn sau, lại thấy ahwns ðừng câu chuyện.

"Nói cái gì?"

"Nói....."

《 Edit by The Delphinium 》

Ô Hành Tuyết nhìn thoáng qua A Yếu và Y Ngô Sinh, co hai ngón tay xuống.

Tiêu Phục Huyền: "....."

Hã hơi hơi cúi ðầu, ðến gần một chút.

Ô Hành Tuyết nhỏ giọng nói: "Trong thoại bản ðầu nói, tiên phạm khác nhau, nhân gian những người này sống hay chết th ầ tiên không thể tùy ý can thiệp.

Người vừa rồi cứu Y Ngô Sinh một ngụm khí, bây giờ còn muốn dạy tiên pháp cho phạm phu tục tử như ta, có tính.....!phạm vào tiên quy hay không?"

Hắn nói xong cuối cùng cười một chút, ngược mắt nhìn Tiêu Phục Huyền. Tiêu Phục Huyền vóc cao, đường xương hàm bên mặt cong gầy mà sắc bén, cúi đầu như vậy, đường viền kia bị kéo căng càng thêm rõ ràng.

Lúc nói chuyện còn khẽ động đậy.

Nhìn thấy vẻ mặt Tiêu Phục Huyền nhàn nhạt, nghe xong "ừm" một tiếng. Một lát sau hắn nói: "Không tính, Tiên Đô không còn, ta hiện tại cũng không phải Thiên Túc thượng tiên gì cả."

Hắn liếc nhìn Ô Hành Tuyệt, nói: "Ta chỉ là thần thức nhập vào khối thể xác này, không phải bị người biến thành con rối sao?"

《 Edit by The Delphinium 》

Con người của Ô Hành Tuyệt giật một cái.

"Con rối làm sao phạm thiên quy Linh Đài."

Hắn nói xong, dựa hờ không lấy một mảnh giấy ánh vàng, đưa cho Y Ngô Sinh.

Nói: "Có một số việc muốn hỏi người, chốc nữa trả lời ta."

Cầm tờ giấy này, ta có thể nghe thấy."

Y Ngô Sinh sửng sốt một chút, nhập lấy mảnh giấy.

Một câu muốn hỏi nhất truy vấn đến: "Vì sao cứu ta?"

"Còn có việc muốn làm phiên người." – Tiêu Phục Huyền nói.

Hắn chỉ chỉ Ô Hành Tuyệt: "Dưới trạng thái này của người còn có thể thi triển hồn mộng chi thuật không?"

Y Ngô Sinh gật đầu.

《 Edit by The Delphinium 》

Tiêu Phục Huyền: "Chậm một chút, làm phiên xem qua tình huống của hắn."

Hắn lại quay đầu nói với Ô Hành Tuyệt: "Hắn am hiểu hồn mộng chi thuật, người trước mắt có lẽ không hiểu."

Chính là chỉ cần hắn duỗi tay truy xét là có thể biết được rõ ràng, người là sinh hồn từ nơi nào tới, nên trở về nơi nào."

Ô Hành Tuyết: "....."

Y Ngô Sinh gật đầu: "Ta.....!Ta chắc chắn tận lực."

Ô Hành Tuyết: "....."

Biểu tình hắn trong nháy mắt cứng đờ, nhưng một chốc lướt qua.

Tiêu Phục Huyền nhìn hắn, sau đó đẩy cửa phòng, nói với Y Ngô Sinh:

"Trước mắt còn một việc quan trọng khác, chính là nói rõ ràng chân tướng với người nhà ngươi, ví dụ như tin đồn năm đó."

Ai ngờ Y Ngô Sinh nhìn ngoài viện mệnh môn người, nói: "Gia chủ ở đây, không thể nói."

Chương 11: 11: Ngọn Ngu Ồn

《 Edit by The Delphinium 》

Hoa Chiêu Đình và đệ tử Hoa gia vẫn còn bị bức bình phong gió tuyết chặn bên ngoài viện.

Tiêu Phục Huyền đang muốn thu lại bức bình phong, nghe vậy dừng tay: "Không thể?"

Sắc mặt Y Ngô Sinh nghiêm trọng: "Không thể nói cho hắn nghe."

"Gia chủ của các người có vấn đề?"

"Hắn và ta cũng xấp xỉ, thời gian đã lâu, ăn sâu bén rễ, cho nên không cần kinh động."

Ô Hành Tuyết nhìn hắn chỉ còn lại một ngụm tàn hồn: "Thời gian đã lâu là bao lâu?"

Y Ngô Sinh trầm mặc, một lát sau nhẹ giọng nói: "Hơn hai mươi năm."

Lúc hắn bắt đầu phát giác bản thân có chút không thích hợp, đã là hơn hai mươi năm trước.

《 Edit by The Delphinium 》

Ngày ấy, Y Ngô Sinh dẫn theo ái đồ A Yêu đến Thanh Tâm đường chăm sóc một đám mới luyện dược.

Người trong tiên môn yêu thích dùng đan dược phong phú đa dạng, nhưng mỗi người đều chuẩn bị đơn giản vài loại như vậy —— tăng trợ tu vi, kéo dài tuổi thọ, chữa thương, cứu mạng người, còn có muốn mạng người.

Còn lại những loại cổ quái hiếm lạ, đan dược nhiều đến mức không thể kể tên nổi, đó là các môn phái tự luyện tự dùng, nhiều ít mang theo đặc trưng của mỗi môn phái.

Y Ngô Sinh luyện vô mộng đan, chính là sở hữu duy nhất của Đào Hoa châu.

Hắn luyện loại thuốc này, là bởi vì một năm kia, Đại Bi cốc trực đường

chính ngoài Ngự Dương thành liên tiếp xảy ra chuyện, bá tánh hoặc đệ tử tiên gia đi qua nơi đó khi vừa ra khỏi cốc không có may mắn gì thường, nhưng không quá ba ngày, liền sẽ phát sinh một ít chuyện quỷ kỳ dị. Một vật gì đó giống như ấn con rối vô cớ xuất hiện sau cổ bọn họ, hơn nữa còn thường xuyên cảm thấy trên người ngứa ngáy, lại không thể tìm ra chỗ cụ thể, cho nên không nhận được giải pháp.

Một số người cuối cùng sốt ruột như điên, cào quanh thân mình huyết nhục đẫm đìa.

Còn có một vấn đề khác, chính là mộng du.

Ban đêm bọn họ thiếp đi, sẽ mơ thấy bản thân cực kỳ đói khát, tìm kiếm thức ăn khắp nơi.

Tìm không biết bao lâu, cuối cùng tìm thấy cửa tiệm, bọn họ ngỡ ngỡ lập tức ngẫu nhiên, nhai đến miệng đầy nước tươi.

Đến khi chợt tỉnh mộng, sẽ ngay lập tức phát hiện đồ vật mình thật sự cầm trong tay, thật sự ăn cả một đêm.

Một số cầm chỉ là trái cây rau xanh, một số cầm thịt tươi cá sống, còn có một số.....! cầm lấy chính là người.

Trạng thái này gần như không còn khác gì tà ma trú ngụ làm chủ thân thể, các đại tiên môn đương nhiên không thể bỏ mặc không quản.

Bọn họ dồn dập phái người đi, cẩn thận tra xét, muốn tìm hiểu rõ ràng nguyên do.

Nhưng cẩn thận cũng vô dụng, người đi hơn phân nửa đều trúng chiêu, may mắn không khỏe mạnh chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Trước kia tổn thất thảm nhất chính là Phong gia.

《 Edit by The Delphinium 》

Phong gia và Đào Hoa châu từ trước đến nay quan hệ tốt, vì thế gia chủ Phong gia Phong Cư Yến và huynh trưởng Phong Phi Thị tự mình đến đây, thay đệ tử môn hạ bị trúng chiêu xin thuốc.

Người đời đầu biết, Y Ngô Sinh Đào Hoa châu giỏi nhất hẳn mộng chi thuật, mà người trúng chiêu ở Đại Bi cốc lại đầu là nằm mộng ăn thịt

người.

Vì thế có một đoạn thời gian bậc cửa Đào Hoa châu đầu bị đập vỡ.

Y Ngô Sinh bế quan bảy ngày, không ăn không uống, không ngủ không nghỉ, cuối cùng chế ra một loại thuốc, gọi là vô mộng đan.

Những người bị trúng chiêu ở Đại Bi cốc, trong vòng một tháng uống vô mộng đan sẽ phong hồn bảy bảy bốn chín ngày, đến khi tỉnh lại lập tức khôi phục như thường.

Rủi ro duy nhất là bởi vì phong hồn quá lâu sẽ đánh mất ngũ cảm.

Nếu vượt quá một tháng.....!cho dù là ăn một lu vô mộng đan cũng chẳng thấm vào đâu, thần tiên cũng khó cứu!

《 Edit by The Delphinium 》

Cả một năm kia Y Ngô Sinh đầu luyện vô mộng đan, thường xuyên không ngủ không nghỉ, nhưng cuối cùng nó đã cứu được rất nhiều người.

Gia chủ Hoa Chiếu Đình sợ Y Ngô Sinh cực nhọc, dặn riêng đệ tử nội môn không được phép lấy bất kỳ việc vặt vãnh nào quấy rầy hắn, còn chọn một nhóm đệ tử giúp hắn thu xếp Thanh Tâm đường.

Đến cuối năm ấy, vào khoảng tháng mười một, Đại Bi cốc phong cốc đã hơn một tháng, không có người trúng chiêu nữa.

冬月 Tháng 11 âm lịch

Y Ngô Sinh cuối cùng cũng nhàn rồi được một chút.

Ngày đó, một đợt vô mộng đan cuối cùng chính là được chôn trong chậu hoa.

"Vô mộng đan này không giống đan dược bình thường, không thể gặp lửa, không thể bỏ vào lò luyện đan.

Phải được chôn tỉ mỉ trong cát, chôn sâu ba thước, mỗi ngày đầu phải tưới nước sôi tĩnh lên cát, tề —— "

《 Edit by The Delphinium 》

Y Ngô Sinh đang dặn dò A Yểu, chợt cảm thấy au gáy có hơi ngứa.

Nhúu mảy gãi một chút.

"Nước đóng băng là tốt nhất, nhớ lấy không thể —— " – Hắn nói, lại cảm thấy hơi ngứa, dứt khoát đưa đan dược lược bí cho A Yểu, bản thân lại lui sang một bên.

Hắn gãi một chốc, cảm thấy sau cổ một trận đau rát, muốn đi vào trong đường.

Kết quả vừa xoay người, đã nghe thấy A Yểu nhẹ nhàng "a" một tiếng, nói: "Sư phụ, cổ ngài chảy máu, ta lấy thuốc mỡ c ần máu cho ngài."

Gãi vài cái lại chảy máu?

Y Ngô Sinh hoang mang trong lòng, xua xua tay nói: "Không c ần, người tiếp tục chôn vô mộng đan, ta vào phòng."

《 Edit by The Delphinium 》

Lúc ấy trong phòng còn có tiểu đệ tử quét dọn, đang sửa sang lại giường đệm và tủ thuốc.

Thấy Y Ngô Sinh vội vàng tiến vào, trên ngón tay còn dính máu, cuống quýt lật lấy thuốc mỡ c ần máu đem tới: "Tiên sinh ta giúp ngài."

Y Ngô Sinh tận mắt nhìn thấy ngón tay mình dính máu, không từ chối nữa, ng ồi xuống bên cạnh bàn, chờ tiểu đệ tử bôi thuốc.

Đợi một h ồi lâu, tiểu đệ tử lại l ần nữa chưa động.

"Làm sao vậy?"

"Tiên sinh, ngài....." – Giọng nói của tiểu đệ tử có chút yếu ớt.

Y Ngô Sinh quay đ ầu, li ền thấy hắn c ần chén thuốc, sắc mặt trắng bệch.

"Làm sao sắc mặt lại trắng như vậy? Tr ầy da nát thịt cũng không hiếm thấy, vài vết gãi lại bị doạ thành như vậy." – Y Ngô Sinh dở khóc dở cười, c ần khăn vải lau tay, đang muốn lấy chén thuốc tự bôi lên, lại thấy ngón tay của tiểu đệ tử run lên, chén thuốc rơi xuống đất, thuốc mỡ c ần máu đổ đ ầy đất.

Y Ngô Sinh sửng sốt, xách áo bào vội vã đi vào bu ồng trong, tìm thấy hai chiếc gương đ ồng soi thử.

《 Edit by The Delphinium 》

Hắn nhìn thấy vết cào tr ầm trọng sau cổ chính mình trong gương đ ồng, đến mức huyết nhục đ ằm đ ằm, không h ề giống với móng tay bình thường gãi ra, ngược lại giống như bị móng vuốt sắc nhọn cào trúng.

Mà bên dưới vết cào kia còn có ấn ký màu mực còn sót lại, vô cùng tương đ ồng với người bị trúng chiêu ở Đại Bi cốc.

Trong nháy mắt, Y Ngô Sinh quả thật cả người phát run.

Hắn đặt chiếc gương đ ồng xuống, lục lọi tìm ra một viên vô mộng đan còn sót lại.

Đối với người thường, một viên vô mộng đan đã đủ rồi.

《 Edit by The Delphinium 》

Hắn nuốt một viên vào, thậm chí còn chưa thay y sam đã nằm xuống giường.

Mắt vẫn mở lớn nằm đến trời tối, cũng không có một chút dấu hiệu phong hồn.

Hắn lại bò dậy từ trên giường, ngón tay phát run mà lấy cái chai, đổ một nắm vô mộng đan, nuốt toàn bộ.....

Lần này, hắn ngược lại đã ngủ rồi nhưng lại không hề phong hồn.

Vô mộng đan là chính tay hắn luyện ra, có tác dụng gì hắn rõ ràng hơn bất kỳ ai.

Trúng chiêu quá một tháng, có uống bao nhiêu thuốc cũng không thay đổi được gì.

Cho nên, chuyện sau đó tất cả hắn đều không nhớ rõ.

Chỉ có đi đâu xem như nhớ không rõ, hắn cũng biết được đã phát sinh chuyện gì —— tà ma ký thể sẽ bị kinh động, nhanh chóng cắn nuốt từng chút mất sạch linh hồn và xác thịt, chiếm cứ và trở thành chủ nhân mới của khối thể xác này.

"Hắn" vẫn làm những việc thường ngày, sẽ không để người khác nhìn ra khác thường, sau đó chờ đợi cơn đói khát đến.

Tà ma cách một đoạn thời gian đầu sẽ đói khát khó nhịn, muốn lấy linh nhục của người sống làm thức ăn.

《 Edit by The Delphinium 》

Ở một vài thời điểm ngẫu nhiên, Y Ngô Sinh sẽ khôi phục một ít ý thức.

Tựa như một sợi tàn hồn không cam lòng rời đi, vẫn muốn thử chiếm lại quyên làm chủ.

Lần thanh tỉnh ngắn ngủi đầu tiên, hắn thấy tiểu đệ tử giúp hắn bôi thuốc kia đang quét bụi bên giá sách, còn khom lưng hành lễ gọi hắn "Tiên sinh", hắn thử gõ nhẹ ột đôi phương, quả nhiên nghe thấy tiếng mõ trống rỗng.

Lần thanh tỉnh ngắn ngủi thứ hai, chính là vào cái đêm lạnh lẽo 25 năm trước kia.

A Yêu gần như điên rồ ở trước đường gào khóc, huynh trưởng Y Ngô Tê của hắn nằm cưỡi trong vũng máu, thê nữ còn có phụ thân của hắn bị người khác gõ nhẹ vào thân thể, phát ra âm thanh rỗng giống hệt tiêu đệ tử. Hắn xuất thân tiên môn, đã từng tài tuấn ngời ngời.

Một đêm đó, lại bỗng nhiên trở nên tang thương.

《 Edit by The Delphinium 》

Hắn nhớ rất rõ ràng, đêm khuya hôm đó, hắn hao hết linh hồn, giãy giụa chiếm cứ một tia ý thức, đi thẳng đến Tiễn Hoa đường nơi ở của gia chủ.

Hắn muốn báo cho Hoa Chiếu Đình, tước bỏ vị trí tứ đường trưởng lão, giao phó tất cả mọi thứ trong tay, sau đó để Hoa Chiếu Đình giết hắn. Bởi vì tà ma trú ngụ trong thân thể sẽ không để hắn tự sát, hắn cần phải tìm một người có thể chế trụ hắn, giết hắn.

Y Ngô Sinh lão đảo đi đến Tiễn Hoa đường, bất chấp lễ nghi, đẩy cửa lớn. Hoa Chiếu Đình đang xách một ấm trà miệng dài, cong eo tưới nước cho chậu hoa bên tường.

Nghe tiếng quay đầu sang, vẻ mặt mệt mỏi.

Hắn chỉ Y Ngô Sinh nói: "Được lắm Ngô Sinh, đổi lại là đệ tử nội môn, sau khi ta hạ lệnh cấm còn chưa được phép đã xông vào Tiễn Hoa đường, nhất định phải phạt nặng."

Y Ngô Sinh không đáp, hắn cảm giác ý thức của mình rất nhanh sẽ biến mất, hắn tranh thủ trước lúc đó, kể rõ sự tình.

《 Edit by The Delphinium 》

Vì thế hắn "bang" đùng vào trước bàn, nắm lấy cánh tay của Hoa Chiếu Đình: "Gia chủ....."

Trong nháy mắt kia, sức lực hắn rất lớn, nắm chặt đến mức Hoa Chiếu Đình cũng đập vào bàn, nắm sắp người xuống.

Vì thế, Y Ngô Sinh nhìn thấy được sau cổ hắn.

Sau cổ Hoa Chiếu Đình cũng có vết cào nửa khép lại, dưới vết cào cũng có một ấn ký màu mực còn sót lại.

Trong phút chốc, đồng tử của Y Ngô Sinh thu hẹp, hàn ý lạnh lẽo từ đầu

rót thẳng đến chân.

"Người làm sao vậy?" – Hoa Chiếu Đình hỏi hấn.

Lời nói đã đến sát đầu lưỡi, Y Ngô Sinh lại nói: "Ta.....!Ta phải bế quan một thời gian."

《 Edit by The Delphinium 》

Sắc mặt Y Ngô Sinh tái nhợt, biểu tình yên lặng, quay đầu nhìn A Yểu ngờ ngẩn một cái: "A Yểu ngày thường tính tình nhiệt tình ổn trọng, là người có thể gánh vác đại sự, lại là đệ tử tiên môn.

Sẽ không bởi vì thấy người nào đó bị giết mà bị dọa điên thành như vậy.

Hấn là bị người khác hạ cấm thuật, cố ý để hấn không năng không rõ."

"Sau khi ta trở lại Thanh Tâm đường, chỉ kịp làm một chuyện." – Y Ngô Sinh trầm giọng: "Chính là bỏ thêm một đạo cấm thuật cho hấn, dưới hai tầng cấm thuật, ít nhất ở Đào Hoa châu không có người giải được.

Cấm thuật duy trì bao lâu, hấn sẽ điên bấy lâu."

"Ta sợ nếu hấn thanh tỉnh lại nói lời không nên nói.

Trên Đào Hoa châu này, không ai có thể giúp hấn."

Suy cho cùng từ nhỏ A Yểu đã đi theo Y Ngô Sinh trưởng thành, thấy rõ ngọn nguồn Y Ngô Tê chết đi, sau khi thanh tỉnh tất nhiên sẽ muốn nói rõ với Y Ngô Sinh.

Nếu lại nhìn thấy ấn ký trên cổ Y Ngô Sinh, tám chín phần mười sẽ cùng một kết cục như tiểu đệ tử quét dọn kia.

"Lại sau đó, ta đầu chưa từng thanh tỉnh, mãi cho đến hôm nay." – Xuyên qua bóng đêm dày đặc trong viện, Y Ngô Sinh nhìn về phía bóng người lay động bên ngoài bức bình phong gió tuyết: "Tà ma chỉ cần không bị kinh động bạo khởi, 25 năm trôi qua cũng vẫn như vậy.

Gia chủ lấy kiếm nhập đạo, là người trong mấy trăm năm nay đến gần với phi thăng nhất, tà ma trú ngụ bên trong thân thể hấn một khi bị kinh động, căn bản không có người càng cao hơn có thể ngăn được hấn, Đào Hoa châu

ta trăm ngàn đệ tử chỉ sợ đầu —— "

Hắn còn chưa nói dứt lời, liền thấy bên người một đạo kiếm ảnh đã xuất vó.

Y Ngô Sinh: "?"

《 Edit by The Delphinium 》

"Người —— tuyệt đối không thể!" – Y Ngô Sinh lại không mở mảnh giấy ra, hoảng đến không màng văn nhã, quát bảo dừng lại.

"Ai, gào chầm thôi, nghỉ ngơi một chút đi." – Ô Hành Tuyết kéo hắn lại, xoay người thấy Tiêu Phục Huyền mang theo một thân kiếm ý sương hàn lẳng liệt, nghiêng đầu hỏi Y Ngô Sinh: "Người nói tu vi hắn như thế nào?"

"Gần như phi thăng!" – Y Ngô Sinh ngỗ ngang trăm mối mà nói.

Tiêu Phục Huyền nhẹ giọng lặp lại nói: "À, gần như."

Nháy mắt khi giọng nói rơi xuống, đạo kiếm ảnh kia đã cắt ngang trời cao, hoá thành vụn đạo kim quang, mang theo sấm sét từ chín tầng trời, trong bức bình phong gió tuyết mù mịt, tinh chuẩn đối diện Hoa Chiếu Đình, đánh thẳng xuống.

《 Edit by The Delphinium 》

Tác giả có lời muốn nói:

Đợi lâu, cúi đầu..

Chương 12: 12: Mộng Linh

Trong mắt chúng đệ tử Hoa gia, gia chủ Hoa Chiếu Đình đã thật lâu rồi không động qua kiếm của mình.

Sau cái chết của Tiên Đô, vài vị tiên môn đến gần với phi thăng nhất lần trở thành những người tối cao trên nhân gian, không ai có thể địch lại.

Tuy rằng mấy năm nay tà ma hoành hành, ngày càng càng rõ không cố kỵ.

Nhưng mỗi lần tiêu diệt tà ma, đều là tập hợp sức lực của các môn phái, tình huống chân chính của Hoa Chiếu Đình nghiêm túc xuất kiếm lại rất ít. Một lần cuối cùng là lâu thật lâu thật lâu trước kia ở Gia Minh hoang dã.

Hoa gia và người ở Chiếu Dạ thành oan gia ngõ hẹp.

Hắc Bô Tát kia không biết muốn giúp thành chủ Ô Hành Tuyết lo liệu cái tai họa gì, bị Hoa Chiếu Đình một kiếm ngăn lại.

Hoa Chiếu Đình lấy kiếm nhập đạo, tuy rằng ngày thường nói chuyện nho nhã lễ độ, khách sáo khoan dung, nhưng đó chỉ là bởi vì ngài ở địa vị gia chủ quá lâu, cả ngày tham gia sự vụ và giao thiệp với các môn phái mà dưỡng ra tính tình như vậy.

Phàm là người từng thấy hắn xuất chiêu đều biết, đường kiếm của hắn, tự nhiên mang theo một luồng áp bức sáng khoải hào cùng khí phách thẳng thẳng lại dai dẳng.

Trong vài vị gần như phi thăng kia hắn có lẽ không phải lợi hại nhất, nhưng hắn đúng là cực kỳ không dễ chọc.

Mà lúc này, khoảnh khắc kiếm quan kim sắc xuyên thấu tầng mây mà đến, chúng đệ tử Hoa gia đều nghe thấy tiếng kim thạch kêu vang, vang vọng toàn bộ Đào Hoa châu ——

Hoa Chiếu Đình xuất kiếm!

Các đệ tử nháy mắt nhiệt huyết sôi trào.

Người năm đó ở Gia Minh hoang dã đến nay vẫn còn nhớ rõ, sau khi trường kiếm của gia chủ xuất vỏ kinh tài tuyệt diệu còn có khi thế tựa cầu vồng.

Hiện giờ có thể tái kiến, may mắn biết bao.

Vì thế, gần ngàn đệ tử Hoa gia vừa chuyển cổ tay, muôn vạn thanh kiếm đang bay nháy mắt chuyển hướng tể xuất! Đi theo một thể với Hoa Chiếu Đình, mũi kiếm cùng nhắm vào cự kiếm kim quang đánh xuống từ trên trời.

Kết quả kiếm vừa bay ra, sắc mặt các đệ tử nhanh chóng biến đổi!

Bởi vì bọn họ nhìn thấy kiếm của Hoa Chiếu Đình.

Kiếm khí sáng trong vòng quanh mũi kiếm năm đó không thấy bóng dáng, thay vào đó lại là lụa đỏ như mạng nhện, từ chuôi kiếm một đường cùng rũ xuống, che kín toàn bộ thân kiếm.

Người đứng gần còn có thể ngửi thấy trên thân kiếm có một mùi tanh ngọt. Trong khoảnh khắc hắt rút kiếm, túi da đầy sần đầu và tàn dư tà ma đầu rục rịch xôn xao.

Không đúng!

Thật sự không đúng!

Kiếm này có vấn đề!

Nội tâm mọi người lại nổi sóng to gió lớn, nhưng ngay sau đó, bọn họ lại hiện lên một suy nghĩ khác ——

Nếu không phải là kiếm có vấn đề thì sao?

Nếu.....! gia chủ dẫn bọn họ truy kích và tiêu diệt tà ma suốt một đêm này không hề có chủ ý truy đuổi bắt lại, mà là giống như những hài cốt tà ma hành hương và Y Ngô Sinh tiên sinh thì sao?

25 năm này, đệ tử trong Đào Hoa châu mỗi ngày sớm tối đều phải đến Hình đường một chuyến, để tránh có người bị tà ma bám vào xen lẫn bên trong.

Ngay cả bản thân Hình đường trưởng lão cũng không ngoại lệ.

Lệnh là gia chủ hạ, chỉ có hai người chưa từng bị tra qua, Một là Y Ngô Sinh thân thể không tốt thường xuyên bế quan.

Một người khác chính là bản thân gia chủ Hoa Chiếu Đình.

Toàn bộ đệ tử da đầu tê rần! Nhưng mà lúc này có muốn hành động đã hoàn toàn không kịp rồi.

Bọn họ chỉ vừa nâng mặt lên ——

Lập tức nhìn thấy muôn vàn thanh kiếm đang bay chưa tới gần kim quang đã biến thành bột phấn.

Trong khoảnh khắc, tan thành mây khói.

Các đệ tử chấn động toàn thân, giống như bị gõ thiên linh, ngón tay anwms vỡ kiếm tê rần.

Tiếp đó là vô số tiếng "leng keng" vang lên, gần ngàn người phút chốc không còn pháp khí.

Bọn họ chỉ có thể mở to hai mắt, nhìn huyết kiếm của gia chủ Hoa Chiếu Đình xoay vòng, mang theo tà khí lượn lờ rối loạn, bén nhọn hướng lên trên! Kiếm ý xông thẳng về phía chân trời, tàn nhẫn đâm tới đạo kim quang kia.

Keng ——

Kim thạch vỡ vào nhau tiếng rít nổ vang!

Trong chốc lát ánh sáng rực rỡ loá mắt, mọi người hoảng sợ nhắm chặt mắt lại, tiếp sau lại nghe thấy tiếng loong coong nào đó vang lên.

Bọn họ gian nan mở mắt, lập tức đập vào mắt là đạo kim quang cự kiếm kia đang chống đỡ mũi kiếm của Hoa Chiếu Đình, ngang nhiên ép xuống, khí thế và lực đạo không mảy may tiêu giảm mà hạ thẳng xuống.

Hoa Chiếu Đình kinh hoàng sợ hãi!

Hắn căn bản chưa từng đoán được vậy mà có thể chặn được kiếm của hắn, biểu tình nhất thời khó coi đến cực điểm.

Ngay sau đó hắn lại phát hiện: Một kiếm này đâu chỉ là chặn lại.

Dưới cự kiếm kim quang sắc bén, kiếm ý của hắn chỉ là thùng rỗng kêu to, trường kiếm đã vỡ ra từng vết rạn nứt.

Đến cuối cùng, Hoa Chiếu Đình chột buông tay, chuôi kiếm rơi trên mặt đất.

Lòng bàn chân hắn cắm vào đá khốn khổ thối lui mấy trượng, há mồm phun một ngụm máu đen.

Ngàn người ở đây, không ai đoán trước được cứng đối cứng lại là kết quả như vậy.

Bọn họ lộ vẻ ngạc nhiên, trong lòng càng là sóng lớn lệch trời.

"Tê Ngô Viện đến cuối cùng là người nào?"

Nói đúng ra, bọn họ càng nên hỏi: "Hai vị khách nửa đêm biến mất khỏi khách phòng đến tột cùng là ai?"

Trong vị Trình công tử kia và con rối của hắn tất nhiên có một người là tà ma đội lốt người cho nên mới có thể dẫn đến tất cả tà ma tồn tại và đã chết trên Đào Hoa châu này đến triêu bá.

Thế nhưng, ngay cả tứ đường trưởng lão Y Ngô Sinh và gia chủ Hoa Chiếu Đình đều không ngăn cản được, vậy diệt túi da tà ma kia đến tột cùng là ai?

Vừa nghĩ như vậy, kết quả đúng là vô cùng đáng sợ.

Các đệ tử không hẹn mà cùng nhớ tới tin đồn len lỏi khắp nơi vào sáng sớm kia —— Thương Lang Bắc Vực sụp đổ, đại ma đầu Ô Hành Tuyết bị khoá bên trong 25 năm khả năng vẫn còn sống, thậm chí đã thoát ra ngoài! Mọi người nhìn nhau, chỉ tích tắc, trong đầu đã bay qua vô số khả năng, tức khắc mặt cắt không còn một giọt máu.

Nhưng ngay sau đó, bọn họ lại chết lặng.

Bởi vì cự kiếm kim quang đánh nát kiếm của Hoa Chiếu Đình ngang nhiên đáp xuống mặt đất, cắm thật sâu vào trong đá, mang theo uy áp còn sót lại ong ong rung động.

Chờ đến khi kim quang tản đi, chữ khắc trên hư ảnh của cự kiếm liền rõ ràng rơi vào tầm mắt mọi người.

Đó là một chữ "Miễn".

Mọi người: "....."

Mọi người: "??"

Ngay khi mọi người nơi đây rơi vào kinh ngạc, Hoa Chiếu Đình phản công không thành xoay người hoá thành một đạo hắc ảnh, nháy mắt tan vào bóng đêm.

Hắn bị uy áp chấn đến thần hồn thương tổn, dường như theo bản năng quay trở về chỗ ở Tiễn Hoa đường.

Mới vừa hiên thân vào phòng đã bị một bóng kiếm kim quang đáng thẳng sau vai, cả người đều bị giữ chặt trên mặt đất.

Kiếm khi sắc bén quá lợi hại, kéo theo trong phòng một mảnh hỗn độn.

Bàn ghế lật tung, giường sụp đổ, mấy chậu hoa bên tường cũng bị đánh nát tả tơi.

Mấy người Ô Hành Tuyết đuổi tới trong phòng vừa đứng nhìn thấy cảnh tượng này.

"Hắn —— " – Y Ngô Sinh cầm mảnh giấy, bước đến bên người Hoa Chiếu Đình, ngón tay vươn ra thăm dò có chút run rẩy.

Còn chưa chạm tới giữa trán tìm đến linh đả nghe thấy có người nặng nề mở miệng: "Chưa chết."

Hắn quay đầu vừa thấy Tiêu Phục Huyền đi vào.

Thời điểm cự kiếm kia ầm ầm đập xuống, Y Ngô Sinh cách khá xa, không thấy rõ hư ảnh kia.

Nhưng hắn ở bên cạnh bản nhân Tiêu Phục Huyền vừa gào khản giọng "Tuyệt đối không thể" đã thấy được chữ Miễn trên vỏ kiếm của Tiêu Phục Huyền.

Vì thế chữ "a" của hắn đã bị chẻ ra.

Lúc sau hắn lại phát hiện tờ giấy bản thân đang cầm kia cũng có một chữ Miễn, ở bên góc, như là ấn đóng ra từ bùn đỏ chưa thấm ướt, không nhìn kỹ căn bản không thể nhận ra.

Y Ngô Sinh: "....."

Hắn lúc ấy cầm mảnh giấy, kinh nghi bất định mà nhìn về phía người xuất kiếm, sau một lúc lâu hỏi một câu: "Họ gì?"

Cũng không biết lời này vui ở chỗ nào, vị "Trình công tử" bên cạnh kia bỗng nhiên nở nụ cười.

Vị cầm kiếm chữ Miễn kia liếc nhìn Trình công tử một cái, sau đó mặt vô biểu tình nhìn hắn, mấp máy môi nói: "Tiêu."

Y Ngô Sinh: "....."

Được.

Tóm lại, từ sau chữ "Tiêu" kia, Y Ngô Sinh ngậm miệng thật sự không lên tiếng, thẳng đến lúc đuổi theo Hoa Chiếu Đình đến Tiễn Hoa đường, nhìn Hoa Chiếu Đình ngã trên mặt đất.

Nói là thờ ơ, tất nhiên là giả,

Mười bốn tuổi Y Ngô Sinh bá tiễn Hoa gia, mười bảy tuổi gặp Hoa Chiếu Đình vừa tròn mười một tuổi, từ đó về sau xem huynh muội Hoa gia như ruột thịt cùng tu tập, tương giao tương tri đã được trăm năm.

Trăm năm đối với bá tánh bình thường mà nói là cả một cuộc đời. Lúc trước ở Hoa gia đệ tử đường hắc thường xuyên bởi vì mê mê đan dược ngủ trể, vừa nghe tiên sinh giảng kiếm tâm kiếm đạo, vừa chống đầu ngủ gà ngủ gật, lại bị hai huynh muội đánh tỉnh.

Cảm giác ngẩn ngơ bừng tỉnh kia rành rành cứ như thể chỉ mới hôm qua, mà cũng đã là trăm năm trước. Cô nương luôn nở nụ cười kia đã chôn trong rừng đào 25 năm.

Thiếu niên chán ghét quy củ nhất, trở thành quy củ tối cao của Hoa gia, lại khắp người nhếch nhác nằm trước mặt.

Hồn phách bị tà ma cắn nuốt, đờng bệnh tương liên với hắn. Cho nên lúc này hắn muốn biết nhất không phải bất cứ cái gì khác, mà là người trước mắt này không biết có còn lại tàn hồn hay không, đã chết chưa?

"Ta không giết hắn." – Tiêu Phục Huyền nhẹ giọng nói, "Chỉ là cưỡng chế khiến tà ma kia không thể lật trời nữa."

"Được, được." – Y Ngô Sinh gật gật đầu, nhỏ giọng lặp lại.

Hắn rất sợ, nhưng ngón tay vẫn tìm kiếm giữa trán Hoa Chiếu Đình.

Tình trạng của Hoa Chiếu Đình thậm chí còn tệ hơn hắn, dường như không thể dò thấy bất kỳ động tĩnh nào từ tàn hồn.

Ô Hành Tuyết đứng một bên, im lặng nhìn một chốc.

Nhìn thấy ngón tay Hoa Chiếu Đình nắm chặt, tròng mắt lại gắt gao nhìn chăm chăm một chỗ nào đó.

Đầu nói khi người chết ở vào thời khắc sinh tử nguy cấp đầu sẽ theo bản năng tiết lộ một ít bí mật —— sẽ nhìn về phía nơi cất giấu đồ vật, sẽ nhìn về phía có chuyện không thể nói cho người khác biết.

Cho dù là tà ma cũng không ngoại lệ.

Mà Hoa Chiếu Đình hướng tới là chậu hoa mỗi ngày hắn đều phải đứng xem một chút.

Chậu hoa kia trồng vài cây hoa đào lùn đặc trưng, được chăm cực kỳ tốt, dù rét đậm ngán dậm cũng không bị khô mục, vẫn cành lá tươi tốt.

Có một gốc thậm chí còn mới ra một nụ hoa.

Lúc chậu hoa vỡ vụn, cây hoa thấp bé xiêu vẹo ngã xuống đất, bùn ướt hợp với rễ hoa tảo ra đầy đất, lộ ra cát đá bên dưới bùn.

Loại hoa đào này nào có đạo lý dùng cát đá nuôi dưỡng?

Ô Hành Tuyết suy nghĩ một lát, đi đến bên chậu hoa, vén áo bào ng ỡ xồm xuống, ngón tay khảy một lượt bùn ướt trên cát đá.

Ngón trở hắt tóm lấy một mảnh gốm vỡ, leng keng một tiếng.

"Đang tìm cái gì?" – giọng nói của Tiêu Phục Huyền từ trên đỉnh đầu rơi xuống.

Ô Hành Tuyết nghiêng đầu nhìn hắt một cái, lại tiếp tục lật cát đá, một lát sau nói: "Lúc trước không phải người nói muốn tìm một vật sao? Cái gì.....!có người cần đi lại đưa trở về?"

Hắt đứng lên, vỗ vỗ đất cát trên tay, lại tìm cái khăn vải sạch sẽ trên giá gỗ lau tay, nói: "Ta thấy hắt luôn nhìn chăm chăm chỗ này, thuận tay thay người lật xem."

Y Ngô Sinh nghe thấy như vậy, cần mảnh giấy theo đến đây.

Một tay hắt lật cát đá, ngón tay chợt dừng lại, động tác lại vội vã.

Lập tức tìm thấy trong một chậu cát đá đó chôn theo một ít vật linh tinh kỳ lạ —— trâm gỗ, thẻ đeo trên thắt lưng, dây buộc tóc tùy thân hoặc là túi gấm túi cá Hoa gia dùng truy ền lệnh.

Rất nhiều thứ khác nhau, có mới có cũ cũng không giống giống đồ cũ của cùng một người.

Tựa như ly biệt từ những người khác nhau, đầu được Hoa Chiếu Đình chôn ở nơi này.

"Đầu là người nào?" – Ô Hành Tuyết cần thẻ đeo thắt lưng nhìn thoáng qua.

Y Ngô Sinh cứng đờ cả người, sau một lúc lâu mới nói: "Đệ tử."

Đầu là vật linh tinh mà đệ tử Hoa gia mang theo bên mình, bình thường có người mất đi cũng sẽ không cảm thấy kỳ quái.

Ô Hành Tuyết bỗng nhiên nhớ tới lời đệ tử đãi khách nói lúc trước, mặc dù bọn họ mỗi ngày sớm tối đều đến Hình đường để tránh tà ma bám vào người, mỗi tháng cũng vẫn sẽ có một vài đệ tử bỏ mạng.

Xem ra.....!những đệ tử đó đến tột cùng vì sao bỏ mạng, hiện giờ cũng đã

có đáp án.

Nhưng chuyện này lại rất mâu thuẫn.

Hắn lại nhớ tới lúc trước khi đến Hoa gia, những lời đồn nghe được trong Xuân Phiên thành.

Nói Hoa gia trấn thủ sông biển, chiếm Đào Hoa châu, lại không để bất kì bá tánh nào sinh sống quanh đó.

Nói Đào Hoa châu địa thế hiểm yếu, rất dễ bị tà ma xâm lấn, bá tánh đến đó chính là thịt cá được bày ra, rất khó giữ được tính mạng.

Lúc ấy hắn còn cảm thấy, nếu là môn phái lớn nhất Xuân Phiên thành, đệ tử nhiều như vậy, nếu là sắp xếp bá tánh ở nơi thích hợp, ngược lại cũng không đến mức hoàn toàn không bảo vệ được.

Môn phái khác đâu có thể làm được, một mình Hoa gia ngoại lệ, rất kỳ quái.

Bây giờ nghĩ đến.....

Giống như là Hoa Chiếu Đình một mặt nhìn không được mỗi tháng đều cần nuốt đệ tử cho no bụng, mặt khác lại sợ bá tánh đến gần hắn.

Ô Hành Tuyết xách theo thẻ đeo lưng niên đại đã lâu kia trên tay, ngờ ngẩn xuất thần.

Một lát sau lại nghe thấy Y Ngô Sinh thì thầm một tiếng.

Lại thấy hắn lấy ra một cái chung đẹp từ trong chậu hoa, bên trên mang theo lỗ nhỏ.

Hắn vừa mở chung ra đã thấy bên trong chất đầy đan dược.

Đan dược kia không biết chôn trong chậu hoa bao lâu, lại vẫn mang theo một tầng linh quang ôn nhuận, thấy rõ chúng được bảo hộ rất tốt.

Y Ngô Sinh khẽ giật đầu kết, trầm giọng nói: "Vô mộng đan....."

Trách không được Hoa Chiếu Đình mỗi ngày đều tưới nước chậu hoa này, tưới đều đặn mỗi ngày.

Theo lý mà nói, hoa đào đặc phẩm kia không thể chăm sóc như thế này.

Trừ khi hắn theo tiềm thức mà chăm sóc một vật mà hắn cảm thấy hữu ích. Chính là vô mộng đan.....

Trúng chiêu trong vòng một tháng, uống vô mộng đan còn có thể tự cứu.

Hắn sau khi bị tà ma bám vào, bao lâu mới ý thức được? Cũng từng ngậm

lớn ngum nhỏ mà nuốt vô mộng đan sao? Cũng thử giã giũa sao? Thời điểm hạ lệnh không cho bất kỳ đệ tử nào đến gần Tiễn Hoa đường, hấn đã ngăn ngủi mà thanh tỉnh sao?

Đêm khuya kia, khi chính mình lão đảo nghiêng ngả đến tìm hấn, hấn vẫn còn thừa lại tàn hồn sao?

Y Ngô Sinh càng nghĩ cả người càng phát run.

Ngón tay hấn bị chậu hoa cắt trúng, lại không hề chảy máu, chỉ có chỗ rách là mở ra trắng như tuyết, thoạt nhìn có hơi đáng sợ.

Hấn lại hoàn toàn không chú ý, lại đi lật cái chậu cuối cùng.

Lần này hấn lật tới một cái tráp.

Tích tắc cái tráp được mở ra.

Tiêu Phục Huyền quay đầu nhìn sang, bởi vì hấn ngủi thấy một tia tiên khí tàn lưu.

Hấn thấy cái tráp có một lỗ thủng hình tròn, bên trong lỗ thủng giữ một cái lục lạc rất nhỏ, chất bạch ngọc, mặt bên nạm chỉ bạc.

Nếu không nhầm, hấn nhận ra thứ này.

Nó gọi là mộng linh.

Lắc chín lần theo phương hướng khác nhau, có thể tạo cho con người một giấc mộng lâu dài..

Chương 13: 13: Thăm H ồ

"Đây là....." – Ô Hành Tuyệt dừng mắt trên cái tráp, nhìn trong chốc lát, chợt lên tiếng.

Y Ngô Sinh ngẩn ra, "A" một tiếng: "Đây là mộng linh."

Mộng linh ở nhân gian cũng không hiếm thấy.

Ở vùng Tây Nam đã từng có một ngôi chợ cực kỳ náo nhiệt, mừng ba tháng ba mỗi năm đều đốt đèn mở chợ, đèn dầu chạy dài mười hai dặm, chiếu rọi cả dãy núi.

Nhìn thoáng qua tựa như thiên hoả rơi xuống nhân gian, một lần thiêu là ba ngày ba đêm.

Dãy núi đó gọi là Lạc Hoa Đài, ngôi chợ kia gọi là Lạc Hoa sơn thị.

Bên trong có đủ loại đồ chơi cổ quái hiếm lạ, mộng linh lúc ban đầu chính là đến từ nơi đó, sau đó ở Mộng Đô, Lãng Châu lại cực kỳ thịnh hành một thời gian.

Thật ra món đồ này đúng là rất xinh xắn đáng yêu, cầu may mắn —— nói là mang theo bên người, có thể giữ bình an, tà ma bất xâm.

Treo bên cửa sổ phòng ngủ có thể yên giấc và mơ đẹp.

Lại sau đó khi Lạc Hoa sơn thị không còn, Lạc Hoa Đài nhập vào động quỹ Chiếu Dạ thành.

Mộng linh cũng ít người dùng đến, tin đồn nhiều lần lưu chuyển, sử dụng nó có thể yên giấc lại biến thành có thể tạo mộng.

Chỉ có đi đâu cái ở Hoa gia không giống nhau, nó không phải phải phàm vật đến từ sơn thị mà là tiên bảo.

Nó đúng là có thể làm cho người ta nhập mộng tức thì.

Nghe nói một khi nhập mộng, chuyện cũ năm xưa đều thành tro tàn, cũng

không dễ dàng tỉnh lại, trừ khi dùng cũng dùng mộng linh để giải.
Hoa Chiếu Đình đã từng thử thúc giục nhưng mặc cho hắn dùng cạn kiệt tiên pháp con lắc bên trong mộng linh vẫn không hề động đậy, chỉ đành phải từ bỏ.

Hắn lại sợ tiên bảo này rơi vào trong tay tà ma nên đã cẩn thận giấu đi.
Nhưng hôm nay, bản thân Hoa Chiếu Đình đã hoàn toàn trở thành tà ma.

Vậy tiên bảo này.....

Y Ngô Sinh chần chờ một lát, cầm lấy mộng linh kia, thử lắc một chút.

Leng keng ——

Mộng linh vang lên hai tiếng.

Y Ngô Sinh: "....."

Tức khắc hết sức vô lý.

Lúc trước Hoa Chiếu Đình hao hết khí lực cũng không thể thúc giục món đồ này, hắn thuận tay nhoáng cái lại lắc ra tiếng.

Sẽ không phải đến mức mộng linh này nhìn hắn quen thuộc mà cho hắn mặt mũi đi?

Vậy chỉ còn một lời giải thích —— tráp mộng linh là giả.

Tay cầm mảnh giấy của Y Ngô Sinh đầu run lên: "Mộng linh này.....!Mộng linh này bị người khác thâm lường hoán trụ rồi!"

偷梁换柱 treo đầu dê bán thịt chó; thay xà đổi cột

Là ai có thể làm chuyện này?

Lại làm từ khi nào rồi?

Y Ngô Sinh thử nhớ lại, nhưng hơn hai mươi năm trước hắn đầu ngày ngày hỗn loạn, không khác gì đã chết rồi, căn bản không hình dung rõ manh mối, gần như đầu là hồ ngôn loạn ngữ.

"Chẳng lẽ....." – Y Ngô Sinh mạnh mẽ đập vào lòng bàn tay: "Là Ô Hành Tuyệt?!"

Hắn nói xong ngẩng đầu vừa lúc nhìn thấy Trình công tử dùng một ánh mắt vô cùng kỳ kỳ nhìn hắn chằm chằm.

Y Ngô Sinh: "....."

Y Ngô Sinh: "?"

Hắn nỗ lực nhớ lại đoạn thời gian vụn vặt 25 năm trước, rồi lại nhớ không đầy đủ, lải nhải nói: "Thật ra mộng linh này đã từng thất lạc một lần, chính

là lúc Ô Hành Tuyết đến Đào Hoa châu, sau đó lại mất đi mà tìm về được.

Chẳng lẽ.....!chính là khi đó Ô Hành Tuyết đã lên đánh tráo?"

Y Ngô Sinh đang nói âm thanh lại dần dần yếu đi dưới ánh mắt của Trình công tử.

Trình công tử nhìn hắn, chợt cười một tiếng: "Làm sao không có tiếng nói, giãy hồng rỗi?"

Y Ngô Sinh: "....."

Hắn đúng là không biết vị Trình công tử này đến tột cùng là nhân vật nào.

Lúc trước bị tà ma chiếm cứ thân thể, ý thức hỗn độn không rõ, chỉ nhớ rõ chính mình muốn tìm người nào đó cầu chết để giải thoát, trong lúc hỗn loạn, chính là vị công tử này bắt được.

Hắn lúc ấy mơ hồ cảm giác được áp lực vô hình từ trên người vị công tử này, nhưng lúc này hình như lại không có.

Giống như sương mù ban đêm như có như không, không thể bắt lấy được. Nhưng bất luận thế nào, khẳng định là nhân vật không đơn giản.

Có thể chung đường với Thiên Túc Tiêu Miển, không rõ đã từng là vị thượng tiên nào.

Y Ngô Sinh suy nghĩ lung tung, lại cúi đầu nhìn cái tráp bảo vật trong tay. "Không đúng, vẫn là không đúng.

Ô Hành Tuyết hành sự quái đản, dựa theo tình cách trước sau như một của hắn tiên bảo kia hắn muốn lấy liền lấy, không muốn trả lại cũng sẽ không trả lại.

Không đến mức đổi thành đờ giả rỗi lại tới che mắt mọi người."

Y Ngô Sinh lẩm bẫm, dần dần nghĩ thông.

"Cho nên mộng linh này lúc mất mà tìm lại được vẫn là đờ thật, chỉ trong vòng vài năm nay bị đổi thành đờ giả."

Mà vài năm gần đây, bên người Hoa Chiếu Đình không giữ lại người nào, có thể tiếp cận mộng linh bất cứ lúc nào chỉ có chính hắn.

Hoặc là nói.....!là tà ma trong thân thể hắn.

Lại nói cách khác, ao ước mộng linh, chính là ngọn ngu òn của sự kiện biến bọn họ thành tà ma kia.

Y Ngô Sinh giơ tay sờ soạng sau cổ.

Nơi đó vẫn còn vết sẹo, dưới vết sẹo ấn ký tương tự ấn con rôi cũng vẫn còn.

Tình trạng của hắn giống như đúc những người trúng chiêu ở Đại Bi cốc năm đó.

Nhưng bản thân chuyện này lại hết sức kì dị —— bởi vì lúc trước hắn căn bản không có đến Đại Bi cốc.

Không chỉ có hắn, Y Ngô Tê và Hoa Chiếu Đình cũng không có.

Vậy bọn họ làm sao lại trúng chiêu?

"Xin hỏi thượng tiên." – Y Ngô Sinh bỗng nhiên hành trọng lễ với Tiêu Phục Huyền, lại nắm mảnh giấy hỏi: "Một ngum tàn hồn này của ta, còn có thể duy trì mấy ngày?"

Tiêu Phục Huyền: "Khó nói, ba năm ngày, dài nhất không quá mười ngày."

"Được, được." – Y Ngô Sinh lặp lại.

Tiêu Phục Huyền: "Thế nào?"

Y Ngô Sinh trầm giọng nói: "Ta muốn đi một chuyến đến Đại Bi cốc."

"Ta suy nghĩ vẫn không rõ Hoa gia tại sao lại đến nông nổi này, lại không muốn mang theo mớ hỗn loạn này xuống Hoàng Tuyền." – Y Ngô Sinh nói, "Trước kia trấn thủ Đào Hoa châu này, ta còn có muôn vạn bản khoản.

Hiện tại tất cả chỉ còn lại một ngum tàn hồn, cũng không có gì quá đáng sợ.

Không bằng trước lúc rời đi đến Đại Bi cốc tìm hiểu rõ ngọn ngu òn kết cục."

"Thứ nhất, ta muốn biết rõ ràng những việc này vì sao lại bắt đầu với Hoa gia.

Tương lai gặp lại cố nhân bên dưới còn có thể nói rõ với bọn họ.

Ta luyện tiếc bọn họ uổng mạng dưới tay quý."

"Thứ hai, ta cũng muốn tìm tung tích mộng linh thật."

Lúc nhắc tới tung tích "mộng linh", Tiêu Phục Huyền và vị Trình công tử kia đều nâng mắt.

Một lát sau, Trình công tử gật đầu, nhẹ "a" một tiếng.

Đào Hoa châu một đêm qua kinh tâm động phách, các đệ tử được trấn an một hồi mới bình tĩnh lại.

Y Ngô Sinh đưa Hoa Chiêu Đình bị ghim chặt đến Phong Ma đường của Hoa gia, đưa tới trước mặt tam đường trưởng lão khạc, giải thích đại khái từ đầu đến cuối.

Hắn phó thác xong mọi việc, ngày thứ hai lập tức mượn một chiếc xe ngựa từ Tâu Mã đường, cuộn hai bình thuốc trong tay áo, đem theo kiếm của mình.

Trước khi đi, hắn bái biệt Tiêu Phục Huyền và vị Trình công tử kia, ngàn ân vạn tạ ngót nghét một canh giờ.

Một hồi lâu sau, trên xe ngựa hướng đến Đại Bi cốc.

Y Ngô Sinh ôm hai bình thuốc và kiếm, yên tĩnh đối diện với hai người vừa mới bái biệt.

Y Ngô Sinh: "....."

Một canh giờ bái biệt kia coi như uổng công.

Xe là Hoa gia đặc chế, vừa cao vừa rộng.

Ngựa cũng giống như linh kỵ đầu được cho ăn đan dược mà lớn lên, không cần dùng roi thúc, có thể chạy đường núi có thể nhận biết hướng đi, còn không có xóc nảy.

Vốn dĩ là vô cùng thoải mái.

Nhưng giờ phút này, vị Trình công tử kia cách bàn ngồi đối diện hắn.

Vị quý tính Tiêu Miễn kia hình như trời sinh không thích ng ẩ, ôm kiếm đứng bên cạnh hắn, dựa vào cửa xe ngựa.

Tóm lại hắn bị kẹp ở giữa, cực kỳ hít thở không thông, cũng chạy không thoát.

Đương nhiên, Y Ngô Sinh cũng không muốn chạy.

Hắn chỉ là cảm thấy bầu không khí bên trong xe ngựa có chút vi diệu, một mảnh tàn hồn còn lại này của hắn không thể chịu được trọng áp từ hai ngọn núi lớn.

Mà hắn vô cùng hoang mang, vì sao hai vị này muốn theo hắn đến Đại Bi cốc???

Hắn là không phải yêu mến Hoa gia đi?

Nếu không phải bản thân có việc muốn làm, vậy chỉ có thể là bởi vì mộng linh.....

Y Ngô Sinh ngấm bên cạnh bàn nhìn một cái.

Để tránh bất trắc, hắn mang mộng linh giả lên, tráp đặt ở một bên.

Trong hộp một sợi tiên khí cuối cùng trong hộp đã tản đi, thoát nhìn bình thường không có gì kỳ lạ.

Không biết mộng linh thật lay động sẽ tạo ra âm thanh thế nào, người nhập mộng sẽ có cảm thụ gì.

Y Ngô Sinh cố gắng phân tâm một lúc, nhưng lại không làm được.

Cuối cùng nhịn không được đánh vỡ yên tĩnh quý dị trong xe: "A....."

Trình công tử chống đầu giường mắt nhìn hắn, Tiêu Phục Huyền ôm kiếm nhìn bên ngoài xe ngựa cũng quay sang.

Y Ngô Sinh nghĩ nghĩ, cuối cùng nghĩ đến một đề tài: "Đúng rồi, lúc trước thượng tiên từng hỏi qua ta, còn có thể thi triển hồn mộng chi thuật hay không?"

Lời vừa nói ra, Trình công tử rốt cuộc không còn bộ dáng lười nhác, thoáng ngẩng dậy.

Hắn vẫn chống đầu, đôi con người đen nhánh kia nhìn thoáng qua Tiêu Phục Huyền.

"Là ta sơ sẩy chậm trễ, chỉ lo xử lý chuyện lật vật trong môn phái, đã bỏ quên việc này." – Y Ngô Sinh mặt đỏ ửng áy náy, cầm lấy mảnh giấy thành thành khẩn xin lỗi.

Hắn thật vất vả mới bắt được một đề tài để không khí bên trong xe ngựa thoải mái hơn một chút, đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Cũng không thể lập tức nhận ra trong nháy mắt biến hoá vi diệu trên mặt

hai người khác.

Phàm là có thể nhận ra, hấn cũng chỉ có thể câm miệng không nói.

Nhưng hấn không những không câm miệng, còn tiếp tục nói: "Ta nghe các đệ tử trong môn nói, Trình công tử chuyến này đến Đào Hoa châu chính là vì chuyện này.

Nói là sinh hồn không cần thận nhập vào thể xác người khác?"

Biểu tình của Trình công tử thoạt nhìn giống như mặt đau, nhưng nháy mắt lại khôi phục bình thường, nhanh đến mức khiến người khác cho rằng bản thân đã nhìn nhầm rồi.

Hấn "ừm" một tiếng, nói: "Không sai biệt lắm chính là như tiên sinh nói."

"A." – Y Ngô Sinh gật gật đầu, nói: "Vậy đúng là việc lớn.

Sinh hồn luôn chiếm lĩnh thể xác, thời gian lâu dài hai bên đều vô ích.

Vẫn là nhanh chóng đưa hồn trở về cơ thể.

Loại việc này tuy rằng hiếm thấy, nhưng ta khẳng định đã từng gặp qua, có thể sơ sơ giúp đỡ được một chút."

"Phải không?" – Trình công tử, "Vậy cần ta làm cái gì?"

Y Ngô Sinh chỉ chỉ bàn: "Làm phiên công tử gác thẳng cổ tay lên bàn."

Trình công tử "ờ" một tiếng, thoạt nhìn cực kỳ dễ nói chuyện.

Y Ngô Sinh nói một câu "Mạo phạm", sau đó ngón tay đặt lên giữa cổ tay đối phương.

Trong tầm mắt, kiếm của Tiêu Phục Huyền nhúc nhích một chút, ánh mắt dường như dừng lại trên ngón tay hấn, chờ hấn cho một đáp án.

Y Ngô Sinh vừa thăm dò, vừa hỏi: "Công tử là từ nơi nào tới?"

Trình công tử: "Thước Đô."

"Thước Đô.....!Thước Đô....." – Y Ngô Sinh nhắc mãi, "Nơi này chưa từng nghe nói qua.

Vậy xem ra không phải là ở thế gian này."

"Là một nơi tốt sao?" – Có lẽ là bản năng của thầy thuốc, Y Ngô Sinh dường như sợ đối phương khẩn trương, lại thuận miệng hỏi.

Trình công tử cười một chút.

Hắn rũ mắt cho nên người khác không thấy rõ ánh mắt của hắn, lời nói lại chậm rì rì: "Cũng không tệ lắm, trong phủ của ta nhiều người tới tới lui lui."

Thước Đô cũng rất náo nhiệt, trong chợ mọi thứ đều có, xuân có Lưu Thương yên, đông có trăm người đi săn."

"Khúc Thủy Lưu Thương" Chương 1 từng giải thích Khúc Thủy yên. Hắn một bên nói, Y Ngô Sinh một bên thăm dò, háng được bao lâu, nhẹ nhàng nhàn mày lại.

Y Ngô Sinh theo bản năng nhìn lướt qua Tiêu Phục Huyền, đã thấy ánh mắt Tiêu Phục Huyền toàn bộ dừng trên người Trình công tử, nặng trĩu, nhấp môi không biết suy nghĩ cái gì.

"Là một nơi tốt." – Y Ngô Sinh trề mồm một lát, lại hỏi Trình công tử một câu: "Vậy công tử tên họ là gì?"

Lần này, hắn chờ một lát, không chờ được câu trả lời.

Trong xa ngựa nháy mắt yên tĩnh.

Đường núi rất dài, vó ngựa lộc cộc không ngừng nghỉ, làm cho bầu không khí yên tĩnh càng thêm mất tự nhiên.

Y Ngô Sinh cau mày ngược mắt lên, đối diện với con người đen nhánh của Trình công tử.

Hắn dù sao cũng là tứ đường trưởng lão của Hoa gia, đã từng gặp quá rất nhiều người.

Hắn đã thật lâu rồi không có vì ánh mắt của người nào đó mà kinh ngạc trong lòng.

Có đi đâu cảm giác kia đến nhanh mà đi cũng thật nhanh.

Bởi vì Trình công tử đã thu hồi ánh mắt, nhìn qua lại ôn hòa vô hại, hắn dường như đang suy nghĩ tên của mình.

Ngón tay Y Ngô Sinh giật giật.

Kỳ thật Trình công tử kia có nói tên họ hay không đã không quan trọng, lúc Trình công tử chậm rãi kể về Thước Đô hắn cũng đã dò ra được.

Vị công tử này căn bản không có trạng thái sinh hồn rời thân thể, trong thân thể hắn linh hồn và thể xác vô cùng hoà hợp, không có một chút dấu hiệu dị động.

Hắn chính là bản nhân.

"Công tử....." – Y Ngô Sinh nghĩ nghĩ, cảm thấy theo lương tâm của người hành y cần phải nói rõ ngọn nguồn.

Tuy rằng như vậy dường như sẽ làm cho Trình công tử kia nhất thời có hơi khó xử, nhưng vẫn tốt hơn là xem những thứ trong mộng đó thành sự thật.

"Thật ra —— " – Y Ngô Sinh đang muốn nói rõ.

Lại cảm thấy sườn eo mình bị vật nào đó gõ nhẹ một cái.

Người tu tập kiếm thuật, hẳn cảm với loại đồ vật này nhất.

Không cần nhìn cũng biết, đó là mũi vỏ kiếm của Tiêu Phục Huyền.

Giây tiếp theo, hắn nghe thấy giọng nói của Tiêu Phục Huyền trầm trầm truyền đến từ mũi kiếm, không giống mở miệng nói chuyện, ngược lại giống như chỉ để một mình hắn nghe thấy.

Hắn nghe thấy Tiêu Phục Huyền trầm giọng nói: "Nuốt trở về, đổi câu khác."

Y Ngô Sinh: "....."

Y Ngô Sinh: "?"

Hắn đây đầu mờ mịt, không biết vì sao không thể nói thật.

Cũng không suy đoán được ý của Thiên Túc thượng tiên.

Nhưng nếu Tiêu Phục Huyền đã nói như vậy, hắn cũng không cần thiết phải tìm bất hạnh.

Thật ra hắn cũng từng gặp người như vậy, đa số bọn họ đều là người thân của người nhập mộng, sợ vạch trần mộng cảnh khiến người ta khổ sở, muốn che chở một chút.

Suy cho cùng nghe thấy miêu tả kia, Thước Đô gì đó đúng là một nơi rất an nhàn, ít nhất tốt hơn nhiều so với thế gian trước mắt này.

Y Ngô Sinh ừng ực nuốt lời muốn nói xuống, lại nói: "Thật ra tình huống của công tử vẫn dễ xử lý, cho ta thời gian vài ngày, ta nhất định đưa công tử trở về"

Dù sao hắn cũng không sống được mấy ngày.

Nói xong lời này lại giương mắt lên đã thấy Trình công tử nhìn sang, dường như có chút ngoài ý muốn với đáp án này.

Ánh mắt hần liếc liếc trên người Tiêu Phục Huyền một cái lại thu trở về, ngay sau đó, nghiêng đầu cười một chút: "Vậy làm phiên tiên sinh nhọc lòng."

Y Ngô Sinh "ừm ừm" gật đầu, ứng phó qua loa.

Hắn rút tay về, dựa lưng vào thành xe ngựa, tiếp tục ôm lọ thuốc của mình. Trong lòng hần lung tung cân nhắc gì đó.

Lại nghe thấy Trình công tử bỗng nhiên mở miệng nói: "Tiêu Phục Huyền." Tiêu Phục Huyền nâng mí mắt.

Hai người không biết vì sao yên lặng một thoáng, sau đó Trình công tử sờ sờ mặt lẩm bẫm: "Rời khỏi Xuân Phiên thành đủ lâu rồi đi? Thuật dịch dung này có thể bỏ đi chưa? Mặt có chút khó chịu."

Về thuật dịch dung này, Y Ngô Sinh đã sớm nhìn ra, suy cho cùng Thiên Túc thượng tiên trông không giống như thế này.

Cho nên hần không có phản ứng gì quá lớn, tuân theo giáo dưỡng cũng không hỏi nhiều.

Hắn thấy Tiêu Phục Huyền nâng nâng hai ngón tay hướng lên trên, thuật dịch dung kia lập tức được giải.

Tiếp theo, hần đối diện với Trình công tử đã lộ ra bộ dáng vốn có.

Là gương mặt người đời đầu biết.

Bởi vì quá mức xuất chúng, nhìn một lần tuyệt đối sẽ không quên.

Đây là.....! Ô Hành Tuyệt.

"....."

Y Ngô Sinh chằm rãi tựa lưng ghế, cảm giác ngum tòn hần cuối cùng này của mình cũng muốn sụp đổ rồi.

Hắn nhớ tới lúc trước khi hỏi tên, Ô Hành Tuyệt không mở miệng lẳng lặng nhìn hần, đó rõ ràng là bộ dáng đã biết rồi.

Hắn nghĩ tới những lời chính mình vừa rồi suýt chút nữa đã nói ra, nháy mắt cả người đổ mồ hôi lạnh ——

Hắn suýt chút nữa đã ấn cổ tay Ô Hành Tuyệt, vạch trần đối phương "Người chính là nguyên chủ, không phải cái gì sinh hông nhập thể", bây giờ nghĩ lại, quả thật nghĩ tới mà sợ.

Y Ngô Sinh nhắm mắt, không dám cử động cũng không dám nói chuyện, lẳng lặng rầu rĩ ở đó.

Qua thật lâu sau, trong lòng hần bỗng nhiên như xác chết vùng dậy.

Không đúng nha.....

Ô Hành Tuyệt, một tên ma đầu khắp thế gian đều biết, vì sao lại theo Thiên Túc thượng tiên Tiêu Phục Huyền đi chung đường???

Mà Tiêu Phục Huyền đường đường là thượng tiên, rõ ràng biết Ô Hành Tuyệt chính là bản nhân, còn giữ lại không cho nói, còn hợp diễn.....! Vì cái gì???

Chương 14: 14: Đại Bi Cốc - Gương Sáng

Khi xe ngựa đi ngang qua Xuân Phiên thành, bên ngoài bông tuyết nhẹ bay lên, rồi rời rạc rạc bay vào bên trong xe ngựa.

Tiêu Phục Huyền vừa gạt chuôi kiếm, mảnh chắn lập tức trượt xuống. Trên mảnh dán một lớp vải nỉ dày nặng, ánh mặt trời bên ngoài xe bị che kín mít, bên trong xe nháy mắt tối om.

Trong xe ngựa của Hoa gia cái gì cũng có, thậm dẹt gấp chính chính tề tề, bên trong bình nước nóng hình như còn bỏ thêm linh dược và huân hương. Trong tay áo Ô Hành Tuyết là noãn lô cầm tay mang theo từ trên thuyền, dựa nghiêng vách xe.

Hắn rất thích nơi tối om nhưng ấm áp này, khiến người ta mơ màng muốn ngủ nhưng lại rất thư thái.

Hắn ôm noãn lô cầm tay, dường như muốn ngủ một lát.

Nhưng đôi mắt chỉ nửa khép, tầm mắt từ đôi mắt thật dài phóng ra ngoài, dừng trên bóng người cao cao bên cạnh cửa xe.

Thật ra Y Ngô Sinh không đoán sai, Ô Hành Tuyết đúng là đã biết.

Hắn lần đầu tiên chân chính ý thức được chính mình không thích hợp là ở trên Đào Hoa châu.

A Yêu kêu gào náo loạn vọt vào trong phòng, duỗi tay muốn cào hắn lại bị Tiêu Phục Huyền ngăn cản.

Trong tích tắc đó hắn thấy được đôi mắt của A Yêu.

Đôi mắt của kẻ điên luôn hỗn độn không rõ, không có tiêu cự.

Nhưng trong đầu Ô Hành Tuyết lại xuất hiện hình ảnh đôi mắt kia hoảng sợ mà mở to, cách cửa sổ nhìn hấn chăm chăm.

Thật giống như hấn đã từng gặp qua ở đâu.

Vì thế hấn hỏi đệ tử đãi khách, đó là ai?

Đệ tử đãi khách nói: "Hấn gọi là A Yểu, số dĩ điền thành như vậy là bởi vì Ô Hành Tuyết."

Rất khó nói rõ cảm thụ của hấn trong khoảnh khắc kia ra sao, hấn chỉ nhớ rõ bản thân trong một tích tắc sau đó lại vô thức nhìn sang Tiêu Phục Huyền.

Hấn cũng không thể nói rõ vì sao mình lại nhìn Tiêu Phục Huyền.

Có lẽ là hy vọng có người có thể nói cho hấn "Người không phải tên ma đầu kia, tích tắc vừa mới này chỉ là linh hồn nguyên chủ tàn lưu", lại có lẽ.....!Hấn chỉ là muốn biết nếu bản thân chính là Ô Hành Tuyết, Tiêu Phục Huyền sẽ có phản ứng thế nào.

Không nhớ rõ là vị trưởng bối nào ở Thước Đô từng nói hấn chẳng bao giờ nhảy bén, trên mặt cũng không biểu lộ bất cứ tài năng gì.

Nhưng thật ra hấn hy vọng chính mình ở một lúc nào đó vụng về một chút. Tiếc là không có.

Khi đó ở khách phòng Hoa gia, đệ tử đãi khách cần thăm hấn phù muốn thăm dò hấn.

Dù loại phỏng đoán hiện lên trong đầu hấn, không muốn bận tâm nhưng trong động tác lại vô thức muốn đổi một tay khác.

Hấn thật ra cũng không biết vì sao phải đổi tay, đổi một bàn tay khác sẽ cho kết quả gì.

Nhưng tất cả phát sinh theo lẽ đương nhiên, giống như hấn vẫn luôn luôn ứng phó như thế.

Hấn không thể nói rõ nguyên nhân cho nên đành phải chọc đệ tử đãi khách kia vài câu.

Sau lúc kia hấn vẫn luôn thất thốn.

Hấn luôn tự nói với chính mình rằng "Có lẽ vẫn là nguyên chủ tàn lưu", ngoài miệng lại hỏi một ít chuyện, hỏi Tiêu Phục Huyền "Ô Hành Tuyết là dạng người nào".

Thật ra trong tích tắc hỏi câu kia trong lòng hấn đã rõ ràng hơn phân nửa, chỉ là vẫn không thừa nhận.

Cho đến khi gặp được Y Ngô Sinh.

Đến tận khi Y Ngô Sinh nắm chặt vạt áo của hắn, giống hệt Y Ngô Tê năm đó, giãy giụa cầu xin hắn giết mình.

Lại mãi đến khi hắn thấy tráp mộng linh.

.....

Hắn rốt cuộc cũng thừa nhận, thế gian này không có cái nơi gọi là "Thước Đô".

Một thời khắc kia khi hắn phát lực, cách không kéo A Yêu, nương theo tay A Yêu rút kiếm của Y Ngô Sinh, dứt khoát lưu loát đâm vào trái tim đối phương.....

Hắn vẫn luôn là Ô Hành Tuyệt kia.

Thước Đô ngựa xe nối liền không dứt, tiếng vó ngựa lộc cộc trên quan đạo rộng lớn, dân chúng rộn ràng kẻ đến người đi, những khúc thủy lưu thương yến, rét đậm trăm người đi sẵn, còn có trong phủ chim chóc đậu lại giữ chuông gió.....!Đầu là một giấc mộng dài lâu mà thôi.

Hắn đã lười biếng trốn trong giấc mộng kia suốt 25 năm, cuối cùng đã mở mắt thức giấc.

Nhưng hắn vẫn không nhớ rõ những chuyện lúc trước.

Hắn chỉ mơ hồ nhớ rõ chính mình nghe thấy một hồi tiếng chuông.

Nhưng ngay cả ai lắc chuông, vì sao phải ngủ 25 năm, trước khi rung chuông đã xảy ra những chuyện gì, sau khi tỉnh lại hắn nên làm cái gì, hắn đều hoàn toàn không biết gì cả.

È là chỉ có thể chờ mộng linh đến giải.

Chi nên hắn lên xe ngựa của Y Ngô Sinh.

Hắn vì sao lại lên xe trong lòng đương nhiên rất rõ ràng.

Nhưng Tiêu Phục Huyền vì sao cũng lên xe, hắn thật có chút tò mò.

Nhất cử nhất động của Tiêu Phục Huyền lúc trước Ô Hành Tuyệt đều có thể lý giải.

Suy cho cùng khi đó hắn mở miệng đầu nói bản thân là sinh hồn nhập thể, bị bản thân lừa đến tin cho dù là Thiên Túc thượng tiên cho dù là ngoài miệng chắc chắn trong lòng ít nhiều cũng sẽ không thể khẳng định.

Nếu đã không thể khẳng định vậy không thể không nói đạo lý, lấy phương thức đối phó một ma đầu mà đối phó với một phạm nhân.

Cho nên thái độ mơ hồ không rõ ràng, hết sức bình thường.

Nhưng hiện tại lại không giống vậy.

Ô Hành Tuyết biết được tất cả,

Mà nhìn phản ứng vừa rồi của Y Ngô Sinh, Tiêu Phục Huyền tám chín phần cũng đã biết.

Nếu đã biết vì sao ngăn cản Y Ngô Sinh không cho hắn vạch trần?

Là muốn bảo vệ Y Ngô Sinh một mạng hay là sợ quấy nhiễu ma đầu muốn bắt lại lần nữa cũng không bắt được?

Hay là.....! còn có nguyên do khác.

Ô Hành Tuyết ôm noãn lô, theo bóng tối lảng lảng nhìn Tiêu Phục Huyền. Hắn vượt noãn lô, nhẹ nhàng chà sát nhiệt khí nhiễm lên đầu ngón tay, thử vận chuyển khí kinh tán loạn trong thân thể.

Bởi vì gần như không có ánh sáng, thùng xe cao to rộng rãi trở nên chật chội, một chút động tĩnh dù cực nhẹ cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Vì thế, khi hắn cong ngón tay lại, âm thanh leng keng cực nhẹ vang lên trong xe.

"Đây là tiếng động gì?" – Y Ngô Sinh ngẩng đầu đối diện nháy mắt trở nên khẩn trương, ngẩng dậy, nắm lấy mảnh giấy nhỏ giọng hỏi.

Ô Hành Tuyết "a" một tiếng trong lòng, mở miệng nói: "Tiêu Phục Huyền." Thân ảnh cao cao nơi cạnh cửa kia cử động.

Sau một lúc lâu, giọng nói trầm trầm thấp thấp của Tiêu Phục Huyền mới vang lên: "Nói."

Ô Hành Tuyết: "Xiềng xích trên người ta có thể giải không?"

Y Ngô Sinh đối diện bỗng nhiên cứng đờ, lại chậm rãi lạnh trở lại.

Tiêu Phục Huyền: "....."

Không bằng ta đã chết rồi đâu.

Lúc này trong lòng Y Ngô Sinh chính là nghĩ như vậy.

Hắn vừa nãy suýt chút nữa đã buột miệng thốt lên: Xiềng xích? Xiềng xích vô hình?

Còn chưa kịp phản ứng lại —— đó là thiên khoá cùm tù ma đầu ở Thương Lang Bắc Vực, thay trời vấn tội.

Nghe nói chúng nó từng cây từng cây đóng trên người ma đầu, phạm phải bao nhiêu tội lỗi là bấy nhiêu thanh khoá, người bình thường không thể nhìn thấy, chỉ có thể nghe thấy tiếng.

Vẫn là tin đồn, ma đầu lấy huyết nhục mệnh hồn chuộc tội, mỗi lần một cọc, xiềng xích mới có thể xoá bỏ một cây.

Nhưng hiển nhiên là những ma đầu bị đóng đó không thể chờ đến khi xiềng xích được xoá bỏ, chúng đã hồn phi phách tán.

Ô Hành Tuyết chỉ sợ là tên đầu tiên hỏi "Xiềng xích có thể giải hay không", ngữ khí bình thường như "Ta đói bụng, có gì ăn hay không".

Loại lời nói này bình thường tất nhiên sẽ lập tức bị gạt bỏ.

Nhưng đã lâu rồi mà Y Ngô Sinh vẫn chưa nghe thấy Tiêu Phục Huyền trả lời, rốt cuộc nhìn không được, mở hé mắt lạng lẽ nhìn về phía vị Thiên Túc thượng tiên nắm giữ Thương Lang Bắc Vực kia.

Lòng nói người dám giải???

Bên trong xe không lọt tia sáng nào, hình dáng Tiêu Phục Huyền đen tối không rõ.

Ô Hành Tuyết có thể cảm giác được hắt ngược mắt, tầm mắt hướng đến đây.

Đầu nói, xiềng xích kia không ai có thể nhìn thấy.

Nhưng trong tích tắc nào đó, Ô Hành Tuyết hoài nghi Tiêu Phục Huyền có thể thấy, bởi vì cái nhìn đó dường như là từ nơi xiềng xích giam giữ —— quét qua.

Chẳng qua là trong xe quá tối, hẳn không thấy rõ vẻ mặt của Tiêu Phục Huyền.

Chỉ biết đối phương trầm mặc thật lâu sau đó mới mở miệng: "Không giải được."

Giọng nói của hẳn rất thấp nhưng lại không hề lạnh.

Ô Hành Tuyết gạt đầu một cái, thay đổi tư thế.

Xiềng xích lại xôn xôn xao xao vang lên.

Một lát sau hẳn mơ hồ đáp một câu: "Ừm.....!như vậy à."

"Vậy bỏ đi."

Hắn vẫn vuốt ve noãn lộ cầm tay, khí kinh trong thân thể cũng vận chuyển không thông thuận.

Có lẽ là rất lâu hẵn không dùng qua vẫn chưa thích ứng.

Một lát sau hẵn lại khẽ nhúc nhích.

"Rất đau?" – giọng nói trầm thấp của Tiêu Phục Huyền chợt vang lên.

Ô Hành Tuyết ngẩng ra, đáp: "Không có."

"Người vẫn luôn cử động."

Ô Hành Tuyết nhìn thân ảnh kia: "Trước đó xiềng xích vang lên, người biết ta động thì thôi.

Lúc này xiềng xích không vang, làm sao vẫn biết?"

"....."

Tiêu Phục Huyền im lặng một lát, nói: "Đang vang."

Ô Hành Tuyết: "Ừm."

.....

Y Ngô Sinh bên cạnh đã sớm sắp chết r ãi.

Hắn nói thầm trong lòng đây là đối thoại kỳ gì giữa ma đầu và thượng tiên.

Hắn đang muốn giả chết đến cùng chợt nghe thấy ma đầu hỏi: "Còn bao lâu mới đến Đại Bi cốc?"

Y Ngô Sinh bị kiếm của Tiêu Phục Huyền chợt một cái, giả bộ không thành, nhận mệnh mà mở mắt.

Đúng r ãi, thượng tiên nào đó rất ít khi hành tẩu kiêu này ở nhân gian, đúng là không thể trả lời nổi vấn đề này.

"Rất xa." – Y Ngô Sinh c ãm giấỵ nói: "Hơn nữa Đại Bi cốc năm đó xảy ra những việc đó dọc đường đầu sẽ có cấm chế của tiên môn.

Bá tánh bình thường đi xe ngựa sẽ mất t ãm một tháng.

Linh mã của Hoa gia nhớ đường, có thể tránh một ít cấm chế, khoảng ba ngày đi."

Hắn chịu không nổi loại bị thượng tiên và ma đầu nhìn chăm chăm trong bóng đêm này, vì thế giờ tay sờ soạng cây đinh vàng trên vách.

Ngay sau đó, trong xe thấp lên một ngọn đèn đầu.

Trong xe ngựa Hoa gia đầu là đặc chế, đầu thấp chứ linh đan và thuốc bột,

không chỉ thông khí còn phòng một ít tà ma quỷ sát tâm thường.

Thế gian sinh linh vạn vật, bá tánh bình thường kiêng sợ hãi cũng có rất nhiều.

Hiện giờ tà ma náo loạn tàn bạo ngu ồn gốc đầu là khởi ngu ồn từ người tu tập ma đạo, là "từ người sống mà thành".

Những cái "từ vong hồn mà thành" đầu xem là âm vật.

Tà ma tập trung ở Chiếu Dạ thành.

Âm vật lại không như vậy, càng là nơi hoang vắng càng ngỗ ngang mỗ mả, càng dễ dàng gặp phải.

Đường đến Đại Bi cốc bình thường đầu gặp phải một ít âm vật, một số không biết đói bụng bao lâu, cách mấy chục dặm cũng có thể ngửi được mùi vị người sống, muốn nếm thử mới mẻ, thường xuyên lạng lẽ leo lên sau lưng người đi đường, hoặc là leo lên nóc xe ngựa, núp dưới gầm xe. Trong quá khứ Đại Bi cốc là nơi chính giữa vài tòa thành lớn bắt buộc phải đi qua, đệ tử tiên môn một tuần một lần đi thuyên đến biển Vô Đoan đầu phải đi qua nơi này.

Vì phòng ngừa nửa đường bị những âm vật đó quấy lên, vô có sinh ra một vài phiền phức, trên xe ngựa của các gia tộc tiên môn đầu sẽ đặt một vài cây đèn đặc chế đuổi tà ma này.

Y Ngô Sinh thấp đèn là theo thói quen.

Kết quả vừa thấp lên đã thấy Ô Hành Tuyết đối diện nghiêng mặt đi, đôi mắt nửa híp, giống như cực kỳ không thích loại ánh sáng này.

"....."

À đúng rồi đèn này là chống âm chống ma.

Trước mặt hẳn lại là đầu lĩnh tà ma.

Ngón tay Y Ngô Sinh cứng ngắc, cũng không biết có nên cầu cứu hay không, yên lặng nhìn thoáng qua Thiên Túc thượng tiên.

truyện tiên hiệp hay

Lại thấy Thiên Túc thượng tiên nhíu mi, quay đầu nhìn về phía chao đèn lưu ly.

Trên chao đèn có viết hai chữ "Đuổi uê", hẳn nhìn thoáng qua hai chữ kia, lại không có biểu cảm gì mà thu về

Một tích tắc sau, đèn "phụt" một tiếng tắt ngóm.

Hoàn mỹ.

Bên trong xe trở về bóng tối.

Y Ngô Sinh nắm mảnh giấy rách, môi bên dưới miếng vải đen bịt miệng giật giật, cuối cùng một lời cũng chưa nói ra cam chịu số phận mà nằm im.

Thần nói: Được thôi, tắt đèn thì tắt đèn.

Ma đầu đối diện không biết làm sao lại không có động tĩnh.

Bên trong xe yên tĩnh hồi lâu.

Lại qua một hồi lâu nữa, Y Ngô Sinh nghe thấy Ô Hành Tuyết nói: "Chỗ lát đi qua ngoại thành, có thể làm phiên tiên sinh đón hai người không?"

Y Ngô Sinh thần nói không phiên không phiên, nào dám chê phiên.

"Người nào?" – Hấn hỏi một câu.

Ô Hành Tuyết nói: "Người lúc trước đồng hành, xem như thuộc hạ trong nhà đi?"

Y Ngô Sinh: "....."

Thuộc hạ.....

Trong nhà.....

Thuộc hạ trong nhà Ô Hành Tuyết có thể là cái gì?

Chính là nói ta còn phải đem theo hai tên tiểu ma đầu.

Trong lúc Y Ngô Sinh thờ dãi trong lòng, bên sơn đạo ngoại thành Xuân Phiên, Ninh Hoài Sam và cụt tay chống khuỷu tay ngẩng xồm trên tảng đá. Bọn họ thấy cách đó không xa, ở nơi xuất thành có đệ tử Hoa gia đeo kiếm vội vàng quay lại, trên hai cột tượng thần dán cái gì đó.

Từ xa nhìn lại hình như là bố cáo.

Ninh Hoài Sam thấy tượng thần đã muốn nôn vốn dĩ không muốn đi tới.

Nhưng hấn lại rất tò mò, liền túm cụt tay cọ qua đó, cách tượng thần xa tám trượng nhìn thấy nội dung trên bố cáo.

Trên bố cáo có một phần tiếng phổ thông, lưu loát.

Tổng kết lại nhiều lắm là hai câu nói ——

Hai vị hiệp sĩ chính nghĩa giúp Đào Hoa châu ta giải quyết rắc rối lớn.

Hiện tại hai vị này cùng đi với tứ đường trưởng lão phái ta Y Ngô Sinh

hướng đến Đại Bi cốc, một đường nhập thành xuất thành không được cản trở.

Dưới bố cáo còn có hai bức hoạ.

Hoa gia hoạ kỹ cao siêu, nhìn bức tổ tiên Hoa Tín kia liề biết.

Cho nên hai bức hoạ kia chỉ cần mở to đôi mắt nhìn thoáng qua là có thể nhận ra là ai.

Ninh Hoài Sam dùng một loại ánh mắt ly kỳ nhìn chăm chăm người trên bức hoạ, cũng cũng cụt tay nói: "Quen mắt không, quần áo này?"

Cụt tay mặt vô biểu tình, sau một hồi, khàn giọng mà nói: "Quen, thành chủ chúng ta và con rỗi của hắn."

Ninh Hoài Sam lại dùng ánh mắt càng ly kỳ hơn nhìn chăm chăm bốn chữ "hiệp sĩ chính nghĩa" này, nói: "Là Hoa gia điên rồ hay là chúng ta mù rồ?"

Cụt tay: "Khó nói."

Hai người hai mặt nhìn nhau hồi lâu, cụt tay chậm rãi mở miệng; "Ta lúc trước đã muốn nói, người thật sự không cảm thấy thành chủ có vấn đề?"
Ninh Hoài Sam không mở miệng.

Lại một lát sau, cụt tay nói: "Ta càng nghĩ càng thấy không thích hợp, người nói đi?"

Ninh Hoài Sam thật lâu sau mới nói: "Cho nên?"

Cụt tay nói: "Nếu thật sự là giả mạo, ta đây cũng không thể cho hắn ăn trái cây ngon, một cánh tay này của ta tìm ai trả lại đây?"

Ninh Hoài Sam nghĩ nghĩ, liếm răng nanh bàn tay vung lên: "Chờ đó!"

"Chờ hắn ra khỏi thành, hai chúng ta đi doạ hắn."

"Nếu như thật sự chơi chúng ta, khiến hắn phải khóc lóc cầu cứu."

Tác giả có lời muốn nói:

Thuộc hạ: Nguy hiểm.

Thời gian lại trôi qua, tôi quỳ xuống QAQ..

Chương 15: 15: Diễm Triệu

Ninh Hoài Sam và cụt tay đứng hẹn chờ bên sơn đạo ngoại thành. Trước khí lên xe, Y Ngô Sinh vén màn lên nhìn qua phía xa xa. Bên ngoài tuyết quá lớn, không thấy rõ mặt, chỉ thấy hình dáng.

Hai thuộc hạ kia có một tên cực kỳ nhỏ gầy ốm yếu, nhìn thoáng qua giống như thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi.

Tiểu hài nhi sao?

Y Ngô Sinh lắc đầu, khẽ thở dài trong lòng: "Thời buổi này, người tuổi còn nhỏ đã nhập tà ma đúng là không ít, thật đáng giận đáng buồn."

Hắn đã từng gặp qua chuyện này, nhất thời mềm lòng không xuống tay giết chết.

"Tiên sinh vì sao lại lắc đầu?" – Ô Hành Tuyết hỏi.

Giọng hắn dễ nghe, nói như vậy không khác gì công tử nhà giàu bình thường.

Nhưng chính là nghe đến lòng người hoảng sợ, có thể là âm cuối quá nhẹ.

Y Ngô Sinh lập tức kéo màn xuống.

Hắn cầm giấy, đang muốn trả lời, màn cửa đã bị xốc lên, gió tuyết "ù ù" ùa vào.

"Thành chủ, bọn ta đã đợi cả buổi!" – Ninh Hoài Sam đi đầu bước lên, vừa gọi Ô Hành Tuyết xong đã thấy Y Ngô Sinh, sắc mặt nháy mắt xanh mét,

"Sao lại là ngươi!"

Y Ngô Sinh sửng sốt một chút.

"Phản ứng này." – Ô Hành Tuyết nhìn lướt qua: "Hai người quen biết nhau?"

"A." – Ninh Hoài Sam cười lạnh một tiếng, âm dương quái khí nói: "Ta người của Chiêu Dạ thành, ở đâu sánh kịp quen biết được loại danh môn chính phái như hắn."

Chỉ là rất nhiều năm trước phúc tinh cao chiếu, tình cờ gặp qua một lần."
Y Ngô Sinh hiển nhiên không nhận ra hắn, mặt lộ vẻ nghi hoặc: "?"

Sắc mặt Ninh Hoài Sam càng xanh hơn,
Hắn thấp giọng mắng mấy câu thô tục, kéo cổ áo để lộ ra một đoạn gáy, tới gần nơi yếu hại, có một vết sẹo kinh hãi thật dài do kiếm gây ra.

Trên vết sẹo có vảy mới kết, dường như không lâu trước đây từng vỡ ra.
Nhìn thấy vết sẹo này Y Ngô Sinh đã nhận ra.

Hắn vô cùng kinh ngạc mà nhìn Ninh Hoài Sam, giấy trong tay bị câu hơi nhú lại có thể là vô cùng ngạc nhiên: "Người là.....! Gia Minh chi đã tiêu hài tử kia?"

"Tiêu lão mẹ ngươi." – Ninh Hoài Sam buông cổ áo ra, "Lão tử năm đó mười mấy tuổi đầu đã gần bốn mươi năm."

Đối thoại này của hai người, Ô Hành Tuyệt đương nhiên một chút cũng nghe không hiểu.

Nhưng không ảnh hưởng hắn mở miệng giảng hợp: "Gia Minh chi đã?"
Ninh Hoài Sam vốn dĩ đã mắng xong rồi, được hắn hỏi một câu lại cười lạnh nói: "Đúng vậy, Gia Minh chi đã."

Thành chủ người biết đó, chính là ta và Hắc Bồ Tát đi giải quyết, kết quả bị Hoa gia ngăn cản chưa nói, lần đó Hắc Bồ Tát chết trên đường trở về"

"....."

Thành chủ cũng không biết.

Ô Hành Tuyệt "ừm" một tiếng: "Chuyện Hắc Bồ Tát đó ta nhớ rõ." Cái rắm.

"Vết thương do kiếm này của người là?"

Đầu là tà ma, đánh đánh giết giết với tiên môn bách gia không phải là chuyện thường sao, chịu chút thương tích do kiếm gây ra lại canh cánh trong lòng lâu như vậy?

"Người hỏi hắn." – Ninh Hoài Sam chỉ Y Ngô Sinh.

"....." – Y Ngô Sinh thẫn nói ta đây là mang theo cái xe quỳ gì.

Hắn im lặng một lát sau đó vẫn giải thích: "Lúc trước trên thân kiếm lau qua một ít.....!thuốc."

Vốn dĩ là bôn ba đi giết tà ma, Hoa gia lúc ấy mỗi người đều lau linh dược lên thân kiếm, thuốc vẫn là do tự tay hắn đi đầu chế.

Một kiếm là có thể đánh thẳng nơi yếu hại, cũng có thể làm vết thương do kiếm gây ra nứt toác lền nữa và thối rữa.

Người ở Chiêu Dạ thành bởi vì tu luyện liên quan đến tà thuật cho nên có một biện pháp chữa lành miệng vết thương, tốc độ cực nhanh hao tổn cũng cực đại.

"Một kiếm này của hắn hại ta dăm ba bữa lại phải hạ dược trị, luyện độc cấm thuật, ngâm hơn ba mươi năm." – Ninh Hoài Sam nghiêng răng nghiêng lợi, "Cái thân thể này của ta về sau đã không thể phát triển được nữa!"

"Còn giáo huấn ta." – Ninh Hoài Sam nhìn chằm chằm Y Ngô Sinh, "Nói cái gì ta? A, nói ta tuổi còn nhỏ đã trăn mê tà đạo lần đường lạc lối, muốn ta mở to mắt nhìn xem những người bị tà ma hại chết đó có hay không nhắc nhở ta nhớ tới người nhà của mình.

Nói ta như vậy về sau chắc chắn hối hận cả đời."

"Lão tiên sinh." – Ninh Hoài Sam cười lộ lên, lộ ra hai chiếc răng nanh đầy quỷ khí.

Lão.....!tiên sinh.

Y Ngô Sinh im lặng không nói.

Con cháu tiên môn không dễ già, bộ dáng của hắn đặt trong nhà thường dân nói là 25–26 cũng không thành vấn đề

"Toàn bộ Chiêu Dạ thành đều biết ta là cô nhi từ dưới lòng đất bò ra nha, không có người nhà vớt đi để tưởng tượng, làm sao bây giờ đây.

Nhưng thật ra lão tiên sinh người lúc trước có nghĩ tới có một ngày sẽ cùng ta oan gia ngõ hẹp không?"

Y Ngô Sinh: "....."

Lường trước đao kiếm tương phùng, không lường trước chen chúc chung xe ngựa.

Tầm mắt Ninh Hoài Sam từ vải đen bịt trên miệng và mũi của hắn nhìn lướt qua, cay nghiệt mà nói: "Ai cha cha, hình như lão tiên sinh ở trong xe ngựa đây đái ngộ có chút tệ hại nha, ta —— "

Làn da Y Ngô Sinh tái nhợt bị hắn châm chọc dường như nổi lên chút huyết sắc, lại thấy từ bên cạnh cửa một vỏ kiếm màu bạc hơi nâng lên,

"bang" một cái đập vào sau đầu gối Ninh Hoài Sam.

Ninh Hoài Sam dùng một tiếng hương tới Y Ngô Sinh quỳ gối xuống.

"....."

Ta ——

Hắn ôm đôi chân tê dại của mình "đệt" một tiếng, quay đầu trừng người đánh hắn.

Đã thấy Thiên Túc thượng tiên rũ mắt nhìn hắn, mặt vô biểu tình mà động ngón tay một cái, kiếm lập tức quay về

Ninh Hoài Sam nhìn trên tay Tiêu Phục Huyền chột loé lên vương liên màu đen, nhớ tới đây là con rối của thành chủ nhà hắn, muốn làm cái gì cũng đầu nghe theo thành chủ.

Ninh Hoài Sam quay đầu nhìn Ô Hành Tuyết: "Thành chủ người sai hắn đánh ta?"

Ô Hành Tuyết: "....."

Ta không có.

Hắn ngược mắt nhìn chăm chú Tiêu Phục Huyền đối diện.

Tiêu Phục Huyền cũng nhìn qua hắn, ánh mắt cách ánh sáng lờ mờ.

Một lát sau hắn rất nhẹ rung mi mắt, mặt lại tỏ vẻ không liên quan đến mình mà quay đi.

Ô Hành Tuyết: "....."

Đường đường thượng tiên còn châm ngòi ly gián ta?

Ngón tay hắn xoa xoa noãn lô, quan sát trong chốc lát.

Sau đó ngón tay gõ gõ mặt bàn, nói với Ninh Hoài Sam: "Cũng không cần phải quỳ suốt, người đang cản người khác lên xe, ngẩng đầu kia đi."

"Ai?" – Ninh Hoài Sam trừng mắt nhìn lại.

Vừa lúc thấy cụt tay vịn cửa xe, một chân đặt lên xe, một chân khác vẫn còn treo ngoài xe.

Hắn mặt vô biểu tình tặng cho Ninh Hoài Sam một câu: "Nhịn người đủ lâu rồi lăn vào đi."

Ninh Hoài Sam: "....."

Hắn ghen khuất muốn chết, nhìn chăm chăm chỗ trống bên cạnh Y Ngô

Sinh thật lâu, cắn răng một cái, quay đầu ngã xuống bên cạnh Ô Hành Tuyết.

Sau đó, hắn liền thấy kiếm của Tiêu Phục Huyền chuyển động.

Ninh Hoài Sam quả thật là phản xạ có điều kiện, móng mới vừa dính vào tấm ván gỗ đã giật bắn lên, bắn đến bên cạnh Y Ngô Sinh, chen với "kẻ thù" của hắn mà ngã xuống.

"Không cho ngã thì không cho ngã, thành chủ đừng đánh người mà." – Hắn lầm bầm.

Ô Hành Tuyết: "....."

Đình đầu Ô Hành Tuyết mọc tràn lan một dãy dấu chấm hỏi.

Ai không cho người ngã?

Ninh Hoài Sam phát hiện Tiêu Phục Huyền cũng không có ý muốn xuất kiếm, lúc này mới cảm giác bản thân chuyện bé xé ra to, tức khắc không còn mặt mũi.

Hắn cũng ngại dỗi lại, chỉ đành trưng một mặt đưa tang chen chúc bên cạnh Y Ngô Sinh.

Cụt tay nhìn thoáng qua trái phải, cũng tới ngã xuống chen chúc bên cạnh Ninh Hoài Sam.

Hắn trái lại cũng không phải không dám ngã đối diện, chỉ là chen với Ninh Hoài Sam để tiện truyền âm.

Một ngón tay hắn chỉ đến Ninh Hoài Sam, dùng truyền âm chỉ có hai bọn họ nghe thấy: "Phát hiện không, thành chủ từ đầu đến cuối không nhúc nhích, còn luôn ôm noãn lô sưởi tay."

Ô Hành Tuyết khí kinh cực hàn, so với gió tuyết mười dặm biển Vô Đoan còn lạnh hơn.

Hắn nắm lấy kiếm thường sẽ phủ một tầng sương mù, hắn néo cầm người sương lạnh có thể từ ngón tay hắn một đường đông lạnh đến mặt người.

Chỉ có người khác sợ hắn, hắn chưa từng sợ lạnh.

Người như vậy sao có thể ôm khư khư noãn lô sưởi tay không buồn?

Ninh Hoài Sam nghĩ nghĩ, cũng truyền âm trở về "Ta mới này tức đến mù đầu, không phản ứng lại.

Hiện tại ngẫm lại.....!Ta lúc ấy ở Gia Minh chi đã nhặt về một cái mạng, trở lại Bất Động thành người đầu tiên nhìn thấy chính là thành chủ, hắn

nhìn miệng kiếm dài kia của ta dần dần thối rữa ra."
Không loại trừ sự việc từ ban mười năm trước, đã không nhớ rõ.

Nhưng nhìn đến vết thương còn không hề có ấn tượng đúng là có chút kỳ quái.

Hai người lên xe, càng chắc chắn suy đoán lúc trước.

Xe ngựa một đường không ngừng, đi ba ngày vòng qua hơn hai mươi cấm chế tiên môn, cuối cùng xa xa nhìn thấy bóng dáng Đại Bi cốc.

Ô Hành Tuyết đẩy màn chắn cửa sổ nhìn thoáng qua vừa lúc nhìn thấy thâm cốc thật lớn lẳng lẳng nằm phía sau sương tuyết, phía trước lối vào cốc có một vách đá như lạch trời, trên vách đá một cây cầu treo hẹp dài dẫn đến lối vào Đại Bi cốc.

Trên xích cầu mộc đây dây leo, dài dài ngắn ngắn treo rũ xuống dưới.

Nhìn thoáng qua dường như đã lâu thật lâu rồi không ai đi vào.

Nhưng kỳ quái chính là cách lối vào cốc không đến một dặm vậy mà có một toà khách điếm.

Không, gọi là khách điếm có hơi quá, cùng lắm xem như hai túp lều tranh lớn.

Túp lều phía trước xung quanh trống không, chỉ có cái nóc.

Trong lều có bàn ghế, chỉ có thể che mưa rơi thẳng xuống, không chắn được gió thổi nghiêng.

Túp lều cỏ phía sau ngược lại có thể ở tạm hai ngày.

Hiện tại, túp lều tranh kia vậy mà lại có người.

Xe ngựa dừng lại trước lều tranh.

"Đại Bi cốc vùng này bọn ta quen thuộc nhất.

Hai bọn ta đi dạo trước xung quanh, dọn dẹp một vài tạp vật chắn đường, để không làm chậm trễ thành chủ vào cốc." – Ninh Hoài Sam và cụt tay chào hỏi, đi trước đến nơi khác.

Ô Hành Tuyết bọn họ xuống xe ngựa, đi đến lều tranh.

Y Ngô Sinh sợ người ngoài cảm thấy kỳ quái, lấy cái khăn dài dùng giữ

ấm trên xe quấn quanh vài vòng trên cổ che lại vải đen bịt kín miệng mũi.

Hắn hỏi người ngồi trong lều tranh: "Đại Bi cốc phogn cốc đã lâu các vị sao lại ở chỗ này?"

Lều tranh có ba người nhìn như đệ tử tiên môn nhưng lại không mang theo gia huy.

Bọn họ tuổi rất trẻ, quần áo phiêu phiêu, ngày rét đậm cũng không sợ lạnh, nhìn chằm chằm xe ngựa, vẻ mặt đờ phờng.

Còn lại bốn người nhìn giống bá tánh bình thường, hai nam hai nữ, dáng vẻ trung niên, áo thô quần ngắn.

Có lẽ vì sợ gió bọn họ bó chặt tay chân, trên cổ quấn khăn bông dày, khuôn mặt hằn sâu nếp nhăn và vết sẹo.

Trên bàn trước mặt bọn họ đặt thanh kiếm, còn có mấy chén trà nóng cuộn sương trắng.

Trong đó có một người phụ nữ, đôi mắt đỏ bừng như là vừa khóc.

Nàng chuyển tròng mắt, ánh mắt lướt qua Y Ngô Sinh, lại dừng trên người Ô Hành Tuyết.

Có thể là thấy Y Ngô Sinh bọc khăn vải lớn rất giống bọn họ.

Mà Ô Hành Tuyết toàn thân đều không mang theo đao kiếm, chỉ ôm một cái noãn lô, không có sức uy hiếp.

Người phụ nữ do dự một lát, đáp: "Không còn cách nào, tới tìm người."

"Tìm người?" – Ô Hành Tuyết hỏi.

"Ừ." – Người phụ nữ gật đầu, đang muốn nói tiếp, "Hai đứa con gái ta —"

Tên đệ tử tiên môn bên cạnh "khụ" một tiếng nhắc nhở: "Không cần nhiều lời."

Khu vực Đại Bi cốc thật sự rất khốc liệt, đặc biệt là sau khi phong cốc, người sống đến đây cực kỳ hiếm, tử khí cực nặng.

Toàn bộ thâm cốc bị mây đen sương mù bao phủ bên trong.

"Trước đó bọn ta từng nói qua, ở nơi này nhìn thấy người không nhất định sẽ là người." – Đệ tử tiên môn nhỏ giọng cười một tiếng.

Ô Hành Tuyết nhĩ lực cực tốt nghe thấy rõ ràng, nhíu mi lại.

Trong lòng nói lời này cũng không có vấn đề, bọn họ này một vị là tà hồn, một vị xác chết vùng dậy, một tà ma, thật đúng là đều không phải người.

Hắn làm như không nghe thấy, đi qua hỏi một câu: "Các vị nếu tìm người vì sao lại ng ẩ ở đây?"

Đệ tử tiên môn nhíu mày, lát sau lại nói: "Người trước đây chưa từng tới Đại Bi cốc?"

Dù sao bọn Ninh Hoài Sam không ở đây, Ô Hành Tuyết nói: "Chưa từng."

Đệ tử tiên môn nói: "Vậy không trách được."

"Đại Bi cốc phong cốc đã lâu, rất nhiều người lại không đến nữa, không biết quy củ." – Đệ tử tiên môn chỉ vào cây c ầu r ỗ nói: "Cốc này chỉ có thể tiến vào lúc ban đêm, sau khi mặt trời xuống núi, miếu tiên ở cửa cốc có đèn.

Đèn sáng mới có thể qua c ầu, nếu không lên c ầu chính là chết."

"Tại sao vậy?" – Ô Hành Tuyết liếc nhìn cây c ầu một cái.

Người phụ nữ nhỏ giọng nói: "Bên dưới cây c ầu kia đây ắp đ ồ vật nằm bò."

"Nếu đã nguy hiểm như vậy, cả đường lại có cấm chế của tiên môn, làm sao có người vào nh ần được, còn c ần phải đi tìm?" – Y Ngô Sinh hỏi.

"Bởi vì không phải vào nh ần." – Người phụ nữ nhìn thaosng qua miếu tiên nơi cửa cốc, lại nói với Y Ngô Sinh: "Là bị điếm triệu tới."

Ô Hành Tuyết nghe thấy thanh kiếm bên cạnh thoáng chuyển động.

Hắn quay đầu nhìn thấy Tiêu Phục Huyền đang cau mày.

"Làm sao vậy?" – Ô Hành Tuyết hỏi.

"Điếm triệu." – Tiêu Phục Huyền tr ần giọng lặp lại, "Trước kia chỉ có một tình huống, sẽ dùng đến điếm triệu."

"Tình huống thế nào?"

"Được trời ban chữ, điếm triệu thành tiên."

Đại đa số tiên nhân đầu là tu hành phi thăng mà thành, chỉ có một ngoại lệ cực hiếm hoi — không trải qua tu hành, tuổi cực trẻ đã trực tiếp thành tiên.

Ở Tiên Đô được gọi là "Thiên Chiếu", người được "Thiên Chiếu" điếm triệu thành tiên sẽ được trời ban chữ, không v ề cai quản Linh Đài thập nhị tiên.

Người như vậy, Tiên Đô từ đầu đến cuối chỉ có hai vị, một vị trong đó chính là Tiêu Phục Huyền.
Cho nên.....!"điểm triệu" thuộc về trời vì sao lại xuất hiện ở Đại Bi cốc.

Tác giả có lời muốn nói:
QAQ.

Chương 16: 16: Tìm Chết

Chỉ có đi đâu, nói đến được trời ban chữ.....

Ô Hành Tuyệt quay đầu nhìn Tiêu Phục Huyền, bỗng nhiên giơ tay, xoa xoa xương vành tai của hắn.

Đầu nói kiếm của Thiên Túc thượng tiên nhanh hơn cả sấm sét từ chín tầng mây, chớp mắt là có thể lấy đầu kẻ bất tuân quy củ.

Tà ma tứ phương đầu tránh xa hắn mười trượng, thường nhân càng không có khả năng đến gần.

Tay đã vươn ra rồi, Ô Hành Tuyệt mới nhớ tới lời nói không đầu không đuôi này, hối hận cũng không còn kịp.

Nhưng mà, kiếm trong tay Tiêu Phục Huyền chỉ nâng lên một chút, lại hạ xuống.

Âm thanh rung động ong ong mới dừng lại.

Diên cuồng từ mũi kiếm thu lại nhập vào vỏ kiếm, chỉ trong tích tắc.

Ô Hành Tuyệt bị biến hoá này làm cho sửng sốt.

Đã thấy Tiêu Phục Huyền nghiêng đầu tới, rũ mắt nhìn ngón tay hắn:

"Người ẩn cái gì?"

Giọng nói của hắn rất trầm, lúc nói chuyện cô lại hơi hơi rung động.

Ô Hành Tuyệt co ngón tay rút trở về, "a" một tiếng: "Chữ "Miễn" kia của người thì sao? Dường như vẫn luôn chưa từng xuất hiện."

Tiêu Phục Huyền nhìn thoáng qua lâu tranh, quá nhiều người, hắn giống như không muốn nhiều lời.

Chỉ đáp hai chữ: "Không có."

Cũng đúng.

Tiên Đô huỷ diệt, Linh Đài không còn, ấn ký chữ "Miễn" trời ban này không còn cũng bình thường.

Ô Hành Tuyết cảm giác bản thân không biết vì sao đột nhiên mờ mịt đầu óc, đi hỏi vấn đề ngốc nghếch dư thừa này.

Hắn xua xua tay, đang muốn bỏ qua lời này, lại nghe Tiêu Phục Huyền nói: "Trước kia cũng không phải lúc nào cũng thấy được."

Ô Hành Tuyết có chút tò mò: "Không phải lúc nào thấy được? Làm sao, chữ trời ban còn có lúc ẩn lúc hiện?"

"Ừm."

"Vậy làm sao sẽ ẩn, làm sao sẽ hiện?"

"....."

Không biết vì sao, Tiêu Phục Huyền không đáp.

Hắn chỉ giơ tay nắn nắn xương cổ nơi vốn có chữ "Miễn", sau đó đi thẳng đến lều tranh.

Ô Hành Tuyết: "?"

"Vì sao gọi là điểm triệu?" – Tiêu Phục Huyền đi đến bên lều tranh, hỏi người phụ nữ mặc áo khoác dày.

Tên đệ tử bên cạnh có ý muốn ngăn cản hắn, bị một tên khác ấn xuống, về mặt do dự nhìn chằm chằm dáng vẻ của Tiêu Phục Huyền.

"Bởi vì trên cổ có chữ viết." – Người phụ nữ giơ tay quơ quào một chút.

Bởi vì rét đậm áo dày, trông có vẻ hơi vụng về, càng làm cho đôi mắt đỏ ửng của cô thương tâm và trống rỗng.

Cổ có chữ viết?

Ô Hành Tuyết nghe thấy không đầu không đuôi.

Cũng may đệ tử tiên môn không nhin được, giúp đỡ nói: "Việc này có một thời gian náo loạn ở ngoại thành Ngự Dương."

Người đầu tiên gặp hoạ là một tiều phu, người hiền lành, ngày đó ngủ một giấc dậy, trên cổ đột nhiên hiện ra chữ, giống như.....!giống như hình như trời ban, sinh ra đã có, xoá như thế nào cũng không thể xoá sạch."

Hắn nhìn cổ Tiêu Miễn một cái, đã nhanh chóng quay lại: "Sau đêm hôm đó tiều phu kia liền mất tích, mất tích cùng hắn là cây rìu thường dùng còn có lưu hương trước điện thờ."

"Lư hương?" – Y Ngô Sinh nghe thấy đến hoang mang.

"Đúng vậy, lư hương." – Đệ tử tiên môn gật đầu, nói: "Người nhà kia cảm thấy kỳ quái, tìm kiếm xung quanh, đầu tìm không thấy."

Bảy ngày sau, già trẻ một nhà bọn họ mơ thấy cùng một giấc mộng."

"Mơ thấy tiều phu kia ngồi xếp bằng ngay ngắn trên điện thờ, một tay cầm rìu, một tay nâng lư hương, trên đầu đặt cái đầu bị chặt của mình."

Máu từ nơi cổ bị chặt đứt chảy xuống, chảy khắp cả người, cái đầu kia còn mở miệng nói chuyện."

"Nói cái gì?"

"Nói hẳn được điểm triệu thành tiên, thờ cúng trong miếu ở Đại Bi cốc, để người nhà hẳn nhớ rõ mang nhang đèn tới cúng bái cho hẳn."

"Người nhà kia tỉnh dậy lập tức tới xin bọn ta giúp đỡ."

Nhưng mọi người đầu biết, Đại Bi cốc này phong cốc đã lâu, người ngoài không dễ gì đến được.

Sau đó có mấy sư huynh sư tỷ không nhịn được, mang theo vô mộng đan mua được từ Hoa gia, chạy một chuyến đến Đại Bi cốc."

"Có vô mộng đan tương trợ, sư huynh sư tỷ trái lại không bị cản trở."

Nhưng bọn họ vội vàng một chuyến, cũng không thể tìm được tiều phu kia, chỉ nhặt được cây rìu to bản, máu chảy đầm đìa."

Nghe thấy "Hoa gia vô mộng đan", Ô Hành Tuyết ngần ra một chút, mắt nhìn Y Ngô Sinh.

Lại thấy hẳn rũ mắt gật đầu, kéo khăn vải che miệng và mũi lên, che kín hơn phân nửa khuôn mặt, thần sắc khốn khổ.

Người đời đầu dựa vào vô mộng đan để ra vào hiểm cảnh nơi Đại Bi cốc, ngược lại bản thân người làm ra vô mộng đan lại không có được phúc khí như vậy.

Thật là.....!không nói đạo lý.

"Tóm lại, lúc sau luôn người người gặp họa, tình trạng không khác lắm."

Đầu là cần cố bồng nhiên hiện chữ lạ, sau khi màn đêm buông xuống lập

tức biến mất.

Ngay cả khi dùng dây thừng trói trên giường, để người canh gác ngày đêm cũng vô dụng.

Người trông chừng luôn sẽ ngủ gật, dây thừng trói người thật ra không được cởi mà trên đó toàn là máu.

Giống như là....."

Đệ tử tiên môn mặt xanh lè: "Rất giống là người bị trói bị cắt dọc theo dây thừng, đi ra ngoài.

Cho dù là biến mất như thế nào, người mất tích đầu sẽ báo mộng nói bản thân được điểm triệu thành tiên, buộc đến Đại Bi cốc dâng hương khói cúng bái."

"Đây lại là cả nhà gặp họa." – Hấn chỉ vào người phụ nữ kia, "Hai nữ nhi cũng không còn, mấy người bọn ta tới tìm một chút.

Thật ra —— "

Hấn giật môi, dường như muốn nói thật ra cũng không tìm được.

Nhưng nhìn đôi mắt đỏ bừng của người phụ nữ, vẫn nuốt lại lời muốn nói. "Sự việc hung hiểm như vậy, môn phái các người chỉ phái tới ba người?" – Y Ngô Sinh kinh ngạc.

"Này không phải là hai ngày trước, Thương Lang Bắc Vực trên biển Vô Đoan sụp đổ sao, môn hạ đệ tử đa số đều đi bên kia, hao tổn vô số.

Bọn ta cũng không phải môn phái lớn gì, thật sự là nhân thủ có hạn." – Ba đệ tử kia lẩm bẩm.

Ô Hành Tuyết vốn muốn đến lầu tranh chờ trời tối, nghe xong lời này, mũi chân vừa chuyển đã quay về xe ngựa.

Tư vị toàn thiên hạ bêu danh là cái gì hấn đầu quên mất.

Nhưng trước mắt mà nói, đi hù dọa vài tên tiểu quỷ tiên môn không tiên không tuối, không bằng ở trong xe ngựa bọc thảm ngủ một giấc.

Hấn mong đợi một giấc ngon lành này có thể mơ thấy một chút gì đó,

Thước Đô cũng tốt, quá khứ cũng được, nhưng lại không có.
Thật ly kỳ, hẳn không có mơ thấy bất kỳ cảnh tượng gì nguyên vẹn, cũng không có bất kỳ người nào hoàn chỉnh.

Nhưng thật ra lại mơ thấy chữ "Miễn" kia, kim sắc mờ ảo nhàn nhạt, gần sát tựa như chỉ ngay trước chớp mũi.....

Ô Hành Tuyết đột nhiên mở mắt, thấy Tiêu Phục Huyền đứng trước mặt, đang gập người cúi xuống.

Hắn liếm môi một chút, bắt lấy cổ tay Tiêu Phục Huyền, "Người —— "
Nói còn chưa dứt lời, Ô Hành Tuyết liền nghe thấy tiếng leng keng nhỏ vang lên, vừa cúi đầu nhìn thấy đầu ngón tay Tiêu Phục Huyền nắm lấy một đôi chuông bạc.

Giống hệt chuông gió buộc trên cổ tay hắn ở Hoa gia.

"Làm gì vậy, lại muốn bắt ta?" – Ô Hành Tuyết hơi ngậy người nhìn lục lạc.

Tiêu Phục Huyền không đáp, để mặc hắn nắm chặt cổ tay, ngón tay lại di chuyển, buộc chuông bạc bên hông Ô Hành Tuyết.

Lúc hắn cúi đầu, xương tai và cổ cách rất gần.

Ô Hành Tuyết theo bản năng nhìn thoáng qua nơi vốn nên có chữ "Miễn" kia.

"Thiên toả không giải được, chỉ có cái này." – Tiêu Phục Huyền nặng nề mở miệng.

Ô Hành Tuyết do dự một lát, buông lỏng tay ra.

Xiềng xích không giải được, sau đó thì sao? Có liên quan gì đến lục lạc? Không bao lâu, hắn đã hiểu rõ ý tứ của những lời này.

Bên ngoài xe ngựa, mặt trời đã xuống núi.

Theo lời mấy đệ tử tiên môn kia có thể qua cầu vào cốc.

Ô Hành Tuyết đi theo phía sau Tiêu Phục Huyền xuống xe ngựa, những người khác đã tới bên cầu treo.

Ban đêm Đại Bi cốc bỗng nhiên nổi lên bão tuyết, lúc Ô Hành Tuyết đi qua xiềng xích trên người luôn xôn xao vang vọng.

Những xiềng xích đó thật ra rất nhỏ, hẳn không nhìn thấy nhưng có thể cảm giác được, từng cây đinh khoá xuyên thấu xương cốt chọc thủng hần

phách, như bóng với hình.

"Âm thanh gì vậy?" – Khi đến gần chỗ kia, mấy đệ tử tiên môn nghe thấy tiếng động, lăm bằm một câu.

Bọn họ nương theo tiếng vang mà quan sát xung quanh, tầm mắt dừng ngay trên người Ô Hành Tuyết.

Nháy mắt bọn họ trở nên đề phòng đến khi nhìn thấy chuông bạc bên hông mới lặng lẽ thở phào một hơi.

Ô Hành Tuyết nhìn thấy, nhẹ nhàng mở miệng: "Ừm.....!Ta nói tại sao lại tốt như vậy, đột nhiên lại treo chuông bạc cho ta."

Hắn quay đầu lại, thấy Tiêu Phục Huyền mặt lạnh căm căm.

"Thượng tiên? Người....." – Hắn nhìn đôi mắt Tiêu Phục Huyền, đang muốn mở miệng.

Trước khi hắn kịp mở miệng Tiêu Phục Huyền đã nâng kiếm, vò kiếm đẩy một chút ngay eo hắn, trầm giọng: "Lên cầi."

Được.

Người có kiếm người định đoạt.

Ô Hành Tuyết đi dọc theo cầi treo dài thật dài.

Phía trước là Ninh Hoài Sam và cụt tay, bọn họ chạy khắp nơi rồi lại vòng về, không nhìn ra có thay đổi nào.

Chỉ dặn dò như thường lệ: "Thành chủ, âm vật dơ bẩn xung quanh bọn ta đã dọn dẹp xong.

Lát nữa vào cốc dừng cách bọn ta quá xa.

Những vật nhỏ đó không cần ngài ra tay, để bọn ta giải quyết."

Ô Hành Tuyết nhìn cái ót hai người bọn hắn, thuận miệng đáp: "Ha, tốt như vậy."

"Đó là đương nhiên!"

Lúc trước bọn họ đã nói, bên dưới cầi treo này rậm rạp đồ vật nằm bò, chỉ có buổi tối qua cầi mới không kinh động.

Ô Hành Tuyết vừa cân nhắc nguyên nhân vừa cảm thụ dưới chân.

Lại phát hiện phía dưới cầi treo kia hẳn là trống không, không có bất kỳ

thứ gì bò.

Là bọn họ nghĩ sai rồi? Hay là mấy thứ kia bởi vì nguyên nhân nào đó mà không còn nhìn thấy?

Cần treo đi qua quá thuận lợi, gần như ly kỳ.

Ngay cả mấy tên đệ tử tiên môn kia cũng hoang mang mà quay đầu lại nhìn vài cái, lầm bầm: "Kỳ quái."

Nơi bọn họ đứng là một vách đá phẳng, trên vách đá có miếu tiên, trong miếu có một ngọn đèn dầu không người tự thắp.

"Đây là sơn miếu ở Đại Bi cốc, băng qua cái miếu này, bên trong chính là lối vào cốc." – Mấy đệ tử tiên môn kia nói vừa quay đầu lại nhìn cần treo, vẻ mặt vẫn khó tin như cũ, "Lúc đi phải cẩn thận, dưới đáy cốc có huyết mộ, nhớ rõ vòng qua mấy cánh cửa sập, nếu không cẩn thận sẽ bị cuốn xuống dưới."

Bọn họ đang nói cẩn thận, phải cẩn thận thì đã có người bị cuốn xuống dưới.

Quý bất hạnh không ai khác chính là Ô Hành Tuyết.

Kéo hẳn xuống cũng không phải ai khác chính là hai tên thuộc hạ hiệu thuận kia.

Cái gọi là huyết mộ dưới lòng đất chính là một hang động khổng lồ, một toà tượng thần đứng trong động dường như đã thật lâu rồi không ai đến viếng, quần đày rêu và dây leo rối rắm.

Bốn phía trên vách đá có vô số lỗ thủng, một số tối om im lìm, một số khảm từng ngọn từng ngọn đèn dầu, cũng không người tự thắp, giống một tràng thờ cúng vắng lặng, cũng không biết đã thờ được bao lâu.

Lúc Ô Hành Tuyết rơi xuống, Ninh Hoài Sam và cụt tay đã không còn bóng dáng, không biết có phải trốn trong lỗ thủng kia hay không.

Toàn bộ huyết mộ chỉ có tiếng nước nhỏ giọt.

Ô Hành Tuyết đứng bên cạnh tượng thần, nhìn xung quanh một vòng.

Tích tắc sau mấy chục cái bóng trắng như tuyết phóng đến.

Đó là một loại âm vật, ở nơi nhiều người chết có thể dễ dàng nhìn thấy thứ này.

Chúng nó có bộ dáng của con người, tay chân lại gầy và dài hơn rất nhiều, làn da cũng trắng bệch quá mức, trắng đến mức giống như nến trong đám tang.

Miệng có thể mở đến tận mang tai, nhìn không thấy hàm răng, giống như cái động tối om om.

Đôi mắt của bọn chúng chỉ có con ngươi màu đen, không có tròng trắng, cười rộ lên cũng giống hai cái cửa động cong cong.

Bọn chúng thích hút linh phách của người sống, cũng thích gặm cắn xương người.

Kề sát lúc bọn chúng mở miệng có thể nghe thấy từ bên trong cái miệng nứt ra không biết bao nhiêu là tiếng người chết kêu khóc.

Đây là thứ thích nằm dưới cái treo, Ninh Hoài Sam và cụt tay hao phí một canh giờ, mở mấy chục cái túi trói linh giấu kín trong bên trong.

Thứ này khó đối phó cũng khó giết, chậm một chút sẽ bị nó bò lên người.

Chỉ có hai biện pháp tốt nhất đối phó với bọn chúng, hoặc là dùng túi trói linh, hoặc là để chúng nó ăn no.

Ninh Hoài Sam và cụt tay tin chắc Ô Hành Tuyết không phải bản tôn, hơn nữa hai tay hấn trống trơn không mang túi trói linh gì cả.

Hai người bọn hấn trốn trong lỗ thủng, chờ xem cái tên cả gan dám giả mạo thành chủ bị vây công, dạy dỗ một trận nhớ đời.

Kết quả thời điểm đám âm vật kia nhào lên, bọn hấn nhìn thấy bên dưới bức tượng thần kia tên giả mạo thành chủ thả lỏng vai.

Hấn dường như thở dài, lừ bừ một câu "Thật có bản lĩnh tìm phiền phức", sau đó vứt bỏ noãn lô trong tay áo.

Noãn lô ùng ục lăn trên mặt đất, tiếng vọng vang khắp huyết mộ.

Ninh Hoài Sam vô thức nói: "Tiêu r ồi."

Chờ hấn lại giương mắt nhìn, liền thấy một con âm vật nhào đến Ô Hành Tuyết, cái miệng toét ra muốn hút sinh khí.

Nháy mắt sau đó, nó đã bị Ô Hành Tuyết nhẹ nhàng đề lên vai, hai ngón tay móc bên mép vết nứt.

Ken két ——

Tiếng xương cốt bị bẻ gãy chọt vang lên, Ô Hành Tuyết xé đầu âm vật ra. Máu bắn tung toé.

Ninh Hoài Sam vô thức nhắm mắt lại.

Nhưng tiếng ken két rung động lại không hề ngừng lại.

Âm thanh này con mẹ nó hẳn lại quá quen thuộc.....

"Tiêu r ồi." – Da đ ầu Ninh Hoài Sam tê dại.

Cụt tay bên cạnh cũng điên r ồi.

"Không đúng nha!"

"Thật sự không đúng nha!"

Mấy chục con âm vật đối với người thường, thậm chí đối với đệ tử tiên môn mà nói, thật sự là phi ền toái rất khó giải quyết.

Nếu không bọn hắn cũng sẽ không cẩn thận với cây c ầu treo đó như thế. Nhưng đối với Ô Hành Tuyết chân chính mà nói, xác thật không là cái gì cả.

Ninh Hoài Sam nuốt ngụm nước miếng, đến khi lại mở mắt, lại thấy âm vật bọn hắn phí cả một canh giờ lừa trở v ề nằm đ ầy đất, đ ầu mình hai nơi.

Toàn bộ huyết động đ ều là máu, chất lỏng ướt đ ẫm đ ịa ào ạt chảy xuống, thậm chí uốn lượn chảy đến trước lỗ thủng bọn hắn đang trốn.

Hắn có thể ngửi được mùi máu tanh.

Hắn thấy Ô Hành Tuyết nắm lấy yết hầu của con âm vật cuối cùng, sương lạnh nháy mắt từ đ ầu ngón tay tràn ra, che kín toàn gương mặt âm vật kia, lại theo máu chảy khắp nơi thẳng tắp đóng băng đến trước mặt bọn Ninh Hoài Sam và cụt tay.

Tất cả dường như chỉ trong một cái nháy mắt.

Bọn hắn chỉ liếc liếc máu đông sương lạnh đến khi lại ngược mắt nhìn, Ô Hành Tuyết đã g ần trong gang tấc đứng trước mắt bọn hắn.

"Trốn ở đây à? Làm ta tìm một h ồi." – Ô Hành Tuyết nói.

Ninh Hoài Sam ngừng hô hấp!

Tiêu r ồi.

Chết ta r ồi.

Hắn nói th ầm trong lòng.

Sau đó lại thấy Ô Hành Tuyết ngoảnh mặt v ề phía hắn nâng tay lên ———

Sau một lát, toàn bộ huyết mộ dưới lòng đất cũng không còn tiếng vọng xương cốt đứt gãy mà chỉ còn lại tiếng nước nhỏ giọt tí tách.

Mỗi một tiếng đ ều gõ lên trái tim của hai tên hèn nhát.

Ninh Hoài Sam và cụt tay được bảo vệ cái mạng nhỏ, bởi vì tạo phản làm

loạn, bị một sợi dây dài dài trói chung lại với nhau.

Nhìn kỹ có thể phát hiện đó là hai chiếc đai lưng buộc vào nhau.

Đương nhiên, tiêu ma đâu không có khả năng bị đai lưng trói chặt, chân chính khiến bọn hắn không thể động đậy vẫn là khí kinh và uy áp gắt gao ập xuống bọn hắn.

Âm vật cuối cùng kia, Ô Hành Tuyệt vẫn chưa giết, nó bị đóng băng nửa sống nửa chết, bị xách theo đến trước mặt Ninh Hoài Sam và cụt tay.

Hắn đoạt lấy túi trói linh từ hai tên thuộc hạ hiệu thuận, vỗ vỗ đầu bọn họ, cười cười: "Ai, hai người đưa ta nhì ầu lể vật như vậy, ta trả lể nhỏ như vậy, không quá phận chứ?"

Ninh Hoài Sam sụt khóc r ã: "Thành chủ....."

"Hu hu."

"Ta sai r ã."

"Lúc này hu với ta có ích lợi gì?" – Ô Hành Tuyệt nói r ã trói con âm vật kia cùng với hai người bọn hắn, còn để âm vật ngốc ở chính giữa.

Vì thế chẳng được bao lâu, âm vật kia dần dần tan băng, linh hoạt trở lại. Nó ngo ngoạt một lát, phát hiện trốn thoát không được, có chút tức giận.

Nhưng trái phải mỗi bên đầu có một sinh vật sống, tản ra mùi thức ăn hấp dẫn.

Nó tức khắc trở nên vui sướng, đôi mắt tối om và miệng đầu cong lên, sau đó nó nghiêng mặt duỗi qua cụt tay bên trái.

"Chụt" một tiếng.

Cụt tay: "....."

Nó chép chép miệng, lại ngoảnh sang Ninh Hoài Sam bên phải mà vươn tới.

Ninh Hoài Sam: "Ta.....!đệt!"

Lại thơm một cái.

Tác giả có lời muốn nói:

QAQ.

Chương 17: 17: Có Thù

Ô Hành Tuyết cup mắt nhìn thấy trên tay mình toàn là máu.
Trên đường đến Đại Bi cốc hấn vẫn luôn âm thầm vận nội kinh, chính là vì dành cho tình huống khẩn cấp, sợ bản thân không có ký ức động thủ cũng không biết đâu thêm trò cười cho thiên hạ.

Không nghĩ tới chân chính gặp phải phiền toái linh tinh hấn đâu nghĩ cũng không cần nghĩ.

Cũng không biết làm ma đâu bao lâu rồi, giết qua bao nhiêu thứ đồ rồi mới có thể khắc vào trong xương cốt như vậy.

Thật ra trước khi tiến vào sơn cốc hấn còn tò mò quan hệ của bản thân và Tiêu Phục Huyền.

Tuy rằng là một là thượng tiên cai quản Thương Lang Bắc Vực, một là ma đầu bị tù khoá 25 năm, nhưng giữa bọn họ có lẽ cũng không tở tệ như vậy. Nhưng hấn nhìn đôi tay này nhất thời nghĩ không ra lý do không tở tệ này.

.....

Ô Hành Tuyết yên lặng một tích tắc, quay đầu nhìn về phía hai tên thuộc hạ hiều kính kia.

Âm vật vô cùng đặc ý mà ôm mặt cụt tay, hôn đến mức đối phương đã muốn chết tâm.

Ninh Hoài Sam có thể là mới vừa bị chà đạp qua vài ngục, miệng lúc này mím lại như lão thái thái.

Thấy rõ ràng hấn chỉ hận không thể may cái miệng âm vật lại.....

Hoặc là may của chính mình cũng được.

Ô Hành Tuyết đi qua.

Ninh Hoài Sam vừa thấy hấn lập tức gào khóc, nước mắt lạch bạch rơi xuống: "Thành chủ, bọn ta sai rồi thành chủ, bọn ta chỉ cho là có người giả mạo người, không phải muốn tạo phản."

Ô Hành Tuyết gật gật đầu: "Ừm, ta biết."

Tiếng khóc của Ninh Hoài Sam đột ngột im bặt: "?"

Này còn có thể biết?

Hắn ngập ngừng, nuốt lời muốn nói trở về

"Giả trang" đầu nói ra rồi, Ô Hành Tuyết dứt khoát nhấc áo choàng lên, cong lưng nắm sau cổ âm vật.

Miệng âm vật chu ra thật dài cũng không thể đụng tới cụt tay.

Cụt tay cuối cùng cũng được thông khí.

Hồn hắn đầu run rẩy, sinh khí bị hút đi không ít, sắc mặt cực kỳ xanh xao.

"Thành chủ....." – Cụt tay gào một tiếng muốn xin lỗi tỏ lòng trung thành lại nghe Ô Hành Tuyết hỏi: "Hắn gọi Ninh Hoài Sam ta đã biết, người thì sao, người gọi là gì?"

Một tiếng khóc của cụt tay nghẹn lại trong cổ họng: "?"

Cụt tay vẻ mặt khiếp sợ: "Cái, cái gì?"

Ô Hành Tuyết: "Ta hỏi người tên họ là gì."

"Phương Trữ.....!Thành chủ, ta gọi là Phương Trữ." – Cụt tay vẻ mặt vẫn khiếp sợ như cũ, do dự một lát lại nhỏ giọng nói, "Thành chủ, tên này là ngài lấy."

"?"

Ô Hành Tuyết không nghĩ tới một thành chủ như hắn quản trời quản đất còn quản cả đặt tên.

"Ngài nói nếu vào Chiêu Dạ thành, chuyện cũ năm xưa cũng đừng nhớ tới, đổi cái tên khác đi."

Ta khi đó tranh đồ ăn với dã quỷ âm vật, vốn dĩ cũng không có tên.

Đã gọi như vậy, mãi cho đến bây giờ." – Cụt tay.....!ha không phải, Phương Trữ nói.

Ô Hành Tuyết nghe thấy vẫn không hề có ấn tượng.

"Thành chủ ngài đây là?"

"Thương Lang Bắc Vực ngục giam quá lâu những chuyện trước kia nhớ không ra." – Ô Hành Tuyết lại không kiên dè.

"A???"

Phương Trữ và Ninh Hoài Sam hai mặt nhìn nhau, cuối cùng cũng hiểu rõ cảm giác "giả mạo" là từ nơi nào tới.

"Cho nên sau này gặp chuyện, nếu ta hỏi lập tức nói cho ta nghe." – Tròng mắt đen nhánh nhìn bọn họ, giải thích xong rồi, Ô Hành Tuyết dường như chợt nhớ ra gì đó mà thêm vào một câu, "Ha đúng rồi, nhớ lấy, tuyệt đối không được gạt ta —— "

"Không không không không." Đầu bọn hắn lắc như trống bỏi, "Nào dám nào dám."

Ô Hành Tuyết không nhanh không chậm mà nói: "Ta nếu đã quên mất chuyện lúc trước vậy hai người cho dù theo ta bao nhiêu năm, có tình cảm thế nào ta đều không biết.

Ta hỏi người, ta trước kia ta hung bạo hay không?"

Ninh Hoài Sam: "....."

Này con mẹ nó làm sao trả lời?

Ô Hành Tuyết cười: "Ta hiện tại càng hung bạo hơn."

Ninh Hoài Sam: "....."

Hai tên thuộc hạ nhìn về phía âm vật đuổi mồi không thuận theo không buông tha kia, thẫn nói linh giáo.

Hung bạo hay không khó nói, dù sao cũng rất tà môn.

Ô Hành Tuyết đe dọa người ta xong rồi, buông tay.

Âm vật khôi phục tự do, nhếch mép vọt đến Ninh Hoài Sam.

Trước khi nó hút đến Ninh Hoài Sam, Ô Hành Tuyết đã xoá bỏ uy áp trên người bọn hắn cũng giải lưng quần bó bọn hắn lại, nói: "Mặc quần áo vào."

Ninh Hoài Sam vừa tránh phát hiện bản thân có thể di chuyển.

Lập tức đỡ mặt âm vật mang theo quần nhảy lên.

"Con mẹ nó một ngục rồi một ngục, người hăng hái lắm đúng không!!!

Dán đến lão tử đây mặt đầu là, buồn nôn —— " – Hắn vừa nôn vừa mắng, cùng với Phương Trữ hai người cùng lên giết chết âm vật trái ôm phải ấp kia.

Bọn họ hung hăng ném âm vật trở về mặt đất, buộc chặt quần áo, dùng sức xoa xoa miệng mình sợ vẫn còn lưu lại một chút mùi của âm vật.

Ô Hành Tuyết không quản bọn họ, mà theo tiếng nước nhỏ giọt tìm được một hàn đàm nho nhỏ.

Hắn cảm thấy bản thân đúng là kỳ quái.

Đối với hai tên thuộc hạ suýt chút nữa là hại chết chính mình lại thắng thắn không chút che giấu, loại chuyện như mất trí nhớ này cũng nói ra.

Đối với Tiêu Phục Huyền lại giấu đầi lòi đuôi.

Che giấu cái gì chứ?

Hắn không phải nhìn ra người chính là bản tôn sao?

Ma đầi giết người bất di bất dịch, dính một chút máu thì làm sao, rửa làm cái gì?

L ề m ề

Ô Hành Tuyết mặt vô biểu tình đứng bên cnajh hàn đàm.

Sau một lát hắn xách theo áo choàng ng ỗ xồm xuống rửa sạch máu dính đầi tay, rửa xong để ở chóp mũi ngửi ngửi.

Lúc trước noãn lô giữ lại nhiệt khí không chút dư thừa, hắn nội kinh vốn hàn, vừa mới đông lạnh một huyết mộ máu, ngón tay bây giờ không khác gì băng nhưng trái lại không có mùi máu.

"Thành chủ." – Ninh Hoài Sam gọi một tiếng.

Ô Hành Tuyết ng ỗ dậy quay trở về, vô thức ngược nhìn đầi một cái. Trước đó hắn từ nơi đó bị Ninh Hoài Sam và Phương Trữ kéo xuống, nơi đó hắn là có cửa sập, dẫn đến sơn miếu.

Nhưng hiện tại xem ra vách núi kín kẽ không tìm ra dấu vết cửa sập, đương nhiên cũng không nghe thấy động tĩnh của người bên ngoài.

Ninh Hoài Sam nhìn thấy động tác của hắn lại nghĩ tới hắn đang mất trí nhớ, ân c ần giải thích: "Thành chủ người có thể là không nhớ rõ, đệ tử tiên môn ngọc kia nói cũng không đúng, cửa sập không thể lúc nào cũng có thể đi xuống.

Vùng Đại Bi cốc này ta và Phương Trữ quen thuộc nhất, huyết mộ này vốn là nơi bí mật, nghe nói một ngày một đêm chỉ mở một lần, đây là tiên pháp phong ấn, không có ngoại lệ.

Những người trên đó tạm thời không xuống.....!được."

Hắn đang nói r ỗ chậm rãi ngậm miệng lại.

Bởi vì Ô Hành Tuyết nhìn chằm chằm hắn, xa xăm hỏi: "Ta có nói muốn ai

xuống đây không?"

Ninh Hoài Sam: ".....!Không có."

"Vậy người giải thích nhiều như vậy làm gì?"

"Ta sai rồi." – Ninh Hoài Sam nhân lúc Ô Hành Tuyết không nhìn thấy, tự vả vào miệng mình một cái.

Hắn đang muốn nói ta không bao giờ lẩm miệng nữa lại nghe thấy thành chủ bọn hắn đột nhiên mở miệng: "Ta trước kia cùng Tiêu Phục Huyền....."

Ninh Hoài Sam im lặng chờ đoạn sau nhưng thành chủ của bọn hắn nói xong "Tiêu Phục Huyền" đã không có sau đó nữa, không biết đang cân nhắc miêu tả hay là làm sao.

Thật lâu sau Ô Hành Tuyết dường như từ bỏ cân nhắc, quay đầu hỏi hắn: "Quan hệ thế nào?"

Đình đầu Ninh Hoài Sam chậm rãi sinh ra một dấu chấm hỏi: "?"

Này cũng cần hỏi??? Thượng tiên và ma đầu, quan hệ có thể thế nào???

Ninh Hoài Sam suyt chút nữa cho rằng thành chủ đang khảo nghiệm hắn.

Nhưng nghĩ đến tính tình của thành chủ bọn họ luôn luôn rất khó có thể nắm bắt, sẽ không dùng đến những mảnh khoé nhỏ nhặt này, thành thành thật thật đáp: "Không biết."

Ô Hành Tuyết sững sốt: "Không biết? Người trước kia đi theo ta sao?"

Ninh Hoài Sam: "Đi theo, đa số thời điểm đầu đi theo ngài."

Ô Hành Tuyết: "Vậy người không biết?"

Ninh Hoài Sam có hơi khó xử: "Thành chủ ngài, ta nói ngài đừng tức giận."

Ô Hành Tuyết cũng không đáp ứng không tức giận: "Người nói."

Ninh Hoài Sam: "....."

"Ngài thích ai ghét ai rất khó nắm bắt, muốn người khác đoán cái này không phải là muốn mạng sao." – Ninh Hoài Sam nói.

Hắn theo chân Ô Hành Tuyết ra ngoài rất nhiều cũng trải qua rất nhiều chuyện, theo lý thuyết hắn là rất thân thuộc nhưng lại vẫn suy xét không ra.

Bởi vì thành chủ nhà hắn quá lừa người.

Ô Hành Tuyết ra cửa có đôi khi sẽ dịch dung, bộ dáng mỗi lần đầu khác nhau, nhưng cơ bản đầu sẽ không xấu.

Hắn chỉ cần tùy tiện dùng phát quan bạch ngọc buộc tóc lên cao, cưỡi ngựa dựa nghiêng cần đại loại như vậy chính là bộ dáng dễ dàng khiến cho các cô nương thích nhất.

Thoạt nhìn nhiệt tình phóng khoáng, sẽ buồn sẽ cười sẽ trêu đùa người khác.

Có đôi khi Ninh Hoài Sam sẽ luôn hoảng hốt một chút rồi lại cảm thấy bản tính thành chủ bọn họ chính là như vậy.

Cũng còn may hẳn đủ tỉnh táo để biết đó là gạt người.

Tán gẫu cười đùa thì lại thế nào, qua mấy ngày không phải đã chết rồi sao? Hẳn theo Ô Hành Tuyết đi qua rất nhiều nơi, cũng gặp qua rất nhiều người chết dưới tay Ô Hành Tuyết.

Chờ đến khi lại gặp người mới, vẫn đoán không ra người này Ô Hành Tuyết muốn giết hay là muốn giữ lại.

Hắn cũng gặp qua Tiêu Phục Huyền, nhưng số lần không tính là nhiều.

Chiếu theo Thiên Đạo, những năm đó Tiêu Phục Huyền trấn thủ Thương Lang Bắc Vực, vốn không nên thường lui tới nhân gian.

Nhưng không khéo, mỗi lần tới đâu có thể đụng phải Ô Hành Tuyết, quả thực oan gia ngõ hẹp.

Ma đầu nhìn thấy thượng tiên chuyên trừng thiên phạt có thể cao hứng không? Đương nhiên không có khả năng.

Ninh Hoài Sam luôn nhớ rõ nét mặt khi Ô Hành Tuyết xa xa nhìn thấy Tiêu Phục Huyền, đó là vẻ uể oải dịch dung cũng không che được.

Ô Hành Tuyết sẽ luôn để Ninh Hoài Sam về Chiếu Dạ thành trước cho nên hẳn cũng không rõ ràng giữa bọn họ sẽ phát sinh cái gì.

Nhưng hẳn biết, mỗi lần Ô Hành Tuyết trở về tâm tình đầu sẽ càng tệ hại hơn.

Mỗi lần đến lúc đó, hẳn và Phương Trữ đầu hận không thể cách Ô Hành Tuyết xa tám trượng để không làm hại người vô tội.

Thời gian lâu rồi bọn họ dứt khoát xem những thứ liên quan đến hai xưng hô "Tiêu Phục Huyền" và "Thiên Túc thượng tiên" này như từ cấm, có thể không nhắc đến liên không nhắc đến.

Ninh Hoài Sam sớm cảm thấy thành chủ nhà hẳn và Tiêu Phục Huyền, hoặc là nói tà ma ngày càng thịnh, Tiên Đô ngày càng chặt chẽ, giữa hai

bên sẽ luôn có một kết cục bi thảm.

Cho nên lúc Ô Hành Tuyết giết chết Tiên Đô hẳn một chút cũng không cảm thấy kỳ quái.

Hắn suy đoán rất nhiều hành động của thành chủ, chỉ lần này là đoán đúng. Ninh Hoài Sam nghĩ đến 25 năm tù khoá kia, nói với Ô Hành Tuyết: "Ta cảm thấy ngài và Thiên Túc thượng tiên hẳn là quen biết đã lâu, có chút sâu xa, bằng không cũng sẽ không như vậy.

Hắn là có thù oán."

Có thù oán nha.....

Ô Hành Tuyết nghĩ thầm.

Ninh Hoài Sam ý vào con rối của thành chủ nhà hắn không ở đây, nhìn không thấy gương mặt kia hẳn cũng không chột dạ, suy đoán không hề cố kỵ, dường như có chút không kiêng nể gì.

Hắn nghĩ thầm dù sao huyết mộ này còn mất một ngày một đêm mới có thể mở, chờ mở ra thành chủ cũng sẽ không nhớ rõ râu ria này.

Phương Trữ đang dò dẫm mấy lỗ thủng bỗng nhiên la lên: "Đột này thứ gì!"

Ninh Hoài Sam quay đầu muốn đến xem, bỗng nhiên nghe được trên đỉnh đầu một trận bạo liệt nổ vang ——

Hắn cả kinh co rụt đầu lại, lại ngẩng mặt nhìn lên trên, lập tức con mẹ nó thấy một tia kim quang quen thuộc.

Lại thấy kim quang ngang nhiên tràn tiến vào trong huyết mộ, phong ấn vốn có ở huyết mộ bị tiên pháp bên trên mạnh mẽ phá vỡ.

Đèn đầu trong huyết không gió lại điên cuồng lay động!

Chúng chợt loé lên cao vài thước, giống như muốn thiêu huỷ toàn bộ huyết mộ lại ngay tích tắc vừa loé lên đột ngột tắt ngóm.

Nháy mắt sau đó là một tiếng vang lớn.

Hứng lấy toàn bộ đỉnh mộ của miếu tiên từ nơi cao mấy chục trượng ầm ầm rơi xuống.

Bụi mù bay tứ tán, ngay cả tượng thần cao ngất bên trong cũng bị chấn đến trên người đầy vết rạn.

Ninh Hoài Sam mãnh liệt ho khan vài tiếng, xuyên qua lớp khói mù nhìn thấy người tới.

Đúng là mấy người Tiêu Phục Huyền.

Ta đệt.

Phong ấn tiên pháp như vậy cũng phá được???

Ý nghĩ này mới vừa ngoi lên hẳn đã cảm thấy bản thân bị người ta không nhẹ không nặng đá một cái.

Cùng bị đá còn có Phương Trữ cụt tay.

Hai bọn hẳn lảo đảo về phía trước vài bước, vừa vịn đứng trong đống xác âm vật.

Vì thế khi mấy người Y Ngô Sinh rơi xuống huyết mộ nhìn thấy chính là tình cảnh thế này —— trong huyết mộ thi thể xanh trắng đầy đất, thân thể chia lìa, máu chảy thành sông.

Mà Ninh Hoài Sam và Phương Trữ vừa vịn đứng trên núi thi, thần sắc lạnh nhạt, trên tay còn dính vết máu khô.

Mấy đệ tử tiên môn kia tuổi còn nhỏ, mặt lập tức trắng bệch tại chỗ.

Mấy bá tánh kia càng khỏi phải nói.

Tuy là Y Ngô Sinh bị chấn động bởi cảnh tượng này vẫn nắm mảnh giấy lấp bấp nói: "Các người.....!Hai người.....!Đây đều là hai người giết?"

Ninh Hoài Sam: "....."

Phương Trữ: "....."

Bọn họ cuối cùng cũng hiểu rõ bản thân vì sao lại bị một cước đá lại đây, khô khốc trả lời: "Ngẩng."

Mà Ô Hành Tuyệt chân chính động thủ lại cách bọn họ thật xa, một người đứng ở phía sau tượng thần, hai tay sạch sẽ, ôm lấy noãn lô vừa nhặt lên không lâu.

Hắn thần nói cuối cùng cũng có một lần là người khác hàm oan ta xem diễn, lại thấy Tiêu Phục Huyền căn bản không nhìn cái gì "người khác", ánh mắt xuyên qua bụi mù tứ tán nhìn sang.

Bọn họ đứng yên một lát, Tiêu Phục Huyền đã nhấc chân đi đến.

Hắn vừa động, những người khác cuối cùng cũng không đỡ ra nữa, mấy người Y Ngô Sinh từ trên đỉnh mộ sụp đổ đi theo xuống dưới, lướt qua đống núi xác âm vật, vịn tụt lại.

"Không phải truy vấn thuyết là huyết mộ sao, tại sao lại thờ cúng tượng thần?" – Mấy đệ tử tiên môn kia chú ý tới tượng thần thật lớn, ngẩng đầu nhìn.

"Người nói.....!các sư huynh sư tỷ liên tiếp tới Đại Bi cốc không tìm thấy người bị điếm triệu có phải là bởi vì không có tới huyết mộ ng ần này hay không?"

"Không biết, có khả năng này, tìm thử xem."

.....

Ô Hành Tuyết nghe bọn họ bàn tán, cũng ngẩng đầu nhìn lại tượng th ần vừa r ồi không để ý.

Hắn kỳ thật căn bản không quen biết mấy tượng th ần, thấy cũng không phân biệt được là ai với ai, chỉ biết người này không phải Minh Vô Hoa Tín Hoa gia cúng bái, cũng không phải Thiên Túc thượng tiên.

Hắn muốn nhìn rõ bộ dáng tượng th ần lại cảm thấy bên người có thêm một bóng dáng cao ráo.

Tiêu Phục Huyền đi đến đứng bên cạnh hắn, cũng ngẩng đầu nhìn tượng th ần một cái.

Sau đó giọng nói tr ầm tr ầm nặng nề vang lên: "Những âm vật đó vì sao lại ở chỗ này?"

Ô Hành Tuyết nghiêng đầu nhìn hắn một cái.

Nếu thành thật giải thích là bọn Ninh Hoài Sam đem vào hố hắn, vậy bọn Ninh Hoài Sam tại sao lại giết chúng li ền không còn hợp lý gì nữa.

Vì thế Ô Hành Tuyết thu h ồi t ầm mắt: "Không biết, tiến vào đã có, có thể là trước đó bị phong ấn ở chỗ này đi."

Tiêu Phục Huyền nhấp môi, không đáp.

Sau một lúc lâu, hắn lại nói: "Vậy hai tên kia giúp người giết?"

Ô Hành Tuyết đang hoàng nghiêm túc mà ôm noãn lô, "Ừm" một tiếng.

Hắn vận nội kinh cực hàn, noãn lô tạm thời không thể ủ nhiệt cho hắn, ngược lại bị hắn làm đông lạnh.

Nhưng mặc kệ nó, nhìn không ra là được.

Ô Hành Tuyết nghĩ trong lòng.

Nhưng một lát sau, hắn thấy Tiêu Phục Huyền nhìn noãn lô của hắn r ồi nâng tay.

Lại sau đó, bàn tay ôm noãn lô bị Tiêu Phục Huyền nắm lấy.

Ô Hành Tuyết tức khắc im lặng.

Tay Tiêu Phục Huyền rất lớn, bàn tay lại mỏng, rõ ràng lúc trước trong quan tài kết sương đầy người, lúc này lại thật sự rất ấm áp.

Hắn nắm một lát, cúi đầu nói: "Lạnh như băng."

Ô Hành Tuyết bỗng nhiên nhớ tới miêu tả trước đó của Ninh Hoài Sam
—— các người có thù oán.

Hắn không biết có thù oán là kiểu gì.....

Dù sao khẳng định cũng không phải như vậy..

Chương 18: 18: Mộ Tiên

"Tiêu Phục Huyền." – Ô Hành Tuyết quay đầu nhìn hần.

"Ừm." – Tiêu Phục Huyền nặng nề lên tiếng, buông lỏng tay ra.

Ấm áp đột ngột rút lui, Ô Hành Tuyết vuốt ve ngón tay một chút bỗng hỏi:

"Người đang thử ta sao?"

Tiêu Phục Huyền nhắm mắt, sau một lát đáp: "Không có."

"Thật sự không có?"

"....."

Ô Hành Tuyết đang muốn hỏi lại, bỗng nhiên chậm chạp mà nhận ra noãn lô trong tay mình vừa nóng trở lại, hơi nóng hừng hực xuyên thấu qua làn da truyền đến đầu ngón tay, làm xương cốt của hần đều thả lỏng ra.

Việc này là ai làm không cần nói cũng biết.

Tiêu Phục Huyền liếc nhìn hần, không lên tiếng nữa.

Thật giống như câu "Tay lạnh như băng" đều không phải là vạch trần hần động qua nội kinh cực hàn mà chỉ là một câu đơn thuần lại tự nhiên giống như trần thuật mà thôi.

Ô Hành Tuyết ôm noãn lô ngây ra, chợt bị một người đụng phải.

Mấy bá tánh kia không có tiên thuật, vô cớ rơi xuống huyết mộ này, lại có thi thể âm vật đầy đất, sợ tới mức không biết đặt chân ở đâu.

Mặt bọn họ cũng không còn một chút máu, né tránh lung tung, không chú ý phía sau mới đụng vào Ô Hành Tuyết.

"Xin lỗi xin lỗi." – Bọn họ liên thanh xin lỗi, "Nơi này.....!Nơi này quá đáng sợ."

Áo khoác đông của bọn họ bó đến vừa dày vừa chặt làm cho động tác không nhanh nhẹn còn có chút vụng về, gật đầu lại hơi giống khom lưng.

Vừa ép sợi bông trên áo khoác, trong gió lập tức mang theo một mùi hương.

Ô Hành Tuyết nghĩ thấy có chút quen thuộc.

Còn chưa mở miệng mấy con cháu tiên môn kia đã nói trước: "Mùi cồng hương quá nặng."

"Các người mang cồng hương tới?" – Bọn họ hỏi mấy bá tánh kia.

Bá tánh ấp úng.

Tiên môn đệ tử sốt ruột nói: "Trước đó không phải đã nói rồi sao, tất cả đều không được mang, các người tại sao lại không nghe!"

"Cồng hương làm sao vậy?" – Ô Hành Tuyết đỡ người phụ nữ lão đảo không ổn kia.

Đệ tử tiên môn nói: "Những người bị điếm triệu đó không phải đều báo mộng sao, muốn người nhà đến Đại Bi cốc dâng lễ cúng bái.

Cúng bái bình thường sao, chẳng qua là thức ăn hoặc là nhang đèn, nhưng không tốt chính là không tốt ở chỗ này."

Đệ tử tiên môn nhìn thoáng qua người phụ nữ mắt đỏ bừng kia, do dự mà nói: "Người bị điếm triệu.....! mười có tám chín dữ nhiều lành ít, nếu là giống như trong mộng tứ chi rơi rụng lại ở nơi Đại Bi cốc hung hiểm này, vậy đúng là quá đáng sợ."

Đôi mắt của người phụ nữ càng đỏ hơn, thân thể run rẩy kịch liệt.

Trong lòng rõ ràng dữ nhiều lành ít là một chuyện, nghe thấy thảng thừng như vậy lại là một chuyện.

Nàng thật nhìn sắp không đứng vững được nữa, được những người khác đỡ lấy vụng về mà trấn an.

Đệ tử tiên môn vẻ mặt áy náy nhưng vẫn kiên trì mà nói: "Thức ăn hoặc nhang đèn là dùng để cúng thần tiên chân chính.

Nếu thành hung vật, dâng những thứ này hoàn toàn vô dụng, chúng nó muốn chính là người sống.

Người lấy cồng hương và điếm tâm đến lừa gạt chúng nó không phải càng chọc chúng nó tức giận hay sao? Cái này giống như chúng ta đói bụng, có người bưng thức ăn đến lại cố tình không phải thứ chúng ta có thể ăn, vậy có phải càng đói bụng hay không?"

Bọn hắn sợ những bá tánh đó cố chấp, nghe không hiểu, dường như giải

thích cặn kẽ cho bọn họ.

Mấy bá tánh tụ lại một cụm bên vách đá thành thật lắng nghe, thậm chí còn liếm môi đờng tình.

Đệ tử tiên môn: "....."

Bọn hắn cực kỳ đau đầu: "Csac người không nghe nói sao? Lúc trước có mấy nhà sốt ruột, không xin giúp đỡ của tiên môn, tự mình mang theo nhang đèn thức ăn tới Đại Bi cốc.

Kết quả thì sao? Một người cũng chưa trở về, nghe nói sau khi vào lại cốc chỉ nhìn thấy một ít quần áo rách vụn dính máu, còn có tay chân đứt gãy và mảnh vụn còn lại.

Các người! Ôi!"

Mấy bá tánh im lặng không nói, sắc mặt cực kỳ khó coi, dường như bị dọa choáng váng.

Ô Hành Tuyệt lại ngửi ngửi bốn phía, quan sát bọn họ một chút chợt vươn tay, nói: "Các người đâu mang những vật đó? Lôi ra ta nhìn xem."

Các bá tánh sửng sốt, tay vuốt ngực.

Đệ tử tiên môn kinh hãi: "Đừng! Tuyệt đối đừng! Công tử người không nên chỉ bậy!"

Bọn họ quay đầu trừng sang đây.

Ô Hành Tuyệt vẻ mặt vô tội, trong lòng lại rất hiếu kỳ.

Hắn thầm nói không phải là người người nên tránh ta như tránh rắn rết sao, mấy tên tiểu hài tử này trái lại lá gan rất lớn mà, còn trừng ta?

Nhưng hắn rất nhanh đã phản ứng lại, mấy tiểu đệ tử này tuổi còn nhỏ.

Hai mươi lăm năm trước hắn bị đóng vào Thương Lang Bắc Vực bọn họ chỉ sợ còn chưa sinh ra, không nhận ra đúng là bình thường.

"Tuy là bạn đồng hành của công tử đâu là cao thủ." – Mấy tiểu đệ tử kia nhìn thoáng qua Tiêu Phục Huyền, Ninh Hoài Sam và Phương Trữ, "Nhưng có một số việc sợ là không tinh tường như vậy —— "

Ô Hành Tuyệt vừa nghe lời này, trong lòng cân bằng không ít.

Nhìn xem, Thiên Túc thượng tiên bọn họ cũng nhận không ra.

Đoán chừng còn chưa nhìn thấy ấn ký chữ "Miễn" kia xem Tiêu Phục

Huyền thành cao thủ tán tu nào đó.

"Lễ vật cúng bái này đã mang theo r ễ cất giấu vẫn tốt hơn lấy ra." – Một đệ tử tính tình thẳng thắn, hai tay tạo thành hình chữ thập r ễ chấp tay vái lạy vài vị bá tánh: "C ầi xin các người, tuyệt đối che kín đừng chạy loạn.

Những hung vật đó nếu hưởng qua mùi vị người sống sẽ không nhị lại được.

Không ai đưa tới cửa, nói không chừng tự mình ra ngoài bắt."

Mấy bá tánh kia nuốt một ngụm nước bọt, khăn dày bọc quanh người, gật gật đầu.

Mấy đệ tử kia dặn dò xong, móc ra châm vàng tìm hung tử trong l ồng ngực, thử lên mọi nơi.

Trong đó một đệ tử giơ kim châm lên dò xét trên người tượng th ần, bỗng nhiên "di" một tiếng, hỏi: "Các người xem qua toà tượng th ần này chưa? Ta sao lại không biết chứ? Đây là thờ ai hả?"

Mấy đệ tử tiên môn sôi nổi quay đầu lại nhìn xem, cũng hoang mang theo: "Đúng nha, đây là vị th ần tiên nào? Ta cũng chưa từng gặp qua, các người nhận ra không?"

"Không biết được."

"Người không phải là thuộc lòng tiên ph ồ?"

"Ta đây cũng không biết."

Tiểu đệ tử tiên môn cũng không nhận ra tượng th ần? Đúng là có chút kỳ lạ Ô Hành Tuyệt ng ẩng đầu.

Tượng th ần kia bị chấn đến nứt vài vết tinh mịn nhưng vẫn có thể nhìn ra bên dáng tuấn mỹ, khí chất ôn nhuận thanh tú.

Hắn một tay c ần cò trắng, một tay nâng một nhánh cây, chạc cây rất dài vươn lên trên, trên ngọn mọc ra một đoá hoa, vừa v ạn che mắt một con mắt của tượng th ần.

Tượng th ần như vậy, nếu thật sự từng thấy qua hẳn là không dễ dàng quên mất.

Nhưng mấy tiểu đệ tử tiên môn vắt hết óc cũng không nghĩ ra đáp án. Đừng nói tiểu đệ tử, ngay cả Y Ngô Sinh cũng không biết.

Chỉ thấy hấn nắm mảnh giấy, cau mày, một bộ dáng suy nghĩ nát óc, nửa ngày cũng không thể nghiền ra một cái tên.

Ô Hành Tuyết càng tò mò.

Hấn giơ tay chọc Tiêu Phục Huyền một cái, chỉ chỉ tượng thần: "Người thì sao? Người nhận ra được không?"

Nếu cả Tiêu Phục Huyền cũng không biết thì đúng thật là kỳ lạ.

Cũng may Tiêu Phục Huyền quen biết, tằm mắt hấn đảo qua tượng thần, gật đầu một cái.

"....."

Ô Hành Tuyết đợi một lát cũng không chờ được đoạn sau, lại chọc hấn một cái.

Tiêu Phục Huyền thấp giọng nói: "Hấn gọi Vân Hải, đã từng là một đệ tử của Minh Vô Hoa Tín, sau lại phi thăng thành tiên."

Ô Hành Tuyết càng cảm thấy kỳ quái: "Đệ tử của Minh Vô Hoa Tín? Vậy hấn là có chsut sâu xa với Hoa gia, suy cho cùng Hoa Tín là tổ tiên Hoa gia, tại sao ngay cả Y Ngô Sinh cũng có vẻ như chưa từng nghe nói qua."

Tiêu Phục Huyền: "Bởi vì hấn sau đó lại không phải tiên."

Ô Hành Tuyết sửng sốt một chút.

Tiêu Phục Huyền không biết nhớ tới chuyện gì, nói xong câu này lại trằm mặt.

Qua hồi lâu, hấn mới nhìn về phía Ô Hành Tuyết nói: "Bởi vì không phải tiên, cho nên bách tín nhân gian, tiên môn, thậm chí người có quan hệ sâu sắc với hấn đều không hề nhớ rõ hấn."

Ô Hành Tuyết nhỏ giọng nói: "Như vậy à....."

Hấn yên lặng trong chốc lát, lại hỏi: "Đây là quy của Tiên Đô của các người?"

Tiêu Phục Huyền lắc đầu một cái: "Quy của Thiên Đạo."

Ô Hành Tuyết lại hỏi: "Vậy hấn vì sao lại luân lạc đến mức này?"

Tiêu Phục Huyền: "Thời trẻ vi phạm Thiên Chiếu, bị trừng phạt."

.....

Vân Hải năm đó là đệ tử bên cạnh Hoa Tín, thầy trò tình sâu nghĩa trọng.

Hấn một sớm phi thăng thành tiên, phụ trách việc hỉ tang, là một trong những công sự hương hoả phồn thịnh nhất. Sau lại bởi vì phạm sai lầm, bài

vị nhận lấy Thiên Chiếu, một đạo đi đâu lệnh buộc hẳn đổi đến nơi khác. Nơi mới đó không phải là nơi nào khác, đúng là Đại Bi cốc. Khi đó nhân gian mưa thuận gió hoà, chính trực thái bình, tiên môn cường thịnh, tà ma âm vật không hiểm thấy nhưng cũng không tạo thành uy hiếp.

Khi đó Đại Bi cốc không có những việc tà môn đó, nó ở giữa vài toà thành, thường xuyên có xe ngựa qua lại nhưng đều là vôi vàng mà qua chưa từng dừng lại.

Nó không có tin đồn, cũng chưa từng xảy ra sự việc hung hiểm.

Cho nên sẽ không có người nửa đường xuống ngựa đi tìm một miếu thờ trong cốc và dâng hương, bởi vì không có gì để cầu.

Người đời đâu biết, thần tiên là dựa vào hương khói thờ phụng.

Nếu đã thật lâu không có người thăm viếng, vậy thần tiên liền không còn là tồn tại tất yếu.

Vân Hải thành tiên chưa đến trăm năm đã rơi trở lại nhân gian thành một phàm phu.

Nhưng cố tình là sau mười năm lại chấm dứt những ngày nhân gian thái bình, chiến loạn nổi lên khắp nơi, tai hoạ liên miên, sau đó tà ma lại tàn sát bừa bãi.

Vùng Đại Bi cốc càng hỗn loạn kịch liệt, đến mức người dân lánh nạn gần đó, tất cả xe ngựa đi ngang qua nơi đó đều run sợ trong lòng.

Vì thế cuối cùng cũng có người nhớ tới Đại Bi cốc này hình như có một sơn miếu.

Từ sau lúc kia, người đi đường và xe ngựa trước khi vào cốc đâu sẽ đến ngôi miếu kia bái lạy một cái.

Ngôi miếu kia rất nhỏ, chỉ có hương án, không có tượng thần.

Nhưng chưa bao giờ có người tò mò, bởi vì không có ai nhớ rõ ở Đại Bi cốc từng có một vị thần tiên cai quản.

Ô Hành Tuyết nghe xong đại khái, hỏi: "Vậy sau đó Vân Hải lại xảy ra chuyện gì?"

Tiêu Phục Huyền: ".....!Đã chết."

"Chết thế nào?"

Biểu tình của Tiêu Phục Huyền nháy mắt mang theo mỉa mai: "Chết ở Đại Bi cốc, bị tà ma ăn rỗng."

Ô Hành Tuyết nhẹ nhàng "a" một tiếng.

Vậy đúng là quá mức mỉa mai, đã từng là thần tiên cai quản Đại Bi cốc, cuối cùng chết trong ta tà ma ở Đại Bi cốc.

Mà sau khi hấn chết, hương khói trong miếu trở nên ph ần thịnh, cũng không có liên quan đến hấn.

Ô Hành Tuyết lại ngẩn đầu nhìn về phía tượng thần, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, hỏi: "Nếu nhân gian đã không ai nhớ rõ hấn, nơi này tại sao lại có tượng thần của hấn?"

Tiêu Phục Huyền nói: "Khi đó Hoa Tính biết được tin hấn chết, không màng thiên quy Linh Đài, hạ phàm một chuyến đến Đại Bi cốc, đ ờ sát tà ma trong cốc."

Tại bên dưới nền đất Đại Bi cốc này dựng lên huyệt mộ này."

A, trách không được.

Ô Hành Tuyết nhớ tới lời Ninh Hoài Sam nói, nói trên huyệt mộ phủ đầy bụi này là tiên thuật phong ấn, cũng trách không được Tiêu Phục Huyền có thể mở ra.

"Cho nên người trước đó đã biết huyệt mộ này? – Ô Hành Tuyết hỏi: "Vậy người đã tới sao?"

Tiêu Phục Huyền: "Đã tới."

Ô Hành Tuyết: ".....!Tới xem vị Vân Hãi này?"

Tiêu Phục Huyền trong nháy mắt có hơi xuất thần, không biết đang hỏi chuyện gì, thật lâu sau đó hấn nói: "Tiên Đô, bị đánh xuống nhân gian giống như vậy, không thể chết già, không chỉ có một mình hấn.

Tượng thần trong toà huyệt mộ này cũng không chỉ có một bức của hấn."

Chương 19: 19: Đ ông Nữ

Vị thượng tiên lạnh như băng kia nhìn qua gương như đang tưởng niệm người nào,

Ô Hành Tuyết nhìn một lát, thu t ầm mắt.

Trong lòng hắn bỗng sinh ra một tia cảm thụ, nói không rõ được, chỉ là bỗng nhiên mất hứng không hỏi tiếp nữa.

Vì thế khi Ninh Hoài Sam thò qua, chỉ thấy thành chủ nhà hắn mặt vô biểu tình —lúc hắn không cười, ở nơi đuôi mắt hơi cụp của hắn luôn có một cảm giác ghét bỏ.

Ngay cái nhìn đầu tiên, đó đúng thật là không vui.

Trước đó không phải còn cười sao? Làm sao lại lại lại không vui!

Ninh Hoài Sam không muốn tìm xui xẻo, không rên một tiếng sáp trở về bên người Phương Trữ.

Phương Trữ: "Người nhảy tới nhảy lui cái gì vậy?"

Hắn đang xoa vai của mình, miệng vết thương trên cái tay cụt kia đã mọc ra một chút thịt mới, dính tơ máu phiếm hồng nhạt.

Nghĩ lại, sắc mặt của hắn tái nhợt đến hơi xanh xao.

"Ta chỉ là muốn nghe xem thành chủ th ầm thì cái gì với con rồi.

Người xem hắn mất trí nhớ, có chuyện lại không nói với chúng ta.

Con rồi có thể nói chuyện gì đây?" – Ninh Hoài Sam rất có cảm giác như thất sủng, như thể đã quên trước đó hắn còn muốn khiến thành chủ bọn họ khóc lóc cầu cứu.

"Hắn không mất trí nhớ sẽ nói chuyện với chúng ta?" – Phương Trữ không khách khí phá đám hắn.

"Cũng đúng." – Ninh Hoài Sam lại nhìn thoáng qua Ô Hành Tuyết bên kia, bỗng nhiên đề thấp giọng nói: "A Trữ, ta đột nhiên cảm thấy con rồi

kia.....! um, dường như không quá thích hợp, người cảm thấy sao?"

Phương Trữ: "....."

Phương Trữ bóp vai, chém đinh chặt sắt: "Ta không cảm thấy."

Một lần trước bọn họ "đột nhiên cảm thấy" một chút, hậu quả cực kỳ thâm.

Thằng ngốc mới muốn làm lại một lần nữa.

Phương Trữ nhìn thoáng qua sườn mặt Tiêu Phục Huyền, trầm giọng nói:

"Người biết ta trước kia chịu loại thương tích này, bao lâu có thể dài ra được chứ?"

Ninh Hoài Sam nghĩ nghĩ.

Bộ dáng thảm nhất của Phương Trữ.....!còn không phải là ngày vừa mới vào Chiêu Dạ thành mấy chục năm trước sao, lúc Ô Hành Tuyệt sai người đem Phương Trữ từ trong xe ngựa màu đen kia nâng ra, Ninh Hoài Sam suýt chút nữa không nhận ra đó là một người ——

Bởi vì hai tay một chân đều không còn, không biết bị thứ gì gặm cắn, trên mặt cũng toàn là vết thương.

Thoạt nhìn tựa như một miếng giẻ thấm đẫm máu.

Người bình thường như vậy đã chết từ lâu rồi nhưng Phương Trữ dường như cực kỳ quật cường, không tắt thở.

Chiêu Dạ thành bọn họ, không thiếu nhất chính là tà môn ma đạo và cấm thuật âm độc, người sống kẻ chết, xương cốt máu thịt cũng không hề nói tới, chỉ cần tàn nhẫn đến cùng cực.

Bởi vì xương cốt máu thịt không có khả năng vô cơ tự sinh trưởng, phải bỏ cái gì đó.

Sau đó Ninh Hoài Sam thường xuyên nhớ tới một màn kia ——

Ô Hành Tuyệt sai người ném Phương Trữ vào hồ ngâm, nước đen đặc sệt trong hồ bắn tung toé ra ngoài, rơi xuống vũng tuyết đọng bên cạnh hồ lại là màu đỏ.

Bên cạnh hồ có một đại thụ che trời, bởi vì tử khí quá nặng, chưa từng có vật sống dám dừng lại trên cành lá, cho nên chỗ ở của Ô Hành Tuyệt lấy điểm đó của đại thụ mà đặt tên, gọi là Tước Bất Lạc.

Khi những người đó.....!ha không, nhóm tiểu ma đầu đó an trí Phương Trữ trong hồ, Ô Hành Tuyệt ôm cánh tay dựa nghiêng đại thụ, lặng lặng nhìn.

"Thành chủ, sắp xếp xong rồi."

Mọi thứ đã sẵn sàng, chỉ thiếu mỗi người sống." – Máy người họ tới Trước Bất Lạc sớm hơn Ninh Hoài Sam, theo Ô Hành Tuyệt mấy năm, mọi thứ đều ổn cả.

Bọn họ chà xát tay, vẻ mặt hưng phấn mà trao đổi: "Cách Chiêu Dạ thành gần nhất chính là Bạch Lộc Tân, bắt một hai thuyền người sống không thành vấn đề, bọn ta có thể đi ngay lập tức."

Ô Hành Tuyệt lại một bộ mệt mỏi, tiếng nói cũng mang theo giọng mũi mệt mỏi: "Đêm hôm khuya khoắt, rất ít người đi ngang Bạch Lộc Tân, đoán chừng rất khó bắt."

Bọn họ gật đầu: "Cũng đúng, vậy làm sao bây giờ?"

"Dễ xử lý thôi."

Ô Hành Tuyệt nói, ngẩng dậy đi đến bên huyết trì.

Một chưởng ném mấy tiểu ma đầu cùng xuống hồ.

Người sống có thể bỏ vạ những tiểu ma đầu đó cũng giống nhau.

Phương Trữ trong hồ bất tỉnh nhân sự, nhắm hai mắt không biết chuyện gì bên ngoài.

Nhưng Ninh Hoài Sam lúc đó đứng ở cầu thang gấp khúc nhìn thấy rõ ràng, mặt hồ nổi bong bóng, ngay sau đó, miệng vết thương đầy máu trên mặt Phương Trữ bằng mắt thường có thể thấy rõ mọc ra rồi khép lại.

Mà Ô Hành Tuyệt lại đứng bên cạnh hồ nhìn xuống, thật lâu sau, đến bên ống bơm tre rửa sạch tay.

Đó là ngu ồn gốc tất cả nỗi sợ hãi của Ninh Hoài Sam đối với Ô Hành Tuyệt.

Một đoạn thời gian rất dài sau đó hẳn đầu sợ Ô Hành Tuyệt một khi không vui cũng sẽ ném hẳn vào huyết trì, dứt cho người nào đó làm thuốc bổ.

Nhưng hẳn và Phương Trữ vận khí không tệ lắm, Trước Bất Lạc thường đối người, cũng không lâu dài, nhưng hai bọn hẳn theo Ô Hành Tuyệt mấy chục năm đầu vẫn còn sống.

Trước kia miếng giẻ máu Phương Trữ hình như ở trong hồ ngâm hai ngày

đã tung tăng nhảy nhót.

Sau đó Phương Trữ cũng thường bị thương, thường xuyên đứt tay đứt chân.

Người ở Chiếu Dạ thành, bình thường miễn là đừng trêu chọc lẫn nhau, đối bụng hoặc là trọng thương cần tâm bồ sẽ ra ngoài bắt người sống.

Nhưng Phương Trữ không giống vậy, năm đó cảm thụ được chỗ tốt của lấy tà ma tâm bồ, sau đó chỉ thường chọn xuống tay với người ở Chiếu Dạ thành.

Cũng ý vào có thành chủ làm chỗ dựa, mới không bị giết chết.

Lại sau đó, một chiêu "Thuật tái sinh" này của hắn dày công tôi luyện, trong lúc nhất thời nếu không tìm được vật tâm bồ cũng có thể nhanh chóng lành lại.

Ninh Hoài Sam cân nhắc một chút, nói: "Đúng vậy, cụt tay cụt chân đối với người mà nói là chuyện thường ngày, ba năm canh giờ là có thể mọc đủ, người lần này tại sao....."

Phương Trữ nói: "Ta lúc trước cho là đối bụng nhiều ngày, có vài nguyên nhân không rõ.

Bây giờ ngẫm lại, chỉ sợ không phải, người xem đến Đại Bi cốc này ta lập tức mọc thịt mới."

Phương pháp tái sinh này của hắn xét đến cùng là tà thuật, sẽ có vài thứ tự nhiên sẽ khắc nó.

Ví dụ như.....!luôn cách tiên quá gần, bị tiên khí vô hình đè nặng.

Không phải loại đệ tử tiên môn, mà là loại từ Tiên Đô.

Lúc trước chậm chạp không dài ra chính là bởi vì xung quanh tiên khí lượn lờ vượt xa ma khí, hiện tại đến Đại Bi cốc tà ma này, cuối cùng cũng tốt hơn một chút.

Ninh Hoài Sam đột nhiên phản ứng lại, nhìn thoáng qua cái gọi là con rối kia: "???"

Phương Trữ: "Cho nên đừng làm gì cả, cầu xin người, thành thành thật thật đi theo thành chủ đi.

Ta hiện tại cái gì cũng không muốn cảm thấy, chỉ muốn mau mau mọc lại cái tay."

Ninh Hoài Sam: "Không đúng nha, chúng ta không nên nói cho thành chủ???"

Phương Trữ mặt thảm không nở nhìn: "Người cảm thấy thành chủ ngốc hơn ta hay là ngốc hơn người?"

Ninh Hoài Sam: "Ý của người là, thành chủ đã nhìn ra?"

.....

Thành chủ đầu con mẹ nó nhìn ra rồi, còn luôn tùm vào một chỗ thì thẩn với "con rồi"???

Sau lúc đó, Ninh Hoài Sam và Phương Trữ không còn tiếng động, không tới gần Ô Hành Tuyết, cũng không cách quá xa, thành thành thật thật giống hai con chim nhỏ.

Thế cho nên mấy đệ tử tiên môn kia căn bản nhìn không ra hai người bọn họ có vấn đề gì, càng không ngờ bọn họ là từ Chiếu Dạ thành tới.

Nhóm tiểu đệ tử làm sao cũng không nghĩ ra tượng thẩn là ai, cũng không nghiên cứu kỹ, cầ kim châm thăm dò khắp huyết mộ.

Nhưng không biết xảy ra chuyện gì, kim châm kia quay loạn như ruồi bọ không đầu.

Bên cạnh đã có bá tánh xin giúp đỡ, còn có cao thủ tán tu không biết danh tính, mấy tiểu đệ tử kia sợ mất mặt, da mặt đầu đỏ lên.

"Linh châm hôm nay làm sao vậy?"

"Thường ngày cũng không có như vậy!"

" Sư huynh, châm này có phải hỏng rồi hay không?"

"Nói bậy! Trước khi ra cửa vừa mới kiểm tra rồi."

.....

"Châm thăm này là vật gì vậy?" – Ô Hành Tuyết chọn tên da mặt đỏ nhất hỏi.

Tiểu đệ tử chỉ vào kim châm dính một chút máu: "Tìm linh, dính máu ai thì tìm linh người đó."

Hắn nhìn thoáng người phụ nữ mất con gái kia, nói: "Khổ chủ đáng thương kia.....!sau khi chữ hiện ra trên cổ con gái cô ấy, cũng giống những người khác dùng dây thừng trói lại cột trên giường, ngủ cả đêm."

Cô ấy cũng sợ bản thân sẽ ngủ quên, vô tri vô giác còn buộc một đầu dây thừng khác lên tay mình.

Kết quả khi gần đến bình minh tỉnh dậy đã thấy hai người con gái đã không còn nhưng dây thừng vẫn ở trong tay, trên dây thừng đầu là máu.

Máu trên châm của bọn ta chính là máu từ sợi dây thừng đó."

"Nếu thời gian bị hại đã lâu, kim châm đúng là sẽ không chuẩn xác nhưng không phải là cái dạng này."

"Người làm lại cho ta xem." – Ô Hành Tuyết vỗ vỗ hấn.

Mấy bá tánh kia ở phía sau sắc mặt nôn nóng nhìn sau hấn.

Tiểu đệ tử vẻ mặt xấu hổ, "a" một tiếng.

Hấn đưa kim châm về phía mình, coi đây là lúc đầu rồi sau đó đẩy ra.

Lập tức nhìn thấy kim vàng chỉ về phía vách đá xung quanh rung động dữ dội, cuối cùng ngừng rung động mà quay trở về vị trí ban đầu.

"Nghe nói các sư huynh đệ tới tìm người cũng luôn gặp phải tình huống này, châm quay một vòng lại trở về vị trí ban đầu.

Ngay cả manh mối cũng không có cho nên chỉ có thể vội vã tuần một lần sơn cốc đã trở về, không thu hoạch được gì."

"Bỏ đi, đừng hy vọng vào kim châm." – Hai đệ tử khác nói, nhin không được nhìn về phía Ô Hành Tuyết, "Không biết các vị tiên bối có biện pháp nào khác hay không?"

Ô Hành Tuyết lắc đầu một cái.

Hấn cái gì cũng không nhớ, tự cứu còn có thể dựa vào bản năng, còn những chuyện khác tất cả đều không thể.

Chỉ có đi đầu hấn nhớ rõ trước khi mấy người Tiêu Phục Huyền xuống dưới, Phương Trữ cụt tay từng la lên một câu: "Đây là cái thứ gì?"

Nhớ không lầm thì, lúc ấy Phương Trữ hấn là đứng ở.....

Ô Hành Tuyết lúc ấy đá Phương Trữ một cước, có thể nhớ được đại khái vị trí.

Hấn trở về chỗ kia, nhìn kỹ lỗ thủng lớn lớn nhỏ nhỏ trên vách đá.

Chỗ đặt đèn d'ầu bên trên kia, phía dưới có cái động lớn hơn một chút, người có thể trốn vào.

Ô Hành Tuyết vươn tay thăm dò lỗ thủng một chút, có thể cảm thấy được gió ẩm thấp.

"A đúng rồi thành.....! công tử!" – Phương Trữ thấy động tác của hắn cuối cùng cũng lên tiếng: "Lúc trước ta nhìn thoáng quá thấy có cái gì ở bên trong! Nhưng sau đó lại bị chen ngang, chưa kịp thấy rõ."

Ô Hành Tuyết đang muốn xoay người đến xem, tiểu đệ tử tiêm môn mặt đỏ kia đã chạy tới.

Hắn có thể là muốn tìm lại mặt mũi bị vứt đi sau vụ kim châm, nói một câu "Để ta qua xem trước", đã sờ soạng một ngọn đèn d'ầu, thấp người chui vào lỗ thủng.

Tiểu đệ tử ở trong lỗ thủng giờ đèn d'ầu, rọi thấy một bóng dáng ng'ời x'ôm ở chỗ sâu trong lỗ thủng —— vẫn hai búi tóc, mặt trắng bệch, đôi mắt tối om, cũng không chớp mắt.

Cứ lẳng lẳng như vậy nhìn hắn.

"Ta —— "

"!!!"

Tiểu đệ tử suýt chút nữa h'ồn phách đã bay ra ngoài!

"Người run rẩy cái gì?" – Hắn bị một người từ phía sau vỗ nhẹ một cái.

Không vỗ còn đỡ, vỗ một cái lông tơ trên người hắn d'ầu dựng ngược, một tiếng kêu sợ hãi nuốt trở về, còn đung phải người phía sau.

"Ta đã nói để ta đi." – Ô Hành Tuyết tức giận mà nghiêng người, xách tiểu đệ tử ra ngoài.

Hắn vừa định ng'ời x'ôm xuống t'ần mắt lại thấy có người nâng chân.

Ứng đen rất hẹp, lộ ra chân thẳng mà mạnh mẽ.

Chỉ là một đạp như vậy lên vách đá, lỗ thủng lùn lùn bò bò nháy mắt lan rộng ra vô số vết nứt.

Đá vụn ầm ầm ùng ùng sập xuống, lỗ thủng lập tức mở rộng ra cao hơn nửa người.

Không cần ng'ời x'ôm lấy đèn d'ầu rọi qua như vậy, vẫn có thể nhìn thấy

những thứ bên trong.

"....."

Ô Hành Tuyết quay đầu, nhìn thấy mặt Tiêu Phục Huyền.

Nói thế nào đây.....

Hắn cảm thấy huyết mạch này cuối cùng có khả năng không còn mấy chỗ nguyên vẹn.

Thiên Túc thượng tiên là điệu bộ này???

Ô Hành Tuyết thẫn thờ nhìn một câu, cúi đầu lấy đèn dầu rọi qua trong lỗ thủng một chút, cũng thấy gương mặt trắng bệch kia.

"....."

Bộ dạng này, nếu ngã xuống chỗ này, đúng là dễ dàng dọa người. Cũng may lỗ thủng này mở rộng, bộ dạng món đồ kia đã rõ ràng hơn một ít.

Ô Hành Tuyết thấy gương mặt kia phỉm một lớp men sáng, nói: "Là tượng đồng nữ."

Món đồ kia không phải người sống cũng không phải quỷ quái, là một pho tượng.

Khuôn mặt tô trắng như tuyết, hai má còn có má hồng, chính là tượng đồng tử đồng nữ ở hai bên miếu tiên.

Có đi đâu trên bức tượng đồng nữ này có dáng một lá bùa, trên bùa có chữ viết.

Viết: Tiên sứ Triệu Thanh Lai kính cung.

Chữ kia là dùng máu viết, có hơi xiêu vẹo, không phải chữ viết khó coi bình thường.

Ngược lại là lúc viết những chữ này tay đã cứng đờ không đủ linh hoạt.

"Triệu Thanh Lai?" – Ô Hành Tuyết đọc cái tên này, ngẩng dậy.

Có một tiểu đệ tử tiên môn nói: "A! Cái tên này.....!Ta nghe qua, lần trước sư huynh có phải đã nhắc tới hay không? Hắn là người nào đó bị điếm triệu."

Mặt mấy đệ tử tiên môn bỗng nhiên khó coi: "Tượng đồng nữ kia bao lớn? Có thể giả thành người không?"

"Những người bị điếm triệu đó sẽ không bị phong ấn trong tượng đá ở đây

chứ?"

Tiêu Phục Huyền đỡ đỉnh lỗ thủng cong eo một chút, nhìn thoáng qua bên trong.

Sau đó hấn cong hai ngón tay, lá bùa trên tượng đờng nữ lập tức vèo vào trong tay.

"!!!" – Mấy đệ tử tiên môn kia gào lên: "Còn chưa biết rõ nguần gốc, bùa này cũng không thể động lung tung được."

Gào xong bọn họ mới phản ứng lại, nếu đã là cao thủ tán tu, lại là tiên bối, hẳn là trong lòng biết rõ.

Quả nhiên, Ô Hành Tuyết nhìn Tiêu Phục Huyền, hỏi: "Đây là bùa gì?"

Tiêu Phục Huyền lật mặt trái ra, nói: "Dùng cho sinh linh?"

Ô Hành Tuyết: "....."

Ô Hành Tuyết: "Sinh linh lại là ý gì?"

Tiêu Phục Huyền: "....."

"A —— " – Y Ngô Sinh nói, "Cái này ta biết, thuở thiếu niên nghe tiên sinh giảng qua.

Nói trước kia có một loại trận triệu tiên, vây quanh tượng thần tiên ở chính giữa, sau đó sai người giả làm tiên gia bên cạnh đờng nam đờng nữ, vòng theo phương vị của trận pháp dán lá bùa lên, viết danh tự kính cung lên, có thể triệu đến tượng thần của tiên gia đặt lên."

"Lại sau đó, cũng không biết ai truyề sai đã biến thành trận này có thể hồi sinh tượng thần, cho nên gọi là sinh linh."

Trong lúc nói chuyện, một đệ tử tiên môn nhanh tay đã dùng kiếm đập vỡ tượng đờng nữ kia, mảnh sứ vỡ đây đây, bên trong đây máu, mùi tanh nồng truyề ra ngoài, muốn lật thẳng dạ dày người khác lên.

Thấy rõ rằng tượng đờng nữ này thật sự ẩn giấu một ít đờ vật.

"Lùn như vậy, không thể nhét vào được chứ?"

"Cho nên tách ra....."

Mọi người nhớ tới những người bị điểm triệu, trên dây thừng tằm đây máu, thoát nhìn giống như là bị cắt.

Nếu là cắt lia tứ chi đầu mình ra, nhét vào vậy trái lại cũng không khó. Chỉ là.....

Hiện tại tượng đờng nữ chỉ có máu, người bị nhét vào đi đâu rồi?

Tác giả có lời muốn nói:
Tôi sai r ấ, đợi lâu QAQ.

Chương 20: 20: Trang Tương

"Bị điểm triệu đã đủ thăm r ồi, bây giờ vậy mà còn thi cốt vô —— "

"Đừng nói nữa."

Đệ tử tiên môn mặt đỏ kia xì xào l ần b ần nửa chừng đã bị sư huynh của mình củng một giò.

Ô Hành Tuyệt nhìn bọ họ một cái, quay đầu lại, phát hiện mấy bá tánh kia sắc mặt cực l ỳ khó coi, nhìn chằm chằm lá bùa trong tay Tiêu Phục Huyền, dường như có chút hoảng hốt.

Trong đó có một người càng run rẩy hơn cả, đứng cũng không vững.

Hắn có thể là muốn khom lưng hoà hoãn lại một chút, kết quả lại ép áo khoác kia một cái mùi cồng hương nồng nặc lại toả ra khắp nơi.

"....."

Đệ tử tiên môn một bước dài tiến lên giữ hắn lại.

"Sư đệ ta không lựa lời, cả ngày đầu nói bậy." – Đệ tử kia lo sợ mùi cồng hương quá nặng sẽ dẫn tới một ít thứ nguy hiểm, nói không ngừng: "Thật ra đầu không phải là tệ hại như vậy, có lẽ là.....!có lẽ là....."

Hắn có lẽ nửa ngày cũng không có lẽ ra được cái gì, vẻ mặt cầu cứu mà nhìn sang, gập đến mức mặt đỏ tai hồng.

Ô Hành Tuyệt th ầm nói nhìn ta làm gì, ta có thể có lẽ được cái gì tốt, mở không chừng còn dọa người hơn cả sư đệ người.

Hắn im lặng một chốc lại chọt Tiêu Phục Huyền một cái.

Chọt xong hắn mới phản ứng lại hình như có chút quá thuận tay.

Tiêu Phục Huyền đang lật xem lá bùa dừng lại, liếc nhìn ngón tay chọt mình, sau đó quay đầu nhìn đệ tử tiên môn cầu cứu kia.

Đệ tử đây mặt viết "Làm ơn, mở miệng nói cái gì đó cắt ngang đi, giải vây giúp ta đi."

Vì thế Thiên Túc thượng tiên mở miệng vàng.

Hắn hỏi người phụ nữ: "Lệnh thiên kim tên gì họ gì."

Ô Hành Tuyết: "....."

Mấy chữ này thêm vài nét bút chính là ý tứ —— hai người con cái của người đoán chừng cũng giống Triệu Thanh Lai này, cũng ở bên trong tượng đờng nam đờng nữ cũng viết tên bên trên, nói tên ra để bọn ta tìm xem.

Mấy bá tánh kia lời kéo đệ tử tiên môn tới nơi mục nát này mục đích đúng thật là như thế, lời này cũng không sai.....

Nhưng miệng vàng này về sau vẫn là đừng mở bừa bãi.

Ô Hành Tuyết thẩn nghĩ.

Vị tiểu đệ tử xin giúp đỡ kia đóng băng tại chỗ luôn rồi, cả mặt tái mét.

Người phụ nữ kia càng sụp đổ hơn, nàng lão đảo đổ lấy vách đá, biểu tình một mảnh trống rỗng, cả người không kiềm được mà run rẩy.

Hai tiểu đệ tử khác lập tức bước đến vỗ nhẹ lưng nàng.

Nàng cả vỗ nhẹ cũng không chịu nổi, vỗ một cái đã suy sụp thêm một ít.

Nàng khom lưng run lên một lúc lâu, ngẩng đầu nhìn Tiêu Phục Huyền, giọng khản đặc thì thào: "Ta hai tiểu nha đầu tuổi tác còn nhỏ.....!gọi.....!gọi....."

Nàng nghẹn một hồi lâu mới đọc ra hai nữ danh: "Gọi là A Nguyên, còn có A Đài."

"A Nguyên....."

"A Đài....."

"Chờ ta, từ từ đã nha."

"Từ từ ta."

Người phụ nữ lại nhỏ giọng lặp lại vài lần, mặc dù không ra tiếng, môi vẫn luôn cử động.

Cũng không biết là đang an ủi hai tiểu nha đầu không biết hồn linh đang ở nơi nào hay là đang an ủi chính mình.

Nàng đã nói tên, những người khác cũng không kiêng dè, lần tìm dọc theo vách đá.

Bọn họ lần tìm mới phát hiện huyết mộ không phải chỉ có một cụm như vậy mà còn khá dài.

Chỉ vì ngẫu nhiên có vài khúc cua, ánh sáng từ đèn dầu trên lỗ thủng bị giấu sau khúc cua, vừa nhìn thấy tựa như đã tới cuối đường.
Thật ra lại không phải, nó được xây dựng dựa theo sơn cốc, cực dài, còn có rất nhiều ngã rẽ, hướng đi kỳ quái.
Mấy vòng ngoặt một lần, mọi người lần sờ cũng không ra phương hướng.

La bàn của đệ tử tiên môn ở chỗ này căn bản không thể dùng, bọn họ không hiểu ra sao mà băng qua vài ngã rẽ, đột nhiên ý thức được bản thân không đi theo la bàn mà là đi theo Tiêu Phục Huyền.
Nhưng dù là Tiêu Phục Huyền cũng tạm thời dừng lại một tích tắc ở mấy ngã rẽ.
Ô Hành Tuyết quan sát, cuối cùng hỏi: "Người không phải đã tới?"
Tiêu Phục Huyền "ừ" một tiếng.

Hắn ngừng bước, ngón tay thật dài ấn nhẹ vách đá, hơi dùng lực lập tức chấn tảng đá rơi xuống từng mảnh.
Ô Hành Tuyết: "Vậy tại sao không biết đường?"
Ngón tay Tiêu Phục Huyền thăm dò trong khe đá, rũ mắt chớp nhẹ, nói: "Không có vào."
"Không có vào?" – Ô Hành Tuyết hơi ngạc nhiên, "Vì sao?"
Cả tảng đá chắn đường khổng lồ bị hai ngón tay xốc lên, ầm vang một tiếng rơi xuống đất, chấn đến bụi mù xám xịt.

Ô Hành Tuyết đứng trong bụi mù híp mắt một chút lại nghe thấy giọng nói trầm thấp của Tiêu Phục Huyền: "Không muốn vào."
Trong đầu bỗng hiện lên một hình ảnh, dường như là một đêm lạnh Đại Bi cốc tràn ngập khói bụi, cũng có một bóng người cao cao đứng trong sương mù, cách cầu treo thật dài nhìn vào đại cốc.
Ô Hành Tuyết ngẩn ra.
Hắn hẳn là đã gặp qua cảnh tượng như vậy nhưng cố nhớ lại hẳn lại không thể nào nhớ nổi.
Đến khi hắn hoàn hồn đã nghe mấy đệ tử tiên môn kia nói: "Lại là một bức tượng đồng tử!"
Bọn họ một đường tìm được hai bức tượng đồng tử đồng nữ, đầu là trống không, bên trong đầy máu khô.

Bên trên đầu dán lá bùa, viết tiên sứ kính cung.
Một cái tên là Lưu Chí, một cái tên Liễu My.
Nghe thấy là một nam một nữ, cũng đầu không biết tung tích.
Tính cả Triệu Thanh Lai lúc đầu, trước mắt bọn họ là cái tượng đồng tử thứ tư.

Bọn họ đã hình thành thói quen, theo bản năng rút kiếm chém một cái tượng đồng tử chia năm xẻ bảy.....
Lộ ra một người.

Đó là một nam tử thành niên lại lấy một kiểu gập xoắn làm xương cốt đứt gãy, cổ là một đường đứt gãy, đầu chôn vào trong ngực.
Đệ tử tiên môn cả kinh vội vàng thối lui mấy trượng, lưng tựa vào phía bên kia của vách đá.
Sau một lúc lâu, bọn họ lẩm bẩm: "Cái này tại sao lại còn ở bên trong? Có biến thành hung vật hay không?"
Bọn họ cầm kiếm đến thăm dò lại thấy Y Ngô Sinh lấy lưng ngón tay chạm vào cái đầu kia, lắc lắc đầu.

Hắn nắm giấy nói: "Không có việc gì, lại đây đi."
Ô Hành Tuyết quan sát hình thái xác chết này, đoán chừng đây là tiều phu bị điểm triệu đầu tiên.
Mảnh sứ kẹp lá bùa, trên lá bùa là tên tiều phu, viết vô cùng xiêu vẹo trúc trắc.
Lúc trước chỉ là nghe đồn đãi chưa nhìn thấy người, còn chưa có cảm giác chân thật.

Giờ phút này tiều phu trong lời đồn kia ngẩng xếp bằng trước mặt họ, vừa làm người khác sồn tóc gáy vừa có chút không thoải mái.
Mấy bá tánh kia căn bản không chịu đến gần đây, xa xa chen chút ở nơi tối tăm.
Đệ tử tiên môn vẻ mặt không đành lòng mà nhìn tiều phu kia, lại không bày hẳn ra đặt ở nơi này.

Vì thế lấy ra một tấm bùa, cẩn thận dán trên trán hắn, đánh dấu lại.
"Chúng ta trước tiên tìm những nơi khác rồi trở lại."

Bọn họ tiếp tục dọc theo vách đá đi sâu vào trong huyệt mộ, vừa đi vừa không ngừng do dự.

"Vì sao ba tượng đá trước người đầu mất tích, cái này lại vẫn còn đó?"

"Có lẽ là bởi vì tiều phu kia xảy ra chuyện sớm hơn."

"Xảy ra chuyện sớm, linh phách bị tổn hại đến mức không còn lại bao nhiêu, bị niêm phong trong tượng đá cũng không thể động đậy."

Xảy ra chuyện sau, linh phách còn lại nhiều hơn một ít, không thể niêm phong được."

Còn không niêm phong được sẽ làm cái gì thì không cần nói cũng biết

---

Đói cực kỳ sẽ tìm thức ăn.

Hoặc là không muốn thừa nhận mình đã chết, tìm kẻ chết thay.

Tất cả đều có khả năng.

Đèn dầu trong huyệt mộ lúc sáng lúc mờ, những xác chết bị cắt lìa kia có lẽ đang nằm sấp trong góc nào đó chờ người sống tới.

Nghĩ đến điểm này, tuy là am hiểu tiên thuật cũng sẽ không rét mà run.

Không bao lâu bọn họ lại tìm thấy một bức tượng đồng nữ.

Tượng đồng nữ này bộ dạng loang lổ, một ít màu bị tróc ra, nhìn thoáng qua tựa như nửa bên môi đang cười nửa bên đang khóc.

Có bóng ma từ trước, bọn họ do do dự dự không dám xuất kiếm.

Kết quả một đạo kinh phong lướt qua bọn họ, tiếp theo nghe răng rắc vài tiếng giòn vang, tượng đồng nữ kia nứt ra.

Lần này trong tượng đồng nữ vẫn trống không, không có người, chỉ có máu và dấu cào, giống như người bị niêm phong bên trong đã từng dùng sức cào vào bức tượng gỗ, ý đồ muốn thoát ra.....

Lại nhìn mảnh nhỏ đất, nói rõ.....! nó thật sự đã thoát ra.

Lá bùa trong mảnh vỡ chọt "vèo" mà bay ra lọt vào giữa ngón tay Tiêu Phục Huyền.

Hắn mở tờ giấy ra vừa thấy chữ viết trên đó: Tiên sứ Cao Nga kính cung.

"Cao Nga?" – Đệ tử tiên môn trăn ngâm mãi.

Ô Hành Tuyết thấy một tên trong đó rối rắm đậy mặt, hỏi: "Làm sao vậy, ghen đến mức một mặt cay đắng."

"Cao Nga....."

"Chậc, Cao Nga?"

Tiểu đệ tử kia đọc lại mấy lần, lắc đầu nói: "Ta chỉ là suy nghĩ vị này là nhà ai, cái tên này ta đã từng nghe qua, nhưng mà hình như không phải nghe được từ sư huynh sư tỷ."

Ôi, không nhớ gì cả, gần đây nghe qua quá nhiều tên khổ chủ, lẫn lộn mất rồi."

Nói đến quá nhiều khổ chủ, bọn họ nhìn thoáng qua Tiêu Phục Huyền.

Dường như muốn hỏi gì đó, lại chùn bước.

Bọn họ quay đầu chọn Y Ngô Sinh tướng mạo tuấn tú ôn hoà: "Tiên bối, ngài nếu thông hiểu lai lịch và cách dùng của sinh linh phù, vậy ngài có biết, nếu thật sự muốn làm tượng thần sống lại, tổng cộng cần bao nhiêu tượng đờng tử đờng nữ hay không?"

"Những chuyện làm tượng thần sống lại này đừng xem là thật, dù sao cũng là truy thần sai." – Y Ngô Sinh nói, "Ta trăm năm đầu chưa từng nghe nói qua có ai thành công."

Thật ra gọi là triệu thỉnh cũng không đúng hoàn toàn.

Bản chất chỉ là làm cho tượng thần ngấm vào một chút điểm nhỏ kinh, sau đó người triệu thỉnh sẽ thông qua tượng thần chuyển những lời họ muốn nói tới bản tôn Tiên Đô nghe.

Có nghe được hay không là chuyện khác.

Đây là trận pháp mà tiên môn chính quy đầu sẽ không dùng qua, coi như là tập tục dân gian nghe qua rồi thôi.

Thời niên thiếu Y Ngô Sinh vừa lúc thích nghe những tập tục dân gian phố phường này, tuy rằng qua loa không có trật tự nhưng lại rất có ý nghĩa, nghe qua đa phần hẳn đầu sẽ nhớ rõ.

Nhưng hẳn không nghĩ tới, một ngày kia sẽ nhìn thấy những tập tục dân gian đó theo cách như thế này.

Hắn tr ầm mặc một lúc, đáp: "Chắc là 33 vị đ ồng tử đ ồng nữ."

"V ậy đ úng r ồi." – Đ ệ tử tiên môn g ật đ ầu.

"Nhớ không l ần thì, người nhà bị điếm triệu đ úng là 33 hộ."

Đ úng không sư huynh?"

"Đ úng v ậy."

Tính đến hôm nay, vừa đ úng 33 hộ."

Vừa đ úng 33 hộ?"

Ô Hành Tuyết bỗng nhiên mở miệng nói: "Hay là các người nghĩ lại l ần nữa, có thể đ ếm đ ược bao nhiêu?"

Tiểu đ ệ tử tiên môn s ửng sốt, da mặt đỏ lên: "Ti ền bối đ ừng có giễu cợt bọn ta, tổng cộng có 33 hộ, còn có thể đ ếm sai sao?"

"V ậy không đ úng." – Ô Hành Tuyết nói: "Có một hộ có hai người, 33 hộ, không phải có 34 người?"

Nhóm tiểu đ ệ tử s ửng sốt, phản ứng lại.

Gia đình dẫn bọn họ tới Đại Bi cốc chính là nhà của hai tiểu cô nương A Nguyên và A Đài, nếu đ ếm như v ậy chẳng phải dư một người.

Nếu thiếu, còn có thể nói là chưa gom đủ người.

Bây giờ nhiều hơn một người, vậy tr ận pháp kia có thể thành không?

"Huống h ồ, vì sao lại thêm một người?"

"Là đ ếm dư ai sao?"

"Hỏi một chút đi."

Tiểu đ ệ tử kia muốn hỏi mấy bá tánh một chút, kết quả vừa quay đ ầu lại đã phát hiện người phụ nữ kia đ ứng sau lưng hắn, cách hắn rất g ần, đôi mắt đen nhánh sâu thẳm nhìn hắn.

Một chớp mắt kia, tiểu đ ệ tử bỗng nhiên nhớ tới, la lên: "Cao Nga!"

Hắn cuối cùng cũng nhớ ra đ ược, cái tên "Cao Nga" trên tượng đ ồng nữ này không phải nghe từ trong miệng sư huynh sư tử hắn mà là người phụ nữ này khi đến tìm hắn đã tự báo tên họ, nàng nói hai đ ứa con gái của nàng bị triệu vào Đại Bi cốc, muốn bọn họ trợ giúp đi tìm trong cốc.

Nếu bị điếm triệu căn bản không phải hai đ ứa con gái thì sao?

Nếu.....!chính là bản thân nàng thì sao?

V ậy 33 hộ kia, nhân số đã vừa khớp r ồi.

Ngay sau đó hắn lại nghĩ đến, bọn họ tìm được tượng đờng tử đờng nữ
trống không tổng cộng có bốn cái, theo tên gọi là hai nam hai nữ.
Mà bá tánh tìm bọn họ vào cốc vừa vặn cũng bốn người, hai nam hai nữ!
Cao Nga nở một nụ cười với hắn, đôi mắt đen nhánh cong cong, miệng lộ
ra từ khăn vải thật dày, cũng là một đường cong tối om.
Tiểu đệ tử lông tơ dựng ngược, kiếm bay ra ngoài.
Trong tích tắc, khăn vải bọc quanh cổ Cao Nga trải ra, lộ ra chữ giữa cổ.

Cái cổ bị cắt dọc theo con chữ, chỉ có một chút da thịt còn dính liền, theo
động tác của ả lung lay sắp đổ.

Tiểu đệ tử kia bỗng nhiên hiểu rõ, vì sao mấy bá tánh lại quẩn quẩn áo
quanh người, tay chân đều bó cứng chặt.

Đó là bởi vì sợ tan.....

Có lẽ là cảm thấy không giấu được nữa, bốn bá tánh kia không giả vờ nữa,
từng người một người liền áp sát theo.

Ba tên trong đó chọn ba tiểu đệ tử tiên môn kia, còn một tên còn lại thì lùi
đến bên này.

Khi Ô Hành Tuyết cảm thấy sau lưng có hơi thở, khe khẽ thở dài.

Thần nói thật sự chọn.

Hắn cong ngón tay lên, quay đầu lại đối diện với ánh mắt của Tiêu Phục
Huyền.

Ô Hành Tuyết: "....."

Tích tắc sau, vừa mới đánh nát một đồng âm vật – Chiêu Dạ thành chủ lại
buông tay, mũi chân vừa chuyển đến sau lưng Tiêu Phục Huyền.

Ngón tay hắn chống lưng thượng tiên đẩy về phía trước một bước, nói:

"Thượng tiên cứu mạng, ta sợ."

Tiêu Phục Huyền: "....."

Ninh Hoài Sam và Phương Trữ: "....."

Hai bọn ta càng sợ hơn người tin hay không?

Tác giả có lời muốn nói:

Đợi lâu rồi QAQ, ngày mai nghỉ một ngày để dành, ngày mốt nhập V đổi
ba hợp một.

Yêu mọi người~.

Chương 21: 21: Gò Mộ (Mộ phần)

Chọn trúng quý xui xẻo Ô Hành Tuyệt đúng là "tiên sứ" Triệu Thanh Lai bọn họ tìm được đầu tiên.

Triệu Thanh Lai giấu móng tay dài nhọn bên dưới ống tay áo, sắc như lưỡi dao, cào lên vách đá dễ dàng tạo ra một khe rãnh.

Hắn chọn Ô Hành Tuyệt chính là bởi vì đối phương có vẻ cao quý lại mảnh mai, tay không tấc sắt, vừa thấy chính là loại công tử ca chỉ chơi trăng thưởng gió.

Công tử ca cả cái khăn dày chắn gió cũng không bọc, chỉ ôm noãn lộ sườn tay, cổ lại trưng ra như vậy.

Hắn chỉ cần nhẹ nhàng rạch một đường trên cổ kia, máu nóng lập tức phun trào! !

Không cần tốn nhiều sức, tất cả đều thành công!
Triệu Thanh Lai liếm răng, nhìn về bên gáy kia, vỗ tay chính mình một cái

—
Keng!

Khi thanh âm kia vang lên, Triệu Thanh Lai không phản ứng lại.

Quá chết người, phản ứng luôn chậm hơn.

Đến lúc hắn kịp ý thức được đó là tiếng kiếm xuất vỏ ——
Cái tay muốn rạch cổ Ô Hành Tuyệt đã không còn.

Dưới kiếm ý cuồn cuộn loạn, hàng ngàn mũi nhọn mở ra như tránh được rét

đậm cũng không thể tránh được gió lạnh, lướt qua thân thể Triệu Thanh Lai.

Chiếc áo khoác dày của hắn bị chia năm xẻ bảy, sức lực chống đỡ thân thể cũng đột nhiên không còn.

Hai tròng mắt Triệu Thanh Lai bùng phát hung bạo, đột ngột giương mắt.

Ô Hành Tuyết đã không còn bóng dáng, lúc này chắn trước mặt hắn là một người khác.

Lại thấy người nọ cực cao, trường kiếm không nhẹ không nặng chống trên mặt đất, vịn chuôi kiếm rũ mắt nhìn hắn, lạnh lùng nói: "Tới."

...

Lai tới không nổi.

Trong nháy mắt, Triệu Thanh Lai đổ mình trên đất, hét lên một tiếng đầy thô bạo rồi dần sang bên nhọn, như một tiếng rít dài vang vọng khắp hầm mộ, nhuộm đầy cảm giác không cam tâm.

Mà không chỉ có Triệu Thanh Lai.

Ba tên bồ nhào về phía đệ tử tiên môn cũng bị kiếm ý bay sang cắt sạch lớp áo bọc.

Các đệ tử tiên môn đâm kiếm ra phía ngoài nhưng không đâm trúng thứ gì. Họ trơ mắt nhìn những người vừa mới hung bạo bùng bùng, giờ thành linh đồ ập xuống thành một đống bụi nhùi.

Khi bị “triệu hoán” vào thung lũng Đại Bi, cơ thể họ đã bị cắt thành nhiều mảnh, mang theo oán hận âm tà sâu sắc, sát khí ngợp trời, ai cũng hắn là một hung vật đáng sợ.

Song khi họ té vùi tan tác trên mặt đất, thi thể cứng đờ và ngả màu trắng xanh với nhiều vết lõm đốm khắp người. Họ xoay đầu mấy vòng, mắt

hoen đỏ mà long lên sòng sọc...

Mọi người đều không nỡ nhìn.

Bởi đáo cùng thì họ đều từng là người sống cơ mà.

Mấy đệ tử tiên môn còn trẻ tuổi nên hiện rõ cảm xúc ra ngoài nhất, ba người trắng bệch mặt và lùi mấy bước về phía sau, thanh kiếm trên tay muốn xuất chiêu cũng không được mà không xuất chiêu cũng không được. Cuối cùng, họ bất lực nhìn sang Tiêu Phục Huyền.

Y Ngô Sinh là tứ đường trưởng lão của nhà họ Hoa nên gặp qua nhiều tình huống tương tự, đâm ra không bước lùi ra sau. Nhưng với bản tâm của người hành y, hẳn vẫn không đành lòng nhìn, bèn theo bản năng cũng ngoái sang phía Tiêu Phục Huyền.

Ở nhân gian không có nhiều lời tương truyền về vị Thượng tiên này, nói cho cùng những người dính líu đến y đều là những kẻ chí tà chí ác. Y không bàn phúc họa, mặc kệ cát hung, bỏ mặc tất cả ước nguyện của mọi nhà, và cũng không bảo vệ bất cứ điều gì.

Tranh vẽ y rất hiếm, tượng thần cũng chẳng mấy bức, đa phần đều đặt ở cánh đồng Gia Minh nơi người thường không ai dám bén mảng.

Những vị tiên khác như các tiên nhân thuộc Linh đài đều có tranh vẽ và tượng thần đượm ý cười, mang gió xuân thổi tràn thế gian.

Chỉ mỗi tượng thần của riêng mình y, dù khắc ra giống thật hay không vẫn chung một nét lạnh lùng vĩnh cửu, chẳng có lấy một điểm nụ cười.

Thế nên khó trách vì sao chúng bá tánh không chuộng thờ phụng vị này. Thoạt trông, hết thấy tụ tán ly hợp và sinh tử buồn vui của người thường đều không cách nào lung lay ánh mắt y dù chỉ đôi chút.

Chẳng hạn như lúc này đây, khi y rử mắt, ánh mắt buông xuống phía trên cao từ khe mắt dài và lướt qua những cánh tay cẳng chân, những mái đầu

tàn tạ, nhìn đến bằng nào cũng không mảy may khép lại, trên mặt không vồn vẹn một luồn xúc cảm.

Y nhìn qua r ồi cũng chỉ hơi nhưn nhẹ hàng mi mỏng.

Tiếng rít gào của nhóm Triệu Thanh Lai càng thê lương đến cùng cực, nó vọng trong h ần mộ để lại âm vang thoáng nét bi thương.

Mà Tiêu Phục Huyền hoàn toàn ngó lơ tiếng vọng ấy, y thu kiếm ý về và tra kiếm vào vỏ.

Trong giây phút đó, hết thảy mọi người có mặt trong ngôi mộ đều thấy nao nao.

Cảm giác nao nao không bắt ngu ồn từ thích hay ghét, mà chỉ vì phong thái quá nhọn quá bén, đó là dáng vẻ nghiêm nghị lạnh căm khiến mọi người không thoải mái.

Cảm giác như một thanh gươm đã chém giết quá nhiều thứ thì cho dù có lau sạch vết máu, giấu vào trong lớp vỏ bọc ngọc ngà và ngâm mình dưới v ầng trăng cô lẽ sáng ngời ấm áp, thì nó vẫn là một thứ binh khí hung tàn không ai dám chạm đến.

Chỉ riêng Ô Hành Tuyết không thấy vậy.

Chàng vẫn luôn tựa tay vào lưng Tiêu Phục Huyền, khi Triệu Thanh Lai và những người kia ngã xuống đất khiến đ ầu và tứ chi họ lăn lông lốc các nơi, chàng cảm thấy Tiêu Phục Huyền hơi nghiêng người.

Động tác ấy còn con lấm, thoáng đến độ Ô Hành Tuyết còn chưa kịp ng ờ ra.

Mãi đến khi t ầm nhìn của chàng bị chắn hoàn toàn khỏi những cánh tay c ẳng chân gãy lìa kia và không nhìn thấy những đôi mắt trợn trừng không nhắm đó, thì chàng mới vỡ lẽ rằng Tiêu Phục Huyền đang chắn trước mặt mình để giúp mình không phải nhìn những gì diễn ra trên mặt đất.

Đi ầu này quá hiểm hoi.

Sao lại có người cản lại t ầm mắt của một ma đ ầu giết người không chớp mắt cơ chứ.

Sau khi bị ngăn trước mặt, Ô Hành Tuyết mới d ần dà cảm thụ đ ược, mình đúng thật không muốn thấy những đi ầu đó.

Có lẽ giấc mơ d ằng d ằng ở Thước Đô đã thay đổi bản tính chàng. Giờ đây nhìn thấy những tàn tích của chân tay và đ ầu họ khiến lòng chàng khó chịu vô cùng, giống hết như việc chàng không nhìn nổi bị dính máu trên tay sau khi giết chết lũ vật tính âm kia vậy.

Ô Hành Tuyết lặng người một chốc, ngón tay tựa trên người Tiêu Phục Huyền khẽ động.

“Tiêu Phục Huyền.”

“Ừm,” Tiêu Phục Huyền thấp giọng đáp lời.

Ô Hành Tuyết nghiêng người ra trước tính nói, song đã thấy Tiêu Phục Huyền không chờ chàng bước tới mà ngoảnh đ ầu lại.

Khoảnh khắc đó, hai người đứng như k ề sát nhau, hơi thở g ần gũi ngay trước chớp mũi.

Ô Hành Tuyết mím môi, sau một lát thì đứng thẳng người dậy.

Tiêu Phục Huyền tr ầm giọng nói, “Gọi ta có việc gì?”

Ô Hành Tuyết: “Không có gì, ta tính nói gì đó mà quên mất r ồi.”

Tiêu Phục Huyền nhướn mắt, ép hàng mi thành một nếp cung sắc sảo từ đuôi mắt mỏng.

Ô Hành Tuyết nhìn y và nhỏ nhẹ, “Vây... xin đa tạ Thượng tiên?”

“...”

Ninh Hoài Sam và Phương Trữ nghe được câu tạ ơn mà thấy muốn chết quách cho xong.

***

Những khúc tay chân gãy lìa la liệt trên đất không hề nằm yên mà vẫn luôn tranh nhau vồ vập, ngón tay sắc nhọn cào trên đất vang lên những tiếng kẽo kẹt liên hồi, tưởng chừng chúng đang muốn bấu lấy nhau mà chống thẳng dậy.

Đệ tử tiên môn nghe tiếng mà sớn hết cả tóc gáy, xoa tay sau cổ rồi mò mẫm khắp người.

“Túi càn khôn của đệ đâu rồi? Sư huynh ơi, huynh có cần theo không? Nếu không đem những, những thứ...”

Tròng mắt nhóm Cao Nga, Triệu Thanh Lai vẫn còn đảo điên chưa dứt, nhìn mọi người chòng chọc, miệng khép mở không ngừng như đang nói gì đó. Trước cảnh tượng như vậy, các đệ tử trẻ không tài nào thốt lên được hai tiếng “hung vật”.

“Cho tất cả bọn họ vào túi sao?! Không thể để họ rời rạc như vậy được, hay là chúng ta dùng phù dán lại?”

“Nhưng dán lại bằng cách nào? Ta không đem theo nhiều phù đến vậy!”

Người tiều phu lúc này dù gì cũng còn tương đối nguyên vẹn, chỉ cần dán một tấm phù để đề phòng anh ta không đột ngột dựng xác dậy gây rối mà thôi. Còn khung cảnh trước mắt hiện tại là một mớ hỗn loạn, tứ chi vung vãi khắp nơi, cho dù muốn dán phù cũng không biết nên dán vào phần nào.

Cậu đệ tử khó khăn lắm mới lấy được túi càn khôn ra, ngửi xồm người xuống tính thử dán xem thì bị một cánh tay đứt lìa trong đám đó đột ngột nắm lấy.

“A!!!”

Cậu nhảy dựng người lên, rút kiếm ra vừa tính chém đứt cánh tay kia rơi xuống thì nghe thấy một âm thanh vô cùng nức nở, “Xin người, tiểu sư phụ ơi, tôi xin người...”

Cậu đệ tử trẻ khóc không ra nước mắt, suýt nữa đã cầu ngược lại cô gái, “Cầu cầu cái gì, cô cô cô bỏ tay ra trước đi đã.”

Móng tay sắc nhọn cấu vào da thịt cậu, siết chặt không thôi. “Cầu người, tiểu sư phụ ơi, tôi không thể ở lại đây được, tôi không ở lại đây được, tôi thật sự có hai người con gái, tôi thật sự có mà...”

Cô gái khàn giọng rồi nức nở bật khóc.

Nghe vậy, mọi người mới phát hiện người nói chuyện là Cao Nga.

“Tôi không thể ở lại đây, tôi cần tìm ai đó đến thay tôi, tôi cần phải về nhà...”

“Tôi phải về nhà, tôi cần phải về nhà.”

Cơ thể cô bắt đầu dịch chuyển một cách khó khăn, một cánh tay khác nhanh chóng bò trên mặt đất và nắm lấy chân một người gần đó.

Người bị cô nắm lấy chân không phải đệ tử tiên môn nào, mà là Ninh Hoài Sam.

“Này, cô...” Trong lòng Y Ngô Sinh vừa tính ngăn cản.

Ninh Hoài Sam xụ nét mặt, trên gương mặt hiện lên vẻ hung tàn. Dù gì, cậu cũng khét tiếng trong Chiếu Dạ thành, từng bò mình khỏi biển thây núi xác, làm gì còn mấy nhân tính như các đệ tử tiên môn.

Cậu ta nhanh chóng khom người hạ gối xuống, liếm răng nanh và bật cười còn khiếp đảm hơn hung vật. “Người xui xẻo cầu sai người rồi, nè bà cô này, đừng thấy ta nhỏ con mà tưởng ta dễ ăn hiếp, tính tình ta không được dễ dãi lắm đâu, người mà dám gây thương tích trên mắt cá chân ta, thì ta sẽ...”

“Xin người, xin người tiêu ca ơi, hai đứa con gái nhỏ của tôi còn đang chờ tôi mà, chúng nó còn nhỏ lắm.”

“Chồng tôi đã mất rồi, nếu tôi cũng không còn thì chúng không đường nào sống nổi.”

“Các con tôi thật sự không chịu nổi trần gian này, hai đứa còn quá nhỏ, tôi xin người...”

Cao Nga siết chặt mắt cá chân cậu và nói.

Y Ngô Sinh bước tới tính cầm một tay thì thấy móng tay dài nhọn của Cao Nga đã xuyên rách da dưới mắt cá chân Ninh Hoài Sam, máu tươi đổ trượt theo rãnh xương cẳng chân chảy xuống dưới.

Ngón tay cậu cong lên, gân xanh lộ rõ ràng dưới làn da mỏng dính.

Uy áp nặng nề đến vậy, nhưng cậu không hề bóp nát cánh tay không màng sống chết kia. Chẳng rõ vì sao, cậu đã ngừng tay nửa chừng, rồi cứ thế mà nghe lời bộc bạch của Cao Nga.

“Tôi chỉ còn mỗi hai đứa con này, hai chúng nó là mạng sống của tôi đó, cầu xin người.”

“Cầu ta thì có ích lợi gì đâu hả cô ơi?” Ninh Hoài Sam bất chợt nói, vẫn với giọng điệu ngả ngớn khiêu khích người khác. “Cô đã chết rồi, không về nhà được nữa. Hai đứa con cô cũng đã tận số không còn sống nổi đâu. Những tình cảnh như cô ta từng gặp, gặp rất nhiều lần...”

Cậu cất giọng nhẹ tênh, “Mẹ ta trước đây cũng van nài người khác như vậy đấy, nhưng có tác dụng gì không? Không hề.”

Y Ngô Sinh bước đến vừa khéo nghe được câu ấy, ngạc nhiên vô cùng.

Ninh Hoài Sam đang ngẩn ngơ nên không ai thấy được vẻ mặt cậu khi đó ra sao, chỉ có thể nhìn ngón tay như móng vuốt và đỉnh đầu cậu ta.

Y Ngô Sinh bất giác nhớ đến thời điểm lần đầu gặp ma đầu này mấy chục năm về trước. Khi đó cậu ta mới mười ba mười bốn tuổi, người teo tóp như cây sậy, bộ dáng đánh bừa một phát thôi cũng chết, chỉ riêng đôi mắt sáng ngời để lộ hung ý kiên cường.

Lúc ấy, hắn đã nhủ thầm: *Không biết nhà ai mà để con cái mình làm đường lạc lối.*

Mà giờ qua mấy chục năm nhìn lại, tiểu ma đầu nọ đã không còn gầy gò đến thế, song vẫn không tránh khỏi vẻ ốm tong. Khi cậu ta ngẩng lên trông dáng người nhỏ xíu, mặc dù sát ý ngợp thân nhưng rề rà mãi không xuống tay.

Chắc rằng Cao Nga đã khiến cậu nhớ về giây phút ban đầu làm lỗi.

“Có tác dụng, có tác dụng, có cách...” Cao Nga vẫn chai lì khóc lóc không buồn.

“Hừ, cách gì hả? Có cách mà cô còn tan xương nát thịt như vậy à? Cô nhìn mình xem, suốt ngày tôn thờ những tượng thần kia. Rồi bây giờ khóc lóc thở than đến vậy thì có thần tiên nào hiểu thấu không?” Ninh Hoài Sam nói. “Đã vậy cô chọn sao còn chọn trúng ta, để ta nói cho cô nghe một chân lý, một là tìm cách tồn tại, hai là chết đi, chớ van nài chớ khóc lóc, chấp nhận...”

Chữ “sở phận” còn chưa thành tiếng, cậu đã bị đá một phát từ sau lưng.

Đá không nặng, bởi không nặng nên càng khiến cậu bực mình!

Ninh Hoài Sam quay ngoắt ra sau trong vẻ mặt đờ đờ sát khí, và đối diện với thành chủ nhà cậu.

Ninh Hoài Sam: “...”

Chuyện quái gì nữa vậy!

“Bớt nói nhiều dong dài đi. Xoè cái tay nửa buổi mà cũng không thấy người làm gì, tránh ra,” Ô Hành Tuyết dùng chân gạt cậu mấy cái.

Ninh Hoài Sam: “...”

“Không thoát được mà, tại cô ta bám chân ta ăn vạ đây chứ đâu.” Ninh Hoài Sam cất giọng có hơi uất ức, đoạn tránh người ra nhưng chân vẫn yên chỗ cũ để cho thành chủ nhà cậu nhìn xem.

Ô Hành Tuyết nhìn cánh tay bện nhọn bị chặt gãy nọ. “Cô vừa nói là có tác dụng, ắt không phải nói bừa vô cớ, nói ta nghe một chút có cách là có cách thế nào?”

Cao Nga tức thì gào lên, “Tìm người thay tôi! Chỉ cần có người đến thay tôi là được!”

Có vẻ cô đang vui mừng tột độ, giọng nói vỡ oà, “Chỉ cần có người đến thay tôi là tôi có thể quay về”

Ô Hành Tuyết hỏi, “Ồ, cô đoán chắc thế à? Có ai nói cô hay cách này hay sao?”

Mấy đệ tử tiên môn đầu ngõ ngang, lòng nhủ thầm *đúng vậy*. Không phải ai cũng biết đến phù sinh linh, đa phần người bình thường bị nhốt vào trong trận rẫy hoá thành hung vật gây rối đầu bắt nguần từ bản tính — họ đói bụng nên phải đi tìm thức ăn.

Còn giả như bản năng muốn tìm người đến chết thay mình thì cũng chỉ nên lang thang trong thung lũng và chờ người ta xui rủi bước vào.

Thế nhưng mấy người này lại rất đặc thù, họ còn biết giả dạng, biết ra khỏi thung lũng để tìm người, thậm chí họ biết được mùi nhang có thể át đi mùi âm thi khí trên cơ thể, để người khác không phát giác được họ đã trở thành hung vật.

Đây quả thật không giống bản năng mù mịt của hung vật mà có vẻ đã được ai đó chỉ điểm cho.

Cao Nga: “Có! Có, có...”

Cô không phản ứng mau lẹ bằng người sống, nên chỉ lặp đi lặp lại hoài một vài câu.

Mọi người liền hỏi, “Ai?”

Cao Nga nhẹ nhàng nói, “Thần tiên, là thần tiên đã cho tôi hay.”

Thần tiên?

Ô Hành Tuyết nhớ đến lời Tiêu Phục Huyền, nói rằng trên Tiên Đô có rất nhiều vị thần tiên không thọ mệnh, những người kia cũng tương tự Vân Hải, những bức tượng thần của họ về sau cũng được giữ ở nơi này, chẳng khác nào một ngôi mộ tiên rộng lớn.

Vậy nên, câu trả lời của Cao Nga cũng không quá bất ngờ.

Có đi đâu, những người còn lại không nghe được lời Tiêu Phục Huyền nên tỏ ra khó hiểu, “Tại sao thần tiên lại nói cho cô, và làm sao cô biết đó là thần tiên thật? Cô từng thấy tận mắt sao?”

“Không phải, không phải,” Cao Nga nói. “Là nhờ báo mộng, thần tiên báo mộng cho tôi hay.”

Khi những khúc tay chân la liệt trên đất nghe thấy những lời này thì đầu nhao nhao cả lên, bọn Triệu Thanh Lai cũng nhanh chóng nói thêm vào, “Đúng vậy, chúng tôi cũng được báo mộng.”

Đám bọn họ đua nhau mà nói liên tục, nhờ vậy mọi người cũng hiểu được đại khái—

Mấy người này bị triệu hoán đến thung lũng Đại Bi theo phương thức gần giống mộng du, họ tự phanh thây mình thành từng mảnh nhỏ, rồi tự nhét mình vào bên trong những pho tượng nam đấng và nữ đấng rộng rãi này.

Khi những việc này xảy đến, bản thân họ cũng không có ý thức mà chỉ tưởng rằng mình đang ở trong một giấc mơ lạ kỳ.

Trong mơ, họ đến một toà miếu tiên và ngồi xếp bằng ở hai bên bệ thờ, tay ôm lư hương, giống hệt như những vị tiên sứ thực thụ.

Rồi họ theo gót những tiên sứ khác mà niệm kinh tụng kinh, sau bất chợt thấy một bóng hình cao cao bước vào phòng và nói với họ rằng: *Các vị đây trần duyên chưa đoạn, còn nhiều âu lo, tạm thời không thể trở thành tiên sứ. Phải làm phiền các vị mời người khác đến giúp.*

Đến khi tìm được người đến thay thế là họ có thể quay trở về.

Họ choàng tỉnh lại và phát hiện mình bị nhốt bên trong những pho tượng nam đấng và nữ đấng.

Ngay khoảnh khắc đó, họ sợ hãi tột độ, một nỗi sợ đến chết cũng khó phai.

“Vị thần tiên kia trông như thế nào?” Y Ngô Sinh hỏi.

Đến đây, nhóm Cao Nga không cách nào nói được gì, giống như đã bị người nào niêm phong miệng hoặc hạ cấm chế.

Mà hề là cấm chế càng khiến mọi người tò mò hơn.

Có đi đâu họ dò hỏi một hồi cũng không nắm rõ được nguyên do nên đành từ bỏ, trái lại hỏi thêm, “Người đó có từng nói cần các người tìm người như thế nào đến thế không?”

Theo lẽ thông thường, nếu mấy bá tánh này muốn tìm người đến thay thì nên tìm người già trẻ con hoặc goá bụa ở những vùng hẻo lánh thì có phải đơn giản hơn không. Theo lời thần tiên nọ nói, tìm người “trần duyên đã kết thúc” thôi chứ tội gì phải liều mạng đi đến tiên môn?

“Có, người nọ có nói mọi việc trong miếu đã chuẩn bị xong xuôi, thế nhưng bốn hướng đông tây nam bắc còn thiếu một chút tiên khí.”

Họ cũng đoán được tiên khí hẳn là ám chỉ người trong tiên môn. Thế nhưng hạng bình dân áo vải như họ thì nào dám tìm những đại đệ tử hay

danh nhân lợi hại nào, sau khi nghĩ ngợi mấy phen, họ mới quyết định chọn những đệ tử trẻ mới nhập môn chưa được bao lâu này.

Mà xem ra, vận may của họ cũng không đến nỗi nào, vừa mới mấy hôm gần đây có chuyện xảy ra nên nhiều người đến cửa tiên môn cầu giúp đỡ, dẫn đến hành động của họ cũng không quá bất ngờ.

Thêm nữa, Thương Lang Bắc Vực đã sụp đổ, những nhân vật cấp cao trong các tiên môn phụ cận đều còn ở ngoài chưa về đến, hoặc chỉ vừa về đến nên không có thời gian nhúng tay vào việc này. Nhờ vậy, họ mới hốt được ba tay đệ tử trẻ.

Đệ tử tiên môn cau có bảo, “Thế chẳng phải còn thiếu một người à?”

Cao Nga có phần do dự, nói, “Lừa được bao nhiêu người thì lừa bấy nhiêu người, nếu thiếu... thì chờ cơ hội lần sau.”

“...”

Nhóm đệ tử trẻ càng ngẫm nghĩ càng thấy kinh hãi, mặt mũi ai nấy đều tái mét.

Nét mặt Y Ngô Sinh cũng có đôi phần phức tạp. Hắn liếc sang Ô Hành Tuyết một cái rồi quay về Triệu Thanh Lai và nói, “Vậy tại sao cậu lại chọn người kia... chọn Trình công tử vậy?”

Nếu đã bảo cần tìm người có tiên khí thì ngoại trừ ba đệ tử trẻ ở đây, còn có hai người có thể chọn. Một người là Tiêu Phục Huyền, người còn lại chính là Y Ngô Sinh.

Cho dù Tiêu Phục Huyền thoát trông có vẻ không dễ tiếp cận, thì vẫn còn hấn đây cơ mà, hiện tại hấn chỉ còn một chút tàn hồn, nếu phải lâm trận thật thì có khi còn yếu hơn ba đệ tử trẻ kia không chừng.

Thế mà cách chọn người của Triệu Thanh Lai cũng thật có cá tính, bỏ lơ qua hấn mà chọn trúng ma đầu kia.

Vốn Y Ngô Sinh chỉ thắc mắc một câu như lời than thở, ngờ đâu Triệu Thanh Lai lại lần lần trả lời, “Trong những người có tiên khí thì y có vẻ dễ đối phó nhất.”

Y Ngô Sinh: “...”

Trong những người cái gì???

Khoảnh khắc đó, Y Ngô Sinh cảm thấy một là mình bị điếc, còn không là Triệu Thanh Lai bị mù.

***

Nhóm Cao Nga vừa nói vậy thì mọi người cũng đã hiểu ra.

Thảo nào dù đã thu thập đủ ba mươi ba pho tượng “nam đ ồng” “nữ đ ồng” mà toàn bộ h ần mộ trông quá yên tĩnh, chẳng có vẻ gì là sắp mở trận. Hoá ra vì không đúng người nên bốn vị trí đông tây nam bắc còn thiếu bốn người có tiên khí.

“Nói vậy, chẳng lẽ phù sinh linh kia có hiệu quả thật sao? Có thể h ỗ sinh tượng th ần thật sao?” đệ tử trẻ tiên môn nhìn sang Y Ngô Sinh. “Bằng không vị th ần tiên nọ đang có ý định gì?”

“Chuyện này...” Y Ngô Sinh cũng không cách nào trả lời được.

“Vô ích thôi,” giọng Tiêu Phục Huyền bất chợt vang lên.

Ô Hành Tuyết quay đầu sang nhìn thì thấy y kẹp tấm phù sinh linh dán trên những pho tượng nam đ ồng nữ đ ồng giữa hai ngón tay mình và nói, “Loại phù này ít gặp ở nhân gian, nhưng trên Tiên Đô đâu đâu cũng có.”

Ý chỉ vô cùng rõ ràng, vị th ần tiên nào trên Tiên Đô sẽ chọn loại đ ồ chơi này để h ỗ sinh chính mình?

“Vậy có khi nào là do người trong dân gian không hiểu nên mới làm như vậy?” nhóm đệ tử trẻ suy đoán.

Tiêu Phục Huyền mấp máy môi, song chưa kịp nói gì thì nhóm đệ tử trẻ đã lắc đầu ngu ngậy nguậy và tự phủ nhận, “Không không không, không thể nào, làm gì có thường dân thiếu hiểu biết nào ở dân gian mò đến chỗ tà môn như thung lũng Đại Bi để lập trận cơ chứ, có mà điên à.”

“Nói vậy tại sao phù sinh linh này dán ở đây?”

“Đúng rồi, lá phù này chỉ gỡ nhẹ đã rơi ra, mấy pho tượng nam đờng nữ đờng kia cũng vỡ không ít...”

Bọn họ lăm ba lăm bằm.

Nhắc đến vỡ, Ô Hành Tuyết thấy Tiêu Phục Huyền hơi chau mày lại, xong quét mũi kiếm vào mấy mảnh vỡ trên mặt đất ra một chút.

Ô Hành Tuyết nhìn theo, thấy trên pho nữ đờng đóng giả Cao Nga bám đây vết xước và vết máu. Chàng nhìn vết máu một hồi, chợt thấy có điểm không đúng.

Sau khi Cao Nga và những người kia hoá hung vật, sở hữu móng tay bén nhọn như đao kiếm, có thể chém sắt như chém bùn, quét qua vách đá để lại đây rầy vết nứt, thế nhưng tại sao không thể cứa vỡ những pho tượng nam đờng nữ đờng này mà chỉ cào bới loạn xạ ở mặt trong?

Hơn nữa, những bá tánh này gặp nạn cũng mới gần đây, nhưng mấy pho đờng tử đờng nữ đờng này không khá cũ, có vẻ như đã chút tuổi rồi, nói không chừng còn lâu đời không thua gì tượng thần trong ngôi mộ này.

Vậy trước khi dùng để dán phù sinh linh vào những bá tánh, rốt cuộc mấy pho nam đờng nữ đờng này đã làm gì bên trong hần mộ?

Mũi kiếm Tiêu Phục Huyền bất chợt khảy lên, một mảnh tượng nhỏ nảy vào trong tay y.

Ô Hành Tuyết thoáng nhìn theo, thấy bên dưới những vết cào cấu rướm đây máu trên mặt mảnh vỡ dường như có một dấu ấn nho nhỏ, song nó đã bị huỷ hoại gần như hoàn toàn nên không còn nhìn rõ nữa.

“Đây là?” Ô Hành Tuyết hỏi một câu.

“Không nhìn rõ,” Tiêu Phục Huyền dừng đoạn. “Khả năng cao là ấn thờ.”

“Ấn thờ?” Ô Hành Tuyết dĩ nhiên chưa từng nghe nói đến, bèn hỏi tiếp, “Dùng để làm gì?”

Tiêu Phục Huyền: “Để thu thập hương khói thờ phụng.”

Ô Hành Tuyết cười. “Thượng tiên ơi, huynh nhìn xem ta nghe có hiểu gì không?”

Tiêu Phục Huyền: “...”

Người này hiếm khi chịu giải thích cặn kẽ tỉ mỉ những vấn đề nhỏ nhặt không đáng kể này với người khác, song dưới ánh nhìn và nụ cười của Ô Hành Tuyết, y im lặng một chốc rồi tiếp tục nói, “Vốn dĩ, chúng tiên trên Tiên Đô muốn nhận được hương khói thờ phụng từ các tiên miếu dưới nhân gian, cần phải để ấn thờ trên các pho tượng thần.”

Ô Hành Tuyết nhớ đến lời y kể về Vân Hải trước đây rằng cuối cùng, vì không nhận được hương khói nữa nên Vân Hải đã bị phế tiên vị, đẩy ngược về nhân gian.

“Nếu vậy, hương khói thờ phụng với tất cả thần tiên cũng tương tự như thức ăn với bá tánh à. Nếu không có thì không thể sống được?” Ô Hành Tuyết nói.

Tiêu Phục Huyền chỉnh lại lời chàng, “Giần như tất cả.”

Ô Hành Tuyết: “Có ngoại lệ ư?”

Tiêu Phục Huyền: “Ừm.”

Ô Hành Tuyết: “Ví dụ như?”

Tiêu Phục Huyền: “... Ta.”

Ô Hành Tuyết “À” nhẹ một tiếng, thầ n nghĩ cũng không khó hiểu. Vị này được triệu hoán thành tiên, không nằm dưới sự quản lý của Linh đài Thập nhị tiên. Hơn nữa còn chưởng về hình xá nên không có liên hệ gì với bá tánh dưới nhân gian, là ngoại lệ cũng là bình thường.

Chàng không hỏi thêm nhiều về đi ầu đó, chỉ nói tiếp, “Dấu ấn thờ bên trên những pho tượng đ ồng tử đ ồng nữ này dùng để làm gì? H ần mộ này nằm sâu bên dưới lòng đất, không có ai đến cúng tế, thì có thể thu nhận hương khói của ai?”

Ô Hành Tuyết nói xong, chợt nhớ đến số đèn trường minh yên ắng thấp sáng đầy vách đá ngoài kia, bỗng cảm thấy có lẽ người đã đào h ần mộ này trước đây không thả pho tượng nam đ ồng nữ đ ồng xuống với mục đích thu nhận hương khói gì cả. Nó chỉ đơn thuần đóng vai trò người bầu bạn k ề bên, thầ n lặng và yên ả như những ngọn đèn trường minh kia.

Bên trong quần áo rách nát của nhóm Cao Nga còn một ít nhang cúng nguyên vẹn, Ô Hành Tuyết cúi người rút ra ba cây nhang, lấy một ngọn đèn dầu bên trên vách đá r ỗ châm đầu nhang vào ngọn lửa, thấp bên cạnh đồng vụn đổ nát kia một chốc.

Thì thấy làn khói mong manh nọ chợt tan về một hướng nào đó.

“Khói này bay đi đâu đấy?” Đệ tử tiên môn nhìn về phía này, vươn tay phỉ phỉ một chốc và nói. “Hiện tại trong hang đâu có gió.”

“Chẳng lẽ nó đang chỉ hướng?”

Mọi người nhìn nhau, r ỗ lập tức nối bước đi theo hướng làn khói.

Suốt dọc đường, họ tìm thấy không biết bao nhiêu hang rỗng, tìm đến gần hai mươi pho tượng nam đ ồng tử và nữ đ ồng, bên trong pho tượng ấy đều có chứa phẩm trạng thi thể của ai đó. Tất cả pho tượng đều bị tr ầy xước do người bên trong cào cấu, thế nên khi mở ra thấy đầy những vết máu chằng chịt, trông vô cùng hỗn loạn.

Ở mỗi pho tượng, Tiêu Phục Huyền nhặt một mảnh vỡ, trên mỗi mảnh đều có dấu ấn thờ bị rạch nát nằm bên dưới vệt máu.

***

Đi một hồi chẳng biết bao lâu, Y Ngô Sinh mới thì thầm một câu, “Không chừng chúng ta đến chót cùng của thung lũng Đại Bi...?”

Hắn còn chưa nói hết câu, cả nhóm đã rẽ sang một nhánh theo hướng lan của khói, trước mắt họ hiện ra một mái vòm hần rộng lớn. Y Ngô Sinh thảng thốt không nói nên lời...

Vì bên trong mái vòm hần chất đầy tượng thần cao ngất.

Tiếng bàn tán của mấy đệ tử tiên môn thốt nhiên im bật, họ hít sâu một hơi. Trước đây, họ từng vào những miếu tiên thông thường rồi, tượng thần trong đấy không cao đến vậy. Trước cổng vào một vài thành trấn hoặc bến cảng cũng có dựng tượng thần, cao thì có cao nhưng số lượng không nhiều thế này.

Đa số tượng thần ở nơi ấy được đeo trên thân gỗ hoặc trụ đá, nên đây cũng là lần đầu tiên họ nhìn thấy tượng thần khổng lồ đặt san sát nhau như trước mắt. Khung cảnh này tạo ra một áp lực vô hình nhưng rất nặng nề, khiến bọn họ ai nấy im bật, thậm chí còn không dám nhìn thẳng.

Thế nhưng họ vẫn không kiềm được lòng mà dò xem.

“Những bức tượng thần này đều lạ lắm... giống như bức tượng đầu tiên bên ngoài hần mộ vậy,” đệ tử tiên môn tỏ vẻ kinh hãi. “Trước giờ tôi chưa từng nhìn thấy nhiều tượng thần xa lạ như vậy trong cùng một chỗ.”

“Thưa tiên bối, còn ngài có biết vị nào trong đây không ạ?”

Y Ngô Sinh lắc đầu, ngẩng mặt lên nhìn, sau khi đảo một vòng qua từng pho tượng một hồi lâu thì đáp lời, “Ta không biết một ai cả.”

Ninh Hoài Sam và Phương Trữ bước vào trong này liền thấy có thể ỏi liền từ từ ba đời ba kiếp. Mặt mũi hai người tái me tái mét, cổ họng nhộn nhạo một phen, rồi chợt nghe thấy thành chủ nhà mình cất giọng hỏi, “Trong đây mà các người cũng buồn nôn à?”

Ninh Hoài Sam ép chặt miệng, rống nuốt cảm giác trào ngược như sóng dữ trong cổ họng xuống, một lúc lâu sau mới nói, “Chúng ta không nên ỏi sao ạ?”

Phương Trữ khoác tay lên vai Ninh Hoài Sam, cúi gằm lưng xuống. Sau khi vất vả cả buổi, hắn trợn trừng trắng dã cả mắt, mới quay sang hỏi Ô Hành Tuyết, “Thưa thành chủ... lúc trước ta đã muốn hỏi ngài, tại sao ngài không có phản ứng gì với tượng thần cả vậy?”

Vừa nói xong hắn lại muốn ọc ra, nhưng sợ vô lễ với thành chủ bèn vội vã chôn mặt mình trên vai Ninh Hoài Sam.

Và bị Ninh Hoài Sam cảnh cáo, “Mày mà dám ỏi lên người tao thì tao đểch có tha mạng cho mày đâu, thế đấy.”

Ngược lại, Ô Hành Tuyết cực kỳ bình tĩnh, “Ta nào có biết vì sao không có phản ứng.”

Ninh Hoài Sam nhìn chàng với gương mặt xanh mét, hồi sau mới “Ừ” một tiếng và tự nhủ trong lòng, *đúng vậy, thành chủ không nhớ gì cả, chắc là đã quên luôn lý do rồi, ọc...*

Đệch.

Hai người họ nhin không nổi nữa, thả tay xuống rồi lăn ngược về phía sau.

Để lại một Ô Hành Tuyết đứng thắc mắc mãi.

Chàng tò mò quay sang hỏi Tiêu Phục Huyền, “Trước đây huynh từng nói trong hần mộ không chỉ có mỗi mình Vân Hải là thần tiên không thọ mệnh, phỏng chừng những vị thần trên mấy bức tượng trong này đều như vậy à?”

Tiêu Phục Huyền nhìn vào mấy bức tượng thần kia. Gương mặt y không mấy ngạc nhiên mà chỉ đơn thuần lướt mắt một vòng không ngừng. Cứ như... y biết rõ có những ai ở nơi này, nhưng vẫn đang tìm một thứ gì đó.

Đến khi nhìn hết một vòng rồi, y thu tầm mắt về và bình tĩnh trả lời, “Ừm, đúng vậy.”

Thật kỳ lạ.

Ô Hành Tuyết nói thầm trong lòng, *nếu những người này đều bị giáng xuống nhân gian giống như Vân Hãi, vậy họ đã không còn là tiên từ lâu.*

Nếu đã không còn là tiên, lại còn bị người đời quên lãng, vậy lẽ ra những bức tượng đá này không nên có bất kỳ tác động nào lên hai tiểu ma đầu Ninh Hoài Sam và Phương Trữ.

Bởi trước đây lúc nhìn thấy bức tượng thân của Vân Hãi, họ cũng đâu có phản ứng nghiêm trọng nào.

Chàng tính nói gì đó thì nghe tiếng hô thất thanh của một đệ tử trẻ, “Trên bệ thờ này có chữ viết.”

Ô Hành Tuyết thả mắt nhìn xuống, thấy phía dưới bệ đài dưới chân tượng thần có khắc chữ.

“Tang Phụng, trông coi Bất Động sơn.”

“Hoặc Ca, trông coi Tuyết Trì.”

“Mộng Cô, trông coi Kinh Quan.”

...

Ô Hành Tuyết lia mắt từ những bức tượng thần kễ sát nhau, đọc dần chữ trên bệ thờ. Bên trên ấy khắc tên húy của từng vị thần tiên và những nơi đặt dưới sự trông coi của họ.

Trong một thoáng chốc, chàng dừng chân giữa hàng tượng thần và cảm thấy dường như những người không được thọ mệnh này cũng không hề xa lạ đến vậy.

Giống như... chàng đã từng nhìn thấy những gương mặt và dáng vẻ tươi cười này, thế nhưng về sau đã không còn gặp được nữa.

“Phía sau có ấn!” Có ai đó kêu lên.

Ô Hành Tuyết bỗng nhiên choàng tỉnh, lướt mắt nhìn qua. Sau lưng hai bức tượng thần bên cạnh chàng có dấu ấn ở vị trí đối xứng với tên huý và địa điểm trông coi ở mặt trước. Ô Hành Tuyết cúi người và lia đèn dầu để nhìn rõ một chút thì phát giác những dấu ấn nọ tương ứng với dấu ấn thờ trên các pho tượng nam đờng nữ đờng.

“Đúng là dùng để thờ phụng những bức tượng thần này,” Ô Hành Tuyết thấp giọng tự nhảm, đoạn xoay đầu đếm qua và xác định bên dưới đây có vừa đúng ba mươi ba pho tượng thần không hơn không kém, hoàn toàn trùng khớp với số lượng nam đờng nữ đờng.

Dường như người đã tu sửa lại khu mộ tiên này khi xưa đã mong rằng, cho dù họ không còn là tiên nữa thì vẫn sẽ luôn có người bầu bạn qua ngày, để họ không phải chịu cảnh lạng lẽ cô đơn.

Nhưng nếu vậy thì khó lòng lý giải vì sao những bá tánh kia bị triệu hoán đến đây.

Vì sao những người kia tự nhét bản thân mình vào tượng nam đờng nữ đờng, vì sao họ lại cào xước dấu ấn thờ mặt trong tượng? Tựa như... ấn thờ đó không có tác dụng xoa dịu mà ngược lại còn khiến thứ gì đó khó chịu cái gì.

Trong hang vòm này không có nhiều đèn dầu, mà càng đi sâu vào trong càng u ám không nhìn rõ.

Ô Hành Tuyết thấy được lờ mờ dường như có một thứ gì đó ở phía cuối hàng tượng thần đặt san sát nhau. Nơi đó vô cùng nhạt nhoà sau những

thân hình mờ ảo, chỉ nhắc thấy mái vòm cong bên một góc.

Lầu các?

Dao đài?

Theo bản năng, chàng nghĩ đến những thứ mà trên Tiên Đô có thể có, có lẽ là nơi ở trước đây của những tiên nhân kia. Dầu sao trong nhân gian, người ta cũng xây những khu tượng tự nhà cửa trong mộ địa.

Ô Hành Tuyết cầm đèn dầu trên tay và bước về hướng đó với ý định xem rõ rốt cuộc đây là thứ gì. Ngờ đâu vừa nhắc chân đã bị người nắm tay kéo lại.

“Đừng bước tới.”

Tiêu Phục Huyền giữ vai chàng, giọng nói trầm thấp vang lên bên tai.

“Sao thế?”

“Có trận.”

“Trận?”

“Ừm,” Tiêu Phục Huyền nói. “Ta vừa xem xét, ba mươi ba bức tượng thần không đặt theo vị trí ngẫu nhiên mà xếp thành một thế trận.”

Vừa dứt lời, tiếng thét thảm thương đột ngột dội lên trong căn hầm tròn,

“Aaaaaaa —”

Tiếng thét ghen ngào nghe vào bi thiết, xen lẫn cả giọng nam giọng nữ, đó là tiếng của nhóm người Cao Nga.

Khi tập trung nhìn kỹ hơn, Ô Hành Tuyết trông thấy những cánh tay cẳng chân đứt gãy của họ nhanh chóng bò về bóng đêm trước mắt như thể bị hấp dẫn bởi thứ gì đó, vừa bò vừa la hét thất thanh. Trong phút chốc, mùi máu tanh bủa ra khắp nơi.

Ô Hành Tuyết gần như thấy những tia máu bắn phụt về phía mình.

Cổ tay chàng vẫn đang bị nắm chặt nên chỉ có thể khép mắt và nghiêng đầu đi. Thế rồi chàng chợt thấy bờ vai nhẹ vắng, bàn tay mảnh khảnh nhưng rộng của Tiêu Phục Huyền đang chắn khẽ trước chóp mũi chàng và chặn lại tia máu bắn tung toé.

Tiêu Phục Huyền rút tay về, rũ những giọt máu kia xuống một cách lạnh lùng, rồi ném một ngọn đèn dầu vào trong màn đen kia.

Trong giây lát, tiếng lửa nổ “*bùm*” bùng lên sáng rực màn đen, lưỡi lửa trắng hơi ngả xanh cao vút lên không như sắp chạm đến đỉnh.

Nhóm Cao Nga bị lửa thiêu đốt nên thét lên rồi choàng tỉnh, rần rạt lùi về chứ không chui vào mảnh đen ngòm kia nữa.

Y Ngô Sinh không chút bận tâm đến lễ nghi, quát lớn giọng để át tiếng la hét của họ và hỏi, “Các người chạy về phía đó làm gì!”

“Tiếng gọi.”

“Tôi lại nghe thấy tiếng gọi của thần tiên.”

Cao Nga nói.

Là vị “thần tiên” đã báo mộng cho họ, nói rằng còn thiếu tiên khí ở bốn hướng đông tây nam bắc đó sao?

Ô Hành Tuyết nheo mắt lại, nhìn về phía bên kia ngọn lửa ánh xanh. Cuối cùng khi ngọn lửa dần rơi xuống, chàng đã thấy được thứ nằm bên trong mảnh đen ngòm nọ —

Đó là một lầu các được đúc bằng đá lạnh.

Đây không phải là toà tiên miếu dùng để thờ cúng thông thường mà giống như nơi ở của một ai đó, bên trong có cả trường kỷ và một bức bình phong, phía bên ngoài là lan can bằng đá và hành lang lơ lửng, trông giống một toà

dao cung trên Tiên Đô, thế nhưng dao cung này được nối liền với một bệ đài cao, trên đài khắc đầy sấm ngôn.

Dù không đọc rõ được lời sấm ấy, nhưng có thể thấy trên dao cung treo một tấm biển, trên ấy hẳn có viết chữ song vì lý do gì đó không rõ đã bị xén mất. Bây giờ tấm biển ấy chỉ còn lại một góc, phần còn lại đều rơi trên mặt đất, lò mò thấy được một chữ “Phong”.

... Toạ Xuân Phong?

“Toạ Xuân Phong.”

Khi ba chữ nọ bật ra trong đài Ô Hành Tuyết, Tiêu Phục Huyền cũng cất giọng nặng nề, thật lòng không rõ ai mới là người nói trước.

“Đây là đâu thế?” Ô Hành Tuyết lặng lẽ nhìn bậc đài cao kia, sau đó chuyển mắt sang mái vòm cong cong.

Tiêu Phục Huyền lặng thinh hồi lâu mới nói, “Phế Tiên đài.”

Ô Hành Tuyết khẽ khàng “À” một tiếng.

Vậy cũng có nghĩa, những thần tiên bị phế kia đều từng đứng trên đỉnh bệ đài cao khắc đầy sấm ngôn nọ. Vì sao nơi để truất phế các vị tiên lại có tên “Toạ Xuân Phong” cơ chứ, sao mà... không đâu phụ lòng gió xuân đến vậy.

Phế Tiên đài được dựng lại ở đây mang ý nghĩa vô cùng rõ ràng là để chấn chỉnh rắn đe một người nào đó.

Ô Hành Tuyết nghĩ đến căn hầm tròn có ba mươi ba bức tượng thần, so ra thì Vân Hải cô độc ngoài kia có vẻ hơi lạc lõng.

Ninh Hoài Sam và Phương Trữ phản ứng vô cùng mạnh mẽ trước ba mươi ba bức tượng thần này, vừa nôn mửa vừa bức bối, cho thấy những bức tượng thần vẫn còn một ít tiên lực, ắt rằng lưu lại từ hương khói thờ phụng từ những nam đồng nữ đồng kia.

Song, hai người họ không có bất kỳ phản ứng gì với Vân Hãi, nói rõ Vân Hãi đã hoàn toàn bị cách tiên danh.

Trong trường hợp này, không cần nói cũng biết Phế Tiên đài đặt ở đây để chấn chỉnh rắn đe ai.

Ô Hành Tuyết nhớ đến lời Tiêu Phục Huyền, nói rằng xưa kia Vân Hãi bị tà ma cắn nuốt và đã mất mạng ở thung lũng Đại Bi. Dẫn đến việc Hoa Tín mang kiếm xuống trần, tàn sát sạch sẽ tà ma bên trong thung lũng Đại Bi, sau lại dựng lên khu mộ địa này để thờ phụng tượng thần của Vân Hãi, sau nữa tiếp tục thờ phụng tượng thần của những vị khác.

Thoạt tiên, chàng có vài thắc mắc trong câu chuyện này, nếu quan hệ giữa hai người họ là thầy trò tình thâm, và Hoa Tín muốn thờ phụng ái đồ đã mất, vậy vì sao phải đặt huyết mộ bên dưới lòng đất và không cho phàm nhân đến gần?

Bây giờ ngẫm lại... xem ra không chỉ là đơn thuần là thờ phụng.

Ánh lửa xanh rực sáng chói kia bùng bùng không ngớt, tạo thành một tấm bia chắn giữa mọi người và tòa Phế Tiên đài nọ.

Bên trong ánh lửa, trông Phế Tiên đài không khác gì một nắm mồi đang nặng nề đè lên những thứ dưới hầm mộ.

Xem hiện trạng tấm biển bị đập nát kia thì ắt có người đã ra tay với ngôi mộ dưới đây.

Ngọn lửa quá chói lọi, ánh sáng toát từng luồng soi rọi cả ba mươi ba bức tượng thần khổng lồ, chiếu lên mi mắt kẻ rử nhìn xuống của họ khiến thoạt trông cứ như đôi mắt họ đang lay động.

“Sur huynh ời... sao đệ thấy pho tượng thần kia đang nhìn chúng ta vậy?”

“Ta cả nghĩ rồi sao? Bức tượng kia giống như đang nghiêng người xuống vậy.”

“Ánh lửa chói quá.”

Ánh sáng chiếu xuống khiến những rãnh đá bên dưới chân ba mươi ba bước tượng thần có chiều hướng lập loè, trông như đang khởi động một trận cục đã được thiết lập sẵn.

“Tiêu Phục Huyền,” Ô Hành Tuyết nghiêng đầu sang hỏi, “huynh nói tượng thần đang bày một trận cục, mục đích trận đó để làm gì?”

Tiêu Phục Huyền nhìn những đường viền lập loè sáng tối bên dưới mặt đất, nói, “Để trấn tà ma, hoặc trấn tà hồn.”

Sau một thoáng im lặng, y nói tiếp, “Để người bên trong không bao giờ nhìn thấy ánh mặt trời được nữa.”

Lời tác giả:

Chờ lâu rồi, hôm qua là Đông chí, các bình luận trước khi đăng truyện hôm nay đều được lì xì rồi nhé~ mua mua

Chương 22: 22: Cung Ấn (Ấn thờ)

Những người khác nếu am hiểu trận pháp cũng có thể nhìn ra đây là một cự trận.

Phàm là cự trận đều sẽ có mặt trận.

Trong mắt trận thường thường sẽ áp chế viên đá trận máu chốt nhất hoặc là tấm linh phù quan trọng nhất.

Trên đá trận thường sẽ khắc ấn ký của người bày trận, vừa nhìn là biết thủ bút của ai.

Linh phù sẽ viết rõ mục đích của cự trận, nếu là đại trận trấn áp trên linh phù sẽ có tên huý của người bị trấn áp để tránh ngộ thương người khác.

Cho nên người trong tiên môn gặp phải trận cục đều có thói quen tìm mắt trận trước.

Y Ngô Sinh nhìn những đường vân phát sáng đang di chuyển xen kẽ trên mặt đất và thận trọng suy xét, giây lát sau mới nhú mày chỉ về một hướng. “Mắt trận của trận này... ở phía đó.”

Các đệ tử trẻ cũng ngẩng đầu lên nhìn, thấy nơi hấn chỉ không đâu khác hơn ngoài toà Phế Tiên đài đằng sau ánh lửa xanh.

“Nơi này...”

“Nơi này có hơi lộ liễu quá, có thật là nơi đó không?”

“Thật không dám giấu giếm, ta cũng vừa thấy chỗ đấy, nhưng còn cho rằng đó chỉ là thuật che mắt.”

Các đệ tử trẻ đều chưa dám tin.

Bởi vì thông thường, người lập trận có xu hướng e sợ trận cục bị phá, nên ít nhiều cũng có suy nghĩ chôn mắt trận trong một nơi bí mật nào đó nằm ngoài dự kiến của người bình thường.

Cự trận này thế mà được lập bởi phương thức hoàn toàn trái ngược — ai có đôi mắt tinh tường đều có thể thấy rằng Phế Tiên đài chính là trung tâm trận cục, người lập trận lại có thể đặt mắt trận ở nơi ấy.

Tình huống này quả thật vô cùng khó tin.

Bởi nó quá khó tin, nên họ càng không thể tin nổi, mà trái lại cảm thấy có lẽ mình thiếu sót gì đó hoặc tính sai ở đâu rồi.

Trong phút chốc ngắn ngủi, không một ai dám hành động thiếu suy nghĩ. Bởi chỉ cần thay đổi một vị trí trong trận như một mẫu đá vụn hoặc một chiếc lá cánh hoa thôi thì cũng có thể biến chuyển đến mức long trời lở đất.

“Có lẽ người lập trận đã đoán được suy nghĩ của chúng ta rồi?” đệ tử trẻ nhỏ giọng thì thầm.

Y Ngô Sinh lắc đầu khe khẽ. “Đại trận lớn như vậy không thể làm liêu thể được.”

Đệ tử trẻ: “Tiên bối nói rất chí lý. Nếu như người nọ cố tình dàn trận kiểu vậy thì khả năng cao đó là một kẻ có máu cò bạc.”

Y Ngô Sinh: “Thế nên ắt hẳn không phải người nọ cố ý làm như vậy, mà là không thể không làm như vậy.”

Còn tại sao lại không thể không làm như vậy?

Là bởi vì vào thời điểm lập trận, linh thần người đó không tốt nên không đủ sức chống đỡ hồng bày bố nhiều tầng phức tạp và giấu mắt trận sâu hơn ư? Hay là vì lúc thiết lập mắt trận, người nọ đã bị sự cố ngoài ý muốn quấy rầy nên phải kết thúc trong vội vã?

Rầm!!!

Mọi người còn đang băn khoăn chưa nghĩ ra nguyên do, âm thanh dội trời chọt vang lên trong căn hầm vòm.

Rầm!!!

Lại thêm một tiếng nữa.

Bọn họ hoảng hốt giật bản mình, ngoái nhìn về phía phát ra tiếng động thì phát hiện tiếng nện nặng nề nổ bắt nguồn từ Phế Tiên đài.

Rầm!!!

Khi tiếng thứ ba vang lên, tất cả mọi người đều nhìn thấy toàn bộ dao cung và Phế Tiên đài bất chợt nảy lên, tấm biển đứt lìa chỉ còn một góc đã rơi xuống hoàn toàn, đập vào thềm đá phía trước dao cung rồi vỡ tan thành tro bụi.

Nếu ví toà dao cung và Phế Tiên đài như một cỗ quan tài tinh xảo, thì chấn động kinh hoàng như hiện tại có thể tương tự đồ vật bị nứt bên trong cỗ quan tài đã bất chợt tỉnh giấc và đang nện mạnh mẽ lên lớp phong ấn hồng tìm cách thoát thân.

Rầm!!!

Tiếng thứ tư vang lên, tất cả đệ tử trẻ tiên môn đều thót mình nhảy dựng!

“Không ổn! Cẩn thận!”

Họ rút kiếm ra, vào thế giương kiếm sẵn sàng nghênh đón. Vô số luồng kiếm bay trên không bao quanh người họ với mũi kiếm chĩa thẳng vào Phế Tiên đài, chỉ cần va chạm sẽ lập tức phát nổ...

Đột nhiên, gió nổi trên đất bằng, lộng vu vu vang vọng bốn phía.

Sức lực khủng khiếp cuộn qua bên cạnh mọi người, phóng thẳng về Phế Tiên đài tựa như ngàn vạn lưỡi đao sắc bén.

“Trận này!”

“Trận này đang di chuyển!”

Cự trận trong gian phòng vòm đột ngột sáng lên và bắt đầu rầm rập chuyển động đồng thời với chấn động bên Phế Tiên đài.

Thời điểm này, cự trận sẽ không màng đến mọi thứ xung quanh nữa, không quan tâm xem còn bao nhiêu người sống mà chỉ tung vô vàn những chiêu trí mạng.

Áp lực đè nặng như toà Thái Sơn dội thẳng xuống không hề báo trước!

Tiếng va chạm ầm ầm vang vọng không ngừng, dưới sức ép nặng nề, Phế Tiên đài rung động rồi bị đè dãn xuống mặt đất, khung sườn bị lún sâu xuống dưới trong sỏi đá nát vụn bắn tung toé.

Song thảm thương nhất chính là con người.

“A a a —” nhóm Cao Nga hét lên thống khổ.

Tay chân đứt lìa của họ gãy nát dưới áp lực đè xuống và bị biến dạng hoàn toàn.

Nhóm đệ tử trẻ tuổi chống hai tay trên kiếm để giữ vững cơ thể, song vẫn không tránh khỏi bị ép đến còng lưng.

Tay sư huynh bị ảnh hưởng nặng nề nhất, cúi người hộc ra một ngụm máu.

Y Ngô Sinh muốn ra tay giúp đỡ, nhưng còn không lo nổi cho bản thân mình.

Sức ép kia đè nặng khiến tàn hồn hắt chấn động không ngừng, tấm vải đen bị rách ra một đường, suýt nữa đã không che nổi mũi miệng hắt. Nếu tấm vải bị rách hoàn toàn và hơi trong miệng bị ép ra thì đến hắt cũng khó tránh chôn thân nơi này.

Vừa nhác thấy sức ép sắp bỏ xuống đợt thứ hai, mọi người chợt nghe tiếng kiếm đánh vang.

Ngay sau đó, ánh sáng lướt ngang qua đỉnh đầu họ vẽ nên bóng kiếm không lồ như một tấm lá chắn, chặn lại sức ép bỏ xuống lần hai.

Khi sức ép nọ va vào mặt trên bóng kiếm, tia lửa vàng xẹt tung toé, âm thanh dội rền toàn bộ thung lũng Đại Bi.

Bên dưới bóng kiếm, tất cả mọi người nhắm nghiền mắt theo bản năng, đến khi mở mắt lần nữa mới thấy bóng kiếm kia hãy còn sừng sững, không mảy may lay động.

Đồng thời, mấy luồng bóng kiếm giống như vậy đang đảo quanh bốn phía lấy mọi người làm tâm để giữ họ bên trong.

Chiêu trí mạng từ cự trận vẫn chưa ngơi nghỉ, nhưng những sát chiêu nọ không tiếp cận được người bên trong lớp chắn bằng bóng kiếm.

Đó là kiếm ý của Tiêu Phục Huyền.

Mấy đệ tử trẻ tiên môn đỡ lấy nhau, ho khù khụ máu từ trong cuống họng, vừa định nói “Cảm ơn tiên bối đã ra tay giúp đỡ” thì ngược mặt lên liền thấy thấp thoáng chữ “Miễn” mờ mờ bên trên bóng kiếm.

Đệ tử trẻ: “...”

Đệ tử trẻ: “???”

Họ sững sờ một lúc, mới đột ngột quay ngoắt sang nhìn Tiêu Phục Huyền, mạnh đến nỗi suýt nữa hộc thêm một ngụm máu.

Người nhỏ tuổi nhất nói khẽ, “ Sư huynh, đệ vừa nhầm lại danh kiếm phở.”

Sư huynh: "... Ai chả làm thế hả."

Các đệ tử tiên môn thường học hai quyển phổ đồ, một quyển là tiên phổ, thứ hai là danh kiếm phổ. Họ đã nhắm đến thuộc nằm lòng rồi mà gặp thực tế mới phát hiện cũng chẳng có tác dụng gì.

Trong gian phòng vòm này có ba mươi ba bức tượng thần mà họ không biết một ai. Bây giờ đến Thiên Túc thượng tiên đứng ngay bên cạnh, mà họ cứ gọi "Tiên bối" dài "Tiên bối" ngắn hết cả buổi, đến bây giờ mới nhận ra.

"Tranh vẽ trên tiên phổ không giống một tí nào," đệ tử trẻ nói đoạn, tiếp tục lầm bầm, "nhưng... nhưng không phải Thượng tiên đã qua đời rồi sao?"

Không lẽ đã sống lại trong thần lạng? Mà chết rồi còn sống lại được à?

Cậu không hiểu vì đâu, đang thắc mắc và bối rối vô cùng thì nghe thấy sư huynh cũng hoang mang không kém, "Không biết, đệ nhìn kỹ xem, không có dấu ấn chữ Miễn như trên tiên phổ."

"Chẳng lẽ không phải bản tôn?"

"Đệ hỏi ta ta hỏi ai?" Sư huynh ngẫm nghĩ đôi chút rồi nói, "Thế nhưng, nếu không phải bản tôn, sao y có thể dùng được thanh kiếm mang chữ Miễn này? Tất cả tiên kiếm đều nhận chủ."

Sau đó, họ nhìn sang chuôi kiếm bên hông Tiêu Phục Huyền, lần này họ nhìn kỹ lưỡng vô cùng và xác định quả thật chuôi kiếm này giống với thanh kiếm trong danh kiếm phổ.

Trên danh kiếm phổ có liệt kê tất cả những thanh kiếm của các vị tiên gia trên Tiên Đô, gần như thanh nào cũng có tên, trừ mỗi Tiêu Phục Huyền. Không một ai biết thanh kiếm ấy tên gì nên cuối cùng chỉ đành gọi nó bằng chữ "Miễn" trên thân kiếm.

Thế nhưng, truyền thuyết cũng kể rằng thật ra kiếm của Tiêu Phục Huyền có tên, và cái tên ấy không phải do y tự đặt.

Nhưng không một ai biết lời kẻ trong truy ền thuyết bắt ngu ờn từ đâu, và cũng không biết có đúng hay không.

***

Ô Hành Tuyết nhìn bóng kiếm ánh kim đang bảo hộ quanh người, chợt không đâu mà trỗi lên ý nghĩ *thanh kiếm xuất chúng như thế nên có một cái tên.*

Chàng vừa tính hỏi chủ nhân thanh kiếm, đã thấy ở phía ngoài bóng kiếm, Phế Tiên đài đang chấn động kịch liệt, giống như thứ ở bên dưới mỗi lúc một c ần cào.

Đại trận chuyển dịch càng ngày càng nhanh, toàn bộ khu h ầm mộ, thậm chí toàn bộ thung lũng Đại Bi đều chấn động liên h ồi trong nỗ lực áp chế thứ đang bị trấn bên dưới Phế Tiên đài.

Mọi người cảm thấy đầu óc mình xoay mòng mòng. Ba mươi ba pho tượng thần ch ằm chậm chuyển động, họ xoay mặt về Phế Tiên đài như đang bao vây nó trong lặng lẽ.

Kế đó, khi cơn chấn động ở Phế Tiên đài đạt đến đỉnh điểm, một giọng nói mơ hồ bất chợt vọng lên khắp khu huyết mộ. Giọng nói ấy như gió lộng qua hẻm núi và hô lên một cái tên, “Vân Hãi đ ồ đệ ta.”

“Vân Hãi, đừng làm càn.”

“Vân Hãi, bình tĩnh.”

“Vân Hãi...”

...

Giọng nói nọ như tiếp sức cho áp lực của cự trận, mỗi một câu vang lên, sức ép từ cự trận lại nặng hơn một chút. Chấn động khủng khiếp trong Phế Tiên đài thành linh lặng bật.

“Đây là giọng ai?” đệ tử trẻ tiên môn hốt hoảng hỏi.

“Minh Vô Hoa Tín...” Y Ngô Sinh là hậu nhân được tiếp nhận tiên huân của nhà họ Hoa, chỉ nghe thoáng đã lập tức nhận ra.

Ban nãy, họ còn dự định tìm mắt trợn để đoán xem người bị trấn bên dưới đây là ai.

Nhưng âm thanh vọng lên đã cho thấy không cần phải đoán nữa.

Người xưa đồn rằng Vân Hãi đã bị tà ma nuốt trọn, Hoa Tín đã đồ sát tà ma, nhưng giờ xem ra có vẻ không phải như vậy.

Mà dường như chính Vân Hãi đã trở thành tà ma, Hoa Tín giết không được, không giết cũng không xong, chỉ có thể thiết lập cự trận “vĩnh viễn không nhìn thấy ánh mặt trời” để trấn Vân Hãi ở nơi này, và phong ấn hàng trăm năm.

***

Phế Tiên đài lâm vào sự tĩnh mịch ngán ngùi sau âm vọng “Vân Hãi đồ đồ ta”, song mọi người không lời là cảnh giác.

“Đã trấn áp được rồi sao?” đệ tử trẻ tiên môn nhìn chăm chặp vào Phế Tiên đài đằng kia, nhất thời còn không dám chớp mắt.

“Khó mà kết luận,” Y Ngô Sinh nói.

“Nó rung chuyển bất ngờ như vậy là vì chúng ta bước vào đây, có phải bởi nó ngửi thấy mùi người sống nên đâm ra đói bụng không?”

“Không biết nữa, có lẽ vậy.”

Ô Hành Tuyết nghe bọn họ bàn bạc, trong lòng còn đang tự suy xét thì bất chợt nghe tiếng Tiêu Phục Huyền thâm thấp nói, “Đừng nhúc nhích.”

“Có chuyện gì thế?” Ô Hành Tuyết ngăn người.

“Cúi đầu,” Tiêu Phục Huyền nói.

Vị trí sau gáy là một trong những vị trí hiểm yếu trên người, không một ai dễ dàng để lộ nơi ấy cho người khác. Ô Hành Tuyết theo bản năng neho khẽ mắt, nhưng vẫn cúi đầu xuống.

Khi ngón tay Tiêu Phục Huyền chạm vào sau cổ chàng, cơ thịt bên cổ hơi căng lại một chút. Cảm giác ấy lạ lùng khôn tả, may mà Tiêu Phục Huyền chỉ quét qua một tí rồi lập tức thu tay về.

Ô Hành Tuyết duỗi tay ra sau xoa cổ, cảm nhận được hơi ấm còn dư lại, đoạn ngược mắt lên hỏi, “Có chuyện gì thế?”

Tiêu Phục Huyền chau mày, nói, “Có dấu ấn phía sau.”

Ô Hành Tuyết sượng ngón tay. “Dấu ấn? Dấu ấn thế nào?”

Nói về dấu ấn sau cổ, chàng lập tức nghĩ đến Y Ngô Sinh, Hoa Chiếu Đình, và những người bị trúng chiêu trong thung lũng Đại Bi lúc trước. Sau cổ những người họ đều có dấu ấn, ngặt nỗi đến lúc phát hiện được thì họ đã gãi rách những dấu ấn đó nên không cách nào nhìn rõ trông thế nào được nữa.

Thật vậy, Y Ngô Sinh vừa loáng thoáng nghe được thì chạy vội về phía họ, “Dấu ấn sau cổ? Là dấu ấn giống như tôi à?”

“Đang ở trong thung lũng Đại Bi, vị trí cũng tương tự, ắt là cùng một loại,” dù Ô Hành Tuyết không nhìn thấy nhưng cũng có thể đoán ra.

Bởi vậy, dấu ấn khi xưa Y Ngô Sinh nhìn thế nào cũng không thấy rõ được, giờ đây đã hiện rõ nguyên hình.

Y Ngô Sinh thảng thốt nói, “Đây là... ấn thờ!”

“Ấn thờ?” Ô Hành Tuyết hỏi. “Ý ông là dấu ấn phía sau cổ tôi giống với những dấu ấn bên trong tượng nam đờng nữ đờng à?”

“Đúng vậy,” Y Ngô Sinh sững sờ một lúc lâu mới duỗi tay sờ lên vết sẹo chờng chấtsau cổ mình và lờm bờm, “Hoá ra lại là ấn thờ...”

Giữa lúc nói chuyện, Tiêu Phục Huyền nhìn một lượt sau cổ những người còn lại.

Ô Hành Tuyết hỏi, “Bọn họ có không?”

“Không có,” Tiêu Phục Huyền trả lời, nét mặt trở lạnh đăm đăm.

“Chỉ có mỗi ta thôi à? Bất công thế,” Ô Hành Tuyết khẽ lẩm bẫm một câu, lòng chàng tự nhủ, quả thật chuyện gì người khác không làm thì chàng làm.

Nghĩ đến chuyện này, quả thật có một chỗ — dăng hương.

Chỉ có mình chàng từng lấy ba cây nhang đưa về phía những pho tượng nam đờng nữ đờng ban nãy. Dù không có ý định cúng vái nhưng về hình thức cũng xem như đã dăng hương.

Nếu nói lý do ẩn thờ xuất hiện là vì dăng hương thì có thể giải thích được việc người ta bị trúng chiêu trong thung lũng Đại Bi mấy chục năm về trước. Có lẽ trước khi họ vào thung lũng, họ cầi mong có một chuyến đi thuận lợi, bèn đến miếu tiên ngoài lối vào thung lũng để dăng hương cúng vị sơn thần thung lũng Đại Bi đã sớm ra đi.

Vậy nên... vị bị trấn bên dưới lòng đất thung lũng hẳn nhiên đã thẳng thừng nạp họ vào làm tín đờ.

“Tại sao lại là ẩn thờ?” có người thắc mắc hỏi. “Không phải chỉ có thần tiên cầi hưởng hương khói mới dùng ẩn thờ à?”

“Cùng nguyên tắc thôi,” Y Ngô Sinh thẩn thờ mở miệng. “Khi thần tiên muốn dùng, hương khói thờ cúng mà các tượng thần và tiên sứ khắc ẩn thờ thu được sẽ chuyển hết cho chính bản thân thần tiên. Còn trong trường hợp tà ma dùng...”

Khi tà ma muốn dùng, những thứ mà người bị khắc ẩn thờ nuốt cũng đờu sẽ chuyển hết cho bản thân tà ma.

Y Ngô Sinh chợt thấy tất cả những chuyện này sao mà trở trêu quá đỗi, hẳn và Hoa Chiếu Đình vật lộn c ãu sinh hơn hai mươi năm, thế mà hoá ra chỉ đang đóng vai trò một pho “tượng đ ãng tử” cho kẻ khác, vun đắp dinh dưỡng để nuôi vị bên dưới đáy vực Đại Bi này mà không hay không biết.

“A!” đệ tử trẻ tiên môn nọ vội vã moi túi gấm và nói với Ô Hành Tuyết, “May quá, may mà chúng tôi có chuẩn bị vô mông đan, nếu xuất hiện dấu ấn này chỉ c ãu ăn một viên là có thể hoá giải.”

Ô Hành Tuyết nhận lấy, ngắu nghĩa viên đan giữa ngón tay mình một cách hiểu kỳ r ãi trả lại nó cho đệ tử trẻ kia. “Ta không c ãu, cậu giữ lại đi, đưa ta cũng phí thôi.”

“Sao lại không c ãu!” đệ tử trẻ tức tối. “Nếu huynh không ăn sẽ bị tà ma nhập vào người và biến thành ma đ ãu đấy!”

“Chỉ e là thuốc không có tác dụng mà ta cũng không biến thành ma đ ãu được.”

“Tại sao?!” đệ tử trẻ bất ngờ.

Thì thấy Ô Hành Tuyết cười với mình một chút, “Vì ta vốn dĩ chính là thể mà.”

Lời tác giả:

Chờ lâu QAQ

Chương 23: Thẩm vấn

Có người nhấn vai chàng từ phía sau và gọi, “Ô Hành Tuyệt...”

Tiếng nói rất tr ần và thấp vang bên tai, mang rõ ý định cảnh cáo nhưng hàm chứa chút gì bất đắc dĩ.

Ô Hành Tuyệt quay đ ầu lại, bắt gặp hàng mày sắc trên gương mặt đang nghiêng của Tiêu Phục Huyền. Chàng chợt thấy may mắn thay khi vị Thiên Túc thượng tiên này không thường xuống nhân gian, bởi chỉ bằng gương mặt này thôi thì dù ít nói kiệm lời cũng có thể dụ dỗ không biết bao nhiêu cô nương.

Vừa thoáng động tâm, chàng chợt hỏi, “Ta nói sai sao?”

Tiêu Phục Huyền nhướng mi.

Ô Hành Tuyệt lại nói, “Thân thể này của ta vốn là tà ma, còn gây ra vụ mấy thứ kia hành hương ở nhà họ Hoa. Thiết nghĩ ắt là không dễ bị tà ma nhập vào đâu nhỉ, dù gì cũng là thể xác đại ma đ ầu cơ mà. Vô mộng đan không dễ tìm, bốt dùng viên nào đ ỡ viên nấy, Thượng tiên huynh thấy thể nào?”

“...”

Thượng tiên không có thấy gì cả.

Tiêu Phục Huyền liếc nhìn đôi môi hấp háy liên h ồi của chàng, quay mắt sang chỗ khác và đứng thẳng người dậy, phỏng chừng hết muốn nói gì.

Kết quả Ô Hành Tuyệt lại nhỏ giọng b ồi thêm một câu, “Vớ lại, huynh doạ tiểu đệ tử nhà người ta r ồi kìa.”

Tiêu Phục Huyền: “?”

Thật khó diễn tả biểu cảm của Thiên Túc thượng tiên khi nghe được lời này, bởi Ô Hành Tuyết còn mỉm cười...

Nhưng các đệ tử trẻ tiên môn đã phát rồ.

Riêng câu trước “Ta chính là tà ma” còn chừa cho chàng một đường sống. Đến khi Tiêu Phục Huyền thêm vào một cụm “Ô Hành Tuyết” đã thẳng thừng tiễn bay chàng về nơi xa luôn.

Đám đệ tử trẻ nghe được ba từ này chỉ thấy rạn cả đầu, sấm sét ầm ầm, hốt nhiên bay phách lạc.

May mà cạnh họ còn có một Y Ngô Sinh nhẫn nhịn hết nổi.

Sau sự vụ bị Tiêu Phục Huyền chọt kiếm vào người và bắt “Nuốt ngược vào”, vị tiên sinh này đã luyện ra một bộ lý lẽ hùng biện vô cùng thuyết phục. Thường ngày hẳn dùng để tự nhủ trong lòng, giờ đây có thể đem ra an ủi người khác.

Hắn đỡ các đệ tử trẻ, kể lại một mạch câu chuyện “Đại ma đầu đã bị thương nặng nề cỡ nào ở Thương Lang Bắc Vực, sau đó bị linh hồn một người vô tội nhập vào ra sao”.

Đệ tử trẻ nghe mà nửa tin nửa ngờ. Họ tính hỏi kẻ như Ô Hành Tuyết sao lại có thể bị một người phạm mất thịt nhập thể thì nghe được tiếng vang rỗng rác.

Âm thanh kia chấn động cả thung lũng rộng lớn, khiến mọi người đứng thời ngược mặt.

Phế Tiên đài yên mình trong tĩnh lặng thình lình xuất hiện vô số vết nứt, tựa chừng thứ bị trấn bên dưới chịu dồn ép lâu năm, giờ đây bùng nổ một kích mãnh liệt.

Tà khí đen ngòm bủa ra từ các vết nứt khiến đệ tử tiên môn bất giác rùng mình, nổi da gà khắp người một cách thiếu kiểm soát.

Nền đất chỗ đám Cao Nga rung động rầm rập, xương cốt gãy vụn theo đó nảy lên va vào nhau phát ra tiếng lách cách.

Gian phòng tròn tức thì trở lạnh, ai nấy đều như rơi vào hầm băng.

“Trận à? Sao trận này hình như... bất động?” Đệ tử trẻ lẫm lẫm, ngoái mắt nhìn ba mươi ba pho tượng thần theo bản năng.

Bấy giờ, cậu ta mới phát giác gian phòng tròn này im ru không biết tự lúc nào, những tiếng vọng “Vân Hải đồ đệ ta” của Minh Vô Hoa Tín đã bật âm.

Áp lực nặng nề chất chồng lên nhau tầng tầng lớp lớp dường như đã tiêu hao sạch sẽ chút tiên lực chót cùng của cự trận này.

Trên mặt đất, ánh sáng cự trận dần mờ đi, trận văn vận động không ngừng cũng biến mất.

Kế đó, tiếng vỡ vụn không ngừng vang lên.

Nhóm đệ tử trẻ bất chợt nhìn về Phế Tiên đài, họ tưởng nơi đó sẽ nứt rạn trước tiên. Để rồi phát hiện, âm thanh nổ không bắt nguồn từ Phế Tiên đài mà đến từ... tượng thần.

Ai nấy nhìn về hướng phát ra âm thanh thì thấy vết nứt khổng lồ xuất hiện trên thân những pho tượng thần đặt san sát nhau.

Ô Hành Tuyết liếc nhìn thật nhanh, nhận ra vết nứt kia chạy từ ấn thờ trên bàn thờ của họ và lan rộng lên đỉnh đầu.

Râm râm —

Tượng thần đầu tiên vỡ vụn và sụp đổ.

Râm râm —

Pho thứ hai.

Theo sau là pho thứ ba, thứ tư, thứ năm...

Mỗi một bức tượng to lớn nhường này sụp đổ đều chấn động toàn bộ núi rừng, hưởng hộc có đến bảy nhiều đây bức.

Trong phút chốc, cả căn phòng tròn phủ ngập bụi đất, đá vụn bắn tung khắp nơi. Nếu không nhờ bóng kiếm của Tiêu Phục Huyền che chở thì e là tất cả mọi người đã bị chôn sống dưới đất đá.

Chỉ một giây lát mà toàn bộ ba mươi ba pho tượng thần đồ nát gần như không còn lại gì.

Nhìn qua màn khói bụi, Ô Hành Tuyết thấy chỉ bốn bức tượng vẫn còn đứng nguyên vẹn, dù cả bốn đều tràn đầy vết nứt. Có vẻ chúng chỉ còn giữ một chút thăng bằng mong manh.

“Vừa đúng bốn bức, không hơn không kém...” chàng lầm bầm.

Khi này, khói bụi hăng còn mịt mù nên khó lòng nhìn rõ. Nhưng chàng đoán chừng bốn bức tượng đó là hai nam hai nữ.

Thật vậy, viên đệ tử tiên môn đứng đằng trước hô to tên của những tượng thần còn lại rồi bảo “Hai vị nam tiên, hai vị nữ tiên.”

Ô Hành Tuyết nhìn thoáng qua bốn người trong nhóm Cao Nga, cuối cùng cũng hiểu vì sao những bá tánh kia lại bị “triệu hoán”.

Những pho tượng nam đứng nữ đứng dưới hãm mộ ứng với ba mươi ba bức tượng thần, mỗi pho đứng tử phụng dưỡng một bức, họ dâng tiên lực hồng duy trì sự vận động của cự trận.

Tượng thần một ngày chưa ngã, cự trận một ngày chưa ngưng, Vân Hãi bên dưới Phế Tiên đài một ngày chưa an nghỉ.

Bởi thế Vân Hãi đã “triệu hoán” những bá tánh kia.

Những người phạm vô tội phải gánh chịu hành hạ khốn đốn đến chết, rồi bị phong ấn vào tượng đồng nam đồng nữ, lẽ hiển nhiên sẽ mang oán khí sâu nặng. Oán khí đó đi vào ấn thờ đặt phụng dưỡng ba mươi ba bức tượng thần này...

Một khi thần tiên nhiệm mình trong sự giết chóc và tà oán oan nghiệt thì tiên lực có thể duy trì được bao lâu?

Huống hồ, ba mươi ba vị này vốn là tiên bị phế, e là tiên lực còn lại trên thân tượng hoàn toàn nhờ Hoa Tín để lại trước đây. Mỗi lần bị trấn áp, tiên lực kia lại tiêu hao bớt một ít, cộng thêm tà oán bào mòn thì sớm hay muộn cũng sẽ sụp đổ thôi.

Có lẽ, tiếng “Vân Hãi đò đệ ta” vang vọng khi nãy chính là lần trấn áp chót cùng.

Sở dĩ còn bốn tượng thần chưa bị sụp đổ là nhờ có người báo mộng cho nhóm Cao Nga, họ thoát ra khỏi tượng nam đồng nữ đồng khiến tà oán phụng dưỡng tượng thần cũng vơi đi nhiều ít.

Lúc trước, khi họ nghe Cao Nga nói “có thần tiên báo mộng”, mọi người còn nghĩ vị thần tiên kia chẳng tốt lành gì. Mà giờ ngẫm lại, người đã nói họ “trần duyên chưa dứt” và nói nơi đây “thiếu phần tiên khí” có lẽ chính là thần tiên chân chính, là người muốn tận sức cứu vãn cự trận sắp sụp đổ này.

Ô Hành Tuyết nghĩ đoạn, cảm giác vị tiên báo mộng kia có lẽ chính là Minh Vô Hoa Tín.

Mọi người vừa định mở lời, song tình thế chẳng cho họ cơ hội —

Bốn bức tượng thần còn sót lại không đủ sức chống đỡ đại trận, sau khi gần hết tượng thần đổ nát, Phế Tiên đài cũng đột ngột phát nổ và vỡ tan tành trên mặt đất.

Mặt đất nứt ra một cái huyết mộ sâu hoắm, không ai trông rõ người nằm dưới hố là ai. Họ chỉ thấy tà khí đen như mực đang cuộn vào lẫn nhau và ngùn ngụt trào ra ngoài.

Tà khí trông chẳng khác gì bầy rắn lồm ngồm đang duỗi vô vàn đầu rắn ra, nghe cái miệng khổng lồ để lộ răng nanh và chồm người về trước...

“Cẩn thận...”

Y Ngô Sinh thét lên.

Thế nhưng hắn đã chậm, mấy đệ tử trẻ tu luyện chưa lâu, bị mắc phải luồng tà khí lồng lộng kia thì chẳng khác nào những cái xác biết cử động, tự mình bước ra bên ngoài bóng kiếm đang che chở họ.

Ngay sau đó, tà khí đột ngột ập đến như một đàn mãng xà!

“Aaaaaaaa!”

Tiếng thét kinh hãi vang lên, mấy đệ tử trẻ bị cuốn vào luồng tà khí đen kịt.

Họ rút kiếm trong hoảng loạn, mấy chục lưỡi kiếm sáng choang trắng rõ vụt ra từ trong màn khí đen nhưng chỉ đánh thẳng lên trời chứ chẳng chém được gì.

Có lẽ người nằm dưới huyết mộ đã đói rã rời, chỉ vừa vung tà khí bắt được ba người sống đã lập tức muốn lôi họ xuống huyết.

Ngay khi tiếng sấm nổ đoàng, trường kiếm bên hông Tiêu Phục Huyền tức khắc rời vỏ, chuôi kiếm bật lên trong tay y, mũi kiếm thân dát ánh vàng xoay vòng trên không trung và vẽ nên một đoá hoa kiếm khổng lồ.

Năm ngón tay đặt trên tay cầm màu bạc, y lạnh lùng nhấn mạnh...

Kiếm ý ngút ngàn đổ dập về như núi thét biển gào, lưỡi kiếm lạnh lẽo giương cao hàng chục trượng rĩa hiên ngang chém xuống với công lực tựa ngàn quân.

Một nhát kiếm tương chừng xé biển.

Tà khí che trời lấp đất bị xẻ làm đôi, bất chợt thả lỏng khiến mấy đệ tử trẻ té huych trên mặt đất. Họ nháo nhào quơ lấy kiếm của mình, chỉ kịp nghe một tiếng “Đi” lạnh lùng đã thấy một luồng kim quang quét ngang tới, đẩy ngược cả người lẫn kiếm vào lại bên dưới bóng kiếm kia.

Bọn họ ngoái đầu nhìn liền thấy tà khí ngút trời vừa thả lỏng đã điên cuống tụ lại lần nữa, chúng phồng ra kín mít cả hãm mộ, còn Thiên Túc thượng tiên cầm kiếm trên tay một cách lãnh đạm và tung mình vào màn đen vô tận.

“!!!” Ai nấy đều tái mét mặt mũi, kinh hãi nấc lên theo bản năng.

Song ngay giây kế tiếp, họ đã thấy vô số luồng sáng vàng rực ngân vang tiếng kiếm đâm thẳng ra ngoài từ sâu trong tà khí đen ngòm vô tận.

Hệt như vầng dương chói lọi xuyên xé mây mù.

Thanh kiếm với danh tự “Miễn” kia phóng thẳng lên cao, đâm thủng tà khí vươn ra ngoài rồi lập tức chém xuống một cách tàn nhẫn.

Mũi kiếm chạm mặt đất, toé ra vô vàn tia lửa điện bao bọc trong gió rét và sương giá, dưới cái lạnh và cái nóng cực độ giao hoà, toàn bộ tà khí bị quét bay không còn tăm hơi.

Ô Hành Tuyết trông thấy Tiêu Phục Huyền nắm chuôi kiếm, chống một gối phía trước huyệt mộ.

Chàng bước ra khỏi bóng kiếm bảo hộ, bỏ ngoài tai mọi lời khuyên ngăn của các đệ tử trẻ mà bước đến trước.

Tà khí đen kịt tản ra để lộ người nằm bên dưới huyệt mộ.

Đó quả thật là Vân Hải.

Hắn giống tượng thần bên ngoài kia đến mức có thể đoán chắc người đặt bức tượng thần bên trong hẳn mộ là một người vô cùng thân thuộc với hắn.

Bức tượng thần được điêu khắc bằng đá nên có màu xám trắng, mà so ra trông hắn còn cô tịch hơn khối xám trắng kia. Gương mặt này nếu khoác thêm thần thái, điểm chút hồng hào thì hẳn là một nam nhân muôn phần anh tuấn.

Song giờ đây, mái tóc dài thướt rũ rượi trên mặt, dây leo quấn chằng chịt quanh người, quần áo đen kịt chằng khác nào tà khí vờn quanh tứ phía, rồi cuộc chằng còn lưu lại cho hắn dáng vẻ một người đã từng sinh sống tại Tiên Đô.

Dây leo cuộn bò lên tận cổ hắn, có một nhánh cây vươn dài nối liền đóa hoa thật to nhưng sớm héo tàn trên đầu cành, đóa hoa nõ vừa khéo che đi nửa mặt hắn.

Ô Hành Tuyết duỗi tay muốn vén đóa hoa kia ra một chút nhưng bị Tiêu Phục Huyền nắm lại.

Có đi đâu động tác nõ đã nổi gió khiến đóa hoa kia lung lay đôi chút...

Giữa những phiến lá đung đưa, nửa gương mặt bị che khuất của Vân Hãi thoáng hiện ra.

Ô Hành Tuyết chau mày.

Nếu nửa gương mặt bên ngoài của hắn mang phong thái anh tuấn của tiên nhân, thì nửa bên này có phần hơi đáng sợ — nó rướm đầy vết thương, trông thật quý mị.

Không biết lẽ gì đã biến hắn thành như thế này.

Và càng không biết năm xưa, Hoa Tín đã cảm thấy ra sao khi mang theo kiếm bước vào thung lũng Đại Bi và trông thấy đò đệ của mình ra nông nổi.

Thanh kiếm của Tiêu Phục Huyền chọt rung lên, y rút nó ra khỏi đá và đâm ngược trở lại.

Giữa chấn động từ kiếm ý, tất cả mọi người ở đây nghe thấy âm vang lạnh lạnh như tiếng chuông truyền khắp thung lũng. Chỉ đánh một tiếng cũng khiến các đệ tử trẻ tiên môn ôm đầu thụp người xuống.

“Đây là tiếng gì vậy?!” Họ đứng sát nhau mà thậm chí không nghe được tiếng người bên cạnh, thiếu đi đâu phải hét to lên.

Y Ngô Sinh gõ lên trán họ trấn an một chút thì ba người mới bình tĩnh lại.

Xong xuôi, hắn nhìn chuỗi tiên kiếm rung động không ngừng của Tiêu Phục Huyền và nói, “Đó ắt là... thâm vấn.”

Truyền thuyết kể rằng, khi Thiên Túc thượng tiên giáng *hình* sẽ thay trời khảo linh, thâm vấn tà ma từ đâu mà đến.

Vì thế, giữa âm thanh vang rền không nghỉ của thanh kiếm và sương đen khắp lối, khung cảnh mấy trăm năm trước hiện ra trước mắt mọi người.

Lời tác giả:

Trước giờ cập nhật ngày mai, tất cả bình luận trong chương này đều được phát lì xì ~ chúc các bạn siêu dễ thương một Giáng Sinh vui vẻ nha ~

Chương 24: Vân hải

Mấy trăm năm về trước, ở nhân gian vẫn còn Vương Đô, nơi ấy nằm bên cạnh Thái Nhân tiên sơn.

Nơi quan trọng nhất tại Vương Đô có tên Vãn Thiên Liêu, được dùng để cúng bái Linh đài Thập nhị tiên, phụ trách bói thiên cơ và có mối quan hệ mật thiết với các tiên môn cường thịnh đương thời.

Trông coi Vãn Thiên Liêu là hai vị Tả Hữu đại liêu sứ, phụ thân của Vân Hải là một trong hai vị đó.

Công việc này vừa oai phong vừa nguy hiểm, nó khiến người khác ngưỡng mộ và cũng làm bao người đổ kỵ. Những lúc tốt đẹp thì huy hoàng bậc nhất, mà lúc tệ lậu lại tan cửa nát nhà.

Vân Hải gặp Minh Vô lần đầu tại phủ dành cho khách bên trong Vãn Thiên Liêu.

Khi đó hắn vẫn còn nhỏ, lại được nuông chiều từ bé nên xem Vãn Thiên Liêu như căn phủ thứ hai của gia đình và vẫn thường đùa giỡn trong sân vườn bên ngoài hành lang khách phủ.

Hôm nọ, hắn đuổi theo một chú chim thông và rẽ gấp qua khúc cua hành lang, suýt nữa đã đụng trúng một vị khách vắng lai.

Giữa lúc hốt hải, một cơn gió lộng lên từ hư không chắn ngang trước mắt, kẻ đó có bàn tay đỡ trán hắn đang chúc về phía trước.

Những người có trách nhiệm chăm sóc hắn hô to “Cẩn thận” rồi nhào nhào chạy đến. Họ bế vôi hắn lên và lùi về sau mấy bước, tiếp đến cúi đầu với vị khách kia theo một tác phong vừa kiêu dè vừa kính sợ.

Chỉ mỗi Vân Hãi không biết sợ là gì, còn tò mò ngẩng đầu nhìn.

Hoa Tín hôm đấy khoác dáng vẻ người thường chốn nhân gian, không dắt theo huơu trắng như trong tranh và tay cũng không nâng đèn chiếu thế. Trang phục hẳn chỉ thuần một màu trắng giản đơn, tóc buông dài vén lên ngẫu nhiên và được cấm xéo qua bởi một cây trâm gỗ chưa khắc hình.

Đây là phong cách thường gặp nhất của người đi đường trên phố xá Vương Đô, thế mà vẫn khiến người nhìn ngẩn ngơ.

Đến khi Vân Hãi hoàn hồn, Hoa Tín đã đi đến cuối ngã rẽ hành lang và bước chân vào khách đường, bóng bạch y lướt trên ngưỡng cửa cao cao, thoát cái đã mất dạng.

Vân Hãi ngóai đầu, ngẩng mặt hỏi người chăm sóc mình, “Đó là ai thế?”

Họ chỉ ậm ừ nhẹ nhẽ rồi bẽ hẩn rời khỏi khách đường, khi ra đến góc sân sau hành lang mới nhỏ giọng đáp, “Đó là tiên hữu của đại nhân.”

Thuở đó Vân Hãi còn hiểu chuyện còn chưa bao nhiêu, chứ nói chi đến các quy củ giữa tiên và phàm. Hẳn chỉ ngây ngô nghĩ rằng: Thiên thông quản đại được gọi là “tiên”, người có quan hệ thân thiết được gọi là “hữu”.

Thành thử, hẳn định ninh vị “Tiên hữu” nọ chính là người thế đấy, để rồi sau mới ngở ra người nọ vài năm mới xuất hiện một lần.

***

Lần thứ hai Vân Hãi trông thấy Minh Vô Hoa Tín, đã sáu năm trôi qua.

Khi đó, Vương Đô chìm trong loạn lạc và chướng khí mịt mù, người phụ trách Vấn Thiên Liêu đã đổi từ lâu. Phụ thân hẳn bị kẻ lập mưu hãm hại, hơn một nửa gia nhân trong phủ đầu mất mạng, chẳng mấy chốc mà cả phủ đệ huy hoàng đã hoá tan tác.

Tuổi hẳn vẫn còn nhỏ lắm song đã mang danh con trai tội nhân, dẫn đến hệ quả không được phép dùng tên họ gốc của mình nữa. Hẳn đi theo một

nhóm lưu dân di cư về nam, chật vật một đường đến được Ngự Dương.

Ngự Dương bấy giờ lo ngại họa loạn lan đến nên vội vã phong thành, lưu dân tiến thoái lưỡng nan rồi chỉ đành sống tạm bợ trong miếu hoang ngoài sơn dã.

Đợt rét đậm năm đó lạnh lẽo cùng cực, quá nửa số lưu dân chẳng chống cự qua nổi một tháng. Thế nên, trong căn miếu hoang chốn sơn dã kia chất ngập xác chết nằm thành tùm năm tùm ba, oán khí nặng nề, dẫn về không ít các loại tà ma âm sát.

Cặng mình gắng sức hết mùa đông, đã chẳng còn bao người sống sót bên ngoài sơn dã.

Vân Hải chính là một trong số người còn lại.

Ngày hôm đó, hắn cuống đoạt thức ăn từ tay một sinh vật tính âm đã tàn phế nửa thân, kéo lê một bên cẳng chân bị con vật tính âm đó đánh gãy, ôm lấy mắt trái bị cào rách của mình và trốn trong một hang núi.

Hắn cuộn người ở phía sau vách đá, chùi sạch máu me quanh mắt, nắm chặt miếng thịt không rõ ngọn nguồn trong tay rồi há miệng toan cắn. Bất chợt từ trong sơn cước rét lạnh, một ánh đèn rọi tỏ giữa màn đêm.

Vân Hải đã tập thành thói quen, không cần biết đó là người phương nào vật nơi đâu đã nhanh chân nhồm dậy muốn bỏ trốn.

Nhưng ánh đèn kia đến quá nhanh.

Hắn còn chưa kịp chạy một bước thì người nâng đèn đã đứng trước mặt.

Vân Hải còn nhớ rõ gương mặt ấy, tuy hắn chỉ gặp qua một lần, tuy hắn không nên ghi nhớ sâu đậm, thế mà hắn thật sự nhớ rõ. Dù đã cách sáu năm ròng nhưng chỉ thoáng nhìn đã nhận ra.

Người ấy không phải ai khác mà chính là vị khách vắng lai tại Vãn Thiêu Liễu năm nào, là vị tiên hữu của phụ thân.

Vân Hải ngược mắt nhìn người nọ, động tác giống hệt khi còn bé thơ.

Chẳng qua khi xưa, hắn mở to đôi mắt tròn xoe đầy vẻ tò mò, còn giờ đây đã mù một mắt, mang theo nửa thân thể đầy máu và gương mặt chết lặng.

Hắn lệch cánh chân gãy, quỳ xuống ng ồi phía sau tảng đá lạnh lẽo, gương mắt nhìn người mà mình từng kinh h ồng một thoáng năm xưa và nghe đối phương mở miệng nói, “Ta được người gửi gắm đến đón con.”

Giọng nói ấy thật êm tai, xuyên qua sương mù đêm lạnh mà rơi xuống như cơn gió ấm n ồng k ềcận.

Phàm nhân quá đổi lạ kỳ. Gia phủ tan thương không khóc, sống đời khát cái lưu dân không khóc, chịu đông rét chịu đói khát không khóc, gãy chân mù mắt cũng không khóc...

Thế mà nghe người nói câu “Ta đến đón con”, hai mắt đã đỏ bừng.

Vân Hải siết chặt tảng thịt chết trong tay với gương mặt vô cảm và đôi mắt hoen đỏ nhìn Minh Vô Hoa Tín.

Khi thấy đối phương đưa tay v ề phía mình, hắn bất ngờ bùng nổ, nắm chặt lấy bàn tay từng đỡ trên trán mình mà há miệng cắn mạnh xuống.

Hắn cắn rất mãnh liệt, chỉ trong giây lát mà thoáng chừng người được mùi máu trong miệng. Miệng n ồng mùi máu, hắn phần nộ đay nghiến trong lòng: *Không phải người là tiên h ữu ư? Nếu đã là “h ữu” thì khi cha ta bị mưu hại người đang ở đâu? Khi cha ta bỏ mạng người đang ở đâu? Khi tan cửa nát nhà thì người đang ở đâu?!*

Là ai gửi gắm cho người, vì có gì giờ lại đến đón ta?!

Dù hắn chỉ uất hận trong lòng thôi nhưng đối phương dường như nghe được tất cả.

Sau một lúc lâu, ch ất giọng bù tai kia vang trên đỉnh đ ầu hắn, “Linh đài có thiên quy, ta không thể nhúng tay vào sự vụ dưới nhân gian.”

Giọng nói ấy dịu dàng và ngọt ngào nhưng lại không vương xúc cảm sâu đậm — không có bi ai khi bằng hữu qua đời, không có áy náy bất lực khi khoan tay đứng nhìn, thậm chí chẳng nghe được chút nào tiếc thương, tưởng chừng chỉ là một con người mang ý chí sắt đá.

Song mãi hồi lâu sau, Vân Hải mới nhận ra: Tiên nhân vốn thần thông quảng đại, sao có thể bị hấn cản mạnh vào tay, và càng không thể bị hấn cản đến chảy máu òạt.

Người kia có thể ngăn cản nhưng đã không can ngăn, người kia đang cho hấn cơ hội cản xé cho hả giận.

Nghĩ đến đây rồi, cuối cùng hấn cũng dằn nhả miệng ra.

Hoa Tín không lau đi vết thương rách miệng và máu tươi trên da, mà chỉ cúi người kiểm tra con mắt bị thương và cẳng chân gãy của hấn rồi nói, “Đi thôi, ta dẫn con về trị thương.”

Vân Hải né đầu mình khỏi tay người kia, khàn giọng cất lời, “Không đi được.”

Hoa Tín không mấy may để tâm đến lời chống cự của hấn, còn hơi ngạc nhiên hỏi, “Lưỡi vẫn còn à?”

Vân Hải, “...”

“Ta còn tưởng không nói được nữa rồi.” Hoa Tín nói, đồng thời khẽ nhấc tay.

Một con hươu trắng phóng ra từ cánh rừng phía sau, Hoa Tín đặt Vân Hải trên lưng hươu và dẫn hươu xuống chân núi.

Dường như sợ bị té ngã, Vân Hải vừa ngồi lên lưng đã trở người ra, chỉ có thể ngoan ngoãn dựa vào phía trước và nghe Hoa Tín hỏi, “Con bao lớn rồi?”

Vân Hãi thần cười gằn: *Đến cả những việc này còn không biết tí gì mà dám xưng là “Tiên hữu”.*

Hoa Tín vẫn giữ vẻ bình tĩnh, “Thời gian trên Tiên Đô rất chậm rãi nên ta không nhớ những việc ấy đâu.”

Vân Hãi: “Mười một.”

Hoa Tín hỏi tiếp, “Thế tên thì sao?”

Vân Hãi lại cười gằn trong lòng cái nữa.

Hoa Tín nói, “Sau này con không cần tên tục ấy nữa, nếu lấy theo danh Vân thì cứ gọi con là... Vân Hãi đi.”

Vân Hãi: “...”

Đã lâu hắn không nhắc đến tên họ của mình nên cũng sắp quên mất thật rồi. Song, khi nghe Hoa Tín nói vậy vẫn khiến trong lòng trời lên đau khổ mà cơ thể chẳng cách nào nhúc nhích được, hắn bèn nhắm mắt lại.

Từ đó về sau, hắn tên là Vân Hãi.

***

Phàm nhân không thể lên toà tháp ba mươi ba tầng trên Thái Nhân tiên sơn nên tất nhiên không cách nào bước đến Tiên Đô.

Khi Hoa Tín nói “Dẫn con về trị thương” ý là sắp xếp cho hắn đến nhà họ Hoa.

Người ta gọi là “sắp xếp”, nhưng trong mắt Vân Hãi, đó chẳng qua là quăng hắn vào nhà họ Hoa.

Nhà họ Hoa năm đó chưa đến Đào Hoa châu, đệ tử môn hạ chưa đông đúc như sau này nhưng cũng đã cực kỳ hưng thịnh.

Đa số đệ tử nhà họ Hoa nhập đạo bằng kiếm, chỉ có một số ít tu về y thuật. Song dù là tu theo đường nào đi nữa thì cũng có đầy công việc và bài vở hàng ngày.

Chỉ riêng mỗi Vân Hãi vừa không có kiếm riêng mà cũng không có phương thức luyện đan để thực tập nốt.

Sau khi dưỡng lành mắt và chân, hắn ta đã rảnh rỗi đến phát điên, ngày ngày chạy long nhong khắp các toà đường trong nhà họ Hoa. Hắn hỏi gia chủ nhà họ Hoa rồi hỏi sang các vị đường trưởng lão là mình nên luyện gì thì tốt? Hoặc hỏi chừng nào hắn mới có thể sở hữu thanh kiếm cho riêng mình?

Thế mà từ gia chủ cho đến trưởng lão đều ngợi khen tư chất hắn là dạng trăm năm hiếm thấy, có kỳ tài ngút trời, căn cốt tuyệt hảo, đồng thời thoái thác nói rằng hắn là đệ đệ do đích thân Tiên thủ Linh đài là Hoa Tín nhận về nên họ không thể thay thế Hoa Tín để dạy dỗ hắn, bởi làm thế là vượt quá giới hạn, và kết luận rằng hắn nên chờ vị tiên đến tự truyền dạy.

“Vậy người kia phải đến dạy con chứ!” Vân Hãi thốt.

Gia chủ và trưởng lão đều không thể trả lời mà chỉ đành cười trừ.

Sau năm lần bảy lượt như vậy, Vân Hãi đã chán ngán việc tự vấn bản thân và không thắc mắc gì vấn đề này nữa. Thỉnh thoảng thấy đệ tử khác luyện kiếm, hắn sẽ đứng nhìn một chút. Rồi khi đệ tử luyện đan hắn cũng xem qua vài lần.

Nhưng phần lớn thời gian, hắn lòng vòng trong Tàng Thư các.

Trong Tàng Thư các có lưu giữ tượng thần và tranh chân dung của Hoa Tín. Lâu lâu, hắn đọc một quyển sách nào đấy thấy được, bèn thần thờ trước bức ảnh ấy cả ngày, lòng mang một nửa giận nger một nửa trách cứ.

Tuổi trẻ thiếu niên khí phách hào hùng, sao có thể chấp nhận bị bỏ rơi.

Chưa kể, hẳn thật lòng rất muốn nhanh chóng học hỏi và gầy dựng tên tuổi...

Hắn cứ lần thân như thế hai năm mà không rõ nguyên do, ngần người đến vô cảm rồi mới gặp được Hoa Tín lần nữa.

Tưởng chừng Hoa Tín đã quên bẵng đi người đò đệ duy nhất này, hôm đấy hẳn đến nhà họ Hoa cũng không phải để tìm Vân Hải. Song, Vân Hải tuyệt nhiên không từ bỏ cơ hội và tìm cho bằng được Hoa Tín trước khi người kia đi mất.

Đầu tiên, Vân Hải ngoan ngoãn gọi một tiếng “Thưa sư phụ” xong xuôi mới hỏi, “Tất cả đệ tử trong môn phái đều được tu luyện, chỉ mỗi mình ta ngoại lệ. Không biết có phải sư phụ đã hối hận vì đưa ta về đây không? Nếu thật là thế, mong sư phụ đừng ngại cho ta hay, để ta tự giác rời khỏi đây là được.”

Hắn đã được nuông chiều từ tấm bé, trên người luôn mang chút gì kiêu ngạo. Về sau lưu lạc đầu đường xó chợ làm ăn may mắn lưu dân đã bỏ sung đôi phần nhạy cảm đầy sắc bén. Khi này tuổi hắn vẫn còn trẻ, cả hai nét kiêu ngạo và nhạy cảm đều hiện rõ trên mặt chẳng chút nào giấu giếm.

Hoa Tín vốn không tính trả lời, nhưng thấy vẻ mặt hắn như vậy hồi lâu thì vẫn đưa ra một lời giải thích, “Căn cốt của con quả thật tuyệt hảo, hiếm gặp trên thế gian. Nếu con thật lòng muốn nhập đạo, ắt nhiên dễ dàng phi thăng thành tiên hơn những người khác rồi. Như vậy không cần gấp gáp chi đâu một hai năm.”

Vân Hải hỏi, “Không cần gấp gáp một hai năm tức là bao lâu nữa?”

Hoa Tín đáp, “Chờ đến lúc thích hợp để con cần kiếm.”

Vân Hải vẫn không từ bỏ, “Vậy tại sao hiện tại không thích hợp?”

Mãi lâu về sau, Vân Hải hãy còn nhớ rõ ánh mắt Hoa Tín nhìn mình trong khoảnh khắc ấy, ánh mắt thật tĩnh lặng mà tựa như thấu tỏ hết cả. Hoa Tín nói, “Vì hiện tại con vẫn luôn nghĩ đến việc giết sạch những người đã

mưu hại phụ thân con, con muốn họ phải chịu đựng mọi đi ều tra tấn, muốn nợ máu phải trả bằng máu.”

Vân Hài lặng thinh.

Một lúc sau, hắn mới nói, “Su phụ thật anh minh thông tuệ, mắt người sáng tựa ánh đuốc. Ta xác thật có nghĩ như vậy. Thế nhưng chẳng lẽ ta không nên nghĩ vậy ư? Chẳng lẽ tu hành là phải không yêu không hận, không thù không oán, chẳng lẽ ta phải giống như ngài, có thể bình tĩnh nhìn những người kia sống lâu trăm tuổi ư?”

Hoa Tín không đáp lời.

Vân Hài vẫn nhìn hắn đau đáu, nhìn đến mức đỏ bừng hai mắt, chẳng khác gì lúc xưa tay siết chặt tảng thịt chết kia mà lặng lẽ giã giụa c ầu được sống sót trong hang động.

Cuối cùng, Hoa Tín nói, “Không ai bắt con phải giống như ta cả. Thế nhưng con nên biết tu hành là một chặng đường dài, và con đường con hằng tìm kiếm quá ngắn ngủi.”

Vân Hài, “Ngán ở đâu?”

Hoa Tín, “Giết người chẳng qua chỉ là một nhát kiếm. Giết xong rồi sẽ thế nào? Lúc đó con chẳng còn điếm tựa nào nữa.”

Thì chờ đến lúc không còn điếm tựa lại nghĩ tiếp.

Vân Hài tự nói với mình. Song bên ngoài hắn chỉ mấp máy môi, sau cùng thì lễ và buông mắt, nói, “Đệ tử minh bạch, ta... ta sẽ cố gắng.”

Trên một phương diện nào đó, hắn ta quả thực là một kỳ tài ngút trời. Hắn ngỡ lời sẽ cố gắng thì không còn thấy dáng vẻ lúc trước. Hắn không ngóng trông kiếm của mình và cũng không đến những chỗ luyện đan nữa. Suốt thời gian đó, hắn vẫn một mực dành thời gian ngâm mình trong Tàng Thư các hàng ngày.

Cứ thế thấm thoát đã qua hai năm.

Trong quãng thời gian hai năm ấy, Hoa Tín đã ba lần đến nhà họ Hoa. Cả ba lần đó, Vân Hãi đều ở yên trong Tầng Thư các chứ không đuổi theo hỏi dò sự phụ nữa.

Lần kế tiếp Hoa Tín gặp hắn, chàng trai nọ trông khác hoàn toàn cậu thiếu niên siết chặt tảng thịt chết bên trong hang núi năm nào.

Mặc dù hắn chỉ vừa mười sáu.

Hoa Tín thấy vậy, thử thách lai rai hắn thêm một năm nữa.

Đến năm mười bảy tuổi, Vân Hãi có kiếm của riêng mình.

***

Thuở trước vào thời điểm còn chưa rơi vào quên lãng, người đời từng miêu tả Vân Hãi như sau:

Người này có kỳ tài ngút trời, trăm năm hiếm thấy, mười bảy tuổi đã sở hữu kiếm riêng, sau tám năm dùi mài tu hành, hắn được hưởng vô vàn cơ duyên mà nhiều người mong mỏi cả đời cũng chẳng thấy, cuối cùng một sớm phi thăng thành tiên. Hoa Tín và hắn có tình nghĩa thầy trò sâu đậm, sau này cùng đứng trên Tiên Đô. Đây có lẽ là câu chuyện đầu tiên về hắn được người đời ca tụng...

Vì người này tuổi trẻ tài cao, câu chuyện về ngày Vân Hãi thăng thiên lên Tiên Đô đã dật nên một giai thoại thường xuất hiện trong lời kể chúng tiên. Thế nhưng đối với bản thân, đi đâu Vân Hãi nhớ rõ nhất vào ngày hôm ấy không phải là việc hắn đã bước lên đỉnh tháp Thái Nhân tiên sơn ra sao, bước vào Tiên Đô như thế nào...

Mà là việc hắn đã trông thấy hai người.

Lời tác giả:

Ôi... Cuối cùng cũng viết đến người nào đó trên Tiên Đô rồi...

Chương 25: Linh vương

Hôm đó khi Vân Hãi vừa vào đến Tiên Đô, đã có một vị tiên sứ Linh đài cầm gậy ngọc dài đứng đợi sẵn.

Tiên sứ vừa thấy hắn liền mỉm cười niềm nở, “Chào Lang quan.”

Giọng của người trên Tiên Đô cứ thật mềm mại, cuối câu hơi cao lên, hai chữ nợ còn mang hàm ý thân thiết thế nào, nghe bùi tai tới lạ...

Vân Hãi thần nghi.

Hắn hỏi, “Vì sao lại gọi như vậy?”

Tiên sứ Linh đài đáp, “Những tiên quân chưa phong hào đều được gọi như vậy.”

Vân Hãi: “Ai gặp ta cũng sẽ gọi như thế à?”

Tiên sứ Linh Đài gật đầu. “Ai gặp cũng sẽ gọi như thế.”

Vân Hãi: “Tiên thủ cũng gọi vậy ư?”

Tiên sứ Linh đài hơi ngỡ ngàng. “?”

Vân Hãi khoát tay. “Ta chỉ thuận miệng hỏi thôi.”

Tiên sứ Linh đài dẫn hắn lên một bậc thang dài vô cùng, chỉ tay từ xa và nói, “Thưa Lang quan, tất cả tiên nhân mới đến đều phải ghé bái trời trên Linh đài, nhận một chỉ thiên chiếu, tiếp đó sẽ gặp Linh đài Thập nhị tiên. Gần như tất cả chúng tiên tại Tiên Đô đều tôn kính Linh đài Thập nhị tiên và đặc biệt là Tiên thủ Minh Vô.”

Theo lẽ hiển nhiên, Vân Hãi vui mừng tột độ, Hoa Tín vốn không thường xuống nhân gian nên một năm hẳn cũng không gặp người kia được mấy lần.

“Thế nhưng cậu vừa nói g ần như?” Vân Hãi thắc mắc.

“Đúng vậy,” tiên sứ Linh đài giải thích, “có hai vị ngoại lệ.”

Ắt là cậu ta đã giải thích việc này với rất nhiều người r ồi nên khi thấy Vân Hãi tò mò chỉ trình bày đơn giản, “Hai vị ấy không thăng thiên từ tu hành mà được Thiên đạo Linh đài trực tiếp triệu hoán.”

Cậu ta giải thích cho Vân Hãi ý nghĩa của triệu hoán, xong nói tiếp, “Thiên đạo có chiếu lệnh gì cũng sẽ báo thăng cho hai vị ấy, người khác không ai biết được, lẽ hiển nhiên họ không thuộc quản lý của Linh đài Thập nhị tiên.”

“Trực tiếp nhận thiên chiếu?” Vân Hãi sững sờ cùng cực.

“Đúng thế.”

Với t ầm ảnh hưởng sâu nặng của V ấn Thiên Liâu, Vân Hãi tưởng rằng Linh đài Thập nhị tiên là vị trí tối cao của Tiên Đô, và Minh Vô Hoa Tín là tôn sư được kính trọng nhất trong bậc tôn giả. Giờ đây mới nghe đến việc có hai vị nằm ngoài nơi ấy, hẳn nhất thời không biết nên tiếp nhận thế nào.

“Nói thế chẳng phải so ra còn hơn vị trí Tiên thủ...” Vân Hãi bật thốt.

Tiên sứ Linh đài không thể trả lời câu hỏi này, dù sao bản thân cậu cũng trực thuộc Linh đài. Cậu chỉ đành ngừng đoạn, nói qua loa, “Hai vị ấy không quan tâm những việc lẻ tẻ, không hưởng thờ phụng, không nhận đi ều động của Linh đài. Nói chung, họ không can thiệp vào chuyện của Linh đài và ngược lại, cả hai bên đều kính trọng lẫn nhau, kính trọng lẫn nhau.”

“Hai vị nọ dung mạo ra sao? Phong hào là gì? Có dễ nhận diện không? Sau này ở Tiên Đô nhớ gặp mặt có c ần tránh đi không?” Vân Hãi suy tư r ồi

cười nói, “Tính ta ưa đùa giỡn, nhờ đâu sợ ý đắc tội người ta mà không biết thì không hay lắm. Phiền tiên sứ nhắc nhở trước một vài điểm?”

Tiên sứ Linh đài đáp, “Một vị phong hào Thiên Túc, khi triệu hoán được trời ban danh tự ‘Miễn’, chương quản hình xá. Trên xương tai có bậ́m ba thanh đinh tang, hẳn là dễ nhận diện.”

Vân Hài: “Đinh tang? Sao lại là đinh tang?”

Tiên sứ Linh đài đáp, “Không rõ, trước giờ đều gọi như thế. Thiên Túc được triệu hoán từ rất sớm, từ khi Linh đài Thập nhị tiên ra đời đã có ngài ấy rồi nên chúng tiên cũng theo đó mà tỏ lòng tôn kính. Lại nói, tính tình vị Thượng tiên ấy khó gần, đâm ra cũng không ai dám hỏi nhiều.”

Vân Hài tự nhủ với lòng nếu mình tránh được thì cứ tránh vẫn hơn.

“Vị còn lại thế nào?”

“Vị còn lại... vị còn lại thăng thiên còn sớm hơn Thiên Túc thượng tiên,” Tiên sứ Linh đài cho hay. “Ngài ấy phong hào Linh Vương, khi triệu hoán được trời ban danh tự ‘Chiêu’.”

Linh Vương...

Vân Hài còn chờ nghe kể tiếp thì thấy tiên sứ Linh đài nọ chợt ngăn người. Dường như cậu thấy ai đó nên bèn xoay người lại, gác gậy ngọc và cúi người trịnh trọng thi lễ.

Vân Hài vừa tính xem xem là ai mà tiên sứ Linh đài phải kính cẩn như vậy thì đã nghe tiên sứ mở lời, “Không biết Thiên Túc đại nhân ghé Linh đài có việc chi?”

Vân Hài ngỡ ngàng, ngoái đầu lại nhìn thì thấy Thiên Túc thượng tiên đang bước lên bậc thang.

Đó là một chàng trai trẻ tuổi tốt độ, lạnh lùng và toả đầy áp lực. Quả thật, dù có đứng giữa nhóm chúng tiên cũng nổi bật vô cùng, chỉ nhìn từ đằng xa

hàng mấy bậc thang vẫn có thể cảm nhận sát khí nồng đậm bao quanh ba thanh đỉnh tang trên xương tai y. Trong y tưởng chừng sắt lạnh phủ ngọc thạch, khí chất ngang ngược và lãnh đạm thoát ngõ mâu thuẫn, nhưng hoà chung một chỗ mang đến cảm giác đặc biệt vô cùng.

Chẳng là Thiên Túc tính tình khó gần chứ không phải ngạo mạn vô lễ. Y gật đầu với tiên sứ Linh Đài và cất giọng nhàn nhạt, “Có việc.”

Tiên sứ Linh Đài nói, “Hôm nay có Lang quan phi thăng, có lẽ nhóm Tiên thủ còn đang bận bịu, để không chậm trễ, có cần ta đi trước báo tin không?”

Nghe câu “Lang quan phi thăng”, Vân Hải cười khẩy, quay sang hành lễ với cậu ta và nói, “Đại nhân có việc xin mời vào Linh Đài trước, ta nói chung tương đối rảnh rỗi, có thể chờ thêm ít lâu.”

“Không cần.”

Thiên Túc chuyển tầm mắt sang, gật đầu với hắn một cái. Kế đó tiếp tục cất giọng trầm thấp một cách lạnh nhạt, nói, “Người đi với cậu ta, ta không đến tìm Hoa Tín.”

Khi y còn đang nói, màn sương lành lạnh ngoài lối vào Tiên Đô lại khẽ động, tiếng hành lễ của tiên sứ trong cửa vang vào từ xa, nghe qua vô cùng cung kính.

Sao hôm nay tập nập quá vậy.

Vân Hải nghĩ thầm, đoạn nhấc chân tính bước tiếp lên trên thì nhác thấy Thiên Túc thượng tiên dừng động tác, mắt lướt nhìn cửa vào phía dưới bậc thang.

Rồi kế tới, vị tiên sứ Linh Đài vội khom người thi lễ với người vừa vào từ đằng xa.

Vân Hải tò mò ngoảnh nhìn thì thấy một bóng người đang bước qua màn sương lạnh.

Người nam này vận áo lụa màu bạch ngọc, thít chặt đai nơi cổ tay và eo, trên có thêu hoa văn chìm ánh bạc, tôn lên vóc người cao đĩnh với đôi chân dài, toát ra thần thái quý phái đầy đặn dĩ.

Sau khi người này bước khỏi màn sương thì không đi tiếp mà nghiêng người chờ đợi gì đó.

Giây lát sau, có hai tiên đờng theo gót bước ra từ màn sương. Một cậu vác thanh trường kiếm, miệng càu nhàu một cách khó chịu, “Bẩm đại nhân, nó nặng thật đấy ạ.”

Thanh kiếm ấy xinh đẹp muôn phần, trên vỏ kiếm chạm hoa văn bạc tinh tế, ngó chừng dáng bộ bước không nổi của cậu tiên đờng kia thì thanh kiếm này thật sự rất nặng.

“Có nặng như người không, đưa cho ta nào,” người nọ đáp ngược lại.

Tiên đờng vừa nghe vậy thì hớn hở hẳn ra, lập tức ném thanh kiếm về phía trước —

Người nọ bắt lấy kiếm bằng một tay.

Thanh kiếm xoay vài vòng trên ngón tay thon dài nhưng đã được nắm vững chãi. Người kia cầm kiếm và ngoảnh người bước lên bậc thang đầy khí khái.

Đến bấy giờ, Vân Hải mới nhận ra người nọ đeo mặt nạ.

Trên mặt nạ cũng chạm những đường vân mỏng cầu kỳ và xinh đẹp như trên vỏ kiếm, và cũng toát ra khí chất cao quý đẹp đẽ thật ma mị. Giữa chúng tiên, nó nổi bật chẳng khác nào đỉnh tang trên xương tai Thiên Túc.

Vân Hải thấp giọng hỏi tiên sứ Linh đài, “Vị đó là...”

Tiên sứ Linh đài nhỏ nhẹ đáp, “Chính là người kia mà ta nhắc đến.”

Khi người kia thông thả cất bước lên bậc, ánh dương bàng bạc rã màn mây mù trên Tiên Đô đặng vẽ nên vầng hào quang sáng ngời bọc lấy dáng

người thon cao của y.

Vân Hải chợt nhớ về cái tên trời ban cho người kia, Chiêu.

“Vì sao vị Linh Vương này phải mang mặt nạ? Lẽ nào cần kiêng kỵ đi đâu gì?” hắn lại hỏi.

Tiên sứ Linh đài nhỏ giọng đáp, “Cũng không phải có gì cần kiêng kỵ, chẳng qua Linh Vương đại nhân luôn mang mặt nạ mỗi khi tiếp nhận thiên chiếu đi làm việc.”

“Làm việc gì?”

“Chuyện này chỉ có Thiên đạo mới rõ,” Tiên sứ Linh đài không nói nhiều.

Vân Hải những tưởng vị Linh Vương này sẽ lãnh đạm khó gần như Thiên Túc, để rồi nhanh chóng phát hiện không phải như vậy.

Linh Vương đi lên vài bậc thang rồi chợt ngừng bước.

Dù đang đeo mặt nạ, nhưng có thể thấy rõ y hơi nghiêng đầu, khẽ khàng nhìn sang Thiên Túc.

Chính chủ chưa nói gì, song hai tiên đồng bên người đã lên tiếng trước, họ hành lễ với Thiên Túc, hô to từ dưới bậc thang xa xôi, “Bẩm đại nhân, đại nhân nhà ta nói trò đùa lần trước chỉ là hiểu lầm thôi, đáng ra chúng ta không nên làm vậy.”

Thiên Túc không tỏ vẻ gì, chỉ im lặng nghe hai đứa gáy quạc quạc, sau một hồi mới mấp máy khoé môi nói, “Miễn.”

“Tâu đại nhân, ngài ấy nói miễn,” tiên đồng ngược mặt lên.

Vị Linh Vương ọ “Ồ” một tiếng, kéo mép dưới mặt nạ lên một chút để lộ khuôn cằm trắng phau và góc mũi thẳng thớm.

Người nọ cười khẽ rồi thả tay ra, mặt nạ lại che kín gương mặt. Kế đó, y khẽ chuôi kiếm vào tiên đồng một chút rồi mang kiếm rẽ sang một hướng

khác.

***

Vân Hải vừa lên Tiên Đô ngày đầu tiên đã gặp được hai vị kia nên có ấn tượng đầu với họ từ trước khi kết bạn với những vị tiên khác, có lẽ vì thế mà hắn không mấy bị tác động từ những tin đồn lạ kỳ quái đản về sau.

Nhờ vậy mà trong một trăm năm sau đó, hắn đã trở thành một trong số hiếm hoi trên Tiên Đô có giao tình với hai người họ.

Nhưng quan hệ với Thiên Túc thượng tiên có phần nhạt hơn, bởi nói cho cùng tính tình người kia chính là như vậy, đã thế còn chường quản hình xá, không vương chút bóng dáng tư tình trên thân.

Mối giao hảo giữa hắn và Linh Vương sâu sắc hơn, cũng bởi tính tình người kia chính là như vậy.

Nhưng dù có giao tình đi nữa, Vân Hải vẫn không khỏi tò mò. Tính tình vị Linh Vương kia không lạnh lùng cô quạnh mà trái lại rất mực niềm nở hoạt bát. Thế mà nơi ở của y xa xôi cùng cực.

Tiên Đô rộng lớn nhường ấy, dao cung có đến vạn toà, mà y lại sống nơi xa lìa chúng tiên nhất, chưa kể bốn phía quanh quẽ không người, cận kề còn là Phế Tiên đài nơi ai ai cũng kiêng dè.

Hắn từng hỏi Linh Vương, “Sao huynh lại ở một nơi như thế này?”

Người nọ đáp, “Vì thích hợp.”

Hắn cũng từng nhắc đến việc đó với Hoa Tín, Hoa Tín trả lời rằng, “Không biết, tự y có tính toán riêng.”

Linh đài không can hệ đến hai vị kia, mà Hoa Tín còn là người không bận tâm đến chuyện của kẻ khác, nên khi đi cùng nhau họ cũng ít khi đề cập đến những đề tài như vậy.

Phần lớn thời gian, Vân Hải cố gắng mua vui cho sư phụ.

... Hoặc nói chọc tức sư phụ cũng không sai.

Có lẽ trước đây, hình ảnh nét mặt vô cảm không buồn không vui khi Hoa Tín đón hắn về đã đốt nên dấu ấn sâu sắc mà dài lâu trong lòng hắn, để rồi sau này hắn đã nảy sinh một chấp niệm.

Rằng hắn muốn nhìn thấy cảm xúc phong phú trên gương mặt ấy, không phải những cảm xúc hoà nhã dịu dàng trên tượng thần hay tranh vẽ mà là cảm xúc vui vẻ và tức giận thật sự...

Loại nào cũng được.

Có đôi khi, hắn chọc cười sư phụ mà hồ hởi trong lòng, nhưng cũng đồng thời phỉ nhổ bản thân...

Hắn thấy bản thân mình thật kỳ lạ.

Xưa kia nỗ lực hết mình hòng tu luyện khi còn ở nhân gian chỉ để một ngày có thể bước lên Tiên Đô. Mà khi lên đến Tiên Đô rồi, hắn lại gắng hết sức cố hết mình làm đủ mọi cách chỉ để mang về chút nhân khí cho vị Tiên thủ với dáng vẻ thần tiên bậc nhất kia.

Hắn đã nhiều lần thất bại, và cũng không ít lần thành công.

Đến mấy vị tiên sứ Linh đài cũng trầm trồ rằng Tiên thủ dường như có hơi khác xưa rồi.

Một lần nọ, hắn nhìn dáng vẻ cười rộ lên của Hoa Tín mà nghĩ thầm trong lòng, nếu cứ sống như thế cũng bỏ mấy trăm mấy ngàn năm, xem như đũa cô nhi chân gãy mắt mù năm nào đã mất mạng bên trong ngọn núi hoang kia vậy.

Sau rồi hắn phát hiện hoá ra vẫn không xong.

Hắn cai quản tang hỉ nhân gian, là vị tiên có giao tiếp nhiều nhất với phạm nhân hạ giới, hiển nhiên có muốn né cũng không cách nào tránh khỏi việc gặp lại những người lúc xưa hắn từng từng ngần ngại phải giết.

Hắn cố tránh ba lần để rồi không thể tránh được lần thứ tư.

Những người nọ thế mà sống lâu đến trăm tuổi thật, hắn mãi chẳng cách nào hiểu nổi chuyện đó. Và thế là, hắn xuống tay giết họ.

Tổng cộng ba mươi một người, song vẫn ít hơn những người đã mất ở nhà hắn khi xưa.

Sau khi xuống tay rồi, hắn lãnh chiếu và đến quỳ trước Linh đài nhận thiên phạt.

Đó là lần đầu tiên hắn trông thấy Hoa Tín tức giận đến bậc ấy.

Lời tác giả:

Quý thêm một ngày nữa QAQ thời gian cập nhật mấy ngày này tương đối âm phủ, cộng thêm đụng trúng lúc bận rộn, mong mọi người đừng thức đêm chờ đợi ~

Chương 26: Đọa tiên

Linh đài không phải một toà dao cung hay một bệ thềm. Đó là hệ thống gồm mười hai vách núi treo cao, được nối với nhau bởi hành lang bằng ngọc bích. Mỗi vị trong Linh đài Thập nhị tiên cư ngụ một toà, và nơi cao nhất thuộc về Minh Vô Hoa Tín.

Trên mỗi vách núi đều có một nơi chuyên dùng để lĩnh phạt, hình phạt ở từng nơi ấy không giống nhau.

Vân Hãi bị tước pháp khí và chịu phạt qua từng chỗ một. Khi đến trước mặt Hoa Tín, hắn đã không còn đứng nổi nữa, song vẫn gắng gượng chống thẳng lưng, tiên khí xưa kia thoáng ẩn thoáng hiện quanh trang phục thắm máu nhiều giọt tí tách, nơi cuối vạt áo còn vương tàn tích lửa thiêu khi hắn quỳ nhận phạt trên một toà đài trước đó.

Hắn mãi mãi không quên ánh mắt Hoa Tín nhìn mình khi ấy, hắn đoán chắc đã thấy nét đau lòng giấu sau cơn phẫn nộ điên cuồng của người nọ.

Cả người hắn đẫm máu, nhưng miệng nở nụ cười.

“Vân Hãi!” vừa thấy hắn cười, Hoa Tín càng tức giận. “Nguoi!!!”

Lần đầu tiên Vân Hãi trông thấy sự phụ mình tức đến mức không nói nên lời, xưa nay sự phụ luôn bình tĩnh giảng đạo lý, là loại bình tĩnh không gợn sóng khi thốt lên những lời như nghiêm nhiên, còn giác ngộ được hay không thì tự người nghe hiểu lấy.

Trên đời có nhiều chuyện nhỏ nhặt lắm, những chuyện này nọ trên Tiên Đô cũng không thiếu, dù có hiềm thấy hay lạ thường đến đâu cũng không khiến Hoa Tín phải biến sắc như vậy.

Ta quả thật là thằng khốn nạn.

Vân Hải nhủ thầm.

Nói thế nhưng hắn vẫn không khỏi cảm thấy vui tự đáy lòng vì được nhận thứ “có một không hai” như vậy.

“Ngày người vào Tiên Đô đã lập lời thề thế nào trước Linh đài này của ta? Người nhận thiên chiếu, trên đó đã ghi rõ chuyện gì được phép làm chuyện gì không được phép làm. Người xem đó chỉ là một tờ giấy rách ư?!” Hoa Tín trách mắng.

“Thưa không,” Vân Hải đáp. “Ta vẫn còn nhớ rõ, thưa sư phụ. Ta hiểu rõ hậu quả.”

Hoa Tín còn định nói gì đó song Vân Hải đã ngắt lời trước, “Nhưng ta vẫn chọn trả thù.”

Hoa Tín tức thì lặng thinh.

“Ta chọn trả thù,” Vân Hải tiếp tục. “Ta không muốn thấy những kẻ cận bã vô lại kia sống an nhàn không bệnh không lo trên thế gian. Người biết không, ta không cam lòng nhìn những đi ều đó, nó quá bất công.”

Nói đoạn, hắn bước tới đài phạt quỳ.

Mười hai đỉnh, mười hai đài phạt quỳ, trên mỗi đài mang khổ ải núi đao biển lửa khác nhau.

Hoa Tín lẳng lặng nhìn hắn bước lên đài đá móc đầy xi ềng xích trói buộc, một hồi lâu sau mới quay người đưa lưng về phía hắn và nói, “Chuyện bất công trên thế gian vô vàn như biển cả, người quản một việc, tất rằng phải quản việc khác. Rồi sớm hay muộn sẽ có một ngày...”

Vân Hải quỳ xuống đài đá, chờ câu tiếp theo của hắn, song Hoa Tín ngưng lời một chút rồi chẳng nói thêm gì nữa.

Phản ứng này đã tự nói rõ quá rồi — hắn không muốn một lời của mình thành sấm, không muốn đờ đệ mình “sớm hay muộn sẽ có một ngày” nên đã dừng lời ở nửa câu trước.

Vân Hãi hiểu rõ, cảm thấy ấm cả lòng.

Hoa Tín phát tay áo, công đá trước đài phật quỳ hạ xuống, đóng lại.

Nhìn bóng Hoa Tín dần biến mất bên kia cánh cửa, Vân Hãi cúi đầu và cất đi nụ cười, dần dà chìm vào tĩnh lặng.

Phật quỳ trên Linh đài thống khổ khôn cùng, dù có mang cơ thể thần tiên hay kiên dũng đến bậc nào đi nữa cũng sẽ bất tỉnh nếu phải qua mười hai lần trùng phạt, đờng thời tổn thương nguyên khí nặng nề.

Vân Hãi tỉnh lại ở chỗ của Hoa Tín.

Khi tỉnh lại, các vết thương trên người hắn đã được thoa tiên dược và đầu khép miệng tương đối. Tiên nguyên bị tổn hại trong cơ thể cũng được bịt đắp lại, dù không cách nào phục hồi như ban đầu nhưng không gây trở ngại quá lớn.

Nhìn thôi cũng biết là thành quả của ai.

Sau khi tỉnh lại, việc đầu tiên Vân Hãi làm là đi tìm Hoa Tín, song dao cung rộng lớn bức này mà không thấy bóng dáng Hoa Tín đâu cả, hắn chỉ tìm được mấy đờng tử bảo rằng, “Tiên thủ dặn dò, một khi Lang quan tỉnh lại xin cứ tự rời khỏi ạ.”

Thật ra, hắn được phong hào từ lâu rồi, trên lý thuyết không cần phải gọi là Lang quan nữa. Song, hắn vừa thích trêu đùa và còn hay nói ngọt, kết quả nói ngọt cho các đờng tử và tiên sứ xung quanh mù mịt cả đầu, không biết tại sao đờng ý với hắn, hễ mở miệng gọi hắn là lại “Lang quan” ngắn “Lang quan” dài.

Duy có mỗi Hoa Tín vẫn luôn há miệng “Vân Hãi”, ngậm miệng cũng “Vân Hãi”, thân thiết lắm cũng chỉ gọi hắn “đờ đệ của ta”.

“Thế nếu ta không đi thì sao?” Vân Hãi hỏi đồng tử nọ. “Tiên thủ có dặn dò các người đuổi ta đi không?”

Đồng tử lắc đầu. “Không có ạ.”

“Tiên thủ không ở đây nhiều ngày rồi, nếu Lang quan thấy không thoải mái có thể nán lại thêm vài ngày nữa ạ,” nhóm đồng tử của Hoa Tín cũng dựa theo tính tình của hắn, vô cùng nghiêm nghị ít khi vui đùa.

Những lời thân thiết thốt ra từ miệng bọn họ nghe vào cũng mất hứng ít nhiều, cứ có vẻ như toàn lời khách sáo. Thậm chí, họ gọi “Lang quan” cũng chẳng khác gì “Vị tiên quân này”.

Vân Hãi ngẩng đầu cạnh đầu giường một lát rồi lắc đầu cười nói, “Không cần đâu, ta quay về đây. Nhờ các người nhắc lại với Tiên thủ là...”

Hắn lặng thinh một nháy mắt rồi tiếp, “Cảm tạ thuốc và tiên nguyên của người, đã làm người lo lắng rồi.”

Tiên đồng hơi ngỡ ngàng, còn hắn nói xong đã rời đi.

Tựa như từ giây phút đó, hắn đã rẽ sang một bước ngoặt lần lối.

Mặc dù hắn không hề cố ý làm như vậy, mà sao mọi thứ vẫn diễn biến đúng như lời Hoa Tín nói. Những chuyện bất công trên thế gian mệnh mang như biển rộng, ban đầu hắn chỉ muốn hoàn thành một việc đó thôi rồi bỏ mặc hết cả, song sau đó mới biết nào có làm thế được, hắn không thể không tiếp tục làm việc thứ hai...

Bởi chuyện thứ hai là hệ quả của chuyện đầu tiên.

Nói ra cũng đơn giản.

Hắn chường quản việc tang hỉ nên hắn nhiên phải chứng kiến muôn kiểu biệt ly hội hợp. Có những lúc người ta vừa kết duyên đôi lứa rồi chẳng mấy lâu đã mất mạng.

Hắn vẫn thường thôn thức khôn nguôi, nhưng tuyệt đối không nhúng tay khi không cần thiết. Thật ra, cách hành xử như thế vô cùng bình thường, đến cả Tiên Đô còn khó tránh những buổi tụ họp chia ly, đôi lúc còn có thần tiên bị giáng xuống phạm trần cơ mà.

Tuy nhiên vào hôm đó, hắn trông thấy một cô gái nhỏ quỳ gối trước tượng thần của mình.

Cô gái nọ vừa qua tuổi dậy thì, ngay vào thời điểm thanh xuân rạng ngời, tươi trẻ tựa hoa thì cô ấy đã qua đời.

Đây là một cô nương trẻ rơi vào số phận làm âm hồn bất tán, cô vận hỉ phục, bên trên còn thêu phù văn, có lẽ là một cô gái bị cưỡng ép minh hôn.

Làn da cô đốm xanh đốm trắng, đôi mắt thủng sâu thành lỗ hồng, đỡ hai dòng lệ máu. Môi cô đã bị dán kín nên chẳng nói được gì — đây là một loại biện pháp dân gian sử dụng để người sau khi chết đi không đường nào cáo trạng.

Thế nhưng, sát khí trên người cô vô cùng nặng nề, dù chẳng nói tiếng nào cũng dễ dàng đoán được cô mong muốn khẩn cầu đi đâu gì.

Những người như cô thường là những người rơi vào cảnh tan cửa nát nhà, không người che chở mới bị người khác ép buộc làm tân nương cõi âm ty. Có nguyện cầu cũng chỉ mong người đã ép uổng cô sẽ không thể chết an ổn.

Người cầu nguyện luôn mong muốn đối phương cũng phải nhận lấy những chuyện tương tự hoặc còn nặng nề hơn bản thân. Cô bị móc mắt, người gây ra cơ sự cũng phải gánh chịu hình phạt giống vậy. Cô chết thảm thương nhường nào thì kẻ kia cũng nên chết thảm thương nhường ấy.

Nhưng việc này sao có thể thành, báo ứng cũng không phải như vậy.

Theo đúng quy tắc của tang hỉ thần, Vân Hải hoàn toàn có thể can thiệp nhưng không thể quá sâu mà chỉ vừa đến giới hạn. Hắn vốn tính chỉ làm

đến đấy thôi, những hành động “đến giới hạn” khi áp xuống hạ giới thông thường không dẫn đến kết quả nào.

Mãi đến khi hắn tìm hiểu nguyên lai dẫn đến cái chết thảm thương của cô gái, trở về nhiều năm trước...

Hắn mới vỡ lẽ, cô nương này lâm vào cảnh tan cửa nát nhà, không ai bảo vệ đâu bởi cha mẹ cô đã bị kẻ thù sát hại từ khi cô còn tằm bé.

Và kẻ thù đó chính là Vân Hải.

Thật vậy, cha mẹ cô là một trong những người năm xưa mưu hại cả nhà Vân Hải.

Chính vì thế, hắn chẳng còn cách nào khác đành phải ra tay, hơn nữa không thể chỉ dừng “ở giới hạn”. Bằng không, chính hắn sẽ trở thành “bất công, ông trời vô lý” trong mắt cô gái nhỏ kia.

Tất cả chuyện này chỉ là một sự khởi đầu.

...

Về sau, không biết đã là lần thứ bao nhiêu Vân Hải trở về từ nhân gian và giam mình bên trong đao cung của bản thân.

Đáo cùng, hắn đã hiểu những lời Hoa Tín nói với mình khi xưa là lẽ gì...

Những chuyện kia to rộng như biển cả, hắn quản một việc rồi không thể không quản việc thứ hai, càng về sau càng dây dưa liên lụy, kẻ thù của người này là ân nhân của người khác, người này muốn giết nhưng người nọ muốn bảo ban, những mối dây mơ ấy phức tạp và chằng chịt. Một khi nhúng tay quá nhiều, sớm muộn cũng có một ngày, chính sự tồn tại của hắn trở thành “vô lý bất công” lớn nhất.

Từ thời điểm hắn xuống tay giết ba mươi một người kia đã định sẵn sẽ có một ngày như thế...

Hắn nhiều lần vi phạm thiên quy Linh đài, Hoa Tín buộc phải nhận Thiên chiếu giáng chức hắn hết lần này đến lần khác, từ một hỉ tang thần hương khói dãi dào trở thành sơn thần thung lũng Đại Bi không người ngó ngang.

Không chỉ vậy, dường như số lượng hương khói cũng ảnh hưởng đến Tiên Đô. Một khi không ai ở nhân gian dâng hương thờ phụng hắn thì công đình trên Tiên Đô cũng dần dà vắng bóng người ghé qua.

Tính tình Vân Hải nhạy cảm, ban đầu hắn còn cho rằng tiên nhân chẳng qua cũng không thoát khỏi thói đời hợm hĩnh. Không chừng cũng có ít nhiều là thật thế, song về sau hắn mới dần nhận ra, đây là một dạng quên lãng dưới quyên Thiên đạo.

Chúng tiên vẫn còn nhận ra hắn khi gặp mặt, nhưng khi không gặp nữa thì chẳng thể nhớ nổi hắn là ai. Chỉ duy nhất một người có vẻ không gánh chịu ảnh hưởng của Thiên đạo, đó là Linh Vương.

Thuở trước, khi vừa lên Tiên Đô chưa bao lâu, hắn từng hỏi Hoa Tín, “Thiên Túc chưởng quản hình xá, vậy Linh Vương chưởng quản chuyện gì? Hình như ít khi nghe người nào nhắc đến.”

Lúc ấy, Hoa Tín suy tư rồi trả lời, “Chưởng quản những việc chúng tiên không thể làm được, nhưng cụ thể là chuyện gì thì ta cũng không biết.”

Nghe vậy khiến Vân Hải khá khó hiểu. Dù gì chúng tiên cũng tựa mây gió, gần như quản được cả thiên hạ rồi, có chuyện gì mà thần tiên cũng không giải quyết được?

Thế nên hắn cho rằng đó chẳng qua chỉ là một lời bao biện hòng tôn Linh Vương lên thôi, sau này mới dần dà cảm thấy được những lời nọ không phải để bao biện và cũng không phải để tôn người kia.

Có một quãng thời gian, Vân Hải luôn cảm thấy bất an nên cứ ghé sang chỗ Linh Vương vì y vẫn còn nhớ rõ mình, nhưng chỗ người kia ở lại kề bên Phế Tiên đài mà ai ai cũng lảng tránh. Thành thử về sau nữa, hắn chỉ thường ghé sang Linh đài và nơi ở của Hoa Tín.

Hơn hết, hẳn rất sợ có một ngày đến Hoa Tín cũng không còn nhớ ra mình từng có một đò đê mang tên Vân Hải.

***

Người ta đồn rằng có một quả chuông trời bí ẩn trên Tiên Đô mà không bất kỳ ai trong chúng tiên có thể thấy, xong có những lúc họ thoáng nghe được tiếng chuông ngân vang.

Mỗi lần chuông ngân vang đồng nghĩa với việc có một vị thần tiên bị giáng phàm.

Vân Hải đã từng nghe thấy vài lần nhưng chưa bao giờ biết được chiếc chuông ấy treo ở nơi đâu.

Cho đến một hôm hẳn được tận mắt chứng kiến.

Đêm ấy là một đêm dài hiếm thấy ở Tiên Đô với sương mù dày đặc. Hẳn ng ỡ cạnh cửa sổ, bất giác cảm thấy muốn gặp Hoa Tín.

Cảm giác nọ bất chợt ủa đến chẳng hề báo trước, khiến hẳn ngần ngại đôi chút, rồi tính khép cửa sổ và rời khỏi dao cung. Song, hẳn chỉ vừa bắt lấy song cửa liền nghe thấy tiếng vang be bé khi có khi không, chừng như do va chạm với phụ kiện hoặc kiếm đeo bên hông mà thành.

Có người tới?

Vân Hải quay ngoắt người lại thì thấy Linh Vương.

Người kia vấn tóc bằng bạch ngọc quan, đeo chiếc mặt nạ khắc vân bạc, cả người bọc trong màn sương lạnh, thân cao như ngọc tạc. Giống hệt hình ảnh lần đầu gặp gỡ năm nào trước cổng vào Tiên Đô.

Khác rằng khi đó thân người kia trải một v ầng hào quang, còn giờ đây chỉ có màn đêm thăm thẳm.

Vân Hải nhìn y mà hốt hoảng trong lòng, ngoài miệng nói, “Sao ghé thăm bạn bè còn c ần mang mặt nạ?”

Dường như Linh Vương thờ dài thật khế. “Cậu nhìn xem ta thế này giống như đến thăm bạn bè sao?”

Thật vậy.

Chẳng những không hề giống thăm bạn, mà còn không dẫn đường tử thường đi cùng, và thậm chí không giắt theo thanh kiếm y hắng yêu chuộng.

Vân Hải cứng người đứng thẳng, trong chớp mắt ấy dường như có cảm giác đối đầu giữa những người bạn cũ.

Linh Vương không nhúc nhích và cũng không nói gì, hiếm khi trong giọng không mang ý cười.

Cuối cùng, Vân Hải vẫn mở miệng trước, “Đại nhân, huynh... nhận Thiên chiếu.”

Linh Vương đáp “Ừm” rồi nói tiếp, “Đã đoán được là Thiên chiếu, vậy hẳn cậu biết ta đến đây làm gì.”

Vân Hải cười khở, “Nghĩa là, ta sẽ về nhân gian?”

Linh Vương không nói gì, xem như ngầm thừa nhận.

Vân Hải, “Ta những tưởng chỉ cần nhảy khỏi Phế Tiên đài là được.”

Hắn luôn cho rằng chỉ cần bước lên Phế Tiên đài rồi nhảy xuống là sẽ trở về nhân gian, không cần thêm gì nữa. Đến đêm hôm đó, khi thấy Linh Vương mang Thiên chiếu tới, hắn mới vỡ lẽ mọi chuyện không đơn giản đến thế.

Hắn còn cần phế bỏ tiên nguyên và cắt đứt mọi liên kết với Tiên Đô.

Quy trình đó trải qua nhanh chóng, chỉ loáng mắt thôi mà như dài vô tận bởi nỗi thống khổ chẳng thể nói thành lời. Giữa lúc bàng hoàng trong bí ai, hắn thấy Linh Vương móc một món đồ trên ngón tay.

Trông nó tựa chiếc lục lạc màu bạch ngọc, hấn nhìn không rõ nhưng nghe loáng thoáng tiếng chuông.

Hấn bất giác tỏ tường quả chuông trời huyễn thoại kia ở đâu trên Tiên Đô. Nó không được treo dưới mái hiên nào mà vẫn luôn giắt bên người Linh Vương.

“Chuông trời...” Vân Hãi khàn giọng.

Linh Vương khẽ lắc đầu, giọng nói vắng vắng vừa mờ mịt vừa xa xăm, “Chúng tiên đôn bừa r ỡ, đây không phải chuông trời, nó tên là chuông mộng.”

Chuông mộng...

Vân Hãi gập người lại, đầu lảo đảo lảo đảo cái tên trong vô thức. Hấn nghe thấy Linh Vương nói, “Thật ra nhân gian cũng không tậ đâu, dưới đây có một nơi gọi là phố núi Lạc Hoa nhộn nhịp cực kỳ, thú vị hơn Tiên Đô nhiều đấy. Chuông mộng này ngàn chín lần sẽ tạo cho cậu một giấc đại mộng. Một khi mở mắt rời khỏi Phế Tiên đài, cậu sẽ quên ngay trăm năm trước đây và cũng không thấy đau lòng thế nữa.”

Mở mắt quên ngay trăm năm trước đây.

Đây là lý do vì sao có tiếng chuông vang lên trước khi những vị thần tiên kia bị giáng xuống phàm trần.

Là bởi vì họ sẽ không còn nhớ bất kỳ đi ều gì nữa.

Không còn nhớ bất kỳ một ai nữa.

Không có tiên nguyên, cơ thể người phàm không thể ở lại lâu trên Tiên Đô.

Vân Hãi đã rơi vào rối loạn nhưng vẫn gắng sức vẫy vùng. Khi quả chuông bạch ngọc kia vang lên, hấn đã vận hết chút tiên lực còn sót lại của mình để d ần cả một nửa linh hồn hòng cản tiếng chuông lại.

Hắn ngoan ngoãn cả một đời, không đụng tường chắn không ngoái đầu, cho dù đụng cũng không ngoái đầu.

Hắn không muốn quên.

***

Vân Hải xuống nhân gian trong những năm sóng yên gió lặng.

Dẫu hắn cố gắng cản lại nhưng chuông mộng vẫn phát huy tác dụng, hắn đã quên mất những chuyện xảy ra trong trăm năm kia mà chỉ tưởng rằng mình nằm mơ vào một hôm nào đấy, trong mơ hắn gãy một chân và mù một mắt, giữa lúc đói khát tột cùng khắp người đẫy máu, có một tiên nhân đã bẽ hắn lên lưng hươu trắng.

Hắn từng kể giấc mơ nọ cho rất nhiều người, nhưng hễ mở miệng là quên bẵng mất nên chỉ đành kết chuyện trong hời hợt.

Cũng bởi giấc mộng không rõ đầu đuôi ấy, hắn bắt đầu thử học tiên thuật, mong muốn được bước đến gần vị tiên nhân kia một chút.

Hắn đến gõ cửa hỏi thăm rất nhiều tiên môn trong khu vực lân cận, nhưng không một tiên môn nào chịu nhận hắn chính thức. Tất cả họ đều nói hắn trời sinh đã khiếm khuyết, không thể tụ khí kình, không thể ngưng đan nguyên. Cơ thể hắn không có nền tảng để tu hành.

Dần dà về sau, thế đạo trở nên loạn lạc, những thứ học được không đủ sức bảo vệ nên hắn phải bôn ba chạy trốn khắp nơi, chẳng khác nào lưu dân.

Thẳng đến ngày nọ, hắn đụng phải tà ma kiếm ăn giữa đêm khuya, giao đấu một hồi hắn không trụ nổi và bị tà ma nhập thân.

Cảm giác linh hồn bị cắn xé khác hoàn toàn mất mù chân gãy, hắn đau đớn cùng cực đến thét gào thảm thiết.

Giữa lúc cuộn mình giãy giụa trên mặt đất, hắn thành linh thấy những việc này sao quen thuộc quá đỗi.

Hắn đã từng cuộn mình như thế, dùng hết sức bình sinh để chống lại một thứ gì, hình như đó là... một tiếng chuông.

Bao đi đâu khôn khéo và trở trêu nhất thế gian bất quá cũng đến mức này thôi —

Ở phút cuối đời, hắn nhớ về một trăm năm đã lãng quên, nhớ ra vị tiên nhân đi cùng hươu trắng ấy hoá ra không phải giấc mộng đã tràng. Trăm năm trước đây, thật sự từng có một vị tiên nhân đã cứu hắn ra khỏi hang núi lạnh lẽo.

Hắn nhớ ra mình trở thành đò đệ của người ấy, rằng từng có lần mình được khen có thiên tư trác tuyệt. Hắn nhớ ra mình từng là người trẻ tuổi nhất phi thăng thành tiên, chưởng quản tang hỉ có hương khói dãi dào nhất nhân gian.

Ngày cuối cùng ở Tiên Đô, hắn mong muốn được gặp người kia lần nữa.

Còn chưa gặp được người kia, hắn sao có thể chết.

***

Sau này, Vân Hải vẫn thường cho rằng thiên tư của mình vẫn thật xuất chúng, bằng không sao có thể chỉ vì “không muốn chết” đã đảo khách thành chủ, cắn nuốt và hấp thu hoàn toàn tà ma chiếm cơ thể hắn.

Những người trong tiên môn nói hắn tự không nổi khí kình, ngưng không được đan nguyên. Không phải như vậy, chẳng qua hắn không ngưng tụ được tiên nguyên mà thôi chứ tà ma thì không thành vấn đề.

Giữa khi bất chấp tất thảy mà vùng vẫy hấp thu khí tà ma, trong đầu hắn hiện lên cảnh tượng trăm năm về trước — khi hắn trốn trong hang núi, Hoa Tín đã nâng đèn đến tìm, soi sáng đêm lạnh.

...

Từ nay về sau, không có tiên nhân đến cứu hắn nữa.

Dù vẫn sống chấp vá, nhưng có lẽ cả đời này hẳn cũng không bao giờ dám gặp lại người kia.

Lời tác giả:

Thấm vẩn Vân Hãi cũng sắp xong rồi, để mọi người chờ lâu QAQ chương sau ngày mai cập nhật, gần đây bận nhiều chuyện ở bên ngoài quá, kèm thêm bị hối ký tên hai bộ sách nữa nên cả thời gian làm việc và nghỉ ngơi có hơi âm phủ chút, cúi đầu.

Chương 27: Hoàn thâm

Những tháng ngày sống đời tà ma rối ren hỗn loạn, giống như thành trì phủ bóng sương mù quanh năm.

Nói thế nhưng cuộc sống hắn không lấy gì làm vất vả cho lắm, bởi dân thường bá tánh sống trong nơm nớp sợ hãi, ngày ngày bươn chải cầu sống còn; tiên môn phải che chở tứ phương, dang tay trừ ma hiệp đạo.

Còn tà ma thì không cần như vậy. Tà ma chỉ cần lo cho bản thân nên dễ chiếm được ưu thế hơn.

Những tà ma còn chưa khai thông trí tuệ, sống trong hỗn độn, hoặc những kẻ vừa nhập đạo có lẽ sợ đụng phải đệ tử tiên môn, lo ngại bị giết ngược.

Nhưng Vân Hãi thì không.

Hắn tu luyện cực nhanh, đệ tử thông thường không có khả năng đương đầu hắn thì chớ, ngay đến hạng gia chủ tiên môn ắt còn phải kiêng dè vài phần.

Có lẽ hắn nên có cuộc sống sung sướng và hoành hành không sợ bất kỳ đi đâu gì, nhưng hắn đã không làm như vậy.

Hắn luôn né các tiên môn, hạn chế hết thảy tin tức tửm tửn về mình truyền đến Tiên Đô và lọt vào tai vị Tiên thủ Linh đài họ.

Thậm chí, vì không còn dùng được tiên thuật phân thân nên hắn từng đến bên địa Tây Nam một chuyến. Ở Tây Nam, hắn đã học được rất nhiều cấm thuật và tạp thuật, dành sự kiên nhẫn bậc nhất đời này để nặn ra một con rối mà thần tiên cũng khó lòng nhận ra.

Hắn nắn con rối họ theo gương mặt mình và thả nó vào Xuân Phiên thành chỗ nhà họ Hoa cư trú.

Ở Xuân Phiên thành có mấy chục vạn dân thường, con rỗi kia vào đấy chẳng khác nào mưa hoà trong biển, lặn mình trong đám đông phố phường, xác suất đụng mặt người nhà họ Hoa cực kỳ cực kỳ nhỏ.

Nhưng hẳn vẫn cho con rỗi kia sống những tháng ngày bình thường nơi đó, đóng giả thành Vân Hải từ Tiên giới trở về nhân gian, bắt chước cuộc đời tằm thường của một bá tánh.

Sau khi sắp xếp mọi chuyện xong xuôi, Vân Hải rời khỏi Xuân Phiên thành và đến Côi Châu cách đó rất xa.

Nơi nọ đông tà ma tụ hội, thêm hẳn nữa cũng chẳng vấn đề.

Đồn rằng nơi đấy có một đại thuật phong cấm, tu thuật này giúp giải thoát con người ta khỏi tất cả, kể cả niềm vui và lòng căm phẫn. Song, rất ít ai chọn tu loại cấm thuật này bởi tà ma coi trọng dực vọng xác thịt, chúng tận hưởng cảm giác hưng phấn và khoái cảm tột đỉnh từ đấy.

Một khi chặn hết tất cả, thứ nhất là tự tổn hại bản thân, tiếp nữa làm vậy có khác nào những tiên môn nhạt nhẽo nhập vô tình đạo đâu?

Song, Vân Hải chọn tu đường này.

Phong bế toàn bộ hỉ nộ ái hận, những thứ nhấn chìm hẳn trong khổ đau đã không còn dày vò suốt ngày đêm nữa. Hẳn đã trở thành kẻ không sầu không vui, không có cảm giác sợ hay không sợ, dù là cỏ cây kiến mối hay tiên gia tà ma đi nữa cũng không khác biệt gì trong mắt hẳn, nếu sinh hẳn sinh, nếu tử ắt tử.

Đi đâu mà khi ở Tiên Đô hẳn chưa bao giờ làm được, thành tà ma rỗi đã thành công.

Ngẫm lại... vẫn thật bất công.

Đại thuật phong cấm thật tuyệt, sau mấy năm sống kiếp tà ma và tự do làm theo ý mình, hẳn cũng chẳng kiêng dè sinh sát.

Thậm chí có một dịp khi hắn ghé ngang phố núi Bất Động thành, tình cờ nghe thấy tên “Minh Vô Hoa Tín” mà lòng chẳng chút gợn sóng. Hắn chỉ khẽ nhưn mi còn chân vẫn đều bước.

Thứ bất cập duy nhất của phong cấm thuật chính là tự hủy hoại bản thân.

Cứ qua vài tháng sẽ có tằm một hai ngày hắn chịu đau đớn khắp cả người đến mức không vận nổi chút tạo thuật pháp khí kinh nào, cơ thể trở nên yếu ớt và sợ lạnh.

Một hai ngày đó với hắn quả thật là tra tấn tột độ, giữa cơn đau vật vã gian nan, hắn thường thấy hồn mình như bị xé thành hai nửa. Khi thì khóc lúc thì cười, khi điên cuồng lúc bình tĩnh.

Những lúc tỉnh táo lại, hắn thấy trên thân mình đầy rẫy vết thương, bởi quá khốn khổ mà toát quý khí tràn trề che kín hết nửa gương mặt.

Song vào thời điểm ấy, hắn vẫn chẳng sầu chẳng vui, đến độ còn nghĩ rằng cũng không đến nỗi nào, bởi rằng nửa gương mặt giả làm người, nửa còn lại lộ tính quỷ...

Đó chính là bản thân hắn còn gì, chẳng phù hợp quá đấy ư.

Những năm đó, tà ma khác đều tránh xa hắn. Cũng không rõ là vì gương mặt không ra người không ra quỷ hay vì hắn thật sự làm quá nhiều chuyện điên rồ.

***

Vân Hải những tưởng có thể tiếp tục sống mãi như thế. Người trên Tiên Đô sống được bao lâu thì hắn có thể sống được bấy lâu.

Rủi rằng, có lẽ Thiên đạo thật sự không dung hắn, làm quá nhiều chuyện điên rồ tất phải nhận báo ứng.

Hắn cũng không rõ cơ sự đã bắt đầu ra sao, chỉ nhớ hôm đó nhận được tin đám tà ma bị hắn đuổi khỏi Côi Châu đang sinh sống ở thung lũng Đại Bi.

Nghe đến cụm “thung lũng Đại Bi”, hắn chỉ nhả một nụ cười nhạt bóng mà thậm chí còn chẳng hề nhớ lại thứ chuyện nhằm chán như việc từng làm sơn thần ở thung lũng Đại Bi năm nào.

Rồi sau đó, hắn lại nghe kể có một đoàn xe ngựa thương gia vận chuyển hàng hoá qua thung lũng Đại Bi bị lũ tà ma chia rẽ, trong đó còn có một vài bá tánh bình thường chỉ nương nhờ đoàn xe để qua thung lũng.

Trong nhóm bá tánh có một người trông giống hệt hắn, bởi thế hù bọn tà ma kia một phen, suýt chút đã không dám ra tay. Sau đó chúng mới phát hiện chỉ giống vẻ ngoài mà thôi.

Nghe đến đây, Vân Hải biết ngay đó là con rối hắn tạo thành để lại ở Xuân Phiến thành.

Ngày xưa hắn thả con rối ra với mong muốn đánh lừa vị nào đó trên Tiên Đô rằng hắn đang là một thường dân bá tánh thông thường thôi.

Sau đó hắn tu đại thuật phong cấm nên chẳng bận tâm đến những chuyện đó nữa, đâm ra cũng quên luôn con rối và chẳng để ý xem tung tích nó thế nào.

Khi hắn nghe được tin đồn nạn thì thoáng ngẩn ngờ, song vẫn không mấy may để tâm.

Chẳng qua là một con rối đã chết, trừ việc tiếc công ba ngày ba đêm nặn thành thì với hắn chẳng có thiệt hại gì cả.

Chính hắn còn không quan tâm thì còn ai khác quan tâm nữa chứ.

Thế mà hắn lại nghe nói tiếp rằng, có người đã báo tin bá tánh bị thiệt mạng cho nhà họ Hoa – tiên môn toạ trấn ở Xuân Phiến thành.

Nghe đâu nhà họ Hoa đã phái người đến thung lũng Đại Bi.

Không biết nên diễn tả chính xác cảm xúc của Vân Hải khi đó là gì. Đại thuật phong cấm vẫn còn đây, thời kỳ phản phệ vài tháng một lần còn đây,

lý ra hẳn nên thờ ơ hết thảy.

Hắn trải qua một ngày, hai ngày như thường lệ...

Nhưng không bước qua nổi ngày thứ ba.

Vào đêm thứ hai, hẳn đã đứng trên vách núi cao cao trong thung lũng Đại Bi.

Xưa kia hẳn từng là sơn thần chở che nơi này, mà hết thảy đều vạn sự bình an, không một ai cầu sự che chở. Trái lại sau khi hẳn xuống phàm rồi thì nơi đây chẳng còn cảnh thái bình, tà ma ra tay tàn sát hoành hành.

Những năm vừa qua, hẳn từng đi nhiều nơi nhưng tuyệt nhiên không đến thung lũng Đại Bi. Giờ đến rồi, hẳn nhận ra toà tiên miếu kia vẫn còn đầy song đã vắng bóng tượng thần.

Thế nhưng, trên bệ thờ quanh năm vắng vẻ khi xưa còn cắm vài nén hương chỉ vừa cháy hết.

Hắn đứng bên ngoài cửa tiên miếu rộng tuếch, nhìn bầu trời âm màu xám tro một chốc rồi lần theo mùi tà ma và tiến sâu vào khe núi hẹp.

Khoảnh khắc ấy, linh hồn hẳn tưởng chừng bị tách làm đôi.

Một nửa hỏi rằng, “Tại sao mày tới đây, nơi này còn liên quan gì đến mày nữa đâu?”

Một nửa kia đáp, “Ta muốn xử lý lũ lâu la kia và nặn thêm một con rối mới.”

Hắn muốn giải quyết hết số tà ma tác quái trong thung lũng trước khi những người nhà họ Hoa tới, sau đó sẽ tạo ra một con rối mới ở gần đoàn xe ngựa.

Thậm chí hẳn đã tính toán kỹ lưỡng nên cho cơ thể con rối kia bao nhiêu vết thương, mỗi vết thương nông sâu thế nào cho hợp lý, có cần phải nặn kèm vài ba bá tánh này nọ hay không.

Chuyện duy nhất là hấn chưa nghĩ kỹ là lý do vì sao hấn phải làm như vậy.

Tạo ra một con rối “Vân Hãi” giả vờ sống sót sau đại nạn, may mắn giữ được tính mạng mỏng manh rồi được người nhà họ Hoa dẫn về Xuân Phiển thành, tiếp tục đóng giả một bá tánh tầm thường...

Rồi sao nữa?

Làm bộ cho ai xem?

Ai quan tâm cơ chứ?

Khen cho một kẻ không sâu không vui, đoạn tình tuyệt ái.

Vân Hãi cười tự giễu, kéo lại áo choàng đen và quét sạch toàn bộ thung lũng Đại Bi bằng tà khí ngợp trời. Những tà ma kia thông thường đã sợ hấn, đến khi tâm trạng hấn đang kém thế này thì chúng càng không có cửa địch lại.

Một khi hấn đã nổi điên thì không thể kiềm chế chính bản thân mình, giết đến tên cuối cùng rồi mà ngón tay hấn hãy còn run rẩy trong phẫn khích.

Tà ma hoàn toàn bị đò sát, thi thể và hài cốt của đoàn xe ngựa cũng chẳng may mắn thoát nạn. Tất cả đều bị xé nát tươm dưới áp lực của tà khí ngợp trời, những cái xác rỗng kia bung lên rồi rớt xuống, tan tành như giẻ rách.

Núi đá tan hoang đò sụp, cát bụi tung toé khắp trời, khi ấy Vân Hãi mới mơ màng tỉnh lại trong luồng tà khí cuồng loạn.

Hấn vừa tỉnh rút về liền nghe kiếm khí xé gió giáng xuống từ một nơi không rõ trên trời cao. Nó chém xuyên tà khí đen mịt mù trong thung lũng Đại Bi, hướng thẳng về phía hấn!

Vào khoảnh khắc đó, đòng tử hấn thít chặt lại, cả người cứng đờ như thế bị chìm sâu dưới biển Vô Đoan băng giá.

Hắn chẳng cần nhìn thấy chuôi kiếm mà chỉ qua luồng ánh kiếm đã biết người đến là ai.

Kiếm khí của Minh Vô Hoa Tín.

Vân Hải đã nhiều lần mừng tượng cảnh hai người họ gặp lại, dù thâm tâm hiểu rõ sẽ không có ngày ấy nhưng hắn vẫn không kiềm được lòng mà to tưởng.

Hắn từng nghĩ mình sẽ tránh né, rời khỏi và biệt tích trước khi Hoa Tín có cơ hội phát hiện ra.

Hắn cũng từng nghĩ lòng mình sẽ không gợn sóng như lần nghe danh tự “Minh Vô Hoa Tín” ở núi Bất Động năm nào, rồi vẫn vung kiếm đối mặt nhau.

Chỉ là hắn chưa một lần nghĩ tới, mình sẽ che đi nửa gương mặt thuộc về “Vân Hải” mà chỉ để lộ nửa gương mặt bám đầy quỷ khí, tung tà khí đen ngòm quấn lấy vị tiên nhân giáng trần từ trên trời cao kia.

Hắn né luồng ánh kiếm, vừa tiếp chiêu vừa cất giọng chế nhạo một cách ghen ngào chẳng hề giống hắn, hỏi người kia, “Chốn thung lũng Đại Bi nhỏ bé này chẳng qua vừa chết ít người ít ngựa, dăm ba bá tánh, có gì khiến Thượng tiên phải vung kiếm xuống nhân gian?”

Hai người cách nhau giữa tà khí sâu dày, không ai nhìn thấy người kia, song hắn có thể cảm nhận rõ ràng sát khí kinh hoàng xưa giờ chưa từng có từ thanh kiếm của Hoa Tín, sát khí ấy càng lúc càng nặng nề.

Sát khí nọ khiến tim hắn đánh dòn như nổi trống mà chẳng rõ nguyên do.

Tựa như đã qua rất nhiều năm rồi mà quanh đi quẩn lại, hắn vốn dĩ luôn chờ một ngày như thế.

Hắn tiếp từng chiêu từng chiêu, thúc Hoa Tín ra kiếm mỗi lúc một nhanh hơn, sát khí tràn ra bốn phía. Dưới kiếm ý người kia, cả dãy núi quanh thung lũng Đại Bi chấn động, tiếng vang rền kéo dài không ngơi.

Hắn thấy Hoa Tín tung chiêu mệnh, mũi kiếm chứa đầy lực lượng thiên binh vạn mã đâm thẳng về phía ngực hắn.

Và rồi... hắn thu hồi toàn bộ kháng cự.

Khi mũi kiếm xuyên qua tim, tiên khí bủa oà khắp chốn va chạm kịch liệt với tà khí dày đặc quanh người hắn. Dưới sức nặng của cú đánh, hắn bị thanh kiếm ghim chặt trên nền đất.

Hoa Tín theo kiếm hạ xuống, trong tay còn mang một đòn khác như tính chưởng thêm một nhát nặng nếu tà ma ra sức chống cự.

Một chưởng ấy đáp xuống chém toạc cả mảng núi.

Tà khí đen ngòm đặc quánh bị xé ra, để lộ một nửa gương mặt còn lại của Vân Hải.

...

Không cách nào ngăn cản chiêu mệnh của Tiên thủ Linh đài dù tà ma có ra sức phản kháng, huống hồ hắn còn chẳng hề chống cự. Kết quả hắn nhiên chỉ có một — hồn phi phách tán, cái chết là không thể nghi ngờ.

Đó là lần đầu tiên Vân Hải trông thấy vẻ mặt Hoa Tín như thế, đôi mắt đen láy mở to và hơi run rẩy.

Hắn thấy gương mặt mình phản chiếu trong con người người kia, gương mặt nửa người nửa quỷ, xung quanh là máu lượn thành sông.

Hắn cảm giác được linh hồn mình đang bị tách thành vô số mảnh nhỏ và tản ra khắp nơi. Hắn cũng cảm thấy tà khí ngút trời không còn bị ràng buộc vào cơ thể mà lùa xuống thung lũng như mây đen.

Và hắn cũng cảm giác được, trong tích tắc ấy, bàn tay hằng ấm áp của vị Tiên thủ Linh đài kia lạnh lẽo tựa băng.

“Vân Hải?”

“Vân Hãi...”

Giọng Hoa Tín nghẹn ngào mà nhẹ bẫng. Không biết người gọi tên hắn với nét mặt ra sao. Liệu là trách ản? Hay là đau khổ xốn xang?

Hắn tò mò thật lòng, song đã không còn nhìn thấy gì nữa.

Năm giác quan thoái mòn, ý thức mù mịt, hắn sắp chết.

Thế mà tại loáng mắt ấy, lòng hắn trỗi lên khoái cảm khôn tả...

Người xem, nếu thế người sẽ không quên được ta nữa.

Hắn nhòen cười ngay thời khắc chót.

Và nghĩ thầm, *ta vẫn là tên khốn nạn như thế.*

***

Màu đen vô tận và tà khí nghi ngút trộn vào nhau đến khi ánh kiếm của Tiêu Phục Huyền vang lên ngăn lại, mọi người ngẩn ngơ một lúc lâu mới nhận ra thâm vấn đã hoàn tất.

Ký ức con người chẳng qua chỉ là những hình ảnh thừa thớt, chúng đan xen vào nhau trong lúc thâm vấn, ngoại trừ chính bản thân Thiên Túc thượng tiên chưởng quản hình xá thì người thường chỉ có thể lướt sơ qua chứ không cách nào thấu tỏ.

Họ chỉ ấn tượng những phút giây kinh hoàng một thoáng, ấn tượng bậc thang bạch ngọc cao cao hôm đầu Vân Hãi lên Tiên Đô, ấn tượng núi đao biển lửa khi lãnh phạt quỳ ở mười hai Linh đài, và cả vị Linh Vương mang mặt nạ chưa từng xuất hiện trong bất kỳ sách tiên nào...

Khi Ninh Hoài Sam và Phương Trữ bước vào gian phòng tròn tiến hành thâm vấn thì vừa khéo thấy được khung cảnh ấy.

Họ ấn tượng sâu sắc với cảnh nọ bởi bất giác cảm thấy phong cách tiếp kiếm của Linh Vương sao quen thuộc quá đỗi, cứ như họ đã từng gặp ở đâu rồi.

Nên khi thâm vấn kết thúc, họ hãy còn thất thần nghĩ về cảnh tượng ấy hồi lâu mà chưa kịp hoàn hồn.

Cho đến khi họ nghe tiếng hít thở khẽ vọng lên từ huyết sâu.

Bọn họ bất chợt hoảng hốt. Trong cơn tò mò trỗi dậy, họ bước đến bên cạnh Ô Hành Tuyết và vươn cổ nhìn xuống huyết mộ. Bên dưới dây leo chằng chịt kia, người mặc áo đen bị trấn áp mấy trăm năm nay đột ngột mở mắt.

Con người đen nhánh dần dà lấy lại tiêu cự, người đầu tiên hẩn nhìn thấy là Ô Hành Tuyết đang cúi người đứng bên cạnh huyết mộ.

Khoảnh khắc đó, hẩn nhìn chòng chọc Ô Hành Tuyết, đôi môi khô khốc run run và thốt lên một cái tên theo bản năng.

Giọng hẩn khàn nghẹn, gần như không thành tiếng.

Nhưng nếu nhìn kỹ khẩu hình vẫn có thể nhận ra, hẩn vừa thốt lên hai chữ...

Linh Vương.

Vị tiên được trời ban danh tự “Chiêu” xưa giờ chưa từng hiện diện.

Phương Trữ: “.....”

Ninh Hoài Sam: “.....”

Lời tác giả:

Phương Trữ, Ninh Hoài Sam: Trả một khoảng bọn để đổi lấy cặp mắt mù.

Chương 28: Tự phạt

Ninh Hoài Sam âm thầm véo hông Phương Trữ một phát, lẳng lẳng truyền âm sang, “Thấy không, Linh Vương...”

Phương Trữ: “...”

Hắn cắn răng nuốt tiếng rít trở lại, bẻ ngược ngón tay ra, “Thấy rồi, tao không mù, mà nhéo nhéo cái gì?”

Ninh Hoài Sam: “Tao thấy chẳng thà mù còn hơn.”

Cậu trâm ngâm song càng nghĩ càng thấy lạ kỳ. “Đó là thành chủ của chúng ta đó, ngài ấy xây nên nguyên cả Động Ma Chiếu Dạ thành. Thân là đại ma đầu trứ danh bậc nhất, vì sao lại có người dám gọi ngài ấy bằng danh xưng của một Thượng tiên.”

“... Tại sao, khùng rồi à?”

“Không loại trừ mặt mũi tương tự nên nhận nhầm, hoặc là...” Phương Trữ nghẹn họng để ra lý do, nói được nửa đành dừng lại. “Thôi, nghĩ không ra, cứ vậy đi.”

Khắp thiên hạ này, dễ gì đào ra người khác có gương mặt giống thành chủ họ. Trong tất cả mọi loại độn đãi, người từng gặp y đâu bảo nhìn một lần thôi đã khó cách nào quên được, thế thì làm sao có thể nhận nhầm?

Hướng hồ, Ninh Hoài Sam và Phương Trữ hãy còn nhớ rõ động tác tiếp kiếm của Linh Vương nọ...

Ai ở lâu bên cạnh Ô Hành Tuyết đều biết rằng ma đầu này không thích cầm những món đồ phiền phức trong tay. Nếu cần dùng gì chỉ việc chọn ngay những thứ tại nơi ấy hoặc hỏi từ những người xung quanh.

Ninh Hoài Sam và Phương Trữ đi theo y lâu nhất nên thường chỉ cần Ô Hành Tuyết đưa tay là họ ngoan ngoãn giao đờra ngay.

Và mỗi lần Ô Hành Tuyết bắt lấy món đờra sẽ xoay nó một chút.

Nhắc đến lại thấy trớ trêu, trên Tiên Đô với vạn toà dao cung, y xoay kiếm thật nhẹ nhàng đờra khoáng đạt. Rồi khi vào Động Ma nhân gian lại hoá thành bộ dáng khó lường và bất cần...

Rõ ràng là cùng một động tác.

Ninh Hoài Sam bần thần một chớp mắt rồi nhanh chóng bỏ ý nghĩ này ra khỏi đờra. Cậu và Phương Trữ kè kè bên nhau, cùng nhìn thành chủ nhà mình một cách bất chấp bão tố như đang cố gắng thấu tỏ phần nào ngọn nguồn.

Song, Ô Hành Tuyết cũng chẳng khá khẩm hơn hai người họ là bao.

Chàng lặng thinh giây lát, đoạn rũ mắt hỏi Vân Hãi, “Người gọi ta là gì?”

Vân Hãi không trả lời.

Gương mặt ngủ say dưới lòng đất, lâu ngày không đón nhận ánh mặt trời giờ đây trắng bệch, nhợt nhạt không khác gì tro giấy đã bị thiêu trụi trong những buổi cúng tế ở nhân gian, thoáng như một cơn gió xua qua là tiêu tán.

Hắn chậm rãi chớp nhẹ mắt, đờng tử quét qua từng phản ứng của Ô Hành Tuyết, kế đó dần dà chuyển sang Tiêu Phục Huyền, ánh mắt hắn soi từ trên xuống dưới và lướt qua cổ tay với dấu ấn đen bên trên.

Thế rồi, Vân Hãi khép mắt lại, cả thân thể run lên nhẹ nhàng bên dưới dây leo chẳng kín.

Một hồi sau, Ô Hành Tuyết mới nhận ra là hắn đang cười.

Hắn đã yếu ớt cùng cực nhưng vẫn kiềm lòng không đặng mà bật cười trong lặng lẽ.

“Người lại đi hỏi ta rằng ta vừa gọi người là gì...” Vân Hãi hấp háy môi mà vẫn chỉ để lọt âm thanh như tiếng thở mong manh. Dường như những sợi dây leo kia đã bó chặt lấy hắn, siết vào lồng ngực và cổ họng hắn khiến hắn thậm chí không nấc ra được một hơi trọn vẹn.

Dẫu thế, hắn cũng đã sớm quen với sự bó buộc này nên chẳng lấy gì bận tâm. Hắn chỉ giữ nguyên đôi mắt nhắm nghiền và tiếp giọng lặp lại bằng một cường độ nhỏ đến mức không nghe được, “Ta không thể ngờ, không thể ngờ có một ngày người lại hỏi ta vừa gọi người là gì...”

“Chẳng phải chỉ có những vị tiên bị phế truất khỏi Tiên Đô, đẩy về nhân gian và không còn nhớ bất kỳ đi đâu gì mới hỏi như vậy hay sao? Thế mà ta lại được nghe từ miệng người cơ chứ...”

Vân Hãi lại nấc cười không thành tiếng, chậm rãi nói, “Linh Vương... Thiên Túc... Được trời triệu hoán, không hưởng thờ phụng, không nhận hương khói...”

Khi khép mắt, trông hắn thật bình tĩnh như rơi vào giấc mơ, trong mơ, khung cảnh ngày đầu bước chân vào Tiên Đô hãy còn sinh động tựa thước nào. Hắn chậm rãi nhắc lại những lời tiên sứ Linh đài nợ từng nói.

“Ta đã từng... rất ngưỡng mộ hai người,” hắn nhắc lại tên xong thì nhẹ nhàng nói tiếp.

Ô Hành Tuyết lắng nghe và thoáng nhìn sang Tiêu Phục Huyền.

Ngay khoảnh khắc đó, trong đầu chàng chợt hiện lên câu: “Ta rất ngưỡng mộ huynh...”

Giọng nói ấy không uất nghẹn nhường này, âm điệu cũng không khẽ khàng đến thế, lời kia chỉ tựa một lời than thở vu vơ giữa những người bạn. Ô Hành Tuyết không nhớ rõ tình huống cụ thể nhưng tiềm thức chàng biết đây là lời của Vân Hãi.

Là lời của một Vân Hãi còn ở Tiên Đô.

***

Khi đó, Vân Hãi mới vừa bị giáng chức làm sơn thần thung lũng Đại Bi, đồng thời còn lãnh thêm phạt từ Tiên thủ Hoa Tín nên hẳn vòng qua vòng lại trước cửa Linh đài sáu lần mà không dám vào, rào một hũ quanh Tiên Đô rộng lớn rồi cuối cùng dừng chân ở “Toạ Xuân Phong” heo hút nhất.

Hiếm khi gặp được Linh Vương ở đây, Linh Vương ngồi gác chân bên hông cửa sổ, trên mặt bàn trước mặt có đặt một bình rượu tiên và hai chiếc ly không.

“Huynh vẫn luôn nói nơi này ít người lui tới, đã ít người lui tới mà sao mọi thứ đều đủ đầy thế kia,” Vân Hãi chịu đựng chưa đến trăm năm, dù trong lòng có nghĩ gì cũng không treo ra trước mặt, mỗi lần mở miệng đều tỏ ý trêu đùa. “Có phải Linh Vương hẹn vị giai nhân nào không? Ấy, hay là ta đến không đúng lúc rồi nhỉ?”

“Đúng vậy, cậu đến không đúng lúc, giờ đi đi còn kịp đấy,” Linh Vương tức giận đáp lời.

“Không được rồi, hôm nay ta bức bối quá, làm gì làm cũng phải kiếm chỗ nào đó xả vài câu chứ không...” Vân Hãi thoáng ngừng.

“Chứ không thì sao?”

“Chứ không có khi ta lại vòng tới Linh đài lần thứ bảy mất,” Vân Hãi bật cười châm biếm.

Theo nguyên tắc xưa giờ, Linh Vương sẽ không hỏi chuyện Linh đài. Dù không đáp câu ấy nhưng Linh Vương vẫn hỏi thăm hẳn câu khác, “Bị gì mà bức bối đến mức ghen cả lòng như vậy.”

“Ta uống rượu này được không?” Vân Hãi hỏi.

“Không được,” Linh Vương chìa tay phẩy một cái, cả rượu tiên lẫn ly không đều đáp sang khay trống trên tay tiên đế. “Đây là quà tạ tội của ta.”

Nói đoạn, y hươ tay với một tiên đế khác và lấy bầu rượu mới cho Vân Hãi.

“Tạ tội? Ai dám bắt huynh tạ tội? Mỹ tửu xứng mỹ nhân, dùng tạ tội khác nào phí hoài cho huynh đêm nay,” Vân Hãi lăm bằm rồi rót một ly rượu cho mình.

Với người khác, rượu vào lời ra, giải toả bao nỗi bức dọc trong lòng.

Còn Vân Hãi uống hết ba ly mà vẫn chưa trút bầu tâm sự, chỉ càu nhàu rằng rượu mới ủ trong kho không thơm ngon bằng rượu cũ, uống ba ly vào đã say mềm.

Hắn giơ chén rượu lên và cụng nó trước mặt Linh Vương rồi nói, “Ta rất ngưỡng mộ huynh, huynh không cần rầu lo hương khói điêu tàn, có thể tranh thọ cùng Linh đài.”

“Vì sao đại nhân nhà ta phải tranh thọ cùng Linh đài,” Linh Vương chưa nói gì mà tiểu đế tử đã thắc mắc trước.

Nhưng rồi Vân Hãi chỉ cười to, đoạn nấn mặt tiểu đế tử nọ, tay kia ôm bầu rượu mà rằng, “Tiểu đế tử ở Linh đài không khác gì lão đế tử, chẳng đáng yêu và lành lợi như ở Toạ Xuân Phong gì cả.”

Linh Vương chẳng hề khách sáo, “Dĩ nhiên rồi, đây là đế tử ta nuôi cơ mà.”

Tiểu đế tử xoa mặt bỏ chạy, ngờ đâu đụng trúng một đôi chân dài ngoài cửa và kêu lên “Ái da”.

Linh Vương ngược mắt, Vân Hãi đang lim dim cũng ngoái đầu nhìn theo thì thấy Thiên Túc thượng tiên Tiêu Miển đang nâng màn đứng bên cửa.

Y quét mắt nhìn trong phòng và dừng lại nơi Vân Hãi đang ôm bầu rượu tiên. Sau một lát, y mới quay mặt sang Linh Vương đang cất giọng nhàn nhạt, “Người bút lá trúc trong cung của ta rồi dán ghi chú lên trán để ông tử để kêu ta đến xem cảnh này à.”

Vân Hãi lúc này đã mơ màng, ngó trái ngó phải đoạn cười trêu, “Lần đầu tiên ta được nghe Thiên Túc thượng tiên nói một câu có nhiều chữ như vậy đấy, quá hiếm gặp. Ta đã học hỏi được nhiều rồi.”

Đoạn, hắn lại tiếp tục, “Huynh bảo mỹ tửu xứng mỹ nhân không có ý nói đến Thiên Túc đại nhân đấy chứ?”

Nét mặt Thiên Túc thượng tiên tức thì trở nên khôn tả.

Hệ quả là, y vốn định đi luôn thì bất chợt đổi ý, hai ngón tay vén trên bức màn buồng rủ tựa rèm sương và chờ nghe tiếp còn chuyện quái gì sau đấy nữa.

***

Có lẽ hôm ấy nhiều lần bị ngắt lời, chỉ e rằng chính Vân Hãi cũng không nhớ được trọn vẹn câu nói của hắn. Mấy trăm năm sau mới có dịp nhắc lại nghiêm túc một lần.

Thế mà người ôm bầu rượu bật cười sang sảng năm nào thân xác giờ như quỷ ma. Thiên Túc thượng tiên vén màn bước vào năm nào giờ chỉ còn là một phân thân. Và chủ nhân dao cung người đãi khách năm nào thậm chí không còn nhớ bản thân mình là ai, một mình giữa gió xuân mà Linh Vương đã vắng bóng.

“Ta những tưởng hai vị là người sẽ không bao giờ âu lo về sinh tử hay phế tiên, sẽ sóng đôi với Linh đài, trường cửu cùng Tiên Đô, nào có ngờ...”

Nụ cười không thành tiếng của Vân Hãi đây châm biếm, không rõ hắn đang châm biếm bản thân hay đang cười nhạo kẻ khác.

“Sao hai người lại ra nông nổi này?” Hấn yên lặng một hồi rồi chợt rên nhẹ cổ, tròng mắt khẽ run và thở “À” một hơi như nhớ ra gì đó, thốt, “Phải rồi, Tiên Đô cũng đã diệt vong, dĩ nhiên còn có thể làm tiên gì nữa đâu chứ.”

Nghe đến đây, Ô Hành Tuyết thoáng chau mày, “Sao người biết Tiên Đô đã diệt vong?”

Nhóm Ninh Hoài Sam cũng sững sốt theo, “Đúng vậy. Sao người biết chuyện này?”

Vân Hãi bị nhốt dưới này tối thiểu cũng phải vài trăm năm, vào thời đó Tiên Đô vẫn còn hưng thịnh.

Trong mấy trăm năm vừa qua, hấn đã hấp thu khá khá dưỡng chất thông qua “Ấn thờ”, và cũng dùng việc báo mộng để dụ dỗ bá tánh đến nơi này hòng đánh đổ đại trận. Thế nhưng nào có một ai dấn sâu vào chốn thâm cùng hãm mộ này để giảng giải thế đạo đời cho người dưới lòng đất đâu.

Vậy làm sao hấn biết Tiên Đô đã diệt vong?

Ô Hành Tuyết lia mắt nhìn thì thấy trên vách đá huyết mộ có khắc phù văn, những nét phù văn này vừa dày đặc vừa lộn xộn nên ban đầu chàng không để ý đến, thoạt nhìn không biết đó là phù văn mà tưởng chỉ là vết nứt do dư chấn tạo thành.

Giờ nhìn kỹ mới phát giác nguyên do những nét phù văn kia dày đặc và lộn xộn như vậy là bởi nó bị chèn hai lớp — trước đây từng có một lớp và sau này phủ thêm một lớp nữa.

Không chỉ thế, nét bút của hai lớp phù văn này không giống nhau, có vẻ không phải do một người lập nên.

Nếu nét phù văn cũ là nét chữ của Hoa Tín để lại khi chôn Vân Hãi dưới hãm mộ này thì...

Nét mới của ai?

Một suy đoán nảy ra trong đầu Ô Hành Tuyết.

Chàng vừa quay sang nhìn những sợi dây leo chằng chịt quanh người Vân Hải thì nghe người kia mở hé mắt và cất giọng thì thào, “Vì ta đã từng ra ngoài.”

Mọi người thất kinh ngay lập tức.

Câu nói thật giản đơn mà khiến chúng đệ tử tiên môn toát mồ hôi lạnh cả người.

Tà ma bị trấn dưới đây còn có thể ra ngoài được?!

Họ thiếu đi đâu muốn khai một đợt kiếm trận nữa thì nghe Y Ngô Sinh chột lên tiếng, giọng thật khẽ khàng, “Có phải... hơn hai mươi năm về trước không?”

“Hơn hai mươi năm trước người ra ngoài phải không?”

“Có phải người đã... đến nhà họ Hoa không?”

Y Ngô Sinh gắng mình hồi tưởng lại những việc hơn hai mươi năm trước, thời điểm mà nhà họ Hoa ra sức chữa trị cho người lạ. Vào quãng thời gian ấy, có quá nhiều người bị mắc nạn, khách đến nườm nượp không khi nào ngơi nghỉ, đến độ như muốn đập nát thềm cửa nhà họ.

Nếu vị tà ma này trà trộn trong số những người kia thì hoàn toàn có thể lý giải vết ấn thờ bí ẩn xuất hiện sau cổ hần và Hoa Chiếu Đình...

“Nhưng người ra ngoài bằng cách nào?!”

Vân Hải nghe một đằng trả lời một nẻo mà bảo, “Ta đến nhà họ Hoa không chỉ một lần.”

Lời này vừa thốt, tất thấy dây leo trói chặt cơ thể hần thành linh phát điên như sống dậy, chúng quật lên cùng tiếng gió rít gào và đập liên tục về phía mọi người.

Đệ tử tiên môn vừa vung kiếm đâm thủng một sợi, tà khí từ bên trong tức thì cuộn trào ra không ngớt!

Hắn đột ngột nổi điên như vậy khiến đa phần mọi người không kịp trở tay.

May mà thanh trường kiếm của Tiêu Phục Huyền còn chưa tra vào vỏ, bao kim quang tuôn trào như sóng cuộn nhanh chóng toả ra. Ánh vàng đi đến đâu dây leo bị nát vụn đến đấy!

Giữa dây leo chằng chịt và tà khí mịt mù, mũi kiếm mang chữ “Miễn” xé không chém thẳng xuống, ngay trước khi đâm xuyên qua trái tim Vân Hải thì đột ngột ngừng lại.

Khoảnh khắc ấy, cả hầm mộ lặng tấp không một tiếng động.

Sau khi nín thở hồi lâu, mọi người mới nghe thấy âm thanh trầm thấp của Tiêu Phục Huyền vang lên, “Nếu đã ra ngoài rồi tại sao còn phải quay về?”

Ai nấy đều ngơ ngàng, bấy giờ mới kịp phản ứng.

Phải rồi, nếu người đã ra ngoài được thì cần gì phải quay về? Người đã tốn trăm phương ngàn kế, hao tổn đến từng ấy là để thoát khỏi trấn áp, để được nhìn thấy ánh sáng mặt trời kia mà?

Thế rồi họ mới dần dà ngở ra, cơn bùng nổ bất thành linh ban nãy của Vân Hải dường như chỉ là nỗ lực hết đà chứ không phải sát chiêu. Đã biết rõ nơi đây có Tiêu Phục Huyền mà còn phát rồ như vậy thì chỉ tổ nhận về một đòn trí mạng chứ có đánh đổi được chi khác.

Ý định của hắn là gì...

Vân Hải cất giọng khàn khàn, “Tuy ta và Linh Vương là cố hữu, nhưng vốn không mấy thân thiết với Thiên Túc đại nhân, một khi đương đầu không cần niệm tình cũ thiếu thiết thực đó.”

Nói đoạn, dây leo trên người hắn lập tức xoắn vào lưỡi kiếm của Tiêu Phục Huyền, bởi không chịu nổi tiên khí mà liên tục nổ tung, song vẫn không

ngừng siết chặt mũi kiếm kéo mạnh xuống...

Một tiếng *phập* vang lên.

Thanh kiếm tiên xuyên tim mang đến cơn rét run người. Bởi thế mà hấn hoài niệm về bầu trời xám tro trên đỉnh thung lũng Đại Bi mấy trăm năm về trước...

Thanh kiếm chuỗi khắc hoa văn hành đào của Hoa Tín không lạnh đến thế.

Nhát kiếm năm xưa lẽ ra nên tước đi sinh mệnh hấn, mà không rõ vì sao vẫn chừa hấn một con đường sống. Và hấn cũng không rõ Hoa Tín đã làm gì sau khi mình chìm vào hôn mê.

Hấn chỉ biết rằng một ngày kia thức giấc, hấn choàng mở mắt như bừng tỉnh khỏi cơn mơ, thấy có gì đó phủ đầy cả người mình và trên cao đã không còn ánh nắng.

Khắp nơi khắc đầy phù văn và hấn không cách nào cử động.

Khi hấn nóng lòng cùng cực đến độ bùng nổ tà khí cũng là lúc hấn nghe được một giọng nói vọng từ nơi xa mà cận kề bên cạnh. Giọng nói ấy thân thuộc khôn cùng, là giọng nói dù qua nhiều đời hấn cũng chẳng thể nào quên.

Giọng nọ bảo, “Vân Hải đờ đệ ta.”

Hấn nghe vào an lòng trong nháy mắt, rồi tiếp tục tiếp tục lắng nghe.

Chẳng là có đôi khi hấn không thể kiểm soát bản thân, dù gì tu đạo tà ma cũng đều khó tránh khỏi những lúc như vậy. Đã tu đến cuối đường vẫn không rõ tội cùng mình nắm quyên tà khí hay tà khí nắm quyên mình.

Những khi đó, cảm giác một hần xé đôi lại trĩu dậy, một nửa hấn nói: *Ta muốn ra ngoài, có ai có thể ngăn cản được ta?*

Nửa còn lại bảo: *Không thể đi.*

Người ta vẫn thường ghé chân qua thung lũng Đại Bi, hẳn có thể tận dụng những lúc cự trận lợi là mà thả một phần linh thức thoát khỏi hãm mộ, bám lên thân thể của một người qua đường nào đó.

Một khi hơi thở người sống lọt vào mũi rồi mới khiến hắn nhận ra không ngờ mình đã đói bụng lâu lắm rồi. Ngày hôm đó, hắn lặng lẽ đứng trên bệ thờ trong miếu tiên hết như tượng thần năm nào hiên ngang ngó nhìn người cúng tế, rồi vừa cười mỉa mai vừa lưu lại trên người họ vài dấu vết.

Thời điểm ấy, một nửa kia hẳn phách hắn bật thốt: *Quả nhiên, người vẫn là thứ tà ma.*

Thông qua ấn thờ, hắn được nếm bao hương vị ngon ngọt, thành thử lại dùng một vài cách khác để có thể tiếp nhận sức sống của sinh linh không ngừng tuôn trào dù chẳng cần tự mình phải ra tay.

Hắn tích trữ sức lực càng lúc càng nòng hậu, rồi đến một ngày kia đã có thể bám trên cơ thể người sống và rời khỏi thung lũng Đại Bi.

Thế giới trong mắt hắn đã sớm lạng lẩm từ lâu, bất giác hắn không rõ mình nên đến nơi nào.

Chợt khi nhận ra thì hắn đã đứng trong Thính đường nhà họ Hoa ở Xuân Phiến thành, ửng yên mà nhìn bức chân dung treo trên Thính đường họ.

Trong một chớp mắt, tà khí chiếm ưu thế kiểm soát, khiến hắn hồ thẹn tới tức giận.

Nửa phần hồn kia châm chọc: *Một kẻ ra tay giết người mà người còn tính thương nhớ cái gì?*

Nửa còn lại nói: *Nhưng ta đã chết đâu.*

Nửa kia lại móc mỉa: *Thế thì người muốn chết thật một lần để thể hiện tâm lòng à? Ta không cho người toại nguyện đâu.*

Chỉ với chút u hồn khi ấy, trong mấy ngày mà hắn tác quái không ít lần.

Đầu tiên phải kể đến bản tính của tà ma, còn thứ hai... hẳn rằng hẳn cũng muốn xem xem liệu có thể tái ngộ vị Tiên thủ kia lần nữa hay không.

Mắng nhiếc hẳn cũng được, mà giết hẳn cũng được, làm thế nào cũng chẳng nề hà.

Nhưng hẳn chờ mãi vẫn không thấy ai đến.

Một khi linh thần sắp tiêu hao hoàn toàn, hẳn lại quay về âm mộ đặng tích tụ thêm ít “thức ăn”. Hẳn cũng không đếm xem một lần ngủ say sẽ mất mấy tháng hay là mấy năm.

Cứ thế, hẳn ra ra vào vào trong mơ hồ mấy bận, cho đến một ngày kia, hẳn đứng trước Thính đường nhà họ Hoa và ngần người thật lâu trước bức chân dung Hoa Tín một lần nữa.

Đệ tử trẻ nhà họ Hoa cất tiếng hỏi, “Không biết tiên sinh gặp phải vấn đề gì chẳng? Có phải vấn đề liên quan đến hồn mộng nên ngài đến tìm Y Ngô Sinh tiên sinh không ạ?”

Hẳn đâu có biết Y Ngô Sinh là ai mà cũng chẳng để tâm đến lời đệ tử trẻ nọ mà chỉ bần thần hồi lâu mới hỏi, “Tiên thủ Minh Vô gần đây vẫn tốt chứ?”

Ấy thế mà vị đệ tử nọ há hốc mồm, kinh ngạc trả lời, “Thưa tiên sinh, Tiên Đô đã diệt vong ít lâu rồi, Linh đài Thập nhị tiên không còn nữa, Tiên thủ cũng đã qua đời rồi ạ.”

Vân Hãi chẳng thể nhớ rõ ngày hôm ấy hẳn đã thoát khỏi cơ thể người sống kia bằng cách nào, cũng chẳng thể nhớ rõ mình đã tạo nghiệt gì nữa hay không, và thậm chí chẳng nhớ rõ mình đã quay về thung lũng Đại Bi ra sao.

Thốt nhiên, hẳn chỉ ngỡ ra rằng, thế gian rộng lớn nhường này hoá ra cũng chỉ đến thế.

Được nhìn thấy bầu trời thì có sợ gì? Còn không bằng chôn mình dưới đáy mộ trong lòng thung lũng Đại Bi, ít ra nơi đây hẳn còn được nghe thấy giọng người kia.

Đây là lần đầu tiên hai phần hồn của hắn nảy sinh xung đột mãnh liệt đến thế, một nửa muốn bỏ chạy còn một nửa muốn ở lại đây mãi mãi.

Hắn là đờ đệ Vân Hải của Hoa Tín, hắn là tà ma Vân Hải.

Khi tỉnh táo, lúc cuồng điên.

Những lúc cuồng điên, hắn vận hết thầy tà thuật hồng đệp vỡ lớp trần áp nơi đây. Khi tỉnh táo, hắn bõ thêm một tầng phù văn bên trên cự trận đã nói lỏng của Hoa Tín.

Trận phân tranh với bản thân không ngơi nghỉ đã kéo dài hơn hai mươi năm, đủ rồi.

Giờ đây cự trận tiêu tán, hắn chẳng bao giờ nghe thấy giọng người kia được nữa, thế thì còn lưu luyến chi đâu, chẳng bằng mượn tạm lưỡi kiếm cố nhân và trao bản thân một lần giải thoát.

Từ nay về sau, sóng gió vạn dặm thế gian đã chẳng còn can hệ gì đến hắn.

Lời tác giả:

Chờ lâu rồi QAQ

Chương 29: Đoạn ngắn

Giờ đây, tà khí tai ương cuộn cuộn đầu vùi theo xuống mồ.

Sức sống leo lắt trên người Vân Hải tan biến. Dấu dáng vẻ hắc chẳng đổi thay nhiều song vẫn khiến người nhìn có cảm giác chỉ tích tắc đã úa tàn, có lẽ vì dây leo trên người hắc héo khô một cách chóng vánh.

Tận bấy giờ, mọi người mới vỡ lẽ những sợi dây leo kia đầu mọc ra từ trái tim hắc.

Ắt rằng chúng nó cộng sinh với Vân Hải, một khi hắc chết đi thì dây leo cũng chẳng còn sức sống. Mấy nhánh dây xoắn trên thân kiếm Tiêu Phục Huyền tức thì buông lỏng, trượt xuống mũi kiếm và khô quắt lại.

Chỉ có cành hoa vẫn y nguyên dáng vẻ, thân và lá quăn quanh cổ Vân Hải với đóa hoa nâng đỡ một nửa gương mặt quý của hắc.

Không một ai ngờ Vân Hải sẽ chọn con đường tự sát nên tất cả đều thần thờ.

Tiêu Phục Huyền lặng lẽ rút kiếm ra và ngẩng dậy, hai hàng mày dãn như chật.

Ô Hành Tuyết nhìn gương mặt chẳng còn sức sống của Vân Hải một hồi, rồi mới nhỏ giọng hỏi, “Có còn tàn hồn không?”

Tiêu Phục Huyền lắc nhẹ đầu. “Thần hồn toàn diệt.”

Thanh kiếm y xuyên thẳng vào tim Vân Hải, y là người hiểu rõ nhất tàn hồn dưới mũi kiếm có còn lại gì hay không. Thế mà chẳng tìm được chút nào, ắt là thần hồn đã toàn diệt.

Đây leo khắp người rũ rạp xuống giúp trông rõ phần lớn thân thể Vân Hải, một góc thẻ bài lộ ra dưới vạt áo đen bên hông hấn.

Y Ngô Sinh khẽ khàng thốt, “Đó là thẻ bài của phái tôi.”

Thẻ bài đeo bên hông và phụ kiện treo kiếm của nhà họ đều được đẽo hoa đào từ ngọc phù dung, đây là nét đặc trưng có một không hai nên rất dễ phân biệt trong các tiên môn.

Song, chỉ có đệ tử môn hạ nhà họ Hoa mới đeo thẻ bài bên hông mà thôi, khi đến cấp trưởng lão hay môn chủ, đặc biệt là những người như Y Ngô Sinh với Hoa Chiếu Đình thì không dùng thẻ bài để tỏ rõ thân phận.

Thật không ngờ vị này từng thăng tiên từng đọa ma, thế mà vẫn mang thẻ bài bên mình đến chết.

“Chữ trên thẻ bài do ai khắc thế?” Ô Hành Tuyết lật tấm thẻ bài ra xem, thấy cái tên “Hải” thon và dài khắc ở mặt sau. “Có phải một vị gia chủ trước đây không?”

Y Ngô Sinh lắc đầu, “Không phải, thẻ bài do chính tay đệ tử khắc.”

Ô Hành Tuyết: “Vậy đây là nét của Vân Hải à.”

Y Ngô Sinh: “Đúng vậy.”

Ô Hành Tuyết chỉ “À” nhẹ, tự nhủ *thế thì đúng rồi*.

Ban nãy, chàng phát hiện trên tường hần mộ có hai lớp phù văn, lớp đặt bên trên được viết bằng nét chữ thon dài tương tự thế này, vậy ắt do tự tay Vân Hải viết.

Sau đó, mọi người tìm thấy đá mắt trận để trấn áp đại trận trong máu me và bùn đất bên dưới tay trái Vân Hải.

Bên trong mắt trận có hai viên đá trận, một viên đã vỡ nát, một viên được đặt vào sau. Bên trên viên đá được đặt vào sau cũng có một dấu ấn, đó là chữ “Hải” tương tự nét chữ trên thẻ bài.

Khi này, mọi người còn dẫn đo không hiểu vì sao con mắt trấn áp đại trận lại nằm rành rành ngay giữa trung tâm hãm mộ như vậy, mà giờ đây khi nhìn thấy viên đá trận thì ai nấy đều tỏ tường.

Người gia cố và tiếp tục trấn áp đại trận là chính bản thân Vân Hải.

“Việc này...” Y Ngô Sinh cầm viên đá trận nọ với nét mặt phức tạp, khó nói là thối thức hay còn cảm xúc gì khác. Sau chót, hắn lắc đầu thở dài và đành lòng mà rằng, “Thật đáng tiếc.”

Trong tất cả những người có mặt nơi đây, Y Ngô Sinh là người không nên mang tâm trạng ấy nhất. Nói cho cùng, dấu ấn sau cổ hắn do chính Vân Hải ban, hơn hai mươi năm vật vã khốn cùng của hắn đều bắt ngu ồn từ nơi này.

Ai cũng có thể xúc động cảm khái trước câu chuyện của Vân Hải, trừ mỗi Y Ngô Sinh.

Thậm chí nếu giờ đây, hắn rút kiếm trút giận lên xác chết Vân Hải đi nữa cũng chẳng ai có quyền mắng hắn sai rồi. Song, hắn đã không làm như vậy, hơn thế, còn thốt lên tiếng “đáng tiếc” thương thay cho tà ma kia.

Ô Hành Tuyệt nhìn vết thương thành sẹo sau cổ Y Ngô Sinh, bất giác trởi dậy chút nuối tiếc.

Chàng thầi nhủ, không rõ trong quá khứ mình và vị Y Ngô Sinh nhà họ Hoa này có mối quan hệ đến bực nào. Nghĩ lại có vẻ không thầi thiết lắi, đầi gì một người cũng là đệ tử thầi môn, người kia lại là ma đầi.

Cũng thầi đáng tiếc.

Nếu có thể quen biết một người như vậy không tệ chút nào.

Y Ngô Sinh khom người ng ẩ xuống và chôn viên đá trận bên dưới lòng bàn tay Vân Hải lầi nữa. Cầi lên thả xuống một bắi khiến máu me và bùn

đất xung quanh bị xới lên ít nhiều, hần tính đắp máu bùn lên trên thì có hai ngón tay chặn lại.

“Thưa Thượng tiên?” Y Ngô Sinh ngược nhìn thì thấy Tiêu Phục Huyền đang chặn tay mình lại.

Tiêu Phục Huyền đáp, “Có gì ở đây.”

Ngón tay thẳng dài của y chỉ vào máu bùn đậm đặc, ngoài ra không thấy thứ gì khác.

Mọi người giương mắt nhìn nhau, tò mò không thôi.

Ô Hành Tuyết đứng bên cạnh y bèn cúi người, hỏi, “Thứ gì thế?”

Tiêu Phục Huyền không trả lời ngay lập tức.

Ngó chừng tìm kiếm bất thành, y bèn nhấn thẳng một ngón tay xuống mặt đất. Cơ thể Vân Hải nằm yên không nhúc nhích nhưng đất bùn và máu bất ngờ rung chuyển, đầy thứ đang chôn sâu bên dưới trồi lên.

Đó là một món đồ màu trắng, phát ra ánh sáng âm ỉm từ giữa cát bùn. Ô Hành Tuyết cực kỳ nhạy bén với sắc độ ấy nên chỉ lướt sơ đã biết đấy là bạch ngọc.

Tiêu Phục Huyền duỗi một ngón tay và móc món đồ nọ từ dưới bùn lên.

“Chuông mộng!” Y Ngô Sinh buột miệng thốt.

Nó là một chiếc chuông bằng bạch ngọc với vẻ ngoài tương tự chiếc chuông ở nhà họ Hoa, nhưng khi nhìn kỹ thì tinh xảo hơn nhiều. Trên mặt ngọc chạm rỗng những sợi vân mỏng giống hệt vỏ kiếm và mặt nạ của vị Linh Vương kia, chỉ nhìn thoáng qua cũng biết thuộc về cùng một người.

Có quả chuông mộng này trước mắt, nghiễm nhiên chiếc chuông ở nhà họ Hoa không cách nào kham nổi hai tiếng “hàng thật”.

Giống như Y Ngô Sinh đoán từ trước, nếu Hoa Chiếu Đình đã giấu chuông mộng bên cạnh mình, thì kẻ duy nhất có thể tráo giả thành thật là tà ma thao túng hắn.

Giờ đây, tìm được chuông mộng dưới nắm m ồ của Vân Hãi cũng không ngoài dự đoán, thế nhưng có một việc khiến Y Ngô Sinh thắc mắc, “Không biết... hắn ta tìm chuông mộng thật để làm gì?”

Mục đích của chuông mộng không gì khác hơn là dẹt nên giấc mơ, biến dĩ vãng thành cảnh trong mơ hoặc đưa người vào cảnh trong mơ mới.

Trước đây khi bị phế, Vân Hãi còn không tính dùng chuông mộng, thế vì lý do gì phải đi một bước c òng k ềnh là lấy chuông thật ở nhà họ Hoa rồi còn đặt chuông giả vào để nguy trang.

Ô Hành Tuyết tự hỏi.

Song giờ Vân Hãi đã chết, trích theo đúng lời Tiêu Phục Huyền là “Thần hồn toàn diệt” thì cũng hết cách tra hỏi rõ ràng việc này. Ô Hành Tuyết không đường nào xác nhận phán đoán của mình có đúng hay không.

Khi chàng còn đang suy tư thì chợt nghe một giọng nói trầm thấp gọi, “Ô Hành Tuyết.”

Ô Hành Tuyết ngược mắt.

Tiêu Phục Huyền đứng dậy, treo chiếc chuông bạch ngọc trên ngón tay và nói, “Đưa tay.”

“Hửm?” Ô Hành Tuyết thốt hỏi, kể một h ẫ mới mở lòng bàn tay về phía y.

Lòng bàn tay chàng bỗng dưng lạnh lạnh, chiếc chuông mộng đang nằm bên trên.

Dù chàng đã quên hết ráo trại, chẳng nhớ tí ti gì về những việc từ Linh Vương đến chuông mộng. Mà ngay khi chiếc chuông nọ rơi vào lòng bàn

tay, chàng chớp mi thật khẽ, có cảm giác mát mát gì đó thật xa xăm.

Chàng tấm tía chiếc chuông bạch ngọc kia một tí thì phát hiện bên trong chuông có một vết nứt.

Chàng bèn cầ n soi kỹ một chút, thành hình có hình ảnh lơ mờ hiện ra trong đầ i.

Lúc trước Y Ngô Sinh từng nói rằng, một khi chuông mộng đã đưa con người ta vào giấc mơ thì chỉ có chuông mộng mới có thể giải được, bằng không khi tỉnh lại linh hồn vẫn không nguyên vẹn hoặc ký ức vẫn không rõ ràng.

Mà bây giờ trông ra, chiếc chuông này bị hỏng r ồi, chàng cũng không biết nên làm sao với nó nhưng trong lòng đã nảy ra chút linh cảm.

Ô Hành Tuyết mân mê ngón tay bên trên chuông mộng, ráng nhớ lại đoạn ngắn vừa loé qua...

Đó là một đêm rét trời nào đó.

Không biết vì lý do gì mà chàng đứng khoanh tay bên cạnh cửa, lòng bàn tay siết chặt một món đồ cứng cứng và lạnh căm. Món đồ ấy góc cạnh và cộm đến mức đau điếng cả tay chàng.

Còn Tiêu Phục Huyền đang đứng ngay cửa, tay y nâng tấm màn che, không bước tới cũng không bước lùi mà nhìn chàng với đôi người thoáng rủ.

Sau lưng là một trảng vườn rộng lớn, trong vườn có một gốc đại thụ rợp trời phủ tuyết.

Và chàng, đang nắm chặt món đồ trong tay đang âm thầm tranh đấu với người ở cửa.

Mãi một hồi lâu sau, chàng mới khẽ nghiêng đầu mà rằng, “Tiêu Phục Huyền, người đã từng nghe tà ma coi trọng dục vọng chưa?”

Cả căn nhà chìm vào tĩnh lặng.

Tiêu Phục Huyền vẫn giữ tư thế vén màn, mãi sau mới lên tiếng, “Từng nghe.”

Ô Hành Tuyết lặng người giây lát, nói tiếp, “Nếu người đã từng nghe mà còn cố tình chọn ngày này để đến, thì có phải... muốn làm khách ghé loan phòng với ma đầu ta đây?”

Nói đoạn, chàng ngoảnh đầu nhắc cầm chỉ về phía giường.

***

“...”

Hình ảnh không đầu không đuôi lại rõ ràng đến lạ, Ô Hành Tuyết run bắn tay trước câu “khách ghé loan phòng” ấy. Để khi chàng ngược mắt lên thì thấy ngay gương mặt Tiêu Phục Huyền giống y đúc gương mặt trong ký ức.

Ô Hành Tuyết lặng thinh đứng im hồi lâu, rồi lặng lẽ nhét chuông mộng ngược vào tay Tiêu Phục Huyền.

Lời tác giả:

Năm mới vui vẻ, mình phải chạy về nhà nên chương này hơi ngắn ~ trùm đầu. Các bình luận của chương này đầu được nhận lì xì, sẽ gửi trước lúc cập nhật của ngày mai, xin cảm ơn mọi người đã làm bạn với mình thêm một năm nữa, yêu mọi người nhiều, hy vọng mọi người có một năm 2022 tràn đầy sức khỏe, vui vẻ và bình an.

Chương 30: Chuông hồng

Tiêu Phục Huyền liếc cái chuông mộng bị đẩy ngược về mình rồi nhìn lại Ô Hành Tuyệt, song chưa kịp nói gì đã bị người cản trước...

Ô Hành Tuyệt: “Trả lại cho huynh đó, huynh đưa ta làm gì.”

Tiêu Phục Huyền: “...”

Mấy đệ tử trẻ tiên môn vẫn còn nhớ rõ một.

Họ nhớ chiếc chuông bạch ngọc này đã từng thoáng xuất hiện giữa cuộc thâm vấn Vân Hải ban nãy, nó là tiên bảo của Linh Vương. Họ cũng nhớ rõ trong câu chuyện kể giúp họ an lòng, Y Ngô Sinh ngỏ lời khen Ô Hành Tuyệt rằng, “Vị công tử này có tấm lòng cao quý, người bình thường mà gặp phải tiên bảo hiếm thấy nhường này thì chắc chắn sẽ không bỏ qua, thế nhưng vị công tử này chẳng những không bị mờ mắt trước tiên bảo mà còn có thể trả lại nó.”

“...”

Tiêu Phục Huyền không khỏi nhìn sang mấy đệ tử trẻ kia một cái.

Đệ tử trẻ hãy còn đặt tay lên ngực tự vấn, “Thật tâm mà nói thì ta cũng không làm được đến vậy... ơ?”

Cái liếc của Thiên Túc thượng tiên khiến họ giật thót mình, bấy giờ mới phát giác những lời đàm luận xì xào của mình bị nghe được, ai nấy đỏ bừng cả mặt mà ấp úng hồi lâu mới chỉ sang Y Ngô Sinh. “Là hồi nãy chúng tôi nghe tiên bối nói rằng Ô...”

Đám bọn họ đâu chưa dám nhìn thẳng mặt ma đầu mà gọi tên, chỉ “Ô” một phát qua loa rồi nói tiếp, “... Ờm, không phải là bản nhân mà do linh hồn

phàm nhân sơ ý nhập sai thể xác mà thôi.”

“...”

Y Ngô Sinh lặng thinh che mặt, trong lòng nhủ thẩn mấy nhóc đệ tử này dễ bị gạt ghê.

Bao cặp mắt đỏ dờn về đệ tử trẻ khiến mặt cậu đỏ càng thêm đỏ, cậu vội vã giải thích thêm, “À ừm... bọn tôi cũng từng nghe sư tôn dạy rằng sau khi Tiên Đô diệt vong, có một số tiên bảo đã lưu lạc chốn nhân gian, dẫn đến việc các đại môn phái lẫn cao nhân tán tu đều mưu đồ giành giết không thôi. Nói cho cùng, bên trong tiên bảo thường có lưu lại mệnh nguyên của tiên nhân, và phần linh lực ấy đã được tích tụ qua trăm ngàn năm nên hẳn nhiên ai cũng muốn chiếm đoạt. Thế nhưng trên thế gian, số người có khả năng giữ tiên bảo bên mình chỉ đếm được trên đầu ngón tay, nếu không có nền tảng tu vi hàng trăm năm thì làm gì có khả năng tiếp nhận từng ấy tiên khí đâu.”

“Công tử mang linh hồn người phàm thì quả thật không nên cần tiên bảo. Ngặt nỗi, dù vô số người hiểu được đạo lý này, nhưng có thể làm được mà chẳng mấy may dao động lại chẳng có bao nhiêu. Thế mới nói việc làm của công tử thật đáng tán phục.”

Cậu ta bô lô ba la cả tràng xong còn chấp tay với Ô Hành Tuyết một cách nho nhã.

Ô Hành Tuyết cười mệch trong lòng nhưng bên ngoài vẫn không hề đổi sắc, chàng cũng đáp lễ đệ tử kia một cách vô cùng lịch thiệp, “Quá khen.”

Nét mặt cạn lời của Thiên Túc thượng tiên chuyển sang chết lặng.

Ô Hành Tuyết nhìn gương mặt lãnh cảm trời sinh của y mà trong lòng càng thêm khoái trá. Đang cười mệch mõi thì bất chợt nhớ tới câu “khách ghé loan phòng” và chiếc giường nọ...

Xong thình lình im bặt, nín thinh không cười nữa.

Và cũng như lần bên trong xe ngựa, Tiêu Phục Huyền không vạch trần.

Đệ tử trẻ còn đang nói nói, Tiêu Phục Huyền vừa lắng nghe vừa lơ đãng mân mê ngón tay trên chiếc chuông mộng.

Dưới ngón tay thon dài của y, chuông mộng trông lung linh đẹp đẽ đến lạ, màu bạch ngọc ánh lên láng mượt mịn màng.

Chỉ trách viên đệ tử kia nhắc đến câu “tiên bảo thường có lưu lại mệnh nguyên của tiên nhân”, dù Ô Hành Tuyết đã quên bằng mệnh nguyên là cái gì rồi song vẫn không khỏi cảm thấy mình có kết nối linh thần với chiếc chuông mộng kia.

Mà bây giờ còn thấy ngón tay khảm chuông mộng của Tiêu Phục Huyền, quả ư là...

Ô Hành Tuyết chăm chú một hồi thì duỗi tay ra lấy chuông mộng lại.

Một loạt chầm hỏi nổi dậy đầu đệ tử trẻ tiên môn vừa không tiếc lời khen ngợi con người vẹn toàn nào đó.

Tiêu Phục Huyền nhìn sang Ô Hành Tuyết. “Vừa nói tính trả ta mà.”

Ô Hành Tuyết đáp, “Đổi ý rồi.”

“Lý do?”

“...”

Ô Hành Tuyết nhìn sang đầy ẩn ý.

Chàng cũng đâu thể trả lời là vì “Ta không muốn thấy huynh cứ mân mê chuông mộng”, bởi nhớ đâu Tiêu Phục Huyền lại chùng thêm một câu “Lý do” nữa thì nhục không để đâu cho hết.

Ai chứ Thiên Túc thượng tiên dám lắm.

Ô Hành Tuyết lặng thinh một hồi mới nói, “Ta chợt nhớ ra có đưa cũng không nên đưa cho huynh.”

Nói đoạn, chàng quay sang đưa chuông mộng cho Y Ngô Sinh.

Y Ngô Sinh: “...”

Không cần!

Ô Hành Tuyết nói, “Tôi bỗng sực nhớ hồi đầu tiên sinh có nói muốn đến thung lũng Đại Bi hoàn thành hai việc. Việc đầu tiên là tìm rõ nguyên lai dấu ấn phía sau cổ mình, việc thứ hai là muốn tìm tiên bảo thật đem về giúp nhà họ Hoa.”

Y Ngô Sinh vội vã xoa tay và nói thẩn với bản thân là ngài với Thiên Túc thượng tiên cứ đá banh cho nhau đi, liên lụy người vô tội tôi đây làm gì.

Song, Ô Hành Tuyết không buông tha hẳn. “Sao tiên sinh lại xoa tay với tôi, món đồ này do nhà họ Hoa đánh mất, giờ tìm được rồi trả về đâu cũng hợp lý thôi.”

Y Ngô Sinh: “...”

Thà không nhắc tới thì thôi, chứ nhắc rồi chỉ khiến Y Ngô Sinh thiếu đi điều muốn tìm một cái hố chui vào cho xong.

Hôm ở nhà họ Hoa, lúc phát hiện ra chuông mộng bị mất hẳn đã nói mấy chuyện ngớ ngẩn gì ấy nhỉ?

Ặc, đầu tiên là đoán ngay Ô Hành Tuyết là thủ phạm...

Ngay trước mặt Ô Hành Tuyết.

Sau đó lại bảo muốn đến thung lũng Đại Bi tìm chuông mộng vì đó là tiên bảo nhà họ Hoa.

Giờ cuộc thăm vấn Vân Hải đã minh chứng rõ ràng chủ nhân của tiên bảo này chính là vị Linh Vương nợ. Rồi sau đó thì sao?

Ặc, Vân Hải nhìn Ô Hành Tuyết và gọi một tiếng “Linh Vương”.

...

Cho dù Y Ngô Sinh chưa từng thấy vị Linh Vương kia trên bất kỳ sách tiên nào, không biết địa vị người nọ trên Tiên Đô như thế nào, và cũng không biết việc gì đã xảy ra trong khoảng thời gian đó để khiến một Linh Vương như thế biến thành ma đầu mà ai ai cũng khiếp sợ.

Nhưng sự thật chuông mộng thuộc về người nọ là không thể chối cãi.

Thiên Túc thượng tiên đặt chuông mộng trong tay Ô Hành Tuyết chính là trả đũa về cho chủ nhân chân chính. Mà giờ đây không biết vì lý do gì, vị chủ nhân đó lại giả câm giả điếc, một hai nắng nạc phải đưa chuông mộng cho hắn.

Hắn dám nhận không?

Làm gì dám.

Đâu chỉ không dám, mà còn không có mặt mũi để nhận.

Tính tình Y Ngô Sinh rất thư sinh và dễ ngại ngùng. Thuở còn thiếu niên, hai anh em Hoa Chiếu Đình và Hoa Chiếu Đài đều lấy đó làm niềm vui và thích trêu hắn ngược chín mặt. Về sau, hắn trở thành tứ đường trưởng lão vang danh lẫy lừng nên cặp đôi huynh muội dần trưởng thành trầm tĩnh lại cũng không bỡn cợt hắn, đâm ra không còn một ai dám trêu đùa hắn như vậy nữa.

Đã lâu lắm rồi, đến tận giờ phút này hắn mới được trải nghiệm cảm giác ngược chín mặt lần nữa.

Một trong những lời đồn được lan truyền rộng rãi nhất chính là việc nhà họ Hoa thu được món tiên bảo nhờ vào tiên duyên, về sau chẳng may bị Ô Hành Tuyết cướp mất.

Giờ nhìn lại mới thấy châm biếm đến bực nào.

Người ta lấy đi món đồ thuộc về mình, còn câu nhà họ Hoa “thu được tiên bảo nhờ vào tiên duyên” nghe như có chút ân tình gì đó.

Trong tình huống như vậy, sao Y Ngô Sinh dám nhận lấy chuông mộng kia.

Nếu vị tổ tông đó không sống chết chẳng nhận bản thân không phải “hồn nhập nhâm thể”, nếu Thiên Túc thượng tiên không dùng kiếm ép hẳn phải che giấu, nếu bọn nhóc đệ tử tiên môn yếu đuối mong manh kia không ở ngay bên cạnh, thì ắt là Y Ngô Sinh đã chấp tay xin Ô Hành Tuyệt *làm ơn tha cho* luôn rồi.

Vậy đó mà bây giờ hắn chẳng dám hé nửa lời, chỉ biết nhìn đau đầu Ô Hành Tuyệt với ánh mắt dằn thẩn than.

Sau cùng, hắn siết tờ giấy và nói, “Bẩm công tử, tôi chỉ còn chút tàn hồn này thôi...”

Ngụ ý: Làm ơn ăn hiếp người khác đi được không.

Ô Hành Tuyệt nhìn nét mặt hắn thì vỡ lẽ, đồ chùng mình bắt nạt người ta hơi quá rồi. Chàng bèn đảo cái móng ma của mình sang hai bên thu hẹp hạ.

Tính chàng biếng lười xưa giờ, nào có sở thích cầm đồ gì trong tay, có xem thuộc hạ như túi treo đồ cũng không lạ. Ninh Hoài Sam với Phương Trữ chắc phải quen với việc đó từ lâu.

Ngờ đâu, chàng vừa ngoái đầu sang đã thấy gương mặt uất ức khôn cùng của Ninh Hoài Sam và Phương Trữ.

Ô Hành Tuyệt: “?”

“Ta còn chưa nói gì mà,” Ô Hành Tuyệt từ tốn nói.

Ninh Hoài Sam: “Bẩm thành... công tử, ngài còn nhớ có một số tà ma hề gặp tượng thần là ỏi thốc ỏi tháo không?”

Nét mặt cậu ta in đậm dòng chữ: Ngài đoán xem ta cần tiên bảo thì có ởi tại chỗ hông.

Ô Hành Tuyết: “...”

Thôi được.

Kết quả là sau khi tra tấn trọn một vòng, đại ma đầu Ô Hành Tuyết vẫn quyết định tự tay giữ chuông mộng.

***

Vụ án “Triệu hoán” ở thung lũng Đại Bi đã giải quyết xong xuôi, thứ cần tìm cũng đã tìm thấy. Tính ra mọi chuyện đều ổn thoả với đệ tử tiên môn và Y Ngô Sinh.

Song, Ô Hành Tuyết vẫn còn hơi thắc mắc không biết khi xưa Hoa Tín đã làm gì để giữ lại chút hơi tàn mạng sống cho Vân Hải, ngặt nỗi chính Vân Hải cũng không hay biết gì về chuyện này.

Hơn nữa, Tiêu Phục Huyền từng nói, lúc Hoa Tín mang kiếm hạ trần thì đang ở Thương Lang Bắc Vực, rất lâu sau đó y mới quay về Tiên Đô.

Không một ai trên Tiên đô biết Hoa Tín đã làm gì, họ chỉ biết những việc xảy ra sau đó — hẳn phải đến quỳ nhận thiên phạt trên Linh đài giống như Vân Hải khi xưa, xong xuôi bế quan trăm ngày.

Về sau, hẳn càng trở nên không màng thế sự, càng ra dáng một vị Tiên thủ hơn, còn đâu không mấy may có điểm gì khác biệt.

Họ lần mò quanh tường hầm mộ Vân Hải một lần nữa mà vẫn không phát hiện bất kỳ dấu vết nào khác nên cũng đành bỏ qua.

Vầng dương đã rạng phía trời đông khi mọi người rời hầm mộ dưới đáy thung lũng Đại Bi.

Ba viên đệ tử tiên môn đang thu thập túi càn khôn, họ đã tìm đủ ba mươi ba pho tượng đổng tử và những bá tánh không may bị “triệu hoán”, miệng nhủ

“đắc tội, đắc tội” và tay xếp những người nọ vào túi càn khôn.

“Khi trao họ về đừng quên sửa soạn lại một chút, ít nhất cũng phải dùng thuật chỉnh trang che mắt,” Y Ngô Sinh có lòng lo lắng nên dặn họ đôi lời.

Tử trạng những vị bá tánh này rất hải hùng, phần lớn thi thể đều không còn nguyên vẹn. Sẽ thật tàn nhẫn nếu cứ đưa họ về gia đình trong hiện trạng như vậy.

Các đệ tử trẻ cúi người thi lễ. “Mong tiên bối an tâm, chúng con nhất định sẽ dốc lòng siêu độ và an bài họ thoả đáng.”

Rất nhiều sư huynh sư tỷ của họ đến đây mà chẳng có kết quả gì. Ba người họ dù còn non trẻ đã có thể đồng thời đưa tất cả trở về thì ắt hẳn sẽ là việc lớn cho môn phái, thậm chí cho cả vùng Ngự Dương.

Họ rất muốn mời nhóm Tiêu Phục Huyền cùng trở về môn phái song đã bị từ chối khéo.

À không, Thiên Túc không từ chối khéo, mà từ chối thẳng. Y đáp đúng hai chữ, “Không được.”

Ô Hành Tuyết khéo léo hơn chút đỉnh, chỉ vào mặt mình và nói, “Nếu ta đến môn phái nhà các cậu thì e là gia chủ và các vị trưởng lão sẽ mừng rỡ đến xanh mét mặt mày mất.”

Các đệ tử: “...”

Y Ngô Sinh là người bình thường nhất trong hội, hần bảo, “Giờ đây ta chỉ còn lại chút ít tàn hần, không níu kéo được bao lâu nữa nên không làm phiền mọi người.”

Nghe vậy, các đệ tử trẻ dĩ nhiên cũng không muốn làm mất thời gian sót lại cuối cùng của hần. Họ nhanh chóng hành lễ từ biệt, quay về Ngự Dương cùng túi càn khôn và ba mươi ba vong hần.

Ô Hành Tuyết hỏi Y Ngô Sinh, “Không biết tiên sinh có dự định gì không?”

Y Ngô Sinh sờ lên tấm vải đen che mũi và miệng, hắn đã bắt đầu có cảm giác bản thân càng lúc càng không ổn. Lúc ngồi trên xe ngựa, hắn còn có thể kiểm tra linh hồn bằng cách sờ cổ tay, khi xuống dưới đáy thung lũng Đại Bi thì lực đã bắt tòng tâm. Còn bây giờ, đến năm giác quan của hắn cũng không rõ ràng được như trước.

Hắn quay sang và hỏi Tiêu Phục Huyền, “Thưa Thượng tiên, không biết tàn hồn của tôi còn có thể trụ được mấy hôm nữa?”

Tiêu Phục Huyền đặt ngón tay lên trán hắn và im lặng một thoáng rồi trầm giọng, “Bốn ngày.”

Y Ngô Sinh bình tĩnh gật đầu. “Vâng.”

Kế đó, hắn mới trả lời Ô Hành Tuyết, “Tôi vẫn còn một vài nỗi tiếc chưa hoàn thành nên muốn đi xem một chút, có lẽ trước tiên tôi sẽ đến cánh đồng Gia Minh một chuyến, sau đó quay về Đào Hoa châu. Nếu may mắn có lẽ sẽ về đến nhà trước khi thời gian kết thúc.”

Hắn vừa nói mà vừa bật cười mỉa mai.

Hôm nào, hắn mới còn siết chặt tay trên áo quần Ô Hành Tuyết và cầu xin chấm dứt sinh mệnh thật dứt khoát biết bao, mà giờ đây khi đường sống được mở ra, hắn lại muốn níu kéo thêm chút nữa...

Ban đầu bảo rằng muốn tìm nguyên nhân dẫn đến oan trái cho nhà họ Hoa và tung tích chuông mộng rồi sẽ an lòng ra đi. Giờ cả hai việc đều xong xuôi, hắn lại muốn hoàn thành thêm vài tiếc nuối nữa.

Con người ấy mà, thật là tham lam.

Hắn mỉa mai bản thân, đoạn thủ lễ bái biệt với Ô Hành Tuyết và Tiêu Phục Huyền rồi nói lời giã từ.

Đỡ r ỡ vừa đi được mấy bước thì căn bệnh hay lo toan lại trở dậy. Hấn không nén lòng mà bước ngược về và hỏi Ô Hành Tuyết, “Tôi hỏi thế này có hơi đường đột, không biết...”

Hấn muốn hỏi không biết ngài có còn nhớ cách dùng chuông mộng để giải mộng hay không. Hấn có thể thấy được là Ô Hành Tuyết đã quên kha khá chuyện r ỡ, biết đâu chừng cũng đã quên mất cách dùng chuông mộng.

Có đi ầu để hỏi thẳng chính chủ câu hỏi này thì hấn cũng không biết phải mở lời thế nào.

Ô Hành Tuyết thấy hấn ngập ngừng cả buổi trời mà không nói được tiếng nào, ánh mắt cứ dấy đưa trên chiếc chuông mộng treo bên hông mình. Chàng bèn trực tiếp ngoắt tay móc chuông mộng lên và nói, “Tiên sinh muốn hỏi cái chuông này à?”

Y Ngô Sinh gật ầu, đang tính mở miệng thì bất chợt hoảng h ờn ra mặt.

Hấn thốt lên, “Sao chuông mộng nứt hết cả vậy?! Ở bên dưới mộ nó có phải thế này đâu.”

Ô Hành Tuyết không lấy gì làm ngạc nhiên, nói, “Ban ầu nó đã bị nứt bên trong r ỡ, chẳng qua ở ngoài không thấy thôi, may mắn là vẫn còn nguyên vẹn chứ chưa bị mẻ thành tám cánh, cũng không biết có thể dùng được nữa hay không.”

“Tuyết đối không thể dùng,” Y Ngô Sinh nhanh chóng nói.

“Tại sao thế?”

Y Ngô Sinh: “Món này là tiên bảo, mang rất nhiều tiên khí và còn vương mệnh nguyên của thần tiên nên có rất nhiều hạn chế khi dùng và phải vô cùng cẩn trọng, nhớ đâu phạm sai lầm thì chẳng những không nên chuyện mà còn bị tẩu hoả nhập ma.”

Nghe lời hấn khuyên cũng khá hợp lý, song những chuyện liên quan đến tiên bảo thì hỏi thần tiên hấn là chí lý nhất.

Ô Hành Tuyết treo chuông bạch ngọc trên tay mà nghĩ ngợi, đoạn quay sang Tiêu Phục Huyền.

Tiêu Phục Huyền: “Đúng là như vậy.”

Thật ra, Y Ngô Sinh tự biết mình đã nói giảm nói tránh, bởi tẩu hoả nhập ma chỉ là một trong số những con đường bị chệch. Phiền nhất ở chỗ tiên bảo rất quý hiếm, quý hiếm ở đây không chỉ theo nghĩa ít gặp trên thế gian, mà còn cực kỳ quý hiếm và khó lấy lại đối với chính bản thân thần tiên.

Một khi tiên bảo bị hỏng thì có lên trời xuống bể cũng khó cách nào khôi phục như cũ.

Khổ nỗi Ô Hành Tuyết có biết chuyện này đâu. Chàng lắc nhẹ cái chuông mấy lần trong thần thờ một hồi rồi mới hỏi, “Vậy có cách nào khôi phục được không?”

Chuyện này vẫn hỏi thần tiên là chí lý nhất, thành thử chàng thốt xong thì ngoái đầu sang nhìn Tiêu Phục Huyền.

Tiêu Phục Huyền: “...”

Đôi môi mỏng của Thiên Túc thượng tiên đã khẽ mấp máy như thể sắp sửa bật ra chữ “Không” tới nơi rồi, song cuối cùng lại không nói gì.

Y xoay mặt sang một bên, lát sau mới xoay ngược lại và đáp, “Có cách.”

Y Ngô Sinh: “...”

Hắn im re một lúc lâu mới nuốt ngược câu “Không có cách nào” vào trong.

Mà lòng hắn đang hú hét *đây là thần tiên thật à? Bị người khác nhìn không chớp mắt một hồi là câu “Không có cách nào” biến thành “Có cách” được luôn hả?*

Hắn rất chi là muốn thỉnh giáo cái “cách” này có ở đâu ra...

Kết quả là nửa canh giờ sau, bên trong chiếc xe ngựa hướng về phố núi Lạc Hoa cố lại có thêm một vị Y Ngô Sinh sớm nói “Xin bái biệt tại đây”.

Lời tác giả:

Mọi người chờ lâu QAQ ngày đầu năm mới mà tui đã bị phỏng r ồi, báo hiệu tình hình năm nay của tui chắc có khi cũng đở h ồng y như hôm nay vậy nè Orz

Chương 31: IV. PHỐ NÚI LẠC HOA - Tinh chất ngọc

Xe ngựa đông người nhưng không khí chẳng được thoải mái gì.

Tiêu Phục Huyền vẫn không thích ng ồi, chỉ đứng tựa người ở chỗ cũ.

Phương Trữ và Y Ngô Sinh ng ồi một bên, từ khi bước lên xe, hẳn ta đã “chết” dí bên thành xe và trung bộ dáng muốn ngủ một giấc tới tối s ẫm mới thôi.

Ninh Hoài Sam và Ô Hành Tuyệt ng ồi bên còn lại, thân người g ầy ồm tựa vào trong góc. Vết thẹo do kiếm chém bên cổ cậu lại bắt đầu nhói nhói, sờ vào m ềm m ềm âm ỉm, ngó chừng lại sắp vỡ miệng l ần nữa.

Cái vết thương hết lành r ồi rách tái phát không ngừng này khiến cậu bức bối trong lòng mà không có chỗ xả, chỉ có thể liếc xéo Y Ngô Sinh r ồi đứng dưng nói, “Không phải người có nượ́c tiếc gì c ần làm hả? Giờ hết muốn làm r ồi hay gì?”

Y Ngô Sinh then thùng đáp, “Ngại quá.”

Bản tính hẳn vô cùng tò mò, mỗi l ần đào sâu tìm hiểu việc gì đều muốn hiểu rõ tường tận, đích thị là phong thái của người văn sĩ. Nếu không nhờ tính tò mò cao thì hẳn cũng chẳng sáng chế ra nhiều loại thuốc mới như vậy.

Trước đây còn vương bận địa vị ở nhà họ Hoa, muốn làm gì cũng c ần ngó chừng đại cục, phải là người vững chãi như Thái Sơn nên hẳn cố gắng kiềm nén bản tính của mình. Còn giờ đây thời gian chẳng còn bao nhiêu, có thể thoải thích thực hiện những đi ều mình mong muốn.

Ninh Hoài Sam chỉ nổi hứng muốn khích hấn chút, giờ thấy hấn sượng cả người cũng chẳng bực bội gì mà còn thấy nhàm chết thôi, bèn nằm trở xuống. Chưa được bao lâu cậu đã bắt đầu sờ sờ vết thẹo trên cổ.

Người cậu vốn đã gầy, giờ rúc người trong một góc nhìn vào cànng thấy tủi thân.

Y Ngô Sinh nhìn cậu một hồi thì không nhịn được mà hỏi, “Vết sẹo này của cậu...”

Ninh Hoài Sam xù lên như hung thần. “Ai muốn người lo?”

Vết thương này ngày xưa bị Y Ngô Sinh chém để lại, dù trên danh nghĩa để tửu tiên môn trừ ma hiệp đạo đi nữa thì hiện tại nhìn thấy Ninh Hoài Sam như vậy, hấn cũng khó lòng không trỗi dậy bệnh hay lo toan của mình.

Y Ngô Sinh hỏi, “Lại đau à?”

Ninh Hoài Sam: “Không đau!”

Y Ngô Sinh: “Tôi có ít thuốc...”

Ninh Hoài Sam: “Không cần!”

Y Ngô Sinh còn tính nói gì đó.

Ninh Hoài Sam: “Nói nữa cho người chết!”

Cậu ta mà mắng người thì chả bao giờ nề nang gì, nói oan oác ra miệng chứ không động não, nói xong câu này rồi mới sực nhớ ra Y Ngô Sinh thật ra cũng chẳng còn sống được bao lâu.

Vì vậy tự dưng cậu thấy hơi đuối lý và nhột trong lòng.

Y Ngô Sinh ngơ ngàng chút đỉnh, song chỉ cười chứ không nói gì, tay vẫn lấy thuốc từ trong túi mình ra.

Ninh Hoài Sam càng đuối lý hơn.

Cậu ta ngẩng đầu lên liền thấy thành chủ đang nhắm mắt nghỉ ngơi bên cạnh hé mắt nhìn sang, cậu tức thì im bật, đưa tay ra nhận lấy số thuốc của Y Ngô Sinh rồi uất hận uống vào.

Nuốt trọn hết thuốc xong, cậu mới duỗi chân ở dưới bàn, chạm vô Phương Trữ và truyền âm nói, “Đừng giả bộ ngủ nữa, cứu tao với.”

Phương Trữ nhắm nghiền hai mắt không hề động đậy, một hồi sau truyền âm về một chữ trả lời, “Không.”

Phương Trữ bắt đầu giả chết từ khi bước lên xe ngựa là có lý do, một khi màn hình xe vừa buông xuống thì hắn đã phát hiện ra một chuyện...

Trên đường đến thung lũng Đại Bi, cũng trên chiếc xe ngựa này, vẫn là năm người này, bọn họ tưởng là trong xe có ba tà ma của Chiếu Dạ thành, một kẻ là con rối chịu kiểm soát của tà ma. Cũng tức là họ chiếm thế thượng phong.

Đệ tử tiên môn duy nhất là Y Ngô Sinh chẳng qua đơn lẻ, bị nhét giữa quần ma thì toang cho hắn thôi.

Còn hiện tại thì hết rồi.

Y Ngô Sinh không bị bắt cóc tới mà tự chủ động đi theo xe. Con rối cũng không phải con rối mà chính là Thiên Túc thượng tiên hàng thật giá thật. Còn thành chủ bọn họ cũng không đơn thuần là thành chủ mà còn là Linh Vương trên Tiên Đô, mang danh tự giống như cái tên Thiên Túc vậy.

Năm người mà có ba người dính líu tới tiên, chừa lại hắn với Ninh Hoài Sam mới tổ chức đó.

Hướng hồ, nơi trước đây là phố núi Lạc Hoa bây giờ đã là lối vào Động Ma Chiếu Dạ thành. Hai người họ dẫn một xe toàn tiên về không biết phải gọi là nối giáo cho giặc hay là tạo phản đây nữa.

Đi đâu không đi, mắc chứng gì cứ phải là phố núi Lạc Hoa...

Phương Trữ ngậm một bụng máu trong họng.

Vừa ói máu thì nghe giọng biếng lười và hơi ngái ngủ của thành chủ bọn họ.

“Tiêu Phục Huyền,” Ô Hành Tuyệt gọi.

Người dựa bên thành cửa liếc mắt.

Ô Hành Tuyệt hỏi, “Huynh không ng ỡ xuống à, có chỗ đây mà.”

Chỉ một câu mà cả Phương Trữ giả chết lẫn Ninh Hoài Sam đang mất sức đ ồng thời trợn mắt.

Chiếc xe ngựa này đúng là đủ rộng, cho dù một bên có ng ỡ ba người thì cũng chả nhằm nhò gì, nhưng vấn đề nằm ở hai người bọn họ.

Cả Y Ngô Sinh lẫn Ô Hành Tuyệt đều ng ỡ ở phía trong, còn hai người họ mỗi người ng ỡ ở ngoài của một bên xe, bây giờ nếu Thiên Túc thượng tiên đến ng ỡ thì chắc chắn một trong hai người sẽ bị kẹp vào giữa...

Ninh Hoài Sam lập tức kh ều chân Phương Trữ và truy ền âm, “Mày mau mau chạy qua đây, để Thiên Túc ng ỡ với Y Ngô Sinh kìa!”

Phương Trữ đá chân trở về “Tao đi qua thì tao với mày ép thành chủ vô góc hả, mày điên à?”

Kết quả Phương Trữ đá chân mạnh quá nên đá nh ầm sang Ô Hành Tuyệt luôn.

Ô Hành Tuyệt vân vân ắm sười trong tay và mở miệng nói, “Ta có điên hay không thì không biết, nhưng hai người léo nhéo hơi ền đấy.”

Ninh Hoài Sam: “...”

Phương Trữ làm ma đ ầu cũng mấy chục năm r ồi mà đây là lần đ ầu tiên mặt chín như gấc. Hấn hết còn biết nói gì, chỉ nhìn chòng chọc thẳng khơi

mào là Ninh Hoài Sam.

Ninh Hoài Sam thấy bị lộ mất r ấ thì không dám ng ấ kế bên Ô Hành Tuyết nữa mà phóng một phát trốn qua đối diện.

Ô Hành Tuyết: “...”

Chàng tức tối, “Người chạy gì hả?”

Ninh Hoài Sam ng ấ xuống bên cạnh Phương Trữ, đâu dám nói “Ta sợ ngài” nên chỉ có thể sượng sùng bảo, “Ta nhường chỗ cho Thiên Túc.”

Dứt lời, cả xe ngựa im bất trong thoáng chốc, cả thành chủ lẫn Thiên Túc đều nhìn sang cậu.

Ninh Hoài Sam: “...”

Cậu đoán chừng câu này của mình sai sai ở đâu đó r ấ, nhưng nghĩ sao cũng không biết sai ở đâu, sau khi suy tư một h ấ bèn chốt lại bằng cách bịt cổ giả bộ ngu cho xong.

Thế là cậu ậm ừ nói, “Thưa thành chủ, cổ ta đau quá.”

Ô Hành Tuyết nhủ thầm *sao không bảo đau cái mồm ấy.*

Chàng nhắc cầm lên và thông thả nhắc nhở, “Người che nh ầm bên đang bắt đầu kết vảy r ấ, có thể dòi xuống một chút.”

Ninh Hoài Sam: “...”

Đan dược của Y Ngô Sinh rất hiệu quả, chỉ uống một viên đã không còn thấy đau đớn gì nữa. Nhưng bây giờ cậu lỗ đóng kịch r ấ phải đóng cho trót chứ biết sao.

Thế là cậu nín thinh lùi cái tay xuống chút.

Thành chủ vẫn chưa chịu tha cho cậu mà tiếp tục nhẹ giọng, “Di chuyển ch ầm chậm thôi, chỗ đó giờ cũng kết vảy r ấ.”

Ninh Hoài Sam thả tay xuống, hết đóng kịch nổi nữa.

Thành chủ xưa giờ vẫn luôn lười biếng, ngay cả nói chuyện cũng lười nên hiếm khi nào bắt chẹt hai người họ như vậy lắm. Ninh Hoài Sam bị ép tới độ thấy oan ức dữ thầ, lú rú lầ bầ một câu, “Ta mới vừa nhường chỗ mà...”

Ô Hành Tuyết nhủ thầ *bộ ai ép nhường hay gì?*

Lại nói, dường như Thiên Túc thượng tiên trời sinh đã không thích ng ầ, hoặc không thích quá k ề cận người khác. Thậm chí là Ô Hành Tuyết hỏi, hay Ninh Hoài Sam có chủ động nhường chỗ đi nữa thì đoán chừng y cũng chỉ đáp lại một tiếng “Không c ầ” mà thôi.

Giống như lúc đi đến thung lũng Đại Bi vậy.

Ô Hành Tuyết đang nhìn thẳng về phía Ninh Hoài Sam sượng chín mặt, còn tính châm chọc tiếp thì nhác thấy một bóng người cao cao di chuyển.

Thanh trường kiếm treo bên hông rung lên tiếng khe khẽ vọng từ xa tới gần, tiếp đến, hơi ấm và nhịp thở một người khác bất giác trở nên rõ ràng hơn.

Tiêu Phục Huyền ng ầ xuống bên cạnh chàng.

Ô Hành Tuyết thốt nhiên nín thình.

Thế là Ninh Hoài Sam được chiêm ngưỡng một kỳ quan, thành chủ nhà cậu vừa mới r ầ hùng hực khí chất thầ bí khó lường mà ngay nháy mắt sau đó đã im lìm xù xuống.

Có hơi giống loài h ồ ly mặt trắng cậu từng gặp thuở còn bé mà giờ đã tuyệt chủng, giống h ồ ly này xù hết sống lưng mà một khi gãi cảm hai cái là lập tức ngoan ngoãn hẳn ra.

R ầ ngay sau đó, cậu mới phát giác cái suy nghĩ này còn đáng sợ hơn việc thành chủ thầ bí khó lường nữa.

Cậu suy xét một hồi thì quyết định bắt chước Phương Trữ và nhắm mắt giả chết cho vạn sự thái bình.

Ô Hành Tuyết nghiêm nhiên không biết nội tâm hoang tưởng trong đầu tên thuộc hạ dở hơi này. Đến một khoảnh khắc nào đó, chàng ngẩng đầu lên thì thấy khung cảnh cả ba người ngổ ở diện đầu nhắm tịt hai mắt và chết tạt thế.

“...”

Suýt chút chàng giận tới bật cười.

“Cười gì vậy,” Tiêu Phục Huyền bất chợt mở miệng.

Ô Hành Tuyết: “Không có gì.”

Chàng không nhìn đối diện nữa mà thu mắt trở về, lúng túng nhét ấm sưởi tay vào trong ống tay áo rồi mới ngược mắt nhìn sang Tiêu Phục Huyền. “Lúc trước từng nghe họ bảo phố núi Lạc Hoa là một khu chợ từ mấy trăm năm về trước, nhưng bây giờ đã không còn nữa.”

Lần đầu tiên chàng nghe thấy cái tên này là khi Y Ngô Sinh nhắc đến “Chuông mộng trên nhân gian bắt nguồn từ nơi ấy”, lần thứ hai nghe thấy là trong cuộc thăm vấn Vân Hải.

Lẽ ra chàng chẳng có chút ấn tượng nào với nơi đó cả, song không biết liệu có phải vì chiếc chuông mộng đang treo bên hông mình hay không mà cứ hễ nhắc đến “Phố núi Lạc Hoa” là chàng lại mường tượng về một nơi mơ hồ nhưng rộn rã tiếng người huyên náo.

Ắt hẳn đây là một khu vực rất nhộn nhịp, tiếc thay giờ đây đã trở thành cửa vào Động Ma Chiếu Dạ thành.

Theo lời của Ninh Hoài Sam, cửa vào này do đích thân chàng đã xuống tay thu nạp vào địa giới của Chiếu Dạ thành năm nào.

Ô Hành Tuyết hỏi, “Phố núi ấy vì sao không còn nữa?”

Tiêu Phục Huyền trả lời, “Bị cháy.”

Ô Hành Tuyết: “Bị cháy ư?”

Tiêu Phục Huyền đáp “Ừm”. Việc ấy cũng đã trôi qua rất rất lâu rồi, y phải ngẫm lại một lát rồi mới trầm giọng mở miệng, “Có lẽ là vào thời điểm tháng ba tháng ba khi chợ mở, nghe đồn năm ấy chợ vừa mở chưa được bao lâu thì trên núi nổi lửa. Cơ sự diễn ra quá đột ngột mà lửa lan dần dập mạnh mẽ nên không một ai kịp đến hỗ trợ.”

Năm nào phố núi Lạc Hoa cũng chong đèn xa tím tấp, nhộn nhịp đến lạ thường. Nghe đâu khi đám cháy mới bốc lên thì những người đứng bên ngoài núi còn ngỡ rằng đó chỉ là ánh đèn thấp trên phố giống như những năm về trước mà thôi.

Ngày hôm đó, lửa phủ kín khắp mười hai dặm dọc dãy núi, ngay đến vầng trăng treo cao trên đỉnh cũng bị ám lửa đỏ bừng bừng. Bá tánh xung quanh nhìn thấy ánh trăng đỏ rực như vậy đều hồ hởi chỉ lên mà rằng, “Đây là dấu hiệu của sự hưng thịnh.”

Để rồi sau đó, khi toàn bộ Lạc Hoa Đài chìm trong khói lửa mịt mù, mọi người mới chứng hứng phát hiện có gì đó không đúng, họ chạy đến nơi thì không ai còn lên núi được nữa.

Các gia tộc tiên môn đã thử rất nhiều cách như dẫn nước vào núi, hô vân hoá vũ các kiểu song không cách nào dập tắt được ngọn lửa trên núi nọ. Đến tận khi mười hai dặm Lạc Hoa Đài bị thiêu trụi không còn lại gì để đốt nữa thì ngọn lửa kia mới dần dần tắt ngúm.

“Khi ấy tôi còn chưa ra đời, có đi đâu về sau nghe được rất nhiều lời đồn đãi,” Y Ngô Sinh mở mắt ra và nói. “Nhiều người thuở đó cho rằng đó không phải là mối lửa trên núi bình thường mà một việc gì đó xảy ra khiến Thiên đạo phải giáng hình.”

Vừa nghe được hai chữ “giáng hình”, Ô Hành Tuyết đã liếc mắt nhìn sang Tiêu Phục Huyền.

Song ngay lúc đó, Y Ngô Sinh tiếp tục nói, “Không phải do Thiên Túc thi hành, lời đồn kể rằng vào năm đó Thiên Túc thượng tiên... ừm, mang lệnh cấm trên người nên bị nhốt tại cực bắc suốt trăm năm?”

Mang lệnh cấm trên người?

Suốt trăm năm?

Ô Hành Tuyết cũng không hiểu lệnh cấm ở đây là ý gì, và mang lệnh cấm này trên người sẽ có những hệ quả gì. Thế nhưng khi hấn kịp phản ứng thì hai hàng mày đã nhíu chặt.

“Chỉ bị giới hạn một số thứ thôi, không vấn đề gì,” giọng nói trầm thấp của Tiêu Phục Huyền vang lên.

Ô Hành Tuyết ngần ngợ ngược mắt thì thấy ánh mắt Tiêu Phục Huyền chột lạnh đi trong một thoáng chốc, có vẻ cũng không tính nói thêm gì nữa.

Y Ngô Sinh xem chừng khéo léo hơn đám Ninh Hoài Sam nhiều, lập tức chuyển đề tài quay lại câu chuyện, “Nói chung, sau đó phố núi Lạc Hoa không mở lại nữa, toàn bộ Lạc Hoa Đài bị thiêu trụi chỉ còn một vùng đất hoang cằn cỗi, tương truyền rằng quá nhiều máu thắm nhuộm vùng núi nên con sông chảy qua nơi đây trong xanh ở đâu ngu ngốc nhưng thoát ra khỏi núi thì dòng nước đã chuyển sang đỏ sẫm và uốn quanh toàn bộ cánh đồng Gia Minh.

“Tuy nói vậy nhưng vào mùa ba tháng ba hàng năm, vầng trăng khuyết vẫn yên mình treo trên đỉnh núi, ánh lửa leo lét vẫn soi mười hai dặm dọc Lạc Hoa Đài.”

Ban đầu, các tiên môn và bá tánh không rõ sự tình, thấy ánh lửa thì vội vã chạy đến chân núi, song khi họ đến gần đây rồi mới phát hiện không có lửa ở trên núi.

Về sau, họ dần cho rằng những vong hồn năm nào mãi không thể yên giấc ngàn thu nên hàng năm đều đi phổ độ Linh kinh và hát khúc Linh ca. Đến

cả trẻ sơ sinh mới bập bẹ tập nói cũng hô lên đôi câu.

Tiếp đó nữa, nơi ấy trở thành cửa vào Động Ma, không biết có phải gặp hung tướng mạnh mẽ khắc chế hay thế nào mà từ đây về sau Lạc Hoa Đài đã an ổn trở lại, hàng thập kỷ sau cũng chẳng còn phát sáng nữa.

Đối với những người bây giờ mà nói thì nơi kia đã chẳng còn ý nghĩa đặc biệt nào.

Thế nên Y Ngô Sinh rất tò mò trong lòng, không rõ tại sao muốn tu sửa chuông mộng lại cần đến một nơi đã khuất bóng từ lâu như phố núi Lạc Hoa.

Nhưng dầu gì món đồ ấy cũng là tiên bảo, tiên nhân sẽ không vô duyên vô cớ nói cho bạn cách rèn hay cách sửa chữa, đối với nhiều người mà nói thì đây là việc cần hạn chế đề cập tới. Y Ngô Sinh xuất thân từ tiên môn, nên hẳn nhiên cũng không phạm huý bừa bãi dù suốt dọc đường đã nhẫn nhịn tới sắp xanh cả mặt.

May thay, trong xe có một vị tổ tông phát ngôn không câu nệ...

Và tổ tông nọ hỏi gì thì Thiên Túc thượng tiên trả lời nấy.

Tổ tông hỏi vấn đề khiến Y Ngô Sinh bứt rứt nhất.

Tiêu Phục Huyền đáp: Vì có tinh chất ngọc ở Lạc Hoa Đài.

Mà tổ tông còn không biết tinh chất ngọc là cái mô tê gì.

Chàng lẳng lẳng nhìn Tiêu Phục Huyền đặng trông chờ một lời giải thích... để rồi nhận được bàn tay của Tiêu Phục Huyền.

Chỉ thấy ngón tay người nọ sờ vào chiếc chuông mộng đang treo lủng lẳng bên hông chàng, vê tay trên viền chuông một chút rồi nhạt giọng mà nói, “Chất liệu ban đầu của nó là tinh chất ngọc lấy từ nơi đó.”

Ô Hành Tuyết: “...”

Đèn trong xe không sáng lắm, bầu không khí ảm đạm và hơi mờ, chỉ thi thoảng mới có ánh sáng mờ sương luồn vào từ bên mép cửa sổ theo lay động của màn hình nỉ dày.

Tiêu Phục Huyền không nhìn rõ được biểu cảm trên mặt Ô Hành Tuyết mà chỉ thấy chàng đang buông nửa rèm mi, móc tay vào sợi dây treo chuông mộng.

Sau một hồi lâu, Ô Hành Tuyết mới lỏng lẻo cầm chuông bạch ngọc nọ về.

Lời tác giả:

QAQ

Chương 32: Kiếp kỳ

Ban đầu, đại ma đầu còn tính đẩy chuông mộng sang cho người khác, giờ đây treo kè kè ở mình rồi thì lại đổi ý. Mặc dù chàng chẳng nhớ được chút gì những chuyện trong quá khứ nữa, song vẫn xem chiếc chuông mộng này như bảo bối, không cho một ai khác chạm vào.

...

Đặc biệt không cho Thiên Túc thượng tiên Tiêu Phục Huyền chạm vào.

Mỗi khi y chạm vào chiếc chuông, nét mặt của đại ma đầu lại biến hoá một cách diệu kỳ. Rõ ràng lúc tính đẩy chuông mộng cho người khác, người này đã chọn Tiêu Phục Huyền trước tiên còn gì.

Ninh Hoài Sam và Phương Trữ vừa nhắm mắt giả chết vừa theo dõi tình hình qua khe mắt không lệch một li, trong lòng ca ngợi không hổ danh là thành chủ chúng ta, quả thật tính tình bất ổn tâm tư khó đoán, trở mặt còn nhanh hơn lật sách.

Ô Hành Tuyết không muốn chỉ vì chiếc chuông bé tí mà cứ không ngừng kéo qua kéo lại với Tiêu Phục Huyền như vậy, trên mặt chàng không tỏ vẻ gì thế nhưng nhìn vào cứ như bọn họ có mờ ám gì đó trong lòng.

Chàng bèn nhắm nghiền mắt lại, tựa mình trên vách xe ngựa và giả vờ ngủ mất. Lòng chàng không khỏi tự mỉa: *Đường đường là một đại ma đầu mà học ai không học, lại đi học cái thói của hai thằng ngu Ninh Hoài Sam và Phương Trữ.*

Phương thức của người ngu thường hữu dụng hơn, sau khi làm bộ một lát thì Ô Hành Tuyết thấy buồn ngủ thật.

***

Theo lời Y Ngô Sinh cho hay, ở thời điểm hiện tại thế đạo rất loạn lạc, dẫn đến việc các tiên môn tiến hành thiết lập cấm chế và kết giới tiên môn quanh ranh giới địa bàn hoạt động của gia tộc họ, nó cũng tương tự với vách ngăn trên đường đến thung lũng Đại Bi với kích cỡ lớn nhỏ vô cùng đa dạng.

Những thứ này được đặt san sát ở ngoại ô, núi đồi, bến tàu và những nơi giao thương khác thành tầng thành lớp nên không thể xem thường.

Thuở trước, những người có tu vi cao trong tiên môn có thể ngự kiếm trên trời, có thể xới ngàn dặm đất, đi từ cực bắc đến cực nam cũng chẳng tốn mấy công sức.

Bây giờ không còn như thế nữa.

Lý do không phải vì tu vi họ thụt lùi nên không thể ngự kiếm, mà bởi vì khi đi như vậy sẽ xuyên qua không biết là bao nhiêu kết giới và cấm chế, gây phiền hà cho không biết bao nhiêu tiên môn, đi một đường thôi có mà trật tay với số phong thư nhận được từ các dòng tộc.

Thành thử để tránh những phiền phức như vậy, trừ phi lâm vào tình huống khẩn cấp đặc thù, trong mấy năm gần đây đa phần các gia tộc đều chọn di chuyển bằng xe ngựa được chế tạo đặc biệt.

Ngồi trên xe ngựa chỉ cần thẳng lại một chốc hoặc rẽ thành linh một lần là đã vượt qua một cấm chế. Làm vậy có thể đi qua kha khá thành trì và thẳng một đường đến nơi.

Ước chừng đi từ thung lũng Đại Bi đến Lạc Hoa Đài phải mất trọn một ngày để qua bốn toà thành.

Giữa lúc lim dim, Ô Hành Tuyết cảm thấy xe ngựa nảy lên một phát, đoán chừng đây đã là toà thành thứ ba, tức là cách Lạc Hoa Đài không xa nữa.

Họ lên đường khi trời vừa hừng sáng, mà lúc này đã gần đến xế chiều, xem ra bởi vì càng lúc càng đến gần Chiếu Dạ thành nên nhiệt độ không khí cũng tuột giảm nhiều.

Ô Hành Tuyết cảm thấy lạnh thật sự.

Ngón tay chàng luồn trong ống tay áo bào rộng, đầu ngón tay xoa trên ấm sưởi. Nhiệt độ trên ấm sưởi nhìn chung là đủ dùng, ôm một thời gian dài trên tay còn cảm thấy hơi nóng nóng, cực kỳ phù hợp dùng trong những đêm mùa đông như vậy.

Thế mà Ô Hành Tuyết vẫn thấy lạnh căm căm.

Ban đầu, chàng cho rằng hơi lạnh lùa vào từ khe hở trên cửa sổ xe ngựa, song hồi sau mới vỡ lẽ không phải từ đó. Cơ ớn lạnh kia như toát ra từ tận xương tuỷ chàng, lạnh như đá băng ướt đẫm chảy dọc cơ thể theo kinh mạch và khớp xương.

Hơi ấm trên tay không đủ để cân bằng cái lạnh rét thấu như vậy.

Chàng bèn thử vận khí kinh cho nó xoay chuyển vài vòng...

Càng lạnh hơn.

Thiếu đi trí nhớ phiền hà như vậy đấy. *Lúc giết người thì gọn gàng chẳng màng chớp mắt, mà đến những khi thế này thì vô dụng chẳng khác gì hạng ăn hại.*

Ô Hành Tuyết tự mĩa mình một câu.

Kế đó hững hờ mở mắt ra nhác nhìn thử, toan kéo một chiếc chăn nỉ dày đến để đắp. Nào ngờ mắt vừa mở đã gặp phải đôi mi hơi rủ xuống của Tiêu Phục Huyền, ánh mắt ấy đang dừng trên người chàng, không rõ là đang nhìn chàng hay chỉ bần thần mà ngẫm nghĩ đi đâu.

“...”

Ô Hành Tuyết ngẩn ra một giây lát rồi lặng lẽ nhắm mắt lại.

Không lấy chẵn được rồi, làm vậy gây chú ý quá. Còn lạnh ấy à...

Thì thầy kệ nó đi, thân là ma đâu rồi cũng có bị công chết được đâu!

Trong cái rét quẩn quanh cơ thể, chàng thiếp mắt chìm vào giấc miên man. Trước khi hoàn toàn đắm sâu vào giấc ngủ, ý thức chàng hãy còn loáng chút tỉnh táo và không quên đặt chiếc chuông mộng vào lòng bàn tay mình để tránh người khác lại chạm vào lần nữa.

Có lẽ vì c ần chuông bạch ngọc trong tay mà chàng đã có một giấc mơ.

***

Trong mơ, chàng cũng cảm thấy thật lạnh lẽo, cái rét buốt vẫn men theo xương tuỷ mà chảy tràn khắp cơ thể. Khác mỗi chỗ, khi này chàng chỉ khoác một lớp áo mỏng manh và tay không c ần ấm sưởi.

Hai tay trống không, chàng đứng giữa một sân vườn khoáng đãng nào đó và cúi người rửa tay bên khóm trúc xanh.

Rêu phong quanh rìa tảng đá đóng băng chóng vánh, có thể thấy dòng nước kia lạnh lẽo khôn cùng. Mà chàng như vô tri vô giác, chỉ lẳng lạng buông mắt nhìn những ngón tay nhọn nhọn của mình.

“Thưa thành chủ,” một ai đó gọi chàng.

Ô Hành Tuyết giữ tay hai cái, kẻ đó mới thông dong đứng thẳng người và quay đầu nhìn lại.

Phượng Trữ đang đứng bên gốc đại thụ rợp trời, trước chân là một cái đ ầm hun hút, cạnh đ ầm tuyết đọng thành đụn, nước bên dưới trông thăm thẳm và đặc sệt.

Thoạt nhìn dòng nước kia đen kịt, mà bọt nước sủi lên bắn vào n ền tuyết nhuộm thành một mảng đỏ thắm.

Có một cánh tay đang vùng vẫy từ dưới đ̣m, cố gắng nắm lấy không khí vài lần. Phương Trữ thấy thế đạp một đạp, cánh tay kia li ền chìm sâu xuống dưới.

Sau đó, không còn động tĩnh gì nữa.

Phương Trữ ngoáy đ̣ giày của mình trên cỏ mấy cái đ̣ chùi máu và bầm bả, “Bầm thành chủ, đã xử lý xong xuôi hai đ̣ra ngu xuẩn thích nói quàng r ồi ạ, có đi ều không biết tin đ̣n đã lan xa đến đ̣u r ồi.”

Ô Hành Tuyết cầm một chiếc khăn vải trắng như tuyết từ giá treo bạc bên cạnh khóm trúc, vừa lau tay vừa nói, “Ta không nhớ rõ mặt, hai thú vui nhỏ này từ đ̣u đến đ̣y?”

Phương Trữ: “... Thú vui nhỏ.”

Hắn mấp máy khoé miệng.

Thành chủ nhà hắn há miệng ngậm miệng đ̣u gọi người khác như vậy, người ngoài nghe vào không hiểu có khi còn tưởng là biệt danh gì đ̣y. Song thật ra ý là hai thú vô tri không biết trời cao đất dày, đ̣o chùng là muốn dò la tin tức cho chủ tử mình nên mới cả gan chán sống mò đến Tước Bất Lạc.

Xui rủi cho chúng gặp lúc thanh chủ nhà hắn đang có tâm trạng không vui, một mỗi cả người nên ném thẳng chúng xuống ao máu, xương cốt gì cũng chẳng thừa một mẩu.

Hắn nhiên, khi tâm trạng vui vẻ có khi còn thảm thiết hơn.

Ninh Hoài Sam có chút bóng ma tâm lý với đ̣m máu, còn Phương Trữ ngược lại, xưa kia hắn sống lại nhờ có đ̣m máu này nên hoàn toàn không có cảm giác sợ hãi gì với nó.

Nhác thấy trên đ̣m máu có một cái móc nhỏ màu vàng, hắn chẳng chút ch ần chờ duỗi tay kéo nó lên, sấm soi một chút r ồi nói, “Thưa thành chủ, có móc câu phách.”

Động Ma Chiếu Dạ thành là nơi không bàn tình người và cũng không có tính người, bên trong phủ trạch của bọn đại ma đầu đầu đầu có nuôi rất nhiều tiểu tà ma giúp mình làm đủ thứ việc.

Khi bị đại ma đầu trấn áp, lũ tà ma trở thành thuộc hạ và tùy tùng ngoan ngoãn tuân lời. Còn một khi ma đầu bị thương hoặc suy yếu không kiểm soát nổi nữa thì lũ tà ma kia sẽ như những con sói đói nhắm nhe cơ hội để cắn ngược lại bất kỳ lúc nào.

Để an lòng bản thân và để đi đầu khiên, có một số ma đầu cài móc câu phách lên mệnh môn của những tên thuộc hạ kia, làm vậy cũng tương đương với việc đeo xích chó trong thế giới phàm nhân.

Thường ngày, móc câu phách ẩn bên dưới da, chỉ lộ ra lúc rã thịt sau khi chết mà thôi.

Nếu là ở tiên môn, chắc chắn không ai khắc tên mình lên những thứ âm độc tà quái như thế này, có làm cũng giấu diếm không muốn người ta biết mình là ai. Còn ở Động Ma thì ngược lại.

Bọn ma đầu vừa kiêu ngạo vừa ngang ngược nên trên từng móc câu phách đầu sẽ có dấu ấn riêng đặc biệt của kẻ đó chứ chẳng ngại ngẩn bị ai khác nhìn thấy. Nếu có thấy thì càng tốt bởi nó giúp củng cố uy danh hung tàn cho chúng.

Danh tiếng càng hung tàn, thì kẻ khác càng không dám mạo phạm, thuộc hạ cũng phục tùng ngoan ngoãn và trung thành hơn.

Bởi vậy, Phương Trữ thoát nhìn dấu ấn đã biết ngay là ai, “Bẩm thành chủ, đây chắc là Tang đại nhân ạ.”

Ô Hành Tuyết: “Tang đại nhân à, Tang đại nhân nào vậy?”

Phương Trữ liệt mặt.

Ô Hành Tuyết ngâm “À” nhàn nhã rồi nói, “Người nói Tang Dục à?”

Phương Trữ chịu hết thấu, lầu bầu trong họng, “Chiếu Dạ thành cũng có mỗi vị này họ Tang.”

Ngụ ý là còn nhàn với ai được nữa!

Thế mà thành chủ nhà hẳn thần kỳ lắm, có lẽ bản thân quá mạnh rồi nên chẳng để ai khác vào mắt. Chiếu Dạ thành có vài tay ma đầu trừ danh khắp thế gian mà ai nghe tới tên cũng sợ vỡ mật, vậy nhưng thành chủ nhà hẳn nghe vào có khi còn lơ ngơ một hồi mới phản ứng.

Đặc biệt là với vị Tang Dục này.

Vừa khéo hung danh của tên này chỉ xếp sau Ô Hành Tuyệt.

Trước đây nhiều bảo rằng Ô Hành Tuyệt nói không nhớ rõ đại danh của Tang Dục chẳng qua chỉ là một cách châm biếm, chứ không làm sao có thể không biết “Tang đại nhân” là chỉ ai.

Ban đầu, Phương Trữ cũng nghĩ vậy, song sau khi đi theo thành chủ lâu năm, hẳn mới phát giác thành chủ nhà mình không hề cố tình.

Trên thế giới, số người có thể khiến Ô Hành Tuyệt “cố tình” chỉ đếm vọn vẹn trên đầu ngón tay.

“Ninh Hoài Sam đâu rồi?” Ô Hành Tuyệt mắc khăn vải lên rồi hỏi.

“Ra ngoài làm việc rồi ạ,” Phương Trữ nói. “Cậu ta bảo muốn nhanh chóng hoàn thành việc lần trước thành chủ giao cho trong vòng hai ngày này. Hôm qua, có nghe cậu ta la ó là trở lạnh rồi, đoán chừng sắp bắt đầu bước vào kiếp kỳ nên chắc hẳn mấy hôm nữa sẽ không ra ngoài được.”

Nghe đến kiếp kỳ, sắc mặt Ô Hành Tuyệt nhạt đi.

Phương Trữ chăm chú nhìn Ô Hành Tuyệt một lát rồi mới ngập ngừng nói, “Thưa thành chủ, mấy ngày nay kiếp kỳ của ngài...”

Ô Hành Tuyệt lia mắt sang nhìn hẳn.

Phương Trữ lặng thinh, không dám hó hé gì thêm.

Ô Hành Tuyết nói, “Nếu móc câu phách là của Tang Dục, thế thì người với ta cùng đến chỗ Tang Dục một chuyến đi.”

Phương Trữ vâng lời đưa móc câu phách lại gần chàng và không nhin mà hỏi, “Sao phải cần đến thành chủ đến tận đây, nếu có phải là hấn tự vác xác đến cửa b ả tội mới hợp lẽ.”

“Không cần đâu,” Ô Hành Tuyết không nhận móc câu phách kia mà bước qua hành lang dài ra ngoài cửa với hai bàn tay trống. “Ta chịu không nổi mùi trên người hấn, tốt nhất là đừng bén mảng tới đây.”

Hành động dâng móc câu của Phương Trữ cũng là cố tình, thấy chàng không nhận thì hấn cũng cho vào túi đeo bên hông của mình một cách thu ần thực, sau đó nói, “Chỗ luyện Thi đạo quả thật có hơi ẩm thấp, song Tang đại nhân đã tu luyện đến cực cảnh nên cũng không bám mùi vị gì.”

Nói thế nhưng hấn vẫn sực nhận ra thành chủ nhà mình có những thời điểm trông không giống ma đ ầu chút nào, nên hấn cũng không nói thêm gì nữa.

Thời điểm trong mơ dường như cũng vào một mùa đông giá rét, sương mù miên man trải khắp Chiếu Dạ thành, thổi ra một hơi là khói trắng tuôn trào.

Ô Hành Tuyết bước khỏi xe ngựa đen kịt và tiến vào một ngôi phủ to lớn.

Tà ma trong Chiếu Dạ thành có nhiều sở thích rất kỳ quặc, muốn trang hoàng dị dạng cỡ nào có dị dạng cỡ đó. Phủ trạch của những kẻ luyện Thi đạo thường được tu sửa ch ả khác nào một khu địa cung dưới lòng đất.

Nhưng toà phủ của Tang Dục lại bình thường đến lạ, thoát trông không khác gì căn phủ tường đồ của những gia tộc quyền quý nơi Vương đô Kinh thành. Ngặt nỗi vừa bước vào đã khác hấn...

Bên trong thính đường của một gia đình bình thường đặt ghế ng ỗ cho khách, còn nơi này thì trái ngược hoàn toàn, tựa bên tường là một cỗ quan

tài đen trũi.

Nấp quan tài đóng đinh phong ấn giáp vòng, bên trên phủ giấy vẽ phù màu vàng, có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng cười chát chúa ngắt quãng từ bên trong.

Nhỡ có bá tánh nào đến đây chắc sẽ bị tiếng cười kia dọa đến mất hồn mất mật.

Tuy thế, Ô Hành Tuyết như không thấy gì, chỉ đơn giản dẫn Phương Trữ đi từ ngoài vào trong nhà.

Đám thuộc hạ của Tang Dục hối hả chạy theo sau gót họ, muốn cản người lại nhưng không dám đứng gần quá, “Thành chủ, bầm thành chủ, bầm thành chủ!”

“Nói đi, ta nghe đây,” Ô Hành Tuyết vẫn không ngừng bước chân mà tiếp tục với phong thái không nhanh không chậm, sau đó lại thông thả bước một bước đến cuối hành lang chỉ trong chớp mắt, đoạn nghiêng khễ đầu. Giáo quyết đến mức đám tà ma thuộc hạ không cách nào ứng phó kịp.

“Tang đại nhân nhà chúng ta... ngài ấy không tiện tiếp khách lắm,” bọn thuộc hạ thưa.

Trong Chiếu Dạ thành này, Tang Dục vô cùng ngạo mạn, gã nuôi ra một bọn thuộc hạ cũng không kém cạnh gì. Nếu kẻ bước vào là người khác thì chúng đã động thủ từ sớm chứ nào có buồn động miệng làm gì. Khốn nỗi người đến lại là Ô Hành Tuyết nên chúng mới chẳng dám ra tay, chỉ đành khua môi múa mép.

Ô Hành Tuyết chỉ “À” nhẹ một tiếng rồi nói, “Có tiện hay không là việc của hấn chứ liên quan gì đến ta, ta có hỏi ý hấn à.”

Lũ thuộc hạ: “...”

Chàng bước tiếp như vào chốn không người, sau khi quẹo vài lần thì dừng chân trước một căn phòng cao ngất.

Không hỏi cũng biết Tang Dục đang ở trong căn phòng này, bởi cả căn phòng chìm trong hơi ẩm âm u và n ồng n ặc, nó n ồng đến mức tưởng chừng đây là nơi chôn cất hàng vạn người.

Đến độ ngay cả Phương Trữ cũng cảm thấy mùi quá n ồng.

Ô Hành Tuyết hơi cau mày, nhấc tay lên che mũi mà chẳng chút giấu giếm.

Lữ thuộc hạ: “...”

Chúng muốn cản cũng không cản nổi, chỉ còn cách hô lên với người bên trong căn phòng, “Bẩm đại nhân, thành chủ tới!”

Trông chúng như muốn tiến lại gần cửa phòng nhưng đ ồng thời e dè không dám bước tới. Giống hết một lũ sài lang xương mỏng mắt xanh đói rệu rã, bên trong có thứ đ ồ ăn mà chúng thòm thèm nhưng lại không đủ sức nên chỉ đành chùn bước.

Không có bất kỳ tiếng đáp lời nào phát ra từ trong phòng, song có thể nghe được tiếng người thâm thấp, có vẻ nỉ non mà nhóp nháp nhưng bị chặn sau một tầng kết giới.

Đ ồng thời hơi ẩm quanh quẩn trong không khí lại càng đậm đặc hơn.

“Bẩm đại nhân...” bọn thuộc hạ toan gọi l ần nữa.

Ô Hành Tuyết giật ngón tay đang buông thõng bên người, chỉ nghe một tiếng *Râm* khủng khiếp, đã thấy trong thoắt chốc mà cánh cửa có đặt cấm chế đóng chặt bị một cỗ lực vô hình mạnh mẽ oanh tạc.

Cánh cửa đập mạnh vào vách tường và v ăng lên âm thanh vang dội.

Âm khí ẩm thấp và dày đặc thoát ra khỏi cửa không khác gì màn sương xám xịt phiêu diêu.

Ô Hành Tuyết nghiêng đầu né đi xong mới quay lại, lần này đã thấy rõ khung cảnh bên trong cánh cửa...

Một cái giường to lớn khuất sau màn treo, cả căn phòng tràn đầy những bóng dáng dây dưa quấn vào nhau và ngập ngụa mùi máu nóng còn chưa kịp khô.

Cấm chế vừa bị phá, không còn gì cản trở âm thanh bị chặn lại bên trong, chúng lùa ra khắp nơi, đập vào tường, va lên ô cửa sổ lúc mờ lúc tỏ.

Xưa nay, tà ma luôn đam mê các loại khoái lạc, chúng là kẻ vô tâm vô phổi và hiển nhiên không có đạo đức và liêm sỉ của người bình thường.

Tang Dục thoáng quay mặt liếc ra cửa chính, rồi nheo mắt lại và quay đi. Sau một lúc lâu, gã mới thản nhiên trở người ngẩng thẳng dậy, gác chân tựa người trên giường giữa những thân thể quấn rịt vào nhau.

Gã cất giọng khàn khàn về phía cửa, “Sao thành chủ lại ghé đây thế này? Không khéo ta đang vào giữa kiếp kỳ nên lạnh lẽo quá đỗi, phải gọi những người này đến để sưởi ấm nên không cách nào nghênh đón bên ngoài được, xin đặc tội.”

Ô Hành Tuyết không tỏ vẻ gì, nhưng Phương Trữ đã dời mắt đi chỗ khác.

Tang Dục thấy thế thì nhoen cười. “Sao nào, kiếp kỳ nào chẳng như thế đâu nhỏ, nếu không làm những việc này thì còn cách nào khác à?”

Được mấy bóng người kia ôm ấp nên cả người gã toàn mồ hôi, tất nhiên không cảm thấy lạnh lẽo. Có đi đâu mồ hôi nhanh chóng khô ran, khiến gã khẽ rùng mình, bèn cựa tay một người trong số đó và ôm người nọ vào uống máu.

Ban đầu người bị cắn cánh tay còn chưa kịp sinh phản ứng, nhưng sau một lát thì bắt đầu run lên căm cập và ra sức giãy giụa.

Tang Dục bỏ cánh tay kia đi rồi dựa lưng vào một người khác ở phía sau, nhìn vào đại ma đầu đứng ở cửa phòng với khoé miệng hầy còn vương vết

máu.

Gã khịt mũi một phát ra vẻ như người người gì đó. “Hừm... phải rồi, ta nghe thuộc hạ bảo rằng mấy hôm trước thành chủ cũng đến kiếp kỳ phải không.”

“Chắc, những kẻ tu đường này như chúng ta không bị quản chế bởi một giới hạn nào, chuyện gì cũng tốt chỉ khổ nỗi gian nan khi gặp kiếp kỳ, cảnh giới càng cao càng khó vượt qua,” Tang Dục cười nói. “Xem như ta cũng có chút an ủi tâm hồn bởi ít ra nỗi khổ nỗi của thành chủ ắt phải nặng nề hơn ta nhiều.”

“Nhưng sao ta chưa từng nghe nói thành chủ bắt người trong kiếp kỳ bao giờ thế nhỉ, không biết ngài đã làm sao để vượt qua giai đoạn ấy? Ta tò mò thật đấy, nên đã phái mấy kẻ này lưu ý giúp ta một chút, nhưng xem ra bọn chúng không trở về được rồi nhỉ?”

Giọng điệu này cho thấy gã biết rõ lý do vì sao Ô Hành Tuyệt đến đây và cũng chẳng thêm giấu giếm mà trải bài ra cả. Gã giả mù sa mưa thở dài thườn thượt, “Ồi hai đứa nhóc đáng thương làm sao. À nhưng hôm qua hai đứa nhóc đáng thương này có báo ta biết một việc vô cùng thú vị.”

Gã liếc sang Ô Hành Tuyệt và tiếp tục, “Nghe chúng bảo mấy hôm kiếp kỳ gần đây có thấy một người ở Tước Bất Lạc, chúng nó thấy mà hoảng sợ đến độ tưởng rằng mình bị rối loạn tâm thần nên nhìn nhầm người rồi. Giờ đây hai kẻ đáng thương kia đã chết thì chẳng bằng ta giúp chúng hỏi ngài một câu...”

“Thành chủ à, vì sao những ngày kiếp kỳ này mà Thiên Túc thượng tiên lại ở Tước Bất Lạc của ngài thế nhỉ?”

✻

Lời tác giả:

Chờ lâu rồi QAQ

Cá: kiếp kỳ (劫期) đọc là jié qī, viết tắt là JQ, giống với gian tình (奸情) jiān qíng. Không biết tác giả có cố tình không chứ ngộ là cố tình r ồi đó ~ 3
~

Chú thích:

Có một người họ Tang khác từng được nhắc trong truyện ở chương 21, là một trong những vị bị cách tiên giáng phàm dưới thung lũng Đại Bi.

Chương 33: Bịt miệng

Câu hỏi của Tang Dục vừa bật ra, toàn bộ căn phòng và thậm chí toàn bộ Tang phủ yên ắng đến độ có thể nghe được tiếng chân rơi.

Bọn thuộc hạ gã đờng loạt quay đầu sang, hàng mấy chục đôi mắt đầu chòng chọc không chớp trên người Ô Hành Tuyệt. Những lúc như thế này, có mang danh phận “Thành chủ” cũng không áp chế được những con mắt tọc mạch lăm lét kia.

Chỉ duy nhất một Phương Trữ đứng cạnh bên người Ô Hành Tuyệt không dám thể hiện ra bên ngoài là muốn nhìn lên.

“Thành chủ?” Tang Dục đổi một tư thế khác và gọi lần nữa. Gã đang ở ngay trên địa bàn của mình nên càng hống hách hơn những khi ở bên ngoài một chút. “Xem ra thành chủ...”

Chưa kịp dứt câu đã bị Ô Hành Tuyệt ngắt lời, “Còn nói gì nữa?”

Tang Dục sững sờ chưa kịp phản ứng lại.

Ô Hành Tuyệt lặp lại lần nữa, “Hai thú vui nhỏ của ngươi còn nói gì nữa?”

Lần này, chàng còn không màng lên giọng ở cuối câu. Âm điệu hững hờ bay bổng nhưng hạ thấp giọng.

Rốt cuộc Phương Trữ cũng không nén lòng nổi nữa mà ngoái sang nhìn thành chủ nhà mình, hấn chỉ vừa nhúc nhích đã cảm thấy hơi nôn nao.

Ngay cả Tang Dục cũng căng thẳng hẳn ra trong giây lát, nhưng rồi lại thả lỏng trở lại, không biết chỉ đang giả vờ hay đã hút khí huyết no nê trong kiếp kỳ nên tâm trạng hững khởi và cho rằng mình chẳng sợ hãi chuyện gì nữa.

“Nói không ít chuyện,” gã cười đáp. “Có vẻ thành chủ quan tâm đến việc này nhỉ... À không, rất kiên kỳ chủ đề này thì đúng hơn. Vì sao vậy? Từ khi ta nghe hai nhóc đáng thương kia kể lại những việc này thì mãi không ngừng băn khoăn, vì sao vậy?”

“Ngài nói xem, cái thứ như kiếp kỳ này xuất hiện chẳng qua bởi số lượng oan hồn chết dưới tay chúng ta quá nhiều nên lâu lâu nó trở chứng, khiến chúng ta bị khó chịu vài hôm thôi,” toàn thân thể Tang Dục toát ra sự biếng lười sau khi được tận hưởng khoái cảm tốt độ. “Dùng người thường không hiệu quả gì cho lắm nhưng dễ bắt. Còn đệ tử tiên môn thì hơi khó bắt hơn, tuy vậy dùng chúng để khắc chế oan hồn thì hiển nhiên hiệu quả hơn nhiều. Còn những kẻ trên Tiên Đô ấy à, trên lý thuyết thì chúng là hàng thượng phẩm cao cấp nhất còn gì, chẳng qua đâu cách nào bắt được chúng. Cho dù có may mắn mà bắt được đi nữa cũng chẳng cách nào dùng được, làm sao để dung hợp tiên khí với âm khí dày đặc bèn rĩ trong cơ thể chúng ta. Nghĩ lại thì...”

Tang Dục nói đến đây thì thoáng dừng như thể bỗng dưng quên mất muốn nói gì tiếp theo, song gã đã nhanh chóng ngạo nghệ cười nhạt. “Tóm lại thì thành chủ à, ta nào có nửa phần ác ý đâu, chẳng qua đang thắc mắc không biết thành chủ đã tìm được cách nào hay hơn rồi thôi?”

Gã chống tay lên cằm, ánh mắt vốn mơ màng thành linh trở nên sắc bén hướng thẳng về phía này. “Đó là Thiên Túc thượng tiên chưởng hình đấy, là Thiên Túc thượng tiên mà ai trong Chiếu Dạ thành chúng ta cũng sợ hãi không thôi, nghe thấy tên thiếu đi đâu chạy còn không kịp, rẽ vội sang hướng khác để không gặp phải. Không biết đến cùng thì thành chủ đã tìm được phương pháp hay hơn nào để sử dụng một người như thế vậy hả?”

Gã sẫm soi một lượt từ trên xuống dưới lớp áo mỏng mà không thấy Ô Hành Tuyết như đang phải chịu một chút rét lạnh nào, bèn nói, “Xem ra kiếp kỳ lần này của thành chủ cũng không khốn khổ gì. Thế thì thành chủ à, nếu tình cùng sống tại Chiếu Dạ thành, có thể tiết lộ cho ta một chút được không? Bắt mãi dăm ba tên đệ tử tiên môn chả ngon lành gì, ta cũng muốn thử một hai tên tiểu tiên xem sao.”

Kiếp kỳ của tà ma mỗi lúc một nặng nề. Ban đầu bắt một hai dân thường là qua được, lần kế tiếp phải bắt bốn năm người, rồi càng về sau càng đòi hỏi nhiều hơn.

Cứ như vậy cũng tới lúc nào đó, chỉ dân thường thôi không thể thoả mãn được nữa. Dân thường vô dụng thì cần tìm đệ tử tiên môn, nhưng đến lúc đệ tử tiên môn cũng chào thua thì sao?

Tang Dục tu gần đến cuối Thi đạo nhưng vướng mãi không cách nào bước lên nấc mới, một lý do trong đó chính là vì kiếp kỳ. Mà kẻ duy nhất gã có thể tham khảo được trong Chiếu Dạ thành cũng chỉ có một mình thành chủ, nên việc gã sai người dò la cũng không có gì bất ngờ.

Ô Hành Tuyết lắng nghe gã giải bày mà không hề ngắt lời lấy một lần. Khi nói càng nhiều thì càng lộ rõ rốt cuộc gã ta biết được tới mức nào.

Nghe xong xuôi mới nói, “Thật ra, ta cũng có một điểm thắc mắc.”

Tang Dục, “Điểm gì?”

Ô Hành Tuyết nói, “Từ đâu khiến người cảm thấy một khi người hỏi thì ta sẽ cho người hay?”

Tang Dục bật cười sang sảng. “Dĩ nhiên ta biết nào có chuyện dễ dàng như vậy, bằng không sao thành chủ có thể một bước vượt bậc lên đến chức thành chủ cơ chứ. Vả chăng, vừa nãy thành chủ kiêng dè và quan tâm đến bậc này thì liệu có phải đây là một phương pháp không thể lộ cho người khác không. Nhưng mà thành chủ ơi... ngài hiểu rõ hơn ai hết cái thói của những kẻ sống trong Chiếu Dạ thành cơ mà. Chúng ta là những kẻ không bàn tình cảm, ngài cứ nhìn mấy con chó ta nuôi mà xem...”

Gã liếc nhìn bọn thuộc hạ bên ngoài cửa. “Có đứa nào không muốn tìm một cơ hội để cắn ngược ta đâu? Có nhiều kẻ như vậy cũng khó mà ngủ yên giấc lắm. Mà những kẻ muốn cắn ta đã chừng này, thì khó nói có bao nhiêu tên muốn cắn thành chủ nhỉ.”

“Không biết nếu những kẻ khác cũng biết thành chủ giấu bí pháp riêng thì sao?”

Dường như Ô Hành Tuyết cũng không lấy gì làm bất ngờ, chỉ khẽ gật đầu và nói, “Có vẻ hai thú vui nhỏ của người rất lạnh m òm lẹ miệng. Đã thế người nói xem, nói chuyện này cho bao nhiêu người thì gây ảnh hưởng đến ta?”

Tang Dục thoáng run gò má như thể vừa bất chợt nghiêng chặt hàm răng, song vẫn nói tiếp, “Nghĩ lại thì...”

Thật ra, không phải gã không dè chừng gì, bởi câu nói kia là đúng chứ không sai, ở Chiếu Dạ thành không bàn tình cảm, người sống trong Chiếu Dạ thành cũng hiếm khi khiêu khích lẫn nhau. Nói cho cùng, một khi những tà ma k ề bên đều hoá thành đám sói đói, lũ hồ rình m ồi thì làm sao có cách nào ngủ yên giấc được.

Không phải Tang Dục không sợ Ô Hành Tuyết mà gã vẫn còn đang m ẫn tính, giữa việc đưa ra phương pháp an toàn vượt qua kiếp kỳ và việc thu hút một đàn sói đói cu ồng loạn thì... nói sao đi nữa cái trước vẫn nhẹ ký hơn.

“Thôi Âm? Thường Cô? H ồng Quang lão đạo?” Tang Dục ch ậm chạp liệt kê từng cái tên một, những kẻ này đều là những cái tên khiến người ta không dám chọc vào trong Chiếu Dạ thành.

Kể ra vài cái tên r ồi, gã chợt ngưng bật, bởi phát hiện Ô Hành Tuyết đang lắng nghe cực kỳ chăm chú.

Nãy giờ gã huyền thuyên rất nhi ều, nhưng chỉ có tên là được quan tâm nhất.

Tang Dục biến sắc.

Ô Hành Tuyết lại nói, “Bảy cái, còn nữa không?”

Bấy giờ, Tang Dục nghiêm túc chau mày, “Ý thành chủ là sao?”

Ô Hành Tuyết đáp, “Ta nói, hiện tại có bảy cái tên, còn tên nào nữa không? Nếu muốn moi bí pháp từ ta thì chắc cũng phải có thừa tự tin nhỉ.”

Tang Dục siết chặt nắm tay trên vạt trường bào bên cạnh giường, ánh mắt còn chưa dám rời khỏi người Ô Hành Tuyết, nét mặt càng lúc càng tệ hơn.

Ô Hành Tuyết bất thành linh nhấc chân bước qua bệ cửa, Phương Trữ hấp tấp bước theo cho kịp.

Chỉ trong loáng mắt mà ngón tay đang siết chặt trường bào của Tang Dục nhích nhẹ, gã thốt lên ba cái tên tiếp nữa.

“Mười cái,” Ô Hành Tuyết tiếp tục hỏi, “còn nữa không?”

Tang Dục nấc lên một tiếng cười ngẩn ngui, ngón tay gã cong lên. Bao nhiêu khí huyết tươi vừa hút vào đang cuộn trong huyết quản, mạch máu cộm lên trên cổ và mặt, gã thốt, “Đó chính là Thiên Túc thượng tiên đấy, chuyện hiểm đến vậy thì ngài đoán xem...”

Ngay khoảnh khắc gã thốt lên từ cuối cùng thì nhác thấy dáng người nhợt nhạt phóng lên chóng vánh như một bóng ma.

Một cơn gió lạnh căm quét ngang mặt khiến gã không khỏi chớp mắt một phen. Đến khi tỉnh hồn lại thì thấy đại ma đầu kia vẫn đứng nguyên tại chỗ với vạt áo bào khế đung đưa, trên tay đã cầm một thanh trường kiếm.

Tang Dục, “Mày!!!”

Ô Hành Tuyết nghiêng đầu. “Ta thế nào?”

Ngay tiếp đó, bọn thuộc hạ đang bao vây bên ngoài cửa đồng loạt rú lên những tiếng hét gào thê thảm.

Tiếng hét thảm thiết cất lên vô cùng dị thường, chỉ gào một nửa đã lặng bặt và chuyển sang tiếng t hờ dốc không thành lời.

Kế đến, mùi máu tanh còn nồng nặc hơn trong phòng bủa ra tràn trề. Chỉ kịp nghe thấy tiếng rơi thình thịch vô cùng nặng nề trên sàn — bọn thuộc hạ của hắn đều không toàn thân, đầu lảo đảo trên mặt đất.

Chúng chết quá chóng vánh, thân thể hãy còn giữ nguyên trạng thái đứng thẳng người, máu nóng phun trào từ cánh cổ đứt lìa.

Cũng vì tốc độ quá nhanh nên thân kiếm của Ô Hành Tuyết chỉ điểm chút máu tươi đỏ thẫm từ dòng máu vừa phun ra kia.

Ô Hành Tuyết phẩy nhẹ lưỡi kiếm, vết máu biến mất hoàn toàn, chỉ để lại sương muối lan nhanh từ chuôi kiếm xuống mũi kiếm rồi tỏa ra tứ phía.

Tương truyền rằng Ô Hành Tuyết chỉ đi tay không mà không bao giờ cần kiếm.

Tang Dục từng nghe nói qua, song vì cả hai đều là ma đầu nên họ chưa bao giờ giao chiến lẫn nhau, thành thử gã chưa chứng kiến tận mắt chuyện đấy bao giờ. Cho đến giờ phút này...

Gã liếc nhanh Phương Trữ một cái thì thấy thanh kiếm bên hông Phương Trữ chỉ còn vỏ kiếm không.

Râm...!!!

Cánh cửa sau lưng Ô Hành Tuyết đóng mạnh vào trong nháy mắt, toàn bộ căn phòng kín kẽ không còn khe hở.

Đèn đóm đột ngột tắt ngúm, cả căn phòng rộng lớn chìm vào đêm đen.

Khoảnh khắc đó, Tang Dục mới vỡ lẽ mình tính sai mất rồi. Gã không màu mè gọi “Thành chủ” ngán “Thành chủ” dài cù nhây nữa mà khai thật, “Tao chỉ muốn biết bí pháp...”

Chỉ cần một cái bí pháp thôi mà?! Chạm phải cái vậy ngược nào đâu mà làm dữ thế?

Nhưng gã không còn thời gian để nghĩ kỹ, dốt lên mười tám kim phù ngay lập tức.

Chỉ trong nháy mắt, hàng trăm cỗ quan tài đen bên trong Tang trạch bùng nổ, giấy bùa đồng loạt dịch chuyển, nắp quan tài vỡ toang. Giữa hăng hà đình quan tài bắn tung toé trong không khí là tiếng thét gào của lũ âm thi đang ào ạt đổ về hướng nhà chính.

Nhưng vô ích.

Gã đã từng cho rằng mình chỉ kém sau thành chủ Chiếu Dạ thành một bước chân mà thôi, khoảng cách giữa gã và Ô Hành Tuyết chẳng qua là cự ly ngắn. Chỉ cần chọn đúng ngày đúng giờ, thì cự ly ngắn đó đâu đến mức là một quãng trời vô tận.

Thái độ của gã ngày hôm nay là bởi gã chắc mẫm rằng đây chính là thời điểm đúng ngày đúng giờ. Bởi vì hai tên thuộc hạ vong mạng của gã đã báo lại rằng tình trạng Ô Hành Tuyết có vẻ không tốt lắm.

Đối với tà ma thì chuyện này cũng dễ hiểu thôi, nó đơn giản là kết quả của sự va chạm giữa tiên khí và tà ma khí.

Thành chủ Chiếu Dạ thành có bao giờ làm chuyện gì mà không đảm bảo không?

Không.

Nếu Thiên Túc thượng tiên đến Trước Bất Lạc của hắn thì chắc chắn hắn có phương pháp để dung hợp khí tiên và khí tà, thế nhưng quá trình dung hợp cũng cần thời gian, và trước khi có thể dung hợp hoàn toàn thì hắn không thể dùng toàn lực.

Cũng từ đó, cự ly ngắn kia sẽ không còn nữa.

Chính thế mà Tang Dục rất tự tin.

Song, đến khi bị Ô Hành Tuyết nắm cổ ấn lên vách tường lạnh lẽo như băng, bao bọc trong thứ mùi khôn tả của âm thi nổ tan xác khắp cả phủ, gã mới thấu một đi ều, mình đã tính sai mất r ồi.

Gã trợn trừng đôi mắt, vất vả mở miệng, “Vì sao... trên người mày không hề có bảm tiên khí?”

Dù có dung hợp thế nào đi chăng nữa, hễ bước qua kiếp kỳ chắc chắn trên người Ô Hành Tuyết phải bảm tiên khí của Thiên Túc thượng tiên. Ban nãy hơi ẩm trong căn phòng quá nóng nên không phát hiện ra, thế nhưng hiện tại khoảng cách hai người đã gần đến như vậy mà gã vẫn không nghĩ thấy một chút tiên khí từ Thiên Túc nào.

“Mày...” máu bị ép trào ra từ khoé mắt Tang Dục.

Ấy nhưng Ô Hành Tuyết chẳng màng đáp lời gã mà khẽ khàng nói, “Trừ mười kẻ đó thì còn ai nữa?”

Tang Dục mở miệng đ ầy máu mà nói, “Một truyên mười... mười truyên trăm... thành chủ tính cảnh thế nào đây? Đến khi truyên ra khỏi Chiếu Dạ thành đến nhân gian r ồi... sau, sau đó truyên lên đến Tiên Đô... thì thành chủ sẽ ngăn lại thế nào?”

Ô Hành Tuyết nghiêng đầu đi, quạt ngón tay giữa không trung.

Bao nhiêu đỉnh quan tài đóng trên máu thịt của lũ âm thi bay vọt vào tay hắn. Mỗi thanh đỉnh quan tài dài mấy tấc, trên thân có khắc phù chú và dính đ ầy máu me.

Ô Hành Tuyết nhìn gã và nói, “Hễ chết thì không truyên được nữa.”

Đồng tử Tang Dục thít lại, đây là lần đầu tiên một kẻ với thân ma đầu như gã hiểu được cảm giác ớn lạnh cả người gần kề đến độ này. Đó không phải là nỗi giận bưng bưng sát ý mà gần giống với cơn rét buốt đến từ kiếp kỳ, là nỗi sợ hãi tiết ra từng chút một từ sâu trong xương cốt và lan tràn khắp cơ thể.

“Sao cơ... thành chủ muốn... giết hết... từng người một... ư?” Tang Dục thảng thốt.

“Không được giết à?” Ô Hành Tuyết hỏi ngược, hơi lên cao ở cuối câu cứ như đang hỏi cực kỳ nghiêm túc, song gương mặt lại hoàn toàn vô cảm.

Bấy giờ, Tang Dục mới thật sự ngộ ra mình có lẽ đã phạm phải vảy ngược của đối phương thật rồi. Nhưng nực cười ở chỗ trước đây, gã thậm chí còn không cho rằng Ô Hành Tuyết có vảy ngược. Và hơn hết thảy, gã không biết câu nào của mình mới xứng danh với hai chữ vảy ngược đó.

Ô Hành Tuyết chỉ im lặng nhìn Tang Dục, trong một thoáng chốc nào đó, trên mặt lộ ra nét mệt mỏi nhưng đã nhanh chóng chuyển sang nụ cười.

Ô Hành Tuyết không trả lời Tang Dục mà chỉ nói, “Thế mà chờ xem.”

Tang Dục: “Cái gì?”

Khoảnh khắc đó, đến cả Phương Trữ cũng nhìn Ô Hành Tuyết trong hoang mang, không hiểu câu này có ý gì.

Nhưng chẳng mấy chốc họ đã hiểu ra...

Ô Hành Tuyết không xuống tay giết Tang Dục ngay lập tức mà đóng từng cây đinh quan tài do Tang Dục tự tay khắc chú lên người Tang Dục và ghim đối phương vào tường.

Rồi tiếp đó, thể theo đúng từng cái tên mà Tang Dục nêu lên, Ô Hành Tuyết bước dọc theo đêm đen thâm u trong Chiếu Dạ thành và giết từng kẻ một.

Trước khi xuống tay đầu sẽ hỏi, “Còn ai nữa?”

Còn ai truyền tin này đi nữa?

Trong giấc mơ, Chiếu Dạ thành luôn luôn bị bao trùm bên trong màn sương mù lạnh lẽo, tưởng chừng quanh năm chưa bao giờ tan biến. Mà Ô

Hành Tuyết cũng không cách nào biết được khi trải qua những sự kiện trong mơ ấy, đến cùng mình đã cảm thấy thế nào.

Khi bước ra khỏi phủ trạch của người cuối cùng, ánh ban mai mong manh đã rơi xuyên màn sương lạnh lẽo mà đến. Ô Hành Tuyết ngẩng đầu nhìn, mắt hơi híp lại.

Đoạn đưa thanh gươm cho Phương Trữ. “Lúc nào r ồi?”

Phương Trữ nổi gót một đường cả đêm, lúc nhận lấy thanh kiếm kia, đồng tử hấn thoáng co rút lại bởi lòng hấn cũng hoảng sợ theo bản năng.

“Thưa, là giờ Mẹo,” Phương Trữ cất giọng khô khốc, bấy giờ mới tiếp lấy thanh kiếm r ồi cúi đầu tra kiếm vào vỏ.

Túi gấm đeo bên hông hấn lắc lư thành tiếng, bên trong ấy chứa thứ bên người của tất cả những tà ma bị tàn sát trong đêm nay.

Cuối cùng, Ô Hành Tuyết dẫn Phương Trữ quay về phủ trạch của Tang Dục và đứng trước mặt Tang Dục đang bị đinh đóng chặt trên tường. Phương Trữ lấy túi gấm ra và trút những thứ bên trong xuống, mỗi món đồ trong ấy đều cực kỳ cá biệt và dễ dàng nhận ra.

Tang Dục trợn mắt khe khẽ, nhìn qua từng món đồ một, càng nhìn càng run rẩy tay chân bị ghim trên cán đinh.

Rất nhiều người từng nói rằng xét trên vẻ bề ngoài, người không giống tà ma nhất bên trong Chiếu Dạ thành chính là vị thành chủ nọ. Đến tận thời điểm này, gã mới ngỡ ra một khi đối phương bắt đầu xuống tay và tiến hành tra tấn kẻ khác thì quả thật vô cùng xứng đáng với hai chữ “Ma đầu”.

Thế nhưng, đây cũng là chuyện cuối cùng mà gã ngỡ ra trong đời.

Mấy chục thanh đinh đóng quan tài rơi leng keng trên mặt đất, dấy lên tiếng vang vọng không ngừng. Tang Dục đã mất mạng cũng nặng nề n ền xuống đất, kéo theo một tiếng thụp thâm thấp, máu nóng bắn nơi nơi.

Ô Hành Tuyết buông mắt nhìn gã một lát rồi quay sang nói với Phương Trữ, “Trở về”

Khi họ trở về Trước Bất Lạc, Ninh Hoài Sam cũng vừa hoàn thành nhiệm vụ và quay lại.

Kiếp kỳ của cậu sắp đến nên chưa bị lạnh run đến mức kia, chỉ xoa xoa tay nhún nhún chân một tí. Cậu hỏi Phương Trữ, “Mày với thành chủ đi đâu mà giờ mới về đến đây?”

Phương Trữ liếc nhìn Ô Hành Tuyết một cái rồi lắc đầu nguầy nguậy. “Không có gì, mày hỏi ít thôi.”

Ninh Hoài Sam “Ồm” một tiếng rồi vừa nhảy cho ấm người vừa lóc cóc theo chân Ô Hành Tuyết vào trong nhà.

“Bẩm thành chủ, mấy ngày sắp tới ta cần phải bế quan một chút,” Ninh Hoài Sam hít mũi một phát và nói.

Ô Hành Tuyết cởi bỏ áo ngoài mỏng dính như voan, cầm trên tay nhìn lướt qua rồi trả lời mà không ngừng đầu lên, “Ừm, ta biết rồi, Phương Trữ có nói.”

Máu bám trên áo đã khô, chỉ cần dùng biện pháp tịnh y là có thể tẩy sạch sẽ không để lại một chút dấu vết nào. Thế nhưng Ô Hành Tuyết vẫn đưa áo khoác ngoài cho Phương Trữ và nói, “Đốt.”

Phương Trữ và Ninh Hoài Sam không hề ngạc nhiên, dù gì tính sắc mắ này của thành chủ nhà họ cũng không phải mới ngày một ngày hai, đặc biệt là với những thứ ô uế như máu.

Đến nỗi đôi lúc họ nổi lòng nghi ngờ không biết Ô Hành Tuyết có phải không thể nhìn thấy máu hay không.

Nhưng phần lớn thời gian, họ đều thấy cái suy nghĩ này ngu vãi ra. Người không thể nhìn thấy máu thì sao khi ra tay giết người có thể lưu loát thẳng thừng như vậy.

Phương Trữ ôm áo đi ra cạnh ao máu, nỡ lửa trên đầu ngón tay r ỡ đốt sạch áo khoác nhuộm máu này. Để cho chắc, hắn còn lau sạch máu trên vỏ kiếm của mình r ỡ mới vào phòng khác chọn một tấm áo choàng sạch.

Hắn đã chọn một chiếc áo giống lúc ban đầu, màu xám nhạt với chất liệu mỏng như voan.

Tay ôm áo choàng, hắn bước vào phòng xong lại hấp tấp bước ngược trở ra.

Ô Hành Tuyệt quay sang hỏi hắn, “Sao thế?”

Phương Trữ bắn như pháo, “Thành chủ chờ một chút ạ, ta lấy sai r ỡ.”

Khi Phương Trữ quay lại buồng phụ thì Ninh Hoài Sam cũng bước vào theo, cậu vừa ôm tay xoa nắn vừa nói, “Sao mà lấy có cái áo khoác thôi mà r ỡm rà thế.”

Phương Trữ liếc xéo cậu. “Mày thì biết cái r ỡm gì.”

Ninh Hoài Sam nhanh nhẩu cãi lại, “Làm quái gì mà tao không biết, bộ tao chưa từng lấy đồ cho thành chủ hay gì?”

Phương Trữ chọn một cái áo choàng lông ch ần trong đồng qu ần áo.

Ninh Hoài Sam hoang mang một cây. “Mày làm gì vậy? Ứng nào hả? Mới này thành chủ khoác áo mỏng như cánh ve kia kìa, bây giờ mà đào ra một cái áo khoác lông ch ần là muốn trùm chết thành chủ hả? Mày muốn chết thì chết một mình đi nhá, tao phẫn trước đây, lát nữa tự mày đi mà đưa cho thành chủ.”

Phương Trữ: “...”

“Mày!!” Phương Trữ tính nói lại thôi, nhưng r ỡ không chịu nổi nữa bèn phải xách cổ cậu như xách gà tới và nói, “Không được, có chết cũng phải chết chung, mày có cửa chạy hả.”

Sau một hồi chần chừ, hắn quyết định kể lại những chuyện xảy ra đêm qua cho Ninh Hoài Sam nghe. Trước giờ hai người họ nói sợ Ô Hành Tuyệt là sợ thật, đâu ai điên đi theo thành chủ mà dám mở miệng nhắc đến “bí pháp”, phải làm vậy để đảm bảo không chạm trúng vảy ngược và chọc giận thành chủ.

Ninh Hoài Sam nghe xong thì rùng mình trong âm thầm, thì thào, “Thế tên Tang Dục kia nói trên người thành chủ không có chút tiên khí nào thật hả?”

Phương Trữ gật đầu. “Đúng thế, nếu vượt qua kiếp kỳ thì nên có mới phải.”

Cuối cùng Ninh Hoài Sam cũng hiểu lý do vì sao Phương Trữ đổi áo mỏng thành áo lông chồn, “Tức có nghĩa là hiện tại thành chủ vẫn còn lạnh.”

Không chỉ thế còn là cái lạnh âm hàn khó lòng nhẫn nhịn.

Thế rồi cậu lại chưa hiểu lắm. “Vậy nếu thành chủ còn đang lạnh thì tại sao phải mặc áo mỏng? Chỉ để dẫn mặt lũ Tang Dục thôi à?”

Phương Trữ lắc đầu, nói, “Chắc không phải đâu, nếu chỉ muốn dẫn mặt Tang Dục thì mặc khi ra ngoài thôi là được. Còn thành chủ đã mặc vậy từ trước rồi.”

Ninh Hoài Sam đăm chiêu. “Ở trong chính phủ của mình mà sao phải gồng mặc áo mỏng chi? Gồng cho ai xem?”

Phương Trữ tính trả lời không biết thì chợt nảy ra một suy đoán.

Hắn thúc Ninh Hoài Sam một cái rồi nói, “Hay có khi nào là... Thiên Túc thượng tiên?”

Ninh Hoài Sam thất kinh trước đáp án này, thộn người hồi lâu mới tiếp lời, “Cũng có thể lắm... nếu Thiên Túc thượng tiên tới đây thật nhưng không phải như suy đoán của bọn Tang Dục thì tất nhiên không thể tỏ ra yếu thế, bằng không...”

Nhưng rồi cậu thấy càng rối ren hơn, “Nhưng cũng không đúng, nếu Thiên Túc thượng tiên mà đến Tước Bất Lạc không phải với lý do theo lời bọn Tang Dục thì tức là có xảy ra một cuộc tranh đấu giữa tiên và ma rồi đúng không? Một khi tiên ma đấu nhau thì ít nhiều cũng phải có một phe bị thương, chưa kể Tước Bất Lạc cũng sẽ tan hoang một nửa chứ hả? Làm sao có thể giữ nguyên vẹn không chút suy suyễn như vậy?”

Phương Trữ càng nghĩ cũng càng hoang mang hơn.

Họ không dám dúi thì thầm nữa mà ai ấy rơi vào trầm tư thì bất chợt thấy không ổn.

Trong phòng này có hơi thở của người khác ngoài hai bọn họ.

Ninh Hoài Sam và Phương Trữ đứng loạng hoảng hẳn, xoay ngoắt người lại thì thấy Ô Hành Tuyết đang nghiêng người tựa bên cửa, đôi con ngươi đen như mực lạnh lẽ nhìn bọn họ, không biết là đã đứng nghe từ lúc nào.

Suốt đêm vừa qua, Ô Hành Tuyết đã giết rất nhiều người, hao tổn lượng lớn khí kinh, đến khi trở về Tước Bất Lạc mới thả lỏng lại một chút.

Cũng bởi vì khí kinh bị suy giảm nên những thứ vốn bị che giấu kín kẽ trước đây đang dần lộ ra đôi chút...

Thế là, Phương Trữ và Ninh Hoài Sam đều ngửi thấy khí tức của một ai đó không phải thành chủ bọn họ.

Hai người sửng sốt một lát mới ngỡ ra, trên người Ô Hành Tuyết đang dần dần hiện ra... tiên khí của Thiên Túc.

Cũng trong tích tắc đó, Phương Trữ thốt nhiên tỏ tường, cái vẫy ngược mà đám Tang Dục chạm trúng không phải là “ép giao ra bí pháp” mà là đám truyền tin “Thiên Túc thượng tiên tới Tước Bất Lạc” ra ngoài.

Ngay khi ý nghĩ này vừa loé lên, Ô Hành Tuyết vừa còn tựa bên cạnh cửa đã xuất hiện ngay trước mặt họ chỉ trong một chớp mắt.

Phương Trữ giật bản mình, thẳng thốt nói, “Thưa thành chủ, ta không nói!”

Ô Hành Tuyết dừng cánh tay đang nhấc lên một chút.

Phương Trữ tóm Ninh Hoài Sam kéo sang, lật đật nói, “Chúng ta sẽ không hé nửa lời chuyện kiếp kỳ lân này!”

Nhưng Ô Hành Tuyết vẫn hạ tay xuống.

Trước khi nhắm mắt, họ loáng thoáng nghe được một tràng tiếng chuông.

***

Ô Hành Tuyết bị tiếng mưa rơi đẫm ướt bên ngoài xe ngựa đánh thức, không chỉ vậy xe ngựa còn vừa vượt qua một lớp cấm chế nên nảy nhẹ một chút.

Khung cảnh cuối cùng mà chàng nhìn thấy trong mơ là hình ảnh mình đang treo chuông mộng trên đầu ngón tay, đồng thời giữ chặt Ninh Hoài Sam và Phương Trữ. Câu nói cuối cùng vang bên tai là tiếng hô nước nở của Phương Trữ, “Chúng ta sẽ không hé nửa lời chuyện kiếp kỳ lân này!”

Chàng mở mắt ra trong dư âm của cảnh tượng kia và thấy góc nghiêng gương mặt của Tiêu Phục Huyền dưới ánh đèn mờ.

Đó không phải đèn đuổi linh và cũng không hề chói mắt, ánh đèn lay động theo rung lắc của chiếc xe ngựa, ánh sáng vàng ấm áp đang dừng bóng trên hốc mắt và cánh mũi cao thẳng đặng ngả xuống vìên môi người kia.

Ô Hành Tuyết còn đang chiêm thiếp chưa tỉnh hẳn, híp đôi mắt lười nhác nhìn y một chốc rồi chợt mấp máy môi.

Dường như Tiêu Phục Huyền có thể cảm giác được, bèn vừa khéo dời mắt nhìn sang.

Chàng lặng người một thoáng, bất chợt nhớ tới cụm “Thiên Túc thượng tiên” được vô vàn người trong mộng nhắc đến. Giờ mới giật mình bừng

tỉnh, chàng lật đật thu lại tầm mắt đang vương vấn dưới mũi Tiêu Phục Huyền.

“Thành chủ tỉnh lại rồi à?”

“Thành chủ ời.”

Giọng Ninh Hoài Sam và Phương Trữ vang lên cùng lúc hết như tiếp nối với dư âm giấc mơ.

Ô Hành Tuyết ngẩn người một chốc mới sực nhớ ra họ đang ngồi trên xe ngựa đi đến Lạc Hoa Đài. Từ bên rìa tầm nhìn, có thể thấy ánh mắt Tiêu Phục Huyền vẫn đang đặt trên người mình. Chàng ngồi thẳng dậy, hỏi bừa một câu với ba người trước mặt, “Chưa tới nữa à?”

Ngờ đâu Ninh Hoài Sam và Phương Trữ không nói gì, thế mà Tiêu Phục Huyền lại nhạt giọng đáp, “Tới rồi.”

Bấy giờ, chàng mới nhận ra lúc chàng còn đang lim dim nửa tỉnh nửa mơ, chiếc xe ngựa nảy lên một cái khe khẽ rồi sau đó im lìm luôn, có vẻ là đến nơi thật rồi.

Ô Hành Tuyết bối rối ngồi dậy, ánh mắt vẫn nhìn thẳng phía đối diện bàn, “Nếu đã tới rồi sao các người không nhúc nhích gì vậy?”

Và nghe thấy Thiên Túc thượng tiên trầm giọng tiếp lời lần nữa, “Hai tên kia không dám gọi người dậy.”

Ô Hành Tuyết: “...”

Có ai hỏi huynh đâu mà huynh trả lời vậy.

Bình thường không hó hé nửa lời mà sao tự dưng nói liên tục câu này tới câu khác dợ.

Tiêu Phục Huyền đã nói liền hai câu rồi, bây giờ chàng có muốn nhìn chòng chọc vào ba người ở đối diện cũng không được, thiết sự không dám nói tiếng nào nữa. Thế nên chàng...

Chàng cúi đầu nhìn lướt qua trên người mình. Lúc này khi chìm vào giấc ngủ, chàng hãy còn mặc một lớp áo đơn và ôm ấm sưởi trong tay. Thế mà bây giờ mở mắt tỉnh dậy đã thấy không biết từ đâu có một tấm chăn vải nỉ dày cộm đắp trên người.

Khi vừa ngẩng thẳng người, tấm chăn dày hơi trượt xuống một chút, khí lạnh luồn vào từ khe hở khiến Ô Hành Tuyết kéo tấm chăn theo bản năng và đắp kỹ lại một chút, “Chăn này...”

Ninh Hoài Sam và Phương Trữ vẫn mang vẻ mặt muốn nói mà không dám nói, nhưng may có Y Ngô Sinh trả lời mau lẹ, “Lúc này thấy... thấy ngón tay công tử trắng bệch, có vẻ hơi lạnh.”

Ô Hành Tuyết tự nhủ *nào có phải hơi lạnh.*

Chàng còn đang tính gật đầu cảm ơn Y Ngô Sinh một câu thì nghe đối phương nói:

“Nên Thượng tiên đắp chăn cho công tử.”

Ô Hành Tuyết: “...”

Cuối cùng, chàng cũng chịu nhìn sang Tiêu Phục Huyền.

Không biết xui rủi kiêu gì mà tự dưng ngay lúc đó Ninh Hoài Sam ngậm ngừng cất tiếng, “Thưa thành chủ, có thể ngài còn chưa biết ít chuyện. Thế chất của chúng ta có hơi đặc biệt nên lâu lâu sẽ xuất hiện một số...”

Hình như cậu muốn nói “oán linh phản phệ thân thể” hay gì đó, mà chữ “Oán” vừa ra tới cửa miệng thì cậu liếc mắt sang Tiêu Phục Huyền một cái rồi âm thầm nuốt ngược vào và nói, “Một số tình huống...”

Phương Trữ ngẩng bên cạnh nói tiếp vào, “Những lúc như vậy cơ thể sẽ cảm thấy lạnh lẽo đến mức không chịu nổi, ai càng mạnh thì càng vất vả, ờ...”

Vì có tiên ngẩng ở đây nên họ cũng không dám huých toẹt ra, ngật nổi lại sợ Ô Hành Tuyết không nhớ được gì rồi đến lúc có chuyện lại không chịu

nổi. Hai người khốn đốn tới mức suýt vò đầu bứt tóc tại trận.

Ô Hành Tuyết ôm chần và nhìn họ với nét mặt trơ như đá, nghĩ thầm: *Đừng có nói nữa, biết rồi đây, thay vì diển hê ở đây thì biến lẹ xuống xe ngựa đi kìa.*

Hai thằng ngốc kia đang đứng dậy toan xuống xe, vẫn còn cố cứu vớt mứa may, “Nói chung là sẽ có những lúc mà... ờm...”

Hai người ờm ờ mấy bận thì giọng nói trầm ấm của Thiên Túc thượng tiên vang lên, đi lên vào chỗ trống giúp bọn họ, “Kiếp kỳ.”

Ô Hành Tuyết nghe thấy thì run run hàng mi, suýt nữa kéo thẳng chần lên trùm kín mặt.

Lời tác giả:

Chờ lâu rồi QAQ chương này gom lại hai chương thành một, xem như là bù thời gian cập nhật trễ 24 tiếng đợt trước được hông ~

Cá:

Ơ cái kiếp kỳ này cứ như kinh nguyệt ấy nhở:) lạnh từ trong lạnh ra ngoài, lâu lâu một lần, người uể oải đờnữa...

Chương 34: Phố núi

Ninh Hoài Sam và Phương Trữ phản ứng còn kịch liệt hơn Ô Hành Tuyệt.

Bọn họ vừa đang kéo màn hình nỉ, toan xuống xe ngựa thì nghe được hai chữ “kiếp kỳ” từ miệng Tiêu Phục Huyền, đầu chấm hỏi bất giác nổi đờ đờ, chân hẫng một bước...

Chỉ nghe thấy hai tiếng rơi thình thịch nặng nề, hai tiểu ma đầu suýt thành chó tấp bùn ngay trước cửa Động Ma nhà mình.

Ninh Hoài Sam vịn cửa xe đứng vững người cho khỏi loạng choạng. Sau một hồi mới hất màn hình nỉ lên và thò đầu vào trong xe. “... Làm sao người biết?!”

Cặp mắt cậu ta đã to sần, mà giờ còn trợn trừng lên thiếu đi điều muốn bấn ra ngoài tới nơi. Cậu ta chong cặp mắt đó mà nhìn chòng chọc Tiêu Phục Huyền.

Chẳng bao lâu sau, Phương Trữ cũng thò đầu vào trong với nét mặt hoang mang không kém. “Làm sao Thiên Túc có thể biết cái tên “kiếp kỳ” này?!”

Y Ngô Sinh đứng cạnh thắc mắc hỏi, “Kiếp kỳ? Kiếp kỳ nghĩa là gì? Đây là lần đầu tôi nghe thấy tên này.”

Ninh Hoài Sam lập tức quay ngoắt sang mà hô, “Nói gì hiển nhiên vậy! Những chuyện như thế này ai lại tùy tiện đi nói với người trong tiên môn các người cơ chứ?”

Y Ngô Sinh: “?”

Trong thời gian kiếp kỳ, chỉ cần tà ma bất cẩn tí sẽ bị kẻ khác lợi dụng sơ hở xâm nhập vào trong cơ thể. Bởi thế nên tà ma yêu đạo trong Chiếu Dạ

thành đầu tự hiểu rõ trong lòng rằng cần phải giấu kín, ra khỏi thành không được cho người ngoài biết. Không bất kỳ tà ma nào sẽ để người ngoài, đặc biệt là người trong tiên môn phát hiện ra điểm này, bởi như thế không khác gì vạch áo cho người xem lưng.

Huống hồ, “kiếp kỳ” cũng chỉ là cách nói do chúng tà ma tự đặt, tự vì cho rằng việc oan hồn phản phệ thân thể như một lần ngộ kiếp nên mới gọi như vậy. Một khi tiên môn biết được thì chỉ e người ta sẽ hồ hởi vỗ tay mà trâm trờ rằng cái này đích xác phải gọi là “quả báo”.

Bọn họ thay phiên nhau quang quác một hơi, chưa nói đến vấn đề khác thì ít nhất Ô Hành Tuyết cũng nhận ra một việc — cái cụm “kiếp kỳ” này không nên được thốt ra từ miệng Tiêu Phục Huyền.

Còn việc vì sao Tiêu Phục Huyền biết từ này...

Ồ đúng là một vấn đề thật sự thú vị.

Ô Hành Tuyết nắm lấy tấm chăn nỉ, nhớ tới những đoạn đối thoại ngắn ngủi mơ hồ trong giấc mơ, đặc biệt là giọng điệu đầy mờ ám của Tang Dục khi nhắc tới “Thiên Túc thượng tiên” trước mặt mình...

Tóm lại, không còn chút mặt mũi nào để ngửi trong xe ngựa này.

Một mỗi hơn nữa là, hai thằng ngu kia vẫn còn tía lia chưa ngừng, “Không thể nào, Thiên Túc, rốt cuộc... rốt cuộc làm sao người biết được chuyện này? Là ai có thể để lộ ra ngoài?”

Tiêu Phục Huyền không trả lời họ ngay lập tức mà hươu kiếm vén màn cửa nỉ lên rồi quay sang nói với Ô Hành Tuyết, “Xuống xe.”

Ô Hành Tuyết nhìn y một cái rồi vén chăn ra và đi tới cửa xe.

Chàng cúi đầu né thanh kiếm vén màn cửa của Tiêu Phục Huyền để chuẩn bị bước xuống. Bên khoé mắt thấy được Tiêu Phục Huyền liếc chàng một cái rồi bất chợt mở miệng trả lời thắc mắc này giờ của Ninh Hoài Sam và Phương Trữ.

Giọng nói trầm thấp k ề cận bên tai, “Đúng dịp biết.”

Ô Hành Tuyết giật thót cả mình.

Kế đó giọng nói kia lại vang lên lần nữa, “Mặc thêm áo khoác.”

Ninh Hoài Sam và Phương Trữ: “?”

Câu nói kia thốt lên bất thành l ỉnh mà còn không gọi tên không báo họ, ai nấy nghe được đ ều kinh ngạc. Một lúc lâu sau, hai người mới nhận ra câu kia dành cho thành chủ nhà họ.

Ờm.....

Ninh Hoài Sam và Phương Trữ vốn tính nói gì đó nữa mà phút chốc tự dưng thấy cạn lời. Rồi thấy thành chủ nhà họ chợt s ửng người lại, liếc nhìn Tiêu Phục Huyền với ánh mắt khôn tả và sau chót vẫn quay ngược lại vào trong xe.

Y Ngô Sinh đưa áo khoác đã chuẩn bị sẵn trong xe và nói, “Tôi không hiểu kiếp kỳ mang ý nghĩa thế nào, song nếu cảm thấy lạnh khó nhẫn nhịn thì vẫn nên khoác thêm áo để giữ ấm. Có lẽ... nếu công tử không ngại, có thể diễn tả sơ bộ xem cảm giác khi mặc kiếp kỳ là như thế nào, và có những biện pháp nào để khắc chế. Những vấn đề khác thì tôi không dám lạm bàn, nhưng có chuẩn bị không ít thuốc thang nên biết đâu chừng có thể dùng được.”

“...”

Lời vừa dứt, toàn bộ xe ngựa lặng thinh không một tiếng động, yên tĩnh đến mức nếu châm rơm có thể nghe được.

Y Ngô Sinh có phần ngạc nhiên, trên mặt đ ầy vẻ thắc mắc. “Có vấn đề gì thế?”

Ninh Hoài Sam và Phương Trữ đ ều l ẳng l ẳng quay mặt đi chỗ khác chứ không dám bon chen nói gì vào lúc này. Họ tỏ tường trong lòng nên l ẳng đi

một hồi, xong mới chọt vỡ lẽ...

Thiên Túc thượng tiên Tiêu Phục Huyền thế mà cũng im ru y hệt như họ.

Tất nhiên, Thiên Túc xưa giờ đã tích chữ như vàng, không thích mở miệng. Nhưng trong khoảnh khắc vừa nãy, họ cảm thấy một sự khác biệt tinh tế, phản ứng của Thiên Túc thượng tiên không phải là thái độ im lặng như thông thường mà mang chút tế nhị khó nói tương tự như bọn họ vậy.

Cứ như thế y không chỉ biết kiếp kỳ là gì, mà thậm chí còn biết người trong kiếp kỳ sẽ có phản ứng thế nào và nên khắc chế bằng cách nào vậy.

Hở????

Ninh Hoài Sam liếc mắt với Phương Trữ.

Có đi ầu, chưa chờ hai người họ nghĩ kỹ thì thành chủ nhà họ đã lên tiếng trước, “Thật không dám giấu giếm, tôi thật sự chẳng nhớ kiếp kỳ phải như thế nào hay cần làm gì cả, thuốc men thì không cần đâu, tôi cũng không muốn uống, xin nhận tấm lòng quan tâm của tiên sinh thôi vậy.”

Nói đoạn, Ô Hành Tuyết khoác áo lên và bước xuống xe ngựa trông có hơi vội vã.

Ninh Hoài Sam và Phương Trữ nhanh chóng chạy lại bên cạnh, nhỏ giọng thì thầm với chàng, “Thưa thành chủ, chuyện này lạ kỳ quá, sao cứ như Thiên Túc thượng tiên biết hết trơn mọi chuyện vậy, đến cả cách khắc chế kiếp kỳ mà...”

Lời còn chưa dứt, họ đã nghe thấy thành chủ cất giọng nhẹ bẫng mà sâu kín, “Các người im miệng đi.”

Hai người sợ nhất là nghe phải giọng điệu thế này, liền lập tức thấy tê rần cả da đầu, nhanh chóng mím miệng lại.

Cuối cùng, Ô Hành Tuyết cũng có chút thời gian thanh tịnh.

Gió đêm se lạnh thổi qua mặt họ mang theo hơi ẩm từ nước mưa, phả vào tai lạnh buốt. Bấy giờ, Ô Hành Tuyết mới nhận ra ban nãy bên trong xe ngựa, hai tai mình có hơi nóng lên.

Tiếng kiếm khe khẽ vang lên sau lưng chàng, Tiêu Phục Huyền cũng xuống xe ngựa.

Ô Hành Tuyết lướt mắt nhìn bao quát một vòng, thấy Tiêu Phục Huyền đang đứng bên cạnh xe ngựa cách mình mấy bước phía sau lưng và thoáng nhìn về phía này nhưng không có ý định lại gần.

“Hử... đâu ra lắm người bên cạnh bực đài quá vậy?” Ninh Hoài Sam chợt thắc mắc thốt hỏi.

“Hửm?” Ô Hành Tuyết ngoái đầu nhìn sang.

Chỗ xe ngựa dừng lại là một khu hàng rào dựng ngựa có mái che. Ở đằng sau cách đó không xa ắt là lối vào Chiêu Dạ thành.

Chỉ thấy chỗ đó có một bức tường cao sừng sững, hai bên đặt hai toà tháp nhọn, trên mép mỗi toà tháp dường như treo một quả chuông, chuông ngân vắng vắng xuyên màn sương mù theo tiếng gió lạnh đẩy đưa.

Đặt giữa bức tường cao là một cánh cổng huyền thiết khổng lồ, hai bên cánh cổng có hàng mấy chục chiếc đèn xanh nhợt cao thấp xen kẽ.

Thoạt đầu, Ô Hành Tuyết tưởng đấy là đèn lồng treo trên tường. Song khi chú ý nhìn kỹ một lát mới thấy đó là ma trơi lơ lửng giữa màn sương.

Có bóng người chuyển động giữa đàn ma trơi.

Ô Hành Tuyết hỏi, “Đó là ai vậy? Thủ vệ à?”

Chàng tự thắc mắc trong lòng *Chiêu Dạ thành không phải là Động Ma à, tại sao trước Động Ma còn cần thủ vệ?*

Quả nhiên, nghe được Ninh Hoài Sam đáp, “Trước đây Chiêu Dạ thành chúng ta không có thủ vệ. Những chiếc đèn thanh minh kia đều do thành

chủ thả ra, và cả hai quả chuông đen treo trên ngọn tháp kia cũng vậy. Một khi người từ Tiên Đô muốn xâm nhập vào Chiếu Dạ thành, chiếc chuông đen kia sẽ đánh vang, còn đám đèn lồng thanh minh sẽ thổi phồng thành tường lửa dài hàng trăm dặm.”

“Tuy nhiên, sau này có một số thay đổi,” Ninh Hoài Sam nói tiếp.

“Vì sao?” Ô Hành Tuyết hỏi.

Ninh Hoài Sam ngập ngừng mới nói, “Dạ... bởi vì thành chủ bị nhốt ở cái chốn quỷ Thương Lang Bắc Vực kia không biết khi nào mới quay về được. Có nhiều người sợ đèn thanh minh và chuông đen này không dùng được lâu dài nữa, cho nên...”

Câu này đã có ý nói giảm nói tránh.

Trong lòng Ô Hành Tuyết tự hiểu rõ, khả năng cao là bọn tà ma trong Chiếu Dạ thành đoán chắc chàng không thể tránh khỏi cái chết nên không còn tin vào những thứ này nữa.

Hơn nữa, đã thiết lập thủ vệ ở đây cũng tương đương cho thấy trong Chiếu Dạ thành hiện tại có một kẻ tiếng nói có trọng lượng.

Ô Hành Tuyết ngoắt tay với Ninh Hoài Sam và hỏi, “Này, ta hỏi chút, thành chủ hiện tại của Chiếu Dạ thành là ai?”

Ninh Hoài Sam không cam lòng trề môi, trả lời theo bản năng, “Tiết Lễ.”

Nói đoạn, bị Phương Trữ cho ăn một cùi chỏ to tướng.

Bấy giờ Ninh Hoài Sam mới sực hoàn hồn, thốt, “Thưa thành chủ...”

Ô Hành Tuyết không ngạc nhiên chút nào, bởi người đời đầu cho rằng chàng chắc chắn đã chết. Sao có chuyện vị trí thành chủ Động Ma Chiếu Dạ thành có thể để trống mãi được, nơi này có biết bao nhiêu là tà ma yêu đạo, dù sao cũng phải có kẻ đấu đá nhau để ngẫ lên vị trí ấy. Hẳn nhiên chuyện có thành chủ mới là chuyện vô cùng bình thường.

Chợt nhớ đến khi mới vừa ra khỏi Thương Lang Bắc Vực, Ninh Hoài Sam đã vô cùng hối hả kéo chàng về Chiêu Dạ thành, đoán chừng là vì nguyên do này.

“Tiết Lễ?” Y Ngô Sinh chợt lẩm bẫm, “Tiết Lễ...”

Hắn bị tà ma chiếm đoạt cơ thể nên sống trong mê man suốt hơn hai mươi năm, trước lúc tỉnh lại cũng không cách nào biết được thành chủ mới đổi của Chiêu Dạ thành là ai. Giờ đây nghe thấy cái tên này, hắn lập đi lập lại vài lần mới nói, “Tên này giống với tên con trai một người bạn cũ của ta.”

Ninh Hoài Sam: “Bạn cũ của người là người nhà họ Phong?”

Y Ngô Sinh gật đầu. “Đúng vậy, nhà họ Phong có thân tình với nhà họ Hoa nhiêu đời rồi, gia chủ đời trước có hai nam một nữ, nam trưởng Phong Phi Thị, ái nữ Phong Cư Yến, và con út là Phong Tiết Lễ.”

Ninh Hoài Sam: “Đúng vậy, chính là hắn.”

Y Ngô Sinh thảng thốt biến sắc. “Nói vậy rốt cuộc là sao?!”

Ninh Hoài Sam: “Đúng là Phong Tiết Lễ đó, không biết lúc trước vì lý do gì hắn ta đã trở mặt thành thù với gia đình và nhập tà ma đạo, tới Chiêu Dạ thành rồi sửa lại tên họ, đổi thành Tiết Lễ. Hai mươi năm qua trong Chiêu Dạ thành không xuất hiện đại ma đầu nào hùng mạnh nên thằng ấy lợi dụng thời cơ, trở thành tân thành chủ.”

“Không chỉ thế!” Ninh Hoài Sam bùng nổ một bụng lửa, mặt nhăn nhó dài hơn cả mặt lừa. “Hắn tới Chiêu Dạ thành rồi không ở yên trong phủ trách của bản thân mà còn lăm le chiếm đoạt Tước Bất Lạc của thành chủ. May mà sau khi thành chủ đi rồi thì Tước Bất Lạc tự niêm phong lại, chứ không chắc hắn đã dọn cả gia sản vào đấy từ lâu!”

Chính bởi nguyên nhân như vậy mà cậu cực kỳ không ưa cái họ Tiết Lễ kia.

Trước đây, cậu với Ninh Hoài Sam chỉ mong Ô Hành Tuyết mau mắn quay về thành giết chó thị uy. Với bản lĩnh của thành chủ nhà cậu mà về rồi thì Tiết Lễ kia làm gì còn có cơ hội tác oai tác quái.

Nhưng giờ cậu đổi ý rồi. Thành chủ nhà họ không nhớ gì hết, mà xui rủi còn gặp trùng kiếp kỳ, tốt nhất vẫn nên chờ khôi phục lại ký ức và vượt qua kiếp kỳ đã rồi hẵng ra tay đập Tiết Lễ kia một trận cho hắn không kịp trở tay.

Thành thử, trước mắt tạm thời không nên để lộ thân phận thì hơn.

Ninh Hoài Sam và Phương Trữ đều nghĩ như vậy, vừa định kêu Ô Hành Tuyết để bảo chàng dịch dung một tí trước khi đi tới bệ đài kia. Ngờ đâu còn chưa kịp mở lời đã nghe được tiếng gió lộng qua phía sau lưng.

Đây là một cơn âm phong mang theo thi khí, người thấy mùi vị ấy, Ô Hành Tuyết bỗng nhiên nhớ đến phủ trách của Tang Dục trong giấc mơ ban nãy — đây là thứ mùi luôn bám trên người những kẻ luyện Thi đạo.

Ô Hành Tuyết thoáng nhăn mũi lại, đến khi ngược mắt nhìn đã thấy những bóng người chuyển động bên trường thành biến mất tăm. Thoắt cái trước mắt họ đã xuất hiện mấy chục người vận áo đen.

Da dẻ những người này tái mét, trên cổ có quấn một đường đen cực kỳ nổi bật, thoát trông cứ như đã bị chặt lìa đầu, sau đó bị khâu lại trên thân một cách vô cùng thô thiển.

Mà nhìn kỹ hơn mới thấy, vòng đen nọ không phải là đường may với những sợi chỉ đen không đầu nhau, mà là một loạt đinh quan tài đóng dọc vòng quanh cổ.

“Đây là thủ vệ của tân thành chủ đó à?” Ô Hành Tuyết xem xét những người này rồi khẽ nghiêng đầu sang một bên và cất giọng nhỏ nhẹ.
“Những món đồ xấu xí gì thế này.”

Thật hiếm hoi khi chàng nói xong mà không nghe được tiếng phụ họa, lòng nhủ thầm Ninh Hoài Sam thế mà cũng có lúc trầm ngâm tư lự cơ à.

Kết quả lại nghe thấy giọng Ninh Hoài Sam vọng lại từ phía kia, “Bọn tao mới ra khỏi thành có vài ngày mà sao trên bệ đài lắm người thế?”

Ô Hành Tuyết: “...”

Ninh Hoài Sam mới vừa đây còn lẻo đẻo sát rạt bên người chàng mà loáng cái đã đi tới vị trí cách đó mấy bước. Cái người đang đứng cạnh nghe cậu nói nhăng nói cuội là ai?

Ô Hành Tuyết ngoái đầu, thấy Tiêu Phục Huyền đang đeo kiếm ngay bên cạnh.

Ô Hành Tuyết ngăn người. “... Không phải huynh đứng chỗ xe ngựa à, sao lại đến đây thế này.”

Tiêu Phục Huyền: “Không phải không thèm ngoái đầu à, làm sao biết ta đứng chỗ xe ngựa.”

Ô Hành Tuyết mấp máp bờ môi, nín thinh không nói gì. Cảm giác tế nhị khôn tả ban nãy lại trở lại đây.

Chàng có cảm giác dường như Thiên Túc thượng tiên đang không vui cho lắm, rõ ràng ban nãy khi chàng vừa tỉnh dậy còn không như vậy. Ngẫm kỹ lại thì có vẻ là kể từ lúc chàng nói với Y Ngô Sinh “không nhớ rõ kiếp kỳ” rồi hấp tấp bước ra khỏi xe ngựa thì phải.

Ô Hành Tuyết: “...”

Ờm...

Thân là một ma đầu, xưa giờ có h ỏi nào đi quan tâm người ta có vui hay không vui. Huống chi, chàng thật sự không biết những lúc như thế này mà nói thì nên nói gì cho phải.

Thôi chẳng thà giả mù không thấy gì.

Đại ma đầu nghĩ vậy bèn mím môi.

Một lát sau mới sực nhớ. “VẬY sao huynh lại tới đây?”

Tiêu Phục Huyền nhướng mày. “Tới đổi mặt cho người ta.”

Ô Hành Tuyết: “?”

Chàng thộn người đôi chốc mới nghe Tiêu Phục Huyền trầm giọng, “Tạm thời đứng yên.”

Ngay nháy mắt kế tiếp, chàng đã hiểu rõ ý Tiêu Phục Huyền, bởi nghe thấy tay thủ vệ đứng đầu vừa cất bước về phía này vừa giải thích với Ninh Hoài Sam, “Có vài dị tượng xảy ra ở Lạc Hoa Đài, thành chủ e ngại sẽ thu hút người lạ tới đây nên xuống lệnh tăng cường phòng thủ toàn thành. Tụi bây vào thành dĩ nhiên không có vấn đề, còn ba vị đây là...”

Đám thủ vệ nổi lửa trong lòng bàn tay, ánh sáng lan tới chỗ họ đứng. Gần như không một ai tại Chiếu Dạ thành không biết Ninh Hoài Sam và Phương Trữ là tâm phúc của Ô Hành Tuyết. Nhưng họ vẫn muốn kiểm tra cho kỹ xem ba người còn lại là ai.

Trong khoảng cách gần như thế này, dưới tình huống như hiện tại, hễ Tiêu Phục Huyền nâng tay lên chạm mặt ai cũng tạo ra động tĩnh quá lộ liễu.

Ô Hành Tuyết tự nhủ thôi rồi tổ trác.

Mấy người họ vốn muốn đi tới Lạc Hoa Đài để tìm tinh chất ngọc sữa chuông mộng. Còn những vấn đề khác để chờ khi chàng hoá giải cảnh mộng và khôi phục lại ký ức rồi mới bàn tiếp.

Nhưng e là trong tình hình hiện tại lại càng khiến người ta chú ý nhiều hơn...

Chắc chắn những người trong Chiếu Dạ thành đâu biết gương mặt này của chàng. Tiêu Phục Huyền cũng không khác hơn là bao vì dù gì cũng là Thiên Túc thượng tiên. Qua những đoạn giấc mơ rời rạc của mình, có thể đoán

được áng chừng quá nửa cư dân trong Chiêu Dạ thành đều biết mặt Thiên Túc thượng tiên.

Thậm chí Y Ngô Sinh cũng không kém phần nguy hiểm, thân là trưởng lão của một tiên môn vọng tộc, thanh danh lẫy lừng thiên hạ, nói không chừng cũng sẽ có kẻ chỉ cần liếc mắt là biết thân phận hắn là ai.

Nói ra thì, với danh tính như vậy, trông họ giống như muốn đến khiêu chiến toàn bộ Chiêu Dạ thành hơn là hành sự trong thâm lặng.

Khi thủ vệ dí sát lửa trong lòng bàn tay tới chỗ họ, Ô Hành Tuyết nghe Tiêu Phục Huyền nhỏ giọng nói giữa kẽ răng, “Xong.”

Xong?

Ô Hành Tuyết nhìn sang cánh tay chưa hề nhúc nhích của Tiêu Phục Huyền mà thắc mắc khôn nguôi. Cánh tay im lìm thế này mà bảo xong là xong cái gì?

Đến khi quay đầu sang thì thấy Y Ngô Sinh với trang phục không hề biến dạng, mảnh vải vẫn chằng kín miệng mũi, song phần mặt để lộ bên ngoài đã thay đổi hoàn toàn.

Thoạt trông chẳng khác nào một thư sinh yếu ớt không biết võ công bị tà ma khống chế.

Tay thủ vệ lia ngọn lửa trong tay qua khiến Ô Hành Tuyết bị loá mắt phải hơi nheo lại.

Ngay lúc đó, tay thủ vệ kêu lên một tiếng r ối lẫm bẫm với tên thủ vệ đứng bên cạnh, “Này, sao tao thấy... đôi mắt này quen quá, hình như từng gặp ở đâu r ối.”

Từ khoé mắt, Ô Hành Tuyết có thể thấy tay Ninh Hoài Sam và Phương Trữ đã đặt trên chuôi kiếm, sẵn sàng chớp thời cơ tấn công bất kỳ lúc nào. Xong liền nghe thấy một tên thủ vệ khác cất giọng, “Hai hôm nay ngày nào cũng có mấy người ai mà đều bảo sao quen mắt quá.”

Họ sấm soi kỹ lưỡng một hồi rồi dõng ánh lửa trong tay sang Tiêu Phục Huyền.

Bởi thế, Ô Hành Tuyết có thể xác định gương mặt mình đã bị chỉnh sửa lại khác hoàn toàn giống như Y Ngô Sinh vậy.

“Kiểm tra xong chưa? Điên cả người. Tao đã nói là hai tụi tao đi đường đỏi bụng nên bắt bữa vài người về rồi,” Ninh Hoài Sam cất giọng một cách thiếu kiên nhẫn. “Bộ không thể vác người về thành hay sao?”

Có thể thấy rõ, cậu ta và Phương Trữ cũng thuộc dạng có địa vị bên trong Chiếu Dạ thành. Đám thủ vệ thấy cậu mất kiên nhẫn thì không cù cưa thêm nữa mà nép người sang bên chừa họ một lối đi.

“À phải rồi, vào trong thành đừng đi về phía Lạc Hoa Đài, thành chủ đã mở sẵn một con đường khác phía bên tay phải,” tay thủ vệ đứng ở phía sau cất giọng căn dặn.

“Có vấn đề gì ở Lạc Hoa Đài?” Ninh Hoài Sam hỏi.

“Cũng không phải có vấn đề gì, mà trong núi lại nổi ánh lửa.”

“Ánh lửa?”

“Ừ.”

Nhớ lại lúc ng ồi trong xe ngựa, Y Ngô Sinh có kể sau khi ph ố núi Lạc Hoa bị lửa thiêu trụi năm nào thì hằng năm về sau, vào mỗi mùng ba tháng ba, ánh đèn dầu vẫn nổi lên suốt mười hai dặm Lạc Hoa Đài. Hệ lụy đến việc nh ều đệ tử tiên môn vác kiếm đến thăm dò song chỉ chứng kiến một ngọn núi trống không có gì ngoài trắng đất cằn cỗi.

Đến sau khi Lạc Hoa Đài bị xác nhập vào địa giới Chiếu Dạ thành và trở thành cửa khẩu bước vào Chiếu Dạ thành thì ánh đèn lấp láy hằng mỗi mùng ba tháng ba kia mới dần dà biến mất.

Như vậy, theo lời mấy tay thủ vệ này thì cứ cách mấy trăm năm ánh lửa kia lại bùng lên một lần à?

Ninh Hoài Sam nói, “Mấy hôm trước lúc tụi tao rời thành ở đó đã có vấn đề gì đâu.”

Thủ vệ trả lời, “Mới bắt đầu hai ngày trước thôi.”

Hai ngày trước?

Ô Hành Tuyết tính nhẩm lại.

Hai ngày trước là ngày bọn họ rời khỏi thung lũng Đại Bi còn gì?

Tình cò quá vậy? Hay có liên hệ gì giữa hai sự kiện này?

Chàng ngẫm nghĩ một chốc, đến khi định thần lại thì mọi người đang đứng trước cánh cổng huyền thiết lớn rồi. Nghe đâu chính chàng đã thiết lập những ngọn đèn thanh minh này ở hai bên cổng thành, khi mọi người đến gần, chúng hấp háy một chút như thể đang mạnh nha muốn động đây.

Nhân lúc nhóm thủ vệ không đứng bên cạnh, Ninh Hoài Sam hỏi nhỏ, “Thưa thành chủ, ngài còn nhớ cách đi đầu khiến đèn thanh minh này không ạ?”

Ô Hành Tuyết thản nhiên đáp, “Quên rồi, có gì không?”

Ninh Hoài Sam trưng vẻ mặt như e ẩm cả người và nói, “Đèn thanh minh này có khả năng phát hiện tiên khí, nó cực kỳ nhạy cảm. Nghe đâu đã canh giữ ở đây mấy trăm năm rồi mà chưa sai sót một lần nào. Bất kỳ người nào từ Tiên Đô bước qua đầu sẽ bị phát hiện, cho dù có dịch dung cũng không cách nào đánh lừa được chúng.”

Ninh Hoài Sam ngó lên Thiên Túc thượng tiên một chốc rồi hạ giọng thấp hơn nữa, “Nếu ngài còn nhớ cách đi đầu khiến thì có thể giúp Thiên Túc thượng tiên vượt qua nó. Còn nếu quên mất rồi thì chúng ta nên làm sao đây?”

Ô Hành Tuyết: “...”

Cậu ta than thở với vẻ mặt đờ đẫn, “Nghe đâu đám đèn thanh minh này cháy lên rất kinh hoàng, eo ôi ta không muốn bị đứt gánh chỗ này, ta...”

Khóc lóc được nửa câu thì cậu đột nhiên mở to mắt, âm cuối rít lên như muốn vỡ giọng.

Ô Hành Tuyết quay sang nhìn theo ánh mắt của cậu thì thấy Tiêu Phục Huyền dừng chân trước dàn đèn thanh minh trong tích tắc rồi tiếp tục bước tới trước.

Trường kiếm vang lên âm thanh khe khẽ, vạt bào phất lên để lộ đôi ủng cao cổ màu đen. Dàn đèn thanh minh hai bên chỉ nhấp nháy mấy cái như có hơi do dự. Ngay tiếp đó, chúng hoàn toàn yên ắng xuống, triệt để ngó lơ việc chúng vừa thả lỏng một vị thượng tiên.

Ninh Hoài Sam: “?????”

Lần này, cả cậu lẫn Phương Trữ đều kinh hãi tới điếng người.

“Thành chủ ơi sao y bước vào được vậy?”

“Tại sao ngài không làm gì hết mà y vẫn bước vào được vậy?”

“Mà sao trông như đây không phải là lần đầu tiên y bước vào đây luôn vậy.”

“Thành chủ ơi?”

Hai người ngoái đầu nhìn thành chủ nhà mình thì thấy thành chủ đang giấu cánh cổ mảnh khảnh và nửa cầm mình sau áo khoác lông chồn trắng bạc, sau một hồi lâu mới nhả ra một câu, “Không biết, hai người có đi không thì bảo?”

“...”

“Đi.”

Sau khi bước qua khỏi cánh cổng huyền thiết khổng lồ kia rồi, Ô Hành Tuyết hãy còn suy ngẫm về câu “Tại sao y bước vào được, mà trông như đây không phải là lần đầu tiên y bước vào” nó.

Thật ra chàng cũng có thể đoán được nguyên do.

Trong giấc mơ nó, hai thú vui nhỏ của Tang Dục đến Tước Bất Lạc dò la thì phát hiện Thiên Túc thượng tiên. Nếu cảnh tượng trong giấc mơ kia là thật thì đùng nghĩa trước đây khi Thiên Túc thượng tiên đến Chiếu Dạ thành chưa bao giờ đánh động đèn thanh minh và dĩ nhiên cũng không biết cảm giác bị ma trời thiêu thân là gì.

Mà theo lời Ninh Hoài Sam thì chính chàng đã dựng dàn đèn thanh minh này, nếu có ai đã vọc tay vào chúng thì chỉ có thể là chàng mà thôi.

Nói vậy, đáp án chỉ có một...

Rất lâu về trước, khi còn là thành chủ Chiếu Dạ thành, chàng đã tạo điểu kiện cho Tiêu Phục Huyền vượt qua chúng nó rồi.

...

Ô Hành Tuyết ngưng trệ bước chân.

Nãy giờ chàng chỉ theo bản năng mà nối gót người phía trước, bây giờ vừa giương mắt lên nhìn mới thấy không biết tự lúc nào chân đã bước trên một con đường mòn, hiện tại xung quanh bao phủ bởi sương mù trên triền núi.

Chỉ chậm một bước chân thôi đã thấy bóng lưng cao cao của Tiêu Phục Huyền nhạt nhòa trong sương mù bàng bạc.

Sương mù dày đặc bất thường và cũng lạnh lẽo đến lạ.

Ô Hành Tuyết theo bước xuyên qua màn sương bạc, cảm thấy sương mù kia sượt ngang cổ họng như một khối nước đóng băng rơi *tách* phía sau gáy và trượt xuôi theo sống lưng xuống dưới. Cái lạnh căm căm đột ngột khiến

chàng khẽ híp mắt lại, đến khi mở mắt ra thì khung cảnh trước mắt đã hoàn toàn thay đổi.

Màn sương dày đặc bị bỏ lại phía sau, bên chân chàng là cột mốc biển giới bằng đá trắng bám đầy leo ngoằn ngoèo, trên trên cột đá đẽo nét chữ vô cùng xinh đẹp: Lạc Hoa Đài.

Trước mặt là ánh đèn d'ầu vàng cam cong cong trải dài như một thân r'ồng, bắt đầu từ con đường núi ngay k'ề bên và uốn lượn tí tấp đến tận chân trời.

Dưới ánh sáng ngọn đèn, có thể loáng thoáng nhìn thấy những toà nhà nối đuôi nhau san sát với cửa sổ rộng mở, mặt ti'ền các cửa hiệu hàng quán nhấp nhô cao thấp, bóng người lác đác tới lui.

Hàng hàng những lá cờ đủ mọi sắc màu phấp phới bên tn'ền núi, trên lá cờ dài g'ần nhất có viết bốn chữ:

Phố núi Lạc Hoa.

Ô Hành Tuyết đứng lạng nơi đó h'ồi lâu mới nhấc chân bước tới chỗ cây cờ dài kia. Chàng khom lưng bước qua tấm cờ, bao tiếng người rộn ràng huyền não bất chợt dâng trào như sóng đồ' dạt v'ề phía chàng.

Tuy không còn nhớ gì nữa, nhưng nghe thấy những âm thanh xao động kia, chàng bỗng dưng cảm thấy quả thật chính là nơi ấy. Chính là phố núi Lạc Hoa của một thuở năm xưa.

Thế nhưng, phố núi Lạc Hoa đã bị thiêu trụi và hoàn toàn biến mất từ hàng trăm v'ề trước.

Thế khung cảnh trước mắt này là gì?

Vừa nãy khi vào thành, thủ vệ có nói, dị tượng xảy ra ở Lạc Hoa Đài vào những ngày g'ần đây là ánh lửa đèn d'ầu nổi lên trên núi.

Lẽ nào, vì bất cẩn nên chàng đã rơi vào ảo cảnh mất r'ồi?

Mà những ảo cảnh sao chân thật quá đỗi.

Phố núi này không giống như dựng trên một con đường núi mà tương tự một con phố thật dài không thể nhìn thấy điểm cuối. Đá trắng lát dưới mặt đường, mỗi lát không kề nhau san sát mà khi giẫm chân xuống sẽ chệch sang một bên, rồi khi nhấc chân lên lại trả về vị trí ban đầu.

Cửa hàng gần chèo nhất là một tiệm trà ba tầng, được xây tựa lưng trên vách núi nhưng vẫn thẳng thớm không hề nghiêng vẹo.

Dây đèn lồng treo từ mái hiên mũi cong rủ dài xuống, có rất nhiều khách ngồi trong quán bên dưới đang nói nói cười cười. Trước sảnh, một vị tiên sinh đang ngồi giảng giải gì đó, trên tay ông cầm cây thước gỗ hương, miệng liến thoắng bắn tung toé như ánh sao.

Tiểu nhị dựng quỳ phía trước sảnh quán, một bên vai đắp khăn bằng vải bố trắng, giọng vang lanh lảnh vào tai Ô Hành Tuyết, “Trà linh chi tiên tuyền Lạc Hoa Đài, một ấm chữa bách bệnh, hai ấm thọ ngàn năm yên vui...”

Ô Hành Tuyết: “...”

Vạt chân trái lót trà bay lật phất bên cạnh quỳ hết nửa buổi khiến chàng khó nhin trong lòng, bèn vươn tay sờ bên mép một chút...

Ảo cảnh này sao mà lợi hại quá vậy, đến cảm giác thô ráp trên hoa văn vải cũng chân thật thế này.

“Ồ kìa, vị lang quan này xin đừng quấy tẩm lót trà nhà tôi vậy chứ!” Tiểu nhị cất lời với chàng. “Ngài có muốn dùng trà không? Trà bánh nhà tôi là tuyệt thế đấy, không tìm được ở đâu khác ngoài phố núi Lạc Hoa này đâu.”

Ô Hành Tuyết nghiêng đầu một chút, vừa tính nói “Không cần đâu,” thì bất chợt lướt thấy một dáng người cao cao trước mặt, đứng cách chàng tầm ba trăm trượng. Người nọ nhấc kiếm vén tấm rèm vải bố treo trước một cửa hàng, đồng thời nghiêng người né một ông bác đang đẩy xe hàng, trông chừng người nọ đã sắp sửa chìm vào biển người.

Ô Hành Tuyết bước chân qua, tính gọi “Tiêu Phục Huyền”.

Song, chữ “Tiêu” mới thốt ra khỏi miệng thì thấy có ai đó vỗ lên vai mình một cái. Ngay kế đó, một bàn tay ôn tồn che trước miệng. Chàng bước lui nửa bước về sau, bờ lưng chạm vào một điểm tựa ấm áp.

Giọng Tiêu Phục Huyền vang lên bên tai, thì thầm thật thấp, “Đừng gọi, đó là ảo cảnh.”

Lời tác giả:

Chờ lâu rồi, chương này hai chương gom làm một, bổ sung chương thiếu ngày hôm qua QAQ

Chương 35: Nhà trọ

Loáng một tích tắc, trong đầu Ô Hành Tuyệt bỗng hiện lên cảnh tượng ngán ngủ...

Cũng vào thời điểm không nên lên tiếng, cũng trong tư thế tương tự lúc này, với cánh tay Tiêu Phục Huyền đang che trước miệng. Chàng thậm chí có thể nhớ rõ cảm giác khi ngón cái của đối phương khẽ chạm lên chóp mũi, và hơi thở nhạt vượt trên vành tai khi y cất giọng trầm thì.

Nửa thân trên cứng đờ trong nháy mắt, chàng thốt lên bên dưới tay người nọ, “Tiêu Phục Huyền, huynh có biết tiếp cận một ma đầu từ phía sau là hành động lỗ m ãng đến nhường nào không.”

Nơi đây là mệnh môn, nếu bất cẩn rất dễ tung ra sát chiêu.

“Biết,” Tiêu Phục Huyền yên lặng một lát rồi chầm rãi cất giọng trầm thấp, “nhưng Ô Hành Tuyệt... mau thu khí kinh vào.”

Ô Hành Tuyệt choàng tỉnh khỏi cảnh tượng ngán ngủ nọ.

Sau đấy, chàng mới dần dà nhận ra ngón tay mình đã cong lên theo bản năng khi bị người vỗ vai. Giờ đây tựa lưng vào lòng Tiêu Phục Huyền và nghe được giọng nói y, chàng mới dần dà rút khí kinh trở lại.

Đến khi hoàn hồn, chàng đã bị Tiêu Phục Huyền dắt tay nấp vào sau một vách tường chắn gió.

Khu chợ vẫn rộn rã nô nức, nhưng hết thấy đầu xảy ra bên kia bức tường.

Ô Hành Tuyệt nhìn những món đồ nóng hôi hổi bên trên kệ các cửa hàng trà bánh và hỏi, “Đây là ảo cảnh thật ư?”

Bàn tay đặt trên môi chàng chợt nhích nhẹ, sau đó rời đi.

“Sao cơ,” Tiêu Phục Huyền nói. “Ngoài kia ồn quá, nghe không rõ.”

“Ta hỏi nơi đây là ảo cảnh thật à? Trông giống hệt như thật ấy,” Ô Hành Tuyệt giương mắt nhìn bên ngoài tường một chút.

Tiêu Phục Huyền trả lời, “Coi như thế.”

Ô Hành Tuyệt lại hỏi, “Sao lại nói là coi như?”

Tiêu Phục Huyền: “Cảnh giới giả, cảnh trí thật.”

Ô Hành Tuyệt: “...”

Chàng chìm trong im lìm một hồi mới ngoái đầu lại, nói, “Thượng tiên này, nói thêm sáu chữ không tính là giải thích đâu.”

Tiêu Phục Huyền: “...”

Y liếc Ô Hành Tuyệt một cái, trông bộ như không muốn nói chuyện nhưng rồi vẫn mở miệng nói tiếp, “Phố núi Lạc Hoa từ lâu đã không còn, giờ bỗng dưng xuất hiện từ thinh không thì ắt nhiên là ảo cảnh. Tuy vậy, cảnh trí khu phố núi này không phải ảo ảnh mà thật sự là Lạc Hoa Đài vào một ngày nào đó.”

Lạc Hoa Đài vào một ngày nào đó?

Ô Hành Tuyệt lại nhìn khu chợ lần nữa.

Sao những sự kiện này lại xuất hiện trùng hợp nhau quá vậy. Từ khi bọn họ rời khỏi thung lũng Đại Bi thì trong Lạc Hoa Đài xuất hiện dị tượng.

Những dị tượng lúc trước chỉ là có ánh lửa bất chợt xuất hiện, mà giờ họ vừa bước chân vào khu núi thì dị tượng không chỉ đơn thuần là ánh lửa nữa mà chuyển sang khung cảnh Lạc Hoa Đài vào một ngày nào đó.

Nếu chỉ xảy ra một lần còn có thể nói là trùng hợp, còn nếu liên tục trùng hợp thì đó là có mục đích.

Nếu đây là khung cảnh Lạc Hoa Đài vào một ngày nào đó...

Thì nó đang muốn nói cho họ đi đâu? Hoặc là có mục đích gì?

Ô Hành Tuyết suy tư, ngoảnh đầu lại hỏi, “Tiêu Phục Huyền, trí nhớ huynh tốt chứ?”

Tiêu Phục Huyền: “...”

Biểu cảm Thiên Túc thượng tiên thật khôn tả nên lời.

Chưa chờ Ô Hành Tuyết tiếp tục há miệng, y đã nói, “Ta không biết đây là ngày nào.”

Ô Hành Tuyết: “Ta còn chưa hỏi gì cơ mà.”

Ánh mắt Tiêu Phục Huyền lia qua mặt chàng. “Viết rõ trên mặt.”

Ô Hành Tuyết: “...”

Được.

Quả thật chàng tính hỏi câu này, nữ nào bị Thiên Túc thượng tiên chặn miệng trước, song chàng cũng không cam lòng cho lắm.

Ô Hành Tuyết đưa mắt về phía đường phố, bóng người cao cao ban nãy đã khuất dạng, chẳng rõ chìm vào đâu trong dòng người hối hả phương kia. Chàng chưa ngoảnh đầu lại đã hỏi, “Vừa nãy huynh nói không được gọi người nọ, đó là huynh à?”

Hỏi rồi, chàng lại lăm lăm theo bản năng, “Chắc vậy rồi, dù sao ta cũng không nhìn nhầm được.”

Tiêu Phục Huyền đứng đằng sau chột cất tiếng, “Vì sao?”

Ô Hành Tuyết ngoái lại nhìn y. “Hửm?”

Tiêu Phục Huyền dời mắt từ đường phố trở về đây và rũ nhẹ tầm mắt rơi trên người chàng, “Sao lại nói sẽ không nhìn nhầm được?”

Ô Hành Tuyết hé khẽ môi nhưng không trả lời, thốt nhiên lặng bật.

Tiểu nhị chỗ quán trà hét lên một tiếng dài, phá tan bầu không khí bên góc khuất phía này.

Ô Hành Tuyết vội vã quay đầu sang ngoái nhìn về hướng đó, đổi chủ đề, “Nếu năm đó huynh từng đến, có còn nhớ...”

Nói lung chừng, chàng quay lại nhìn thì thấy bản mặt quan tài của Tiêu Phục Huyền đang lom lom về phía quán trà.

Ô Hành Tuyết: “...”

Chàng chững lại một thoáng rồi đột nhiên nhoen cười.

Đây dường như là lần đầu tiên chàng bật cười mà không hề kéo theo gánh nặng hay ngại ngùng gì kể từ khi tỉnh giấc tại Thương Lang Bắc Vực. Nụ cười ấy không nhằm đe dọa người khác, không phải cười lạnh, không phải cười bất lực vì bị chọc tức, cũng không phải vừa cười vừa toan tính chi khác.

Tiêu Phục Huyền không nhìn quán trà nữa mà đưa mắt sang phía chàng. Sau hồi lâu mới nói, “Cười xong chưa, xong thì đi thôi.”

Nói đoạn, y nhắc kiếm bước chân ra khỏi góc tường.

Ô Hành Tuyết nối bước theo sau, cất giọng hầy còn đậm ý cười, “Ôi, ta còn chưa hỏi xong cơ mà.”

Nếu Tiêu Phục Huyền xuất hiện trong ảo cảnh này thì có thể nhờ y nhớ lại chút xem thử có năm nào y từng đến phố núi Lạc Hoa và gặp phải chuyện gì lạ thường hay không.

Nhưng mà, Ô Hành Tuyết vừa ngẫm lại thì thấy những chuyện này đã xảy ra nhiều trăm năm về trước rồi, ai còn nhớ rõ những chuyện xa lắc xa lơ như vậy nữa.

Nghĩ vậy, chàng nói rồi liền sửa lại ý định và nói, “Thôi, huynh cứ xem như ta chưa nói gì đi.”

Tiêu Phục Huyền trái lại cứ như có thể đoán được ý định chàng, bèn nói, “Ta đã tới phố núi này rất nhiều lần.”

Ngụ ý là chỉ thông qua một bóng người thì thật sự không thể đoán ra được là lần nào, chứ đừng nói chi là những việc đã xảy ra từ xưa trước.

Ô Hành Tuyết gật gù. “Vậy bây giờ chúng ta đi đâu?”

Nói dứt câu thì họ vừa khéo đến trước một mỏm đất ở vị trí cao hơn. Ô Hành Tuyết vừa ngược mắt đã thấy toàn cảnh đám người xông xáo trên những khúc quanh phía trước.

Từ nơi xa xa, chàng thấy bóng người thân quen kia, người ấy có tướng mạo lẫn chiều cao xuất sắc phi phàm, cực kỳ nổi bật khi đứng giữa biển người.

Đó là Tiêu Phục Huyền trong ảo cảnh.

“Chúng ta theo dõi huynh à?” Ô Hành Tuyết hỏi.

Câu hỏi nghe vào khá kỳ dị, Tiêu Phục Huyền chỉ *Ừm* một tiếng rồi không nói thêm gì nữa.

“Vậy ban nãy sao chúng ta không bám sát theo luôn mà huynh phải kéo ta vào góc tường làm chi?” Ô Hành Tuyết lại hỏi.

Câu hỏi này nghe còn kỳ dị hơn câu trước đó, sau một hồi im lặng, Tiêu Phục Huyền mới mở miệng vàng, “Gần quá sẽ bị phát hiện.”

À đúng vậy.

Ô Hành Tuyết thần nhủ, nói cho cùng Thiên Túc thượng tiên trong ảo cảnh vẫn là Thiên Túc thượng tiên, nếu có hai người bám sát phía sau trong cự ly như vậy thì chắc chắn sẽ bị phát hiện.

Nghĩ đến cảnh y phát hiện ra người lai lịch bất minh bám theo, rồi thêm người nọ còn giống mình như đúc nữa thì...

Bảo đánh một trận đã là nhẹ, chỉ sợ còn bị tung sát chiêu chứ không vừa.

Thảo nào ban nãy Tiêu Phục Huyền muốn bịt miệng chàng lại, chứ không che thì to chuyện.

***

Tương truyền rằng phố núi Lạc Hoa trải dài mười hai dặm núi, đôi mắt nơi xa không thấy điểm kết.

Họ bước dưới ánh đèn dầu lay lắt chưa đến một dặm, bất chợt ngửi được mùi hương vô cùng đậm vị. Mùi hương này toả nồng khắp cả con phố và lấn át hết mọi thứ mùi khác, khiến cho Ô Hành Tuyết cảm thấy nhức cả đầu. Chàng bịt mũi lại và thấp giọng nói, “Có ai đánh đổ một xe chở mỹ phẩm à?”

Quả nhiên, bỗng nghe được tiếng hô hoán than vãn inh ỏi phía trước, lời ai oán không ngừng vang vào tai. Đã thế, những người qua đường còn tò mò hóng hớt, tụ lại cản trở một cụm làm người ta tiến không được mà lùi không xong.

Thấy trước mặt có một tiểu nhị ồm tong từ một cửa hàng nào đó trật chân chạy hai bước, bò tới bàn của quán và hô với mọi người, “Xin các chư vị khách quan chớ vội, khoan hãy mắng, mong mọi người tạm thời bình tĩnh chút. Nhà Lý Ký bên cạnh vừa đem phẩn mặt ra khỏi quán, không may va phải đá lở lật xe, làm mấy hộp son phẩn mỹ phẩm đổ ra trên đất. Hiện tại đã thu dọn xong xuôi hết rồi ạ.”

“Có đá lở ở phố núi Lạc Hoa sao?” Ô Hành Tuyết hơi ngỡ ngàng. Thêm cả đang bóp mũi nên giọng chàng nghe vào nghèn nghẹn.

Tiêu Phục Huyền phải nghiêng đầu sang mới nghe rõ được, đáp lời, “Quả thật rất lạ.”

Theo thông lệ, phố núi Lạc Hoa tổ chức mỗi năm một lần, đa phần hàng quán đầu châu lưng về phía sườn núi nên chắc hẳn họ đã sớm kiểm tra rõ chỗ nào vững chắc và chỗ nào nguy hiểm cả rồi. Nếu lưng núi cứ thường xảy ra đá lở như vậy thì phố núi Lạc Hoa đã không thịnh đến được như bây giờ.

“Mái nhà của các cửa hàng trong phố núi đều được gia tộc tiên môn gia cố mà?” có nhiều người tỏ vẻ nghi hoặc trong đám đông. “Sao lại có đá lở vậy được, ngàn ấy năm rồi đã bao giờ xảy ra chuyện này đâu.”

“Đúng là như vậy,” tiểu nhị nói. “Đúng là như vậy, ông chủ chúng tôi đã sai người đến mời nhà họ Phong đến xem xét, mong các vị chớ quá lo lắng.”

“Lại là nhà họ Phong?”

Ô Hành Tuyết không nhớ rõ danh tính các dòng họ tiên môn, ấn tượng sâu sắc nhất cũng chỉ có mỗi nhà họ Hoa. Kể ra thì nhà họ Phong có thể xem là gia tộc để lại ấn tượng thứ hai, cũng nhờ ban nãy trước khi bước vào cổng Chiếu Dạ thành, họ có nghe việc tân thành chủ Tiết Lễ từng có qua lại với nhà họ Phong, giờ đây nghe có người nhắc đến lần nữa, có muốn không để ý cũng khó.

“Nếu có vấn đề xảy ra trong phố núi, họ sẽ mời những tiên môn ở gần đây nhất nhất hoặc những tiên môn có thế lực lớn mạnh nhất vùng lân cận,” Tiêu Phục Huyền giải thích.

Khi y nói chuyện, Ô Hành Tuyết thoáng nhìn qua vị “Tiêu Phục Huyền” mà họ đang theo dõi, thấy y chợt dừng bước và lướt nhìn lại phía sau từ bên kia đám người.

Bấy giờ, Ô Hành Tuyết phản ứng nhanh nhạy, tay nắm lấy người bên cạnh và kéo người ta chạy vù vào cửa hàng gần nhất, xem như nép vào trong hành lang cửa hàng để trốn.

Khác với mặt tiền đường đông đúc người tụ tập, bên trong cửa hàng vắng vẻ hơn nhiều. Chỉ có một người đàn ông đứng tuổi với đôi mí sụp đang cặm cụi đẩy bàn tính đằng sau quầy tủ gỗ.

Nghe có tiếng người, ông ta cũng không ngẩng đầu lên mà cất giọng khàn khàn, chần chạp nói, “Tiểu nhị, có khách tới.”

Ô Hành Tuyết chỉ tính né vào trong một chút rồi quay trở ra, song lại thấy bên trên giá đặt trên quầy có treo một chiếc chuông đeo bằng bạch ngọc, tỏa ra ánh sáng ấm áp nhờ đặt dưới ánh đèn.

Thoạt nhìn, giống chuông mộng đến tám phần.

Chỉ thoáng dừng như vậy, đã có một bóng người mập lùn giẫm gót vững chãi trên bậc thang gỗ, bước từng bước chậm chạp xuống dưới lầu.

“Khách tới là sao hả ông chủ? Lại có khách tới? Hai hôm nay cửa hàng chúng ta hơi bị bất thường rồi nha!” Tay mập lùn tí hon trông còn trẻ, lột thân tới nhìn không khác gì quả banh lăn lộc cộc, suýt chút đã va thẳng vào người họ nhưng bị cánh tay Ô Hành Tuyết đuổi ra cản lại.

Tay Ô Hành Tuyết lạnh lẽo như băng, làm mập lùn tí hon buốt điếng người run rẩy một chút, khi ấy mới giương mắt nhìn kỹ hai người rồi chẳng hiểu thế nào lại đực mặt ra tại chỗ.

Hắn nhìn Tiêu Phục Huyền, rồi nhìn sang Ô Hành Tuyết, miệng hấp háy không ngừng nhưng mãi hồi sau vẫn không hó hé gì.

“Cậu làm sao thế?” Ô Hành Tuyết xoa xoa đầu ngón tay mình, lòng tự nhủ thềm không lẽ tay mình lạnh quá nên đóng băng người ta váng đầu luôn rồi.

Mập lùn tí hon lật đật xoa xoa tay. “Không không không không.”

Có lẽ hắn ta đứng quá gần mà động tác lại cực kỳ mạnh mẽ, nên khi này mùi vị sơn phấn đậm đặc trên đường cũng không còn quá nồng nữa.

Từ cơn gió quét qua theo động tác huơ tay của mập lùn tí hon, Ô Hành Tuyết ngửi được một mùi hương thoang thoảng. Mùi này chỉ thoáng lướt qua rồi tức thì tan biến, ngửi lại lần nữa đã không cảm nhận được gì.

Bằng là ai khác cũng có khả năng không hề phát giác ra vấn đề

Thế nhưng Ô Hành Tuyết thì khác, vừa nãy chàng có ấn tượng sâu sắc với mùi này trong giấc mơ của mình, thêm nữa lại ngửi thấy lần thứ hai ở trước cửa Chiêu Dạ thành.

Đến bây giờ đã là lần thứ ba...

Trên người tay mập lùn này thế mà có mùi vị âm tà của những kẻ luyện Thi đạo như bọn Tang Dục, Tiết Lễ.

Cửa hàng này tuyệt đối không bình thường.

Mập lùn ấp a ấp úng một hồi khiến cho ông chủ quầy chú ý. Người đàn ông đứng tuổi sau quầy đặt bàn tính sang một bên và chầm chậm cất giọng hỏi, “Tiểu nhị đừng rê rề, hai vị muốn trọ lại quán à?”

Ô Hành Tuyết nhớ đến mùi hương âm tà mới nãy, rồi cả chiếc chuông mõ treo trên giá đỡ trước quầy, bèn tính trả lời “muốn”.

Thì thấy chủ quầy ngẩng đầu lên.

Sau cùng, người đàn ông đứng tuổi cũng thấy rõ diện mạo của khách nhân, ban đầu ông ta giật mình sững sờ, phản ứng y hệt mập lùn tí hon kia.

Một chốc sau, ông mới cao giọng hỏi, “Khoan đã nào, không phải nhị vị vừa mới trả phòng đây à?”

Ô Hành Tuyết nuốt ngược chữ “muốn” vào trong.

“.....”

Hả???

Lời tác giả:

Tối hôm qua lễ mừng thọ ông tui nên về nhà muộn, tui viết xong ngủ quên mất mà không đăng giấy xin nghỉ phép QAQ, chương trả cho ngày hôm qua, hôm nay sẽ cập nhật chương mới buổi tối nha, *quỳ

Chương 36: Nửa đêm

Làm ơn cho hỏi?

Nhiệm vụ mới trả phòng là ý gì hả?

Đề nghị ông nói cho rõ, trả phòng là trả một phòng hay hai phòng?

Ô Hành Tuyết ngốn đẫy một bụng câu hỏi nhưng không cách nào hỏi ra thành lời. Lỡ đâu hỏi ra thật chắc tối nay ông chủ quỳ nghỉ ngủ luôn.

Thử nghĩ mà xem, trường hợp một người vừa tiễn hai vị khách xong thì lập tức đón về hai người giống y hệt, mà người sau còn dò hỏi tình huống của người trước với bộ dáng thắc mắc không biết xảy ra chuyện gì. Có phải sẽ càng rùng rợn hay không?

Vả chẳng, lỡ ông ta lại coi hai người họ là hạng yêu ma quỷ quái gì rồi thì hình mấy vị tiên môn tới bao vây tróc nã gì đó thì càng gây ra náo động lớn hơn.

Thiên Túc thượng tiên đã nói dù đây là ảo cảnh, nhưng cảnh trí bên trong là thật. Ô Hành Tuyết không biết nếu tạo ra náo động quá lớn sẽ để lại hệ quả thế nào, song nếu xét theo lẽ thường mà nói thì chắc không phải kết quả hay ho gì, tốt hơn hết vẫn nên hành xử âm thầm một chút.

Nghĩ vậy, chàng bèn nén bao sự tò mò trong lòng xuống, bày ra vẻ mặt thản nhiên, che giấu không lộ một tẹo sơ hở, nhìn không khác gì chàng thật sự vừa mới rời khỏi nơi này chưa bao lâu.

Chủ quỳ nhìn họ chòng chọc với ánh mắt “chuyện quái gì với hai người vậy” rồi cất giọng khô khan, “Sao nào, hai vị lại đổi ý muốn ở thêm một đêm à?”

Ô Hành Tuyết tự nhủ trong lòng không cần đâu, đoạn suy nghĩ xem nên lấy cớ gì để rời khỏi đây.

Ngờ đâu cớ còn chưa kịp tìm cớ xong xuôi thì Tiêu Phục Huyền đã đáp lời chủ quỳ, “Làm phiền.”

Ô Hành Tuyết: “?”

Huynh gượng đã.

Thiên Túc thượng tiên không gượng.

Kế đó chưởng quỳ cất giọng cao hơn, “Người... Nhị vị thật sự muốn ở lại thêm một đêm nữa à?”

Tiêu Phục Huyền: “Ừm.”

Ô Hành Tuyết nghiêng đầu nhìn vị thượng tiên nào đó với ánh mắt đầy ẩn ý.

Tiêu Phục Huyền liếc chàng một thoáng rồi quay lại phía chủ quỳ, gần như không hề chớp mắt môi mà thấp giọng nói, “Lát lên rồi nói.”

...

Được.

Ô Hành Tuyết hạ mình gật đầu một cách tôn quý.

Chỗ dở của việc mất đi ký ức là việc thường thường phải chịu vâng lời.

Đường đường là một đại ma đầu thì đâu ra chuyện phải vâng lời người khác? Thế mà suốt dọc đường, chàng cứ luôn phải nhún nhường ngoan ngoãn. Chỉ e là trong mắt người không tỏ tường đầu đuôi thì đích thị là một vị công tử khiêm nhường, nho nhã và hiền hậu.

Cách miêu tả này mà lọt vào tai những kẻ trong Chiêu Dạ thành thì áng chừng sẽ doạ chúng chết khiếp.

Quả nhiên, Tiêu Phục Huyền xử trí nhanh chóng và gọn gàng, nhưng thái độ tay chủ quỳ lại vô cùng khiên cưỡng. Giống như thể ông ta cực kỳ không vui trước việc khách ở lại thêm một đêm nữa vậy.

Biểu hiện của ông ta đã thành công thu hút sự chú ý của vị ma đầu nào đó.

Ô Hành Tuyết nheo hờ mắt, quan sát ông ta. Thấy người đàn ông nọ gõ gõ bàn tính hai cái rồi lấy quyển sổ bì xanh xám ghi chú tên trên quỳ lên, liếm ngón tay đặt giở tờ giấy vàng mỏng ra và nâng bút.

Động tác ông lẩn giọng điệu khi nói chuyện đều chậm rì rì, mặc dù nét mặt rõ ràng đúng tuổi nhưng mái tóc còn đen tuyền, hơn nữa còn toát ra dáng vẻ già nua u ám, trông khác hẳn tay tiêu nhị bộ bẩm kia.

Chưởng quỳ chấm bút vào mực rồi mới ngẩng đầu lên và hỏi, “Nhị vị vẫn thuê gian cũ à?”

Tiêu Phục Huyền: “Ừm.”

Nghe được tiếng “Ừm” này, đại ma đầu không còn tâm trí đâu mà ngó nghiêng chủ quỳ nữa. Ô Hành Tuyết lại ngoái sang nhìn Tiêu Phục Huyền chăm chăm. Ở góc độ này ông chủ quỳ không nhìn rõ được mặt nên chàng mở miệng hỏi bằng khẩu hình: *Một phòng???*

Thế rồi chàng thấy Tiêu Phục Huyền liếc nhìn mình một cái, chỉ một cái liếc này đã thấy rõ khẩu hình miệng và thắc mắc. Thế nhưng chàng chờ mãi một hồi mà vẫn không thấy Tiêu Phục Huyền bổ sung thêm câu “Lát lên rồi nói”.

Cứ như thế... ngẫm thừa nhận.

Ô Hành Tuyết trở người cầm nín giữa bầu không khí yên tĩnh, hồi sau bèn mím môi và thu tầm mắt về.

Chưởng quầy chọn lấy một chiếc chìa khoá trong hàng chìa khoá đẽo treo trên móc tròn lớn rồi đưa cho tiểu nhị mập lùn. Tiểu nhị nhận lấy chìa khoá và vờ hai vị khách “đi rồi lại đến” lên lầu hai.

Hắn ta ngập ngừng một chốc mới nhỏ giọng nói với gương mặt đỏ như gấc, “Ồm, quán trọ của chúng tôi không thường có khách lui tới, cũng mới hơn một canh giờ kể từ lúc hai vị trả phòng thôi, cho nên... cho nên tôi còn chưa kịp dọn phòng nữa.”

Nói đoạn, hắn ta liếc nhanh xuống dưới quầy như đang sợ ông chủ quầy nghe thấy được sự lười biếng của mình.

“Nếu hai vị không vội thì có thể chờ tôi một chút, tôi lau nhà sửa soạn lại cho thơm tất rồi sẽ đổi bình trà nóng mới...” Mập tí hon dừng chân trước cửa phòng, chưa nói dứt câu đã chợt thấy tay mình lạnh tanh, liền đó chiếc chìa khoá treo trên đầu ngón tay biến mất.

Hắn vô cùng quen thuộc với cảm giác lạnh căm này, bởi đã cảm nhận được một phen khi vị công tử với dáng vẻ nho nhã chạm vào mình ban nãy, nó khiến hắn buốt điếng người đến giật thót.

Mập tí hon bối rối đưa mắt nhìn Ô Hành Tuyết, thấy chiếc chìa khoá kia quả thật đang nằm trong tay người nọ.

Ngay sau đó, vị khách đã tự mình mở cửa vào phòng.

Chà, có thể thấy chàng ta rất gấp gáp.

Cậu béo nghĩ thầm.

Ô Hành Tuyết hiển nhiên không biết tiểu nhị đang nghĩ gì trong đầu, sau một hồi bị ghêch người vì câu “ở một phòng” kia, chàng thật sự muốn xem xem lúc chưa được dọn dẹp thì căn phòng này rốt cuộc trông như thế nào.

Đại ma đầu vừa mở cửa vừa nghĩ thầm, nếu mà khó coi như cái giường của Tang Dục thì...

Chàng sẽ làm thật tên tiêu nhị tồ mò tọc mạch này ngay tại chỗ.

Mập tí hon không hề biết mình vừa được dạo một vòng trước Quỷ môn quan. Cậu lôi chiếc khăn vải vắt trên vai mình xuống và tót theo vào phòng, vừa tính ra tay quét dọn thì ngẩn ngơ cả người. “Hả?”

Căn phòng trước mắt sạch sẽ tinh tươm, giường chiếu gọn gàng, ghế xếp chỉnh chu dưới mặt bàn, bộ ấm trà còn đang đặt úp ngược trên khay. Gian phòng có người ở mà trông như chưa hề có ai động chạm qua một tí nào.

“Hai vị đây...” cậu béo chớp mắt lia lịa, nhìn sang hai vị khách với nét mặt ngỡ ngàng. Nói thật, cậu còn chưa từng gặp vị khách nào thu dọn phòng ốc chứ đừng nói chi đến gọn gàng bực này.

Nếu đã không ở đây thì thuê hẳn một căn phòng để làm gì?

Ô Hành Tuyết cũng ngỡ ngàng khôn cùng, song ngoài mặt vẫn không biểu lộ cảm xúc gì. Chàng quét mắt nhìn một vòng từng góc phòng rồi mới quay sang cậu béo, nói, “Không cần dọn, cậu đi đi.”

Cậu béo mừng rơn, “Dạ!” lên một tiếng rồi khoác khăn vải lên vai và phẩn mặt.

Người lạ vừa rời khỏi, Ô Hành Tuyết tức thì nhìn sang Tiêu Phục Huyền.

Huynh được lắm Thiên Túc thượng tiên.

Ô Hành Tuyết nhìn y chằm chằm, nói, “Huynh cố tình?”

Tiêu Phục Huyền nâng kiếm gõ lên cửa phòng, cánh cửa đóng lại ngay lập tức, ngăn chặn hoàn toàn gió núi về đêm bên ngoài. Y bước đến trước bàn, cúi đầu và búng tay trước ngọn nến.

Ánh đèn dầy sáng bừng lên, không rõ chỉ là ảo giác thôi hay sao mà căn phòng dường như ấm áp hơn rất nhiều.

Rút tay khỏi thành đèn, y mới ngược mắt nhìn sang Ô Hành Tuyết. “Cố tình chuyện gì?”

Cố tình im lặng không nói gì khi chường quây bảo “một gian phòng”, cố tình khiến người khác nảy sinh hiểu lầm.

Nhưng Ô Hành Tuyết đâu nói ra được.

Bởi vì cái “hiểu lầm” nọ sẽ không còn ngay khi mở cửa vào phòng, cả chường quây lẫn tiểu nhị đều đã gặp nhiều rồi nên họ vừa không cần biết cũng không muốn để ý tới.

Tác dụng duy nhất của sự hiểu lầm này xem ra chỉ nhằm trêu chọc Ô Hành Tuyết hiểu lầm trong giây lát mà thôi.

Mà cái kẻ đầu sỏ gây sự còn đang đứng bên cạnh bàn, tay ôm trường kiếm với dáng vẻ lạnh lùng lãnh đạm vốn dĩ.

Ngọn đèn dầu trên bàn lay khẽ.

Thốt nhiên, Ô Hành Tuyết có hơi tò mò muốn biết vào đợt kiếp kỳ năm đó, nếu Thiên Túc thượng tiên thật sự đã ở trong Tước Bất Lạc của mình thì sẽ có biểu cảm thế nào, liệu có phải vẫn như thế kia không...

Nhưng suy nghĩ này vừa bật ra đã bị đại ma đầu quét sạch.

Ánh đèn dầu chợt lay động, chàng nghiêng đầu chớp mắt nhẹ nhàng, đến khi mở mắt ra lại liền không nhắc đến “hiểu lầm” không “hiểu lầm” gì nữa, mà chỉ âm thầm lầu bầu “thôi”, tiếp đó hỏi Tiêu Phục Huyền, “Thế vì sao huynh lại đổi ý muốn ở lại đây một đêm vậy?”

Hỏi rồi chàng mới ngở ra, khẽ khàng “À” một tiếng và nhìn Tiêu Phục Huyền, “Xem ra... Thượng tiên đây đã nhớ ra dịp này là dịp nào rồi?”

Phải thôi, chắc không đến mức lầm nào đến phố núi Lạc Hoa cũng đâu... ờm, đầu ở lại nhà trọ này chứ ha.

Ma đầu thầm nghĩ.

Không ngoài dự kiến, chàng nghe thấy Tiêu Phục Huyền đáp “Ừm”, sau đó im lặng một hồi mới nói, “Đây là lần cuối cùng ta tới phố núi Lạc Hoa.”

Ô Hành Tuyệt sững sờ một chút. “Lần cuối cùng?”

Tiêu Phục Huyền gật đầu. “Sau đó chỉ được nghe kể lại là nơi đây bị lửa thiêu rụi hoàn toàn.”

Ô Hành Tuyệt nhủ thầm rằng thế thì ắt là đúng rồi, lý do họ bị kéo vào ảo cảnh này có lẽ do có một bí mật gì đó bị chôn giấu trong phố núi Lạc Hoa vào ngày này.

Chàng lại hỏi, “Thế hôm đó có chuyện bất thường hay đặc biệt gì xảy ra không?”

Tiêu Phục Huyền điềm nhiên đáp, “Không có.”

Ô Hành Tuyệt hơi bất ngờ, “Không có sao?”

Tiêu Phục Huyền: “Ừm.”

Đúng thật là không có việc gì bất thường xảy đến vào hôm ấy cả, y chỉ vừa đúng dịp gặp được Linh Vương ở phố núi Lạc Hoa, sau đó dịch dung và dạo phố cùng nhau một chuyến.

Hôm ấy, Linh Vương vừa hoàn thành thiên chiếu nên tiêu hao không ít tiên khí, trên người toát nên vẻ biếng lười uể oải. Khi trời về đêm, gió núi lộng qua, chợt thấy người trở lạnh bèn vào nhà trọ này một đêm.

Ông chủ nhà trọ vừa chậm chạp vừa thiếu chu đáo, tiêu nhị thì lỗ m ãng và bất cẩn cực kỳ.

Y còn nhớ vào đêm thâu hôm nọ, bên trong phòng có đặt một cái lò sưởi, y châm đèn dầu trên bốn góc phòng, ánh sáng toả ngời khắp căn phòng tạo nên cảm giác vô cùng ấm áp.

Linh Vương đã mệt mỏi từ sớm, chống đầu một chút rồi dần dà cuộn mình trên giường ngủ mất, đúng thời vận tiên khí đi đầu hoà khắp cơ thể trong giấc ngủ mê.

Còn y không thấy buồn ngủ chút nào, bèn ngẩng thả chân bên bệ cửa sổ, thi thoảng nhìn người đang cuộn tròn trên giường để đề phòng đối phương đi đầu hoà tiên khí gặp phải bất trắc giữa chừng.

Đêm ấy trôi qua thật bình lặng, không ai nói chuyện gì, nếu không bước vào gian phòng trọ này thêm một lần nữa thì có lẽ y đã quên bằng hôm ấy mất rồi.

Thế nhưng bây giờ ngẫm lại mới thấy, không có gì bất thường mới là chuyện bất thường nhất.

***

Tiêu Phục Huyền thất thần phút chốc mới tỉnh linh chau mày, nói, “Chắc hẳn là ký ức của ta đêm đó đã bị sửa rồi.”

Ô Hành Tuyệt sửng sốt, “Ai sửa?”

Hỏi đoạn, chàng mới phát giác mình vừa thốt một câu cực kỳ thừa thãi — trên hông chàng treo chiếc chuông mộng kia, thế mà còn đi hỏi Tiêu Phục Huyền là ai đã sửa ký ức huynh ấy.

Thế nhưng dù sao đi nữa, trên Tiên Đô, Thiên Túc thượng tiên cũng là một nhân vật sánh ngang với Tiên thủ. Cho dù là người có giao tình tốt với y, hoặc thậm chí vô cùng thân cận đi chăng nữa, cũng không dễ gì xuống tay thay đổi ký ức y được.

...

Đến cùng, đã xảy ra chuyện gì vào hôm ấy để khiến chàng phải sửa ký ức của Tiêu Phục Huyền?

Hoặc nên hỏi, chuyện gì đã xảy ra trong nhà trọ này vào hôm ấy, từ đó dẫn đến hệ lụy gì để sau này phố núi Lạc Hoa chỉ còn là một mảnh đất hoang cần cỗi?

Những câu hỏi này cứ lớn vồn không ngừng trong đầu Ô Hành Tuyết, thậm chí đến khi đã chìm vào giấc ngủ mà nó vẫn bám rịt không thôi như cành dây leo khô hay măng xà trườn lên lên phía trên và bủa ra thứ mùi âm tà hôi thối.

Vào giờ Dần giữa đêm, Ô Hành Tuyết bất chợt choàng mở mắt.

Ngay khi tỉnh lại, trước mũi chàng vẫn còn không khí âm tà ẩm ướt, giống như dư vị chưa tiêu tán từ trong giấc mơ.

Cả căn phòng tối đen như mực, tô điểm thêm sự tịch mịch xung quanh, chỉ còn hơi thở của bản thân và một người khác yếu ớt đến mức gần như không nghe được.

Chàng nằm nghiêng mình cuộn người mà ngủ, mặt xoay vào trong tường, tiếng hít thở còn lại đang ở phía sau lưng.

Đôi môi khẽ mấp máy, chàng cất giọng thì thầm gọi “Tiêu Phục Huyền”, vừa tính hỏi người kia vì sao lại tắt đèn. Xong chàng lập tức phát giác có gì đó không ổn!

Đó không phải Tiêu Phục Huyền.

Vì tiếng hít thở kia quá cận kề, đến độ... chừng như nó đang nằm ngay bên mép giường, lặng lẽ và im lìm nằm sát phía sau lưng chàng trong màn đêm tĩnh mịch.

Ô Hành Tuyết trở mình, đối diện với một đôi mắt trắng dã trợn trừng không chớp.

Chương 37: Bức cung

Nửa đêm bị “Ma” trèo lên giường thì phúc phận cũng tốt lắm đấy.

Ô Hành Tuyệt tính giả bộ nhu nhược yếu đuối chút, vậy mà rà soát cả căn phòng một lượt lại không tìm được một tí hơi thở nào thuộc về Thiên Túc thượng tiên.

Tiêu Phục Huyền thật sự không ở trong phòng.

Cũng phải, nếu huynh ấy ở đây thì chắc chắn không để những thứ bản thủ như thế này bò vào phòng.

Nghĩ vậy, Ô Hành Tuyệt không còn tâm trạng giả vờ nhu nhược nữa. Người ta không có ở đây thì giả bộ cho ai nhìn.

Thứ nằm kề bên trên giường vừa định ra tay, tốc độ người nọ lại nhanh hơn nó bội phần. Chỉ trong chớp mắt, cả chiếc giường trởng hoác, Ô Hành Tuyệt đã biến mất tăm.

Đôi mắt trắng dã như đã chết kia chớp chớp mấy cái, vờ lên khắp giường, quét sang hai bên rồi lia xuống gầm giường... mà vẫn không tìm thấy bóng dáng Ô Hành Tuyệt.

Tròng mắt nọ đảo dác chuyển động cực nhanh đến mức mí mắt gần như không giữ lại nổi. Hai bên viền nổi lên sắc đen xanh tựa hồ thịt da đang trên đà thối rữa. Nó mà đảo nhanh một chút nữa có khi tròng mắt sẽ rút liền ra khỏi hốc mắt.

Nó đang tính ngóc đầu tìm phía trước thì một giọng nói nhẹ nhàng vang lên từ đằng sau, “Tao ở sau lưng mày.”

Nó chột cứng đờ, tròng mắt trắng dã im lìm không nhúc nhích. Ngay lập tức sau đó, ngón tay nó quắp lại như sắp phát nổ! Chột thấy điềm trí mệnh sau gáy và da đầu bị ai đó siết lại.

Bàn tay nọ lạnh lẽo như sương giá, lạnh hơn cả người chết.

Sau một phen đất trời đảo điên, nó bị lôi mạnh thân thể rồi nện thẳng xuống mặt đất. Bàn tay bóp chặt gáy ban nãy đã chuyển sang nắm cổ họng nó.

Nó vùng vẫy kịch liệt với sức lực khủng khiếp đến độ sàn nhà bị đập rung chuyển rầm rầm, vỡ ra nhiều vết nứt dài ngoằng.

Thế mà cánh tay trắng ngần mảnh khảnh chẳng mảy may suy yếu.

Nó có thể cảm nhận được sát ý ngàn ngạt nóng hổi từ cánh tay nọ.

“Mày thật kém may mắn, tao đây không còn nhớ gì nữa, bây giờ chỉ còn sát chiêu, tốt nhất mày nghe lời một chút, đừng phiến nhiều,” Ô Hành Tuyệt nhẹ nhàng cất giọng.

Đây là lần đầu tiên nó gây rối bất thành, không chỉ thế còn bị áp chế ngược đến mức không thể động đậy, cơ thể co rút lại một chút dưới lời đe dọa.

Trong tích tắc, gió lạnh bốc lên cuộn cuộn, cửa sổ bằng gỗ bị gió tốc mở đánh rầm vào tường.

Giữa màn đêm, Ô Hành Tuyệt lại tiếp tục lên tiếng, trong giọng chàng có vẻ niềm nở hững hờ mà khi nghe vào khiến người ta cười không nổi, “Hiện tại tâm trạng ta đang không vui, cái kẻ nằm lăn lốc ngoài cửa sổ kia khôn hồn thì bò vào trong này và thấp đèn lên.”

“...”

Người ngoài cửa sổ ắt hẳn chưa bao giờ được nghe loại yêu cầu như vậy, chỉ im im không đáp lời.

Hồi lâu sau, cuối cùng cũng có một cánh tay run rẩy mở cửa ra, cẩn thận chạm vào mặt bàn.

***

Đèn dầu đã tắt từ lâu lại tỏ lên, ánh nến soi sáng toàn bộ quang cảnh trong phòng...

Người thấp đèn là ông chủ quỳ nhà trọ.

Ô Hành Tuyết khoác thường phục, quỳ một chân trên mặt đất, tay bóp cổ cái thứ bò lên giường nửa đêm...

Nói một cách chính xác, nó không phải đồ vật mà là một người.

Một người thoát trông đã chết nhiều ngày.

Đầu, mặt, và cổ hẳn sưng phồng lên một chút, không phải to tròn do cơ địa mập mạp mà giống như bị ngâm lâu ngày trong một loại chất lỏng nào đó nên da thịt trắng bệch và bị bươm nở ra.

Ô Hành Tuyết nghĩ đến dịch quan tài...

Có một số nơi trong dân gian, người ta mong xác chết sẽ không bị thối rữa nên thường nhờ tiên môn pha chế một vài loại nước thuốc đặc biệt để rót vào bên trong quan tài.

Trong nhất thời, gương mặt Ô Hành Tuyết không hiện chút cảm xúc nào. Chàng lướt nhìn một lượt, thấy bên hông thi thể kia còn đeo một thanh bội kiếm.

Thế nên chàng buông lỏng cánh tay trên cổ đối phương, rút thanh kiếm ra và đứng dậy.

Xác người đang muốn tận dụng thời cơ ngẩng thẳng dậy liền bị mũi kiếm chặn lại ngay giữa trán.

“Ta có cho người đứng dậy à?” Ô Hành Tuyết hỏi.

Ngũ điệu chàng chưa bao giờ mang vẻ hung tàn mà chỉ nhẹ nhàng thanh thoát như đang mạn đàm với người đối diện. Tuy thế, luồn sát ý nọ chưa hề thoát lui, bởi vậy xác người dưới mũi kiếm cũng không dám nhúc nhích, mà chủ quỳ đứng cạnh bàn cũng không dám động đậy.

“Chủ quỳ, đưa khăn sạch đó cho ta,” Ô Hành Tuyết nói.

Chủ quỳ thả cái túi to xuống, nhìn chòng chọc chàng với ánh mắt khiếp sợ, ông cẩn thận cầm khăn lên rồi đưa sang từ xa. Ông không dám cử động cũng không dám hó hé, chỉ có thể đứng nhìn Ô Hành Tuyết lấy khăn lau ngón tay. Thấy người nọ lau tay xong thì không làm thêm gì nữa mà buông mắt nhìn cánh tay mình.

Hai bên cổ tay nhẵn mịn và sạch tươm, không bám chút vết bẩn nào, không hiểu nhìn cái gì.

Ông chủ quỳ thẫn thờ.

Đáng sợ hơn nữa là người kia vừa nhìn vừa cau mày, bộ dáng rõ ràng là cực kỳ không vui.

Ông chủ quỳ thận trọng rút người lại.

Người ngoài nghiễm nhiên không biết, chính bởi trên hai cổ tay trống không không có bất kỳ thứ gì mới là điếu khiến Ô Hành Tuyết cau mày.

Lần trước khi ở nhà họ Hoa, trước khi tách hồn khỏi thân thể ra ngoài làm việc một mình, Tiêu Phục Huyền có cột tơ treo lục lạc trên cổ tay chàng.

Chàng chỉ cần khẽ kéo mấy lần là người kia lập tức trở lại.

Giờ đây chiếc lục lạc để gọi người ta về cũng không có, hơn nữa không tìm thấy một chút tơ tằm tại nào của Tiêu Phục Huyền trong nhà trọ này.

Rốt cuộc là đi đâu rồi?

Ô Hành Tuyết ném khăn lên bàn, ngẩng đầu nhìn chăm chặp chủ quỳ.

Chủ quỳ rợn tê da đầu dưới ánh mắt đau đáu của chàng, cơn lạnh trào lên sống lưng. Còn đang tính hươ tay giải thích, ông đã nghe Ô Hành Tuyết hỏi, “Tiêu Phục Huyền đâu.”

Chủ quỳ ngỡ ngác như thể chưa kịp nghe rõ, “Hả? Ai?”

Trong giây phút đó, ông đã mừng tưng rất nhiều việc Ô Hành Tuyết có thể hỏi, ví dụ như...

Xác người trên đất này là sao? Tại sao nửa đêm xuất hiện trong phòng ta?! Tại sao ông kè kè bên cửa sổ? Các người làm vậy rốt cuộc có mục đích gì?

Bất luận là người nào gặp phải tình huống hiểm nghèo lúc nửa đêm đều sẽ thắc mắc những vấn đề này, thế mà Ô Hành Tuyết lại hỏi đúng câu không liên quan nhất.

“Ta hỏi,” Ô Hành Tuyết nhẹ nhàng nói, “người đi cùng ta đến đây đâu rồi, ông có thấy không?”

Chủ quỳ lắc đầu.

Sắc mặt Ô Hành Tuyết tức thì lạnh căm.

Một khi cảm xúc không còn trên gương mặt ấy, đuôi mắt hơi rủ kia lộ rõ vẻ chán ghét, luồn sát ý chưa từng thoái lui càng trở nên nặng nề hơn.

Ông chủ quỳ thật sự hoảng sợ, nhúc nhích trái cổ một chút rồi nuốt nước miếng, “Tôi... tôi không nhìn thấy thật.”

“Không phải ông bám ngay ngoài cửa sổ sao?” Giọng Ô Hành Tuyết càng nhẹ bằng hơn.

“Tôi, tôi, tôi mới vừa lên tới, lúc tôi lên tới... lúc tôi lên tới...” dường như chủ quỳ không biết nên giải thích ra làm sao, nói năng cũng rời rạc không đâu vô đâu. “Lúc tôi lên tới đã nghe thấy ngài nói ‘tao ở sau lưng mày’, sau đó... sau đó thế nào ngài cũng đã biết rồi.”

Ô Hành Tuyết nghe vậy, sắc mặt càng t ối tệ hơn. “Ông nói gì thì ta tin nấy à?”

Ông chủ qu ầy hoảng hốt, “Tôi nói thật! Tất cả đ ều là thật! Nếu tôi nói dối dù chỉ một câu thì... thì sét đánh phanh thây!”

Không phải Ô Hành Tuyết không tin lời ông ta. Thật ra, trước khi chàng hỏi vốn đã đoán trước được tình huống thế này... trông cái bộ dáng hăm dọa một phát là lúng túng co rúm người lại thế này thì không làm sao có thể gây khó dễ cho một vị thượng tiên được.

Thế nên việc Tiêu Phục Huyền biến mất c ần chắc không can hệ đến ông ta.

Ô Hành Tuyết có thể đoán được. Chẳng qua không tìm được người nên câu bản trong lòng mà thôi.

“VẬY còn người?” chàng trở tay c ần kiếm, đóng thẳng xuống...

Xác người đột nhiên nhắm mắt lại, chỉ chợt cảm thấy lưỡi kiếm sượt qua da đ ầu mình, thậm chí còn cảm giác được làn da đã bị rạch một đường. Bằng là hắn còn sống, chắc chắn máu đã tuôn trào ồ ạt từ vết rạch dài ấy.

Dù không chết được nữa, nhưng nó vẫn khiến hắn sợ hãi đến ch ảy nước mắt nước mũi d ầm d ề.

“Người là loại gì? Vào phòng từ khi nào, người còn lại trong phòng đâu?” Ô Hành Tuyết ng ẩ xồm xuống.

Đôi mắt trắng dã của xác người nhìn chòng chọc vào chàng không nhúc nhích, miệng hắn hé ra một chút r ồi mím chặt lại. Sau đó lặc đ ầu.

Ô Hành Tuyết nhìn mà cau cả mày. Chàng nâng hai bên má xác người bằng ngón cái và ngón trỏ, bóp mạnh vào.

Hai tiếng cành cạch vang lên, xương hàm người chết thả lỏng ra một tí, miệng há ngoác giống hệt như một hang động đang mở...

Hắn ta có hai hàm răng đều đặn, nhưng không có đầu lưỡi.

Ô Hành Tuyết bấu vào lằn nữa thì thấy có thứ gì đó nổi lên bên dưới xương họng hắn ta, sờ vào có hơi cộm cộm, có vẻ có một cây đinh bị đóng ở bên trong.

Vừa không có lưỡi, còn bị đóng đinh, e là bởi vậy mà không cách nào nói chuyện được.

Nếu có Tiêu Phục Huyền ở đây, chắc chắn sẽ có cách khiến xác người không lưỡi này mở miệng.

Thế nhưng huynh ấy không ở đây.

Ô Hành Tuyết càng thêm bực bội, tiện tay cầm một tách trà hất vào cạnh cánh tay xác người, trầm giọng ra lệnh, “Viết.”

Cánh tay xác người run lẩy bẩy, vẽ nên những hình thù ngoằn ngoèo vô nghĩa giữa vệt nước trà.

“Tên này... tên này không trả lời được,” chủ quỳ không tìm được nên nói giúp hắn một câu.

“Vậy ông trả lời được cái gì không?” Ô Hành Tuyết nói mà chẳng màng ngăn đầu lên. “Lúc trước có người từng nói...”

Tiêu Phục Huyền từng nói nơi này là ảo cảnh, nên tốt hơn hết không nên gây náo động quá lớn, hạn chế chịu ảnh hưởng của ảo cảnh và phát sinh ra những chuyện ngoài dự kiến.

“Huynh ấy nói không nên gây náo động quá lớn,” Ô Hành Tuyết quay đầu nhìn ông chủ quỳ. “Bây giờ huynh ấy biến mất, ta không còn ai để hỏi. Người nói xem... náo động như thế nào là quá lớn? Đánh nhau à? Giết người à?”

Ông chủ quỳ nghe vậy tái mét mặt mũi, vội vàng nói, “Không không không, không được không được. Tôi... ôi thôi, tôi nói, để tôi nói hết mọi

việc.”

Ông chủ quỳ ngỡ rằng câu chuyện này kể ra thì rất dài, ông không biết nên giải thích từ đâu nên thôi đành nêu rõ cơ sự từ đầu.

***

“Tôi mở nhà trọ ở phố núi Lạc Hoa đã bao năm rồi, làm ăn yên ổn, chưa từng có chuyện gì xảy ra. Khi trước, có một số người trong tiên môn đến xem giúp còn nói rằng vị trí tôi chọn là nơi tốt nhất của Lạc Hoa Đài, nơi này là mảnh đất quý tích tụ nhiều phúc khí. Rồi về sau, một hôm họ có cành ngọc bích mọc ra từ khe đá mặt sau nhà trọ của tôi, dù chỉ nhú ra một tí thôi...”

Ngón tay ông run rẩy, cẩn thận ra dấu chỉ ều dài chưa đến một tấc, nói tiếp, “Tôi trộm nghĩ không biết có phải đất quý hiển linh hay không? Thế nên lại nhờ tiên môn đến xem lần nữa. Song lần này, họ lại bảo món kia không phải đi ềm lành, và rằng bảo địa phúc khí chỗ tôi đã tan, sắp sửa chuyển từ thịnh sang suy, từ cát hoá hung, họ còn khuyên tôi nên đổi sang một khu vực khác...”

Dĩ nhiên là ông không tin những lời xui xẻo ấy, trước đây còn bảo vùng đất này là đất quý, chẳng rõ tự dưng sao lại trở thành đất tai hoạ. Nghĩ thế, ông bèn dò la, hỏi thăm, tìm hiểu không biết bao nhiêu là sách có thể đọc hiểu và cả đọc không hiểu, đến những quyển thần thoại từ thuở khai thiên lập địa của Thiên đạo cũng không bỏ qua.

Cuối cùng, ông đã tìm thấy một câu trả lời cho mình.

“Tôi cho rằng tôi đã tìm thấy một ít tinh chất ngọc trăm năm khó gặp,” ông chủ quỳ nói.

Ô Hành Tuyết từng nghe Tiêu Phục Huyền nhắc đến “tinh chất ngọc”, bèn nhưng mày.

“Tinh chất ngọc là một món bảo vật trong truyền thuyết, nếu đó là thật thì nó nên mang đi ềm đại cát mới đúng. Vì sao sẽ từ thịnh thành suy được!”

chủ quỳ nói. “Nên tôi không nghe theo lời khuyên của các vị tiên trưởng nọ và cũng không có ý định rời ra khỏi đây. Kết quả... hầy, chẳng bao lâu sau đã xảy ra chuyện.”

Chủ quỳ nhắc nhìn sắc mặt của Ô Hành Tuyết, nói tiếp, “Có một vị khách bất chợt biến mất, tìm sao cũng không ra dấu vết.”

“Vị khách ấy dắt theo con gái, cô bé kia tuổi hầy còn nhỏ, nói năng cũng chưa được trôi chảy lắm, khóc lên khiến mọi người nao lòng. Tôi cũng không cách nào ngó lơ, bèn mời tiên môn đến xem giúp. Phở núi Lạc Hoa đông người qua lại, thành phần đa dạng, những vị tiên trưởng nọ sợ gây động tĩnh quá lớn nên đều ở trong quán trọ của tôi đặng âm thầm tra xét. Kết quả...”

Chủ quỳ lại lặng lẽ liếc nhìn Ô Hành Tuyết cái nữa, do dự tính nói nhưng rồi im lặng, có vẻ không dám kể tiếp.

Ô Hành Tuyết nhìn ông ta chằm chằm, nói, “Kết quả.”

Chủ quỳ nuốt nước bọt, nhắm mắt lại nhận mệnh mà tiếp lời, “Kết quả là những vị tiên trưởng nọ lục khắp toàn bộ phở núi Lạc Hoa mà không tìm thấy vị khách nọ. Anh ta cứ thế biến mất vào hư không, không bao giờ xuất hiện trở lại nữa.”

Chương 38: Nhung nhớ

Xét về mức độ bị thương, việc mất mát một ai đó vốn không phải đi đâu quá kinh thiên động địa trong thời bấy giờ. Mỗi ngày đều có người lìa khỏi thế gian, và không phải cái chết nào cũng rõ ràng minh bạch.

Nhóm đệ tử tiên môn kia không tìm được người mà cũng không dò ra nguyên do, đến cuối cùng chỉ đành đưa ra lời kết luận để được người ta chấp nhận nhất – tà ma quấy nhiễu.

Chắc hẳn là một tên tà ma ẩn náu hoàn hảo và chưa từng bị phát hiện đã âm thầm ăn mất chàng trai kia.

Bởi thế, vấn đề “tìm người mất tích” đã trở thành vấn đề “tìm tà ma ẩn náu”.

Để rồi tiếp sau, nó dẫn họ đến một kết quả hãi hùng...

Đến tận hiện tại, mỗi khi nhớ đến khung cảnh ấy, chủ quỳ vẫn còn ớn lạnh cả thân thể, tê rần da đầu, ông mở giọng khô khan, “Ngài... ngài đã từng thấy phù dò ma các tiên trưởng thường dùng chưa, cái loại đốt giấy bùa thành tro rồi thả vào trong gió, gió sẽ cuốn tất cả tro ra ngoài và tụ lại ở nơi có vương hơi thở của tà ma.”

“Vào hôm đó, tôi đã chứng kiến số tro giấy kia bị thổi bay khỏi quán trọ của tôi ra ngoài. Nhóm tiên trưởng sợ đe dọa đến những người bên ngoài, nên giả vờ đi tuần hàng ngày hoặc dạo phố thông thường để men theo hướng tro giấy đi một vòng hết phố núi Lạc Hoa, rồi cuối cùng lại quay về quán trọ của tôi...”

Khi đó, ai nấy đều ngơ ngàng nhìn lẫn nhau, tưởng do ở phố núi Lạc Hoa quá đông người dẫn đến việc khí của người sống dày đặc đã áp đảo tất cả

khí tức của tất cả những thứ khác, nên khiến phù dò ma mất đi tác dụng.

Họ toan thu tro giấy lại thì thấy số tro xám bạc kia cuộn tròn lại và bám vào một người.

Người đó lại chính là cô con gái nhỏ của anh chàng bị mất tích kia.

Cô bé hãy còn nhỏ tí, tiểu nhị không nỡ thấy cô khóc lóc không ngừng nên đã ra chợ ôm về một đồng đồ chơi để dỗ dành cô, không chỉ thế còn vào bếp hâm cho cô một chén chè táo tàu ngọt lịm.

Vào thời điểm đó, cô bé kia đang ngồi trước gian phòng đón khách nhà trọ, húp từng muỗng chè một.

Khi tro giấy bám trên người, cô giương mắt lên nhìn về phía mọi người và khẽ liếm khoé miệng.

Thoạt tiên, tất cả mọi người đều chết lặng, kể theo bỗng thấy sao vừa trở trêu vừa khó lòng tin nổi...

Cô bé nhỏ tí này đã ăn chính người cha của mình?

Làm sao có thể...

Thế là nhóm người thuộc tiên môn kia lại thử một loại phù tìm hồn khác. Ban đầu, họ dùng phù tìm hồn này trên từng góc ngách ở phố núi Lạc Hoa để tìm chàng trai bị mất tích, song hoàn toàn trắng tay.

Lúc này, họ dùng lại loại phù tìm hồn ấy thì thấy nó lửng lơ trên không một hồi rồi cuối cùng rơi xuống cạnh chân cô bé kia.

Nếu phù tìm hồn không bị nhầm lẫn thì phần hồn phách còn vương lại của người bị mất tích thật sự nằm trên người cô bé kia...

Trong khoảnh khắc ấy, tất cả mọi người lặng bật như ve sào vào đông.

***

Sau đó, nhóm tiên môn nọ dẫn cô bé kia rời khỏi, câu chuyện “vị khách biến mất không rõ nguyên do” cũng xem như đã giải quyết tròn vẹn.

Ông chủ quầy và tiểu nhị của quán trọ đều bị doạ một phen, lâm bệnh mấy ngày liền. Sau khi họ khỏi bệnh, mọi việc lại quay về guồng máy như thường lệ, họ cũng dần không nhớ đến chuyện đó nữa.

Cho đến năm sau, khi phố núi mới lên đèn mở chợ ít ngày, lại có chuyện xảy ra trong nhà trọ...

Vào hôm đó, một người với dáng vẻ thư sinh đi chung với thư đờng đến thuê phòng trọ, chàng ta nói cười niềm nở, trông vô cùng nhã nhặn khiêm cung.

Thế nhưng chỉ sau một đêm, cậu thư đờng chàng mất tích. Chuyện xảy ra giống hệt hai cha con lần nọ.

Chủ quầy tưởng như cơn ác mộng lại ập về lần nữa. Ông nhìn dáng vẻ “lo lắng nôn nao” của chàng thư sinh mà chỉ tưởng tượng đến hình ảnh một tà ma ăn uống no say liếm láp khoé miệng bên dưới lớp vỏ bọc da người kia.

Rồi cũng tương tự lần trước, ông mời mấy vị tiên trưởng đến, và chứng kiến họ lần lượt dùng phù dò ma rồi phù tìm hồn.

Kết quả không ngoài dự đoán, cả phù dò ma lẫn phù tìm hồn đều dẫn đến người thư sinh nọ.

Lúc bị tẩm phù dán lên người, trên gương mặt nho nhã của chàng thư sinh hiện nét hoảng sợ kinh hoàng còn khiếp đảm hơn tất cả những người còn lại. Chàng điên cuồng phủi tro tàn của phù dò ma ra khỏi người mình, miệng liên tục hô “Không phải tôi” “Không phải tôi”, chàng ta hoảng hốt đến độ ngã xuống đất, mất hoàn toàn phong thái nho nhã.

Chủ quầy nhìn thấy cảnh tượng đó thì chợt nảy một ý nghĩ cực kỳ rùng rợn — nếu sự thật không phải viên thư sinh nọ che giấu đến kín kẽ mà chỉ là trót lỡ vô tình, thì có khi nào chàng ta đã bị thứ gì đó thao túng trong lúc

mơ ngủ không? Và liệu có khi nào chàng ta vốn hoàn toàn bình thường, nhưng vì quán trọ có vấn đề nên mới dẫn đến sự tình như vậy hay không?

Ông nhớ đến lời khuyên trước đây của nhóm người tiên môn rằng chỗ ông đã chuyển từ đất phúc sang đất họa, chắc chắn sẽ phát sinh việc âm tà.

Nó khiến ông khiếp sợ khôn cùng, còn cảm thấy từng tấc đất dưới chân mình đều mang dáng vẻ ma mị dị thường.

Dù rằng những việc này chỉ xảy đến với khách, và suốt hai năm cũng chỉ có hai người bị thì cũng không tính nhiều nhận cho lắm. Nhưng đâu chắc được sau này sẽ như thế nào, biết đâu có một ngày chuyện sẽ xảy đến với chính họ thì sao?

Đợt đấy, ngày nào ông chủ quầy cũng mơ thấy ác mộng, hoặc thấy cảnh mình bị tiểu nhị trong nhà trọ ăn, hoặc thấy cảnh mình ăn tiểu nhị trong nhà trọ. Mà cảnh tượng nào cũng khiến ông trần trọc mất ngủ cả đêm.

Thế nên, ông không gắng gồng nữa mà lại nhờ tiên môn đến giúp đỡ.

***

“Thật ra họ rất niềm nở chấp nhận lời thỉnh cầu của tôi, và cũng phải kha khá người có kinh nghiệm đóng giả làm khách ở lại quán trọ tôi hàng ngày,” chủ quầy kể với vẻ mặt rầu rĩ. “Thế nhưng ông trời thật muốn trêu người tôi mà, người tiên môn đến thì không xảy ra bất kỳ sự cố nào. Một lần cũng không có, tất cả đều gió êm sóng lặng.”

“Người ta bận bịu công vụ, còn phải dành thời gian để tu hành, đâu thể ở lì trong quán trọ tôi cả ngày được. Thế nên họ mới nghĩ ra một phương pháp chu toàn đôi bên,” chủ quầy chỉ xác người trên mặt đất. “Chính là nó...”

Đây là lần đầu tiên ông nhận ra, thì ra ngay cả tiên môn cũng dùng những phương thức thoát nhìn không được quang minh chính phái cho lắm như “Đuổi thi” này.

Vào thời điểm đó, người trong tiên môn đã giải thích với ông rằng, “Nếu không rơi vào tình huống bất đắc dĩ thì chúng tôi cũng không làm vậy đâu. Có lẽ ông chủ còn chưa biết, xác người nhạy cảm với tà ma hơn người sống chúng ta rất nhiều, sử dụng còn hiệu quả hơn những loại như phù dò ma. Nếu có tà ma vào nhà trọ của ông thì chắc chắn nó sẽ nhận ra. Nên dùng nó có thể ngăn cản những việc tương tự lúc trước phát sinh.”

“Nhưng sau đó thì sao?” Chủ quây nghe vậy cũng chưa cảm thấy thấy an tâm tuyệt đối. “Đâu thể chỉ cản lại, nhớ như cản không được thì sao!”

Người tiên môn trả lời, “Trên người nó có phù chú, nếu có kẻ động thủ ở đây thì dù cách xa ngàn dặm chúng tôi cũng sẽ biết. Một khi nhận được tin sẽ cử người đến đây ngay lập tức. Dù có là tà ma hay hung họa gì đi chăng nữa, có thể khẳng định đó là lúc hơi thở chúng ta đang đậm nhất, nên sẽ dễ dàng tìm ra dấu vết. Đến khi đó để xem xem rốt cuộc chỗ nào trong khu đất nhà ông là đất họa, và lý do vì sao nó lại trở thành đất họa.”

Dù các vị tiên môn nhiều lần cam đoan rằng họ đã xử lý xác người này tươm tất rồi, hoàn toàn không giống gì âm thi mà bọn tà ma ngoại đạo hay dùng đâu. Nhưng ông chủ quây vẫn bất an trong lòng và nghi ngờ đôi phần.

Theo lời dặn dò của nhóm tiên trưởng, ngày ngày ông để xác người kia bên trong cỗ quan tài, rồi đặt quan tài lên gác mái trên tầng cao nhất, đồng thời dán một số lượng khá khá phù chú niêm phong trên nắp quan tài.

Ông cũng dặn dò tiểu nhị trong nhà trọ phải nhớ thường xuyên thay mới số bùa chú đó để tránh trường hợp quan tài bị niêm phong không kín, xác người bên trong xông ra gây loạn.

***

Cứ thế qua hai năm, không còn tai họa mới nào xảy ra trong nhà trọ nữa, xác người nọ cũng nằm yên bên trong chứ không lật nắp quan tài.

Con người chính là thế đấy, sớm lành thẹo chóng quên đau.

Dần dà, ông chủ quầy lại lần nữa cảm thấy cái gọi là đất hung gây hoạ chẳng qua cũng chỉ là nhất thời. Người ta thường nói tiểu vận ba năm, đại vận mười năm, cho dù lúc trước có kém may mắn thì cũng đến lúc thời thế đổi thay thôi.

Tiểu nhị nhà trọ đã ám mùi tử thi, bản thân ông trần trọc sừng cả bông mắt, rỗ cuối cùng cũng được ngon giấc. Thế nhưng tình hình kinh doanh của nhà trọ không cách nào cứu vãn được.

Mặc dù ai cũng kín tiếng hai tai hoạ kia, không lan truyền lung tung bên ngoài phố núi Lạc Hoa, song nhà trọ của ông vẫn ngày một vắng vẻ, khách đến mỗi lúc một ít.

Sau hai lần tai hoạ kia, chủ quầy và tiểu nhị quán trọ đã tạo thành một thói quen xấu...

Nếu khách đến đơn lẻ thì họ tiếp đón vô cùng niềm nở. Còn nếu có hai người đi cùng nhau thì họ cực kỳ miễn cưỡng và lo lắng, sợ rằng ngủ dậy một giấc rỗ bỗng dựng lại có một người biến mất.

Chủ quầy nhìn lướt qua Ô Hành Tuyết với vẻ mặt khiếp sợ rỗ nhanh chóng thu tầm mắt về, “Ngày hôm trước hai người đến ở trọ, tôi đã sợ chết khiếp rỗ, thật sự là sợ chết khiếp luôn đó! Cả đêm hôm đó tôi không chợp mắt được tí nào, mà cũng không dám mở mắt ra, tôi cứ lo đến đêm sẽ có sự cố.”

Chủ quầy còn chưa dám nói ra một chuyện — ông ta thật sự vĩnh tai nghe lén tình hình bên trong phòng khách suốt cả đêm. Chẳng qua, đêm hôm đó trôi qua thật bình yên, ông không nghe thấy một chút âm thanh nào, thậm chí không có cả tiếng nói chuyện, tiếng bước chân, hay bất cứ tiếng động nào khác.

Ông đã từng ngờ rằng hai vị khách nọ đã đặt cấm chế hay kết giới gì đấy quanh căn phòng.

Đến sáng sớm ngày hôm sau, ông đứng sau quầy đợi chờ hai vị khách kia rời phòng bước xuống sảnh.

“Khi thấy cả hai người đều toàn vẹn trở xuống, tôi nhẹ nhõm cả người.” Chủ quỳ thở dài nói, rồi tiếp tục với giọng buồn rầu, “Cho nên, rốt cuộc tại sao hai người còn phải quay trở lại làm gì, nếu không ở thêm một đêm này thì ngài đã không...”

Chủ quỳ chất chứa bao ngao ngán trong lòng, đến khi tuôn trào hết nửa mới sực nhận ra mình vừa nói gì. Ông ngưng bật giọng, dè dặt ngược nhìn.

Đối diện là đôi mắt sâu thẳm của Ô Hành Tuyết đang nhìn ông. “Ta đã không thế nào?”

Chủ quỳ căng thẳng nuốt nước bọt, có thêm một trăm lá gan nữa ông cũng không dám nói tiếp.

Nhưng dù không nói lời nào, Ô Hành Tuyết vẫn hiểu ông đang ám chỉ đi đâu gì.

Ông đã kể rất nhiều chuyện — kể rằng cô bé kia gặp họa ở nơi này và ăn thịt cha ruột mình vào nửa đêm; kể rằng viên thư sinh kia gặp họa ở nơi này và ăn thịt thư đồng của mình vào nửa đêm.

Giờ đến phiên Ô Hành Tuyết cũng tương tự như vậy. Theo góc nhìn của ông chủ quỳ, đây cũng đơn thuần là một tai họa dẫn đến thảm kịch người nhà ăn thịt nhau mà thôi.

Trong phút chốc, Ô Hành Tuyết cảm thấy phi lý cực độ, phi lý đến mức chàng muốn bật cười thành tiếng.

Không thế nào, mình không hề bị điên.

Chàng nghĩ thẩn.

Nhưng chẳng mấy chốc, chàng lạnh cả lòng bởi một ý nghĩ cực kỳ phi lý trong những điếu phi lý nọ...

Vì chàng đích thực là tà ma.

Mà tà ma không màng đúng mực — Tang Dục ngay phút trước nương nhờ tinh khí con người để sưởi ấm xoa dịu bản thân, rồi ngay giây phút tiếp theo đã uống sống máu người kia. Vân Hãi nguyên là tiên cũng không tránh khỏi mất kiểm soát và hành động bừa bãi.

Còn mình thì sao?

Ô Hành Tuyết nghĩ thầm.

Mình từng có những lúc như vậy hay không? Mình từng mất kiểm soát rồi sao? Còn từng làm chuyện gì tương tự? Và cả...

Tiêu Phục Huyền có từng nhìn thấy không?

Thật ra, chàng cũng không tin rằng đường đường là Thiên Túc thượng tiên lại có thể biến mất tăm và vĩnh viễn không bao giờ trở lại trong một quán trọ nhỏ, những lời đồn kia không khiến chàng sợ hãi.

Chỉ là, chàng bất giác mong mỗi được gặp đối phương, mong mỗi không cùng.

Ý nghĩ này chỉ vừa loé lên, bỗng có tiếng bước chân ồn ào vang lên ngoài cửa phòng. Một đồng tro giấy lùa vào bên trong và tập trung bên người Ô Hành Tuyết.

Có lẽ tà ma khí quá mãnh liệt nên số tro bụi kia còn bắn ra tia lửa lập loè.

Một nhóm người vận trang phục đệ tử đồng màu đuổi theo số tro kia chạy vào phòng, họ búi cao tóc bằng phát quan treo lụa dài, mỗi người đều cầm kiếm trong tay, trên vỏ kiếm bạc khắc một con dấu tròn sắc đỏ với chữ “Phong” bên trên.

Đây là nhóm tiên môn thường được mời đến phố núi Lạc Hoa, người nhà họ Phong.

Dẫn đầu nhóm là một cô nương với gương mặt sáng láng, nàng lên tiếng, “Xác người im lìm không cử động một lúc rồi, ắt hẳn đã chế ngự tà ma kia

phải khuất phục r...”

“... r ấ.”

Vừa bước vào phòng, họ thấy ngay xác người “im lìm không cử động” trên mặt đất và tà ma “bị khuất phục” đang c ần kiếm trên tay.

Tà ma nọ có chất giọng mơn man như làn gió, nhưng lời nói ra càng nghĩ càng đáng sợ, “Phi ền các vị giúp ta đào ba thước đất tìm một người, không tìm được thì đừng về”

✱

Lời tác giả:

Ngủ ngon ~

Cá:

Tuyệt Nhi: nhớ ch ồng r ấ, trả ch ồng đây!!!! (→_←”)

Chương 39: Thần mộc

Người nhà họ Phong không tài nào ngờ được vừa mới đến đã nghe thấy một câu như vậy.

Mấy trăm năm nay, hoạ hoạn không ngừng xảy ra trên thế gian, nhưng nhờ có sự bảo hộ của nhà họ Phong mà phố núi Lạc Hoa vẫn luôn giữ được sự hưng thịnh và nhộn nhịp. Bởi thế, mỗi khi nhìn thấy họ, những người trong phố núi đều tỏ lòng kính trọng khôn cùng.

Một khi tà ma phải đương đầu với họ, đặc biệt khi thấy những thanh gươm khắc chữ Phong, chúng đều tỏ vẻ kiêng dè, thường sẽ lập tức tấn công hoặc ngoảnh đầu chạy trốn.

Hôm nay là lần đầu tiên họ gặp phải một vị như vậy.

Tà ma này vô cùng dửng dưng trước kiếm mang danh “Phong” thì chớ, mở miệng nói câu đầu tiên không phải hô đánh hô giết, mà lại bảo họ làm việc.

Quả thật quý quái!

Cô nương trẻ tuổi nọ nghe vào mà cứng cả họng, suýt chút ức chế không biết nên trả lời làm sao. Nàng ngậy người giây lát rồi trừng to đôi mắt hạnh và nói, “Người là một... người bò ra từ dưới lòng đất bản thủ, chớ có ngông cuồng mạnh miệng!”

Lẽ ra, nàng có thể tỏ vẻ hung hãn hơn nữa, song tên tà ma này toát ra dáng vẻ tự phụ như lẽ nghiễm nhiên, khi đối diện với một người như vậy thật khó lòng thốt ra những câu từ quá chất chúa.

Dù vậy, nó cũng không cản trở họ xuất kiếm—

Lời hăm dọa của tà ma vừa nói ra, bảy tám đệ tử nhà họ Phong đã đồng loạt rút trường kiếm bên hông!

Keng keng —

Vừa nghe thấy mấy tiếng kiếm vang dội, kiếm khí trên thân những thanh trường kiếm kia tức thì hoá thành mũi nhọn và đâm thẳng về phía Ô Hành Tuyệt!

Ngay tiếp đó, chỉ còn thoáng thấy bóng người nọ — kiếm khí luân phiên xuyên xé nhưng không hề chạm đến tà ma kia mà hướng thẳng về chiếc giường phía sau lưng.

Tiếng gõ gậy lia nảy lên liên hồi, gõ vụn bắn tung toé khắp nơi.

Chủ quỳ đứng cạnh bàn giật bắn cả người, hồi hải lùi về sau mấy bước để nấp vào bên cạnh đệ tử nhà họ Phong, đảm bảo an toàn cho tính mạng bản thân.

Ông vừa dịch chuyển thì nghe thấy một tiếng nổ *đùng* nặng nề.

Bốn thanh chõng giường bị kiếm chém tan tành, chiếc giường mới rồi còn nguyên vẹn đổ sập trên mặt đất và trở thành một đống gỗ nát.

Tất cả những người nhà họ Phong đều mất hồn mất vía.

“Người đâu rồi?!” Họ thốt hỏi một câu, không ngờ lập tức nghe thấy lời đáp.

“Các người tìm ta à?”

Tiếng nói truyền đến từ sau lưng.

Ai nấy đều sợ cả người, đoạn đột ngột quay đầu lại thì thấy tà ma kia đã di chuyển tức thời đến giữa nhóm bọn họ tự khi nào.

Tà ma đứng sau lưng một viên đệ tử xui xẻo, nắm lấy cánh tay đệ tử kia và ép ngược thanh kiếm của cậu vào bên trong, mũi kiếm đảo chiều kê bên

cạnh cô cậu đệ tử nọ.

“Người...” nét mặt cậu đệ tử tái me tái mét, trông cực kỳ căng thẳng, gân xanh nổi cộm trên mu bàn tay.

Cậu gắng gượng tranh đấu với bàn tay đang nắm cổ tay mình nhưng không chút hiệu quả, còn suýt nghiêng đến gãy răng.

Chợt nghe tà ma kia cất giọng thong dong, “Có người không cho ta náo động quá ần ĩ nên ta cũng chỉ đành làm vậy. Lẽ ra ta nên khống chế vị đi đầu kia, thế nhưng đứng đầu nhóm các vị lại là một cô nương, ra tay bừa bãi lại hoá ra không khác gì hạng háo sắc. Ta cũng hết cách, chỉ đành làm khổ cậu vậy.”

“...”

Giọng điệu nghiêm túc cực kỳ, đệ tử nghe xong thiếu đi đầu học máu.

Mà vào tai những người khác còn mang thêm một tầng nghĩa rằng: *Ta có khả năng bắt bất kỳ ai trong các người, chẳng qua tùy ý ta chọn lựa mà thôi.*

Mấy đệ tử bị kích vậy thì sa sầm nét mặt, toan giương kiếm lên thì nghe thấy một tiếng r3n rĩ, lưỡi kiếm nhấn sâu hơn bên cổ cậu đệ tử bị bắt, vết hằn nông hiện ra trên cuống họng.

“Không một ai cử động!” Cô nương trẻ tuổi quát lên.

Ai nấy đều siết chặt chuôi kiếm trên tay nhưng không nhúc nhích.

Lưỡi kiếm kề trên cổ đệ tử nọ cũng ngừng lại, không nhấn sâu xuống nữa.

Chủ quây chần chừ một chút rồi lảng lạng nhích từng bước nhỏ trở lại kê bên bàn.

Cô nương trẻ tuổi nhìn chăm chặp thanh kiếm kia một hồi, cuối cùng cất giọng, “Khi chúng ta vừa vào phòng, người nói muốn tìm người?”

“Đúng vậy.”

Gương mặt xinh đẹp của nàng nhăn nhúm lại. Nàng nhìn Ô Hành Tuyết với vẻ khó hiểu một lát mới dời mắt mình sang chủ quỳ và thấp giọng hỏi, “Rốt cuộc tại sao lại thành ra thế này? Không phải lần này cũng giống những tai họa lúc trước à?”

Chủ quỳ trông vô cùng đau khổ. “Đúng là giống đấy.”

Cô nương trẻ lại liếc sang Ô Hành Tuyết, rồi liếc sang chủ quỳ. “Vây phải tìm ai? Người mất tích lẽ ra nên là...”

Chủ quỳ khoát tay lia lịa. “Đừng nói đừng nói! Xin các tiên cô tiên trưởng hãy làm theo và cứ tìm giúp đi ạ.”

Cô nương trẻ hãy còn chưa cam tâm, quay đầu nhìn Ô Hành Tuyết chằm chằm lần nữa. “Nếu người đã mạnh đến mức muốn bắt ai có thể bắt ngay người đó, xem ra không một ai trong nhóm chúng ta có thể gây khó dễ nổi, vậy thì người...”

Ánh mắt nàng lấp lánh, dường như đã bắt được sơ hở, nói, “Vậy thì người cần gì phải nhờ đến sự trợ giúp của chúng ta cơ chứ? Muốn tìm một người thì cứ tự mình tìm là được. Xét ra thì... chẳng lẽ trên cơ thể người còn có hạn chế gì đó? Bị thương? Thế thì chẳng qua người đã là nỗ lực hết đà, giờ chỉ đang giở chiêu ra oai với bọn ta thôi đấy hả?”

Cũng không phải họ chưa từng gặp tà ma chỉ giỏi hư trương thanh thế, bởi vậy những lời của nàng tương đối thuyết phục.

Một số đệ tử tiếp tục siết chặt kiếm, cố gắng chú ý xem có sơ hở nào trên người Ô Hành Tuyết hay không thì nghe trả lời, “Không phải.”

Ma đầu nhìn họ với đôi người đen thâm, nói, “Đó là vì ta chỉ biết giết người, không làm được những chuyện khác.”

Mọi người: “...”

Những lời Ô Hành Tuyết nói đầu là sự thật, thế nhưng người ta nghe vào không khác gì một câu đe dọa. Không chỉ thế, lời đe dọa này vô cùng rõ ràng và tương xứng với ánh mắt hắn, hoàn toàn không giống một kẻ hư trương thanh thế.

Ông chủ quầy điên cuồng nháy mắt ra hiệu, song đệ tử nhà họ Phong vẫn chưa biết nên làm sao.

Mắt thấy Ô Hành Tuyết nhú mày, dường như bắt đầu thiếu kiên nhẫn, cô nương trẻ nọ bèn nói, “Được, chúng ta tìm.”

Nàng rút ra mấy tấm giấy bùa có đóng con dấu của nhà họ Phong từ trong ngực, không buồn mượn tạm bút lông của chủ quầy mà quẹt ngón tay mình lên lưới kiếm rồi cất giọng hỏi với ngón tay lấm máu, “Tên người người muốn tìm là gì?”

Lúc hai người vào tiệm, chủ quầy có hỏi tên và ghi lại trong hồ sơ của nhà trọ. Ông nhớ lại tên mà hai người cho hay vào lần đầu họ đến trọ ở chỗ mình và tính trả lời.

Thì nghe Ô Hành Tuyết nói, “Tiêu Phục Huyền.”

Chủ quầy ngậm miệng. “?”

Đệ tử nhà họ Phong lại há hốc miệng. “???”

Bầu không khí trong phòng im phăng phắc.

Một lát sau, chủ quầy lắp ba lắp bắp hỏi, “Hả?”

Rồi ông nói tiếp, “Lúc hai người đến nhà trọ đưa tên khác mà... tên này... tên này không phải tên của vị Thiên Túc thượng tiên ấy sao... vậy...”

Ông ta lí nhí lặp đi lặp lại với nét mặt rõ vẻ thảng thốt. Song đi đầu này mới thực bình thường, ai nghe thấy việc Thiên Túc thượng tiên ở quán trọ nhà mình hai ngày cũng sẽ hoảng sợ như vậy thôi.

Thế nhưng có một khoảnh khắc nào đó, trong nỗi thảng thốt lại loáng hiện một cảm xúc khác, nó thoát đến nỗi gần như chưa từng hiện ra ngoài.

Nhưng Ô Hành Tuyết vẫn thấy.

Cảm xúc ấy... là vui mừng?

Nhưng đó tựa chừng không phải hoan hỉ vui mừng, mà gần giống với chuỗi ngọc lưu ly bị bám bụi lâu ngày bỗng chốc vun vén linh hồn mà loé bừng lên một thoáng.

Ô Hành Tuyết nhớ lại một chút thì thấy ánh mắt ấy khá quen — nó gần giống như đôi mắt Y Ngô Sinh lúc nắm chặt vạt áo chàng trong sân nhà họ Hoa và kêu lên “Cứu tôi với”.

Lẽ nào ông chủ quỳ cũng bị tà ma chiếm thân, khi này nghe thấy cụm “Thiên Túc thượng tiên” mới chợt lộ nguyên hồn trong nháy mắt?

Không đúng, trông ông ta không giống, vả chăng trên cơ thể ông ta cũng không có tà ma khí.

Vậy thì là chuyện gì?

Ô Hành Tuyết thẩn thắc mắc. Chàng ngẫm lại những lời chủ quỳ kể ban này, bất chợt phát giác ra một vấn đề vô cùng vô cùng tiêu tiết...

Chủ quỳ nói rằng, sau khi viên thư sinh và thư đồng mắc nạn, ông ta nhớ đến những lời khuyên nhủ của người trong tiên môn và cho rằng quán trọ của mình quả thật là một vùng đất tai họa, từng tấc đất đều mang dáng vẻ ma mị. Cũng bởi thế mà ông thường xuyên gặp phải ác mộng, mất ngủ cả đêm.

Vì vậy, ông đã đến tìm tiên môn nhờ giúp đỡ.

Thoạt nghe qua, đây là những câu chữ rất bình thường, song giờ ngẫm lại có hơi kỳ lạ.

Nếu cuộc sống hàng ngày không an ổn, đến đêm còn trằn trọc khó ngủ, vậy vì sao ông ta không đổi sang một chỗ khác? Ông ta cam lòng đặt một cỗ quan tài rợn người trong nhà trọ, nuôi một con xác người không chắc có kiểm soát được mãi hay không, mà lại chưa từng tính đến chuyện chuyển sang một nơi khác.

Tại sao?

Vì ông không muốn đổi? Hay không thể đổi?

Ông tiếc nuôi nhà trọ này? Hay vì một lý do nào đó mà không thể rời khỏi nơi này?

Ô Hành Tuyết nheo mắt.

***

Chủ quỳ chỉ vừa chớp nhẹ mắt, bỗng thấy một cơn gió se lạnh lùa qua từ sau gáy. Ngay kế đó, mũi kiếm có thể chém lia cọng tóc phát bay đã kễ sát cổ.

Ô Hành Tuyết vừa tích tắc trước còn bắt giữ đệ tử nhà họ Phong mà giờ đã đứng sau lưng ông, tốc độ nhanh như một bóng ma.

Ông nghe Ô Hành Tuyết thấp giọng hỏi, “Khiếp sợ nơi này nhưng không rời khỏi nơi này... ông đang canh giữ cái gì à?”

Câu hỏi này tựa chừng đã khoét một lớp rách bên ngoài vỏ bọc phong kín.

Đôi mắt chủ quỳ loé lên trong giây lát, cả cơ thể rung lên kịch liệt như thể vừa choàng tỉnh khỏi một giấc mơ thật dài.

Hàng mi ông run rẩy và đôi môi hé mấp máy, trông giống đang cố gắng nói ra chuyện gì đó, song đến cùng chỉ mím môi lại rồi lắc đầu một cách chật vật. Có vẻ như ông muốn nói mà bị một thứ gì đó ràng buộc nên không thể nói ra, thậm chí còn bị ép phải phủ nhận và đưa ra giải thích trái ngược.

Dù phản ứng như vậy cực kỳ bất thường, nhưng đã khẳng định suy đoán của Ô Hành Tuyết.

Lúc trước, chàng nghe chủ quỳ kể trời trăng mây nước, còn tưởng rằng ông ta là kiểu người thích nói nhiều. Nào là cô bé kia ăn cha ruột mình, nào là thiếu gia ăn thư ông mình, đều là những chuyện chỉ cần nói sơ vài câu là có thể giải thích đầy đủ, mà chủ quỳ lại cố tình bắt đầu kể từ “lúc sân sau mọc tinh chất ngọc”.

Giờ ngẫm lại thấy hết như ông đã cố tận lực trong giới hạn cho phép để kể cho người nghe ẩn ý sự việc sau những câu chữ mịt mờ mông lung rằng, khu đất này có điểm bất thường, nhưng tôi không cách nào đi được.

Ô Hành Tuyết hỏi tiếp, “Ông đang canh giữ một thứ gì đó hay một nơi nào đó?”

“Ai bắt ông canh?”

“Rồi cả...”

Liệu có phải Tiêu Phục Huyền ở đó hay không...

Chủ quỳ căng thẳng, cố gắng hấp háy môi.

Có lẽ trong những năm gần đây, ông đã nói đi nói lại câu chuyện này cho rất nhiều người, song ai nghe thấy cũng khiếp sợ hãi hùng hoặc kiêng dè, chứ không một ai suy nghĩ sâu xa về nó cả.

Bây giờ, cuối cùng ông đã gặp được một người hỏi cặn kẽ những chuyện này, nên bất luận ra sao ông cũng muốn nói thêm chút nữa.

Chủ quỳ cất giọng nghẹn ngào, rặn ra từng chữ một để hỏi Ô Hành Tuyết một câu, “Ngài có biết... vì sao nơi đây được gọi là... Lạc Hoa Đài...”

Ô Hành Tuyết ngăn người, trong đầu cũng hiện lên một câu tương tự:

“Người có biết, vì sao nơi đó có tên là Lạc Hoa Đài không?”

***

Đêm ấy là một đêm dài trên Tiên Đô.

Hôm đó, Linh Vương Ô Hành Tuyết cũng vừa hoàn tất công sự và quay về Toạ Xuân Phong, đuổi hai nhóc đờng tử loi nhoi đi nơi khác rồi cầm một vò ngọc tử, leo lên mái hiên ngọc cao cao trên nóc toà dao cung.

Sương mù bảng lảng bên mái hiên, chàng tựa một chân vào trong ấy, chẳng khác nào đang nghiêng mình bên mép một áng mây lững lờ.

Sau khi nhấp ba chung rượu, chàng bắt đầu cảm thấy lâng lâng muốn thiếp ngủ, bèn ngả lưng xuống mái, tựa đầu lên khuỷu tay, trên mặt vẫn đeo chiếc mặt nạ thường ngày.

Thế rồi chưa bao lâu sau, chàng nghe thấy tiếng động trên mái hiên ngọc, có vẻ vừa có người khác cũng bước lên đây.

Tiếng bước chân bắt đầu đi từ nơi khác trên mái ngọc, đến gần rồi dừng lại bên cạnh chàng.

Hồi lâu sau, chiếc mặt nạ bị người nọ nhấc lên đôi chút, không gỡ ra hoàn toàn mà chỉ nhấc nhẹ góc dưới cằm.

Và rồi, giọng Tiêu Phục Huyền vang lên trong màn đêm, “Người uống rượu của ta.”

Nửa trên mặt Ô Hành Tuyết vẫn giấu sau chiếc mặt nạ, chàng cũng lười nhúc nhích, bèn không màng mở mắt đã ôn tồn trả lời nhỏ nhẹ, “Sao người ngang ngược thế, ta có đến tận ba vò ngọc tử, hai vò trong đấy là của ta, chỉ có một vò lấy chỗ người thôi. Làm sao người biết ta uống vò nào.”

Tiêu Phục Huyền đáp, “Người được.”

Gió đêm trên Tiên Đô thổi vào bên tai làm người ta thấy nhồn nhột, mặt nạ cũng có hơi khó chịu, bởi thế mà Ô Hành Tuyết híп khẽ mắt.

Chàng ng ỡ dậy, gõ mặt nạ ra rồi đưa vò rượu cho người bên cạnh. “Trả người nè.”

Tiêu Phục Huyền không nhận, chỉ nói, “L ần sau trả ta một vò nguyên.”

Ô Hành Tuyết liếc y một phát, đoạn gõ tay lên mái hiên ngọc. Hai nhóc ð ồng tử nhảy phót ra từ trong nhà, ð ứng dưới mái hiên và ngược mặt lên hô: “Thưa ðại nhân, ngài c ần phân phó ði ầu gì ạ?”

Ô Hành Tuyết nói với chúng, “L ấy một vò ngọc tử ðến cho ta, Thiên Túc bảo ta trả lại.”

Hai nhóc nọ gom tay áo, ð ồng thời đưa mắt nhìn sang Tiêu Phục Huyền, chân truy ền một thối sắc lém như ðại nhân nhà chúng, nói, “Đường đường là Thiên Túc mà sao bủn xỉn thế.”

Ô Hành Tuyết huơ chân cười nắc nẻ.

Tiêu Phục Huyền rũ mắt nhìn hai ðứa nhỏ kia, cất giọng thản nhiên, “Còn hùng h ền thêm nữa thì dọn sạch Nam Song Hạ chỗ ta.”

“...”

Đ ồng tử cứng họng, không ðáp trả ðược gì bèn co giò bỏ chạy.

Ô Hành Tuyết xét thấy trả nửa vò cũng là trả, bèn rót ba ly cho Tiêu Phục Huyền.

Đến khi Tiêu Phục Huyền uống cạn chén rồi, mới thấy Ô Hành Tuyết chỉ một vùng sơn ðã nào đó dưới nhân gian và nói, “Đường như Lạc Hoa Đài ðã lên ðền, hôm nay là mừng ba tháng ba ư?”

Tiêu Phục Huyền: “Người hỏi lịch nhân gian à?”

Ô Hành Tuyết ðáp, “Ừm, ắt là thế, ph ờ núi kia lên ðền khai trương mỗi mừng ba tháng ba, nơi ấy nhộn nhịp sôi ðộng lắm, ðôi khi ta cũng tình c ờ ghé xem.”

Tiêu Phục Huyền nhìn ánh đèn le lói theo hướng tay Ô Hành Tuyết chỉ, y cũng hơi có ấn tượng với nơi ấy bởi trước đây tình cờ lên rặng núi nọ, thế nhưng thời điểm đó không đúng dịp nên chưa có cơ hội trông thấy chợ phiên phố núi.

Ô Hành Tuyết nhìn nơi ấy một lát mới nói, “Người có biết, vì sao nơi đó có tên là Lạc Hoa Đài không?”

Tiêu Phục Huyền quay sang nhìn chàng. “... Vì sao?”

Ô Hành Tuyết nói, “Rất lâu về trước, trước khi có cả Linh đài, ở đó có một cây thần mộc, sinh trưởng nơi nào sẽ mọc ra tinh chất ngọc ở nơi ấy, lúc cánh hoa rơi sẽ rải dài suốt mười hai dặm, từ đây có tên Lạc Hoa Đài. Bây giờ ở nơi ấy vẫn còn sót một ít tinh chất ngọc.”

Nhiều vị thần tiên từng nghe qua câu chuyện về thần mộc rồi, nhưng số người thật sự biết được thì rất ít ỏi. Nghe đồn cây thần nọ kiến hiệu khởi tử hoàn sinh, và cũng có lời đồn rằng chuyện đó không đúng. Chỉ có một tin đồn xưa giờ chưa từng thay đổi là từ sau khi Linh đài xuất hiện thì cây thần không còn trên đời nữa, nó biến mất hoàn toàn như thể chưa từng tồn tại.

Đã rồi về sau, đôi khi người đời lại thắc mắc không rõ từ đâu một nơi vắng cây thiếu hoa và nổi tiếng với chợ phiên phố núi lại có tên “Lạc Hoa Đài”.

Tiêu Phục Huyền liếc nhìn Ô Hành Tuyết và hỏi, “Vậy vì sao người biết nguồn gốc của Lạc Hoa Đài?”

Ô Hành Tuyết đáp, “Bởi trước đây ta sinh ra ở nơi đó.”

***

Nhờ câu hỏi của ông chủ quầy, Ô Hành Tuyết mới nhớ lại một vài mảnh nhỏ linh tinh về Lạc Hoa Đài, để rồi liên tưởng đến tinh chất ngọc bất chợt mọc ra ngoài sân sau quán trọ...

Chàng lập tức biết thứ đang được canh giữ ở nơi đây là gì, và cũng biết Tiêu Phục Huyền đang ở đâu.

Có lẽ cây thần mộc kia không biến mất hoàn toàn, mà vì một nguyên nhân nào đó đã dẫn đến việc Thiên đạo Linh đài phong ấn nó lại.

Chàng chưa biết Tiêu Phục Huyền bị kéo vào đây bằng cách nào, nhưng có thể đoán chắc nếu bây giờ muốn vào trong phải tìm bằng được cửa vào khu cấm địa kia.

Ô Hành Tuyết bất chợt ngược mắt, hỏi chủ quỳ, “Rãnh đá chỗ mộc ra cảnh ngọc trong nhà ông nằm ở đâu?”

Nếu tinh chất ngọc xuất hiện ở nơi có thần mộc, vậy đi tìm chỗ có cảnh ngọc chắc chắn không lệch được.

Chủ quỳ khàn giọng trả lời, “Trong sân.”

Sân nhà trọ này cũng được xây làm ba tầng tựa lưng vào núi, tạo thành một vòng tròn bao quanh một nửa gian nhà khách.

Tầng một đặt một cái giếng, bên trên có giàn che nắng và xung quanh là vách núi. Ở hai tầng còn lại trồng một vài loại cây cầu phúc lành và cát tường, bên dưới tầng cây cũng đặt vào vách núi.

Trong sân vườn to rộng đến vậy, nơi nơi chất đủ loại đá tảng, đá phiến, và đâu đâu cũng thấy rãnh đá.

Song, chàng nhất định phải tìm bằng được vị trí chính xác nhất, bởi cấm địa được tạo ra để người khác khó nhận thấy thì chắc chắn lối vào của nó không lớn.

Ô Hành Tuyết lia mắt bao quát một vòng rồi hỏi chủ quỳ, “Rãnh đá ở phía nào?”

Ông chủ quỳ duỗi ngón tay chỉ về bên trái, Ô Hành Tuyết thoáng nhìn theo hướng ông ta chỉ rồi nhanh chóng ngoảnh đầu bỏ đi theo chiều hoàn

toàn ngược lại.

Ông chủ quỳ: “...”

Nơi đó là cấm địa, và chủ quỳ bị áp đặt nhiều hạn chế, đến nói còn không nói ra được. Thế thì phương hướng ông ta chỉ dĩ nhiên là hướng sai.

Trong trường hợp chỉ sai hướng như vậy, hẳn nhiên muốn đưa người đi càng xa càng tốt. Vậy nên dù chủ quỳ không nói thẳng ra miệng được thì Ô Hành Tuyết cũng có thể dựa theo lời ông ta mà tìm đúng đường.

Sau khi đi được một lúc, chàng lại hỏi chủ quỳ lần nữa.

Lần này, chủ quỳ ngừng lại một chút rồi mới chỉ về hướng đông nam.

Ông ta những tưởng người kia sẽ đổi hướng đi sang phía tây bắc, ngờ đâu lúc này Ô Hành Tuyết lại tin lời ông. Chàng chuyển hướng đi theo đúng vị trí ông ta chỉ và rẽ về phía đông nam.

Chủ quỳ: “...”

Cứ đi vài chập như vậy, ông chủ quỳ sắp uất nghẹn tới nơi, còn Ô Hành Tuyết lại canh hướng hoàn toàn chính xác.

Cuối cùng, chàng dừng chân ngay bên rìa một đồng đá vô cùng kín đáo không bắt mắt.

Trông nó bình thường như những mảng tường chịu đông bão gió mưa lâu ngày nên sụp xuống thành đá, nằm ngổn ngang trong một góc mà không ai dọn dẹp, đâm ra bám đầy rêu phong, gần như không thấy được khe hở.

Ô Hành Tuyết giơ tay sờ lên bức tường bị nứt nẻ, ngoái đầu hỏi mấy đệ tử nhà họ Phong, “Các vị có thể khoét một lỗ ở chỗ này được không? Làm cách nào đỡ ồn ào nhất ấy.”

Mấy đệ tử nhà họ Phong nhìn nhau, dường như họ hãy còn bị chấn động trước thông tin người bị mất tích là Tiêu Phục Huyền, đến tận giờ vẫn chưa hoàn hồn. Đặc biệt là cô nương thủ lĩnh. Trong tay nàng còn càn

mấy tấm phù tim h ần chưa kịp viết tên Tiêu Phục Huyền, và giờ cũng không c ần dùng đến nữa r ồi.

Nghe Ô Hành Tuyết hỏi vậy, nàng sững sờ giây lát mới kịp phản ứng và nói, “Có thể thử, nhưng nhớ không mở ra được thì sao?”

Ô Hành Tuyết nhìn họ và trả lời, “Thì ta cũng chỉ đành náo động hết mức có thể thôi.”

Chỉ c ần ra tay xé thật mạnh, đến thời điểm ảo cảnh bị lung lay sắp sụp thì chính những nơi được bảo hộ chắc chắn nhất là những nơi trông bất thường nhất.

Ô Hành Tuyết càng nghĩ càng thấy biện pháp này vô cùng khả thi, bèn muốn ra tay ngay lập tức.

Chỉ trong nháy mắt, mây đen ùn ùn gào thét ùa v ềkhắp b ầu trời tối thăm thăm trên phố núi Lạc Hoa, sấm sét r ền vang, một nửa bức tường sụp kia cũng bắt đầu rung lắc dữ dội tưởng chừng như hàm răng đánh lập cập không thể kiểm soát trong cơn rét cùng cực.

Ngón tay trắng nhợt lạnh như băng của Ô Hành Tuyết đã cong lên.

Khí kình cu ồn cuộn trong người đang muốn điên cu ồng trào ra bên ngoài, chàng bất chợt cảm thấy có một bàn tay vươn ra từ giữa màn sương mù núi thăm và nắm lấy tay mình.

Chàng ngần ngơ thốt, “Tiêu Phục Huyền?”

Ngay sau đó, những ngón tay cong lên căng cứng của Ô Hành Tuyết thả lỏng ra.

Sương mù dày đặc ập vào mặt — chàng bị bàn tay nọ kéo vào cấm địa.

Lời tác giả:

QAQ

Chương 40: Mặt người

Vừa tiến vào cấm địa, Ô Hành Tuyết tính mở miệng nói chuyện thì bị khói pháo trước mặt xộc thẳng vào khiến chàng sặc sụa, ho đến độ sườn mặt và cổ đầu ửng đỏ.

Ngay sau đó, một người chặn lại trước mặt, cản cơn gió mang theo tro bụi, nhờ thế mà chàng mới vơi đi một chút và ngừng ho khan.

Ô Hành Tuyết giương mắt lên nhìn thì thấy quả nhiên là Tiêu Phục Huyền.

Trên người Thiên Túc thượng tiên cũng bám đầy khói bụi, hẳn nhiên bị mắc vào người do đã ở trong cấm địa này giờ. Khi gió lộng qua áo quần y cũng khiến người cộm họng.

Nhưng Ô Hành Tuyết im thin thít.

Chàng chỉ nheo mắt lại và cố nhẫn nhịn nuốt ngược cơn ho vào trong, gắng gượng đến mức máu nóng dồn lên khiến khoé mắt không khỏi đỏ hừng.

“Ở đây khói sương nồng nặc, sát khí nặng nề, người không nên —” Tiêu Phục Huyền đưa mắt lướt ra đằng sau, song khi ngoái đầu nhìn lại thì chợt im bật.

Ô Hành Tuyết thấy y nhìn mình thì hơi thắc mắc, “Làm sao thế?”

Tiêu Phục Huyền trả tằm mắt về “... Không có gì.”

Ô Hành Tuyết: “?”

Ô Hành Tuyết: “Ta không nên thế nào?”

Tiêu Phục Huyền: “Không có gì.”

Ma đầu có hơi bối rối. Tuy vậy, chàng đoán rằng khả năng cao Thiên Túc thượng tiên muốn nói “Người không nên đến đây vào lúc này”, bèn không nén lòng được mà vạch ra lý do, “Không phải ta muốn làm càn mà vào. Bởi huynh không ở trong nhà trọ nên không biết, ông chủ quỳ niêm nở hiếu khách lắm nên bày hẳn một màn diễn.”

Tiêu Phục Huyền nhìn sang. “Màn diễn gì?”

Ma đầu ngẫm nghĩ một chút rồi bắt đầu tố cáo, “Ông ta có một xác người không biết đã bao lâu rồi, đêm hôm khuya khoắt ngủ không được lại đi ng ã kè kè bên cạnh giường ta. Nửa đêm ta giật mình tỉnh giấc, vừa ngoái đầu nhìn đã thấy con đó, ta... ta sợ mất hồn mất vía.”

Tiêu Phục Huyền: “...”

Nét mặt Thiên Túc thượng tiên bắt đầu chuyển biến sang biểu cảm khó lòng diễn tả cho trọn. Y mấp máy môi, dưới ánh nhìn ra hiệu của ma đầu mới đành không cam tâm mà tiếp lời m ã chuyện, “Sau đó rồi sao?”

Ma đầu vô cùng hài lòng, bèn tiếp tục nói, “Sau đó xảy ra xung đột nho nhỏ và kéo nhà họ Phong đến. Bọn họ vừa xuất hiện đã ném một đồng tro giấy lên người ta rồi bảo là phù dò ma, cái thứ gì bừa bọn còn bụi bặm, bám dơ hết cả người ta...”

Vừa tỏ vẻ hơi ấm ức bực bội, chàng vừa cúi đầu phủi quần áo mấy cái, phủi ra một ít tro giấy còn sót lại thật.

Chàng giơ đầu ngón tay bắm một hạt tro lên. “Xem này.”

Thiên Túc thượng tiên liếc nhìn ngón tay nọ, một h ã lau sau mới “Ừm” một tiếng cho hay đã thấy.

Trên người ma đầu không có lấy một vết xước, hiển nhiên không phải chịu khổ sở gì trong câu chuyện này. Tiêu Phục Huyền tất nhiên là biết vậy, nhưng cũng không đành đôi mắt đang đau đáu nhìn mình.

Y im lặng một hồi, cuối cùng vẫn hỏi một câu, “Ra tay à?”

Ô Hành Tuyết nói, “Họ xuất kiếm.”

Tiêu Phục Huyền: “...”

Nói đến đây, dường như ma đầu cũng biết hơi lỗ rỗ, bèn tức thì đổi chủ đề và nói, “May mà không gây chuyện quá ồn ào, họ nghe ta giải thích vài câu thì không hô chém hô giết nữa mà đổi ý định, giúp ta đi tìm huynh.”

Nghe đến đây, Tiêu Phục Huyền lay nhẹ ánh mắt.

Lát sau, y hỏi, “Tìm bao lâu rồi?”

Sương khói trong cấm địa mang hơi nóng hừng hực, có lẽ bởi vậy mà giọng y nghe vào không mấy lạnh đậm mà thấp thoáng lộ ra đôi chút ôn tồn.

Ô Hành Tuyết nghe thấy thì ngần ngại, con tim chợt thốn thức.

Lạ kỳ thay, nhưng nhớ vẫn vợ bị ép xuống khi nãy lại nhen nhóm lần nữa, nhen nhóm một cách vô cớ, bởi rõ ràng người chàng mất cả đêm để tìm đang ở ngay trước mắt.

“Ừm?” Ô Hành Tuyết nhỏ nhẹ thốt, “Thật ra cũng không bao lâu, có đi đâu lối vào cấm địa được giấu kín quá, hình như chủ quây còn bị hạ lệnh phong khẩu nên mất cả buổi trời cũng không nói ra được câu nào hữu ích, mà năng lực của mấy người nhà họ Phong cũng có hạn, bảo họ mở giúp ta một khe hở mà cứ nấn ná cả ngày không chịu ra tay, làm mất thời gian vì mấy chuyện không đâu —”

Nói đến đây, chàng chợt lặng thinh. Vì khi vừa nâng mắt lên đã nhìn thấy ánh mắt chăm chú chưa hề rời đi của Tiêu Phục Huyền.

Ô Hành Tuyết định hỏi “Sao thế” thì thấy Tiêu Phục Huyền bất chợt giơ tay lên, ngón tay cong lại và chạm nhẹ lên đuôi mắt chàng.

Ô Hành Tuyết nín thinh trong chớp mắt.

Vì sắp bước vào kiếp kỳ, cơ thể chàng lạnh cảm như băng. Khi ngón tay đối phương chạm vào da, chàng có thể cảm nhận rõ rệt hơi ấm, bởi thế mà đến mãi một lúc lâu sau, đuôi mắt hầy còn nóng bỏng.

Dường như cảm xúc ngay nháy mắt ấy quá đối tượng tự nên một số hình ảnh rời rạc lại hiện lên trong đầu. Sao mà càng đến gần Lạc Hoa Đài, chàng lại càng nhớ về thời quá vãng nhiều hơn.

Bên trong bức tranh nhạt nhoà chợt lướt qua đó, cận kề ngay trước mắt chàng là dấu ấn chữ “Miễn” đang sáng dần lên, hệt như ánh lửa vàng lấp lánh.

Ánh sáng chói loà ấy làm chàng nheo mắt, kế tiếp bị người chạm nhẹ lên đuôi mắt.

Chàng trông thấy Tiêu Phục Huyền vân vê ngón tay và thì thầm, “Uớt rồi.”

...

Rèm mi Ô Hành Tuyết run lên.

Chàng sờ đuôi mắt theo bản năng, chạm vào hơi ấm còn sót lại từ ngón tay Tiêu Phục Huyền giúp lòng chàng ửng yên trở lại, tựa như một chú cáo tuyết được vuốt xuôi lông.

Khẽ khàng đấu tranh trong âm thầm đôi chút, chàng hỏi, “Vừa rồi mắt ta dính tro giấy nhà họ Phong à?”

Tiêu Phục Huyền thấp giọng ầm ừ, sau một lúc mới mở miệng nói, “Không phải.”

Không phải?

Vậy tại sao huynh...

Ô Hành Tuyết nhìn y.

Sau một lúc nữa, giọng trầm thấp ấm áp vọng lên trong khói sương, “Dịch dung bị phai, ta sửa lại một chút.”

Ánh mắt Ô Hành Tuyết lung lay.

***

Khói sương sau lưng Tiêu Phục Huyền đã tản ra đôi chút, chỉ vừa lay động ánh mắt, trước tầm nhìn chàng đã hiện ra trăm dặm đất hoang cằn cỗi.

Ô Hành Tuyết nheo mắt, hỏi, “Vì sao đất ở đây cằn cỗi đến vậy?”

Tiêu Phục Huyền ngoái đầu nhìn thoáng qua. “... Không biết, lúc ta đến đã như vậy rồi.”

Mùi cháy khét nặng nề vô cùng khiến Ô Hành Tuyết không khỏi băn khoăn, bèn lẩm bẫm, “Thật à?”

Tiêu Phục Huyền giữ mắt nhìn thẳng, nói, “Thật.”

Ô Hành Tuyết không nghi ngờ y, tiếp tục hỏi, “À phải, sao huynh lại đến cấm địa này?”

Tiêu Phục Huyền nói, “Lúc nửa đêm, ta nghe được một giọng nói.”

Ô Hành Tuyết thấy lạ, hỏi, “Giọng gì cơ?”

Tiêu Phục Huyền: “... Giọng người.”

Ô Hành Tuyết: “?”

“Giọng ta?” Ô Hành Tuyết càng thấy lạ thường. “Giọng truyền đến từ đâu, nói gì cơ?”

Tiêu Phục Huyền đáp, “Từ trong sơn, không nói gì, chỉ gọi tên ta.”

Khi đó trời đã về khuya, tiếng gọi “Tiêu Phục Huyền” dẫu khẽ vô cùng nhưng lại rõ ràng khôn kể, chắc chắn y không nghe nhầm.

Ban đầu, Tiêu Phục Huyền còn tưởng người cuộn mình trên giường vì quá lạnh nên kêu tên y, bèn xoay người kiểm tra nhiệt độ đối phương. Thế rồi lại nghe thêm một tiếng nữa.

Y lại tưởng là tượng thần trong túi gấm treo bên hông.

Đến khi nghe tiếng gọi lần thứ ba, y mới phát giác âm thanh kia vọng vào từ bên ngoài sân.

Nếu đây là ngày thường, biết được Ô Hành Tuyết thật đang nằm yên trên giường rồi, chắc chắn y sẽ không bị âm thanh từ bên ngoài kia làm phân tâm mà chỉ cần chém một nhát kiếm sang là được.

Thế nhưng, vì đây là ảo cảnh trong phố núi Lạc Hoa nên y hơi do dự. Lý do vì bên trong phố núi không chỉ có Ô Hành Tuyết hiện tại, mà có lẽ còn có Ô Hành Tuyết của năm xưa.

Y không thể hấp tấp xuất kiếm.

Bởi vậy, y bước đến cửa sổ và mở một cánh ra, dỗi mắt về hướng phát ra âm thanh. Thế mà nơi đó tối đen không ánh sáng, chẳng cách nào thấy được bóng một ai.

Xét thấy khoảng cách không xa, Tiêu Phục Huyền bèn không tách linh thần ra khỏi thể xác mà chỉ thả một sợi linh thức từ đầu ngón tay vào trong sân để thăm dò.

Giọng nói kia truy đến từ một góc tường trong sân, dòng linh thức y vừa chạm đến góc tường nọ đã thành linh cảm thấy một cơn gió lộng lên từ đất phẳng, cuốn cả người y vào bên trong.

Đến khi y đánh tan cơn lốc thì thấy mình đã đứng nơi đây.

“Thật kỳ lạ quá,” Ô Hành Tuyết nói. “Trong phòng có đến hai người, nhưng sao lại chỉ kéo một người vào trong? Không lẽ cấm địa này biết nhận ra người hay sao?”

Nhưng dù có nhận ra người đi chẳng nữa thì cũng nên nhận chàng, chứ sao lại là Tiêu Phục Huyền?

Dù sao, năm xưa chàng đã từng nói mình ra đời ở đây cơ mà. Nếu tính theo ngu ồn gốc thì quan hệ của chàng còn sâu nặng hơn.

Ô Hành Tuyết suy tư một hồi, cuối cùng chỉ kết luận ra một đáp án — không phải cấm địa chủ động kéo Tiêu Phục Huyền vào, mà có ai đó đã nhúng tay chỗ này hòng kéo Tiêu Phục Huyền vào trong cấm địa.

Trong trường hợp đấy, vấn đề này có chút thâm thúy...

Trên đời này, có bao nhiêu người có khả năng hạ chiêu như vậy với Thiên Túc thượng tiên?

Ô Hành Tuyết hãy còn nghi ngờ ngẫm trong đầu, đã nghe Tiêu Phục Huyền nói, “Người vừa nói nơi này là cấm địa? Có nghe được chuyện gì à?”

Ô Hành Tuyết hơi bối rối, vừa tính hỏi “Huynh không biết à?”, thì đã nhanh chóng nhận ra, lúc ông chủ nhà trọ kể chuyện Tiêu Phục Huyền không có ở đó nên không nghe được. Còn câu “Lạc Hoa Đài từng có một gốc thần mộc” trên Toạ Xuân Phong khi xưa cũng là lời hàng trăm năm về trước, có nghe qua cũng chưa hẳn nhớ rõ. Mà dù nhớ rõ cũng chưa chắc sẽ lập tức liên hệ đến ngay được.

Hướng hồ...

Ô Hành Tuyết nhìn về nơi xa, suốt dải đất hoang cằn cỗi này đến một cành cây cũng không thấy. Vừa nãy mà không tình cờ nhớ đến đoạn đối thoại trên Toạ Xuân Phong kia thì ắt chính chàng cũng không cách nào đoán được đây là chốn niêm phong cây thần.

Vả chẳng, mặc dù nói là niêm phong nhưng chàng cũng không nhìn thấy dấu vết nào của thuật phong ấn. Ngoại trừ khói sương dày đến ngạt thở phát ho, có thể nói mặt đất hoang cằn cỗi này hoàn toàn tĩnh lặng.

“Huynh vừa vào thì nơi đây đã im lìm đậy tử khí như thế này à?” Ô Hành Tuyết hỏi.

Tiêu Phục Huyền đáp “Ừm”.

Ô Hành Tuyết lại hỏi, “Không gặp phải trận pháp linh tinh gì à?”

Tiêu Phục Huyền: “Không.”

Ô Hành Tuyết tự nhủ *thật kỳ lạ*. Nhớ ban nãy còn nghe Tiêu Phục Huyền bảo “sát khí nặng nề”, chàng mới phân vân hỏi, “Vậy sát khí huynh nói là ở đâu?”

Dường như Tiêu Phục Huyền hơi ghen lời, đoạn dậm giọng đáp, “Hừ người thôi.”

Ô Hành Tuyết: “?”

“Nếu đã vào đây rồi...” Tiêu Phục Huyền trông như hơi nhức đầu, “thì không có gì để bàn nữa.”

Ô Hành Tuyết nhìn xuyên qua màn sương khói, thấy có thứ lơ mơ gì đó ở phía xa xa.

Chàng nheo mắt lại, vờ vờ Tiêu Phục Huyền. “Ở đằng kia... có một căn nhà phải không?”

Tiêu Phục Huyền: “Chắc là một đền thờ, ta vốn đang định sang đó xem.”

Ô Hành Tuyết: “Nhưng?”

Tiêu Phục Huyền: “... Nhưng loáng thoáng nghe thấy ở bên ngoài có người nói ‘Nếu không mở được thì sẽ náo động hết mức có thể’.”

Có người: “...”

Ô Hành Tuyết im re một lúc rồi mới duỗi tay đẩy Tiêu Phục Huyền đi về phía trước. “Đi thôi đi thôi, ta không nói.”

***

Họ bước qua mảnh đất hoang cằn cỗi và trông trải đến dị thường kia, rồi dừng chân trước bóng đen nọ.

Đúng như Tiêu Phục Huyền nói, đây đích thị là một đền thờ, được dựng đơn lẻ đến dị thường trên mảnh đất khô cằn. Phía bên ngoài đền thờ xây bằng gỗ sẫm màu, bệ thờ bên trong và nền đất được lát bằng bạch ngọc.

Được thờ phụng trên bệ là một pho tượng nho nhỏ cũng đeo bằng bạch ngọc. Rất khác với những tượng thần thường gặp, pho tượng này không toát ra thần thái trang nghiêm, uy nghi và từ bi; đó là một người thiếu niên đang tựa lưng vào một thân ngọc thụ cao ngất.

Pho tượng này không chạm mặt nên không biết thiếu niên nọ trông ra sao, song nhìn qua thôi có thể thấy người này cao ráo và hiên ngang. Sau lưng pho tượng đặt một phiến bia đá có khắc chữ bên trên, dòng chữ trên cùng hẳn là tên húy của người thiếu niên này.

Một cái tên kỳ lạ: Bạch Tướng.

Ô Hành Tuyết định lấy tấm bia ra xem thử thì chợt nghe được một giọng nói xa xăm vang lên, “Không được chạm vào, người sẽ chết...”

Ô Hành Tuyết sựng tay.

Giọng nói nọ đến bất ngờ và kỳ dị, chàng đưa mắt nhìn một vòng cũng không phát hiện ra điểm khởi nguồn của nó. Tiêu Phục Huyền vung kiếm gạt mảnh vải bàn thờ, bên dưới bệ thờ chỉ có một lư nhang đựng đầy tro chứ không có người nào.

Ô Hành Tuyết suy tư giây lát, bỗng thấy có gì đó không ổn.

Giọng nói kia không giống như phát ra từ xung quanh, mà hình như là...

Từ trên đỉnh đồi.

Chàng nhíu mày, lập tức ngược mặt lên trên.

Và nhìn thấy trên xà nhà cao trên đỉnh miếu thờ dày đặc những gương mặt người... như thể toàn bộ mái nhà nhưng nhúc nhích toàn người bị treo ngược thân, chân móc lên trên và đầu chúc xuống dưới.

Ô Hành Tuyết: "..."

Ma đầu suy xét thì thấy với tình cảnh này, hoàn toàn có thể với tay níu tay áo Thiên Túc thượng tiên.

Số lượng mặt người quá là đông đảo, có đủ nam nữ già trẻ lớn bé, mà mặt ai nấy đều trắng bệch. Khi cơn gió thoáng lướt nhẹ qua cũng làm lung lay sợi dây cột chân họ và vang lên tiếng cọt két khe khẽ.

Trong phút chốc, không cách nào nhận ra rốt cuộc câu "Không được chạm vào, người sẽ chết" đến từ gương mặt nào.

Cả chàng và Tiêu Phục Huyền đầu cau mày mà ngược mặt nhìn lên chúng.

Đang khi tìm kiếm, giọng nói nọ lại vang lên vẳng vẳng, "Cấm địa này phủ tầng tầng lớp lớp đao trận hoả trận, đi kèm tám mươi một đạo Cửu thiên Huyền lôi, thế mà chẳng mấy đã bị phá tan toàn bộ..."

Ô Hành Tuyết: "?"

Chàng có hơi kinh ngạc. "Đao trận? Hoả trận? Cửu thiên Huyền lôi? Ở đâu cơ?"

Giọng nói kia lại vang lên, "Hắn đã phá tan hết, chúng ta đều nhìn thấy."

Ô Hành Tuyết ngẩn người đôi chốc mới ngờ ra "Hắn" trong lời giọng nói kia nhắc đến là ai.

Thành thử, chàng hé khẽ miệng và quay đầu nhìn Tiêu Phục Huyền.

"Huynh..." Ô Hành Tuyết nhỏ nhẹ hỏi, "huynh vừa mới nói từ lúc bước vào đây thì cấm địa này đã im lìm tử khí như vậy rồi?"

Tiêu Phục Huyền: “...”

“Huynh nói ở đây không có trận pháp, không nhìn thấy bất kỳ thứ gì?”

“Còn nói sát khí nặng nề chỉ để hù dọa ta.”

Tiếng cười giễu cợt văng lại từ trên đỉnh đầu, đám mặt người đó lần lượt há miệng hô thành tiếng, âm thanh nhẹ nhàng như mây gió, “Giả.”

“Giả.”

“Gạt người thôi.”

...

Đúng thật là giả.

Ngay khi vừa bước vào cấm địa đã gặp núi đao biển lửa trải kín không một chỗ trống, vốn không chừa bất kỳ cơ hội nào cho người ta có thể thở được. Trừ phi sử dụng tường người để bảo vệ bản thân, bằng không đoán chắc nếu người yếu một tí lọt vào đây sẽ không có cơ may tìm được hy vọng sống sót nào.

Bởi lẽ đó, Tiêu Phục Huyền không cách nào phân tách thần thức để trở về nhà trọ và báo tin cho người đang ngủ say.

Cho đến khi sát khí vơi đi quá nửa, tiếng động bên ngoài cấm địa mới dần loáng thoáng lọt vào tai y.

Vừa nghe đoạn đối thoại giữa Ô Hành Tuyết và người nhà họ Phong, Tiêu Phục Huyền vừa cầm mấy đạo huyền lô cuối cùng. Tay bồ trường phong chém ngang biển lửa, hiên ngang vung kiếm khí vô biên đang quét đi sạch sẽ hàng chục dặm lửa đỏ hừng hực.

Sau khi ánh lửa cuối cùng lụi tàn, mảnh đất hung trở nên căn cõi, không còn thấy sát chiêu nào nguy hại tính mạng nữa, y mới rũ bỏ bụi đất trên thân kiếm, bước dài một bước tới lối vào cấm địa.

Y còn chưa kịp xem xem trong cấm địa này có thứ gì, còn không ngó ngang gì đến bóng dáng đèn thờ đằng xa chứ đừng nói chi đến việc tìm hiểu xem nơi cấm địa này đang phong ấn thứ gì.

Sau khi quệt mu bàn tay lau sạch tàn tro bám lại trên cằm, y tra kiếm vào vỏ, xong xuôi mới duỗi tay kéo người đứng bên ngoài vào trong.

Lời tác giả:

Để mọi người đợi lâu... chương này viết lần đầu không đúng lắm nên tui viết lại lần nữa.

Chương 41: Chuyện giả

Những người treo ngược trên đỉnh đầu nhốn nháo nói chuyện.

Giọng họ vắng vắng như vô số ngu ồn âm thanh va vọng vào nhau, xong lại cười khúc khích, tiếng cười thoát g ãn thoát xa đan xen trong tiếng dây thừng lay cọt két r ãi càng lúc càng trở bên bên nhọn, đến cuối cùng g ãn như toàn bộ cấm địa bị phủ trùm trong tiếng cười khằng khặc.

Tiếng cười lạnh lạnh vang lên một lúc dài r ãi đột ngột dừng bật trước nét mặt khó coi của Thiên Túc thượng tiên.

Không một ai cất lời, cả căn miếu chìm vào sự tĩnh mịch...

Dù cảnh tượng thật sự quái dị, song ma đầu không khỏi cảm thấy hơi bu ồn cười.

Ô Hành Tuyết thu lại nét cười trước khi Tiêu Phục Huyền đưa mắt sang, nghiêm nét mặt mà hỏi, “Các người là người phương nào?”

Sợi thừng lung lay, những người nọ lắc lư chân chậm theo. Vì họ bị treo ở đây quá lâu r ãi nên cả cơ thể lẫn mặt và cổ đều bị trĩu xuống dài ngoẵng, biến dạng hoàn toàn không còn nhận ra hình thù vốn dĩ.

“Chúng ta?”

“Chúng ta là người phương nào?”

“Ha ha ha ha ha.”

Nghe thấy câu hỏi này, không rõ vì sao mà họ bật cười khanh khách, r ãi sau một h ãi lại lặng đi l ãn nữa và cất lời bằng thứ giọng điệu th ãn th ãn mà rằng --

“Chúng ta đã chết.”

“Đừng nói bừa, chúng ta còn sống.”

“Thế thì đã chết, nhưng vẫn còn sống.”

“Ôi...”

Tiếng thở dài không biết từ người nào, kéo theo những tiếng thở dài liên hồi nối tiếp từ những người khác, khiến người nghe vào cực kỳ bức bối.

Ô Hành Tuyệt nheo mày, cảm thấy những người này không giống với tà ma, vật tính âm, hay thậm chí là những bá tánh bị triệu hoán đến thung lũng Đại Bi mà chàng gặp lúc trước.

Vật tính âm và tà ma cấp thấp không thể nói chuyện, chúng chỉ láo nháo như những sinh vật chưa khai trí, không biết gì khác ngoài đói và ăn. Những tên phát triển hơn có thể sống không khác gì con người, chúng học đóng giả cách sinh hoạt như người sống, nếu năng lực kém khó lòng phân biệt được. Thậm chí những bá tánh gặp nạn bị triệu hoán cũng nói năng khá rành mạch khi chưa bị phát hiện.

Đây là lần đầu chàng đương đầu tình huống thế này, không biết nên nói thế nào.

“Bọn họ là gì?” Ô Hành Tuyệt nín Tiêu Phục Huyền một chút và hỏi nhỏ.

“Không biết,” Tiêu Phục Huyền nói.

Có muôn vàn những thứ lạ lùng trên thế gian, hình thù linh hồn vô cùng đa dạng, dù là thần tiên cũng chưa chắc từng thấy hết cả hay liếc mắt nhìn liền biết ngay đó là gì. Thiên Túc thượng tiên vốn đã kiêu lời, còn không thích nói sai sự thật, một khi không đoán ra vật đó là gì thì khi hỏi chắc chắn sẽ đáp “Không biết”.

Thói quen này trên Tiên Đô vang danh đã lâu, nhưng lần nào cũng bị chính người này phá mất.

“Vậ huynh nói bừa một loại đi,” Ô Hành Tuyết nói.

Tiêu Phục Huyền: “...”

Tiêu Phục Huyền: “Trói.”

Ô Hành Tuyết: “Hửm? Đó là gì thế?”

Ma đầ này lập tức trưng vẻ mặt “Thượng tiên tuyệt vời quá” và kính cẩn lắng nghe.

Kính cẩn đến mức Thiên Túc thượng tiên bất chấp tất cả và mở miệng nói tiếp, “Nhờ có linh phách mà phàm nhân có thể bước vào luân hồi sinh tử, khi người ta chết, linh phách sẽ bước vào vòng luân hồi kế tiếp. Hoa nở rồi tàn, tuần hoàn lặp lại. Nhưng linh phách và thể xác không phải lúc nào cũng đồng hành. Có một số người dù thể xác đã chết, nhưng vì một lời hứa hay một ước hẹn nào đó, hoặc mang chấp niệm chưa nguôi mà linh phách vẫn vương vấn không rời đi, sống lang thang tháng ngày như người sống, đó gọi là *chấp*. Trường hợp ngược lại, thể xác chưa chết nhưng linh phách đã bị lột sống ra rồi dùng biện pháp nào đó để trói lại khiến họ không cách nào thoát được, nó tạo thành *trói*.”

Tiêu Phục Huyền nói, “Trông dáng vẻ bọn họ có hơi giống *trói*.”

Ô Hành Tuyết vẫn còn cảm thấy bình thường lúc nghe đến “chấp”, dù gì đó cũng là chấp niệm chưa nguôi ngoai của chính bản thân khiến họ không muốn rời khỏi. Thế nhưng đến “trói” thì lạnh tanh cả mặt...

Chàng suy tư chốc, hỏi, “Linh phách bị trói buộc, vậy thân thể họ thì sao?”

Tiêu Phục Huyền nói, “Thân thể vẫn ở nơi họ thường ở, không chết không tan và cũng không thể rời khỏi, nhìn vào khó lòng phân biệt.”

Ô Hành Tuyết: “Đến huynh cũng cảm thấy khó phân biệt? Tại sao vậy? Vì họ không giống người chết nên không có thi khí à?”

Trước đây, Tiêu Phục Huyền từng gặp qua một vài “trói” đó đây rồi, bèn giải thích, “Cơ thể của những người bị trói là bất tử, song họ không biết chuyện gì xảy đến với mình. Lâu ngày như vậy, chính bản thân họ cũng bị lừa.”

“Lừa như thế nào?”

“Họ sẽ tiếp tục sống lại.”

Ô Hành Tuyết nghe thấy mà sửng sò, “Ý huynh là... thân thể họ sẽ quay về trạng thái trẻ sơ sinh, chào đời lại lần nữa rồi sống tiếp lần nữa?”

“Không bắt buộc khởi đầu từ sơ sinh, cũng không bắt buộc cần sống đến già. Việc này tùy thuộc nào mỗi người.”

Ô Hành Tuyết suy xét tình huống như vậy, cảm thấy quả thật có phần rùng rợn — một thể xác ngay cả linh phách cũng không còn, thì sống có khác gì một xác chết biết đi. Thế nhưng người đó lại hoà mình trong đám đông người sống, sẽ có quá trình lớn lên, sẽ thay đổi diện mạo theo năm tháng, sẽ nói sẽ cười cùng mọi người xung quanh.

“Nếu vậy quả thật đến thiên tiên cũng khó lòng phân biệt...” Ô Hành Tuyết nói. “Thế nhưng những người thân ở cạnh bên ắt là sau mấy chục năm có lẽ sẽ nhận ra.”

Song, chỉ e một khi nhận ra, người kia sẽ bị kinh sợ đến điếng hồn mất!

Cứ thử tưởng tượng, có một người luôn chung chạ gối, hoặc người thân trong gia đình, hoặc bạn bè hàng xóm ngày ngày luôn gặp gỡ nói cười với chúng ta, bỗng một ngày nào đó ta nhận ra dường như người kia đã không phải là người sống từ rất lâu rồi... có bao nhiêu thường dân bá tánh có thể chịu nổi cú sốc nặng nề như vậy?

Tuy thế, người đón đau nhất hẳn vẫn là chính họ.

Ô Hành Tuyết chợt cảm thấy những người bị treo ngược nơi đây thật đáng thương, chàng ngẩng đầu lên hỏi, “Các người bị treo ở đây bao lâu rồi?”

Những người đang lung lay trong gió thình lình xoay lưng về phía chàng, rồi chầm chậm dờn về phía trước. Vì bị treo ngược như vậy nên khoé môi bọn họ trĩ xuống tận hai bên má, trông như thể đang treo một nụ cười kỳ dị bất khả kháng trên gương mặt.

“Ta... ta không nhớ nữa.”

“Lâu lắm rồi, đã lâu lắm rồi.”

“Gần trăm năm?”

Ô Hành Tuyết nghĩ thầm: Thảo nào những người bị treo ngược này lại nói năng bất nhất như vậy, lúc thì bảo còn sống, lúc thì nói đã chết, người này xọ người nọ lại càng rối ren mông lung hơn. Đã bị bóc linh phách khỏi cơ thể và nhốt trong cái nơi ma quái này hơn trăm năm như vậy, e rằng dù có là người nào cũng mù mịt đầu óc, tâm thần bất ổn mà thôi.

“Vậy khi xưa quê quán các người ở đâu?” Ô Hành Tuyết hỏi tiếp.

Thật lòng, chàng cũng không mong đợi câu trả lời, cũng không cảm thấy bọn họ có thể nói ra ngọn nguồn cụ thể, có lẽ họ sẽ đáp “quên rồi”, “không nhớ” hay đại loại như vậy.

Ngờ đâu, bọn họ lại nhao nhao trả lời —

“Lãng Châu.”

“Côi Châu.”

“Người Tây Viên.”

“Dưới chân Bất Động sơn.”

...

Những địa điểm phong phú và đa dạng hòa tóe như sóng thủy triều, inh ỏi réo vang trong đầu đại ma đầu.

“Được...” Ô Hành Tuyết nói, “Ta biết rồi.”

Trên khắp thiên hạ, đâu đâu cũng là quê quán mấy người.

Ô Hành Tuyết tính toán trong lòng.

Đây là một đền thờ, tác dụng thông thường của vật phẩm trong đền thờ là để cúng tế, thờ phụng gì đó; nói vậy những linh hồn bị trói buộc nơi này có khả năng cao là dùng cho mục đích trên.

Chàng vừa định hỏi “Ai đã trói các người lại đây”, “Vì sao các người lại bị chọn”, tuy nhiên vừa há miệng đã bị Tiêu Phục Huyền cản lại.

Dường như Thiên Túc thượng tiên có thể nhìn thấu suy nghĩ của chàng, bèn chủ động nói, “Có một vài chuyện không nên nhắc đến, ví dụ như...”

Y dừng đoạn, quay đầu sang kèg gần bên tai Ô Hành Tuyết, thì thầm, “Oán chủ.”

Ô Hành Tuyết: “...”

Dù biết là Tiêu Phục Huyền chỉ không muốn những bị treo kia nghe được, thế nhưng như này...

Ma đầu khép mắt lại, lát sau mới hỏi tiếp, “Vì sao?”

Chất giọng điềm nhiên của Tiêu Phục Huyền vẫn thủ thủ như cũ, “Nhắc đến dễ khiến oán khí trời dậy, còn chưa biết rõ cấm địa này ra sao, khoan hãy hành động hấp tấp.”

Ma đầu: “Được...”

Chàng ngoan ngoãn lắng nghe xong xuôi, sau khi Tiêu Phục Huyền đứng thẳng người dậy mới chỉnh lại áo khoác, che kín phần lông chồn lên quá nửa tai.

Giữa lúc hai người thẫn thờ với nhau, những người treo ngược trên xà nhà vẫn lung lay nhẹ nhàng, dù vậy, thân thể họ có dời phía nào đi nữa thì mấy tròng mắt họ đều lom lom nhìn về hai người xâm nhập cấm địa. Đuôi mắt họ kéo dài, khi liếc nhìn từ khoé mắt ra phía ngoài trông vừa âm u vừa chăm chú vô cùng.

Họ nhìn một lúc lâu, rồi bất chợt mấy người trong họ run bần bật bả vai.

Tiếp đó, nhiều người khác cũng nối bước lay động trong âm thầm — vô số những nhánh dài màu da lạng lẽ rủ xuống từ hàng người nhưng nhúc, không khác gì một cánh rừng đảo ngược.

Nếu quan sát kỹ, có thể thấy những nhánh kia không phải là nhánh cây mà là một cánh tay không xương bị kéo dài ra. Những người đó từ từ mở miệng, mấy cánh tay họ uốn éo như thân rắn, phóng thẳng về phía hai người.

Toàn bộ ngôi đền vẫn tĩnh lặng như tờ, hai người đang nói chuyện chừng như không hề hay biết, thậm chí còn không quay đầu lại.

Đại ma đầu nghiêm nét mặt mà nói, “Nhưng ta còn có một thắc mắc.”

Tiêu Phục Huyền khẽ lay ánh mắt. “Nói.”

“Nếu có kẻ khiêu khích chúng ta trước thì sao?” Ô Hành Tuyết hỏi vô cùng thản nhiên.

“Vậy thì cứ... giết.” Tiêu Phục Huyền nói, ngón cái đẩy chuôi kiếm ra, thanh trường kiếm trên tay vạch nên một vòng cung đẹp đẽ khôn cùng, kiếm khí buốt lạnh bắn vun vút mãnh liệt tạo thành hàng hà lưới đao cầm cầm xé gió.

Y còn chớ cần ngoái đầu, lưới đao lạnh lẽo đã vòng ngược ra sau.

Chỉ nghe thấy vô số tiếng *phục phục* vang lên cùng lúc, mấy ngàn cánh tay ngoằn ngoèo như dây leo đã mất bao công sức lên tới sau lưng hai

người họ, chỉ một chút nữa thôi là đến nhưng không bao giờ chạm được người. Chúng rơi lộp độp đầy đất giữa những tiếng thét bi thảm.

Ngay kế đó, những lưỡi đao lạnh cắm kia đổi hướng, đằng đẵng sát khí mà chém thẳng về đám người đang treo ngược trên xà.

Đám người uốn éo điên cuồng mong tránh né nhưng không cách nào thoát được, ngay khi lưỡi đao lạnh lèo vào xuống đỉnh đầu, họ mất kiểm soát mà la hét thất thanh, “A a a a a a —”

Song, lưỡi đao cắm cắm kia dừng lại ngay trước khi chạm đến da đầu!

Họ gần như mừng rỡ đến cảnh bị chém làm đôi rưỡi, mà chờ mãi không thấy lưỡi đao lại gần hơn nữa. Cảm giác chực chờ dai dẳng này mới thực tra tấn cực độ. Nó khiến bọn họ run rẩy cả người, run đến dây thừng cũng theo đó mà vang lên những tiếng cọt két.

“Khó khăn lắm mới chờ đến lúc có người đến đây nên muốn bắt lại treo lên rưỡi thay thế cho các người à?” Ô Hành Tuyết ngược mặt lên hỏi.

“...”

Những người nọ hãy còn run rẩy, không ai nói một tiếng nào. Bầu không khí trong đền thờ trầm lắng trong sự im lặng thay cho một lời cam chịu.

Ô Hành Tuyết cũng không tức giận. Chàng đã thấy cảnh tương tự mấy lần rưỡi nên vô cớ nảy sinh cảm giác gặp nhiều thành quen. Những người bị nhét vào tượng đồng tử lúc trước cũng giống như những người đang bị trói linh phách nơi đây, họ luôn muốn tìm một chú chim non bất hạnh khác đến thay thế cho mình.

Chỉ là khốn thay, họ tìm nhầm người rưỡi.

Ô Hành Tuyết thoáng nhìn sang Tiêu Phục Huyền và hỏi, “Ta có thể làm một giao dịch trao đổi với họ chứ?”

Tiêu Phục Huyền: “... Ta cần người à.”

Ô Hành Tuyết hài lòng ngẩng mặt lên lần nữa. “Thế này đi, các người bị nhốt ở đây lâu rồi nên cũng biết nhiều. Nếu các người giải thích rõ ràng tình hình trước sau trong cấm địa này cho chúng ta nghe, thì chúng ta sẽ tìm cách giải trói linh cho các người.”

Ngờ đâu những người kia dãn xoay mặt về phía chàng. “Người không giải được.”

Ô Hành Tuyết hỏi, “Sao các người khẳng định như vậy?”

Những người kia vươn cánh cổ dài, đầu đầu nhìn những lưởi kiếm kia rồi nhắc lại câu đó một lần, “Khẳng định người không giải được.”

Ô Hành Tuyết vừa tính hỏi lại tiếp thì bỗng nhiên thấy có một người trong số linh phách bị treo ngược có biểu hiện cực kỳ thất thường, trông người nọ có vẻ tỉnh táo hơn những kẻ bị treo ngược khác một chút, trông mắt ông ta không mịt mờ trăn đục.

“Huynh nhìn người kia xem,” Ô Hành Tuyết chột Tiêu Phục Huyền tí chút, tỏ ý muốn y nhìn sang người lạ thường kia. “Ông ta sao thế?”

Tiêu Phục Huyền nói, “Có lẽ thân thể đã sắp tỉnh nên linh phách bị giãy vò mãnh liệt.”

Thân thể sắp tỉnh?

“Ý huynh là, thể xác của người nọ đã sắp nhận ra bản thân mình không phải là người sống?” Ô Hành Tuyết hỏi.

“Không phải sắp, có lẽ đã nhận ra rồi.”

Người kia giãy giụa, gương mặt méo mó của ông ta biến dạng thiếu đi đều đảo ngược lại, bọng mắt phồng to lên khiến ông thiếu đi đều không mở mắt lên nổi. Ông ta khó khăn đưa mắt về phía Ô Hành Tuyết và Tiêu Phục Huyền, hé miệng rồi đóng lại mấy lần mà không nói ra được một chữ nào.

Sau một hồi lâu, ông mới nấc lên một câu, “Tôi khó chịu quá...”

Ô Hành Tuyết nhìn chòng chọc vào bóng mắt kia, thốt nhiên sửng sốt.

“Ta biết ông ta là ai,” chàng nắm lấy Tiêu Phục Huyền, nhỏ giọng nói.

Trước đây, mặt ông ta đảo ngược, rồi còn dài dằng ra khiến chàng khó lòng nhìn rõ. Giờ đây, giữa lúc thân thể người nọ co giật rung chuyển liên hồi, nên trong một tích tắc nào đấy, lúc nhìn rõ bóng mắt to tướng kia, hai người đã tìm thấy nét quan thuộc trên gương mặt ông ta.

Đó là ông chủ quán trọ.

Trong khoảnh khắc, Ô Hành Tuyết dường như không kịp phản ứng.

Tại sao ông chủ quán trọ lại xuất hiện ở đây?

Thế rồi, chàng sực nhớ lúc chưa bước vào cấm địa, trông bộ dáng ông chủ như muốn nói gì đó nhưng không thể nói, bỗng dưng mọi mối nối đầu liên kết lại với nhau —

Nếu những linh phách bị trói buộc này không phải tể phẩm thì sao? Nếu lý do họ bị lột linh phách thật ra là để cơ thể họ phải ở lại một nơi nào đó thật lâu, lâu đến vĩnh viễn, bất tử bất diệt không cách nào rời khỏi, thì sao?

Nếu phong ấn thần mộc thật ra không hề đơn giản và nhẹ nhàng như trong truyền thuyết hằng kể, thứ nó cần không chỉ là đôi ba trận cục hay một vùng cấm địa, mà cần rất rất nhiều người thì sao?

Và ông chủ quán trọ chỉ tình cờ là người canh giữ lối vào mà thôi.

Ô Hành Tuyết chợt nảy ra một suy đoán cực kỳ rợn người —

Tiêu Phục Huyền nói rằng, một khi những linh phách này bị tách khỏi cơ thể và trở thành *trói*, thể xác của họ vẫn sẽ tiếp tục sinh sống ở chỗ cũ, và sẽ tiếp tục sống lại, thoát trông không khác gì người sống, ngay đến thần tiên cũng khó lòng phân biệt, chỉ có người hằng ngày sống gần đó mới có cơ hội nhận ra.

Vậy nếu những người sống gần đó cũng là *trói* thì sao? Nếu tất cả làng xóm họ gặp hàng ngày đều là *trói* thì sao?

Có phải khi đó chắc chắn không một ai phát hiện ngay được không?

Chàng đã quên mất không biết có ai từng nói rằng, Lạc Hoa Đài là một nơi thật tuyệt đẹp, dấu cho thế gian có loạn lạc nhường nào thì nơi nọ vẫn luôn nhàn nhã an Khang, rộn ràng náo nhiệt, người người sôi động xôn xao.

Và có ai đó đã từng nói rằng, có lẽ linh khí của thần mộc năm nào hãy còn vương lại đã luôn phù hộ nơi ấy.

Giờ ngẫm lại, câu chuyện đó nghe thật bất thường. Làm gì có chuyện người sống nào không chịu ảnh hưởng trong thời loạn lạc.

Thế nhưng, nếu toàn bộ phố núi đều bị *trói* thì sao? Nếu tất cả những rộn ràng náo nhiệt đã tàn diệt từ lâu, chẳng qua chỉ đang bị khoá lại chốn cũ để rồi từ năm này sang năm nọ, vào mỗi mùa ba tháng ba lại thấp đèn khai trương, thì sao?

Giống như, những thân thể không có linh phách kia chỉ đang tự dối mình mà thực hiện một chu kỳ tuần hoàn — lớn lên, già đi, vui cười với người khác.

Sắc mặt Ô Hành Tuyết thâm trầm hẳn đi, ánh mắt chàng lướt nhìn qua những gương mặt chen chúc.

Lúc này nhìn lại, cuối cùng chàng đã nhìn ra một vài gương mặt có phần quen thuộc — đây là tiểu nhị béo tròn của quán trọ, và kia là tiểu nhị ở quán trà không ngừng hô hào lúc chàng vừa đặt chân vào phố núi Lạc Hoa, cả vị tiên sinh với gò má cao thuyết giảng trước cửa quán, viên hầu bàn đứng ra giải thích chuyện chiếc xe chở sơn phấn bị đổ ngã...

Và đến chót cùng, chàng dường như không tách bạch được, rốt cuộc lúc này chính mình đang phân biệt từng người từng người kia, hay liệu Ô Hành Tuyết của năm đó có phải cũng điếm qua gương mặt từng người như vậy hay không.

Đó đều là những gương mặt góp phần vào sự hồi hả sinh động của Lạc Hoa Đài, họ là những người thắp lên ánh nến soi sáng mười hai dặm rặng núi, như một chú rồng dài rạng rỡ thâu đêm.

Đó là phố núi Lạc Hoa mà chàng từng tâm tặc ca ngợi với nhiều người.

Đó là nơi chàng ra đời.

Lời tác giả:

Đợi lâu ~

Chương 42: Nhân quả

“A a a...”

Linh phách chưởng quỳ r3n rĩ một cách yếu ớt, nghe vào nửa thẳm thiết nửa thê lương, ông không ngừng lặp đi lặp lại, “Tôi khó chịu quá, khó chịu quá, tôi khó chịu quá...”

Ban đầu, giọng ông hét lên tru tréo, rồi mỗi lúc một yếu đi, cuối cùng chỉ còn là tiếng lẩm bậm khe khe. Tựa như một người lâm bệnh nặng đã rơi vào hôn mê, thi thoảng mới khó khăn tỉnh táo lại đôi chút, nhưng rồi lại thêm thiếp trong vô thức. Ông muốn gào thật to song vô vọng, chỉ đành nấc lên những âm thanh nghẹn ngào.

Những người bị treo ngược còn lại đều nhìn sang ông.

Ban đầu, họ còn r ầm rì be bé, những khi có biến đổi gì sẽ hòa theo nhau nói liên miên không nghỉ. Mà lúc này đây, tất cả đều rơi vào tĩnh lặng dị thường.

Họ im thin thít nhìn chưởng quỳ, thấy lớp da thịt bên khoé miệng ông đã chùng xuống đến gò má, nhưng vì bị treo ngược nên trông khốn khổ đến tột độ.

“Vì sao ông ta khóc...” có ai đó thỏ thẻ hỏi một câu.

Câu hỏi này tưởng chừng giọt nước đổ vào dầu sôi, khiến tất cả linh phách treo ngược kia đột ngột kinh hãi và đ ồng loạt bùng nổ.

Vô số tiếng khóc than dâng trào, hết thảy đều tràn vào tai Ô Hành Tuyết. Chàng bất giác cảm thấy khối sương nơi này sao nghẹt thở quá, cái ngột

ngạt nặng nề chèn ép lục phủ ngũ tạng chàng đến tê lạnh, từ đó nhói lên cảm giác kinh tởm trong vô cớ.

Chìm trong cảm giác kinh tởm ấy, Ô Hành Tuyết nghĩ: *Không có ký ức đã thấy lòng tê tái đến nhường này, thì khi có ký ức sẽ ra sao? Không biết năm xưa mình đã nghĩ gì khi biết được chuyện này...*

Keng!!!

Tiếng kiếm vút ra đột ngột vang lên và chém bay màn khói!

Ô Hành Tuyết bỗng chốc hoàn hồn, ngẩng đầu nhìn sang. Liền đó, đã thấy thanh kiếm với danh tự Miễn trên chuôi mạnh mẽ quét ngang nóc đền, loé nên quầng sáng vàng rực rỡ. Dù không nhìn thấy nét mặt người vung kiếm thì vẫn có thể cảm giác được khí lạnh thấu xương từ kiếm ý băng giá cuộn sát khí.

Tương truyền Thiên Túc thượng tiên một tay chưởng *hình* một tay chưởng *xá*. Nếu những người ở phố núi Lạc Hoa là người vô tội, do vướng tai ương mà bị nhốt nơi này, thì một khi Tiêu Phục Huyền ra tay ắt có thể cứu giải cho họ.

Ô Hành Tuyết đinh ninh là vậy, Tiêu Phục Huyền nghiêm nhiên cũng tin là thế.

Ánh sáng vàng chói lọi đánh rung toàn bộ khu cấm địa, khói bụi tung mịt mù, nhuộm xám ảm đạm cả bầu trời trong xanh. Luồng sáng ấy lướt qua với sức lực khiếp đảm không cách nào ngăn trở, che phủ tất cả linh phách nơi đây trong ánh vàng. Muôn nghìn ấn khắc chữ vàng ùn ùn chảy xuôi dọc theo luồng sáng vàng hết như đang tiêu trừ nghiệp trên thế gian.

Cảnh tượng ấy khiến tất cả linh phách ngõ ngàng há hốc miệng, lặng im mà quên đi than khóc. Trong một khoảnh khắc nhất thời, chút hy vọng như le lói bùng lên giữa tròng mắt lom lom của họ.

Nhưng chỉ trong tích tắc, tia sáng trong mắt đã tức thì vụt tắt...

Chỉ thấy lưỡi kiếm mang chữ Miễn lạnh lùng quét qua, mà bao sợi thừng trôi linh phách chững chạc trên xà vẫn giữ nguyên trạng thái lơ lửng trên không trung, chẳng mảy may biến đổi.

Ô Hành Tuyết kinh ngạc quay đầu lại, và thấy Tiêu Phục Huyền cũng đang cau mày thật chặt.

Tiêu Phục Huyền vươn tay bắt lấy thanh kiếm, thoáng liếc nhìn những con chữ vàng đang ngùn ngụt chuyển động không ngừng. Ngay tiếp đó, y vung tay chém một đường kiếm mới.

Kết quả lần này vẫn hệt như lần trước — mũi kiếm nọ xuyên thẳng qua những sợi thừng kia cứ như thể tất cả chỉ là ảo ảnh, ngay cả sự miễn xá của Thiên Túc thượng tiên cũng không có tác dụng gì với chúng.

Những linh phách treo ngược kia im lặng không nói một tiếng nào, chỉ ngẩn ngơ nhìn những sợi thừng treo trên người mình. Họ vừa khóc lóc một lúc lâu song đôi mắt chớ hề nhuốm đỏ, chỉ thuần dáng vẻ ám đục nay được đắp thêm một tầng sương. Rất lâu sau đó, tiếng nói chuyện lại xì xào cất lên —

“Đấy, ta nói rồi mà, giải không được.”

“Đúng vậy thật.”

“Thôi, chả trông chờ gì.”

“Nhưng ta khó chịu quá.”

...

Tiêu Phục Huyền bắt lấy kiếm một lần nữa, ngón tay siết chặt hơn, trên mặt hiện lên chút tức tối. Y âm thầm suy nghĩ, dường như đang xem xét tại sao mình không ban xá được cho những người này.

“Tiêu Phục Huyền.” Ô Hành Tuyết gọi người nọ.

Lạ kỳ làm sao, cảm giác lạnh thấu tim phổi giờ đã phai đi tương đối. Chàng đoán chừng bởi vì có người này ở cạnh bên. Bởi Tiêu Phục Huyền đã xuất kiếm trước mặt chàng, trước khi chàng có thời gian nhận ra bản thân không thể làm gì khác ngoài giết chóc, y đã muốn giải thoát cho những linh phách này.

Song tiếc thay, kết quả bất thành.

“Vì đây là ảo cảnh à?” Ô Hành Tuyết suy tư. “Vì chúng ta vào cấm địa bên trong ảo cảnh nên chỉ có thể nhìn chứ không làm được gì khác?”

Tiêu Phục Huyền nhướn mày. “Người đang an ủi ta?”

Ô Hành Tuyết có muốn an ủi y, nhưng những lời chàng vừa nói không phải chỉ nói suông để an ủi, mà thật trong thâm tâm chàng vẫn chưa hiểu tường tận thế nào là “cảnh giới giả, cảnh trí thật”. Sau khi họ nhìn thấy phố núi Lạc Hoa trong quá khứ rồi sao nữa? Họ có thể thay đổi được gì không?

Nếu không thể thay đổi được gì, không thể can thiệp hay gây tác động nào, vậy tại sao chàng có thể nói chuyện với ông chủ và tiểu nhị của quán trọ, không chỉ thế còn có thể đe dọa người nhà họ Phong? Bởi những điểu này tưởng chừng có nghĩa chàng đã thật sự quay về phố núi Lạc Hoa của nhiều trăm năm trước.

Còn nếu như có thể thay đổi...

Vậy ảo cảnh nơi đây có thật là ảo cảnh hay không?

“Khi vừa bước chân vào phố núi, ta những tưởng nơi đây chỉ là ảo cảnh, nhưng hiện tại có hơi nghi ngờ.” Tiêu Phục Huyền cau mày rồi ngừng đoạn, sau đó mới ngắn gọn nói ra một chút nghi vấn và suy đoán của mình, “Dù đây là ảo cảnh thì khi xuất kiếm cũng không nên có kết quả thế này.”

“Vậy nên có kết quả thế nào?” Ô Hành Tuyết thắc mắc.

“Nếu ảo cảnh không chịu nổi sẽ bị phá. Còn nếu ảo cảnh chịu được, chắc chắn phải có sự thay đổi. Nói chung không nên như vậy,” Tiêu Phục Huyền

không nói tiếp nữa, song nét mặt sa sầm, nặng nề như đang suy tư.

Ô Hành Tuyết nhìn biểu cảm nộ trên gương mặt tuấn tú, liền thấy được hai chữ “trừ phi” lộ lộ.

Chàng há mồm hỏi ngay, “Trừ phi thế nào?”

“Trừ phi —” Tiêu Phục Huyền trả lời thành tiếng mới phát giác mình lại bị dụ mở miệng. “...”

Y mím môi, nhìn Ô Hành Tuyết với ánh mắt đen thăm thẳm.

Chẳng rõ nguyên do vì sao mà Ô Hành Tuyết trông thấy một cảm xúc loé lên trong ánh mắt kia, dường như người nộ nghĩ đến lý do song lại không muốn nói ra.

Sau một hồi lâu, Tiêu Phục Huyền quay mặt sang chỗ khác, không nhìn Ô Hành Tuyết nữa. “Miễn xá không có tác dụng, chỉ có một lý do.”

Ô Hành Tuyết: “Lý do gì?”

Tiêu Phục Huyền cau mày, nói, “Bản thân ta nằm trong vòng nhân quả.”

Sự im lặng lần nữa bao trùm ngôi đền.

“Ta không hiểu.” Mãi một lúc sau, Ô Hành Tuyết mới hỏi, “Bản thân huynh nằm trong vòng nhân quả là ý gì?”

Tiêu Phục Huyền từ tốn mở miệng, “Lạc Hoa Đài có cây thần, cây thần bị phong ấn vì một nguyên nhân gì đó, từ đó nơi đây cũng thành cấm địa, dẫn đến việc những linh phách bị nhốt trong này hoá thành *trói*. Tất cả chuỗi sự việc này kết nối với nhau tạo thành nhân quả, mà ta...”

Giọng y lạc đi trong nháy mắt, hàng mày vẫn chau thật chặt, đoạn trề miệng nói tiếp, “Ta nằm trong vòng nhân quả ấy, nên không xá được cho họ.”

Nói rồi, một lúc lâu sau, y mới giương mắt lên lần nữa.

Ô Hành Tuyết nhìn chăm chú vào đôi mắt ấy mà không hề rời khỏi, thấy được trong đáy mắt y là chút ngập ngừng và bối rối, lòng chàng mới thả lỏng đôi chút.

Tận đến giây phút đó, chàng mới sực vỡ lẽ này giờ cơ thể căng thẳng đến tột độ. Vì chính chàng cũng biết, có liên quan đến mối quan hệ nhân quả trong câu chuyện này chẳng phải đi đâu hay ho gì.

Những người có khả năng liên quan đến là ai?

Ngoại trừ chính bản thân thần mộc và người có mối gắn kết thân thiết nhất, e rằng chỉ còn người đã đặt phong ấn nơi này, hoặc người đã giam giữ những linh phách kia ở nơi này...

Ô Hành Tuyết bất giác hiểu được vì sao trước đây mình lại muốn thay đổi ký ức của Tiêu Phục Huyền, có lẽ là do mối liên hệ với cái gọi là nhân quả ở đây.

Tiêu Phục Huyền hiển nhiên cũng nghĩ đến đi đâu này, y nhìn Ô Hành Tuyết rồi chỉ nói một chữ “Ta...”, sau đó hoàn toàn im lặng.

“Không phải nhân quả kia,” Ô Hành Tuyết bất ngờ mở miệng.

Tiêu Phục Huyền khẽ nhướng mi, y đứng ngược ánh sáng từ ngọn nến thấp trong đèn nên trông đôi người càng thêm tối đen càng thêm thăm thẳm. Y là người lạnh lùng, đôi khi trong dáng dấp còn lộ vẻ ngạo nghễ, gai góc trên người dường như đã có từ thuở mới chào đời, và dẫu y có nén dấn vào lớp vỏ bọc đến cỡ nào đi nữa thì vẫn luôn hiển hiện đôi phần sắc bén nơi khoé mắt đầu mi.

Thế mà trong chớp mắt ấy, ánh mắt y nhìn Ô Hành Tuyết lại chan chứa thật nhiều hàm ý, chỉ tuyệt nhiên chẳng có điểm bén nhọn cắn tay.

Ô Hành Tuyết nhỏ nhẹ nói, “Không phải nhân quả từ mấy thứ như oán chủ.”

“Vì sao?” Tiêu Phục Huyền nhìn chàng chăm chú.

Ô Hành Tuyết khẽ mấp máy môi.

“... Vì sao có thể đoán chắc như vậy,” Tiêu Phục Huyền lại hỏi.

Thiên Túc thượng tiên xưa nay không nói sai sự thật, không huyễn hoặc trong những đi đâu suy đoán, cho dù nghi ngờ có rơi xuống đâu y đi chẳng nữa thì y cũng sẽ không hướng suy nghĩ mình về bất kỳ một đáp án nào, và cũng không tự thanh minh cho bản thân mình bằng mọi giá.

Tất cả những người trên Tiên Đô đều biết, Thiên Túc thượng tiên không thiên vị bất kỳ việc gì hay bất kỳ ai, kể cả chính bản thân mình. Y có thể chịu đựng bất kỳ một sự nghi kỵ nào, thậm chí còn bình tĩnh đến độ tưởng chừng người bị ngờ vực không phải là mình.

Đi đâu tựa như là bẩm sinh, là trời sinh vốn dĩ, bằng không làm sao y có thể được triệu hoán thành người chưởng quản hình xá.

Nhưng vào những lúc như thế này, y mới phát giác ra bản thân rất dễ tâm đến niềm tin tuyệt đối không đòi hỏi từ người nào đó. Khác với những kết luận đưa ra từ phân tích tỉ mỉ như ai khác, cũng không giống với đáp án đã được kiểm chứng cụ thể, mà là niềm tin tuyệt đối không kèm tâm tư, không đòi giải thích chỉ riêng thuộc về người kia.

Y hỏi hai lần và nghe thấy Ô Hành Tuyết trả lời, “Không biết, ta cảm thấy như thế đấy. Không phải ta là ma đâu à, ma đâu xưa nay có nói lý bao giờ.”

Ngay khoảnh khắc đó, biết bao năm tháng xa cách không gặp lại nhau giữa hai người bỗng trở lên rồi lại chìm xuống. Nó khiến người nghẹn ngào giống như màn sương khói nơi cấm địa này, tuy vậy chỉ cần gió thổi qua đã liền tan biến, chẳng còn ngất ngưỡng ngút trời.

***

“A!” bỗng có tiếng thảng thốt hô lên, kể đó hít sâu vào một hơi.

Kéo theo tiếng người xôn xao bàn tán.

“Sao có thể như vậy?”

“Tượng thần kia trước giờ chưa hề biến đổi.”

“Chuyện này...”

Tượng thần?

Ô Hành Tuyết nghi hoặc trong lòng, bèn ngoái đầu nhìn. Chàng thấy tượng thần với hai chữ “Bạch Tượng” trên bệ thờ quả thật bắt đầu biến đổi, người thiếu niên nọ vẫn tựa mình vào thân cây, thanh kiếm trên tay cậu vẫn giữ nguyên một vẻ. Thế nhưng, thứ thay đổi chính là gốc thần mộc chạm ngọc phía sau lưng cậu, nhánh thần mộc ban đầu vốn chỉ có chạc cây, giờ đây không rõ từ đâu mà bắt đầu trở mành ti tí.

Ô Hành Tuyết cúi người để nhìn rõ hơn thì thấy đó mà một nụ hoa được bao bọc bên trong khóm lá, nó lần lượt sinh sôi không ngừng, dường như chỉ trong một chớp mắt đã phủ trọn cành cây.

“Ai đã tạc bức tượng này, đây là một bức tượng sống ư?” Ô Hành Tuyết lẩm bẫm.

Chàng không mong đợi có thể nghe được câu trả lời, thế mà những linh phách bị giam giữ nơi này lại cất lời, “Bản thân thần mộc...”

Ô Hành Tuyết ngõ ngàng, ngoảnh sang mặt đối mặt với Tiêu Phục Huyền.

“Bản thân thần mộc sao?” Ô Hành Tuyết ngạc nhiên hỏi. “Thần mộc hoá thành hình người?”

Nhóm linh phách lắc đầu, đua nhau mà rằng, “Không biết.”

“Hình như không phải hoá thành hình người.”

“Chỉ từng nghe nói.”

“Truyền thuyết kể rằng.”

Ô Hành Tuyết lại chỉ vào cậu thiếu niên tạc bằng ngọc nọ và hỏi, “Đây có phải là thần mộc hoá thành hình người không?”

Nhóm linh phách lại lắc đầu. “Không phải.”

“Vậy đây là ai?” Ô Hành Tuyết hỏi.

Lời tác giả:

Chờ lâu rồi ~

Chương 43: Duyên xưa

Những người treo ngược trên xà nói, “Một vị tướng quân.”

“Một vị tướng quân trẻ tuổi.”

“Nghe nói đã chết bên dưới gốc thầ n mộc.”

“Nhưng vì sao khối ngọc này biến đổi?”

“Có phải vì hai chiêu kiếm vừa r ỡ không?”

“Chắc thế...”

Những người treo ngược nhao nhao nhìn sang Tiêu Phục Huyền vừa xuất kiếm với nét mặt tràn tr ềthắc mắc và ngờ vực.

Chỉ duy mỗi Ô Hành Tuyết nghe đến câu “chết bên dưới gốc thầ n mộc” thì kh ẽ run ngón tay đang thả bên người. Lạ kỳ thay, ngay vào khoảnh khắc ấy, lòng chàng nhen nhóm thứ cảm xúc day dứt cứ như chàng đã từng tận mắt chứng kiến người nọ đã “chết bên dưới gốc thầ n mộc” như thế nào.

Chàng ngẩn ngơ giây lát r ỡ vươn tay hướng v ềkhối ngọc chạm theo bản năng.

Những người treo ngược kia hoảng hốt kinh h ờn, rồi rít hô to.

“Không được chạm vào bức tượng kia!”

“Đó là tượng do chính thầ n mộc chạm trở, không được khinh khi...”

“Trừ chính bản thân thầ n mộc, ai chạm vào cũng sẽ gặp —”

Chữ “chuyện” còn chưa thốt ra lời, cả đám bọn họ ðồng lòng ngưng bật, lòng ðây nghi ngờ bản khoản.

Vì họ trông thấy Ô Hành Tuyết chạm tay vào khối ngọc kia nhưng không gặp bất kỳ chuyện gì. Chỉ duy một cơn gió lớn lộng qua gian miếu, thoáng như có thứ gì ðó bên trong bức tượng ngọc chợt thức tỉnh.

Tiêu Phục Huyền nắm lấy cánh tay Ô Hành Tuyết, nhìn thấy hàng mi run khe khẽ của người nọ, bèn hỏi, “Thế nào?”

Mãi một lúc thật lâu sau, Ô Hành Tuyết mới mấp máy khoẻ môi, nói, “Không.”

Không có gì.

Chỉ là, ngay khoảnh khắc chạm vào tượng ngọc, chàng cảm nhận ðược một luồng linh thức len khe quanh ðầu ngón tay và chảy xuôi vào cơ thể.

Nó giống như chút mảnh vụn tàn chàng từng ðánh rơi bên trong tượng ngọc, ðến giờ cuối cùng mới tìm về ðược.

Ngay khi linh thức hoà vào ðầu ngón tay, chàng bỗng nhớ ra ðôi việc.

Về thần mộc, về Bạch Tướng.

***

Thật lâu về trước, trước cả sự hiện diện của Linh ðài, trên Lạc Hoa ðài có một gốc ðại thụ cao ngất rợp trời, trên ðội trời, dưới nổi ðất, cành lá sum suê tạo thành vòm vương miện rậm rạp tựa áng mây. Bao vòng luân hồi sinh tử chốn nhân gian ðều xoay vần bên gốc ðại thụ này —

Mỗi khi có một em bé cất tiếng khóc chào ðời tại nhân gian, nó sẽ trở một cành xanh mới và ðơm một nụ hoa. Mỗi khi có thân xác ai từ già cõi trần, một ðóa hoa sẽ lìa khỏi thân cây.

Người bình thường không thể nhìn thấy nó, chỉ có người vừa ra ðời hoặc người sắp rời ði mới có thể tùy duyên mà trông thấy nó một lần.

Đôi khi có người tìm được đường sống từ tuyệt cảnh, họ may mắn được toàn mạng trở về. Sau khi hồi phục đã kể lại việc mình gặp được một cây thần trên Lạc Hoa Đài. Rồi dần dà về sau, đủ loại tin đồn về thần mộc ra đời.

Lời đồn kể rằng, thần mộc có vẻ ngoài nửa rộ nửa tàn — nửa trên thân cây tán rủ um tùm, từ xa xa trông tới ngỡ như vầng ráng chiêu tia đỏ vô biên. Song bên dưới tán cây và sâu trong cành lá, hoa lại không ngừng rơi rụng, dấu sớm chiều xuân thu vẫn không hề ngơi nghỉ.

Cánh hoa rơi đủ để bao trùm cả dãy núi mười hai dặm, trôi lượn lờ theo dòng suối và nhuộm sắc đào đỏ thắm ở nơi nơi sông nước chảy ngang. Bởi thế, Lạc Hoa Đài từng có một cảnh sắc lộng lẫy nức danh mà người đời sau hiếm ai được trông thấy có tên “Nước trong tiến núi, dòng đỏ vào đống”.

Cảnh sắc ấy là sinh tử cõi phàm trần, đại diện cho muôn người trên thế gian.

Lời đồn càng truyền càng lan xa, vì vậy mà người dân đã tu sửa khu vực Lạc Hoa Đài và xây một ngôi đền để thờ phụng gốc đại thụ mà người thường không cách nào nhìn thấy kia.

Những đi đâu liên quan đến sự sống và cái chết đều có sức quyến rũ vô hình với con người, ngôi đền ấy từng là một trong những địa điểm đông đảo người thăm viếng nhất nhân gian, rất nhiều người từng bước qua ngưỡng cửa và nguyện cầu đủ điều nguyện ước.

Thoạt tiên, những nguyện ước họ phần nhiều có gắn liền với sinh tử — cầu có được một đứa trẻ, cầu vượt qua bệnh nan y, cầu cuộc đời bình an hoặc trăm năm vô ưu.

Rồi dần dà về sau, lời khẩn càng lúc càng đa dạng hơn. Bởi thế mà sau này, người ta dỗi về thần mộc với một ý nghĩa đặc biệt nào đấy.

Tương truyền rằng, vì thần mộc lắng nghe rất nhiều niềm vui nỗi buồn cũng như lời nguyện cầu của phàm nhân nên đã từ từ sinh ra một phần tính

người. Và sau nữa, những lời đồn về thần mộc lại mỗi lúc một nhiều và phong phú hơn.

... Người có duyên nhìn thấy thần mộc bảo rằng họ từng nhìn thấy một bóng người bên dưới tán cây mơn mớn sum suê của thần mộc, người như đang tựa tay lên cành và ngẩng giữa muôn hoa đặng buông mắt nhìn Lạc Hoa Đài mỗi lúc một rộng rãi.

Vì những sự tình liên quan đến thần mộc mà càng ngày càng có nhiều những căn nhà được xây ven sườn núi Lạc Hoa Đài, rất nhiều người từ nam ra bắc đều nhân tháng ba đầu xuân vạn vật sinh sôi mà ghé đến nơi này, từ đó hình thành nên hình mẫu thuở đầu của chợ phiên.

Ấy thế nhưng, trên thế gian có một sự thật chẳng ai ưa mà luôn trở thành lời sấm truyền, đó là câu “Ngày vui ngắn chẳng tày gang”.

Dẫu là thần mộc cũng khó thoát khỏi những lời này.

Thoạt đầu, nghe đến thần mộc người ta nghĩ đến ước nguyện. Nhưng dần về sau, những người mang lòng tham không đáy xuất hiện, họ bắt đầu có những ý đồ bất chính.

Nếu thần mộc là đại diện của luân hồi sinh tử và những tháng năm trôi, vậy... nếu có thể tìm cách mượn một ít sức mạnh của thần mộc thì sao? Liệu có thể giúp người khởi tử hồi sinh không, liệu có thể níu kéo những năm tháng đã phí hoài không?

Những suy nghĩ này đã khiến lòng người chao đảo, thêm thuồng nhỏ dãi. Từ đó mà sự tồn tại của thần mộc đã mất đi ý nghĩa vốn dĩ từ xa xưa là phù hộ bình yên.

Những kẻ nọ dùng đủ mọi loại thủ đoạn và gây ra đủ mọi loại cơ sự phi nhân hà — có người vì thần mộc mà mất mạng, có người vì thần mộc mà gây ra cái chết cho người khác...

Tất cả mối phi nhân hà đó đều hoá thành nhân quả quải ngại, chập chồng trên thân thần mộc.

Người ta đồn rằng, bởi vì thần mộc đã sinh tính người, lại gánh thêm những nhân quả quải ngại kia nên không cách nào trốn thoát khỏi quy luật thế gian — nó có kiếp số.

Vào năm thần mộc nhận kiếp, nhân gian cũng không thái bình, chiến loạn triền miên.

Thuở đó, còn chưa có Lãng Châu, Mộng Đô, nơi nơi đâu có các quốc gia lãnh thổ khác nhau.

Có nhiều tiểu quốc tụ tập ở phía tây nam, đó là nơi khói lửa chiến tranh ác liệt nhất, sắc đỏ phủ mấy trăm dặm đờng hoang, xác người rải rác không đâu không có. Sau đó, ngay cả những chàng trai đương độ thiếu niên cũng phải vác gươm giáo lạnh lẽo mà bước ra chiến trường.

Đêm mùa thu năm ấy, mặt trăng tròn vành sáng vời, mà khung cảnh phía tây nam sao buồn rười rượi...

Một bên là trận chiến vừa chấm dứt ở mảnh đất vô danh mà sau này trở thành cánh đờng Gia Minh, lửa tàn vẫn còn bùng bùng lan rộng khắp cánh đờng hoang vu, mùi cháy khét của thịt da xen lẫn trong tiếng ngựa nỉ non thê lương tan trăm dặm vào gió đêm.

Bên còn lại là sấm rền rung chấn Lạc Hoa Đài, ánh lửa điện chặt chẽ như một tấm lưới không khe hở, giáng trền từ chín tầng mây, nã từng đợt từng đợt vào nơi thần mộc cư ngụ.

Đó là thời điểm một người thiếu niên bê bết máu lê mình về phía thần mộc từ phía cuối sơn dã...

Trông cậu ta trạc mười bảy mười tám tuổi, mặt mũi đã bắt đầu ra nét thiếu niên song bị phủ khuất bởi sát khí ngọt ngọt cắn cắn như sắt lạnh. Cậu có đôi chân dài, lẽ ra vóc người nên thật cao ráo nhưng cơ thể đã hoàn toàn kiệt sức, còn thương tích khắp người nên không cách nào đứng thẳng được.

Nhìn có thể đoán ngay là vừa ra khỏi lửa chiến.

Cậu mang một thanh trường kiếm trong tay và khoác tấm vải đẫm máu trên lưng.

Khi băng qua miền sơn dã, bàn tay nắm chặt kiếm của cậu có phần loạng choạng, tấm vải đẫm máu kia trượt ra, để lộ hai cánh tay gầy gò rũ thõng xuống, trên cánh tay lộ ra chút vết thương và dấu hoen. Nếu có kinh nghiệm, chỉ nhìn từ xa cũng thấy ngay — đó là một đứa bé ốm yếu, và nó đã chết.

Trong hai năm vừa qua, không hiếm thấy những đứa trẻ như vậy trên chiến trường, chúng tan cửa nát nhà, không nơi nương tựa, nhận lấy kết cục hoặc bị đẩy trôi, hoặc trở thành xác chết đói. Cho dù có chết đói cũng không chết nguyên vẹn, mà chúng còn bị thú hoang, bọn vật tính âm, hoặc những kẻ đói khát cùng cực khác ăn mất, đẩy vào cái kết tan xác không còn đến cả xương. Người chết vẹn nguyên có thể đếm trên đầu ngón tay.

Người thiếu niên bước đến dưới tán thần mộc ngay giữa hai đợt thiên lôi, thời điểm toàn bộ Lạc Hoa Đài có phút giây yên bình ngắn ngủi.

Người ta đồn rằng người bình thường không thể thấy được thần mộc, nên những người đến Lạc Hoa Đài đều tìm ngôi đền chứ không thường đi lang thang tìm gốc đại thụ vô hình trong mắt họ.

Vậy mà, người thiếu niên nọ không tiến về phía ngôi miếu thờ, cậu chống kiếm và đứng bên dưới tàng cây, nuốt máu trong miệng và ngẩng đầu lên.

Gương mặt cậu ta tuấn tú khôn cùng, nếu rửa sạch máu tanh và sát khí phủ kín người thì ắt hẳn sẽ là một chàng thiếu niên lạnh lùng như ngọc, khí khái hiên ngang. Tiếc thay, cậu ta đã chẳng còn ngày ấy nữa.

Vì sau khi nuốt máu vào trong, cậu khàn giọng thì thào, “Ta nhìn thấy mi...”

Tương truyền rằng, chỉ có người mới chào đời hoặc người sắp qua đời mới có thể nhìn thấy thần mộc.

Cậu ta thấy được, cũng có nghĩa là cậu ta sắp chết.

Đôi mắt cậu phản chiếu sắc trời xanh đen, hơi lay nhẹ nhẹ như thể muốn một lần nhìn trọn toàn bộ thân thể thần mộc, nhìn vào đến lùm cây sâu nhất. Mãi một lúc lâu sau, cậu mới nuốt khan cổ họng, rử mắt mà trầm giọng nói, “Không giống như trong truyền thuyết...”

Thần mộc của đêm này quả thật không như lời truyền thuyết, nó vừa lãnh chịu mấy chục đợt thiên lôi từ kiếp số, khắp thân thể chẳng chít những rãnh dài. Hoa trên cành chẳng còn mấy đoá, mà có thể thấy cánh hoa khô héo đã rơi đầy nền đất. Khác với truyền thuyết, nó không đẹp tựa ráng mây, và cũng không bằng bạc soi toả ánh trắng phản chiếu.

Người thiếu niên đã sức cùng lực kiệt, chỉ đứng vững trên Lạc Hoa Đài cũng muôn vàn khó khăn.

Sau khi cậu rử mắt, cả người cũng quỳ sụp một chân dọc theo thân kiếm. Với chút sức lực cuối cùng của mình, cậu đào một khoảng đất bên dưới gốc cây và chôn đưa trẻ trên lưng xuống đấy.

Dân gian thường nói nếu nhận được phù hộ của thần mộc sau khi chết thì kiếp sau có thể sống một đời hạnh phúc bình an, thọ lâu trăm tuổi.

Cậu đắp đất lại, sau cùng cũng không gắng gượng nổi nữa mà ngã ngửa ngổ trên mặt đất. Đầu cậu gục xuống nhưng tay vẫn nắm chặt thanh kiếm, mí mắt mong mỏng sụp dần khiến đôi mắt trở thành một đường hẹp và dài. Máu chảy xuôi từ trên trán, đổ vào hốc mắt và lan dần từ khoé mắt vào trong.

Khi ấy, ý thức cậu đã bắt đầu trở nên nhạt nhoà, không thấy gì trước mắt ngoài màu máu đỏ thẫm, bên tai cũng lừng bùng không nghe rõ. Bởi thế, khi một giọng nói khe khẽ cất lên hỏi “Cậu chôn ai thế?”, cậu chỉ chớp mắt chậm rãi chứ không hé miệng.

Cậu bật cười khẩy như một lời mỉa mai, vì cảm thấy đây chỉ là ảo giác trước lúc lìa đời của mình. Dù vậy, cậu vẫn mấp má môi và thì thào ở

mức độ gần như chỉ hà hơi, “Nhật...”

Chỉ là một đứa bé không liên quan gì đến cậu, chẳng là tình cờ cậu đi ngang, vén lấy chút sức lực sau cùng để bắt lấy đứa nhỏ ấy.

Có lẽ vì sợ nó chết rồi dạt đi, hoặc sợ nó chết rồi còn bị người khác xâu xé mà đau đớn.

Sau khi trả lời một lúc lâu sau, cậu mới chợt nhận ra dường như giọng nói nọ xuất hiện thật bất chợt khó hiểu.

Truyện thuyết từng nói rằng, thần mộc từng sinh ra tính người, trước đây có người đã trông thấy bóng dáng mơ hồ bên dưới tán cây.

Người thiếu niên siết chặt đôi tay cầm kiếm, gắng thở dốc và nuốt máu trào trong cuống họng, trái cổ cậu nhấp nhô khe khẽ. Cậu muốn mở mắt thật to để nhìn rõ xem rốt cuộc có ai bên dưới tán cây kia hay không, nhưng chớp mắt cỡ nào cũng không rửa sạch máu thắm, cuối cùng vẫn không nhìn rõ được gì.

Cậu chỉ cảm giác giọng nói kia cũng có đôi phần yếu ớt, dường như người nọ cũng đớn đau không khác mình là bao. Rồi cậu chợt nhớ đến ánh điện sấm sét xé trời mình thấy ban nãy, tự hiểu phần nào.

Nếu cây thần có thể thật sự biến thành người, thì những rãnh dài trên thân thể kia ắt sẽ đau lắm, thảo nào... giọng lại khẽ đến vậy.

Cậu nghĩ thần trong lòng, song dường như thần mộc có thể nghe thấy, thân thể lay nhẹ phát ra tiếng sột soạt.

Hoặc có lẽ tiếng sột soạt kia cũng chỉ là ảo ảnh trước lúc lìa đời mà thôi.

Khi cậu còn đang nghĩ, ánh sáng chợt loé bùng từ không trung, đó là những đợt thiên lôi cuối cùng giáng xuống gốc thần mộc từ chín tầng trời cao. Người thiếu niên chớp mắt trước ánh sáng, máu đọng trên vành mi theo đó mà rơi xuống mặt đất.

Cậu đau lắm không?

Dù gì tôi cũng sắp chết rồi...

Chàng thiếu niên nghĩ thầm.

Vào khoảnh khắc máu thấm xuống nền đất, thiếu niên kia thành linh chổng mạnh trường kiếm, đứng thẳng người dậy và gồng lưng nhận thiên lôi giáng xuống vào người mình.

Trong giây phút cuối cùng của cuộc đời, điếu loé lên trong đầu cậu lại là đống hoang trăm dặm chông chắt những xác người nhìn hoài bất tận, và bóng dáng cây thần với cánh hoa úa tàn rụng đầy trên đất. Cậu đã nghĩ: *Kiếp sau được mở mắt ra, tôi có thể thấy cậu trở hoa chứ...*

Xưa nay, thần mộc đã nghe được bao điếu ước nguyện. Phàm nhân ai cũng có mong muốn, hết thấy điếu cầu nó có thể chở che.

Đây là lần đầu tiên và cũng là lần duy nhất, có một người lấy thân phạm nhân mà chở che cho nó.

Nhưng rồi thiếu niên ấy đã nhắm mắt thật lâu, không thể mở ra được nữa.

Nên cậu đã không cách nào nhìn thấy, sau khi mình mất đi, bóng hình giữa tán cây cao cao kia đã từ từ ngưng tụ thành một người thực thụ.

***

Rất lâu về sau, vẫn không ai nhìn thấy được thần mộc, nhưng họ tìm ra một bộ hài cốt nơi thần mộc ở, bên cạnh hài cốt có một tấm quân bài, mặt trước quân bài ấy có chữ “Tướng”, và mặt sau là họ “Bạch”.

Người ta đồn rằng, đó là một vị tướng quân đã chết dưới tàng cây, vị tướng nọ chỉ tám mươi bảy mươi tám tuổi, còn chưa kịp đến tuổi trưởng thành đôi mươi.

Sau khi cậu chết, những nơi máu tươi chảy qua đầu sinh sôi tinh chất ngọc, nó bao phủ toàn bộ cây thần mộc bên trong ánh sáng bạc lạnh lạnh và rục

rõ.

Và từ một hôm nào đấy, bỗng dưng có một khối ngọc xuất hiện bên trong đền thờ thần mộc, ngọc chạm trở một thiếu niên anh tuấn lạnh lùng tựa mình bên gốc đại thụ ngất trời.

Mọi người đều ngạc nhiên khôn xiết, ai cũng không rõ tác phẩm khắc ngọc này sao lại xuất hiện từ thinh không. Về sau, có người lại nói đêm trước khi khối ngọc ấy xuất hiện, dường như có một bóng người áo trắng bước vào trong đền, rồi sau lẳng lẳng biến mất như tan vào sương mây.

Thế là mọi người đồn rằng bóng người nọ là thần mộc hoá thành, và bức ngọc chạm kia do chính tay người tạc nên, dành riêng cho vị tướng quân còn rất trẻ đã bỏ mình dưới tàng cây.

Giờ đây ngẫm lại, truyện thuyết nọ hẳn đúng đến tám chín phần, song có một điều ngay cả truyện thuyết cũng chưa từng nhắc đến.

Chỉ có người tự tay tạc bức tượng ngọc mới tỏ tường nhất...

Ô Hành Tuyệt nhớ ra, năm xưa khi tạc bức tượng ngọc kia, chàng đã gửi một sợi linh thần của mình vào trong đấy, kèm với một giọt máu của người nọ —

Theo đấy, nếu về sau người nọ được đầu thai trở lại nhân gian, nếu có duyên đến ngôi đền này, nếu khiến linh thần và máu trong tượng ngọc nhận ra hương vị linh phách quen thuộc... thì bức tượng ngọc người thiếu niên tựa thân cây ngất trời kia sẽ nhận ra ngay lập tức.

Chàng ra đời cùng thần mộc, từ thuở ban sơ đến về sau, chỉ duy một lần nghe được lời không liên quan đến ước nguyện, đó là câu nói của người nọ: “Có đau lắm không, tôi cũng sắp chết rồi. Kiếp sau được mở mắt ra, tôi có thể thấy cậu trở hoa chứ.”

Khi đó, chàng chẳng thể ngờ rằng thần mộc rồi sẽ bị phong ấn, chìm vào cấm địa cùng cả ngôi đền này. Và chàng cũng nào có ngờ, vị tướng quân

thiếu niên năm nào sau khi chuyển thế lại vì mối dây mơ với thân mộc lúc xưa mà bị triệu hoán thành tiên tử trẻ, nhận danh tự “Miễn” trời ban.

Vào năm đó, lần đầu trông thấy Tiêu Phục Huyền cầm trường kiếm bước lên những nấc thang bạch ngọc cao cao chốn Tiên Đô, chàng đã ngửi được hương vị linh phách quen thuộc ấy và chợt cảm thấy đôi phần nuối tiếc.

Không phải nuối tiếc vì người đầu thai đã mất đi ký ức của kiếp trước, mà nuối tiếc vì người kia sẽ không nhìn thấy bức tượng bạch ngọc, nơi ẩn giấu món quà tạ lễ nhỏ nhoi của chàng.

Tiêu Phục Huyền chưa từng biết đến phần tâm tình ấy, và rồi bản thân chàng cũng quên bằng hơn hai mươi năm. Thật không ngờ đến ngày hôm nay, có được cơ duyên này và một sợi linh thức đã đưa chàng về phần ký ức ấy.

Và càng bất ngờ hơn rằng họ lại đứng bên trong ngôi đền này lần nữa.

Thế nên... khi hai đường kiếm của Tiêu Phục Huyền quét qua ngôi đền, gốc cây chạm ngọc kia đã nhận ra linh phách và trở nụ đơm hoa.

Đó là cây hoa mãn khai chỉ dành riêng cho một mình y.

Chương 44: Nhân quả

Vào mùa xuân năm thứ hai sau khi bức tượng bạch ngọc được đặt trong đền thờ, chiến tranh đã tạm ngưng, lần đầu tiên phố núi chân chính xuất hiện ở Lạc Hoa Đài.

Thần mộc vẫn luôn trong trạng thái nửa rộ nửa tàn với tán lá rợp tựa áng mây, chứ không trải qua chu kỳ mùa như cây cỏ thông thường. Dù thế, những người từng nhìn thấy thần mộc đều kể lại rằng những đoá hoa nở rộ đầu cành có điểm gì đó tương tự hạnh mai đỏ của thế gian.

Thuở ấy, bên cạnh bờ Đông Giang — nơi sau này trở thành Mộng Đô — có một ngọn núi có tên Đình Sơn, rừng mai nở suốt mười dặm núi, mãi khai rục rở nhất vào tháng ba hằng năm.

Bởi thế, mọi người đã dựa theo sắc mai trên núi Đình Sơn mà ấn định mùa hoa cho thần mộc, sau đó chọn ngày mùng ba tháng ba là ngày tốt để bắt đầu chợ phiên phố núi.

Ô Hành Tuyết đã chứng kiến khoảnh khắc ánh đèn đầu tiên thấp trên phố núi Lạc Hoa.

Chàng đứng vô hình, tựa mình vào thân thần mộc và buông mắt nhìn ánh sáng soi dềnh trên những khúc quanh đường núi từ lúc chập tối, đèn lồng nối đuôi nhau thành dây, ánh nến nối đuôi nhau mà thấp, vệt sáng ấy gần như trải dài đến cuối dãy núi nơi giáp đường chân trời.

Chàng mơ màng nhớ về cảm giác khi ấy...

Nhìn thấy người đến đi như dải lụa trên phố núi hoà cùng âm thanh nói cười rả rích khiến chàng thấy thật thoải mái trong lòng.

Chàng sinh ra ở đây, r ồi lại bởi chút duyên có mà quyến luyến nơi này. Chàng mong rằng phố núi Lạc Hoa sẽ luôn rộn ràng như vậy, và càng lúc càng trở nên náo nhiệt hơn để nơi đây có thể trở thành điểm đến tuyệt vời ở nhân gian, tiếng tăm vang xa và thu hút du khách từ khắp trời nam biển bắc.

Vì nơi này càng trở nên náo nhiệt, thì khả năng vị tướng quân kia sau khi chuyển thế sẽ ghé đến nhờ mền mộ thanh danh càng cao...

Chàng đã nghĩ về đi ều ấy nhiều đến mức nó gần như trở thành một thói quen. Đến nỗi sau này thần mộc bị phong ấn, thần thờ cũng chẳng còn, mà chàng vẫn không thay đổi thói quen ấy.

Chàng chưa bao giờ nhắc đến nguyên nhân ban đầu với người ngoài. Mỗi lần nói về phố núi Lạc Hoa, câu chuyện luôn là: “Đó là một nơi vô cùng thú vị, nhộn nhịp cực kỳ.”

Mãi cho đến hôm nay, khi chạm tay vào khối ngọc và nhìn sang bên cạnh, Ô Hành Tuyết mới ngáy người thật lâu r ồi gọi người kia một tiếng, “Tiêu Phục Huyền.”

Tiêu Phục Huyền vẫn đang nắm chặt cổ tay chàng và mắt hãy còn hướng lên sắc hoa bạch ngọc trên thân thần mộc trong thần thờ. Y nghe tiếng gọi thì lay nhẹ ánh mắt và nhìn về phía Ô Hành Tuyết.

Khoảnh khắc ấy, Ô Hành Tuyết trộm nhói lên một xung động —

Chàng mong rằng đối phương có thể nhớ được những chuyện năm ấy, nhớ về đêm mùa thu hôm huyền lôi dấy động thần mộc và những lời đã nói. Nếu được thế, chàng chỉ cần cười thật tươi và chỉ vào hoa thắm rợp cành kia và nói: Tiêu Phục Huyền, là hoa mà người muốn xem đấy.

Ngặt nỗi, đêm đó với Tiêu Phục Huyền có lẽ vô cùng đau đớn.

Giữa khói lửa chiến tranh, đã biết bao người bị sát hại và thương vong dưới tay y? Biết đâu chừng, bao vốn liếng, gia đình, đồng liêu đều đã tan nát trong những đêm dài ngợp sương mù, và để bước qua mảnh đất hoang

vu tiến về thậ̀n ṃộc, y đã đi qua bao nhiêu vong ḥồn những người kính nể y, những người thù hận y.

Đến cùng, vào khoảnh khắc nhận thiên lôi xé tan xương cốt và qua đời, lẽ nào y không cảm thấy bất đắc chí và cô quạnh hay sao...

Thoáng nghĩ đến những đi ều đó, xung động đang mấp mé chực trào đã biệt tăm biệt tích.

Tốt nhất là đừng nhớ tới thì hơn.

Ô Hành Tuyết nhủ thậ̀n.

Thế nên, chàng hơi hé miệng nhưng ṛõ bật cười, và cuối cùng bình thản bảo, “Huynh nhìn xem, thậ̀n ṃộc trở hoa ṛõ.”

Nói xong, chàng li ền thu tậ̀n mắt về, không nhìn Tiêu Phục Huyền để tránh cho Thiên Túc thượng tiên phát hiện nượ́c tiếc thoáng chùng này.

Nào ngờ, chàng vừa dời mắt đi và tính khom lưng đặt khối ngọc xuống thì nghe giọng nói trậ̀n nặng của Tiêu Phục Huyền vang lên, “Ô Hành Tuyết.”

“Thậ̀n ṃộc là người à?” Y nói.

Ô Hành Tuyết ngây người.

Tiêu Phục Huyền nói, “Bọn họ nói không một ai có thể chạm vào khối ngọc này ngoại trừ bản thân thậ̀n ṃộc.”

Ô Hành Tuyết ngoảnh sang nhìn y.

“Người cũng từng nói người sinh ra ở Lạc Hoa Đài.”

Ô Hành Tuyết vẫn im lìm không hé môi mà chỉ lẳng lặ́ng nhìn y.

“Ta...” Tiêu Phục Huyền ngừng đoạn, lia mắt nhìn người thiếu niên chạm ngọc đang dựa trên thân cây ṛõ quay trở về “Là Bạch Tướng kia sao?”

Ô Hành Tuyệt sợ Tiêu Phục Huyền sẽ nhớ ra đi đâu gì, bèn nhìn chăm chú đôi mắt người nọ một lúc lâu, sau đó mới âm thầm thở phào trong lòng — có lẽ chỉ là suy đoán thôi chứ không nhớ ra.

Chàng cảm thấy yên tâm, mở miệng trả lời, “Họ nói năng lộn xộn, mơ hồ không rõ ràng, chắc gì đã đúng đâu. Thêm nữa sao huynh lại hỏi ta, ở đây chắc ta là người mù mờ nhất đấy.”

Tiêu Phục Huyền buông mắt nhìn chàng một lúc mới cất giọng, nói, “Trông người không vui, như là nhớ ra chuyện gì đó.”

Ô Hành Tuyệt cứng đờ người một chốc.

Sau đó một hồi, chàng mới thấy Tiêu Phục Huyền hơi nghiêng đầu xuống, cong ngón tay chạm vào mặt mình, hỏi với giọng ôn tồn trầm lắng, “Vì sao hoa lại nở?”

...

Đường đường là ma đầu mà bỗng dưng không biết nói gì.

Trong nháy mắt đó, tất cả cảm xúc trong chàng, dù là nỗi tiếc hay hối hận đều bay biến. Thay vào đó là suy nghĩ không đâu mà loé lên — *Thiên Túc thượng tiên trên Tiên Đô chỉ e là một môi hoa.*

Ô Hành Tuyệt vừa tính trả lời y thì đột nhiên nghe một tràng nhốn nháo.

Cả chàng lẫn Tiêu Phục Huyền đều bất ngờ, quay đầu nhìn nơi phát ra náo động thì thấy những người bị treo ngược đang hếch mũi lên như đang ngửi mùi gì đấy. Họ hướng mặt về chính khối ngọc nọ chứ không đâu khác.

Bởi vì vậy, Ô Hành Tuyệt cũng hít nhẹ mấy hơi.

Quả thật có mùi gì đang bốc ra bên trong căn đền, giống như... mùi máu.

Ban đầu, chàng còn thấy hơi là lạ, song khi nhìn lướt qua khối ngọc thì bất giác nhớ đến việc khối ngọc này từng hấp thu máu của Tiêu Phục Huyền

kiếp trước. Mà bởi vì khối ngọc bất chợt thức tỉnh, kéo theo mùi máu nọ cũng dần tản ra ngoài.

Mà trước giờ, linh pháp vốn rất nhạy cảm, có người thấy cũng không có gì lạ.

Nhưng điểm kỳ lạ chính là phản ứng của họ sau khi người thấy mùi máu...

Những người bị treo ngược trên dây vừa bóp mũi vừa thần thờ nét mặt như đang cố gắng nhớ lại gì đó mà không cách nào nhớ ra ngay được. Có đi đâu, những âm thanh rì rầm dần dần nổi lên rồi lan tràn như thủy triều.

“Mùi này...”

“Hình như ta từng nghe mùi máu này ở đâu rồi.”

“Đúng vậy, mùi này rất quen.”

“Ta cũng thấy vậy, ta cũng thấy hơi quen quen.”

“Nhưng mà... người thấy ở đâu cơ?”

...

Tiếng nháo nhào bàn tán không ngừng vang lên, động tác hít vào càng lúc càng rõ rệt, dáng vẻ của họ cũng trở nên kỳ dị bội phần.

“Bọn họ bị sao vậy?” Ô Hành Tuyệt cảm thấy khó hiểu nhưng trực giác vẫn báo cho chàng có chuyện không ổn.

Máu kia đến từ kiếp trước của Tiêu Phục Huyền, còn những người bị treo ngược này đến từ phố núi Lạc Hoa. Phố núi Lạc Hoa ra đời sau khi Bạch Tướng đã mất, bất kể những người này đến phố núi Lạc Hoa vào năm nào đi nữa thì cũng không nên có phản ứng trước mùi máu này, và càng không nên thốt ra rằng “cảm thấy hơi quen”.

Nhưng rồi chàng sực nhớ trước đây Tiêu Phục Huyền từng nói: Phạm nhân dùng linh pháp để luân hồi chuyển kiếp.

Những thân thể ở phố núi Lạc Hoa là thân xác đời này của họ, thân xác đời nào chỉ thuộc về đời ấy nên tất nhiên không có can hệ gì với đời trước của Tiêu Phục Huyền. Thế nhưng những người treo ngược ở đây không phải thân xác mà là linh phách, dù có luân hồi qua bao đời bao kiếp thì linh phách vẫn giữ nguyên là linh phách của năm xưa.

Nghĩ đến đây, Ô Hành Tuyệt đanh cả mặt.

Thì chợt nghe Tiêu Phục Huyền nói, “Máu trong khối ngọc chạm này là của người à?”

Ô Hành Tuyệt trả lời theo bản năng, “Không phải.”

Xong xuôi, chàng mới tặc lưỡi vì có hơi khó chịu.

Thế này chẳng phải gián tiếp thừa nhận mình nhớ ra một số chuyện rồi à?

Có đi đâu xem xét tình hình trước mắt không phải lúc so đo chuyện ấy, Tiêu Phục Huyền cũng không nhiều lời mà chỉ nhìn chàng một cái rồi nói, “Thế thì tốt rồi.”

Ô Hành Tuyệt ngạc nhiên, “Sao lại như thế?”

Tiêu Phục Huyền nói, “Đi đâu có thể khiến linh phách nhớ kỹ chắc chắn không phải chuyện tốt.”

Ô Hành Tuyệt giật thót tim, vừa tính hỏi thêm đã nghe Tiêu Phục Huyền nói tiếp, “Phàm nhân sau khi chết không mang theo ký ức đời trước, và linh phách bị lột ra cũng vậy, nếu họ vẫn còn ấn tượng thì chắc chắn là chuyện gì đó khắc dấu ấn sâu sắc.”

Y dừng đoạn, trầm giọng mà nói, “Khó tránh khỏi có liên quan đến cái chết.”

Ô Hành Tuyệt hiểu rõ ý Tiêu Phục Huyền muốn nói mà không cần y phải giải thích dông dài thêm.

Chỉ cần nghĩ kỹ sẽ thấy rất dễ hiểu — ký ức sâu sắc nhất đối với người chết ắt hẳn là khoảnh khắc mà họ lìa đời. Đó là giây phút cuối cùng, và lắm khi còn là giây phút khốn khổ nhất, ở đời nổi buồn lại luôn dai dẳng hơn niềm vui.

Những linh phách treo ngược này bị lột sống khỏi cơ thể, không ngạc nhiên khi họ có thể nhớ những chuyện xảy ra trong đời này. Thế nhưng nếu nhớ kỹ cả kiếp trước, chỉ e rằng... hẳn phải có dây đưa đến “cái chết”.

Nói cách khác...

Máu của Tiêu Phục Huyền ở kiếp trước có liên quan gì đó đến cái chết trong kiếp nào đó của những người bị treo ngược này ư?

Nghĩ đến đây, Ô Hành Tuyệt chỉ còn cảm nhận được một cơn buốt lạnh chạy dọc lên đỉnh đầu. Song ngay khoảnh khắc suy nghĩ đó hiện lên trong đầu chàng, một tiếng kiếm quen thuộc bất chợt vang lên.

Từ bên rìa tầm mắt, chàng thấy bóng Tiêu Phục Huyền loé ngang. Chàng vội nhấc mắt lên, chỉ kịp thấy mũi kiếm của Thiên Túc thượng tiên đang đặt giữa trán một người treo ngược ở gần họ.

Tiêu Phục Huyền thấp giọng nói một câu, “Đắc tội.”

Đồng tử người treo ngược nọ thít chặt lại, hẳn rít lên một tiếng thê lương khi mũi kiếm chạm vào trán, tiếng rên phóng vút lên tận trời, vọng vào tai Ô Hành Tuyệt khiến chàng lùng bùng một chốc.

Nếu ấn tượng mà họ lưu lại có liên quan đến “cái chết”, thì nó sẽ dễ dàng bị kích phát lên nữa vào khoảnh khắc họ đến gần trạng thái tử vong nhất. Giữa tiếng kiếm đan lẫn tiếng rít gào, người treo ngược kia trợn ngược hai mắt, thất thanh kêu lên, “Ta nhớ ra mùi máu kia rồi!”

“Ta nhớ ra rồi...”

Chiêu vừa rồi của Tiêu Phục Huyền không phải là “thăm vấn” chính danh, nhưng có hiệu lực tương tự với “thăm vấn”.

Ngay sau đó, rất nhiều mảnh vụn hình ảnh vụn vút hiện ra —

Khung cảnh trong ấy là một miền hoang dã tối mịt tận chân trời, tiếng vó ngựa hí vang xen lẫn trong tiếng quát hô hào chém giết.

Khi vừa nhìn thấy khung cảnh ấy, Ô Hành Tuyết lập tức nhận ra đó chính là chiến trường...

Là chiến trường mà Bạch Tướng đã từng kinh qua, còn nguyên nhân mà người bị treo ngược kia cảm thấy mùi máu này quen thuộc là do đời trước hắn đã từng có mặt trong trận chiến ấy, đã từng đương đầu với Bạch Tướng và mất mạng dưới thanh trường kiếm người này.

Vào khoảnh khắc cuối cùng trước khi chết, hắn đã ngửi thấy mùi máu thấm đẫm trên người Bạch Tướng.

...

Tiếng rít gào vẫn văng vẳng trong ngôi đền, Ô Hành Tuyết vội vàng ngược mắt lên nhìn Tiêu Phục Huyền bên kia những hình ảnh đang tan biến.

Những hình ảnh đứt đoạn đó đã khơi dậy ký ức của những người bị treo ngược còn lại, dẫn đến những tiếng hô tương tự nhau không ngừng tràn ra như sóng dữ, dồn dập tuôn về phía Tiêu Phục Huyền...

“Ta nhớ ra rồi...”

“Ta cũng nhớ ra rồi.”

“Là người.”

“Người đã giết ta.”

...

Trước đó, Ô Hành Tuyết từng thắc mắc không biết vì sao lại chọn những người này để phong ấn thần mộc, vì sao lại dùng linh phách của người

phàm để trấn áp một gốc thần mộc ngất trời. Luận về nhân quả thì những người này không có mối liên hệ nhân quả gì với thần mộc cả, tại sao chuyện này lại xảy đến với họ.

Mà lúc này đây, tất cả mọi thứ bỗng nhiên rõ ràng —

Kiếp trước, Tiêu Phục Huyền đã lấy thân che chở cho thần mộc trước khi chết, trở thành người có mối dây liên hệ sâu sắc với thần mộc. Và trước đó y từng là tướng quân thiếu niên, từng kinh qua khói lửa chiến tranh với nhiều vong hồn treo dưới lưỡi kiếm.

Có người... đã cố tình tìm những người chết trên chiến trường vào kiếp trước, những người mất mạng dưới tay tướng quân, rồi lần lượt đưa họ đến phố núi Lạc Hoa, sau cuối cướp đi linh phách họ và treo tại đây.

Dùng nhân quả tràn ngập “sát chướng” giữa họ và Tiêu Phục Huyền để phong ấn gốc thần mộc được Tiêu Phục Huyền che chở.

Khó trách!

Khó trách chiêu miễn xá của Tiêu Phục Huyền cũng không cách nào giải thoát cho những linh phách này. Mang theo nhân quả dày đặc trước mắt như vậy sao có thể giải thoát được cho họ. Nếu thật sự muốn cưỡng ép mà xuống tay, ắt hẳn phải xuống tay với Tiêu Phục Huyền trước.

Gương mặt Ô Hành Tuyết lạnh tanh trong chớp mắt.

Chàng thấy phút giây trống rỗng hiếm hoi hiện trên gương mặt anh tuấn và lạnh lùng cố hữu của Tiêu Phục Huyền, thấy Thiên Túc sáng trong như bạch ngọc thu kiếm về, lẳng lặng cầm chuôi kiếm và nhìn những linh phách bị trói đằng kia...

Trái tim Ô Hành Tuyết bị một thứ mỏng manh mà cô đặc cửa xuyên.

Lời tác giả:

Ngủ ngon QAQ

Cá:

Huhu tui vẫn chưa vượt qua được cú sốc là bộ này niên hạ a huhuhuhu

Chương 45: Bắt cóc

Tất cả những chuyện đã sớm chìm trong vòng luân hồi sinh tử tại sao lại bị đào lên hoá thành gánh nặng? Và bằng cách gì phải là Tiêu Phục Huyền?

Chỉ bởi vì Tiêu Phục Huyền đã chặn thiên kiếp lần đó sao?

Một câu chuyện mà chàng vấn vương nhiều năm bị người khác lợi dụng đến tận bây giờ... *Quá mức phi lý.*

Ô Hành Tuyệt nghĩ.

Phải mà Tiêu Phục Huyền không nhớ những chuyện xảy ra trong đêm này thì tốt rồi.

Ý nghĩ đó bất chợt nảy ra trong đầu chàng, và cũng ngay khoảnh khắc ấy, chàng thấy có phần quen thuộc. Đoán chừng mấy trăm năm về trước, chàng cũng từng nghĩ như vậy.

Chàng không chỉ mong rằng Tiêu Phục Huyền không nhớ chuyện này, mà còn mong rằng những linh phách bị trói buộc nơi đây cũng quên đi thời khắc này.

Linh phách không phải người sống, họ không toan tính đời này khác đời sau thế nào mà chỉ hành động theo bản năng dưới sự thao túng của kẻ mang dụng tâm — ai giết họ, ai khiến họ lâm vào bi thương thì họ cảm hận người đó.

“Là người!”

“Là người!”

“Người khiến ta khốn quẫn...”

“Ban nãy người còn chém tay ta...”

Những linh phách đã chìm vào thù hận và thống khổ thét gào sắc lẹm, chúng bất chấp hết thảy mà hung mãnh ủa về phía Tiêu Phục Huyền.

Lúc đầu, chúng toan đánh lén nhưng đã bị Tiêu Phục Huyền chém đứt tay. Hiện giờ sự hận thù của chúng đã đạt đến đỉnh điểm, khí lực đột ngột quay trở về, cánh tay trắng hếu duỗi dài từ vết cắt như một cành liễu đang đà sinh trưởng, cuộn trào điên cuồng dồn dập tới một người.

Với đà này thì không thể giải quyết chỉ bằng chém đứt lần nữa là xong.

Vì chém rồi lại mọc, mọc dài lại chém, thù hận càng tích trữ càng đậm sâu. Đây là một vòng tuần hoàn không ngừng lặp đi lặp lại cho đến khi họ kiệt sức mà chết ở đây.

Vẫn nên quên đi thì hơn.

Ngay trong tình thế nguy cấp, Ô Hành Tuyết duỗi tay sờ bên hông mình theo bản năng.

Ngón tay vừa chạm vào chuông mộng bằng bạch ngọc, chàng mới sực nhận ra hiện tại chuông mộng đã bị nứt và hư mất, thêm cả chàng cũng không nhớ làm sao để dùng nó.

Bỗng nhiên!

Một tràng chuông ngân mơ hồ vang lên không biết bắt nguồn từ đâu, song đã bao trùm toàn bộ vùng cấm địa.

Chỉ loáng cái, sương mù khắp cấm địa ngưng phất, không di chuyển lấy một tí tí nào.

Những linh phách kia cũng thành linh lạng thình, đông cứng lại y nguyên tư thế đang về hướng Tiêu Phục Huyền giữa bụi cát mịn mù. Những sợi dây leo màu da người không phóng vun vút như đang sinh trưởng điên cuồng nữa mà dừng lại sít sao ngay kế cạnh Tiêu Phục Huyền.

Tiêu Phục Huyền ngưng động tác rút kiếm, quay ngoắt đầu nhìn sang Ô Hành Tuyết.

“Người rung chuông?” Tiêu Phục Huyền sững sờ hé môi, liếc mắt xuống bên hông Ô Hành Tuyết.

Ô Hành Tuyết cũng hơi sững sờ. “Ta không có.”

Chuông bạch ngọc còn đang treo im lìm bên hông chàng, vết nứt vẫn còn, âm thanh nó cũng không phát ra từ đây, thế nhưng tiếng chuông nghe vào rất giống với chuông mõng.

Tiếng chuông ở đâu? Là ai rung?

Ô Hành Tuyết chăm chú lắng nghe tiếng chuông hòng tìm ra điểm khởi nguồn. Thế nhưng, vì lắng nghe quá chăm chú mà bản thân cũng cảm thấy hơi mơ màng dưới hiệu lực của tiếng chuông. Có một giây lát, chàng thậm chí nhớ về Thước Đô.

Thế là chàng nhanh chóng hoàn hồn lại, ngẩng đầu lên liền thấy phải đến hàng ngàn linh phách đang nhìn cánh tay dài ngoằng của bản thân rồi nhìn sang Tiêu Phục Huyền với ánh mắt hoang mang, sau đó từ từ thu tay về

“Sao tay ta tự dưng dài như vậy?”

“Ta cũng vậy, thật kỳ lạ.”

“Vừa nãy ta tính làm gì vậy?”

“Không biết nữa, ta cũng thấy mù mờ.”

“Các người là ai đó?!”

“Nơi này là cấm địa, các người vào đây bằng cách nào?”

Những linh phách kia dần quay đầu, nhìn Tiêu Phục Huyền và Ô Hành Tuyết như thể chưa từng trông thấy bọn họ bao giờ, đoạn cất giọng răn đe,

“Nơi này là cấm địa với tầng tầng lớp lớp đao trận và hoả trận chất chông với tám một đạo Cửu thiên huyền lôi, các người dám cả gan?”

Ô Hành Tuyết: “...”

Quên chóng vánh đến vậy, tác dụng thần kỳ đến vậy thật sự rất giống chuông mộng.

Chàng bỗng dừng nhớ lại thời điểm vừa bước vào quán trọ thì thấy phía trước quầy ngoài sảnh quán có treo một chiếc chuông bạch ngọc tương tự chuông mộng.

Ngay kế đó, vì tiếng chuông lay tỉnh mà chàng nhớ đến một khung cảnh khác —

Trong khung cảnh ấy, chàng đang cầm chiếc chuông bạch ngọc kia và đưa nó cho ông chủ quán trọ với bọng mắt đen sì rồi nói, “Nghe nói ông chủ khó an giấc về đêm, để ta tặng ông thứ đồ chơi nhỏ này.”

Ông chủ nhận lấy chiếc chuông, có phần cảm thấy ngượng ngùng pha lẫn ngờ vực. “Công tử là người của tiên môn ư? Chiếc chuông này... là pháp bảo gì chăng?”

“Ta tình cờ tìm được chút tiên duyên và học một phương pháp chế tạo. Không biết món đồ này có thể xem như pháp bảo được hay không, nhưng ít nhiều cũng tương đối hữu dụng.”

“Nó có tác dụng gì thế?”

Chàng ngẫm nghĩ rồi buông một nụ cười đậm bạc. “Nó có thể... đuổi ma trừ tà, bảo hộ bình an.”

Ông chủ nửa tin nửa ngờ, nhưng xét thấy nhận một món đồ có thể “đảm bảo bình an” cũng không sợ dư, bèn treo chiếc chuông ngọc nọ bên cạnh quầy quán trọ.

...

Ô Hành Tuyết bất chợt hoàn hồn.

Lý do mà ban đầu chàng chú ý đến quán trọ này là bởi trước cửa có treo chiếc chuông mộng phiên bản đơn giản này. Khi đó, chàng còn thấy thắc mắc không rõ chuông mộng ấy từ đâu ra.

Giờ ngẫm lại, nói không chừng chính mình ở lại quán trọ này mấy trăm năm trước và phát hiện ra đủ thứ chuyện bên trong cấm địa, nhưng nhất thời chưa nghĩ ra phương thức giải quyết ổn thoả, thêm cả e ngại về sau linh phách lại rơi vào sự thao túng của kẻ khác, rồi nhớ ra những hận thù dĩ vãng thì sẽ gieo rắc mầm hậu hoạ. Thành thử, chàng đã để lại món đồ tương tự như chuông mộng bên trong quán trọ để trấn áp linh phách đôi chút trong trường hợp chúng lại xao động.

Dù vậy, món đồ đó không phải chuông mộng thật, có vẻ nó có thể tự lay mà không cần tiên vận lực ra tay. Chỉ cần linh phách nổi điên lên là nó lập tức có phản ứng.

Tiếng chuông kia có hiệu lực cao nhất với linh phách, còn với người như chàng và Tiêu Phục Huyền thì không nghiêm trọng và chóng vánh đến thế.

Song, chàng vẫn ít nhiều chịu ảnh hưởng từ nó, đầu óc hơi choáng váng giữa tiếng chuông ngân.

“Món đồ chơi bé tí mà uy lực mạnh mẽ như vậy...” Ô Hành Tuyết cầm chiếc chuông nhỏ treo bên hông mình lên và râm rì. Nói đoạn, chàng ngược mắt nhìn sang Tiêu Phục Huyền, liền thấy đối phương đang đứng yên một chỗ, mắt sụp xuống và lắng lắng nghe tiếng chuông, nét mày chau lại như có hơi xuất thần.

Một lúc lâu sau, Tiêu Phục Huyền đưa tay lên và mân mê nhẹ vành môi.

Ô Hành Tuyết: “?”

Chàng còn chưa hiểu ngọn nguồn, muốn mở miệng hỏi thì lập tức thấy Tiêu Phục Huyền ngược mắt nhìn về phía mình. Y híp khế đôi mắt dài,

không rõ vừa nhớ ra chuyện gì.

Ô Hành Tuyết cảm thấy chột dạ một cách vô cớ, nuốt ngược câu hỏi vào trong.

Bị người kia nhìn chăm chặp, chàng bất giác nảy ra một phán đoán trong đầu — chàng ngờ rằng sau khi nghe được tiếng chuông này, có thể Tiêu Phục Huyền đã nhớ đến việc mình bị mất cảnh giác để chuông mõng giành cơ hội thay đổi ký ức h ồi mấy trăm năm trước như thế nào.

Còn nguyên nhân khiến y sờ môi...

Ờm...

Nhưng rồi Ô Hành Tuyết không nghĩ tiếp được nữa bởi tiếng chuông vẫn vẳng vẳng chưa nguôi, bấy giờ không chỉ linh phách chịu tác động mà chính bản thân chàng cũng bắt đầu thấy choáng váng nặng hơn. Nếu thừ người trong tiếng chuông này một lát nữa, không chừng chàng sẽ mở miệng lép bép tiếp về “Thước Đô”.

“Chúng ta có nên tránh đi một chút hay không—” Ô Hành Tuyết còn chưa kịp dứt lời đã thấy một bóng người cao đổng vụt tới trước mặt trong nháy mắt.

Chàng bị người kia ôm lấy, vùi mình vào hơi thở của Thiên Túc thượng tiên.

Ngay kế đó, tầm mắt chàng tối s ầm xuống và gót chân hẫng bước, chàng bị người nọ mang ra khỏi cấm địa.

Khi vừa vượt qua lối vào cấm địa, giọng nói Tiêu Phục Huyền lập tức vang lên ngay trước chóp mũi chàng, “Ta còn đang tự hỏi tại sao lúc trước sơ suất để bị người thay đổi ký ức.”

Hơi thở Tiêu Phục Huyền như lắng đọng giữa vành môi Ô Hành Tuyết khiến chàng ngơ ngứ. Ô Hành Tuyết mấp máy nhẹ đôi môi, chợt nghe y thấp giọng nói, “Người gạt ta.”

Ta...

Ô Hành Tuyết li3m môi, vừa tính nói gì đó thì thấy ánh sáng loá lên trước mắt — họ đã thoát ra khỏi cấm địa.

Những người đầu tiên họ trông thấy bên ngoài cấm địa là mấy đệ tử nhà họ Phong nọ. Trong tay họ đều cầm trường kiếm, đánh chặt nét mặt canh giữ lối vào, trông dáng vẻ vừa muốn xông vào nhưng lại không dám xông vào bừa bãi.

Ô Hành Tuyết nhìn bộ dáng và nét mặt của họ thì chợt nghĩ đến một việc: Nếu những người ở phố núi Lạc Hoa đều bị *trói*, phải sống đi sống lại ở nơi này cả trăm năm hoặc lâu hơn, thì đúng thật những thần tiên thi thoảng hạ phàm như chàng và Tiêu Phục Huyền năm đó rất khó phát giác, những phàm nhân hàng năm ghé sang thăm thú dạo chơi ngắm cảnh phố phường nhộn nhịp cũng khó lòng nhìn ra, nhưng có một nhóm người ngoại lệ...

Đó chính là những người nhà họ Phong.

Đệ tử nhà họ Phong trông coi toàn bộ khu vực phố núi Lạc Hoa, bọn họ được mời đến bất cứ khi nào có chuyện xảy ra ở đây. Sau nhiều lần như vậy, cam đoan họ phải vô cùng quen thuộc với những người sống ở phố núi Lạc Hoa rồi, ắt nên phát hiện ra tuổi tác thất thường của những người ở đây.

Nếu chỉ ba năm năm năm thì không nói, còn lâu hơn thì sao có thể không thấy manh mối? Nếu đã thấy được manh mối mà còn tỏ vẻ mọi chuyện êm xuôi không có gì bất thường, vậy đó chính là điểm bất thường.

Nói vậy xem ra, nhà họ Phong quả nhiên có vấn đề

Bọn họ biết chuyện gì đó, song vì nguyên nhân chưa rõ mà luôn giúp che giấu việc này? Hay chính bọn họ có dính líu đến việc này?

Thế nhưng, những chuyện tương quan với thần mộc hay cấm địa hẳn không phải chuyện mà một đệ tử trẻ có thể nắm rõ được, nếu nói có dính

lú thì nên là những người đứng đầu nhà họ Phong. Có đi ầu... làm sao để thay những người trẻ tuổi này thành những người đứng đầu nhà họ Phong đây?

Đại ma đầu có một sáng kiến.

“Tiêu Phục Huyền,” chàng lợi dụng tư thế hiện tại của hai người mà thì thầm bên tai Thiên Túc thượng tiên, “người có thể trói đám tiêu quý trước mặt lại được không?”

Tiêu Phục Huyền: “...”

***

Ninh Hoài Sam nào có ngờ mình sẽ bị trúng tà ngay trước cửa nhà mình, và càng không ngờ thế mà lại bị lạc đường bên trong ảo cảnh như phố núi Lạc Hoa, vừa mất dấu thành chủ nhà cậu mà vừa mất dấu Phương Trữ.

Cậu tìm dọc mười hai dặm phố phường, đồng thời tự châm biếm trong lòng: *Nếu người đầu tiên mình tìm được là Thiên Túc thượng tiên thì nên làm cái mẹ gì bây giờ? Ngoảnh đầu cấp đít bỏ chạy thì có hơi vã quá không?*

Chỉ mong trời cao có mắt, thành chủ phù hộ, làm ơn đừng để ta một mình đối đầu với Thiên Túc thượng tiên.

Ninh Hoài Sam nguyện cầu trong lòng như vậy cả đêm, ông trời quả nhiên tỏ mắt...

Cậu không gặp Tiêu Phục Huyền mà gặp phải Y Ngô Sinh.

Một cửa hàng bán mỹ phẩm nào đấy đã đánh đổ không biết bao nhiêu hàng hoá mà dim phải hơn nửa con phố trong mùi son phấn. Ninh Hoài Sam hắt xì hơn chục cái li ền, suýt chút đã khạc cả não ra ngoài.

Đề r ỡ chỉ vừa ngoảnh đầu lau mũi một phát và quay trở lại đã thấy ngay Y Ngô Sinh.

Cậu thấy người kia trùm khăn vải kéo quá nửa mặt, che kín mũi chỉ để lộ hàng mày với dáng vẻ trắng nhợt bợt bạt, trông như một vị thư sinh nho nhã yếu đuối. Không có một chút phong độ của người nổi danh thuộc đại môn đại phái gì.

Ninh Hoài Sam trề môi.

Y Ngô Sinh vốn không chú ý có người đứng ở góc bên này, nhưng bị tiếng hắt xì d ãn dập d ãn bước sang.

Hắn trông thấy đó là Ninh Hoài Sam thì hơi ngẩn người, có vẻ sượng nhẹ nhưng nhanh chóng vội đi và nói, “Cuối cùng cũng gặp một người.”

Giọng hắn nghe qua rất hào hứng.

Ninh Hoài Sam khinh khi tặc nhẹ trong lòng, nhủ thầm *làm quái gì mà ông còn ở đây vậy? Chỉ là một chút tàn hồn mà sống còn dai hơn ta.*

Cậu rất muốn trưng sự khinh khi này ra mặt, ngặt nỗi hắt xì liên tục không ngừng được nên làm kiêu nào cũng không toát được khí chất hung tàn.

Y Ngô Sinh ngó thấy bộ dáng cậu thì lục lợi túi thuốc của mình.

Ninh Hoài Sam bịt mũi lại và khàn giọng lâu bầu, “Thôi, đừng có lục, ta không cần! Ta có bị bệnh đâu, thuốc men cái gì. Ta bị cái mùi kia hun mũi đây này...”

Y Ngô Sinh lấy ra một viên thuốc và nói, “Tôi có vô số các phương thuốc cổ truyền, không chỉ để trị các loại bệnh mà còn giúp giảm nghẹt mũi khó thở. Chỉ cần một viên sẽ dứt ngay, cậu thử xem.”

Ninh Hoài Sam không muốn thử.

Thế nhưng, cậu càng lúc càng hắt xì nghiêm trọng hơn, nếu cứ tiếp tục như vậy có khi nước mắt nước mũi tèm lem mặt. Đường đường là một tà ma mà bị điếng người vì cái thứ này thì mất mặt quá.

Thành thử, cậu không còn sự lựa chọn khác mà đành nhận lấy viên thuốc và nuốt trọn vào.

Vừa ngóc cổ lên, cậu đã nghe thấy tiếng ồn dậy lên bên ngoài con phố xen lẫn tiếng bước chân sần sật liên hồi. Nghe qua có kha khá người đến.

Ninh Hoài Sam nhìn sang bên kia thử, đồng thời hỏi Y Ngô Sinh, “Ông có gặp thành chủ nhà ta không? Với Phương Trữ nữa. Ta tìm bọn họ này giờ, trên lý thuyết không nên xảy ra chuyện này, rõ ràng chúng ta bước lên nhau vào trong Lạc Hoa Đài cơ mà. Làm sao chỉ vừa vào ảo cảnh đã bị tách lia xa lác tới nỗi tìm hoài không thấy người như vậy...”

Y Ngô Sinh lắc đầu. “Tôi chưa gặp, tôi cũng tìm đã lâu rồi. Ban đầu tôi tính vẽ một lá phù tìm người nhưng bị một số động tĩnh cản trở.”

Hắn siết tờ giấy cất trong ống tay áo, thoát nghe như đang nói chuyện bình thường, không khác gì một người còn sống.

Những tiếng bước chân kia mỗi lúc một gấp rút và tiến đến càng lúc càng gần.

Ninh Hoài Sam vươn cổ nhìn lướt qua và nhỏ giọng nói, “Hình như không giống đi dạo phố núi...”

“Là người nhà họ Phong,” Y Ngô Sinh trả lời. “Tôi vừa đi từ hướng đó sang, có gặp phải một nhóm đệ tử nhà họ Phong với nét mặt không mấy vui vẻ, không biết họ đang tính làm gì.”

Nhà họ Hoa và nhà họ Phong có mối thâm tình sâu sắc, thế nhưng những đệ tử nhà họ Phong này không phải những người Y Ngô Sinh thường giao thiệp. Đây ắt là những người sống mấy trăm năm về trước bên trong ảo cảnh của phố núi Lạc Hoa.

Khi hắn còn đang nói chuyện, một nhóm người mặc đồng phục của môn phái nào đó bước tới.

Người đi đầu là một người nam khó đoán được tuổi, dáng vẻ nhìn qua rất khô ngô, nhưng đăm đăm nét mặt nên trông như một ông cụ non.

Ninh Hoài Sam vốn là tà ma nên rất nhạy cảm với mùi máu. Cậu hếch mũi lên hít vào mấy cái, rồi dờn tầm mắt về cánh tay chàng trai kia, bấy giờ mới phát hiện có vết máu trên mu bàn tay cầm kiếm của hắn ta, có vẻ hắn vừa gặp vài chuyện không mấy thuận lợi và còn khiến hắn bị thương.

Người nam nọ ngược đầu nhìn sang quán trọ ở bên cạnh cửa hàng mỹ phẩm, đánh nét mặt hỏi người bên cạnh, “Thù Lan, phù cầu cứu cô nhận được bắt nguần từ nơi này à?”

Người có tên Thù Lan là một cô gái cao và mảnh khảnh, mang song kiếm bên hông, nét mặt vô cùng xinh đẹp với nụ cười trời sinh. Thế nhưng lời nàng không đong một chút ý cười nào, “Chính xác, nếu không phải quán trọ này thì tôi đã không làm phiền anh đến đây một chuyến.”

Khi vừa nghe thấy tên cô gái này, Y Ngô Sinh có hơi kinh ngạc.

Ninh Hoài Sam liếc sang nhìn hắn. “Sao nào? Quen biết à?”

Y Ngô Sinh nói, “Đó là... gia chủ đời trước của nhà họ Phong, Phong Thù Lan. Tất nhiên, bà ấy đã mất từ lâu.”

Nhìn tình hình trước mắt, đoán chắc thời điểm này Phong Thù Lan chưa lên đến vị trí cao nhất của nhà họ Phong. Có lẽ người của mấy trăm năm trước giống như toàn bộ những người trong ảo cảnh này.

Người nam đi đầu lại hỏi, “Phù cầu cứu có đề cập ai là người bắt họ không?”

Thù Lan hơi chần chừ, nói “Có nói.”

Người nam trầm giọng hỏi, “Ai.”

Thù Lan: “...”

Người nam mất kiên nhẫn, quay ngoắt đầu nhìn sang. “Áp úng cái gì? Kẻ bắt được người tiên môn thì lòng vòng cũng chỉ là tà ma yêu vật, bọn tà ma hoành hành mấy năm nay có kẻ nào chúng ta chưa giao đấu đâu mà cần gì phải thế?”

Thù Lan suy ngẫm, mới nhẹ giọng mà nói, “... Không phải là ma vật.”

Người nam: “Vậy là cái gì?”

Thù Lan: “Phù nói là Thiên Túc thượng tiên Tiêu Phục Huyền.”

Người nam: “...”

Ai??????

Ninh Hoài Sam vừa nghe đến cái tên kia thì lập tức thấy khắp khởi hân lên. Nhưng sau đó lại muốn ngoảnh đầu chạy mất — giờ thành chủ nhà cậu không có ở đây mà tìm được Thiên Túc cũng không tốt lành gì.

Cậu vừa tính giả bộ không nghe được cái tên này và sủi gọn đi mất thì cảm thấy một luồng khí kinh mãnh liệt quét từ trong quán trọ ra ngoài, luồng khí kinh kia quét qua không khác gì một sợi roi dài vô hình, tất cả mọi người bị mất cảnh giác dẫn đến đau nhói cả người.

Tiếp theo đó, kiếm khí ánh vàng hoá thành một tia sáng dài bọc huyền lôi, trói gô tất cả những người theo đến trước cửa nhà trọ lại rồi kéo phăng vào trong tiệm.

Ninh Hoài Sam và Y Ngô Sinh xui xẻo đứng quá gần những người nhà họ Phong nên cũng bị trói theo vào trong.

Khi bị lôi vào, trên mặt Ninh Hoài Sam mọc đầy chấm hỏi: *Sao hôm nay Thiên Túc hành xử không ra dáng tiên gia gì hết trơn vậy?!*

Lời tác giả:

Học thói lưu manh lệ thế

Ngủ ngon QAQ~

Cá:

Ồ tạm thời trả về xưng hô *ta – ngươi* vì Tuyết Nhi nhớ ra rồi mà bộ này niên hạ nên hong có *ta – huynh* được nữa ~ chừng nào yêu đương thì ngộ sẽ nghĩ xưng hô khác (dù hai vị này cũng yêu đương từ trước rồi)

Chương 46: Ác bá

Người thường không ai thích bị trói, nói gì tới cái tên nóng nảy như Ninh Hoài Sam... Lại nói gì tới việc cậu còn chả ưa bị cột chung một cục với Y Ngô Sinh mà cậu ghét nhất.

Tức giận sôi máu, vừa bị lôi vào nhà trọ Ninh Hoài Sam đã muốn ngoác mõm chửi thề, kết quả chữ “đụ” vừa mới bật ra miệng đã đụng phải gương mặt lạnh như băng của Thiên Túc thượng tiên.

“...”

Ninh Hoài Sam vẫn còn hèn lấm. Cậu mím chặt môi, sượng chín người nuốt cụm đờng sau chữ “đụ” vào và ngoặt sang Y Ngô Sinh, “** làm gì ép ta vậy?”

Y Ngô Sinh nằm không cũng dính hoạ, nhưng không thể nổi cáu với cậu ta, bèn thôi so đo với cậu nữa mà nói, “Tôi có muốn đâu, người đông quá thế này còn gì.”

Quả thật đông người.

Gian nhà trọ này cũng không lớn lắm, tính luôn cả gác mái thì có tổng cộng ba tầng, rộng nhất là đại sảnh ở tầng một, chính là chỗ mà cả đám họ đang tụ lại vào lúc này.

Y Ngô Sinh nhìn bao quát qua một vòng, thấy gian đại sảnh này có bốn cột trụ, trên mỗi trụ trói mấy người, nhìn quần áo và phụ kiện thì đều là đệ tử nhà họ Phong, trên trán mỗi người có dán một lá bùa, trông vào vừa buồn cười và vừa nhục nhã...

Những đệ tử trẻ tuổi hơn đầu đỏ gay cả mặt, không biết là vì lo lắng hay vì tức giận.

Những người lớn tuổi hơn quyết định nhắm tịt mắt không nhìn ai cả, mặt mũi xệ xuống dài hơn cả lừa.

Đây là còn chưa tính tới nhóm vừa bị trói lồi vào trong...

Cùng lúc đó, thủ phạm Tiêu Phục Huyền đang ôm kiếm, vai rộng eo thon hiên ngang dựa vào trước quỳ, đầu kia của kiếm khí trói người còn quấn vòng trên tay.

Ngón tay Tiêu Phục Huyền không hề cử động, nhưng kiếm khí vẫn xoay chuyển xung quanh các ngón. Kiếm khí trên tay ai khác ắt sẽ tạo cảm giác dừng dừng hờ hững, nhưng đi kèm với vẻ ngoài lạnh căm của y chỉ đè nặng thêm sự áp bức khôn lường.

Nhóm người nhà họ Phong vừa còn hô hào, giờ bị kéo vào đại sảnh tức thì im phăng phắc, không dám nói tiếng nào dưới bầu không khí tràn ngập bức bách.

Ngay đến Y Ngô Sinh cũng hiềm khi rơi vào tình huống gập ác bá như vậy, nhất thời đơ cả giọng, sau một hồi mới thẫn thì không liền mạch, "... Chuyện... chuyện này thật..."

Trái lại, Ninh Hoài Sam thích ứng khá nhanh, nhỏ giọng thẫn thì, "Chuyện này thật không giống hành vi của một vị Thượng tiên."

Y Ngô Sinh trầm ngâm, nói, "Là... Chiếu Dạ thành bày trò?"

Ninh Hoài Sam: "Đéo! Chiếu Dạ thành mà bày trò thì làm gì có chuyện dán phù trên trán, nói không chừng chưa chắc giữ được cái đầu nữa chứ lại."

"..."

Y Ngô Sinh nhủ thẫn *cũng đúng*.

Ninh Hoài Sam “Ồ” một tiếng rồi bắt đầu vươn đầu ra thám thính thử xung quanh, cậu có cảm giác thành chủ nhà mình khả năng cao cũng ở đây. Cậu chả hề an phận, song mấy người nhà họ Phong bên cạnh sắp phát điên lên được...

Tức đến phát điên.

Nhìn qua một lượt là thấy, dây trói đệ tử nhà họ Phong là dây trói linh của nhà họ Phong, bùa dán trên đầu các đệ tử nhà họ Phong cũng là bùa phong hầu của chính nhà họ Phong.

Muốn nhục nhã bằng nào thì có nhục nhã bằng ấy!

Cô nương tên Phong Thù Lan cong ngón tay mảnh mai để lập thủ quyết và ném sang người nam dẫn đầu trong âm thầm.

Người nam nhú mày, ánh mắt nhìn chăm chăm Tiêu Phục Huyền đứng cách đó không xa, thoạt trông như không hề để phòng, nhưng gõ nhẹ mười ngón tay bị cột phía sau lưng để lấy tiếng vang làm hồi âm.

Đây là bí pháp truyền âm gia truyền của nhà họ Phong.

Người nam gõ tay cực kỳ bình tĩnh, nhưng mặt đã tái mét.

Hắn dùng bí pháp để hỏi, “Tại sao có nhiều đệ tử bị trói ở đây vậy?!”

Phong Thù Lan cũng dùng bí pháp trả lời, “Thưa Huy Minh trưởng lão, lúc này tôi có nói với anh...”

Dù nàng vô cùng xinh đẹp nhưng phải nặng lòng nhiều việc nên gương mặt đượm vẻ mệt mỏi. Đặc biệt, những câu chất vấn của người đàn ông kia làm cho độ cong trên môi nàng càng trĩu xuống.

Phong Huy Minh run run xương hàm, lau đi máu trên mu bàn tay rồi nói, “Cô truyền tin đến vừa đúng lúc ta đang tiếp khách nên không phân tâm chú ý nghe được.”

Phong Thù Lan: “Là khách thật ư? Tôi còn đang muốn hỏi hình như trường lão bị thương à?”

Phong Huy Minh: “Không sao cả, vết thương cũ thôi. Cô nói chuyện của cô đi.”

Phong Thù Lan thấy hắn tỏ ý không muốn tiếp tục chủ đề đó, mím chặt đôi môi đỏ mọng nhưng không hỏi thêm nữa mà giải thích ngọn nguồn những chuyện đã xảy ra một lần, “Phố núi Lạc Hoa vốn chỉ gặp một số rắc rối nhỏ, trước đây chuyện này cũng xảy ra mấy lần rồi nên lần này vẫn cử mấy đệ tử trẻ đến xem tình hình thế nào và thu dọn tàn cuộc.”

Ngờ đâu các đệ tử trẻ lại một đi không trở lại.

Chẳng bao lâu sau, đệ tử đường nhà họ Phong nhận được một tấm phù cầu cứu, trên đó ghi một câu bằng nét chữ vô cùng tiêu sái —

“Đệ tử trẻ gia tộc các vị bị bắt, mau đến cứu người.”

Nói gì thì nhà họ Phong cũng là một đại gia tộc tiên môn có tiếng, nào có chuyện gì chưa gặp qua? Thế mà họ cũng sững sờ một lúc lâu khi nhìn thấy phù cầu cứu với tác phong này.

Chuyện đệ tử lâm vào tình huống nguy nan này nói nhỏ không nhỏ mà nói lớn không lớn, phía đệ tử đường có kinh nghiệm xử lý rồi bèn phái thêm bảy tám đệ tử lớn tuổi hơn đến tìm.

Kết quả được hoa nở đợt hai.

Bên đệ tử đường lại nhận được một tấm phù cầu cứu vẫn với nét bút tiêu sái nọ —

“Mấy nhóc này cũng bị bắt rồi, đừng cử con nít đến nữa, cho ai có khả năng chủ trì ấy.”

Với tư cách là một tiên trưởng của đệ tử đường, Phong Thù Lan là một trong số những người có khả năng chủ trì.

Thế nhưng gần đây cơ thể nàng lâm bệnh nhẹ, các đệ tử không muốn làm phiền đến nàng, đồng thời họ cũng bị khiêu khích nên không tin mà cử thêm bốn vị đệ tử kim văn đến hỗ trợ.

Đệ tử kim văn là những nhân tài kiệt xuất trong nhóm đệ tử trẻ tuổi, một người trong số họ cũng có thể tự mình đảm nhiệm đại sự, nói chi đến tận bốn người!

Kết quả cả bốn đều bị hốt trọn.

Khi tấm phù cầu cứu thứ ba được gửi đến nhà họ Phong, đệ tử đường không còn dám không truyền lên cấp trên nữa. Trên tấm phù cầu cứu vẫn là nét chữ bay bổng như trước —

“Xem ra các người sợ đệ tử nhà mình đông quá phải không.”

Trước khi truyền phù cầu cứu lên cho Phong Thù Lan, đệ tử đường có gửi trả một tấm vấn phù hỏi rằng:

“Rốt cuộc là người phương nào đang càn quấy?”

Những tưởng sẽ không nhận được hồi đáp cho tấm phù này, ngờ đâu thế mà họ thật sự nhận được. Lần này, nét chữ trên lá bùa đã đổi, đường nét bén nhọn như đao, chỉ viết vồn vện ba chữ:

“Tiêu Phục Huyền.”

Đâu chỉ có đệ tử đường, đến Phong Thù Lan lúc nhận được tin cũng sửng người như khúc gỗ.

Cho đến giờ phút này, khi bị kiếm khí ánh vàng kéo lê vào nhà trọ, Phong Thù Lan vẫn thắc mắc khôn tả, “Thiên Túc thượng tiên hành sự chỉ phụng thiên chiếu, xưa giờ toàn đối đầu với hạng ma đầu chí hung chí ác, tại sao lại câu nệ với những tiên môn dưới nhân gian như chúng ta? Thật vô lý.”

Nghe Phong Thù Lan kể sơ bộ tình hình, nét mặt Phong Huy Minh càng thêm sa sần.

Phong Thù Lan nhìn hấn chòng chọc một hồi, tiếp tục dùng bí pháp đề hỏi, “Thưa Huy Minh trưởng lão, tôi trước nay chỉ thu nhận và dẫn dắt đệ tử chứ không hỏi những vấn đề khác, mà tôi cũng không bận tâm đến những vấn đề này nọ. Thế nhưng... nếu thật sự có uẩn tình gì đó, xin phiền anh nói tôi hay một tiếng. Dù gì tôi cũng không muốn trở thành quỷ oan mạng.”

Phong Huy Minh: “Cô nói gì vậy, sao lại đến mức trở thành quỷ oan mạng.”

Hấn lặng thinh một chốc, đổi giọng điệu sang trấn an và nói, “Chúng ta là một tiên môn danh giá, làm gì có uẩn tình nào giấu giếm được các tiên, đừng lo lắng viển vông. Ta từng nghe phong cách hành sự của vị Thiên Túc thượng tiên này khác hẳn chư tiên Linh đài, y không màng tình thương và lòng trắc ẩn, miễn dùng được kiếm để giải quyết sự tình thì tuyệt không dùng lời nói. Nghĩ lại thì... cũng tương tự những vị tướng trong nhân gian đấy, cô xem tính tình những người nọ mà xem, thỉnh thoảng khi họ ra tay thì nhìn qua còn không phân biệt được là địch hay ta. Thế nhưng Tiên Đô và tiên môn của chúng ta là cùng một phe, nên không cần lo sợ.”

Nói dứt lời, sắc mặt hấn cũng thả lỏng ra một chút, trông như chắc mẫm tất cả chỉ là một sự hiểu lầm.

Phong Thù Lan hãy còn nghi ngờ lời hấn, nhưng có một câu nàng cũng thấy đúng — nói chung Tiên Đô và tiên môn là chung phe, và dù gì đi nữa thì Tiêu Phục Huyền cũng là một vị Thượng tiên.

Thượng tiên ấy à, dù có tỏ vẻ lạnh lùng hù dọa người khác đi chẳng nữa thì cũng có giới hạn.

Nhìn về mặt tốt thì ông chủ quỳ và tiểu nhị quán trọ có bị trói đầu.

Phong Thù Lan nhủ thầm trong lòng, ngược nhìn ông chủ quỳ và tiểu nhị béo ở đằng sau, lại thấy ống tay áo hai người kia run lẩy bẩy.

Phong Thù Lan: “...”

Nàng nhìn qua một chút rồi bỗng nhiên trối lên linh cảm bất tường.

Linh cảm này nhanh chóng trở nên trầm trọng hơn...

Nàng nhận ra có hai trong nhóm người bị trối không phải đệ tử nhà họ Phong. Ban đầu nàng còn tưởng người thường bất cẩn bị trối nhầm lồi vào, thế nhưng nhìn kỹ thì thấy hai người này rất không bình thường.

Một người trong đó chắc chắn là tà ma, người còn lại không hề có chút sinh khí nào.

Một khi vừa chú ý đến chuyện này, nàng thấy kiếm của Thiên Túc thượng tiên khẽ nhẹ.

Vẽ ra luồng kiếm khí chói loà xé gió lao thẳng về hướng hai người kia!

Khoảnh khắc đó, cả Phong Thù Lan lẫn Phong Huy Minh đều bình tĩnh không lay động vì họ đã thấy cảnh này nhiều rồi. Khi phát hiện ra tà ma trà trộn vào người thường thì nếu có thể diệt gọn ắt hẳn sẽ ra tay giết thẳng, nên không có gì ngạc nhiên cả.

Nhưng chuyện xảy ra sau đó mới khiến họ sửng cả người.

Bởi kiếm khí của Tiêu Phục Huyền xuyên qua đám người và dừng bên người tên tà ma lộ kia, chỉ kịp nghe một tiếng *kengggg* vang lên kéo theo ánh vàng bắn tung toé. Dây trối trên thân tà ma trượt ra, kẻ đó đứng dậy mà không bị mất một cọng lông nào...

Tất cả đệ tử nhà họ Phong trong đại sảnh: “???”

Ngay tiếp đó, một tiếng *kenggg* khác lại vang lên, dây trối người bên cạnh tà ma cũng lỏng ra, và người kia cũng đứng dậy theo...

Mà chuyện đáng sợ nhất chính là tên tà ma với dáng vẻ như một người thiếu niên kia nhảy phốc lên, rồi không bỏ chạy ra ngoài cửa mà đi xuyên qua những người trong sảnh để bước về phía Thiên Túc, vừa đi vừa hỏi, “Thưa đại nhân, thành chủ nhà ta có ở trong nhà trọ chứ?”

Tiêu Phục Huyền tích chữ như vàng trong truyện thuyết thế mà lại trả lời cậu ta, y hất cằm bảo, “Trên lầu.”

Nhóm Phong Thù Lan choáng váng mặt mày.

Các đệ tử nhà họ Phong vô cùng hoang mang trước chuyện vừa xảy ra, cả những người bị dán phù phong hầu lần không bị dán phù phong hầu đều nhanh nhẩu dời mắt sang Phong Thù Lan và Phong Huy Minh. Giữa khi bối rối, đã có thể thấy rõ ai mới là người lãnh đạo.

Phong Thù Lan còn chưa kịp phản ứng, đã thấy Thiên Túc thượng tiên nâng mi nhìn sang phía họ.

Một cơn gió bất chợt quét ngang.

Phong Thù Lan hơi nghiêng đầu né đi một chút, đến khi mở mắt ra lại đã thấy tất cả các đệ tử trẻ đều bị lừa ra ven tường, cả một cửa hàng đầy người phứt chốc trở nên trống hoác, chỉ còn mỗi mình nàng và Phong Huy Minh...

Không thể động đậy, không chốn nương thân.

Còn Tiêu Phục Huyền vừa còn đứng trước quầy giờ đã sừng sững trước mặt họ.

Y quẹt mũi kiếm xuống đất, lạnh lùng mà nói, “Người chủ trì đã tới?”

Khoảnh khắc đó, Phong Thù Lan cảm thấy áp bức tột độ.

Cổ họng nàng thít chặt, nói không nên lời, chỉ đành quay đầu nhìn Phong Huy Minh một cái. Khi gia chủ nhà họ Phong vắng mặt, trưởng lão Phong Huy Minh luôn là người làm chủ.

Thế mà, gương mặt Phong Huy Minh lúc này vàng khè như giấy bùa, môi trắng bệch. Hắn ngẩng đầu nhìn Tiêu Phục Huyền, mấp máy đôi môi mấy lần rồi mới gượng lấy lại giọng để nói, “Không rõ... không rõ Thiên Túc tìm môn phái ta... có việc quan trọng gì?”

“Người nói xem,” Tiêu Phục Huyền giữ chuỗi kiếm, ng ỡ xồm nửa người xuống, lia ánh mắt hững hờ một vòng trong quán trọ, ý đồ viết hằn lên trên mặt — đang ở trong quán trọ này, người nghĩ ta muốn hỏi chuyện gì.

Khi Tiêu Phục Huyền không ng ỡ thì tạo cảm giác như liếc nhìn từ trên cao, mà khi ng ỡ xồm xuống, áp lực chẳng những không vơi bớt mà còn nặng nề hơn, âu là bởi ánh mắt nọ đang k ề cận bên bạn và nhìn bạn với đôi người nửa rủ...

Nằm dưới ánh mắt ấy một lúc, Phong Huy Minh trở cứng người như một khối đá, không mảy may động đậy. Đoạn, hấn liếc mắt sang bên cạnh hồng hít thở một chút, song phát giác chẳng thà không né đi còn đỡ hơn.

Bởi vừa dờn mắt, hấn đã nhác thấy bóng dáng một người khác đang bước xuống thang từ trên tầng hai quán trọ.

Người kia khoác áo choàng, thoáng đưa mắt về phía này từ đằng xa và nói, “Người chủ trì nhin hết nổi r ỡ à?”

Ánh đèn nơi này không chiếu tới góc thang phía nọ nên trông hơi u ám, nhìn không rõ dung mạo người đang xuống lầu. Cho tới khi người kia đến gần, Phong Huy Minh mới thấy được gương mặt...

Vừa trông rõ gương mặt đó, Phong Huy Minh chết điếng người.

Chết điếng đến độ không cách nào che giấu được mà hiện rành rành trên mặt, đâm ra khiến Ô Hành Tuyết cũng ngạc nhiên theo.

Chàng trao đổi ánh mắt với Tiêu Phục Huyền, cảm thấy hơi quạu bèn nói bằng khẩu hình: *Nhìn mặt ta khùng khiếp vậy hả?*

Tay vẫn ôm ấm sưởi, chàng khom người nhìn Phong Huy Minh, che giấu tất cả sự bức mình và thắc mắc vào trong lòng mà chỉ nghiêm mặt thả một câu hăm dọa, “À, gọi các người tới đây cũng không nhằm gì khác mà chỉ muốn hỏi một câu, nhà họ Phong các người có liên quan gì đến khu cấm địa bị phong ấn phía sau quán trọ?”

Ngờ đâu vừa hỏi thì thấy Phong Huy Minh siết chặt cái tay bị thương, nhìn chàng với vẻ mặt “*hay anh giết tôi luôn đi*” và nói, “Mới hơn một canh giờ trước, anh vừa hỏi tôi đúng chuyện này rồi còn gì!!!”

Thằng này mắc chứng quái đản gì à?!!

Phong Huy Minh lẩm bẩm trong lòng.

Lời tác giả:

Ngủ ngon QAQ

Chương 47: Phong gia

Ô Hành Tuyệt: “Người nói ai hỏi người, ta ấy à?”

Phong Huy Minh run rẩy khoé môi mà không trả lời, nhưng vẻ mặt hắn đã nói lên tất cả.

Ô Hành Tuyệt ngoảnh đầu sang Tiêu Phục Huyền, trong mắt đượm vẻ bối rối.

Thế nhưng chàng nhanh chóng quay mặt lại, khi nhìn Phong Huy Minh lần nữa, nét mặt chàng vẫn im lìm bất động như núi. Giọng điệu thâm trầm bình tĩnh, tốc độ chầm chậm thong dong, không tỏ một chút nét ngạc nhiên nào.

Ngay cả chữ “*ta ấy à*” vừa nãy cũng như mang hàm ý khác.

Phong Huy Minh nuốt nước bọt, hắng giọng rồi mới lần bần, “Biết rõ còn ráng hỏi.”

Người nhìn hắn với dáng vẻ như vậy và còn cam đoan được hắn không thể bịa chuyện chỉ có thể là người đã tìm hắn cách đây một canh giờ và hỏi một câu y hệt.

Giống mình y hệt luôn à?

Ô Hành Tuyệt sờ mặt mình một chút, đồng thời sắp xếp lại suy nghĩ.

Tiêu Phục Huyền đã thông báo cả tên huý ra, dịch dung cũng xoá rồi, nhưng chàng thì chưa. Gương mặt hiện tại của chàng là gương mặt đã được Tiêu Phục Huyền chỉnh sửa qua. Nếu người kia cũng giống chàng y hệt thì ắt hẳn phải là Ô Hành Tuyệt đã dịch dung.

Chuyện này cũng không khó đoán.

Song ngẫm lại thì chuyện này thật ra rất bất thường —

Vào đêm hôm qua khi họ vào quán trọ, ông chủ quầy có nhắc rằng họ chỉ vừa trả phòng chưa bao lâu. Việc này không lạ, bởi dù gì toàn bộ khu phố núi Lạc Hoa đều là ảo cảnh. Việc họ nhìn thấy hình ảnh bản thân mấy trăm năm trước bên trong ảo cảnh tính ra cũng bình thường, xem như là một duyên hiếm gặp.

Thế nhưng bây giờ Phong Huy Minh lại nói “Cách đây một canh giờ người mới vừa đi tìm ta”.

Câu này mới nghe qua thì không khác gì câu ông chủ quầy nói lúc đầu. Có thể hiểu là sau khi Ô Hành Tuyết của mấy trăm năm trước rời khỏi quán trọ, chưa xoá dịch dung thì đã đến nhà họ Phong tìm Phong Huy Minh và truy hỏi các quy tắc trong cấm địa.

Mà người nam này thật xui xẻo, vừa bị đề ra tra khảo một trận xong thì lại tiếp tục bị Ô Hành Tuyết và Tiêu Phục Huyền hiện tại bắt được nên mới nói câu này, vừa khéo lại trùng khớp về mặt thời gian.

Thế nhưng chính bởi từng mốc sự kiện và thời gian đều trùng khớp vừa khéo nên càng không thích hợp. Khu phố núi Lạc Hoa này là ảo cảnh nhưng nhà họ Phong thì không, về lý mà nói thì họ không nên thuộc phạm vi của ảo cảnh.

Những chuyện xảy ra trong ảo cảnh có thể liên kết với những thứ bên ngoài phạm vi ảo cảnh à?

Không thể nào.

Ít nhất là không thể liên kết một cách mạch lạc vừa khéo như vậy được.

Ô Hành Tuyết vừa đổi hướng nghĩ thì chỉ suy ra một nguyên do thích đáng duy nhất: phố núi Lạc Hoa này không phải ảo cảnh mà là cảnh thật trong

quá khứ! Ngay khi bước chân vào Lạc Hoa Đài, họ đã quay về quá khứ mấy trăm năm trước.

Nếu là như vậy, có thể lý giải cả hai sự kiện của ông chủ nhà trọ lẫn người nhà họ Phong.

Trong trường hợp của ông chủ, ông ta thật sự gặp hai người đã qua đêm rồi quay trở lại ở thêm một đêm nữa.

Trong trường hợp của Phong Huy Minh, hẳn ta đã bị cùng một người đến tìm hai lần và hỏi cùng một vấn đề.

Quả thật dị thường, quả thật dễ khiến người ta khủng hoảng.

Nếu để Phong Huy Minh có thêm thời gian suy nghĩ kỹ càng một lượt, hoặc có thêm thời gian để tìm hiểu căn kẽ sẽ dễ dàng phát hiện ra điểm bất thường, ví dụ như tại sao cùng một người mà trang phục và phụ kiện lại khác nhau chỉ trong khoảng thời gian tầm một canh giờ. Hoặc ví dụ như một canh giờ trước, trên thân thể người này toát ra tiên khí mà sau một canh giờ đã biến thành tà ma?

Khổ nỗi bấy giờ Phong Huy Minh không còn hơi sức đâu để suy nghĩ căn kẽ, mà Ô Hành Tuyết cũng không cho hắn hơi sức để suy nghĩ.

Chàng trao đổi ánh nhìn với Tiêu Phục Huyền rồi quyết định phải rèn sắt khi còn nóng, không cho Phong Huy Minh có cơ hội phản ứng lại. Chàng xoa ấm sưởi tay, buông hờ mắt và bắt đầu diễn —

“Nếu đã hỏi một lần thì vừa khéo, ta không cần tốn công nhắc lại nữa. Người đã biết tường tận ta muốn hỏi chuyện gì. Chà, giờ có thêm khán giả —” Ô Hành Tuyết hất cằm, “người nói lại hết một lần những chuyện đã nói với ta một canh giờ trước cho tất cả mọi người cùng nghe đi.”

“Người!” Sắc mặt Phong Huy Minh càng trở nên khó coi hơn. Khuôn cằm hắn căng chặt, khớp hàm rung nhẹ, hắn trợn mắt nhìn Ô Hành Tuyết một cách cảnh giác và cất giọng khàn khàn, “Tôi đã nói hết tất cả những gì nên nói rồi, sao còn phải lặp lại lần nữa?”

Ô Hành Tuyết ngẫm nghĩ rồi tiếp lời hắn, “Người quan tâm sao trăng làm gì? Trước đây ta có hứa là chỉ hỏi một lần à?”

Phong Huy Minh tức tối một lúc lâu mới nhả được một chữ, “Không.”

Ô Hành Tuyết: “Thế thì được rồi.”

Phong Huy Minh: “...”

Được cái gì mà được???

Phong Huy Minh tính mở miệng phản đối thì chợt nghe tiếng Tiêu Phục Huyền rục rịch ngón tay, thanh trường kiếm trên mặt đất đánh vang một tiếng khe khẽ.

Hắn chợt thấy căng thẳng, bèn nhìn sang hướng Tiêu Phục Huyền, thấy Thiên Túc đang nghiêng đầu nhìn mình và cất giọng trầm thấp bổ sung thêm, “Nếu đã nói thật thì nói thêm mười bảy mười tám lần có vấn đề gì?”

Phong Huy Minh: “...”

Đôi người đen láy của Thiên Túc soi thẳng vào hắn, loé lên ánh sáng lạnh căm. “Hay là, người không thể tự mình lặp lại?”

Nét mặt Phong Huy Minh lập tức cứng đờ.

Ô Hành Tuyết thấy toàn bộ phản ứng của hắn và hơi nhướng mày.

Chàng luôn cảm thấy Thiên Túc người kia giả làm ác bá một phen là đã quý giá vô cùng, hiếm gặp tốt bậc. Chẳng thể ngờ người kia trông lạnh lùng chính đĩnh thế mà hắn nhiên học một được ba —

Không chỉ biết trời người mà còn học được cả bức cung, nói ra câu nào cũng cực kỳ đáng sợ.

Đến mức Phong Huy Minh bị câu nói nọ dọa đến váng đầu, đôi môi không ngừng mấp máy, song cuối cùng cũng chẳng đáp trả được tiếng nào.

Ô Hành Tuyết ngẫm nghĩ, lòng chợt thấy vị Thiên Túc thượng tiên bên cạnh mình rất khác với người trong miệng lưỡi thế nhân.

Thiên Túc thượng tiên rất khác kia đời mắt thoáng nhìn sang chàng rồi thu tầm mắt về

Ô Hành Tuyết: “?”

Chàng suy ngẫm ý nghĩa của cái liếc nhìn ấy nhưng ngẫm không xuôi.

Sau đó một lúc lâu, một suy nghĩ rất chi dị thường bất chợt nảy ra.

Cứ như là... lần đầu tiên Thiên Túc đại nhân làm một chuyện không giống như Thượng tiên sẽ làm nên phân vân về chừng mực, bèn liếc nhìn chàng một cái để xem thử có phù hợp hay không.

Nghĩ như vậy, Ô Hành Tuyết khó lòng kiềm nén, đưa mắt sang nhìn Tiêu Phục Huyền một cái.

Gương mặt lạnh lùng nọ vẫn sắc bén ngạo nghễ như xưa, cảm giác áp bức toát ra khắp người vẫn nặng tựa ngàn quân. Thế mà Ô Hành Tuyết càng nhìn lại càng cảm thấy... dường như nguyên do chính xác như chàng nghĩ.

Bởi thế mà chàng nhìn một chốc rồi nhoẻn cười.

Nụ cười tươi rói kéo dài ra từ đuôi mắt, Ô Hành Tuyết chẳng cách nào che giấu được bèn quyết định không giấu giếm.

Tiêu Phục Huyền như có trực giác cảm thấy gì đó nên nhìn sang, để rồi ngẩn ngơ thoáng chốc.

Còn Phong Huy Minh...

Phong Huy Minh sắp điên đến nơi rồi.

Người đời luôn có thói suy bụng ta ra bụng người. Người có tâm địa ngay thẳng thì nhìn người khác không thấy uẩn khúc quanh co. Người mang

nhiều tâm tư khi nhìn người khác luôn thấy đổi dời liên tục, đầy đủ mưu kế.

Còn nếu lòng đang giấu giếm chi đó, có đi đâu dối trá thì lại càng hơn thế nữa.

Vào thời điểm này, Phong Huy Minh rơi vào đúng trường hợp đó.

Ô Hành Tuyết và Tiêu Phục Huyền liếc mắt nhìn nhau.

Phong Huy Minh tự nhủ trong lòng: *Chắc vừa nãy mình đã nói sai cái gì nên làm người khác nghi ngờ.*

Ô Hành Tuyết bắt hẩn lặp lại lần nữa.

Phong Huy Minh tự nhủ trong lòng: *Họ bắt được sơ hở của mình nên muốn thử mình.*

Tiêu Phục Huyền nói nếu đã nói thật thì không ngại nói lại.

Phong Huy Minh tự nhủ trong lòng: *Đây không phải là muốn thử mình mà đích thị là đang trên người.*

Ô Hành Tuyết lại mỉm cười như thế...

Phong Huy Minh —

Phong Huy Minh thấy chắc mình đi đời nhà ma rồi.

Hắn thấy mình không khác nào một con kiến bị bắt chơi đùa trong lòng bàn tay, trái chột một nhát phải chột một nhát liên hồi, trong mắt người ta, hắn có vùng vẫy cỡ nào cũng chỉ là trò hề mà thôi.

Trước mặt là rất nhiều đệ tử nhà họ Phong đang giương hàng chục đôi mắt nhìn hắn. Và Phong Thù Lan cũng ở đây và nhìn chăm chăm hắn.

Khiến hắn chột thấy giờ phút này sao khốn đốn quá.

Lẽ ra, hẳn phải quen đứng trong sự chú ý của người khác từ lâu, bởi hẳn nắm địa vị cao ở nhà họ Phong chứ không đơn thuần chỉ là một vị “trưởng lão”. Gia chủ nhà họ Phong không có con cả nam lẫn nữ, hẳn và Phong Thù Lan đều được gia chủ nhận nuôi. Hẳn vào nhà họ Phong từ rất sớm, thậm chí trước Phong Thù Lan rất lâu, từ thuở hẳn chưa đến tám tuổi.

Gia chủ đã từng nói rằng, “Tám tuổi là độ tuổi vừa vặn.”

Vừa vặn hiểu được đôi chuyện, và vừa vặn không hiểu sâu cho lắm.

Ban đầu, Phong Huy Minh không hiểu câu nói kia có ý gì, thế nhưng qua mười năm, năm mươi năm, rồi gần một trăm năm, cuối cùng thì hẳn cũng từ từ tỏ tường.

Hiểu được đôi chuyện ý nói hẳn tự biết bản thân mình không thật sự mang dòng máu của nhà họ Phong, biết gia chủ không phải cha ruột mình, nên dù sau này có hãnh diện đến bực nào đi nữa, có được yêu chuộng đến bực nào đi nữa, cũng sẽ biết hành xử đúng mực, biết bản thân không thể dựa vào việc được ưu ái mà tỏ vẻ kiêu ngạo, biết tất cả những gì mình có được không phải là ngẫu nhiên.

Còn *không hiểu sâu cho lắm* ý chỉ rằng con nít vào độ tuổi đó luôn khát khao cuộc sống an ổn, mong được quan tâm, ước ao một mái ấm gia đình. Dẫu biết rằng mình chỉ được nhận nuôi nhưng miễn được người nhận nuôi đối xử tốt thì hẳn vẫn cam lòng moi tim đào phổi mà dâng lên cho người.

So ra thì, Phong Thù Lan biết kiêu hơn hẳn rất nhiều.

Dù cùng được nhận nuôi, còn được người ngoài gọi là “minh châu trong tay” nhà họ Phong, nhưng Phong Thù Lan chưa bao giờ tự cho mình là “con gái” mà chỉ xem bản thân như một “đệ tử” có quan hệ khăng khít hơn chút.

Tính cách nàng không thân thiện hoà đồng, càng lớn lại càng lãnh đạm, không tỏ ý muốn tham gia sự vụ gia tộc quá nhiều mà chỉ nhận danh “tiên trưởng đệ tử đường” và an phận truyền dạy kiếm pháp.

Trái lại, hẳn biết quá nhiều chuyện.

Rất lâu về trước, hẳn cảm thấy “biết nhiều” là động thái thể hiện sự thiên vị của gia chủ. Đó là bởi tài nghệ thiên bẩm của hẳn rất cao, căn cốt ưu tú, là một mầm non xuất sắc vượt trội hơn hẳn “muội muội” Phong Thù Lan. Cũng nhờ vậy mà gia chủ sẽ nói hẳn hay rất nhiều chuyện không thể nói ra ngoài, dắt hẳn theo làm nhiều sự vụ không thể dẫn đệ tử thông thường theo.

Theo thời gian, hẳn trở thành người đứng ngay sau vị trí gia chủ trong nhà họ Phong.

Về sau, hễ gia chủ bận việc hoặc vắng mặt, hẳn nghiêm nhiên trở thành người chủ trì công việc.

Rồi về sau nữa, dù có gia chủ ở đây, hẳn cũng không bị rơi xuống hạ phong. Giống như là... gia chủ càng lúc càng đứng tuổi, còn hẳn năm đó đang độ đỉnh cao nên có thể dần thay thế gia chủ.

Qua thời gian dài, hẳn đã quen đứng trong tầm mắt của mọi người.

Rất hiếm trường hợp có thể khiến hẳn e dè, hẳn có thể thoải mái ứng đối phần lớn thời gian, thậm chí luôn tỏ phong thái vững chãi như bàn thạch, dù không nổi giận vẫn lộ rõ uy nghiêm.

Cho đến tận giờ phút này, hẳn mới bỗng nhiên vỡ lẽ... trong các môn phái khác có rất nhiều đệ tử đang trong độ tuổi thanh xuân, không nói đâu xa, ngay đến nhà họ Hoa có giao tình thân thiết với nhà họ Phong cũng có kha khá, thế nhưng không bất kỳ một đệ tử đang độ tuổi xuân nào có thể đảm đương chức vị gia chủ.

Vì họ không đủ tư cách.

Hẳn ngỡ rằng mình có đủ tư cách rồi, mà sự thật hoá ra chỉ vì hẳn chưa gặp được nhiều người, những đi đâu hẳn nhìn thấy hầy còn hạn chế. Dầu sao, nơi hẳn rong ruổi trường kiếm cũng chỉ quanh quanh nhân gian.

Một khi chạm đến thiên tiên đích thực, hẳn chẳng là cái sá gì cả.

Hơn một canh giờ trước khi người nam trẻ tuổi xa lạ kia bất chợt hiện thân không một tiếng động trong thư các, Phong Huy Minh nhấn tay vào thanh kiếm trên bàn và nghĩ thầm: *Người này quả không biết trời cao đất dày.*

Hắn chẳng nhẽ ầu lòi lấy một câu đã lập tức tung kiếm như sấm chớp. Nhạc thấy đối phương còn chưa chạm được tay đến kiếm, hắn thẫn thờ nghĩ: *Phản ứng chậm chạp thế này mà cũng dám tự tiện xông vào Bách Bảo thư các nhà họ Phong.*

Đến khi mũi kiếm đâm gần đến, hắn mới ngỡ ra có gì đó không ổn —

Vì hắn phát giác vị công tử quý kia buông hồ đôi mắt, nhìn về mũi kiếm của hắn.

Nói một cách khác, cái gọi là tốc độ như sấm chớp chẳng qua cũng chẳng nhanh nhẹn gì dưới mắt người nọ, đến hướng kiếm cũng bị nhìn thấy rõ ràng.

Song, khi Phong Huy Minh phát giác ra chuyện này thì đã quá muộn.

Ngay nháy mắt tiếp theo, hắn thấy công tử nọ ngược khế mặt và nhìn thẳng vào đôi mắt hắn.

Trong giây lát, hắn chợt thấy mũi kiếm mình không hề chạm hay xuyên vào da thịt ai, mà trái lại còn như bị kéo vào đại dương bao la, muốn tiến không được mà muốn lùi không xong.

Tiếp theo đó, từ trên người vị công tử kia, áp lực nặng nề như biển Vô Đoan mệnh mang đè úp xuống.

Cánh tay cầm kiếm của Phong Huy Minh rung chuyển, mạch máu cộm lên từ đầu ngón tay và nhanh chóng lan ra.

Trong cơn đau buốt, hắn thả lỏng ngón tay, nấc lên một tiếng rên tê tái, thanh trường kiếm rơi trên nền đất, dội vang leng keng mấy tiếng.

Máu đào đỏ thắm chảy xuôi theo cánh tay, nhỏ giọt thành vũng trên mặt đất.

Hắn có thể cảm nhận được mạch máu trên cánh tay đã bị vỡ ra nhiều chỗ, và hắn cũng hiểu rất rõ rằng nhờ đối phương thủ hạ lưu tình mới đưa đến kết quả hiện tại...

Bởi bị đè dưới áp lực nặng nề kia, khó mà nói được hắn có toàn mạng nổi hay không, nên chịu vết thương như thế này đã xem như được thương xót lắm rồi...

Khoảnh khắc ấy, Phong Huy Minh gần như hải hùng.

Dù có là ai đi nữa, một khi sống gần cả trăm năm như thiên chi kiêu tử, địch thủ chẳng mấy người, thì cơn chấn động của việc bỗng một ngày nhận ra mình rồi cũng trở thành một con kiến không phải là chuyện người thường dễ dàng chấp nhận được.

Ở bên ngoài cách Bách Bảo thư các không xa, có rất nhiều đệ tử vẫn đang tuấn phòng hằng ngày. Xa hơn chút nữa còn có cả “muội muội” Phong Thủ Lan.

Nếu muốn, hắn có thể lập tức triệu tập hàng nghìn người đến Bách Bảo thư các.

Nhưng vào thời điểm ấy, Phong Huy Minh chẳng làm phiền bất cứ ai.

Thứ nhất, hắn thấy việc đó cũng không ích lợi gì. Thứ hai... hắn mang tâm lý tự phụ từ lâu, không muốn bất kỳ một ai trông thấy cảnh tượng mình cần kiếm cũng không nổi.

Thế nên hắn chỉ trông người nhìn vị khách nọ, hỏi đối phương, “Người là người phương nào...”

Song người nọ lại nói, “Ta là ai không liên quan mấy đến người, ta đến làm phiền chẳng qua muốn hỏi một vài vấn đề”

Phong Huy Minh nói, "... Vấn đề gì?"

Người nọ không may chạm đến thanh kiếm bên hông, trên tay y chỉ cầm một chiếc mặt nạ chạm vân bạc, lấp lánh nhẹ nhẹ như vì sao le lói bên dưới ánh đèn. Y khẽ sờ mặt nạ, hơi nghiêng đầu và hỏi Phong Huy Minh, "Trăm ngàn người ở phố núi Lạc Hoa đều bị trói linh, người có biết không?"

Phong Huy Minh sững người trong chớp mắt, môi môi lạnh đờ rờn rờn.

Hắn còn chưa kịp trả lời, người nọ đã gạt đầu và nói, "Xem ra có biết, thế thì ta không đến sai chỗ."

Phong Huy Minh hé miệng, "Ta..."

Người kia chưa chờ hắn hoàn tất đã tiếp tục nói, "Ta hỏi tiếp, những linh phách bị trói kia đều bị nhốt trong một khu cấm địa, chuyện này người có biết không?"

Phong Huy Minh giật thót cổ họng.

Ánh mắt đen thẳm của người nọ nhìn hắn một lát rồi mỉm cười.

Hắn ngờ rằng người nọ đã dịch dung, dù nét mặt người này rất tuấn tú nhưng không quá nổi bật, trông không hợp với hàng mày kia.

Hàng mày thắm đượm ý cười nhìn vào rất đẹp, nhưng không ngả vào đuôi mắt, mà nụ cười kia cũng thật mỏng lung như màn sương mù mịt.

"Xem ra cũng biết," người nọ lại nói.

Phong Huy Minh suy nghĩ thần tốc trong đầu nhằm suy đoán lai lịch và mục đích người nọ, nghĩ đến... phố núi Lạc Hoa mà họ đã giấu nhem từ lâu.

Thế nhưng đối phương không cho hắn nhiều thời gian để tự suy ngẫm.

Hắn chỉ vừa chớp nghĩ thì người kia đã đứng ngay trước mặt.

Thời điểm đó, áp lực ngất trời không mang một mảy may “thương xót”. Người nọ nói, “Những người ở phố núi Lạc Hoa... hàng ngàn linh phách bị trói đó là do người nhà họ Phong bắt về à?”

Đến khi Phong Huy Minh nhận ra, hắn mới vỡ lẽ mình vừa theo bản năng mà gạt đầu, đáp, “Đúng...”

Lời tác giả:

Chờ lâu rồi, tui đang sửa chương sau, tầm khoảng hai mươi phút nữa sẽ đăng ~

Chương 48: Cẩn cứ

Vừa thốt lên chữ “đúng” khỏi miệng, Phong Huy Minh đã giật bản mình ngay lập tức.

Vì sao ta lại nói “đúng”?

Ánh mắt Phong Huy Minh trở nên mơ màng, hần li3m vành môi một chút, muốn lắc đầu chống chế: *Không phải! Câu ta vừa nói không đúng, không phải do gia đình ta bắt về!*

Vậy mà cổ hần như bị ai đó kiềm chặt, có muốn cũng không cách nào nhúc nhích được. Đầu lưỡi trơ ra như bị người niệm chú nên không nói được một chữ “không” nào.

Hần đứng trong Bách Bảo thư các nhà mình và đối diện với đôi mắt của vị công tử xa lạ mang theo áp lực nặng nề như sa mạc Hãn Hải, thế mà không thanh minh nổi một câu nào.

Phong Huy Minh toát mồ hôi đầm người, vì căng thẳng quá mức mà phiếm đỏ cả tròng mắt. Hần mấp máy khoé miệng mấy lần, siết chặt ngón tay buông bên người thành nắm đấm, rồi cuối cùng chỉ nói trại ra được một câu, “Nhà... nhà họ Phong chúng ta không cố tình làm như thế.”

Nhà con mẹ nó.

Lần đầu tiên trong đời, Phong Huy Minh bật lên thứ ngôn ngữ tục tằn như vậy.

Một là để mắng chửi tình huống giãy giụa mà không tránh thoát nổi của hần.

Một là bởi hắn nhận ra bản thân mình đang gặp vấn đề, dường như mỗi lần hắn mở miệng nói chuyện đều không thể kiểm soát được môi lưỡi mà toàn thốt ra những lời bản thân không muốn nói.

Phải trong dân gian, người ta sẽ bảo hắn bị trúng tà.

Thế nhưng hắn đâu phải bá tánh tầm thường mà đường đường là người có địa vị cao thứ hai ở nhà họ Phong chỉ sau gia chủ cơ mà, người nào dám trèo lên đầu hắn, người nào dám chơi trên đầu hắn một cú như vậy chứ?

Tròng mắt Phong Huy Minh nở to, nhìn chòng chọc vào vị công tử xa lạ trước mắt. Một khoảnh khắc nào đó, hắn còn tưởng đối phương đã khiến hắn ra nông nổi. Bởi người có áp lực mạnh mẽ đến vậy mà đứng gần trong gang tấc thì ắt hẳn muốn thao túng hắn cũng không khó khăn gì.

Song hắn nhanh chóng nhận ra chỗ không đúng.

Rõ ràng là người này đến để hỏi chuyện, đây là những đi đâu y muốn hỏi để biết rõ, vậy đâu có lý do gì để thao túng hắn đưa ra một câu trả lời? Việc này cực kỳ vô lý.

Như vậy phải có một người khác.

Phong Huy Minh nhìn vị công tử nọ, muốn nói với đối phương: *Những lời ta vừa nói đều là nói dối, đó không phải điều ta muốn nói mà có ai đó đã kiểm soát hành vi của ta, làm ơn đừng tin lời ta!*

Thế nhưng hắn vẫn không cách nào nói những lời này ra thành tiếng.

Còn vị công tử kia vẫn dừng ánh mắt trên mặt hắn chưa hề dời đi, như thể muốn soi đến toàn bộ những vẫy vùng sâu trong lòng hắn. Người nọ hơi nhướn mày, sau đó buông tay ra.

Một lúc lâu sau, người kia mới nói, “Thế này đi, ta đổi một câu hỏi khác.”

Nghe tới đổi câu hỏi, Phong Huy Minh thiếu đi vài giọt nước mắt ra ngoài. Hắn có cảm giác rằng đối phương ắt đã nhìn thấy sự chật vật giấu sau

gương mặt và lời nói hần, thế nhưng còn chưa thể xác định là hần thật sự như vậy hay chỉ giả vờ.

Vị công tử kia lại hỏi, “Nhà họ Phong các người có quan hệ gì đến vùng cấm địa bị phong ấn ở phố núi Lạc Hoa?”

Không có quan hệ!

Phong Huy Minh gào trong lòng đến khàn cả giọng.

Hần đã chuẩn bị tinh thần muốn nói mà không nói ra nổi, nhưng lại thấy vị công tử kia nheo mắt, nhẹ giọng lặp lại, “Không có quan hệ?”

Bấy giờ, Phong Huy Minh mới phát giác lần này mình đã bật ra thành tiếng, không chỉ thế còn nói đúng những gì hần nghĩ tròn vẹn không bị chỉnh sửa một chữ nào.

Thoạt tiên, hần rất mừng rỡ, lòng nhủ thầm *rất cuộc đã có thể nói ra lời thật lòng*. Nhưng chỉ giây lát sau, hần chợt thảng thốt...

Bởi vì hần nhận ra một đi ều —

Nếu lần này hần cũng nói ngược lại rằng “có liên quan mật thiết”, thì ắt hần vị công tử có thể thấy rõ hần đang gặp phải vấn đề, hơn nữa còn có thể đoán chắc như vậy.

Mà khốn sao lần này hần lại nói thật.

Như vậy, đối phương sẽ khó lòng xác nhận rằng hần đang “bị thao túng”.

Nếu bị thao túng thì sao lại nói một câu thật một câu giả chứ?

Nói nửa thật nửa giả như vậy càng dễ khiến người khác cảm thấy bản thân hần đang giả bộ bị mù mị mà thôi.

Phong Huy Minh cứng người ngay lập tức, hần thật sự toát mồ hôi lạnh toàn thân.

Rõ ràng còn chưa nói được mấy câu mà hắn đã thấy đầu óc mình lúng búng, rối ren hơn sợi tơ vò. Hắn lại bắt đầu muốn giải thích với vị công tử kia, “Đúng là nhà tôi có biết những người ở phố núi Lạc Hoa đều bị trời linh, nhà tôi cũng biết những linh phách kia trấn áp bên trong cấm địa phong ấn. Dù gì gia tộc chúng tôi cũng trông coi phố núi Lạc Hoa mà. Thế nhưng tại sao những linh phách nọ bị chọn trúng hay việc họ đến từ nơi nào và tại sao bị gom lại nơi đó, nhà... nhà họ Phong chúng tôi thật sự không biết gì cả.”

Hắn liền thoáng một tràn.

Để giải thích cho một câu mà hắn phải bắt đầu kể hết thảy từ ngọn nguồn.

“Việc này kể ra thì rất dài, năm đó tôi hãy còn nhỏ nên đa phần được phụ... được gia chủ kể lại cho nghe...”

***

Cách đây một canh giờ, đôi mắt đờm đầy ý cười của vị công tử trẻ tuổi còn rành rành trước mặt. Mà lúc này đây, Phong Huy Minh lại lần nữa nhìn thấy nét cười tự tưng trên gương mặt Ô Hành Tuyết, nó khiến cảm giác hãi hùng và hoảng hốt trong lòng dâng lên bội phần.

Hắn không chống đối nữa, chỉ nhìn lướt qua các đệ tử nhà họ Phong rồi thoáng đưa mắt sang Phong Thù Lan, nắm chặt ngón tay và thở dài một hơi, cuối cùng cũng hạ quyết tâm mà nói, “Được... được rồi, muốn lặp lại một lần thì lặp lại một lần.”

Trong cơn hoảng loạn, hắn gắng nhớ lại những điều mình đã nói bên trong Bách Bảo thư các. Thế nhưng, hắn chợt thấy mình chẳng nhớ bất cứ điều gì mà trong đầu chỉ là một mảnh rối ren với đôi ba câu rải rác. Dưới ánh mắt của hai người Tiêu Phục Huyền và Ô Hành Tuyết, hắn cảm thấy im lặng thêm một khắc nào nữa cũng hít thở không thông nổi, chỉ đành nường theo đôi ba câu rải rác đó mà nói, “Gia phụ... gia chủ từng nói, năm xưa có rất nhiều người mang tâm địa bất chính muốn lợi dụng thần mộc nên nảy sinh mầm mống họa hoạn. Từ đó dẫn đến nhiều người vô tội bị chết thảm và rất nhiều người vô tội khác bị liên lụy. Dù những người mang tâm địa

bất chính kia cũng gặp phải báo ứng chứ không được hưởng một cái kết ngọt, nhưng bọn họ đã gây bao điếu nhiễu, thành thử mọi người cũng nhận ra thần mộc không phù hợp phát triển ở nhân gian mà nên giấu vào một vùng đất mà người đời không cách nào tìm đến. Đây chính là ngọn nguồn của cấm địa phong ấn.”

“Nhà họ Phong chúng tôi ban đầu cũng không mang họ ‘Phong’, theo lời kể của gia chủ thì dòng họ chúng tôi đã từng sửa đổi, mà nguyên nhân sửa đổi là từ thần mộc...”

“Vì thần mộc bị phong ấn chung với Lạc Hoa Đài, chúng tôi được uỷ thác trọng trách trông coi khu vực này và đề phòng cấm địa thần mộc bị người khác xâm lấn và gây ra mất mát tai hại lần nữa. Bởi vì thế mà chúng tôi đã sửa sang họ ‘Phong’, tuy không phải là danh tự trời ban như Thượng tiên nhưng cũng có đôi phần tương tự.”

“Thế nên, sự việc của những người ở phố núi Lạc Hoa... quả thật chúng tôi có biết. Chúng tôi cũng biết cấm địa phong ấn nằm ở đâu. Nhưng đó là tất cả những gì chúng tôi nắm được. Còn lại những chuyện khác quả thật không can hệ đến chúng tôi.”

Phong Huy Minh lại nói tiếp, “Còn về linh pháp...”

Theo bản năng, hắn thoáng lia mắt về phía ông chủ quán trọ như có chút kiêng dè, không muốn nhắc đến cụm “trói” trước mặt ông ta. Nhưng rồi cuối cùng vẫn cắn răng mà tiếp tục, “Muốn biết linh pháp bị gom về đây bằng cách nào, bị nhốt vào trong đây bằng cách nào thì phải hỏi đích thân người đã phong ấn thần mộc vào trong nơi đó.”

Giọng điệu hắn khi nói “người đã phong ấn thần mộc” không mang chút chần chừ nào, cứ như thể hắn biết rõ ai là người đã phong ấn vậy.

Nếu những lời hắn nói là sự thật, tức nhà họ Phong chỉ tuân mệnh chăm nom khu vực cấm địa, và cũng nhờ thế mà mang họ “Phong”, cũng đồng nghĩa là họ có chung nghiệp đập với bản thân thần mộc, nên việc họ biết nhiều hơn chư tiên trên Tiên Đô cũng là lẽ thường tình.

Ô Hành Tuyết ngẫm nghĩ rồi hỏi, “Người phong ấn thần mộc là ai? Linh đài à?”

“Không phải,” Phong Huy Minh lắc đầu rồi trầm giọng mà nói, “người đã đưa ra quyết định phong ấn thần mộc đầu tiên là chính bản thân thần mộc.”

Nghe đến đây, Ô Hành Tuyết lung lay ánh mắt. “Bản thân thần mộc sao?”

Phong Huy Minh hơi ngừng một chút khi nhìn chàng, trong mắt hắn cũng lộ vẻ ngỡ ngàng. “Đúng...”

Lúc trước khi ở trong Bách Bảo thư các, vị công tử này nghe câu nói ấy không phản ứng mạnh như vậy mà nét mặt vẫn phẳng lặng như mặt nước.

Phản ứng hai lần trái ngược khiến Phong Huy Minh cảm thấy hơi bất an. Hắn nghĩ thầm: *Lại đang gài mình!*

“Quả thật là chính bản thân thần mộc, tôi không nói dối nửa lời!” Phong Huy Minh thiếu đi vài giờ hắn hai ngón tay lên trời đặng thề thốt, song nghĩ lại, những lời này hắn được nghe gia chủ kể lại chứ không thật sự chứng kiến tận mắt. Thế nên sau khi do dự trong nháy mắt, hắn quyết định không thốt lời thề này.

“Chuyện tôi nghe được chính xác là như vậy,” Phong Huy Minh nói.

“Chính bản thân thần mộc đã phong ấn thần mộc. Chính người đó đã khoanh vùng khu cấm địa, thiết lập đao trận và hoả trận bên trong, thậm chí cả huyền lôi cũng do chính thần mộc làm ra. Thần mộc biết tất cả mọi thứ bên trong cấm địa đó.”

“Chính người đó đã tận mắt chứng kiến thần mộc bị phong một cách thâu đáo, không cho một người nào cơ hội thâm nhập vào rồi mới rời khỏi Lạc Hoa Đài và bước lên Tiên Đô,” Phong Huy Minh khẳng định như thật.

Nói xong, hắn ngược mắt lên và trông thấy gương mặt với biểu cảm khờ khạo thành lời của Ô Hành Tuyết.

Phong Huy Minh: “...”

Hắn do dự một thoáng chốc, cuối cùng vẫn không màng để ý xem rốt cuộc có tận mắt nhìn thấy hay chính tai nghe thấy gì hay không mà duỗi thẳng hai ngón tay lên cao và nói, “Ta thề có trời cao là không nói dối nửa chữ. Sự thật chính là như vậy.”

Dứt lời, sau đó một thời gian rất dài, hắn mới nghe đối phương nhỏ giọng hỏi một câu, “Người nói người thề có trời cao, nhưng lời thề này ta nói một phát mười tám lần cũng được, có tác dụng gì đâu? Ta không tin. Chẳng bằng người nói ta nghe xem ai có thể làm chứng cho người?”

Không ngờ Phong Huy Minh ngăn người một lát rồi thật sự gật đầu và nói, “Ta có chứng cứ.”

Ô Hành Tuyết: “?”

Câu nói này gợi nên sự tò mò vô bờ bến với Ô Hành Tuyết.

Không chỉ mình chàng, mà tất cả những người đang có mặt ở đây đều lẳng lẳng nhìn Phong Huy Minh, bao gồm cả Phong Thù Lan. Nàng cau mày mà nói, “Anh đang nói cái gì thế?”

Chỉ trong một ngày mà bị người tra khảo hai lần, lần đầu tiên Phong Huy Minh còn có thể khua môi múa mép, đến lần thứ hai hắn chỉ thấy một mối tội độ từ tinh thần đến thể xác nên không nói nổi nữa.

Thay vào đó, hắn chỉ hơi hé miệng và ngậm ngừng. Song một hồi lâu sau, hắn như hạ quyết tâm đưa ra một quyết định vô cùng khó khăn.

Hắn cup mắt một lúc lâu mới quay sang Ô Hành Tuyết và Tiêu Phục Huyền, nói, “Tôi biết nếu hai người đã hỏi đi hỏi tôi một việc thì dù ta có múa mép điệu nghệ kể mấy chục lần thì các người cũng không tin hoàn toàn. Không bằng thế này...”

Hắn nói, “Hãy theo tôi trở về nhà họ Phong, tôi dẫn các người đi xem. Dù sao... cái gì thấy tận mắt thì sẽ tin thôi.”

Ô Hành Tuyết sững sờ trong giây lát.

Chàng quả thật không ngờ Phong Huy Minh sẽ chủ động đề nghị họ cùng quay trở về nhà họ Phong, bởi vậy chàng bèn lướt thoáng qua xem Tiêu Phục Huyền theo bản năng.

Trước đây, chàng có rất nhiều cơ sở suy đoán và kết luận rằng phố núi Lạc Hoa nơi này không phải một ảo cảnh mà là bối cảnh thật sự trong quá khứ.

Nhưng dù có đoán chắc đến đâu thì đó vẫn chỉ là suy đoán, nếu chàng đoán sai thì một khi họ bước ra khỏi phố núi Lạc Hoa, ảo cảnh sẽ bị phá tan tành và biến mất hoàn toàn.

Cả nhà họ Phong lẫn cấm địa cũng sẽ biến mất theo ảo cảnh vào sương mù núi thẳm.

Nghĩ đến đây, Ô Hành Tuyết có phần do dự.

Thế mà lại nghe Tiêu Phục Huyền hững hờ cất giọng theo kiếm khí đang kiêu kiêu, “Có là ảo cảnh thật cũng không sao, ta vào được cấm địa một lần có thể vào lần thứ hai. Nếu người đã hỏi nhà họ Phong hai lần thì có thể cho người hỏi đến lần thứ ba.”

Ô Hành Tuyết ngăn người giây lát rồi bật cười sáng khoái.

Chàng bất giác cảm nhận được, vào lúc này, khi ma khí bao trùm thân thể, xiềng xích trói buộc bản thân, không làm được bất kỳ chuyện gì trừ việc tung sát chiêu. Nó đã trở thành một chướng ngại nặng nề, khiến cánh tay chàng đầm máu trên mỗi bước đường.

Nhưng nhờ sự tồn tại của một người nào đó, mà chàng hẳn nhiên thoải ý tự do, không gì cản nổi.

Lời tác giả:

Mọi người lâu..... tui phải sửa lại hơi nhiều, xin quý nhận đánh.

Ngủ ngon QAQ

Chương 49: Tách linh

Tiêu Phục Huyền đứng thẳng người dậy, thu lại toàn bộ áp bức đang đè nặng khắp quán trọ.

Nhóm đệ tử trẻ nhà họ Phong chợt thấy nhẹ bẫng người, bấy giờ họ có thể cử động trở lại. Song họ nhìn qua nhìn lại lẫn nhau mà vẫn chẳng dám nhúc nhích, đoạn dời mắt nhìn về phía người chủ trì gia tộc.

Tiếc thay, Phong Huy Minh cơ bản không hơi sức đâu mà quan tâm đến họ. Nét mặt hắn căng thẳng, sau khi đứng lên thì chỉnh trang lại quần áo, dáng vẻ cũng không bừa bộn nhưng bên má ửng đỏ nhàn nhạt.

“Huy Minh trưởng lão, anh —” Phong Thù Lan hiểu rõ tính tình của hắn nên liếc nhìn mấy lần.

“Ta không sao,” Phong Huy Minh chặn lời nàng với giọng điệu chắc nịch.

Ban nãy gặp tình huống cấp bách, hắn đã nói rất nhiều chuyện, bây giờ khi bình tĩnh lại, có thêm thời gian suy nghĩ rồi hắn càng cảm thấy quẩn bách hơn. Tiếc là nước đã tràn ly thì khó lòng mà vớt lại, giờ hắn chỉ còn cách gồng mình ra vẻ mạnh mẽ trước mặt bao người.

Phong Thù Lan đến điều hắn và thấp giọng nói, “Anh không nên dẫn người ngoài về nhà họ Phong, dù gì đi nữa cũng nên hỏi ý gia chủ trước.”

Phong Huy Minh nhíu mày, đáp, “Ta tự có chừng mực.”

Phong Thù Lan liếc nhìn hắn.

Phong Huy Minh bổ sung thêm một câu, “Chưa kể gia chủ từng nói, một khi ông ấy bận bịu thì ta có toàn quyền làm chủ.”

Phong Thù Lan không so đo thêm nữa. Nàng ngoảnh đầu lia mắt nhìn các đệ tử trẻ một lượt và cao giọng nói, “Đứng đờ ra đó làm gì? Không đứng nổi phải chờ ta đến đỡ dậy hay sao?”

Nàng có đôi môi mang nét cười tự nhiên nhưng lại không thích cười, giọng điệu còn đượm đôi phần đay nghiến. Nàng là người quản lý đệ tử đường nên các đệ tử trẻ vốn đã sợ nàng sẵn, nào dám để nàng đến đỡ dậy.

Họ vội vội vàng vàng mà bò dậy, giữ khoá trối linh trên người xuống rồi thay phiên giúp nhau gỡ phù phong hầu trên đầu ra. Sau đó, đám bọn họ mới bắt đầu rục rịch phát ra âm thanh nhưng vẫn co ro bên góc tường.

Phong Thù Lan: “Sang bên này.”

Nhóm đệ tử trẻ ngoan ngoãn tụ lại chỗ nàng.

Phong Thù Lan né người ra, chỉ tay về phía Tiêu Phục Huyền, và lạnh lùng ra lệnh cho các đệ tử, “Tới cảm ơn Thượng tiên.”

Nhóm đệ tử trẻ: “???”

Họ không tài nào hiểu được tại sao mình đã bị trối rồi mà còn phải đi cảm ơn người đã bắt mình.

Ngay đến Tiêu Phục Huyền cũng thấy hơi ngạc nhiên đôi chút, bèn đưa mắt sang nhìn Phong Thù Lan một cái.

Nhóm đệ tử trẻ sợ thì có sợ thật, nhưng cơn bối rối đã lấn áp tất cả. “Cảm ơn cái gì vậy ạ???”

Phong Thù Lan: “Cảm ơn bọn họ thủ hạ lưu tình.”

Câu này quả thật tràn đầy thâm ý.

Bây giờ ném ra bốn chữ “thủ hạ lưu tình” thì người nhận có muốn không lưu tình cũng không xong. Nếu về sau vì chuyện ngoài dự liệu nào đó mà xảy ra tranh chấp thì những đệ tử trẻ này cũng có thể được tha thứ một phen...

Vì dù sao họ cũng đã đích thân nói lời cảm ơn rồi.

Đối với những người luận bàn tình nghĩa trên thế gian, có thể nói biện pháp này cực kỳ hữu hiệu. Đáng tiếc Tiêu Phục Huyền không phải mẫu người như vậy.

Nhưng dù thế cũng không ngăn được Ô Hành Tuyết nhận thấy nét thú vị trong tính cách vị cô nương này, ít ra là thú vị hơn Phong Huy Minh.

Và nghiêm nhiên, không chỉ mình chàng cảm thấy như vậy, Ninh Hoài Sam thúc nhẹ Y Ngô Sinh và nhỏ giọng hỏi, “Lúc này ông nói gì? Nha đầu này mai một sẽ là —”

Y Ngô Sinh không nhin nổi phải chặn họng cậu ta lại, “Cái gì này?”

Ninh Hoài Sam không thích bị chặn họng. “Nha đầu chứ gì, ủa sao vậy, gọi vậy mắc mớ gì ông giã lên thế.”

Y Ngô Sinh: “...”

Hắn liếc Ninh Hoài Sam mấy cái, lòng thật sự thắc mắc không biết sao tiêu ma đầu này lớn lên không khác gì thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi mà cứ ham xưng hô kiểu trưởng giả bèn trên với người khác.

Y Ngô Sinh có lòng tốt nhắc nhở cậu mà nói, “Đừng quên đây là thời điểm mấy trăm năm trước, trên lý thuyết thì cô ấy là tiên bối cậu đấy.”

Ninh Hoài Sam trề môi, nhìn Phong Thù Lan. “Thế ta gọi cô ta một câu lão tiên bối rồi bảo là tại ông kêu gọi thế, thì ông đoán xem cô ta có xách kiếm tới xẻo miệng ông không.”

Y Ngô Sinh: “...”

“Có,” giọng nhỏ nhẹ của Ô Hành Tuyết len vào.

Ninh Hoài Sam tức thì sun vùi. “Thành chủ.”

Giữa lúc Phong Thù Lan đang giải thích cho các đệ tử đằng kia, Ô Hành Tuyết loáng thoáng nghe thấy đoạn nói chuyện giữa Ninh Hoài Sam và Y Ngô Sinh, bèn hiếu kỳ mà tiếp lời, “Ông mới nói sau này cô nương kia sẽ là gì?”

Y Ngô Sinh vừa tính trả lời thì Ninh Hoài Sam đã giành trước: “Gia chủ.”

Ô Hành Tuyết bật “Ồ” một tiếng, vừa thấy ngạc nhiên nhưng cũng không ngạc nhiên. “Người biết cả chuyện này à?”

Ninh Hoài Sam: “Dĩ nhiên!”

Hiếm khi cậu được thành chủ khen ngợi nên hào hứng vô cùng, bèn lôi hết những thứ nghe được từ Y Ngô Sinh ra và bắt đầu khoe mẽ, “Cô ta là gia chủ đời trước của nhà họ Phong, thế nhưng đã không còn từ sớm rồi.”

Ô Hành Tuyết nghe xong thấy tò mò, “Đời trước?”

Ninh Hoài Sam: “Đúng vậy.”

Ô Hành Tuyết: “Khi vào Chiếu Dạ thành, người có nói thành chủ hiện tại của Chiếu Dạ thành Tiết Lễ là...”

Ninh Hoài Sam tặc lưỡi một tiếng bởi chả muốn nghe tới vị tân thành chủ kia.

Ô Hành Tuyết chỉ sang Y Ngô Sinh và nói, “Thời điểm đó tiên sinh có nói Tiết Lễ là con trai của bạn cũ, đứa út của gia chủ đời trước nhà họ Phong... vậy chẳng lẽ là nhi tử của vị cô nương này?”

Ninh Hoài Sam sững sốt.

Ô Hành Tuyết nói, “Xem chừng tuổi tác có hơi lệch.”

Y Ngô Sinh ra đời tầm trăm năm về trước, còn phố núi Lạc Hoa trước mắt họ phải đến hơn ba trăm năm trước rồi. Tất nhiên, những người thuộc tiên môn có tuổi thọ rất dài nên sống mấy trăm năm cũng không vấn đề gì, thế nhưng nghe qua vẫn thấy thân thế chênh lệch quá nên có hơi lạ chút ít.

Ninh Hoài Sam hé miệng nhưng giờ muốn giành trả lời cũng không được, chỉ biết âm ừ hai tiếng rồi đẩy Y Ngô Sinh ra. “Ông nói đi.”

Y Ngô Sinh không biết nên khóc hay nên cười, nhưng vẫn nghiêm túc giải thích, “Người bạn của tôi không phải là gia chủ dòng họ mà là đạo lữ của cô ấy. Tuổi tác đôi chúng tôi cũng có chênh lệch thật, tính ra cũng có thể xem là bạn vong niên, thế nhưng...”

“Thế nhưng?”

“Nhưng tôi vẫn thấy có gì đó không hợp lý lắm,” Y Ngô Sinh ngẫm nghĩ rồi nói. “Nếu tính độ tuổi của tiên bối Thù Lan thì vào thời điểm đến phố núi Lạc Hoa này có lẽ nên... trẻ hơn một chút. Vậy nên ban nãy ở ngoài quán trọ, tôi nghe được tên cô ấy còn suýt tưởng mình nghe nhầm nên rất ngạc nhiên.”

Nói rồi, hắn lại bổ sung thêm, “Nhưng những việc tôi biết cũng chưa chắc là chính xác đâu.”

Qua trăm năm, hiếm có ai trong tiên môn lại tính toán cụ thể tuổi tác bản thân nữa, chứ đừng nói đến tuổi tác người khác. Y Ngô Sinh xua tay mà rằng, “Không chính xác đâu, không chính xác đâu.”

Hắn sợ rằng mình nói sai sẽ trở thành trò cười bèn chủ động đổi sang vấn đề khác, “Tính ra thì có một vị khác càng khiến tôi ngạc nhiên hơn.”

Một vị khác?

Ô Hành Tuyết nhìn theo ánh mắt hắn và thấy Phong Huy Minh.

“Vì sao lại ngạc nhiên?”

“Người này trạc tuổi tiên bối Thù Lan, nhưng tôi chưa từng nghe đến tên ông ấy,” Y Ngô Sinh nhẹ giọng mà nói, thật sự chuyện này không nên để lọt vào tai người nhà họ Phong, bằng không rất dễ dẫn đến hiểu lầm.

Thoạt nghe qua sẽ khiến người ta liên tưởng đến những kết quả không mấy tốt đẹp, ví dụ như... chết yếu hay gì đó.

Nhưng trong đầu Ô Hành Tuyết lại loé lên một hướng nghĩ khác — nếu vấn đề là chết yếu hay những tình huống tương tự thì càng khiến lòng người khó ngoi ngoai, nên dễ nhớ sâu sắc, dễ thấy nuối tiếc hơn mới phải?

Nếu là vậy, tình huống của Phong Huy Minh càng thêm bất thường.

Thế nhưng đó đều là những việc chưa xảy ra vào lúc này, có suy đoán lung tung cũng không xác định được gì nên họ nhanh chóng kết thúc trò chuyện.

Thứ nhất là Phong Thù Lan đã giải thích kỹ càng với các tiểu bối xong xuôi, quay sang gật đầu với họ, tỏ ý có thể bắt đầu rời đi. Phong Huy Minh đang đứng chờ bên cạnh cửa quán trọ, nghiêng người chờ mọi người đi qua.

Thứ hai...

Chủ yếu là việc thứ hai, Ô Hành Tuyết bị Thiên Túc thượng tiên làm phân tâm.

Ban đầu khi họ bàn về chênh lệch tuổi tác giữa Phong Thù Lan và Y Ngô Sinh, Tiêu Phục Huyền vẫn đứng nghe bên cạnh. Nhưng sau đó không biết y tính toán gì mà dời chân tránh sau cây cột đỏ.

Khi đó Y Ngô Sinh còn đang nói chuyện, vì giữ phép lịch sự nên Ô Hành Tuyết không lay động mắt nhưng đã chuyển tầm mắt, khoé mắt vẫn luôn hướng về phía cột đỏ.

Chàng thấy được góc áo choàng và mũi giày của Thiên Túc, thế nhưng không cách nào nhìn rõ được. Cái cảm giác hết như bị cào nhẹ bởi một móng vuốt không mấy bén nhọn...

***

Tiêu Phục Huyền thả lỏng tay, kiếm khí giữa các ngón tay lặng xuống.

Y vừa toan nhấc chân thì chợt nghe thấy một giọng nói mềm mại vang lên, “Đường đường là Thiên Túc mà lén lút ở đây làm chuyện xấu gì thế này.”

Âm điệu còn hơi kéo dài ra như thể cố ý nhấn nhá vào hai chữ “lén lút”.

Trước đây có nhiều người nói rằng khi người kia cất giọng bằng âm điệu như vậy sẽ làm người nghe cảm thấy ngứa ngứa trong lòng. Mỗi khi nghe phải những lời đó, Tiêu Phục Huyền đều nhói lên chút bực dọc.

Thế là người ta cho rằng y không muốn nghe những chuyện liên quan đến “Linh Vương”. Sự thật không phải như thế, chẳng qua y chỉ không muốn nghe những lời như vậy nói ra từ miệng người khác.

Tiêu Phục Huyền xoay người lại thì thấy Ô Hành Tuyết đang nghiêng hẳn người về phía mình và nói, “Bị ta bắt gặp rồi nhé.”

Ánh mắt lung lay, Tiêu Phục Huyền nói nhỏ, “Bắt gặp làm chuyện gì?”

Ô Hành Tuyết nhìn y, môi mấp máy nhưng không trả lời ngay lập tức. Sau đó một lúc lại bắt đầu kéo giọng cù cưa dây dưa mà bảo, “Ta rất tò mò đấy.”

“Thế người trốn sang bên này là để làm gì?” chàng hỏi.

Tiêu Phục Huyền nói, “Tách linh.”

Ô Hành Tuyết hơi ngạc nhiên. “Tách linh gì thế?”

Tiêu Phục Huyền: “Linh phách.”

Ô Hành Tuyết: “?”

Ô Hành Tuyết: “Linh gì cơ?”

Dấu chấm hỏi nổi lờ lờ trên mặt đại ma đầu, lòng chàng còn thắc mắc thứ quan trọng như linh phách mà còn có thể phân tách được hay sao? Có phải

người lợi dụng lúc ta mất trí nhớ mà gạt ta không vậy.

Quả nhiên, Thiên Túc lia mắt sang gương mặt chàng một thoáng, xác định
giống đủ rồi mới lại nói, “Linh thức.”

Linh thức nghe thấy đỡ hơn linh phách rất nhiều, dù sao lúc trước Ô Hành
Tuyệt còn từng thấy Tiêu Phục Huyền tách linh thức hoàn toàn khỏi cơ thể.

Chàng kêu “À” một tiếng, nghĩ thầm: *Đúng là học thói xấu nhanh ghê.*

Song chàng cũng chỉ tự nhủ trong lòng thôi, chứ ngoài miệng lại hỏi, “Sao
bỗng nhiên người muốn tách linh thức chi thế?”

Tiêu Phục Huyền: “Đề phòng vạn nhất.”

Ô Hành Tuyệt nhớ ra câu chuyện mà Y Ngô Sinh vừa kể về Phong Thù
Lan và Phong Huy Minh, đúng là sau khi nghe xong chuyện đó, Tiêu Phục
Huyền mới lách mình ra phía sau cây cột, đoán chừng cũng phát giác có
điều chi bất ổn.

Ô Hành Tuyệt ngẩn ngờ, “Tách một ít linh thức ra để đề phòng cũng được
nhỉ à?”

Tiêu Phục Huyền: “Đúng.”

Ô Hành Tuyệt trầm ngâm.

Tiêu Phục Huyền không biết người này trầm ngâm cái gì, song trực giác
cho y hay chắc chắn không phải chuyện tốt lành.

Thật vậy, ma đầu nọ lập tức quay sang y và nói, “Thế tách cho ta một ít
vớ.”

Tiêu Phục Huyền: “...”

Thiên Túc im ru nhìn chàng chứ không nói gì. Gương mặt không thể hiện
một chút cảm xúc nhưng có thể thấy dường như y đang nhức đầu... à
không, nhức cả người.

“Ô Hành Tuyết...” Tiêu Phục Huyền trầm giọng gọi.

Ma đầu linh cảm y sẽ không đồng ý, bèn giành lời trước, “Tách linh sẽ khó chịu lắm à?”

Nói rồi còn lia mắt soi xét Tiêu Phục Huyền một phen, dù gì người này cũng vừa mới tách linh xong.

Tiêu Phục Huyền gãi gật khoe môi, sau đó mới nhả ra chữ, “Không.”

Ma đầu nói, “Sao lại không nhờ, đã không khó chịu mà còn để lại được hậu chiêu thật à. Thế thì nếu không tách một ít ra chẳng thiệt thòi quá sao?”

Tiêu Phục Huyền: “...”

Tiêu Phục Huyền: “Ừ thì thiệt thòi.”

Ma đầu: “...”

Người ta bảo Thiên Túc thượng tiên không ăn mềm không ăn cứng, coi như được lĩnh giáo.

Ma đầu mím môi nhìn y, sau một lúc cân nhắc, chàng bèn ngoảnh người đi và nói, “Ồ, thế ta đi hỏi xem Ninh Hoài Sam hay Y Ngô Sinh có thể giúp một —”

Chữ “tay” còn chưa ra khỏi miệng, Ô Hành Tuyết cảm thấy mình đã bị kéo lại.

Chàng ngoái đầu và nhìn thấy đôi người buồng hồ của Tiêu Phục Huyền, người nọ cất giọng trầm trầm, “... Đưa tay cho ta.”

Nét cười hiện rõ trong mắt Ô Hành Tuyết, chàng duỗi tay sang.

Nhưng chẳng mấy chốc mà nét cười sượng hẳn...

Ngay khi bàn tay ấm áp và sạch tươm của Tiêu Phục Huyền chạm vào tay chàng, khí kinh thuộc về một người khác tràn vào huyết mạch từ điểm chạm nhau ấy. Khí kinh kia cũng ngạo nghễ không khác gì kiếm ý của Thiên Túc, một khi đã tràn vào huyết quản thì chẳng cách nào có thể ngó lơ.

Chàng cảm nhận một cách vô cùng rõ rệt luồng khí kinh kia quét qua tất cả các huyết đạo trọng yếu trong cơ thể, dẫn thông quan khiếu rồi dâng trào từ khắp mọi hướng tràn về trái tim.

Ngón tay Ô Hành Tuyết khẽ cong lên trong vô thức.

Khi những luồng khí kinh nọ cuộn đờ g ãn đến tim thì chợt chảy chậm lại và bao bọc con tim một cách thật dịu dàng.

Ngay khoảnh khắc đó, chàng nghe thấy giọng nói trầm thấp của Tiêu Phục Huyền vang lên cận kề như g ãn ngay trong ngực, “Người xem linh thức là thứ gì mà có thể tùy ý nhờ người khác giúp đỡ.”

✽

Lời tác giả:

Chờ lâu rồi QAQ ngày hôm qua viết chậm quá, tối nay tui cố gắng không đăng giờ âm phủ...

Năm mới vui vẻ, trước khi cập nhật chương sau sẽ lì xì tất cả bình luận trong chương này nha, =3=

Chương 50: Lựa chọn

Thật ra, Ô Hành Tuyệt không hề biết nếu tìm người nhờ tách giúp linh thức ra sẽ dẫn đến kết quả như vậy, chứ nếu biết rồi thì chàng chắc chắn sẽ...

Vừa khi ấy, khí kinh của Tiêu Phục Huyền chạm đến và xâm nhập vào linh thức, làm chàng neho mắt lại và bất giác quên mất “chắc chắn sẽ” như thế nào.

Cuối cùng, chàng đã hiểu vì sao không thể tùy tiện tìm người giúp đỡ...

Không ai có thể đảm bảo một khi linh thức bị chạm đến thì bản thân sẽ không ra tay giết chết đối phương, chưa bàn đến việc phải kiềm nén sát khí và mở rộng mệnh môn cho người kia tiến vào.

Khả năng cao là người được nhờ giúp đỡ sẽ chết thê thảm.

Còn bằng không chết, thì...

Thì rất chi là thâm thúy.

Tiêu Phục Huyền không chết.

Hàng mi khép hờ của Ô Hành Tuyệt hấp háy nhè nhẹ.

Không bao lâu sau, chàng có thể cảm thấy linh thức mình nhẹ nhàng tách ra một sợi...

Cảm giác đó không hẳn là đau, nhưng nó rất kỳ lạ. Không biết chỉ mình chàng mới thế hay những người khác cũng vậy, mà trong khoảnh khắc đó, trong chàng trôi dạt một số cảm xúc cực kỳ vô cớ, và cảm xúc đó không dễ chịu cho lắm...

Còn chưa kịp nhận ra cảm xúc đó là gì, sợi linh thức bị tách ra kia đã bất ngờ quay ngược về chỗ cũ, giống như những gợn sóng lăn tăn trên mặt nước, chỉ vừa dập dùi hai vòng đã bị người ổn định trở lại.

Ô Hành Tuyết: “?”

Chàng thốt hỏi, “Có chuyện gì thế?”

Tiêu Phục Huyền: “Đổi ý.”

Những luồng khí kinh kia nhẹ nhàng rút khỏi linh thức chàng, song vẫn bao bọc quanh trái tim. Bởi vậy mà âm thanh kèn cện kia như phát ra từ trong cơ thể và trầm thấp khôn cùng.

Ô Hành Tuyết sững sờ một chốc rồi mới hỏi, “Đổi ý? Tại sao?”

“Không tại sao cả,” Tiêu Phục Huyền nói. “Ta tách một ít lưu lại ở đây là đủ, người không cần làm gì nữa.”

Giọng y thật nặng nề mà dứt khoát, Ô Hành Tuyết nghe rồi vẫn không hiểu vì sao nên canh cánh mãi trong lòng, hồi sau mới chợt vỡ lẽ... là vì Tiêu Phục Huyền đã phát hiện ra mình cảm thấy không thoải mái khi linh thức bị tách ra hay sao?

Bị chàng nhìn một hồi, Tiêu Phục Huyền mới quăng ra một lời giải thích, “Hai luồng linh thức cùng tồn tại sẽ có mâu thuẫn.”

“Có chuyện đó luôn à?”

“Có.”

Có cái rắm.

Ô Hành Tuyết nói, “Bằng chứng đâu?”

Tiêu Phục Huyền: “...”

Gương mặt tuấn tú của Thiên Túc thoáng ngệt ra đôi chút, Ô Hành Tuyết nhìn mà khó nén cười. Những cảm xúc vô cớ trỗi dậy khi linh thức bị tách ra đã biến mất hoàn toàn không còn bóng dáng, chẳng khác nào vừa nãy chỉ là ảo giác đến mức bản thân chàng cũng không nhớ nổi.

Lúc này đây, ma đầu vô cùng nhạy bén. Chàng nhìn Thiên Túc thượng tiên mà rất muốn hỏi rằng “Không phải huynh ‘không nói sai sự thật’ à, sao giờ lại phá lệ vậy?” Thế nhưng vì một xúc cảm tinh tế khôn tả nào đấy mà chàng không hỏi ra thành lời.

Kế đó, khí kinh thuộc về Thiên Túc cũng rời khỏi trái tim và chầm chậm lui ra.

Kỳ lạ thay, khi khí kinh tiến vào cơ thể, chàng cảm thấy căng cứng cả người và không khoan khoái cho lắm. Vậy mà giờ khi nó rút ra chẳng một lời cảnh báo, chàng lại thấy sao trống rỗng trong lòng.

Nhìn thấy luồng khí kinh kia sắp rút hoàn toàn khỏi cơ thể, Tiêu Phục Huyền chợt trề môi, “Thật ra có thể dùng khí kinh để truy âm.”

Ô Hành Tuyết: “?”

Chàng lặng lẽ nhìn Tiêu Phục Huyền. “Truy âm? Là ý gì thế?”

Tiêu Phục Huyền: “Là nói chuyện không cần mở miệng.”

Khi nói những lời này, y không hề cử động môi. Nhưng Ô Hành Tuyết có thể nghe được vô cùng rõ ràng, âm thanh phát ra từ trong cơ thể chàng.

Ô Hành Tuyết: “...”

Kiến thức này khiến chàng thấy nóng bỏng bên tai, bèn dời mắt đi và giấu mình sau cổ áo khoác lông chồn.

Đường đường là ma đầu mà...

Chàng tự mĩa trong lòng.

Khi đến nhà họ Phong sẽ có rất nhiều loại người, chắc chắn có những lúc muốn nói nhưng không thể nói công khai. Có thể truyền âm tất nhiên tiện lợi hơn nhiều. Chàng tự nghiệm ra cho mình một lý do.

Đến rồi sau đó, chàng đáp lời qua loa, “Vậy người đừng rút ra.”

Ngay loáng mắt sau đó, khí kinh sắp lúi ra kia lại lần nữa lấn vào trong. Khi nó tiếp tục bao bọc lấy trái tim chàng, Ô Hành Tuyết nghe Thiên Túc nói, “Được.”

Giọng nói vẫn vang lên trong cơ thể chàng.

Ô Hành Tuyết: “...”

Chàng bắt đầu nghi ngờ ai kia chắc đang cố tình.

***

Nhờ ơn của truyền âm mà Ô Hành Tuyết ngăn ngừa cả người suốt một chặng đường tới nhà họ Phong.

Ninh Hoài Sam là người nói nhiều, cứ tía lia không ngừng bên cạnh chàng. Nhưng chàng chỉ nghe câu lọt câu không, dường như có nhắc đến tách linh nữa. Ngay khi rời khỏi phố núi Lạc Hoa, Ninh Hoài Sam đã tiện tay để lại một lá bùa trên vách núi ở cột mốc ranh giới làm dấu hiệu.

“Dù bản mặt mốc của Phương Trữ làm người ta kiêng dè nhưng ta là người tốt,” Ninh Hoài Sam nói, “ta đã không so đo, lại còn để lại lời nhắn cho hần, tránh cho tên đó bị lạc đường thật rồi đến kiếp sau cũng không quay về Chiếu Dạ thành được.”

Y Ngô Sinh không hiểu lắm cái phong cách “cứu người nhưng phải chửi trước” của bọn tà ma, chỉ lảng lạng giúp cậu ta đóng dấu hiệu xuống.

Đóng xong, hần thờ người ra một chút, mãi hồi lâu mới lắc đầu mỉm cười.

Thời còn trẻ trung phong độ, có đánh chết hần cũng không thể nghĩ đến việc đời mình sẽ có lúc đồng hành cùng cả tiên lẫn tà ma để bước trên nhân

gian vào thời điểm mấy trăm năm về trước.

“Mấy hôm nay ông kiếm bộn quá he,” Ninh Hoài Sam đứng bên cạnh nói. “Người ta có khi mấy đời còn không được trải nghiệm mấy chuyện này, mà chỉ trong vòng mấy ngày ông đã gặp hết rồi. Ông nói thử xem giờ có cơ hội trở về nhân gian cách đây mấy trăm năm thì liệu có cách nào để chút tàn hồn này của ông sống lâu hơn chút không? Thêm mấy ngày nữa chẳng hạn?”

“Cậu không cần trêu người tôi làm gì,” Y Ngô Sinh nói.

“Ta có trêu ông đâu! Chúng ta trở về trăm năm trước rồi thì chuyện gì cũng có thể xảy ra đúng không? Lại nói...” ánh mắt Ninh Hoài Sam lay động, cậu chột chộp lấy Y Ngô Sinh và âm thầm truy vấn âm, “xét nguyên nhân dẫn ông đến hiện trạng này đi, chẳng phải là tại cái người nào ở dưới đáy thung lũng Đại Bi đó à?”

Ninh Hoài Sam nghĩ đoạn, tiếp tục truy vấn âm đề nghị, “Đã vậy, bọn ta đi đến nhà họ Phong, ông đừng đi.”

Y Ngô Sinh: “...”

Hắn khá là chắc cậu ta vòng vo cả buổi chỉ để nói ra được câu này.

Y Ngô Sinh bực bội trả lời, “Thế tôi đi đâu?”

Ninh Hoài Sam bày bộ mặt “ông bị thiếu năng hả”, nói, “Ông đi đâu bây giờ ta? Dĩ nhiên là đi thung lũng Đại Bi rồi!”

Y Ngô Sinh sửng sốt.

Ninh Hoài Sam nói, “Không biết lúc này người nào đó đã chết chưa, có ai đào khu hầm mộ bên dưới đáy thung lũng Đại Bi kia chưa. Nếu mà chưa chết, vậy... cứ đến ngăn cản lại là được. Còn nếu chết rồi, hầm mộ cũng đã lập rồi, thì cứ đến phong ấn kín lại chút là được.”

Y Ngô Sinh nghe vậy thì lặng thinh.

Ninh Hoài Sam: “Làm vậy có thể ngăn chặn hoàn toàn chuyện người kia thoát khỏi hãm mộ, thế thì ông sẽ không bị ra nông nỗi này đúng không? Hở?”

Ninh Hoài Sam nói rồi còn lắc đầu than thở, “Ông xem, ông suýt nữa đã lấy mạng của ta mà ta còn rộng lòng gợi ý giúp ông, không dễ gì tìm được người tốt bụng như ta đây đâu.”

Y Ngô Sinh: “...”

Hắn chấp tay, tỏ lời cảm ơn và thán phục theo lời Ninh Hoài Sam, nét mặt thất thần trong thoáng chốc.

Bởi những lời Ninh Hoài Sam nói quả thật hấp dẫn vô cùng.

Hắn vào tiên môn từ tấm bé, thích nghe chuyện linh tinh chốn phố phường nên từng nghe rất nhiều câu chuyện đồn đãi về cách “làm sao để khởi tử hoàn sinh”, “sống lại từ đầu”, dường như chỉ cần biết câu “người sống ở đời cuối cùng cũng phải chết” thì chắc chắn sẽ ham mê nghiên cứu hai đề tài trên.

Bây giờ ngẫm lại mới thấy những lời đồn đãi nọ có hơn nửa thấp thoáng bóng hình của thần mộc, gần như đầu lấy nó làm cơ sở.

Năm đó, hắn có kể sơ những lời đồn nghe được cho Hoa Chiếu Đình và Hoa Chiếu Đài, xong tất cả đều đưa ra kết luận rằng: *Trái ngược với luân lý đất trời và con người nên không thể tin.*

Cho đến tận bây giờ, hắn mới nhận ra câu “không thể tin” năm xưa nói quá nhẹ nhàng rồi. Và cuối cùng hắn mới hiểu rõ vì sao mỗi lần nhắc đến thần mộc, Phong Huy Minh đều nói “Chỉ cần nó tồn tại ở một nơi con người có thể nhìn thấy, có thể tìm đến thì ắt hẳn không có thanh bình.”

Nhìn xem, giờ đây cơ hội được sống lại hiển hiện trước mắt, Ninh Hoài Sam bên cạnh còn khuyên răn liên hồi. Mà hắn vẫn luôn chăm chú lắng

nghe, đôi khi qua loa đáp trả nhưng không cách nào nói chữ “không” đơn giản kia ra thành lời.

“Đến ngã rẽ r ấ,” Ninh Hoài Sam cất giọng vô cùng quái dị yêu tà.
“Hướng bên này đi thung lũng Đại Bi, hướng kia đến nhà họ Phong, ông nghĩ kỹ chưa đó, chứ đi đến nửa đường r ấ đổi ý thì nhục mặt lắm nha.”

Y Ngô Sinh chợt dừng bước chân.

Bọn họ bước xuống chân núi và thấy quả thật con đường chia thành hai ngã. Trong mắt người ngoài thì một bên là đường xe ngựa đưa đến thung lũng Đại Bi, bên kia là đường lộ đi vào thành. Thế nhưng trong mắt hấn —

Một bên là cơ hội để có lại cuộc sống, một bên là duy trì trạng thái hiện tại và ắt hấn là cái chết.

“Tôi...” Y Ngô Sinh ngẩn người.

Ở phía bên cạnh, Ô Hành Tuyết và Tiêu Phục Huyền đồng thời nhìn sang, phản ứng này của hấn không phải truy ền âm mà trong lúc sơ suất đã siết chặt tờ giấy và nói ra thành tiếng.

“Có chuyện gì thế?” Ô Hành Tuyết hỏi.

Y Ngô Sinh nhìn chàng r ấ lại nhìn sang Tiêu Phục Huyền.

“Tôi...” Y Ngô Sinh ch ần chờ, “đề quên đề ở phố núi.”

Ánh mắt Thiên Túc thượng tiên dừng trên người hấn, xưa nay người ta đều bảo vị Thượng tiên này có đôi mắt sắc lạnh như ánh sao và mang đậm kiếm ý. Chỉ e dù là người ngay thẳng sống không thẹn lương tâm mà bị y nhìn một h ấ cũng sẽ b ần ch ần lo sợ. Chứ huống gì là... người đang sống thẹn với lương tâm như Y Ngô Sinh.

Y Ngô Sinh cup mắt và nói, “Các vị cứ đi trước đi, tôi tìm được đề sẽ lập tức đuổi theo.”

Hắn không ngược mắt lên nên không thấy phản ứng của Ô Hành Tuyết và Tiêu Phục Huyền khi nghe hắn nói những lời này, cũng không biết họ có tin hay không.

Sau một lúc lâu, hắn mới nghe tiếng Ô Hành Tuyết nói, “Được.”

***

Cuối cùng, trên con đường vào thành chỉ còn có nhóm người nhà họ Phong kèm thêm ba người nữa mà không có Y Ngô Sinh.

Người khi này thúc người khác bỏ đi chỗ khác chính là Ninh Hoài Sam, người bây giờ vô cùng hối hận vẫn là Ninh Hoài Sam. Vì cậu ta nhận ra một khi Y Ngô Sinh đi mất, bầu không khí bất giác trầm hẳn xuống.

Người nhà họ Phong dĩ nhiên không thoải mái trong lòng nên ai nấy đều im lặng, chung quanh chỉ có tiếng bước chân nối tiếp nhau vang vọng trên con đường vào thành. Thế nhưng sao cả nét mặt thành chủ nhà cậu lẫn Thiên Túc cũng có vẻ không thích hợp.

“Ninh Hoài Sam,” Ô Hành Tuyết đột ngột gọi nhẹ tên cậu một tiếng, kẻ đó ánh mắt đen như mực dờn sang.

Không biết vì đâu mà Ninh Hoài Sam chột rùng mình, da đầu cũng tê rần lên.

“Người nói gì với Y Ngô Sinh?” Ô Hành Tuyết hỏi.

Ninh Hoài Sam run bắn, “... Không, không có gì.”

Chưa chờ Ô Hành Tuyết nói tiếp, cậu đã cúi gầm đầu nói tiếp, “Chỉ có một... một chút thôi, ông ta sắp chết rồi đúng không, thế nên ta mới nói một số chuyện ông ta có thể làm lúc này thôi.”

Cậu càng nói càng lú lú hẩn, càng nói càng thấy rợn người ớn lạnh giống hệt như mình đang sắp chết tới nơi rồi.

Theo trực giác cậu cho thấy, hiện tại thành chủ cực kỳ không vui, nhưng khi cậu âm thầm ngó qua một chút thì thấy thành chủ mím đôi môi trắng bệch không một chút máu, thoạt nhìn không có vẻ như tức giận mà dường như có đôi phần... tiếc nuối.

Dù vậy, giả mà nét “tiếc nuối” này xuất hiện trên gương mặt một người bình thường còn đỡ, chứ khi nó nằm trên người ma đầu thì không chừng còn kinh dị hơn chỉ đơn giản là không vui.

Ninh Hoài Sam khó khăn được lòng mà nghĩ: *Tại sao lại có vẻ mặt như vậy? Tiếc nuối chuyện gì mới được?*

Song nghĩ hoài nghĩ mãi cũng chẳng nghĩ ra.

Thật ra, ngay chính bản thân Ô Hành Tuyệt cũng không biết vì sao mà khi nghe đến câu “những việc Y Ngô Sinh có thể làm”, hai chữ “đáng tiếc” không đâu lại bật lên trong đầu chàng như vậy.

Cứ như thể chàng đã nhìn mãi những việc tương tự thành quen nên tiềm thức tự hiện lên cảm xúc như thế.

Đến khi chàng chợt nhận ra thì thấy cánh tay mình đang sờ xuống bên hông trong vô thức, hệt như... sờ thanh kiếm không hề tồn tại ở chỗ ấy.

Thật kỳ lạ, mình sờ tìm thanh kiếm để làm gì?

Chàng thoáng lướt nhìn qua ngón tay mình, bất chợt nghe giọng Tiêu Phục Huyền vang lên trong người, “Ô Hành Tuyệt.”

Ô Hành Tuyệt chợt cong ngón tay, ngoái đầu nhìn sang.

Tiêu Phục Huyền: “Có linh thức ta đi theo.”

Ô Hành Tuyệt ngạc nhiên một chút rồi mới hiểu ra, bèn truyệ̀n âm lại trong lòng mà nói, “Ý huynh là Y Ngô Sinh?”

Tiêu Phục Huyền: “Đúng vậy.”

Ô Hành Tuyết chợt thấy an tâm hẳn, vừa lúc nghe thấy giọng Phong Huy Minh vọng lại từ phía trước, “Tới rồi.”

Màn đêm của mấy trăm năm trước vẫn lạnh căm căm, đêm hôm qua còn trời còn đổ mưa, đóng thành sương giá lất phất trên mặt lộ, cả thành chìm trong màn sương rét, những chiếc đèn lồng chống gió kéo thành một luồng sáng giữa sương mù.

Nơi có nhiều đèn lồng tụ lại nhất có thể thấy lờ mờ dấu vết của tiên môn, đó đích thị là nhà họ Phong.

Nhà họ Phong là gia tộc tiên môn đồ sộ nhất ngôi thành này, khác với nhà họ Hoa ở Đào Hoa châu, nhà họ Phong toát ra khí chất quan viên với cửa nhà thoáng đãng, mái hiên phất cao, ở giữa đặt một toà nhà cao ngất như ngọn tháp. Cả khuôn viên môn phái vô cùng nguy nga, không khác gì một toà thành bên trong thành.

Muốn đặt phủ trạch ở những khu vực tiên môn như thế này đều phải chú trọng địa điểm, không thể cứ lấy bừa một miếng đất bất kỳ nào mà được. Vậy nên nhìn chung, hễ bước chân vào tiên môn nào cũng sẽ có cảm giác được linh khí hỗ trợ cho cơ thể.

Vậy mà khi đặt bước vào nhà họ Phong, Ô Hành Tuyết cảm thấy bứt rứt cả người.

Dù linh khí nơi này rất dồi dào, nhưng có cảm giác bất nhất khôn tả...

Mà không hiểu sao nét mặt tất cả mọi người đều điềm nhiên như không, đến cả Tiêu Phục Huyền chừng như cũng không cảm nhận thấy sự dị thường này.

Lời tác giả:

Chờ lâu rồi QAQ tui viết lại hết một lần, viết suốt nguyên đêm xong thành giờ âm phủ luôn, xin quỳ... phát lì xì là tùy theo hệ thống Tấn Giang nên có thể sẽ chậm một chút, tui đã chọn tất cả bình luận chương 49 để gửi rồi, chắc là không nhớ đâu ~-3=

Chương 51: Mật địa

“Không thoải mái à?” giọng Tiêu Phục Huyền bỗng vang lên.

Ô Hành Tuyết ngạc nhiên, thầm nghĩ *mình còn chưa nói gì cả mà.*

Tiêu Phục Huyền lại nói, “Ta cảm nhận được.”

Ô Hành Tuyết: “...”

Chuyện này cũng có thể cảm nhận được à?

Tiêu Phục Huyền đáp “Ừm”, giọng nói y trầm thấp vờn quanh tim trong sự rung động khe khẽ khiến chàng ngửa ngửa cõi lòng.

Cuối cùng, đại ma đầu cũng nhận thấy cái thứ khí kinh này có hơi thái quá rồi đó. Thế nhưng lúc trước tự chàng chủ động đề nghị Tiêu Phục Huyền đừng rút ra mà bây giờ lại nuốt lời thì chẳng thành hành xử vô lý thiếu quyết đoán mất rồi.

Ừ thì lúc trước chàng từng khẳng khái mà nói “ma đầu xưa nay có nói lý bao giờ” nhưng giờ còn để câu đó trong đầu đầu. Cũng có khi là bị Thiên Túc thượng tiên nói được nói tới làm chàng quên bém đi mất rồi.

Giờ phút này, chàng thấy lòng mình cũng như bị tách đôi linh phách ra vậy.

Một nửa muốn giữ dáng vẻ bình thản thông dong, mưa gió không sờn và nói: Chỉ là không quen cách truy vấn âm đó thôi mà, dù gì cũng đâu đến mức cần phải “nuốt lời” đâu chứ.

Nửa kia lại nói: Tới như vậy mà chưa đến mức cần phải “nuốt lời” hả? Chính mày cũng thấy hơi thái quá còn gì.

Đại ma đầu lặng thinh một hồi, cảm thấy hai nửa này lép bép còn ồn ào hơn mấy câu xằng xiên của Ninh Hoài Sam, thấy phiền nhiễu quá mức bèn quét sạch một phát cho bay biến hết.

Chàng yên ắng trong lòng chưa được bao lâu mới bất chợt phát giác... ban nãy mình chỉ suy nghĩ bừa một chút mà đã bị Thiên Túc thượng tiên nghe được và trả lời lại.

Vậy mà bây giờ mình dẫn đo xem “nuốt lời hay không nuốt lời” cả một buổi mà Thiên Túc chả nói tiếng nào.

Ô Hành Tuyết: “?”

“Tiêu Phục Huyền,” Ô Hành Tuyết gọi.

Khí kinh rung động, Thiên Túc thượng tiên đáp “Ừm” một tiếng.

Ô Hành Tuyết: “Ta vừa dẫn đo chút chuyện, người có nghe thấy không?”

Thiên Túc nói, “Không nghe.”

Ô Hành Tuyết: “...”

Cái này gọi là điếc có chọn lọc hả?

Đại ma đầu nhìn chòng chọc người kế bên.

Tiêu Phục Huyền để yên cho chàng nhìn chòng chọc một hồi mới dờn mắt sang. “Sao thế?”

Đại ma đầu: “...”

Mãi một hồi sau, chàng mới bật được một câu, “Không sao hết.”

Nhưng lòng chàng tự hỏi... Năm xưa, những người trên Tiên Đô bảo Tiêu Phục Huyền không hiểu tình người là bị mù hết rồi phải không?

***

Các đệ tử phòng hộ của nhà họ Phong mau chóng cầm đèn lồng chạy vội đến, trước cúi người hành lễ với Phong Huy Minh và hô, “Thưa trưởng lão.”

Kế đến mới chuyển sang Phong Thù Lan và gọi, “Thưa tiên trưởng...”

Chỉ nhìn thứ tự thưa gửi của bọn họ cũng có thể thấy rõ địa vị của Phong Huy Minh trong môn cao hơn nhiều, thế nhưng bọn đệ tử ai cũng lớn lên trong đệ tử đường nên họ kính trọng Phong Huy Minh, còn với Phong Thù Lan lại có hơi lúng túng.

Chỉ cần nhìn sơ cũng thấy, họ thân thiết với Phong Thù Lan hơn.

“Thưa trưởng lão, những người này là?” các đệ tử phòng hộ huơ đèn lồng một phen để soi rõ mặt ba vị khách. Giờ này đã về khuya, sương mù giăng đậm nên họ lướt một lần chưa kịp nhìn rõ mặt mà chỉ thoáng thấy là người lạ.

Cũng có không ít khách khứa ghé thăm nhà họ Phong, thế nhưng khách khứa đến vào giữa đêm có thể đếm vọn vẹn trên đầu ngón tay — lý do chính là nhờ cứu mạng gấp, hoặc có ý đồ bất minh.

Mà ba vị trước mắt đây hẳn nhiên không phải thuộc lý do sau, bởi họ là người mà Phong Huy Minh và Phong Thù Lan dắt về cơ mà. Thế nhưng trông họ cũng không giống thuộc lý do trước, vì sắc mặt họ chẳng hề âu lo...

So ra thì thấy sắc mặt Phong Huy Minh và Phong Thù Lan tái mét và bần chần hơn nhiều.

“Thưa trưởng lão,” các đệ tử phòng hộ không muốn làm khó người khi đang trong tâm trạng như vậy, thế nhưng họ cũng có những quy tắc buộc phải tuân thủ, không còn cách nào khác đành phải hành lễ và nói, “người cũng biết quy củ của gia chủ đây ạ, sau giờ Tý và trước giờ Thìn là giờ đóng cửa tự kiểm điểm tu hành trong môn nên không tiếp đón khách ngoài.

Hiện tại đang là giờ D`ăn, nếu người muốn dẫn khách vào thì cần báo cho gia chủ, nhưng...”

Đâu chỉ các đệ tử phòng hộ mà ngay đến Phong Huy Minh cũng nào dám làm phiền gia chủ vào tầm giờ này.

Các đệ tử phòng hộ cực kỳ tiến thoái lưỡng nan.

Phong Huy Minh vừa nghe họ muốn bẩm báo gia chủ thì nét mặt càng đen hơn...

Lúc vị công tử kia xuất hiện một cách âm thầm trong Bách Bảo thư các đã là sau giờ Tý, cái giờ được cho là “không tiếp khách” nữa, mà hắn cũng phải tiếp khách đó thôi?!

Hắn đưa một tay ra sau lưng, nhắm mắt và nói với đệ tử phòng hộ, “Các cậu có nghe chuyện đệ tử đường nhận được bùa giấy chưa?”

Đệ tử phòng hộ hơi ngượng ngừng đáp, “Thưa có nghe qua một chút.”

Phong Huy Minh li`ên nghiêm nét mặt. “Nghe qua rồi mà còn ngán đường ở đây?”

Các đệ tử phòng hộ đưa mắt nhìn nhau. “Chúng con dành phần lớn thời gian đi tu`ần phòng nên không nghe cụ thể lắm, chỉ biết rằng có một số sư đệ sư muội gặp gian khó nên trưởng lão và tiên trưởng phải dẫn người cứu viện...”

Vừa nãy họ lia mắt một vòng, đếm thấy sau lưng Phong Huy Minh và Phong Thù Lan có hai mươi người đệ tử đông đủ chỉnh tề, vậy hẳn là đã cứu tất cả về`r`ồi.

À không, chắc chắn là được cứu về`r`ồi.

Dù gì bọn họ cũng là một trong số những tiên môn oai phong nhất, xét về danh tiếng thì không thua kém nhà họ Hoa. Phong Huy Minh và Phong Thù

Lan lại là hai nhân tài kiệt xuất trong thế hệ họ, hôm nay cả hai người đồng thời xuất môn thì chắc chắn không thể có chuyện gì xảy ra được.

Vị đệ tử phòng vệ đứng đầu sợ chọc tức Phong Huy Minh, bèn khéo léo ngỏ lời khen ngợi, “Các sư huynh sư đệ, sư tỷ sư muội đều bình an trở về là tốt quá rồi, không hổ danh có đích thân trưởng lão và tiên trưởng ra tay, không cúi đầu trước bất cứ hiểm nguy nào —”

Cậu ta vừa ca ngợi, vừa huơ tay ra sau lưng ý bảo mấy đệ tử đằng sau nhanh nhanh đi mời gia chủ đến.

Ngờ đâu nịnh nọt một hồi càng khiến người nghe đen sì mặt hơn nữa.

Không chỉ thế, mà nhìn nét mặt mấy đệ tử đã thoát nạn cũng kỳ lạ, họ ngửa đầu chống trán, rồi thậm chí còn nhân lúc Phong Huy Minh và Phong Thủ Lan không để ý đang đưa mắt ra hiệu liên tục với cậu ta.

Đệ tử phòng hộ bối rối vô cùng, gắng đọc khẩu hình của một vị sư huynh trong nhóm.

Sau một chốc, cuối cùng cậu cũng đọc được...

Vị sư huynh kia nói: Thoát thoát cái rắm.

Đệ tử phòng hộ:?

Vị sư huynh nọ lại vĩnh viễn môi chỉ chỉ về phía ba vị khách đến nhà, cường điệu mà múa mép trong thình lạng: Hiểm nguy tìm đến tận cửa rồi kìa, bằng không mắc gì trưởng lão căng đét mặt vậy, đệ bị ngu hử —

Đệ tử phòng hộ sững người một chút rồi đột nhiên quay ngoắt sang ba vị khách.

“Ta thấy cánh cửa nhà của người ngó bộ không dễ vào,” Ô Hành Tuyết không nhin nữa mà cất giọng nói với Phong Huy Minh.

Giọng chàng không âm u mà trái lại nghe vào còn thông dong từ tốn, thanh thoát phiêu diêu. Ngặt nỗi Phong Huy Minh từng lĩnh giáo sức ép và tính

tình của chàng nên vừa nghe đã cứng đờ cả họng.

“Đệ tử trẻ tuổi còn tuân theo khuôn phép xưa, không biết linh động. Mong Thượng tiên...” Phong Huy Minh cũng không biết địa vị của Ô Hành Tuyết đến đâu, song hẳn trước phải gánh chịu sức ép cuộn tiên khí của người nọ, sau lại gặp người nọ đi cùng Thiên Túc Tiêu Phục Huyền. Như vậy ắt không quá chênh lệch, hẳn bèn lấy cách xưng hô tối cao xem như lựa chọn an toàn và nói, “Mong Thượng tiên lượng thứ cho.”

Kết quả là vừa nói xong thì hẳn nhận ra hai chữ này cũng không an toàn.

Bởi thoát đầu Ô Hành Tuyết lộ vẻ ngạc nhiên, tiếp đó cười khẩy một tiếng. Mà nụ cười còn chưa vơi thì nét mặt đã ảm đạm hẳn xuống.

“...”

Phong Huy Minh nhức hết cả đầu. Hẳn cảm thấy thật bức bối, bèn toan nhấc tay áo với các đệ tử phòng hộ —

Kiểm phong thuần khiết của nhà họ Phong quét mạnh ra phía ngoài.

Dĩ nhiên, các đệ tử phòng hộ không ngờ được hẳn sẽ ra tay như vậy nên ăn trọn cú quét mà không hề đề phòng, kiểm phong đẩy mạnh mấy chục người lùi ra xa hơn mười trượng và đập mạnh vào vách bình phong đá.

“Huy Minh trưởng lão!” Phong Thù Lan hô to!

“Thù Lan, đừng chộn rộn! Ta tự có chừng mực,” Phong Huy Minh trầm giọng gào to giữa luồng kiểm phong quay cuồng, sau đó tung thêm một kiếm nữa —

Ô Hành Tuyết chỉ kịp thấy sương mù dày đặc bao bọc khắp toà thành lập tức tụ về nơi này, các đệ tử nhà họ Phong và cả Phong Thù Lan đều bị sương mù che kín mít không còn bóng dáng và cũng không nghe được tiếng nữa.

Theo hướng mà thanh trường kiếm của Phong Huy Minh vạch ra, hàng trăm ngọn đèn lồng hiện lên giữa trời và rọi sáng một con đường giữa màn sương mù.

Phong Huy Minh nói, “Đây là mật địa của nhà họ Phong, những người khác trong gia tộc, kể cả Phong Thù Lan cũng chưa từng đặt chân vào, năm xưa khi gia chủ kể sự việc thần mộc cho tôi nghe cũng đồng thời dẫn vào đây, bên trong đây có giữ tiên tích còn lại của thần mộc sau khi bị phong ấn.”

Ô Hành Tuyết nheo mắt nhìn sang và thấy bao toà lầu các nguy nga của nhà họ Phong đều biến mất sau sương mù dày đặc, chỉ còn lại căn tháp cao ngất mập mờ phía sau màn sương.

Những tầng mái vòm hành lang chỉ lộ ra đường viền góc cong cong nhạt nhòa, thoạt trông còn có bóng dáng của gốc đại thụ ngất trời.

Khi ánh mắt đưa tới toà tháp cao nọ, cảm giác bất nhất mà rối ren ủa đến đập thẳng... về phía Ô Hành Tuyết.

Phong Huy Minh tính nói tiếp gì đó nhưng bất chợt run cầm cập —

Như thể nhiệt độ quanh nhà họ Phong, không, nhiệt độ của cả toà thành đột ngột tuột dốc không phanh.

Dưới chân vang lên những tiếng tanh tách be bé, hắn vừa cúi xuống nhìn liền thấy băng kết một tầng mỏng dưới chân chỉ trong nháy mắt. Khí lạnh lùa ra từ lòng bàn chân và xộc thẳng lên lên, cái lạnh đó buốt đến mức hắn ớn lạnh thành từng cơn, thậm chí máu chảy trong huyết mạch cũng gần như muốn đông cứng lại.

Phong Huy Minh bất chợt giật bản mình, ngẩng phắt đầu lên đã thấy xung quanh vắng tanh.

Và dưới chân toà tháp cao phía xa xa, một bóng người trải dài trong thần lặng.

Đó là Ô Hành Tuyết...

Rồi tiếp đó, ánh mắt lạnh lùng của Thiên Túc dời sang.

Một chớp mắt sau, thêm một bóng người xuất hiện bên dưới toà tháp cao.

Đề lại Phong Huy Minh và Ninh Hoài Sam mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau trên con đường ngầm.

Ninh Hoài Sam xoa xoa cánh tay và dậm chân mấy cái rồi nói, “Đệt, lạnh chết ta. Ui... nè họ Phong, đoán coi chuyện gì đã xảy ra vào lần trước thành chủ nhà ta như thế này?”

Phong Huy Minh: “...”

Hắn không muốn đoán.

Ánh mắt hắn vẫn giữ nguyên trên bóng hai người đứng đằng xa, trong lòng mau mắn tính toán —

Tất nhiên là hắn không hấp tấp đến mức dẫn người lạ đến đào bí mật nhà mình cho dù người lạ kia có lai lịch thâm sâu bí hiểm như Thượng tiên trên Tiên Đô.

Hắn có thể quyết đoán và nhanh chóng đến vậy cũng nhờ có khu mật địa này.

Rất lâu về trước, khi dẫn hắn vào khu mật địa, gia chủ từng nói, “Khu mật địa này có giữ tàn tượng của thần mộc, ngay đến ta bước vào cũng phải kính cẩn thận trọng, người ngoài không can hệ không dễ gì tùy tiện xâm nhập được.”

Khi đó, hắn hỏi, “Nếu tự ý xông vào thì sao ạ?”

Gia chủ đáp, “Là hành động dẫn đến chết không chốn chôn thân.”

Hắn từng thấy những người xông bừa vào đây đã “chết không chốn chôn thân” như thế nào, đến Tiên Đô cũng không cách nào ngăn lại được.

Kế hoạch ban đầu của hắn là dụ bọn họ vào đây rồi bày mẹo để ba người khách này kích động lên hoặc mắc sai lầm nhỏ nào đó. Bằng cách đó, hắn không cần tốn nhiều sức cũng có thể giải quyết nhanh gọn mọi phiền phức này.

Ngờ đâu mọi chuyện diễn ra còn suôn sẻ hơn kế hoạch hắn đã dự liệu, chưa cần bày mưu gì mà hai người kia đã xông thẳng về phía trước.

Hiện tại chỉ còn một tên lâu la đứng bên cạnh.

Phong Huy Minh giữ nguyên nét mặt kinh ngạc và toan lừa cả Ninh Hoài Sam đến dưới toà tháp cao đó.

Song chỉ vừa mở miệng ra thì đột ngột im bật.

Vì hai vị kia còn ngạo mạn hơn hắn nghĩ, ý mình là Thượng tiên mà rảo bước chẳng chút kiêng kỵ. Hắn thấy cái tên công tử ép cung hắn tận hai lần nhấc tay lên để chạm vào cánh cổng đen tuyền của toà tháp —

Tới.

Phong Huy Minh khép mắt lại theo bản năng.

Một trận sét nổ ra từ trên đỉnh tháp, ánh sáng trắng rỡ cắt ngang nền đen của không trung. Ngay tiếp đó, một tiếng sấm đùng đùng như óc dội vang!

Sấm chớp không thua gì thiên kiếp giáng thẳng xuống, có thể thấy rõ đang thình thịch đánh về phía hai người kia...

Phong Huy Minh chờ một lúc mà không nghe tiếng thét đau đớn hay tiếng va chạm khủng khiếp nào, bèn lặng lẽ hé mắt trong cơn tò mò.

Để rồi chứng kiến một khung cảnh khiến hắn phải há hốc mồm đến cả đời này cũng khó lòng quên được.

Cự lôi đột ngột dừng lại trước mặt hai người nọ một lúc rồi nghiêm nhiên đánh đùng đoàng trả ngược về

Phong Huy Minh: “?”

Tiếp đó, một tiếng động oanh liệt nổ ra.

Khu mật địa mà người không can hệ không thể tùy tiện xâm nhập đã mở rộng cửa chào đón hai người họ.

Phong Huy Minh: “???”

Lời tác giả:

Bổ sung chương bị thiếu hôm trước ~ ngủ ngon

Chương 52: Hoa rơi

“Cái...”

Lúc này, Phong Huy Minh kinh hãi thật sự.

“Sao có thể như vậy được?” hắn không tin nổi vào mắt mình, chau mày thật chặt. “Không thể nào, không đúng... chắc chắn không đúng.”

“Làm gì phải hốt hoảng vậy?” Ninh Hoài Sam vừa tính chạy theo tới chỗ Ô Hành Tuyệt thì thấy nét mặt Phong Huy Minh, bèn quyết định đổi ý.

Cậu lùi chân trở về, neho mắt nhìn biểu cảm trên mặt Phong Huy Minh và nói, “Không lẽ mật địa này của nhà các người có chốt khoá gì à? Ồ không, không đúng, chắc chắn là phải có chốt khoá, bằng không sao có thể gọi là mật địa được. Nhưng cái điều này của người làm ta thấy giống như...”

Ninh Hoài Sam liếc mắt nhìn một bên răng nanh nhọn và khoác tay lên vai Phong Huy Minh!

Tư thế này nhìn thì giống anh em đồng chí thân thiết bá vai bá cổ, có đi đâu ngón tay cậu lại cấu vào trong, đặt kìm sát cuống họng Phong Huy Minh.

Khí kình Ninh Hoài Sam không tạo cảm giác áp bức như thành chủ nhà cậu, song đầu ngón tay nhanh chóng chuyển đen kịt, chỉ cần am hiểu một chút chắc chắn nhận ra đây là biểu hiện của độc tố cực mạnh đã được tu luyện đến mức thuần thực tột độ.

Nếu cậu muốn, độc tố cực mạnh này có thể lan rộng đến từng li trên thân thể lẫn tóc tai cậu.

“Người!” Phong Huy Minh trở tay tính đâm cậu một kiếm, thế mà vừa lia mắt thấy ngón tay xanh đen của cậu thì sợng người dừng bật.

Thật ra trong tình huống thông thường, Ninh Hoài Sam không cách nào ra chiêu với Phong Huy Minh dễ dàng như vậy, ngặt nỗi hẳn ta đã thất hần thất vía nên tạo sơ hở cho cậu tận dụng.

“Là ai?” Ninh Hoài Sam giữ nguyên tư thế và hỏi giọng đều cái. “Trưởng lão à, người giải thích cái đã nào, tại sao người lại sợ hãi như vậy? Ta cũng không đoán ra được nha. Ta còn tưởng sấm sét kia là cấm chế bảo vệ mật địa do gia tộc người thiết lập ra đấy chứ, thế nhưng nhìn cái dáng vẻ này của người... hình như không phải vậy.”

“Nếu đúng là gia tộc người thiết lập nên và chỉ sơ suất nhất thời bị thành chủ nhà ta —” Ninh Hoài Sam dừng đoạn, dù cậu đúng là không thích tiên, nhưng để ra vẻ hùng hổ thì đành phải lật mặt, “và Thiên Túc thượng tiên phá vỡ, thì đâu có gì ghê gớm. Lại nói, cơn sấm sét đó là gì —”

Ninh Hoài Sam bẻ tay xuống làm đầu Phong Huy Minh cũng gập xuống theo. “— mà chạm vào chắc chắn phải chết?! Hả?!”

Hỏi xong, cậu giẫm mạnh chân xuống đất.

Mấy tiếng cạch cạch dội lên, nền đất xám tro của nhà họ Phong nứt ra một loạt vết.

Ngay tiếp đó, Ninh Hoài Sam giữ chặt Phong Huy Minh, phóng một bước đi mấy chục trượng giữa âm thanh đõ vỡ liên hồi, chỉ trong chớp mắt họ đã đến bên dưới toà tháp cao.

“Thành chủ!” Ninh Hoài Sam xô Phong Huy Minh đến trước mặt Ô Hành Tuyết và Tiêu Phục Huyền, đồng thời hùng hổ tố cáo, “Thằng ranh này có ý đồ giết người mà bị ta phát hiện!”

“Ồ,” Ô Hành Tuyết nhỏ nhẹ tiếp lời. “Ta cứ bảo sao bỗng dưng chịu phối hợp như vậy.”

Nói cho cùng, người này cũng là một vị trưởng lão nhà họ Phong, chỉ mới hỏi mấy câu đã giải thích ngọn nguồn rồi còn tự đề nghị mời người đến

nhà, nếu không có mai phục thì mới dị thường.

Bấy giờ, nét mặt chàng vẫn thờ ơ không thay đổi, Ninh Hoài Sam trông thấy hẳn nhiên cho rằng tâm trạng không vui vẻ gì.

Phong Huy Minh cũng cảm giác ra được, dường như thấy run sợ bèn chống chế một câu, “Tôi không có, chẳng qua không ngờ nhị vị lại sốt sắng đến vậy, chưa chờ tôi mở đường đã tự ý bước thẳng tới đây.”

Ninh Hoài Sam cười khẩy, tỏ rõ không tin.

Phong Huy Minh vẫn chưa thoát khỏi nỗi khiếp sợ ban nãy, dù gì hẳn cũng chưa từng chứng kiến hay thậm chí nghe nói tới cảnh cự lôi tự rút ngược trở về, chứ nói gì đến việc mật địa tự động mở cửa mời người...

Sau khi giải thích xong xuôi, hẳn không đời mắt đi mà vẫn nhìn chăm chăm Ô Hành Tuyết và Tiêu Phục Huyền. “Các người... người... rốt cuộc là vị Thượng tiên nào?”

Dĩ nhiên, hẳn đã biết tên huý của Tiêu Phục Huyền từ trước, theo lý mà nói nếu đã đi cùng Thiên Túc tới đây thì không lẽ nào lại không đặc biệt. Mà vị duy nhất hẳn không biết đến chỉ có vị còn lại kia.

Suy nghĩ vừa hiện lên trong đầu, còn chưa kịp ngẫm nghĩ kỹ càng, hẳn đã nghe Ô Hành Tuyết nói, “Ta? Từ đầu tới giờ ta chưa từng nói ta là tiên đâu nhỉ?”

Phong Huy Minh thất kinh! Suy nghĩ vừa chớm hiện đã vụt tan thành mây khói, khi nghe thấy câu này, hẳn đã bắt đầu cảm nhận được khí tà ma đang cuộn cuộn tuôn trào từ cơ thể đối phương.

Còn n ồng nặc hơn bất cứ tà ma nào hẳn từng đối đầu.

Phong Huy Minh: “...”

Ô Hành Tuyết chỉ thả lại một câu rồi không ngó ngang gì đến Phong Huy Minh nữa.

Ánh mắt chàng rơi vào khung cảnh phía sau cánh cửa mở rộng của ngôi tháp, cảm giác bất nhất rồi ren lại càng mạnh mẽ hơn, nhờ vậy mà chàng nhận ra cả sự quen thuộc lẫn lạ lẫm đan xen —

Ở đây có một thứ gì đó vô cùng thân thuộc với chàng, là liên kết khăng khít của máu thịt. Thế nhưng hiện giờ thứ đó đã trở nên vô cùng xa lạ...

Cánh cổng toà tháp đen kịt, vừa cao ngất vừa dày nặng như hai khối huyên thiết nguyên vẹn. Bài trí bên trong cánh cửa tương tự như những toà tháp thông thường khác, có bàn với đệm hương bồng bềnh và thiềm định. Ánh đèn lửa đỏ thắm treo cao bên bốn góc phòng đang lung lay trong gió, soi nên khung cảnh lờ mờ phía trong ngôi tháp.

Ánh sáng kia không mấy dễ chịu, nhìn thoáng qua đã khiến lòng cồn cào.

Ninh Hoài Sam xụ hẩn mặt, kéo cao cổ áo và làu bàu trong miệng, “Cái chốn quái quỷ gì mà nhìn toát mồ hôi thế này.”

Ánh đèn kia đốt ra một mùi hương thoang thoảng không khó ngửi, thậm chí còn khá thơm. Thế nhưng hít vào mấy hơi lập tức khiến người ta choáng váng mặt mũi.

Ninh Hoài Sam ngoái đầu lại và phe phẩy tay trước mũi, cảm thấy khá ngọt ngào trong người.

Cậu đá Phong Huy Minh mấy cái và hỏi, “Đây là giống đèn gì mà ngửi vào kinh tởm thế?!”

Phong Huy Minh mím chặt môi nhưng không nhìn lên.

Ninh Hoài Sam tiếp tục nói, “Ta hỏi người đó!”

Bấy giờ, Phong Huy Minh mới nghiêng răng lên tiếng, “Đuốc đuốc, không gây hại gì cả.”

Hắn đang cảm thấy lòng rối như tơ vò rồi.

Ban đầu, hắn định bày mưu cho ba kẻ này chết trước cửa tháp, bây giờ kế hoạch không chỉ tanh bành mà còn giúp họ mở cửa tháp không tốn chút công sức nào.

Nên đây không còn gọi là “có chừng mực” nữa mà hắn thật sự dẫn sói vào nhà. Chưa kể trong ba kẻ này còn có đến hai tà ma.

Những đệ tử phòng hộ kia chắc chắn sẽ bẩm báo lên gia chủ, cũng đừng nghĩ gia chủ sẽ sớm có mặt ở đây. Hắn thật lòng không muốn gây ra hậu quả gì đó quá tệ lậu khi gia chủ đến, bởi trông hắn như đang có hành vi phản bội nhà họ Phong vậy.

Bởi vậy, bây giờ buộc phải nghĩ ra cách nào đó để xử gọn cả ba người này ở đây.

“Được dược à? Sáng hùng hực vậy là đang hun loại dược nào đấy?” Ninh Hoài Sam đá hắn phát nữa.

Nét mặt Phong Huy Minh như đang kiềm nén cơn giận dữ. “Dĩ nhiên là khi nào cần mới hun rồi.”

Ninh Hoài Sam nghe vậy chỉ “Hừ” một tiếng và lầm bầm, “Tốt nhất người đừng có bày trò điêu ngoa gì đấy.”

Cậu chợt thấy hơi hận chút đỉnh — nếu ban đầu không lừa Y Ngô Sinh đi có phải ổn rồi không. Y Ngô Sinh rành rẽ nhất các loại độc dược, và cũng thành danh từ y dược, nên vào những thời điểm như lúc này là tiện dụng nhất, có khi chỉ cần người qua là biết ngay trong này bỏ loại thuốc gì.

Không như cậu... Lần nào thử một loại thuốc cũng thấy muốn bệnh.

Ninh Hoài Sam đảo mắt trong im lặng, đành từ bỏ và tiếp tục bước sâu vào trong tháp, mũi hít sâu mấy hơi như một thằng hènгу xuẩn, chỉ thiếu đi đôi nhón cao chân để với tới ngọn đuốc nữa thôi.

Lần đầu tiên Ô Hành Tuyết thấy cậu hành xử như vậy nên hoàn toàn không hiểu gì. Còn chưa kịp mở miệng hỏi đã thấy Ninh Hoài Sam lùi chân lại,

nhìn đầu ngón tay đang phai bớt màu xanh đen và nói, “Thưa thành chủ, hẳn không phải là độc, không gây nguy hiểm đến tính mạng.”

Đối với những người ở Chiếu Dạ thành như họ thì độc dược phải tính là hàng thật giá thật, hề không gây nguy hiểm đến tính mạng thì không tính là độc dược mà cùng lắm chỉ là thứ trò đùa gây tác động nhẹ thôi.

Phong Huy Minh nói, “Dĩ nhiên là không có độc r ấ. Tôi là người thuộc tiên môn, sao có thể bỏ độc vào trong thuốc được chứ. Số người biết đến cấm địa này có thể đếm trên đầu ngón tay, chẳng lẽ tôi lại chuốc độc chính người nhà mình sao?”

Hắn biết rõ rằng nếu bây giờ nói ánh thuốc này hoàn toàn vô hại thì chắc chắn sẽ khiến người khác nghi ngờ là dối trá. Nhưng nếu giải thích hết tất cả thì lại giống như hắn có chuẩn bị hậu chiêu lần nữa.

“Hở, nhà ngươi ăn gì ngu thế? Trong mật địa mà mở cửa ra không thiết lập cơ cấu phòng vệ nào luôn hả?” Ninh Hoài Sam tức tối nói.

Trông Phong Huy Minh hơi sượng mặt như thể miễn cưỡng bản thân lắm, một lúc sau hắn mới đáp qua loa, “Đúng là không phải độc, thuốc dược này chỉ làm cho người đột nhập bị mơ màng một chút thôi...”

“Chỉ mơ màng một chút? Dường như không phải như vậy,” Ô Hành Tuyết nói, đồng thời xoa đầu ngón tay.

Lúc trước, hề chàng muốn tung sát chiêu có thể ngưng tụ khí kinh quanh cơ thể gần như ngay lập tức, tựa như hình thành theo bản năng. Thế nhưng nãy giờ chàng đã thử vận khí hai phen mà không cách nào tụ khí kinh trên đầu ngón tay được, cứ như một tấm cát vụn vo mãi không gom thành hình nổi.

Phong Huy Minh chú ý đến cử động ngón tay của Ô Hành Tuyết, r ấ liếc mắt nhìn sang Tiêu Phục Huyền.

Bản thân hắn biết rõ hơn ai hết là ngoại trừ việc làm cho người đột nhập trở nên mơ màng thì vai trò chính của ánh thuốc này là để làm mềm khí

kình. Có là tiên thì làm sao, sức ép nặng như biển cả thì sá gì? Một khi không ngưng tụ nổi khí kình thì chẳng hơn gì tu sĩ nhân gian như bọn hần.

Không ngoài dự đoán, hần thấy Thiên Túc thượng tiên cũng hơi nhưồn mày.

Phong Huy Minh mừng rơn trong lòng: *Được rồi!*

Cho dù Thiên Túc không nói tiếng nào thì hần cũng biết người nọ đã chịu ảnh hưởng của ánh đuốc và không ngưng tụ được khí kình nữa.

Thế nhưng, trong đi ều kiện khí kình bị ngoại lực tác động, sức ép không còn hung mãnh như lúc đầu thì cũng không giúp Phong Huy Minh lật ngược tình thế nổi. Đối phương có ba người còn hần lẻ loi một mình, xét cho cùng vẫn là hần ở thế hạ phong.

Đây là sự thật mà ai cũng biết.

Cái Phong Huy Minh cần chính là “ai cũng biết” đó.

Bởi trong trường hợp này, ba người kia sẽ không cảm thấy bị hần đe dọa và tiếp tục dần bước sâu hơn vào tháp.

Một khi bước vào sâu trong tháp là xem như ổn thoả.

Mỗi khi đến đây, hần và gia chủ thường xuyên lên tầng một và tầng hai của toà tháp trong mật địa này. Hai tầng này có mượn sức lực còn sót lại của thần mộc, sinh ra từ kết cấu nửa phồn vinh nửa héo tàn và chu kỳ sinh tử của thần mộc —

Trên tầng một là “Vinh”, thuộc tính *ương*, khi người thường bước vào sẽ thấy người nóng hừng hực, tuôn mồ hôi dầm dề, cần cào trong ruột gan. Nếu ở lâu trong đây, sẽ vỡ kinh mạch, trường hợp xấu hơn còn có thể nổ tan xác cả người dẫn đến mất mạng.

Trên tầng hai là “Tàn”, thuộc tính *âm*, mang cái rét thấu xương, người bình thường ở lâu bên trong, kinh mạch sẽ co rút và đông cứng lại, sau đó không

cách nào vận chuyển máu để cử động được nữa.

Là người tu hành thuộc tiên môn, thông thường rất dễ vì một phút sơ ý phạm sai lầm mà khiến dòng vận chuyển khí kinh bị lệch, gây ra tẩu hỏa nhập ma hoặc những hệ quả tương tự. Có khi là vì quá lạnh hoặc có khi vì quá nóng. Mà tu vi càng cao thì càng khó kiểm soát tình hình một khi có sự cố xảy ra.

Vào những lúc như vậy, hai tầng này là địa điểm lý tưởng để bế quan.

Trong các thế hệ nhà họ Phong, rất hiếm ai có nhu cầu dùng đến hai tầng này để tu luyện. Đời trước chỉ có mình gia chủ, đời này chỉ duy mỗi Phong Huy Minh.

Mỗi lần bước vào, họ bắt buộc phải ngậm một viên linh đan được bào chế đặc biệt ở dưới lưỡi để giảm một nửa thần lực bên trong hai tầng này mới có thể miễn cưỡng chịu nổi.

Phàm bất kỳ ai khác, ngay cả Phong Thù Lan chỉ xếp sau hắn, mà vào đây cũng sẽ nhận cái chết thê thảm.

Đó là ý đồ của Phong Huy Minh —

Ba người này không thể ngưng tụ khí kinh, sức ép hoàn toàn tan biến, về trình độ chỉ tương đương tu sĩ nhân gian. Cho dù bọn họ có ngang tầm với gia chủ hoặc mạnh hơn gia chủ một tí đi nữa, mà không có hộ linh đan thì vẫn không tránh được cái chết.

***

Hắn mưu tính trong lòng là thế, song ngoài miệng lại nói, “Hôm nay có dị tượng bên trong mật địa —”

Thế quái nào lại tự mở cửa cho tà ma vào.

“— bởi lẽ đó, tôi cũng không dám chắc một khi bước vào trong có thể xảy ra chuyện nguy hiểm khó lường nào hay không.”

Xem như đây là một lời cảnh báo đã được nguy trang.

“Nếu ba vị vẫn muốn vào trong xem, xin hãy ăn hộ linh đan do nhà họ Phong của tôi tự bào chế.”

Phong Huy Minh đã nói hết những gì cần nói, và hành động này trọn tình trọn nghĩa lắm rồi. Hắn lấy ba viên kim đan từ trong túi gấm treo bên hông và xoe lòng bàn tay ra trước mặt ba người nọ.

Dẫu thế, hắn biết chắc chắn ba người này sẽ không ăn một viên nào.

Ngược lại là hắn thì hắn cũng sẽ chọn không ăn. Dù sao, đâu ai chắc được viên thuốc một người “nói hai câu một thật một dối” đưa ra là loại thuốc tác dụng quái quỷ nào?

Thật vậy, Ninh Hoài Sam liếc mắt nhìn viên kim đan kia rồi nói, “Ta không ăn, ăn rồi đi gặp quỷ thì tìm ai để đòi công bằng.”

Thiên Túc thượng tiên cũng lạnh lùng nói, “Không cần.”

Về phần Ô Hành Tuyết...

Ma đâu nọ quảng một câu “tự ngươi từ từ mà ăn” rồi bước qua ngưỡng cửa và tiến vào trong tháp.

Phong Huy Minh giấu viên hộ linh đan ra sau lưng, cười nhạt trong âm thầm và nhủ: Lời hay khó lòng thuyết phục quỷ chết giẫm, vi phạm lệnh cấm là không thể chấp nhận, có là tiên hay là ma cũng bằng thừa!

Nhân lúc không ai chú ý, hắn nhanh chóng đặt một viên hộ linh đan xuống dưới lưỡi rồi theo gót Tiêu Phục Huyền vào trong tháp.

Một tiếng vang rền đánh *đùng* —

Cánh cửa huyền thiết không hề đóng lại đột ngột!

Ánh đuốc bên trong tháp lay lắt, sức lực tính *dương* còn sót lại của thần mộc lưu chuyển cuộn như ốc xoáy dưới đáy đại dương.

Ngay cả khi ngậm hộ linh đan trong miệng mà tim Phong Huy Minh vẫn đập loạn nhịp. Hắn đề mạnh lưỡi trên viên đan nhỏ như đang siết chặt lấy một khúc gỗ bảo mệnh.

Vì hắn hiểu rõ hơn hết thảy, nếu không có viên hộ linh đan này, hắn sẽ bị cuốn vào bên trong cơn lốc xoáy tính *dương* kia, sau đó nổ tan xác và chết mà không cách nào chống cự.

Ninh Hoài Sam lau trán và nói, “Sao càng lúc càng nóng vậy, mồ hôi cũng bắt đầu tuôn rã.”

Phong Huy Minh lạnh lùng nhìn bọn họ, lòng thản nhiên như *nóng là tốt, bắt đầu đổ mồ hôi tức là bước gần đến cái chết rồi, chỉ cần mình kiên nhẫn đếm thêm một chút...*

Một, hai, ba...

Phong Huy Minh vừa đếm đến bốn thì nín thinh.

Bởi hắn nghe thấy một thứ âm thanh kỳ lạ — âm thanh như tiếng thủy triêu vô hình đang găm rú từ một nơi nào đó ập thẳng về phía này.

Hắn cố gắng nghe kỹ một chút rã bật phắt đầu ngẩng lên.

“Thủy triêu” đó không bắt nguồn từ đâu khác mà từ... trên lầu?!

Tầng một mang tính *dương*, tương ứng với thể *vinh* của thần mộc, tầng hai mang tính *âm*, tương ứng với thể *tàn* của thần mộc, và dường như tiếng thủy triêu kia cho thấy thần lực tính *âm* trên lầu đã bắt đầu dịch chuyển...

Sao thế được?

Bây giờ mọi người còn đang ở tầng một! Tầng hai dịch chuyển là thế nào???

Phong Huy Minh còn đang hoang mang chưa dứt đã nghe tiếng thần lực trên tầng hai áp dần từ trên xuống dưới —

Râm râm!!

Trên tầng một toà tháp vỡ nát theo tiếng rên, khoét ra một lỗ hồng khổng lồ.

Phong Huy Minh: “Ta...”

???

Toà tháp này đã sừng sững trong mật địa nhà họ Phong nhiều đời, tại sao vào ngày giờ phút này lại bỗng dưng tự sập thủng thành một lỗ hồng khổng lồ???

Bấy giờ, hắn bắt đầu cảm thấy quá mức hoang đường.

Nhưng đó vẫn chưa phải là cái kết...

Vì hắn nhìn thấy sức lực chí âm bọc trong sương mù xám bạc lạnh lẽo vốn dĩ kết nối với tầng hai giờ đang đổ ập xuống dưới và hoà quyện chung vào sức lực tính dương đang lưu chuyển ở tầng dưới.

Loáng cái mà núi gập ghềnh biến thét, long trời lở đất.

Phong Huy Minh chỉ có thể điếng mình thấy hộ linh đan bên dưới lười kêu rảng rắc rã vỡ nát thành bột, vị đắng lan ra từ đầu lưỡi và bủa cơn lạnh tới tê tái cõi lòng.

Một tiếng “*Bong*” dội lên trong đầu hắn, tưởng chừng hôm nay chính là ngày chấm dứt đời mình rã, hắn sẽ chôn thân nơi đây với ba người này...

Thần lực càng lúc càng mạnh mẽ, sóng thần hung hãn tuôn về phía Ô Hành Tuyệt.

Phong Huy Minh nghĩ trong lòng: Đây là kẻ đầu tiên phải chết đêm nay.

Hắn lùi hai bước ra sau vì sợ rằng khi đối phương nổ tan xác mà chết sẽ văng máu khắp người mình, để rồi nhìn thấy thần lực cuộn như thác bỗng dừng đổi tốc độ, mềm mại uốn lượn ngay thời điểm chạm đến ma đầu kia...

Tưởng như thác nước đổ ập từ đỉnh núi, chạm vào hồ đá rồi len qua khúc quanh của đường núi và hoá thành dòng suối róc rách.

Dòng thần lực hung tàn, không đúng, êm dịu kia xuyên vào huyết mạch của ma đầu một cách nhẹ nhàng, ma đầu kia không bị căng phồng và nổ gân, cũng không nứt vỡ mạch máu.

Khí sắc còn trở nên hùng hào hơn...

“...”

Phong Huy Minh cảm thấy bao kiến thức gần trăm năm qua của mình bất giác vỡ tan — một là hấn điên rồi, hai là toà tháp này điên rồi. Đến khi hấn kịp hoàn hồn lại thì thấy bản thân đang nép mình bên góc tường và há hốc mồm trong kinh hãi.

Ma đầu nhận tất cả thần lực vào người, cúi đầu nhìn tay xong còn quay sang hỏi Thiên Túc thượng tiên, “Còn người có bị ảnh hưởng gì không? Ta cảm thấy có một phần đã men theo khí kinh chảy về phía người rồi.”

Phong Huy Minh: “???”

Hắn không biết làm sao có người có thể dùng sức của chính mình để hấp thụ sức lực sót lại của thần mộc, nhưng càng không biết làm sao còn có thể truyền sang người khác được chứ.

Cho dù người có năng lực trời phú nên không bị nổ tan xác, nhưng sao người khác nhận vào cũng thế được???

Mà sự thật là người khác kia không bị nổ tan xác.

Không những không nổ, mà dường như còn khô con mẹ nó phục lại khí kinh bị đước dước hoà tan.

Ngay khi Thiên Túc thượng tiên thử rê ngón tay, sức ép nặng tựa Thái Sơn lại ầm ầm áp xuống.

Toàn bộ toà tháp đầu chấn động, Phong Huy Minh lảo lảo trượt người xuống. "..."

***

Trong khi Phong Huy Minh đang trên đà phát điên lên, thì Ô Hành Tuyết lại mang tâm trạng khác.

Chàng cảm nhận thần lực bên trong cơ thể và thấy kỳ lạ giống đang nhận về một thứ đã mất đi từ lâu, tựa như chàng đã từng tự mình trút bỏ những thứ này ở một nơi vô danh nào đó và hiện tại nhờ tình cờ mới tìm về được, song nó đưa đến chút cảm giác "cảnh còn mà người đã mất".

Cho dù chàng không bị nổ mạch máu đến chết, nhưng cảm giác hoà hợp lại vào cơ thể cũng không suôn sẻ cho lắm. Thần lực đó khiến khí kinh trong người chàng bị dư đến ngập tràn, và cũng khiến chàng lạnh hơn bao giờ hết.

Cứ như thể kiếp kỳ của tà ma càng thêm trầm trọng.

Vào lúc này, trên người Ô Hành Tuyết xuất hiện hai trạng thái đầy mâu thuẫn.

Khí sắc chàng không còn nhợt nhạt như trước, nhưng ngón tay chàng lại trắng bệch ngả xanh.

Trong thoáng chốc, chàng cảm giác như xương cốt mình bị ngâm trong nước đá, cái lạnh buốt giá làm tê liệt hoàn toàn các giác quan, chàng nghe không rõ tiếng, thấy không rõ hình, khung cảnh trước mắt tối sầm lại.

Ánh đuốc trong phòng chỉ còn là vài chấm sáng trong mắt chàng, chẳng khác nào ánh sao trời từ xa xăm giữa đêm lạnh.

Dù vậy, biểu cảm chàng chẳng mấy may thay đổi, thoạt nhìn vững chãi tựa Thái Sơn, và thậm chí trong mắt Phong Huy Minh và Ninh Hoài Sam chẳng khác gì đang trong trạng thái đỉnh cao.

Thế mà chàng lặng thinh một chốc, rồi dùng khí kinh gọi, “Tiêu Phục Huyền.”

“Ừm?” đối phương trả lời, giọng nói ấy vang lên trong cơ thể chàng và trở thành âm thanh rõ ràng nhất trong thời điểm ấy.

Dẫu cho năm giác quan đã suy giảm đột ngột, chàng vẫn cảm nhận được sự tồn tại của Tiêu Phục Huyền.

Ô Hành Tuyết không thể hiện ra mình bị suy giảm giác quan, chỉ nói, “Nhà họ Phong nói đây là tàn ảnh của thần mộc, nhưng ta cảm thấy chỉ tàn ảnh không thể có thần lực hùng mạnh đến vậy nên ắt là có gì đó khác hơn, ví như...”

Chàng chớp mắt đôi chút, nói ra suy nghĩ giữa bóng đêm mỗi lúc một sâu đậm và tĩnh lặng, “Ví như cành cây còn dư lại hoặc những thứ tương tự, người có thể cảm nhận chúng được không?”

“Đề ta thử.”

***

Tiêu Phục Huyền nghe chàng nói vậy bèn lướt nhìn xung quanh.

Sức mạnh của thần mộc đã tan một phần vào khí kinh y. Theo lẽ thường, thần lực bên ngoài đưa vào cơ thể nên gây ra phản ứng đào thải, nhưng không rõ vì lý do gì mà thần lực này cực kỳ hoà hợp với y đến mức dịu dàng.

Tiêu Phục Huyền vừa thận trọng chú ý đến linh khí của thần mộc, đồng thời tìm quanh toà tháp, nhưng không bao lâu sau đã nhú mày.

... Nếu có cành cây đang bị giấu ở đâu đó thì ắt hẳn nơi đó sẽ mang linh khí thần mộc nồng nhất và nổi trội hơn hẳn những vị trí khác. Vậy mà Tiêu Phục Huyền lại không tìm ra “chỗ nồng nhất” là ở đâu, mà trái lại, y thấy dường như nơi nào cũng đồng đều như nhau.

Tiêu Phục Huyền dăm chiêu, ngược mắt nhìn lên trên. Nhờ lỗ hồng không lồ bị khoét thủng trên trần, y có thể nhìn thấy trần tường tầng hai, bên trên nữa chính là tầng ba.

Tầng ba...

Tiêu Phục Huyền ngẫm nghĩ một chút, sau đó nâng tay lên và vung kiếm khí.

Ánh vàng bay vút xuyên qua lỗ hồng không lồ —

Một tiếng ầm ầm dội lên lên nữa, toàn bộ toà tháp lại rung chuyển.

Rất nhiều mảnh gỗ vụn rơi xuống lác đác, Phong Huy Minh lại trượt người xuống một khúc nữa. Hắn hãi hùng nhìn trần nhà bên trên, nuốt nước bọt vào rỗi hô lên ngăn cản, “Không được!”

Ngón tay Tiêu Phục Huyền còn giữ trên cao, y liếc mắt sang nhìn hẳn một cái. Vì hàng mày nhú chặt nên trông y cực kỳ thiếu kiên nhẫn.

Phong Huy Minh vội nói, “Thật sự không được, không được chạm vào trần tầng hai! Tuyệt đối không thể lên tầng ba!”

Lúc này đây, tất cả lời hắn nói đều là lời thật lòng. Vì thâm tâm hắn đang hoảng loạn khôn cùng, làm gì còn hơi sức để bày kế nữa.

“Tại sao không được lên?” Tiêu Phục Huyền nói.

“Vì sẽ chết,” Phong Huy Minh nói. “Trên tầng ba là vùng cấm.”

Tầng ba của toà tháp này là vùng cấm, ngay bản thân hắn cũng không bao giờ dám bước chân lên tầng ấy. Nghe đâu phần tàn tượng của thần mộc bị phong cấm trên này.

Lần gần đây nhất Phong Huy Minh bước vào đây là hôm được gia chủ dẫn vào để hộ pháp cho người. Hôm đó, hắn nghe thấy trên kia có những tiếng người trò chuyện cực kỳ quái dị, trong lúc nhỡ tò mò cộng thêm tâm tính tự phụ của mình, hắn âm thầm bước lên cầu thang.

Hắn nhớ rõ mình đang đứng trên cầu thang và vươn tay mở cánh cửa trên tầng ba thì chợt thấy ngựa ngựa ở cổ.

Ban đầu, hắn tưởng do tóc mình vướng vào, nhưng sau đó phát giác thấy không đúng. Vì hôm đó hắn búi toàn bộ đuôi tóc lên cao để thuận tiện làm việc nên không thể có tóc vướng sau gáy được.

Hắn ngoái đầu lại nhìn liền thấy đó đúng là một lợn tóc... một lợn tóc dài buông thõng từ trên xuống.

Ngay khi đó, Phong Huy Minh giật bản mình và ngược nhìn.

Nếu nhìn từ bên ngoài, toà tháp trong mật địa này không khác gì những toà tháp cao khác. Thế nhưng ở bên trong không như vậy, từ tầng ba trở lên nối liền nhau hoàn toàn chứ không phân tầng nữa.

Phong Huy Minh ngẩng đầu lên nhìn thì chỉ thấy toà tháp này cao ngất, phía trên mái chìm trong màu đen ngòm trải nghiêng theo dáng hình nóc tháp. Hắn căng thẳng cả người, cẩn thận thổi một đốm lửa trong lòng bàn tay và duỗi lên soi thử.

Trước mắt hắn hiện ra những nhánh cây trắng nhòn như xương người, treo thòng xuống từ những khe hở trên cánh cổng lớn, chúng đan xen chằng chịt từ tuốt trên đỉnh tháp xuống tới bên dưới.

Những nhánh cây đó bện vào nhau thành một tấm lưới dày đặc, dường như trong tấm lưới ấy là hàng hà những người đã chết.

Và lọn tóc dài khi nãy rũ xuống từ trong tấm lưới ấy...

Hắn sững sờ trong thoáng chốc nhưng nhanh chóng cảm thấy lạnh căm cả tim!

Hắn lập tức nhìn xuống thì thấy lồng ngực rung động một cách vô cớ, một lát sau, mảnh vải bị xuyên thủng, máu tuôn đẫm đìa.

Tiếp theo đó, những nhánh cây trắng nhợt thò ra từ trong cơ thể như đang đâm chĩa nảy lộc.

Để rỗi sau này, mỗi khi nhớ đến ngày hôm đó, Phong Huy Minh đầu rợn mình cho rằng mình đã suýt chết một lần trong tháp.

Cái cảm giác máu đột ngột ngừng chảy khiến cả người hắn rét run, không bao giờ muốn trải nghiệm thêm một lần nào nữa.

Gia chủ nói rằng: *Đó là cái giá phải trả khi nhìn trộm thân mộc.*

Thế mà khi hắn kể lại chuyện này với Tiêu Phục Huyền, chỉ thấy Thiên Túc lạnh lùng nhìn hắn một lúc lâu rồi mới hững hờ cất giọng, “Toàn nói bậy.”

Phong Huy Minh: “...”

Hắn còn muốn nói tiếp thì đã nghe thấy tiếng vỗ kiếm Thiên Túc vang lên, hàng mấy trăm luồng ánh kim bủa khắp căn tháp, thấp sáng như trời ban ngày.

Phong Huy Minh ngược đầu lên nhìn, suy nghĩ đầu tiên nảy lên là: *Thôi rồi, toà tháp sắp sụp.*

Ngay lúc suy nghĩ đó xuất hiện, hắn thoáng nghe thấy giọng nói mơ hồ vang lên giữa chốn động khùng khiếp và vụn gỗ đổ nát.

Giọng nói ấy truyền theo khí kinh, trần thấp nhưng rành mạch bao bọc bên tim Ô Hành Tuyệt.

“Thần mộc vốn sinh ra trên đỉnh núi, hoa rơi phủ kín hơn mười hai dặm, có không ít người từng nhìn thấy. Không một ai phải trả giá chỉ vì nhìn thấy một lần cả.”

“Cái gọi là trả giá chẳng qua là lời áp đặt của người đời.”

Câu nói vang vọng trong lúc cả tầng hai hoá thành đồng hoang tàn, không chỉ vậy mà toàn ngôi tháp cũng rung động như sắp đổ.

Theo bản năng, Phong Huy Minh liếc nhìn tầng ba nơi mình chưa bao giờ dám nhòm ngó và chỉ thấy nó giống hệt một cái hang sâu hút, ngoại trừ khói bụi và hơi ẩm thấp mang mùi mục rữa thì không còn bất kỳ một thứ gì.

Không có cái gọi là tàn tượng của thần mộc, không có bất kỳ món đồ nào có dính líu đến thần mộc.

Thoạt đầu, Phong Huy Minh sững sờ thảng thốt, kể đó trôi dạt cảm xúc trở trêu hoang đường trong lòng.

Một toà tháp trống đã đe dọa hấn cả trăm năm?

Thế nhưng không thế nào.

Nếu toà tháp này trống rỗng, vậy thần lực ở tầng một và tầng hai từ đâu ra?

Ngay khi những lời thắc mắc này hiện lên, hắn thấy Thiên Túc lướt nhìn căn tháp trống không rồi bất chợt sa sầm nét mặt như nhớ ra gì đó. Tiếp đó, ngón tay y khép lại —

Kiểm ý quét ra ngoài bay vút lên trong nháy mắt, âm thanh *tách tách* như thứ gì đó vỡ ra vang vọng liên hồi, vô vàn vết nứt lan tràn dọc theo cột và xà nhà rồi bao trùm toàn bộ toà toà tháp.

Từng thanh xà nhà điêu khắc tinh tế bằng gỗ lần lượt gãy nát bên dưới kiểm ý và đổ rầm rầm xuống dưới.

Đến khi những mảnh vụn xà gỗ chất chồng dưới sàn đất, Phong Huy Minh mới nhận ra những cây xà này rỗng và có khắc gì đó bên trong...

Dưới sức mạnh uy dũng của Thiên Túc, những thứ kia đã hiện ra ngoài, đó là một vài cành cây phủ tinh chất ngọc.

Thảo nào ban nãy tìm mãi mà chỉ cảm thấy linh khí của thần mộc ở khắp mọi nơi.

Thì ra nó được giấu bên trong toà tháp cao.

Nói một cách chuẩn xác thì có người đã dùng những cành cây còn sót lại này để xây nên toà tháp.

Ngay vào khoảnh khắc cành cây phủ tinh chất ngọc rơi xuống mặt đất và lấm lem cát bụi lên mình thì một ảo ảnh tràn ngập đất trời hiện lên.

Đấy là một thân đại thụ cao ngất đến độ ngược nhìn gần như không tới ngọn. Tán cây như mây khói, tựa ráng hồng soi rọi trời xanh, vô vàn cánh hoa lất phất lìa cành, lả lướt bạt ngàn như tuyết phủ ngàn dặm giữa trời đông giá rét.

Và Ô Hành Tuyết đang đứng bên dưới ảo ảnh ấy, giữa biển hoa rơi.

Vào lúc này, chàng không nhìn thấy, không nghe thấy, và cũng chẳng cảm giác được gì. Nhưng ngay khoảnh khắc ảo ảnh bao trùm cơ thể, chàng chợt nhớ về câu chuyện xưa quá vãng.

Lời tác giả:

Hai chương gộp một, cập nhật bù cho ngày hôm qua, chờ lâu rồi ~ mọi người ngủ ngon nha ~

Chương 53: Đảm nhiệm

Lần gần nhất Ô Hành Tuyệt nương mình dưới gốc thần mộc đã là chuyện rất rất lâu về trước.

Năm đó là năm tán thần mộc phần thịnh rực rỡ nhất, cũng là thời điểm mà những dây dưa của nó với nhân gian đã nhúng sâu và trở nên phức tạp nhất...

Từ trước đã luôn có người mang ý đồ muốn mượn sức mạnh của thần mộc nhằm “khởi tử hồi sinh” hay “nín kéo quá khứ, sống lại từ đầu”, người ta không ngừng truy vấn miệng nhau những lời đồn tương tự như vậy, khiến nó trở thành giai thoại nửa thật nửa giả.

Giai thoại cũng giống như ngọn lửa mấp mé dưới tấm giấy, ban đầu còn nhàn nhạt thoáng khẽ. Rồi đến một ngày nào đó, nó đột nhiên liếm đến mép giấy, cháy phừng lên và thiêu rụi mảnh giấy chỉ trong chớp mắt.

Thế là vào năm đó, câu chuyện này đã lan xa khắp bốn bể chỉ sau một đêm.

Có rất nhiều người ghé đến vì tiếng tăm này, họ che dấu bằng những lý lẽ này nọ, hoặc đưa ra những lý do vô cùng chính đáng hòng thử đủ mọi phương pháp trên trời dưới bể để mượn sức của thần mộc thực hiện ước nguyện của mình, đạt đến mục đích riêng nào đó.

Tuy nhiên, những người khác nhau có mong muốn khác nhau, đôi khi còn hoàn toàn trái ngược.

Cùng một thủ đô, có người sẽ mong nó thịnh vượng trường tồn, nhưng có người sẽ muốn nó chóng ngày tan tác. Cùng một nhân vật, có người hận họ cùng cực, có người mong họ được sống lâu. Cùng một vấn đề, những người ở hai bờ nhân quả thường mang cảm xúc và ước nguyện trái ngược.

Đề r ễ khi những đi ều đó va vấp lẫn nhau sẽ dễ sinh nhiều loạn, và khi nó càng chấ t ch ồng sẽ càng khiến mọi thứ sẽ trở nên kém vững vàng, có bỏ công sức cũng vô vọng, cuối cùng chẳng ai nhận được kết quả tốt đẹp...

Bởi lẽ ấy, có rất nhiều người trong họ bắt đầu cảm thấy hối hận và dùng tất cả các biện pháp để đảo ngược quá khứ, mưu đồ xoá bỏ một số hệ luy ưu phi ền hoặc trao đổi thiên mệnh.

Và từ đó, mọi thứ càng đảo điên —

Nhân quả sinh sôi từ trong nhân quả, nhân gian nảy nở bên ngoài nhân gian.

Có thể mường tượng giống như một cành cây thẳng thóm tinh tươm bỗng nhiên mọc ra những cành con, mà thà những cành con ấy sum suê tốt lành thì cũng không sao, đằng này chúng lại mọc chia đủ hướng, chẳng chịt mà đan lẫn vào nhau...

Trước đây, trên khu vực cánh đ ồng Gia Minh có truyền miệng một câu chuyện về “Quý hài nhi”.

Chuyện kể rằng có một đôi huynh đệ thiếu niên côi cút đã mất cả cha lẫn mẹ, chỉ biết sống nương tựa vào nhau. Sau đó, chúng lưu lạc về khu đô thành của một quốc gia nhỏ ở miền nam, phải vật lộn bươn chải trong cuộc sống, đ ồng thời hay lượm những trang giấy vụn vặt về đọc để học chữ, về sau nhờ bèn duyên mà được người nhận nuôi. Sau khi trưởng thành, hai người đ ồng thời gia nhập quốc phủ và an phận sau nửa đời bôn ba, từ đấy về sau họ sống cuộc sống yên vui đến cuối đời mà không phải gánh chịu đông tố nào.

Đây hẳn nên là một câu chuyện nhẹ nhàng phẳng lặng, không có gì đáng nhắc đến.

Hì ềm nổi biến cố lại tràn lan...

Bởi một vị tu sĩ đã lén lỏi nhưng không cam lòng buông bỏ, trước khi chết thắm, hắn đánh cược một canh bạc bằng trận cục sử dụng sức mạnh của thần mộc để quay về thời gian khởi điểm mấy chục năm trước.

Chỉ một hành động quay về đã trở thành viên đá ném thẳng xuống mặt hồ phẳng lặng, đảo loạn toàn bộ dòng nước và vạch ra mấy ngả rẽ loạn lạc trong nhân gian.

Từ đó, người vô tội mắc tai ương kiếp họa, mệnh số đổi thay, trong đó có hai anh em nhà kia.

Chúng còn không sống được đến khi bước chân vào toà thành mà đã mất mạng ở nơi cách cổng thành chưa đến một dặm.

Hai đứa trẻ chết khi hãy còn nhỏ tuổi, dáng người vẫn còn gầy gò loắt choắt, thân thể tong teo vì đói, áo quần mỏng tang, thậm chí còn không chuẩn bị nổi một đôi giày. Chúng ra đi bên vách tường đổ nát, có lẽ vì không đi nổi nữa nên đã nép mình vào vách tường đổ để tránh gió đêm và ngủ qua một giấc. Đứa anh còn che chắn cho em trai mình bên trong.

Khổ thay... chìm vào giấc ngủ rồi không bao giờ tỉnh lại được nữa.

Bởi vậy mà không còn ai kể về câu chuyện hai vị khách ngoại lai trẻ tuổi bước chân vào quốc gia nhỏ kia và cùng gia nhập quốc phủ nữa.

Nhưng rồi ở cánh đồng hoang ngoài ấy lại có thêm hai linh phách ngây thơ.

Đứa anh cõng em mình trên lưng, cứ đi đi lại lại trên con đường đó mà không bao giờ có thể bước vào thủ đô.

Từng có người gặp phải hai con quỷ nhỏ, và hầu hết họ khiếp sợ bỏ chạy trốn chết. Nhưng cũng có một số người thiện lương thương cho số phận chúng, muốn giúp phổ độ cho chúng nhưng không thành công.

Là vì số chúng không nên bị chết...

***

Có rất nhiều người giống tay tu sĩ nọ, và có rất nhiều người lâm vào trường hợp như câu chuyện “Quý hài nhi”. Chỉ cần một người không cam tâm muốn làm lại từ đầu, có rất nhiều ngã rẽ loạn lạc sẽ mọc lên. Huống hồ có đến hàng trăm hàng ngàn người...

Thần mộc còn tồn tại một ngày, nhân gian càng thêm rối ren hỗn độn, những ngã rẽ đảo loạn nhập nhằng càng xuất hiện nhiều hơn một ít.

Và bởi thế, vào thời điểm tán cây thịnh vượng rực rỡ nhất cũng là lúc nó bước đến tận cùng.

Thần mộc trong truyền thuyết trên đời trời, dưới nổi đất, là đại diện của sinh tử luân hồi, nghe những lời tâm nguyện và vui buồn của phàm nhân lâu ngày mà dần dà sinh ra tính người.

Bởi thế vào năm đó, sinh tử luân hồi đã dỡ thần mộc và trả về Thiên đạo. Còn phần hoá thành người nhận lấy danh tự “Chiêu” trời ban, trở thành vị tiên đầu tiên. Phong ấn thần mộc chính là việc cuối cùng người nọ làm trước khi trở thành Linh Vương.

Những người nhà họ Phong nói không sai, khu cấm địa đó ban đầu quả thực do đích thân chàng dựng nên.

Hôm đó, vẫn như khi trước, chàng đứng trên Lạc Hoa Đài, khoác tay nghiêng người tựa vào cành cây khô và buông mắt nhìn người trần đến rỗi đi trên đường mòn dưới núi. Chàng nghe tiếng những người tiểu nhị, phục vụ bàn cất cao giọng, hô một chữ mà lên xuống vài lần như đang ca khúc nhạc phố phường.

Khói lửa nóng bỏng của bếp lò nhân gian bốc lên nghi ngút, tan thành sương lam trắng trắng phủ khắp sơn khê.

Chàng đứng nhìn hồi lâu, gốc đại thụ rợp trời yên ả phía sau lưng như một bóng hình cao thâm.

Mãi đến khi màn sương lam lượn lờ bọc qua triền núi và không nhìn rõ đường núi được nữa, chàng mới thì thầm, “Nhân gian rộng rãi đẹp biết bao, đáng tiếc...”

Đáng tiếc về sau hiểm dịp có thể nhìn ngắm được nữa.

Chàng xoay người lại, ngửa đầu nhìn tán thần mộc miên man như mây. Nơi chàng đứng là cả ngọn núi ngập đầy cánh hoa rơi, và chàng có thể cảm thấy thần mộc vẫn không ngừng đơm hoa và không ngừng héo úa rồi phiêu tán. Chàng cảm nhận được từng cành, từng đoá, từng hồi sinh tử, và từ đó trong lòng nhen lên đôi phần nỗi tiếc.

Chàng duỗi tay ngắt một nhánh dài dặng vẽ một vòng giam ngay tại chỗ, nhốt cả thần mộc lẫn ngôi đền vào trong, kế đó áp từng lớp trận lên trên.

Phong sương rồi lồi hoả, đao kiếm đến binh qua.

Mỗi khi nhận vào một lớp trận, thần mộc sẽ chấn động một hồi tưởng chừng có rất nhiều xiềng xích khổng lồ nhưng vô hình đang siết chặt trên cành cây. Chạc cây bắt đầu chuyển sang màu xám trắng — đó là dấu hiệu của sự khô héo.

Mỗi một lần thần mộc thụ thương, mỗi một tầng xiềng xích mới trói lên, Ô Hành Tuyết đều có thể cảm nhận rõ ràng. Cũng như có thể cảm nhận hoa trở hoa tàn, chàng trải nghiệm cảm giác tương tự thế vào thời điểm thần mộc khô héo...

Trải nghiệm này nếu đặt vào thân thể con người, được gọi là suy nhược toàn bộ giác quan. Chàng nhìn không được, nghe không thấy, cảm giác không tới, tưởng như giam mình trong hư không tĩnh lặng vô biên.

Quá trình phong cấm diễn ra rất lâu, lâu hơn nhiều dự tính của chàng. Vì trong suốt quá trình phong cấm đó, hể thần mộc có dấu hiệu khô héo là tinh chất bạch ngọc muôn nơi lập tức bao phủ toàn bộ thân cây.

Khi đó, Ô Hành Tuyết sẽ thoáng khôi phục chút giác quan, có thể lờ mờ nhìn thấy màu trắng tinh khiết của bạch ngọc. Và trong sắc ngọc sáng trong

ấy, còn có thể thấp thoáng nghe được giọng nói của vị tướng quân thiếu niên nọ, đó là một câu rất mơ hồ —

Hỏi chàng rằng, “Cậu đau lắm không?”

Ô Hành Tuyết lắng nghe nhưng không hề đáp.

Vì chàng hiểu rõ trong lòng những lời nọ hoàn toàn không có thật, mà chẳng qua chàng nhìn thấy tinh chất bạch ngọc nên giật mình nhớ ra câu hỏi mà vị tướng quân thiếu niên kia đã nói bên dưới tàng cây này rất nhiều năm về trước.

Câu nói xưa cũ đương không trở thành sự thật tại rõ ràng duy nhất trong màn đêm vô tận.

Chàng nghe thấy câu nói ấy lặp đi lặp lại rất nhiều lần, rồi chợt vào một lần nào đó, giọng nói người kia lại vang lên, “Đau lắm ư?”

Chàng im lặng hồi lâu, cuối cùng cũng trả lời, “Không sao, còn thua xa thiên kiếp, chỉ như kiến cắn mà thôi.”

Suy cho cùng, năm giác quan đều đang suy nhược thì sao có thể cảm nhận được cơn đau, bất quá chỉ là không thoải mái trong tiềm thức, như một loại ảo giác mà thôi.

Đến khi cấm chế cuối cùng áp xuống và thần mộc bị giấu kín hoàn toàn bên trong, đã sang đến ngày thứ ba.

Thời điểm thần mộc bị khô khốc kiệt quệ, tinh chất bạch ngọc đã phủ kín quanh các cành cây khô, thậm chí lan đến cành cây mà Ô Hành Tuyết ngất ra từ trước.

Tiếc rằng, Ô Hành Tuyết không hề nhìn thấy được cảnh tượng ấy.

***

Phong cấm toàn bộ thành hình xong, liên kết huyết mạch giữa Ô Hành Tuyết và thần mộc cũng hoàn toàn cắt đứt, chàng không san sẻ cảm giác và

tri giác với th ần m ộc n ữ, dù vậy ảnh hưởng từ quá trình phong cấm vẫn để lại di chứng với chàng...

Trong suốt một quãng thời gian dài sau đó, Ô Hành Tuyết luôn sống trong tình trạng tê liệt toàn bộ năm giác quan.

Chàng là vị tiên xuất hiện sớm nhất.

Ra đời từ th ần m ộc, cảm nhận bao phen sinh tử luân h ồi, là sinh linh thừa phụng Thiên đạo, chàng được phong hào Linh Vương.

Và cũng vì cư ngụ trên Lạc Hoa Đài ngắm nhìn nhân gian hàng trăm năm, nên chàng rất yêu chuộng những nơi rộn ràng tiếng người, bản tính mê thích sự náo nhiệt sôi động.

Linh Vương yêu chuộng náo nhiệt rộn ràng đã đắm mình trong an tĩnh tối tăm ba năm ròng, suốt ba lần bốn mùa đổi thay.

Chàng khôi phục năm giác quan vào ngày nhân gian vừa bước sang tháng ba, mùa hoa hạnh mai rộ nở, ánh nắng chan hoà men theo dải mây sườn ải ấm Tiên Đô.

Khi Ô Hành Tuyết mở mắt li ền thấy cánh hoa rơi lác đác phủ một mảnh nhỏ bên cạnh cửa sổ, nhờ vậy mà lòng cũng khoan khoái hẳn lên.

Chàng thơ thẩn nhìn gạch cửa trống trơn mà chợt nảy lên cảm hứng muốn đặt tên cho nơi này. Song lúc ấy cảnh xuân phơi phới bên khung cửa, chàng tựa hai chân bên thành và thấy mình biếng lười không muốn rời giường.

Chàng lia mắt một lượt cả phòng để tìm thứ gì đấy thuận tay, rồi tình cờ lướt thấy một nhánh cây dài bên thành giường.

Chàng vẫn còn nhớ đây là nhánh cây mà mình ngắt trong lúc đang lấp kín th ần m ộc. Thế nhưng vẻ ngoài cành cây này đã thay đổi hoàn toàn, giờ đây nó được bao bọc trong một lớp lạnh lạnh màu bạch ngọc.

Ô Hành Tuyết thần thờ lúc lâu mới ngỡ ra cơ sự, c ãn lòng không đặng mà bật cười thành tiếng r ãi giờ cảnh cây lên.

Cảnh cây màu bạch ngọc ánh lên theo đường vòng cung r ãi hoá thành một thanh trường kiếm trong lu ãng linh quang chuyển dịch.

...

Hôm đó, những tiên sứ ghé qua đầu trông thấy cảnh tượng ấy.

Toà dao cung bằng ngọc mở rộng cửa sổ, màn rèm phất phơ như sương khói. Linh Vương đạp bước trên những cánh hoa rơi bên thềm cửa, tay vén màn bước ra ngoài r ãi một bước phi thân lên mái cung.

Người nhẹ nhàng đáp trên góc mái, tay xoay trường kiếm, chàng nhoẻn cười rạng rỡ và khắc ba chữ trên tấm biển trước cửa dao cung —

Toạ Xuân Phong.

Khi chàng thu kiếm về, vừa khéo đón một lu ãng gió xuân thổi tốc cánh hoa rơi bên thềm cửa sổ và tung khắp người chàng.

Sau này mỗi khi nhắc lại khung cảnh ấy, các tiên sứ đầu kê về nó như một thoáng nhìn kinh h ãng khó quên.

***

Trong ba năm Linh Vương tĩnh toạ, Tiên Đô đã thịnh vượng hơn xưa. Thiên đạo lập nên Linh đài, các tu sĩ nhân gian cũng lần lượt phi thăng, thời điểm đó Linh đài Thập nhị tiên đã có năm tiên đang tại vị.

Chúng tiên trên Linh đài cai quản những việc khác nhau, mỗi người một mảng riêng. Những ước nguyện rồi ren của nhân gian được tách biệt giúp mọi thứ trở nên suôn sẻ chĩn chu hơn.

Nhưng nó cũng chỉ gói gọn trong phạm vi của các vị tiên thuộc Linh đài mà thôi, còn với Ô Hành Tuyết thì nó vẫn chưa bao giờ suôn sẻ hay chĩn chu cả.

Về sau, những người trên Tiên Đô đều thắc mắc — Thiên Túc chưởng quản hình xá, các chúng tiên cũng có chức vụ riêng để ban phước cho nhân gian. Duy mỗi Linh Vương vẫn là một bí ẩn, không một ai biết vị đó đảm nhiệm việc gì.

Có lần, ai đó quá tò mò trong lòng, dồng thời mang bên mình đôi phần gương mộ nên lén âm thầm bám theo Linh Vương xuống nhân gian. Họ muốn xem thử rốt cuộc những lúc không ở trên Tiên Đô thì Linh Vương đi đâu.

Song họ không bao giờ tìm ra được manh mối vì lần nào bám theo tới nhân gian, họ đều thấy Linh Vương đột ngột biến mất mà chẳng để lại một mẩu tung tích hay báo hiệu nào trước đó.

Đây không phải là thuật ẩn thân thông thường. Đầu là thần tiên, nếu Linh Vương dùng thuật ẩn thân thì họ sẽ phát hiện được dấu vết. Khở nổi, họ không nghĩ ra một đáp án nào khác ngoài trừ thuật ẩn thân.

Đó là một điểu bí ẩn, và đã được định sẵn mãi là điểu bí ẩn.

Vì Linh Vương luôn trực tiếp lĩnh thiên chiếu, xưa giờ thiên cơ bất khả lộ. Bởi thế người duy nhất biết được sự thật chỉ có một mình Linh Vương.

Duy mỗi Ô Hành Tuyết mới rõ ràng hơn ai hết bản thân phải làm những gì trong những lần nhận thiên chiếu xuống nhân gian...

Nhiệm vụ của chàng là cắt đứt những nhánh rẽ đó, những người đã lạm dụng sức mạnh để kéo mọi việc trở lại quá khứ hòng “sống lại từ đầu”, sửa đổi thiên mệnh, dẫn đến họa loạn tràn lan. Đó là tình cảnh một nhánh cây dài bỗng mọc ra nhiều nhánh nhỏ và chằng chịt đan chéo vào nhau. Hệ quả là người không nên chết lại chết, người không nên sống lại tiếp tục sống, sinh tử lật ngược, năm tháng đảo loạn.

Và Linh Vương là người phải chặt bỏ những nhánh phụ kia.

Chàng đưa sinh tử quay trở về vị trí cố hữu, trả năm tháng trở lại đúng thứ tự. Lưu lại những người không nên chết, giết bỏ những người không nên sống.

Trên trời đông đảo chúng tiên, phần nhiều trong họ đều có tính tình đi êm đềm và mang lòng trắc ẩn, việc họ đảm nhiệm cũng bao quát trong ban phước và chở che. Thậm chí, lưỡi kiếm của Thiên Túc cũng chỉ trảm chỉ hàng tà ma.

Duy mỗi Linh Vương từng giết người.

✽

Lời tác giả:

Chờ lâu rồi, ngủ ngon ~

Tết đến rồi, thấy có cô gái nào đó nói chưa nhận được lì xì, Tết này ngày nào mình cũng phát lì xì nha, chúc mọi người vui vẻ ~

Cá:

Khóc mệt, lệ tràn bờ mi, đi êm vẫn chỗ mô vậy?

Bất chợt nhớ đến một bài thơ cổ đời nhà Đường của thi sĩ Đỗ Mục, cũng bi kịch dữ lắm.

Phồn hoa đâu nữa, bụi lan tràn,

Nước chảy vô tình, cỏ gặp xuân.

Ngày lụi gió đông chim nào tiếng;

Hoa rơi tựa cảnh lúc gieo thân.

Chương 54: Đờng tử

Người trên Tiên Đô kể rằng Linh Vương rất hay cười.

Nụ cười của chàng lắm khi thật nhạt, đuôi mắt đọng chút biếng lười bèn loé lên như ánh sao. Thi thoảng ánh sao ấy ngời ngời phóng khoáng, thực phù hợp với cái tên nơi ở chàng.

Địa vị chàng trên Tiên Đô cực kỳ đặc biệt nhưng bản thân không hề cao ngạo. Chàng thân thiện với bất kỳ người nào bắt chuyện với mình, thường trêu chọc và cũng hay đùa giỡn, đôi khi chòng ghẹo và lắm lúc tinh ranh.

Tính tình như thế hẳn nên giúp mọi người cảm thấy hoà đồng dễ gần, nhưng lạ lắm thay, đến cả những người thân ngưỡng mộ chàng sau này cũng không dám thân thiết với chàng.

Có lẽ bởi việc mà chàng đảm nhiệm là một bí mật không ai có thể biết nên đã tạo cảm giác thần bí và kéo giãn khoảng cách với người khác.

Các toà dao cung ngọc của chúng tiên trên Tiên Đô đều có đờng tử và tiên sứ theo hầu đặng chăm nom sự vụ hằng ngày. Lại vẫn chỉ riêng Linh Vương là ngoại lệ.

Chàng yêu thích sự rộn rã lắm đấy, nhưng Toạ Xuân Phong ngay từ thuở đầu đã không có cả tiên sứ lẫn tiên đờng.

Tiên Đô có một nơi gọi là Lễ các, chuyên phụ trách công việc ngày thường của các thần tiên.

Thời điểm đó, Lễ các có hai vị tiên quan phụ trách, một nàng tiên có tên Mộng Cô với tính cách hung bạo có tiếng, chỉ cần trái ý một câu là hất phất trăn quạt người ra tít xa, muốn bao nhiêu xa có bấy nhiêu xa.

Vị còn lại tên Tang Phụng, là một tiên nhân tuấn tú to cao, mặt mũi sắc bén như ưng nhưng rất chuyên tâm công việc. Có lẽ anh ta đã quen lo toan mọi người từ trước khi phi thăng rồi, nên khi lên Tiên Đô cũng không sửa đổi tính tình mà rất đam mê đóng vai trò một người huynh trưởng, một người quản gia, một người cha cho người khác.

Một lần nào đó, Tang Phụng nhịn hết nổi, bèn ngồi lì ở Toạ Xuân Phong bảy ngày bảy đêm liên tiếp chờ bắt cho bằng được Linh Vương vừa trở về từ nhân gian.

Vừa lên tới đã được nhận đại lễ, Linh Vương rất chi sợ hãi.

“Ôi chao? Đại lễ đến bực này ta không nhận nổi đâu,” Linh Vương nghiêng người sang bên, tiện tay bắt lấy tiêu đồng tử của Tang Phụng chắn trước người mình để nhận thay phần quà biếu kia.

Tiêu đồng tử: “...”

Tang Phụng: “...”

“Chú có chuyện gì cần nói cứ nói, không cần phải cúi đầu,” Linh Vương đặt tay lên đầu tiêu đồng tử, gương mặt còn giấu sau chiếc mặt nạ thường đeo, giọng nói vọng ra từ phía sau mặt nạ nên nghe có vẻ nghèn nghẹt không rõ ràng.

“Việc này...” Tang Phụng nhìn chiếc mặt nạ bạc chạm vân nọ mà hơi do dự chút đỉnh. Đầu sau một Linh Vương đeo mặt nạ thì cho dù có nói đùa cỡ nào cũng không khỏi tạo cảm giác bí ẩn.

Dường như Linh Vương cảm nhận được, bèn vén chiếc mặt nạ lên phân nửa.

Tang Phụng thả lỏng ngay lập tức. Anh đưa tiêu đồng tử về rồi ngo giọng van nài với Linh Vương mà rằng, “Thật ra cũng không phải chuyện lớn gì đâu, nhưng mà... thừa đại nhân, ngài cũng nên có vài tiên sứ và đồng tử.”

Nét cười cong cong trên khoé môi Linh Vương thu về, chàng nói, “Không cần.”

Tang Phụng: “...”

“Những việc này cũng tính là sự vụ thường nhật, hẳn cũng do chúng tôi đảm đương. Bên phía Lễ các đã chuẩn bị vài người cho ngài từ sớm, người cũng chờ đã lâu rồi, hẳn ngài cũng cần một hai người chứ.”

Linh Vương rất dễ chịu, nhưng không dễ dàng bị thuyết phục. “Lần trước ta đã nói không cần, ta cũng có ở Toạ Xuân Phong mỗi ngày đâu, cần nhiều tiên sứ với đồng tử để làm gì?”

Tang Phụng: “Chúng tiên ai cũng có, chỉ riêng chỗ đại nhân là không, như vậy tôi không yên tâm.”

Bản thân Ô Hành Tuyết không phải người hay lo toan này nọ nên thật sự không thể hiểu được tại sao trong phủ mình không người thì lại khiến người khác không yên tâm.

Chàng bèn mỉm cười đáp lời, “Chúng tiên ai cũng có thật à? Không bất kỳ một ai không muốn có sao? Ta không tin.”

Tang Phụng: “...”

Một hồi lâu sau, Tang Phụng mới không cam lòng mà thừa nhận, “Thôi được, thật ra chỗ bên Thiên Túc cũng không muốn.”

Ô Hành Tuyết nhướn mày.

Tang Phụng lật đật bổ sung, “Thế nhưng tính tình Thiên Túc chẳng thế còn gì.”

Ô Hành Tuyết: “Thế nào?”

Tang Phụng ngẫm nghĩ một lát, nói, “Theo lời của Mộng Cô thì nếu đưa tiên sứ và tiểu đồng qua bên đây chỉ hai hôm chúng sẽ bị đông cứng chết mất thôi.”

Ô Hành Tuyết: “?”

Trước đây, sau khi tỉnh dậy trong Toạ Xuân Phong, chàng từng nghe qua việc Thiên đạo triệu hoán một người khác thành tiên, nhận danh tự “Miễn” trời ban, danh hào Thiên Túc.

Thế nhưng thứ nhất, chàng cũng không mấy hứng thú với việc Tiên Đô có thêm những vị tiên nào. Thứ hai, dù chàng thân thiện cười nói với tất cả mọi người, nhưng không chủ động tìm đến cung phủ của người nào cả, và đoán chừng vị Thiên Túc kia cũng không có sở thích giao du kết bạn với chúng tiên.

Hơn nữa, bọn họ có những nhiệm vụ khác nhau, nên qua nửa năm rồi cũng chỉ mới nghe danh chứ chưa bao giờ gặp mặt.

Mỗi lần chàng trở về Tiên Đô đều nghe được lời ong tiếng ve về tên của Thiên Túc, lần nào cũng kèm mấy câu mắ múi kiểu “Tính tình như vậy, thế mà lại còn như thế này như thế nọ”.

Nghe nhiều lần thì có không muốn để ý cũng không được.

Nhưng sự tò mò của Ô Hành Tuyết vô cùng có giới hạn.

Chàng vừa trở về sau khi hoàn thành nhiệm vụ cắt đứt một dòng sự sống, giờ đây cảm thấy cực kỳ lười, chỉ muốn nghỉ ngơi.

Song, nụ cười nhoen bên khoé môi chàng dễ dàng đánh lừa người khác nên Tang Phụng hoàn toàn không nhận ra.

“Thôi, không nói chuyện bên ấy nữa. Tôi nghe kể rằng đại nhân rất yêu chuộng sự sôi động, sao có thể để chỗ mình ở vắng vẻ như vậy được,” Tang Phụng nói. “Không lẽ ngài... sợ tiên sứ và tiên đồng làm phiền mình?”

Chưa chờ Linh Vương mở miệng, anh ta đã nói tiếp, “Lẽ các luôn đặt tâm huyết vào giúp đỡ cho các vị, tiên sứ và đồng tử dĩ nhiên vừa lễ độ vừa

nghe lời, hành vi và ứng xử đều theo phép tắc chuẩn mực, chắc chắn sẽ không làm phiền Linh Vương!”

Anh ta khỏe mẽ xong chốt lời khuyên một câu, “Ngài cần một đĩa đúng không.”

“Không.”

“...”

Ô Hành Tuyết tự nói với bản thân rằng *tiên sứ và đông tử xuất thân từ Lễ các các người đúng thật là nghe lời nhưng đĩa nào đĩa nấy đều cỡ hủ và nhàm chán. Giờ kêu ta hốt về xếp thành một hàng cũng chả sôi động hơn tẹo nào, rước vô làm gì?*

Nhưng Ô Hành Tuyết nghe bảo vị Tang Phụng đại nhân này tự mình rèn luyện tính cách cho các tiên sứ và đông tử. Xét thấy không nên bôi nhọ mặt mũi người khác, chàng bèn ậm ờ một câu mà nói, “Dù ta rất thích không khí sôi động nhưng có người trong nhà thì không ngủ được.”

Không cách nào bắt bẻ lý do này, Tang Phụng nài nỉ một hồi cũng không thành công, chỉ đành thở dài ngao ngán, không cam lòng cất bước rời khỏi. Bộ dáng anh ta thất thểu tới nỗi Ô Hành Tuyết cũng động lòng, bèn lịch sự bổ sung thêm, “Sau này nếu thiếu người, ta sẽ đến hỏi chỗ chú nhé.”

“Được, tôi biết rồi.”

Chỉ trách Tang Phụng quá chi thật thà, chứ chỉ cần nấp vài đêm ở Toạ Xuân Phong để theo dõi là biết ngay mấy lời của Linh Vương đều là xảo láo.

Đặc biệt là câu “Trong nhà có người thì không ngủ được”.

Chàng ra đời ở Lạc Hoa Đài, hoá thành người từ việc lắng nghe tiếng ồn ào sôi động, xưa giờ không ngại có tiếng người hay tiếng động trong nhà. Mà trái lại, chàng phải nghe thấy tiếng ồn mới có thể nghỉ ngơi được.

Tiếng hoa rơi cũng được mà tiếng gió lay cũng được, hay có một lần trước đây khi nhắm mắt dưỡng thần, chàng còn thả linh khí ra để ngưng tụ thành bóng người đánh trống đánh chiêng, ca hát một vở tuồng.

Và chỉ cần nghiêng đầu lắng nghe, chàng đã có thể chìm sâu vào giấc ngủ ngon.

***

Thời điểm đó, Ô Hành Tuyết quả thật không muốn tìm tiên sứ, tiểu đồng gì cả, mãi đến một lần chàng thực nhiệm vụ tẩy sạch nhánh rẽ nằm loạn, tẩy thẳng một đường tới cánh đồng Gia Minh.

Nhìn chung, mấy việc như có người thay đổi quá khứ, tạo thành lối rẽ chệch đi hướng ban đầu thường có những biểu hiện tương tự. Chẳng hạn như có người và vật xuất hiện ở những mảnh đất lẽ ra không nên có, chẳng hạn như dòng thời gian bị rối loạn nên bị kéo đến một thời điểm nào đó trong quá khứ hoặc tương lai, rồi chẳng hạn như có người lâm vào trạng huống dị thường mà bảo sống cũng không phải mà chết cũng không phải.

Ô Hành Tuyết đã thấy những cảnh ấy rất nhiều lần, dù không có thiên chiếu cũng có thể liếc mắt đã nhận ra ngay.

Hiền nổi, sau khi những dòng rẽ nằm loạn kia bị chặt đứt rồi thì không còn biểu hiện nào có thể nhận ra bằng mắt thường được nữa mà tuyết nhiên phải nhờ đến thiên chiếu chỉ rõ.

Chỉ là Ô Hành Tuyết cũng không mù quáng tin tưởng thiên chiếu, sẽ không vì một lời xác nhận ổn thoả của thiên chiếu mà nhắm mắt làm ngơ hết mọi thứ còn lại. Thông thường, chàng sẽ theo dõi nhân quả, cẩn thận truy xét kỹ càng từng li từng tí một để xác nhận nhánh rẽ này đã không còn rối loạn nữa rồi mới trở về Tiên Đô.

Thế nên mỗi chuyến chàng xuống nhân gian đều mất thời gian rất lâu chứ không hoàn thành trong nhất thời vài khắc. Đồng thời, những việc qua tay chàng đều chưa từng xuất hiện sai lầm.

Bởi vậy mà vào ngày hôm đó, chàng đã sững sờ hết một lúc khi nhìn thấy hai linh phách gầy tong giữa cánh đồng Gia Minh.

Chàng đối mặt với hai tiểu quỷ nọ một hồi mới ngỡ ra đây chính là hai “quỷ hài nhi” trên cánh đồng Gia Minh trong truyền thuyết.

Giai thoại đó đã lưu truyền trong khoảng thời gian ba năm chàng bị phong bế năm giác quan, đến rồi khi choàng mắt tỉnh lại, thiên chiếu đầu tiên chàng nhận được chính là đưa tất cả những người trong câu chuyện đó quay về quỹ đạo.

Chàng đã mất tận mười ngày tới lui những năm tháng khác nhau để cắt đứt nhân quả đan xen, đưa người tu sĩ đã khuấy lên họa loạn trở về khởi điểm ban đầu.

Chàng cần thanh kiếm trên tay và chứng kiến cái chết thảm thương của tu sĩ nọ, đảm bảo người kia bước trên số mệnh đã an bài cho mình. Sau đó đã đưa tất cả hệ lụy trở về vốn dĩ.

Chàng có nhớ rất rõ hai anh em không còn đường lui và phải dẫn mình qua cánh đồng Gia Minh cuối cùng đã đến được thủ đô kia. Sau đó chàng kiểm tra rất kỹ lưỡng và xác nhận mọi việc đều trở về nguyên trạng chứ không còn một nhánh lệch nào.

Vậy hai linh phách phiêu bạt trên cánh đồng Gia Minh này từ đâu mà ra?

Không chỉ thế, hai linh phách nọ trông thấy chàng còn lóe tốt chạy lại, ngẩng mặt mà hô to, “Thần tiên!”

Trông ra rõ ràng là biết mặt chàng.

Vậy thì kỳ lạ vô cùng.

Lẽ ra không nên có một ai nhớ được những chuyện chàng đã làm — người được đưa về quỹ đạo luôn nghĩ rằng mình luôn luôn đi theo đúng quỹ đạo này chứ chưa hề có chuyện sai lệch nào xảy ra.

Ô Hành Tuyết nhíu mày, thầ n đoán thiên chiểu đã không đúng chỗ nào, hoặc bản thân mình đã tẩy không sạch nên còn sơ sót.

Nhưng khi chàng đưa tay ra xem kỹ lại thì thấy hai linh phách kia không phải linh phách thật mà giống như hai ảo ảnh vậy. Song chàng vẫn không yên lòng nên kiểm tra kỹ lưỡng lại lần nữa. Một lúc lâu sau, chàng mới xác định mình không mắc phải sơ sót nào, hai anh em kia đang ở thủ đô nọ và sống những tháng ngày họ xứng đáng được có r ấi.

Còn ảo ảnh trên cánh đ ờng Gia Minh này có lẽ là dấu tích còn lại của quá trình sinh tử quay về quỹ đạo vốn có, nó là một minh chứng cho những việc chàng đã từng làm trước đây.

Ô Hành Tuyết b ầ n thầ n đôi chút, đoạn quay sang hỏi hai ảo ảnh kia, “Hai đ ứa đã từng gặp ta à?”

Đ ứa nhỏ lắc đầ u ngu ầy ngu ậy.

Đ ứa lớn ng ẩ m nghĩ một chút r ấi chỉ vào mặt nạ và nói, “Con từng gặp.”

Ô Hành Tuyết hỏi tiếp, “Gặp ở đ ầu?”

Hai đ ứa đầ u không nhớ đ ược, bèn l ẩ ng l ẩ ng lắc đầ u.

“Vậy sao hai đ ứa lại vòng vòng ở đ ầu làm gì?” Ô Hành Tuyết h ấ t c ẩ m chỉ khu vực hoang vắng không một bóng người này.

Hai ti ểu qu ỷ mở to mắt nghĩ ng ợ i, mà nghĩ sao cũng không nhớ lý do.

Ô Hành Tuyết đã tỏ tường trong lòng.

Dù gì cũng chỉ là tàn ảnh, làm sao nhớ đ ược tất cả mọi chuyện.

Tàn ảnh sẽ không gây ảnh hưởng đến quỹ đạo, sau vài ngày r ấi cũng sẽ tan biến. Ô Hành Tuyết tính n ẩ lên cơn gió đ ể tiến ch ứ ng một đoạn đ ờng.

Ng ờ đ ầu hai ti ểu qu ỷ n ắ nhìn ch ờ ng ch ọ c chàng với ánh mắt trông mong kèm thêm đôi ph ầ n tủi thầ n.

Ô Hành Tuyết nghĩ lại một chút, bèn thả tay xuống và cất giọng quạ quọ, “VẬY hai đũa tự xử đi nha, ta đi đây.”

Thế rồi đi chưa tới hai bước thì hai tiểu quỷ đã nhảy phốc tới bám vào người chàng.

Ô Hành Tuyết ngừng thì chúng nó ngừng. Ô Hành Tuyết đi thì chúng nó lại lẻo đẻo theo.

Sau mấy bận như vậy, đường đường là Linh Vương cũng chỉ đành ng ỡ xồm xuống và nói, “Muốn ăn vạ ta đây hửm?”

Hai tiểu quỷ hiên ngang gật đầu.

Ô Hành Tuyết: “...”

Được lắm.

Trái phải đều không có ai làm phiền, thôi thì cứ coi như dán hai đũa người giấy bên mình đi vậy.

Chàng nghĩ thầm.

Thế là ba hôm sau, một lời đồn lan khắp Tiên Đô, đồn rằng sau khi nhận nhiệm vụ trở về, Linh Vương đã mang theo bên mình hai nhóc tiểu đồng tử, việc này chọc Tang Phụng đại nhân ở Lễ các ức tới phát khóc.

Đến chính Tang Phụng nghe được tin đồn còn hãi hùng khôn cùng, mà Linh Vương lại tin nửa vế sau. Thế là chàng dẫn hai đũa tiểu đồng tử ghé thăm Lễ các một chuyến với lý do muốn an ủi Tang Phụng.

Kết quả sau một canh giờ an ủi, Tang Phụng muốn khóc thật.

Linh Vương thấy tình hình không ổn, bèn ngoảnh mặt toan bỏ chạy với hai tiểu đồng tử nhà mình.

Tang Phụng nấc lên từ phía sau, “Đại nhân ơi! Vậy mấy đờng tử tuyệt vời đã chuẩn bị sẵn chỗ tôi phải đưa đi đâu bây giờ? Họ đã ở chỗ tôi gần nửa năm rồi đại nhân à!”

Linh Vương đáp lời mà không ngừng chân, cũng không ngoảnh đầu lại, “Giữ đó gây hoạ cho Thiên Túc đi, biết đâu được.”

Người chàng cao đổng, chân đã dài còn vội vã bước lẹ hơn vì sợ Tang Phụng nùng hậu quá mức sẽ lập tức bám theo. Hai tiểu đờng tử còn chưa quen với đường phố Tiên Đô nên chỉ có thể lon ton đằng sau với cặp chân ngắn ngủn của mình, sau một lúc bị bỏ xa cả khoảng dài.

Ô Hành Tuyết đi đến thang bạch ngọc rồi mới sực nhớ giờ mình đã có đờng tử, bởi vậy phải dừng bước và quay đầu lại chờ hai đứa nhóc kia theo kịp.

Vào khoảnh khắc đó, lần đầu chàng gặp Tiêu Phục Huyền trên Tiên Đô.

Ô Hành Tuyết nghe thấy tiếng leng keng be bé như vỏ kiếm và thân kiếm khỏ nhẹ vào nhau. Vừa quay đầu lại, chàng nhìn thấy Thiên Túc thượng tiên đeo kiếm và bước lên từ bên dưới bậc thang bạch ngọc.

Người nọ có vẻ cũng thấy bên trên thang có người, bèn ngược mắt nhìn lên.

Gió Tiên Đô thổi qua người ấy rồi phát nhẹ lên trên. Trong hương gió, Ô Hành Tuyết ngửi thấy hơi thở của linh phách quen thuộc.

Nháy mắt đó, chàng thoáng giật mình giữa làn gió.

Còn đối phương cũng nán lại bước chân, không rõ vì đi đầu gì.

Ô Hành Tuyết hoàn hồn, mấp máy cánh môi mỏng, vừa tính mở miệng thì chợt thấy hai bóng đen lon ton chạy lại phía mình trong hót hải và suýt nữa đã hấp tấp tông thẳng vào chân chàng.

Vừa chạy còn vừa hỏi, “Tâu đại nhân, Thiên Túc là ai ạ? Sao vừa nãy người bảo đi gây họa cho y?”

Ô Hành Tuyết: “...”

Thiên Túc vừa nhắc chân tính bước tiếp đi lướt qua bọn họ thì nghe được câu này, bèn đột nhiên ngừng lại.

✽

Lời tác giả:

Ngủ ngon ~ mình đã gửi lì xì cho chương trước trước khi cập nhật chương này rồi, có đi đâu hệ thống sẽ hơi chậm chút nha ~

Cá:

Ngoài l'êxú, bữa giờ tui nghĩ mãi về xưng hô của Huyền với Tuyết sau khi chính thức yêu đương á nhưng mà vẫn chưa tìm được giải pháp hợp lý.

Với tính cách của Linh Vương thì tui muốn để Tuyết xưng hô *ta – chàng*, tự vì *ta – người* thì lạnh lùng quá, mà Linh Vương rất là tiêu sái mờ mờ.

Vấn đề là ở Thiên Túc, anh ta lạnh lùng quá xá, xưng *ta – chàng* thì không hợp, mà *ta – người* thì xa cách quá, *ta – huynh* lại càng không được, thế là hợp lý nhất chỉ có *ta – người* (?).

Nếu các bạn có ý tưởng gì có thể góp ý cho tui với hen ~ tạm thời đặt trước vậy chứ chừng nào yêu đương thì hên xui hihi.

Chương 55: Tính số

Hai tiểu đồng tử chạy tới nơi mới phát hiện trước mặt còn có một người khác. Cả hai đều liếc nhìn Tiêu Phục Huyền rồi ngoan ngoãn nhận ai mới là chủ nhân, rúc ra sau lưng và nép mình vào áo choàng của Ô Hành Tuyết.

Ô Hành Tuyết thấy mình lợm trúng con nít quý rồi.

Tiêu Phục Huyền nghiêng mặt sang, không ngó ngang tiểu đồng tử nói năng linh tinh mà nhìn thẳng vào Ô Hành Tuyết.

Ô Hành Tuyết khép mắt lại.

Lần đầu tiên trong đời chàng thấy muốn giấu gia môn tới vậy.

Hay mình bịa bừa một cái tên đi.

Ô Hành Tuyết nhủ thầm trong lòng.

Suy cho cùng, vị Thiên Túc này lạnh lùng xa cách, chắc chắn không nhớ rõ trên Tiên Đô có những ai. Nghe qua tên huý áng chừng cũng không để ý chứ đừng nói chi đến việc ghép tên với mặt.

Cứ quyết định vậy đi.

Chàng vừa tính mở miệng thì Tiêu Phục Huyền đã hé vi ên môi mỏng, âm thanh trầm ấm vang lên, “Ta và Linh Vương không thù không oán, tại sao phải cho người làm hại ta.”

Ô Hành Tuyết: “...”

Khá lắm, khỏi bịa.

Hai tiểu đồng tử nghe vậy thì chìa đầu ra từ sau lưng chàng và tròn xoe đôi mắt. Sau đó, hai đứa nhìn sang Ô Hành Tuyết và nói nhỏ, “Tâu đại nhân, đó là Thiên Túc ả? Có phải tụi con nói hớ r ấ không?”

Ô Hành Tuyết: “...”

Chàng đặt tay sau đầu nhóc ta để hướng mặt nhóc lên r ấ hững hờ hỏi, “Hai đứa tưởng giọng hai đứa nhỏ lắm hả?”

Tiểu đồng tử lơ ngơ ngốc xít, đâu đã hiểu năng lực của những người trên Tiên Đô. Trước mặt Thiên Túc, thứ mà hai đứa định ninh “nhỏ giọng” chẳng khác gì nói xấu công khai.

Tiểu đồng tử: “Không nhỏ ả?”

Ô Hành Tuyết tức tới bật cười.

Tiểu đồng tử thấy chàng cười thì có vẻ thẹn thùng, bèn lẳng lẳng thụt đầu về

Ô Hành Tuyết giữ nguyên nụ cười, giương mắt lên nhìn thẳng vào ánh mắt Tiêu Phục Huyền.

“...” Linh Vương đại nhân chỉ đành mở miệng giải thích, “Là thế này, ta vừa rời khỏi phủ Tang Phụng thì bị kéo lại nài nỉ ỉ ôi một h ấ lâu, ta chịu không nổi nên nói bừa một câu để trốn đi, chỉ là nói đùa một chút mà thôi.”

Chàng nhủ thầm, cái tính kỳ kèo của Lễ các chắc ai cũng từng lĩnh giáo. Nhắc tới Tang Phụng ắt hẳn Tiêu Phục Huyền sẽ hiểu ngay cơ sự ra làm sao, đỡ phải giải thích dài dòng.

Không ngờ Thiên Túc thượng tiên nghe xong thì nhìn chàng r ấ tr ầnh giọng, “Tang Phụng là ai?”

Ô Hành Tuyết ngạc nhiên vô cùng. “Ngài không biết Tang Phụng ả?”

Tiêu Phục Huyền: “Ta nên biết sao?”

Ô Hành Tuyết giải thích thêm, “Lễ các, cái vị chuyên đưa đờng tử tiên sứ cho người khác ấy.”

Tiêu Phục Huyền vừa nghe thì sượng mặt ngay lập tức.

Thật ra trên mặt y cũng không có biểu cảm gì, nhưng cái phản ứng vừa nhắc tới đờng tử đã vỡ lẽ như thể từng phải ngậm đắng nuốt cay này khiến Ô Hành Tuyết cảm thấy rất chi bu òn cười.

“Xem ra Thiên Túc cũng bị giày vò không ít,” Ô Hành Tuyết nói.

Chàng không cách nào nén đi nét cười trong mắt, Tiêu Phục Huyền buông mắt nhìn chàng rồi cất giọng nghiêm nghị, “Xem ra, gây hoạ mà Linh Vương nhắc tới là kêu Lễ các đến giày vò ta lần nữa.”

Ô Hành Tuyết: “...”

Là ai bảo Thiên Túc kiệm lời, tích chũ như vàng?

Chàng phủ nhận tấp lự, “Tất nhiên là không phải.”

Tiêu Phục Huyền: “Vậy thì là gì?”

Linh Vương nuốt “Ừ” trong lòng một cái, bịa không ra lý do, sau cùng đành cười cong khoé mắt mà nói, “Đã nói là chỉ đùa thôi mà, không nên xem là thật. Nếu Lễ các đến gây hoạ cho ngài thật thì ngài đến tìm ta tính sổ cũng không muộn.”

Ngón tay đở sau lưng chàng ngoắt lên, một cơn gió quét hai tiểu đờng tử đứng đằng sau ra.

Tiểu đờng tử ngơ ngác: “?”

Chưa chờ hai đứa hỏi ra thành lời, Ô Hành Tuyết đã đẩy cái ót chúng tới trước.

Hai hôm nay, tiểu đờng tử được chàng dạy nên hình thành phản xạ có đi ùu kiện — vừa chọt vào ót liền lập tức gửi lời chào tạm biệt. Hai nhóc ngẩng

mặt lên, cất giọng với Tiêu Phục Huyền bằng âm điệu lạnh lốt, “Đại nhân ắt còn công vụ, đại nhân nhà ta cũng có việc bận, thôi thì không chậm trễ thêm nữa, xin cáo từ!”

Thiên Túc: “...”

Ô Hành Tuyết xoay người rời khỏi, chợt nhớ đến nét mặt khôn tả thành lời của Thiên Túc ngay khoảnh khắc ấy, chàng khó nén lòng mà bật cười.

Lần đầu tiên trong suốt ba ngày kể từ khi quay về từ nhân gian, chàng đã cười sáng khoái đến vậy.

Thường phục trắng lướt gió về Toạ Xuân Phong, áo choàng vân bạc như tuyết phát phơ sau người, thấp thoáng để lộ đôi ủng bạc hoà một thể vào sương gió mây sa nơi Tiên Đô.

Tiểu đồng tử nhìn mà ngây ngất, thoát cái đã quên bản thân vừa gây hoạ. Hai đứa lần lượt lót tót đuổi theo sau, hiếu kỳ thừa, “Tâu đại nhân.”

Ô Hành Tuyết lười biếng đáp “Ừm” một tiếng.

Tiểu đồng tử hỏi, “Đại nhân và Thiên Túc có mâu thuẫn từ trước ạ?”

Ô Hành Tuyết: “Sao có thể? Không có.”

“Thế đại nhân và Thiên Túc có giao hảo phải không ạ?”

“Không luôn. Đây là lần đầu gặp đây.”

“Ồ?”

“Nhóc ớ cái gì.”

Rời đi một lúc rồi, Ô Hành Tuyết mới nhận ra mình và Tiêu Phục Huyền hoàn toàn không trao đổi khách sáo, không chào hỏi hàn huyên, thậm chí còn không giới thiệu tên tuổi, quả thật chẳng giống như mới gặp lần đầu, tiểu đồng tử có tò mò cũng không lạ.

Nhưng không ngờ câu trả lời của tiêu đ ồng tử lại hỏi sang một chuyện khác, “L ần đầu gặp mà đại nhân biết người ta là ai ạ?”

Ô Hành Tuyết trả lời, “Dễ nhận ra mà, danh tự được ban còn chưa biến mất trên cổ, thân kiếm cũng có chữ ‘Miễn’ đó.”

Tiêu đ ồng tử “Ồ” lên rồi hỏi tiếp thắc mắc nữa, “Vậy làm sao người ta biết đại nhân là ai ạ? Đại nhân không đeo kiếm mà.”

Ô Hành Tuyết dừng bước chân.

Đúng thật, hôm nay chàng không mang mặt nạ, cũng không đeo linh kiếm, bên cổ cũng không có chữ. Vậy tại sao người kia khẳng định chắc nịch chàng là ai?

Chàng thơ thẩn một chút rồi quay đầu lại nhìn.

Bấy giờ, nấc thang bạch ngọc và Linh đài đã lùi lại đằng xa, chỉ còn bóng hình loáng thoáng. Chàng thấy bóng người cao ráo của Tiêu Phục Huyền đang bước lên những bậc thang cuối cùng rồi tan biến vào khói mây.

***

Thoạt đầu, Ô Hành Tuyết còn tưởng rằng một câu đùa bâng quơ sẽ chấm dứt tại đây, và mối quan hệ giữa chàng và Tiêu Phục Huyền cũng không khác biệt nhiều so với những người khác trên Tiên Đô.

Những chuyện quá vãng kia chỉ giữ trong lòng là được, chàng nào mong đối phương nhớ ra những chuyện ấy, bởi vậy nên cũng không thể hiện thân thiện quá đà với người kia.

Linh Vương biếng lười thực sự, dù hay ni ềm nở và thích sự hài hước nhưng trước giờ không thể xem là thân thiện.

Trên Tiên Đô có một lời đồn vu vơ rằng mối quan hệ giữa Thiên Túc và Linh Vương không bình thường.

Lời đồn truyền tới tai Ô Hành Tuyết làm chàng ch ăm hỏi đầy mặt.

Hôm đó, Ô Hành Tuyết vừa định ra ngoài thì bị Tang ma ma của Lễ các kéo ngược trở lại.

Người kia lấy rượu trong hũ rượu ra và kể chàng nghe lời đồn nọ, Ô Hành Tuyết nghe vào chả hiểu ra làm sao, bèn hỏi, “Sao lại nói quan hệ không bình thường, chú nói rõ thêm xem nào.”

Tang Phụng nói, “Đại nhân còn nhớ hôm ngài đến Lễ các chỗ tôi không, có người bảo thấy đại nhân và Thiên Túc đứng nói chuyện một lúc rất lâu trước bậc thang bạch ngọc trước cửa Linh đài.”

Ô Hành Tuyết: “Rồi sao nữa.”

Tang Phụng: “Hết rồi.”

Ô Hành Tuyết: “?”

Linh Vương hoang mang tột độ. “Vậy tại sao lại có tin đồn kia?”

Tang Phụng rất kiên nhẫn giải thích, “Thiên Túc thượng tiên tích chữ như vàng, cần nói chuyện gì đâu nói tóm gọn trong thời gian ngắn nhất, việc lần đó đích thực là chuyện hiếm trong những chuyện hiếm, nghe đâu hôm đó Thiên Túc nói tương đối như thế nào?”

“...”

Linh Vương thẫn thờ *các người có bệnh à.*

Chàng tức giận, nói, “Bình thường các chú đếm số câu để luận quan hệ hả? Nói nhiều thì quan hệ tốt, nói ít thì quan hệ xấu à? Nếu nói vậy thì chẳng hoá ra ta giao hảo tốt nhất với Thiên đạo Linh đài hay gì.”

Tang Phụng: “...”

Nghe đến Thiên đạo, chúng tiên nhiều ít đều tỏ phần kính cẩn và kiêng dè, làm gì có chuyện tiện thể nhắc tới như vậy. Tang Phụng há miệng ra rồi đóng lại mấy lần mới nói, “Đại nhân xin đừng nói đùa như vậy.”

Ngừng đoạn, anh ta mới trả lời nửa đầu câu hỏi của Ô Hành Tuyết, “Tất nhiên là chúng tôi không xem việc nói ít nói nhiều để luận quan hệ, nói ra thì... thường xem xét tần suất ghé cung phủ nhiều hơn.”

Ô Hành Tuyết tóm gọn lại giúp anh ta, “Số lần thăm hỏi à.”

Tang Phụng ngẫm thấy cũng không phải chuyện gì xấu, bèn tiếp lời chàng và nói, “Đúng vậy, có thể ghé thăm dù không có công việc gì thì hẳn nhiên cho thấy đó là mối quan hệ thân thiết.”

Ô Hành Tuyết “Ồ” lên và cười nói, “Thế thì chú còn thân thiết với ta hơn Thiên Túc đấy.”

Nói đến đây, chàng ngừng lại một chút, xoay nhẹ ngón tay lên chén rượu trên bàn.

Nét cười còn vương trên mặt mà lòng chàng đã gợn lên một cảm giác lạ lùng, không rõ đây là xúc động hay nuối tiếc, hay liệu chẳng là xen lẫn cả hai.

Cảm giác nọ chỉ lướt qua chóng vánh.

Ô Hành Tuyết nâng chén nhấp một chút rượu, vui cười nói, “Ít nhất ta từng đến Lễ các chỗ chú, chứ Thiên Túc thì đến nơi ở ta còn không biết.”

Tang Phụng sững sờ, nâng chén cụng ly với chàng, uống một ngụm mới nói, “Chỗ Lễ các tôi đây không dám bàn việc khác, nhưng khẳng định nắm rõ cung phủ của chúng tiên hơn bất kỳ ai, dù sao ngày nào chúng tôi cũng phải ghi chép những việc này mà. Nơi ở Thiên Túc thượng tiên có tên là Nam Song Hạ (1), cách chỗ ngài ở rất xa.”

(1) Nam Song Hạ: có nghĩa là “bên dưới khung cửa sổ ở hướng nam”.

“Mấy năm trước, ngài đóng cửa tĩnh tọa trong phủ nên có chuyện chưa biết. Có một khoảng thời gian linh khí trên Tiên Đô rơi vào trạng thái mất cân bằng cực độ và xuất hiện hai vòng xoáy.”

Thời điểm đó, cả năm giác quan của Ô Hành Tuyết đều suy giảm hoàn toàn nên đúng là không biết chuyện này, hôm ấy cũng là lần đầu chàng nghe đến. “Hai vòng xoáy là sao?”

Tang Phụng nói, “Hai vòng xoáy hình thành từ sự hội tụ của linh khí cực thịnh và cực suy, giống như những xoáy nước giữa lòng đại dương. Tôi và Mộng Cô gọi thế cho tiện, lâu ngày đâm ra quen miệng. Không nói cũng biết chỗ linh khí cực thịnh chính là Linh đài. Suy cho cùng, nơi đó liên kết trực tiếp với Thiên đạo. Còn chỗ cực suy...”

Tang Phụng dừng đoạn, Ô Hành Tuyết nhỏ nhẹ tiếp lời, “Nam Song Hạ?”

Tang Phụng gật đầu. “Đúng vậy, là nơi đó.”

Ô Hành Tuyết cau mày. “Y có biết không?”

Tang Phụng nói, “Biết chứ, chính y chọn nơi đó mà.”

“Khoảng thời gian Thiên Túc được triệu hoán chính là lúc sự mất cân bằng hiển hiện rõ rệt nhất. Nghe đâu chỉ cần lướt ngang qua cũng thấy được cái nơi âm u hắc ám cực độ với sát khí ngất trời đó. Thế nên không ai tình nguyện đến đó cả,” Tang Phụng nói. “Trong dân gian cũng có câu “lấy độc trị độc, dùng sát ngăn sát” đấy phải không? Nghe đâu cần người có sát khí nặng hơn nó mới có thể trấn áp được nó.”

Ngặt nỗi, người bình thường phi thăng thành tiên thì có ai mang sát khí đâu? Nói gì đến loại sát khí nặng đến mức có thể kháng lại luồng sát khí kia.

“Nếu để mấy vị trên Linh đài như Tiên thủ Hoa Tín đến trấn áp thì cũng được đấy, ít nhất là trong thời gian ngắn. Thế nhưng vài ngày còn ổn, mấy tháng cũng tương đối, rồi mấy năm mấy chục năm sau thì sao? Tiên nào có thể ngăn chặn hoàn toàn sát khí. Không một ai có thể trấn áp nó trong thời gian dài cả...”

Tang Phụng dừng đoạn, tiếp tục, “Nhưng Thiên Túc có thể.”

Nói rồi, anh ta hạ giọng thấp hơn, “Lần đầu tiên tôi gặp Thiên Túc đã thấy sát khí trên người y cực kỳ dày đặc, dày đặc đến mức tôi ngỡ rằng người tôi gặp không phải là tiên mà giống như là... như là...”

Như là người bước ra khỏi núi thủy biến máu với thanh kiếm trên tay.

Tang Phụng thấy câu này nghe không hay lắm, mà anh ta cũng không thích nói xấu sau lưng người khác nên dẫn đo một hồi rồi quyết định nuốt ngược trở vào.

Song dù anh ta không nói ra, Ô Hành Tuyết vẫn có thể đoán được ý anh ta muốn nói gì.

“Thiên Túc thật sự dùng sát khí trấn áp sát khí, từ khi y vào ở nơi đó, mọi thứ đã quang đãng sáng sủa hẳn lên, chỉ còn sương mù bâng lảng chứ không thấy bất kỳ dấu vết nào khác của luồng khí cực âm u hắc ám năm nào.”

Tang Phụng khua cả hai tay và nói, “Nam Song Hạ của y đối xứng với Linh Đài, mỗi nơi trấn áp một vị trí, nhờ đó giữ vững cân bằng cho Tiên Đô. Nếu không có y, có khi Tiên Đô không tồn tại được mấy năm đâu, ắt là sẽ sớm sụp đổ, không chỉ thế còn gây tai họa cho núi Thái Nhân và tháp Tiên ở bên dưới nữa, khi đó chẳng phải sẽ gieo tai ương khắp nhân gian hay sao.”

Ô Hành Tuyết lắng nghe chứ không nói gì nữa.

Khi nghe thấy Tang Phụng lầm bầm “Mà cũng không biết tại sao một Thượng tiên lại mang sát khí dày đặc như vậy”, chàng đã thơ thẩn xuất thần.

Ai khác không biết, chứ chàng tưởng tận hết cả — sát khí nặng nề như vậy chỉ có thể tích tụ ở những anh tài làm tướng nhiều kiếp, kết thúc đời mình giữa sa trường và gánh vô vàn vong hồn dưới lưỡi kiếm.

Mà chàng không chỉ biết, còn tận mắt chứng kiến.

Chàng đã từng thấy Tiêu Phục Huyền kiếp trước vác kiếm băng qua mảnh đất hoang ngập đầy tử thi, giờ đây nhớ lại còn có thể cảm nhận được mùi hương khi ấy.

Thật lạ kỳ, vị tướng quân ấy cả người đẫm máu, nhưng sao chàng không ngửi thấy mùi máu. Không biết nên diễn tả mùi hương ấy ra sao, chỉ biết khi lọt vào khứu giác, nó khiến chàng bất giác nhớ tới thép lạnh và trời đông buốt giá.

“Đại nhân,” Tang Phụng bất thành linh nói, “hôm nay ngài kiên nhẫn ghê đấy.”

Ô Hành Tuyết chọt hoàn hồn, thu lại tầm mắt từ bên ngoài cửa sổ.

Chàng đặt chén rượu giữa hai ngón tay xuống rồi cất giọng bực dọc, “Sao hửm, không lẽ lúc thường ta thiếu kiên nhẫn ư?”

Tang Phụng thoáng ngẫm nghĩ mới nói, “Thông thường ngài không để tôi nói một hơi dài như vậy.”

Thật ra cũng không phải không để người khác nói một hơi dài như vậy, chẳng qua xưa giờ chàng hiếm khi đặt câu hỏi nên tất nhiên người khác cũng không giải thích hay kể chuyện gì một mạch, nói đến đâu chỉ dừng câu chuyện đến đó mà thôi.

Ô Hành Tuyết xoay chén rượu chứ không nói gì.

Mỗi khi ai khác nhắc đến Tiêu Phục Huyền, chàng vẫn luôn muốn nghe ngóng nhiều hơn một tí. Tuy vậy, chàng cũng không thể hiện ra ngoài mặt, đến cả hai đứa ngốc... hai tiểu đồng tử đi theo chàng ngày đêm mà cũng không nhận ra, không ngờ hôm nay lại tình cờ để Tang Phụng phát hiện chút manh mối.

Đến bản thân Ô Hành Tuyết cũng hơi ngỡ ngàng.

Có đi ầu, chàng vẫn cảm thấy chuyện này thiết nghĩ cũng thường thôi, dù gì họ cũng có một câu chuyện xưa kia mà. Chàng bèn nói với Tang Phụng, “Dù gì cũng là Thiên Túc, nghe các người kể nhi ầu vậy nên ta cũng thấy hơi tò mò lây.”

Tang Phụng gật gù, lòng bảo *cũng phải thôi*.

***

Vậy nhưng Tang Phụng không biết rằng đêm hôm ấy, Linh Vương “chỉ thấy hơi tò mò” không dành thời gian nghỉ ngơi mà khoác áo mỏng ra ngoài.

Hai tiểu đ ồng tử theo bước mà thắc mắc không thôi. “Tâu đại nhân, hôm nay chúng ta đi đâu thế ạ?”

Đại nhân nhà chúng nhạt giọng trả lời, “Đi dạo chút thôi.”

Tiểu đ ồng tử “Ồ” lên.

Nhưng chúng không ngờ lần đi dạo này lại dạo hết một nửa Tiên Đô. Mà đại nhân nhà chúng đi thẳng băng băng có mục đích chứ nào có “dạo” ở đâu.

Mãi đến khi Ô Hành Tuyết dừng chân bên một cây c ầu ngọc bích và dõi mắt trông về toà cung phủ bên kia rãnh nước quanh co, tiểu đ ồng tử mới nhận ra chuyến đi này quả thật là có chủ đích.

“Tâu đại nhân, đó là nơi nào thế ạ?” Tiểu đ ồng tử không hiểu lắm nên nhìn theo ánh mắt chàng về hướng kia, rồi đưa nào cũng run c ầm cập. “Bên đó âm u quá.”

Ô Hành Tuyết nói, “Hai đứa nhóc các người ngậm miệng được không?”

Tiểu đ ồng tử mím môi, nức ậm ừ hai tiếng, tỏ vẻ đã ngậm chặt miệng.

Ô Hành Tuyết mỉm cười rồi nhanh chóng thu vén sắc mặt, bấy giờ mới nhỏ giọng trả lời, “Toà cung phủ đó tên là Nam Song Hạ.”

Không biết cái tên đó có sẵn hay do Tiêu Phục Huyền đặt, và cũng không biết vì sao y lại dùng cái tên như vậy.

Trước đây, Ô Hành Tuyết chưa từng đến chỗ này, nên không hề hay biết nơi này về đêm lại âm u đến thế, âm u đến mức không giống như đang ở trên Tiên Đô.

Mà khi nhìn kỹ, có thể thấy bên trong phủ có ánh đèn dầu. Ngặt nỗi ngọn đèn dầu đã bị che khuất sau màn sương mù xám xịt và lạnh lẽo, nhìn từ đằng xa thấy sao leo lắt mù mờ.

Tang Phụng có nói chỗ này đã tốt lên nhiều trong vài năm trở lại đây. Nói thế, thật khó lòng tưởng tượng nơi này trông ra sao lúc Thiên Túc vừa chuyển đến.

Nó quá chi... quá chi là quanh quẽ.

***

Sớm hôm sau, Tang Phụng vừa đến Lễ các đã thấy một bóng người đứng chờ phía trước, người ấy dáng cao đĩnh đạc như ngọc.

Tang Phụng cực lực dụi mắt, hồi lâu sau mới thốt, “Linh Vương đại nhân? Sao ngài lại ở chỗ này?”

Anh ta nhấp miệng lẩm bẩm tính giờ, đoán thế nào cũng không biết tại sao người không thích thăm hỏi người khác như Linh Vương mà lại đứng trước cửa Lễ các chờ mình.

Suốt ngày hôm đó, Tang Phụng cảm thấy mơ màng lâng lâng.

Linh Vương chủ động tìm đến Lễ các ắt có việc khẩn cấp gì đó?

Không ngờ, anh ta mời Linh Vương vào trong rãnh hán huyền cả buổi mà không hề thấy đề cập đến “có việc” gì cả mà chỉ đơn thuần là ngổn ngoảng nói chuyện phiếm.

Việc đó làm Tang Phụng ngờ ngác ngỡ ngàng, phải tự nhéo đùi xem thử thế nào vì cứ thấy chuyện này sai sai ở đâu.

Sau khi uống cạn hai bầu rượu, những mối nghi ngờ đã được ném sang một bên, hai người tiếp tục nói chuyện trên trời dưới đất.

Bản chất Tang Phụng thuộc dạng ma ma tổng quản thích lo toan, Lễ các còn chuyên trông coi mấy chuyện linh tinh, kể ra một phát là nói liền một hơi, mồi thêm hai câu sẽ dễ dàng chuyển đề tài sang hướng mà ai đó muốn nói đến.

Khi Tang Phụng nói tới ba chữ “Nam Song Hạ”, Ô Hành Tuyết mỉm cười cần chén rượu, lòng nghĩ *cuối cùng cũng nhắc tới, thật mệt chết ta.*

Chàng tiếp lời Tang Phụng, vờ như vô tình nhắc tới, “Thế thì... Thiên Túc sống ở cái chỗ sát khí ngất trời như vậy, ngày thường cũng không mấy ai ghé qua, trong phủ chẳng có hơi người. Thế các vị đây đưa đờng tử qua chỗ y một lần không được rồi thôi luôn hả?”

Tang Phụng: “...”

Nói thật thì nói thật thôi, nhưng không biết vì lý do gì mà anh ta không dám tỏ lời đờng tình, giống như là *ừ* một câu thôi thì trách nhiệm đổ lên đầu Lễ các chỗ họ ngay vậy.

Một lúc lâu sau, anh ta ậm ờ đáp “À” rồi bảo, “Biết làm sao bây giờ? Với tính tình của Thiên Túc thì tôi cũng bó tay.”

Ô Hành Tuyết tức giận nói, “Ta cũng bảo không cần mà chú vẫn cù cưa tới chỗ ta mấy lần đấy thôi? Không cố gắng thêm được hả.”

Tang Phụng: “Tôi cố lắm rồi, thậm chí còn liều mạng nhờ Mộng Cô cố giúp một lần.”

Ô Hành Tuyết: “Hừm? Cố thế nào?”

Tang Phụng gãi mặt, ra vẻ như đau quai hàm dữ lắm. “Tôi nhờ Mộng Cô thử dùng mỹ nhân kế.”

Ô Hành Tuyết: “...”

Linh Vương nín thình, nhưng Tang Phụng tự khai tiếp, “Sau đó Mộng Cô nói với tôi là nếu còn đưa ra mấy tối kiến chán sống như vậy nữa thì sẽ làm thịt tôi tại chỗ.”

“Tiểu đồng nhà chú ai cũng tác phong như thế à?” Linh Vương bất chợt hỏi.

Thật ra chàng muốn hỏi “đều rập khuôn” hay sao, nhưng nể mặt Tang Phụng nên không huých toẹt ra.

Tang Phụng hờn nhiên không hay biết, gật đầu nói, “Đúng vậy, tất cả đều rất hiểu chuyện.”

Linh Vương nói, “Vầy đi, mai chú dẫn vài đứa đến chỗ ta.”

Tang Phụng ngạc nhiên. “Để làm gì? Linh Vương đại nhân muốn nhận những tiểu đồng đó à?”

“Không,” Linh Vương khẳng định chắc nịch, sau đó nói tiếp, “ta giúp chú chỉnh trang một chút, xong chú đưa bọn họ sang chỗ Thiên Túc.”

Tang Phụng rất nghi ngờ. “Có tác dụng không?”

***

Sự thật chứng minh, có tác dụng.

Chưa tới hai ngày, Lễ các đã gửi một bức thư đến Toạ Xuân Phong, trên thư viết đầy những lời ngợi ca có cánh, thấy rõ người viết vô cùng vui vẻ phấn chấn.

Tóm tắt một chút, nội dung bức thư đại khái thế này:

“Tôi nhận mười hai tiểu đồng về rồi thực hiện theo lời đại nhân chỉ dẫn, nhân lúc Thiên Túc không ở nhà mà đưa chúng vào trong sơn Nam Song Hạ rồi bỏ chạy. Hai hôm nay tôi chờ ở Lễ các nhưng những tiểu đồng kia hoàn toàn không bị gửi trả về. Nếu như là trước đây, một khi Thiên Túc hễ phủ, chắc chắn trong thời gian một chung trà thôi là mấy tiểu đồng tử đó xếp hàng nghiêm túc quay về ngay rồi. Đến Mộng Cô cũng hết hồn, lần đầu tôi được chiêm ngưỡng cảm xúc đó trên mặt cô nàng đấy, không biết đại nhân đã làm sao hay thế?”

Tiểu đồng tử đọc to bức thư với giọng vô cùng truyền cảm, đoạn ngửa đầu lên hỏi, “Tâu đại nhân, có cần hễ đáp không ạ?”

Ô Hành Tuyết nói, “Không cần, xong việc là được.”

Tiểu đồng tử lại hỏi, “Vậy đại nhân đã làm cách nào thế ạ?”

Đại nhân không chút niệm tình: “Nhóc đoán xem.”

Tiểu đồng tử: “...”

***

Kết quả là, hai tiểu đồng tử còn chưa kịp đoán thì đáp án đã tự tìm đến cửa.

Đêm hôm đó, Ô Hành Tuyết dựa đầu bên trường kỷ, tay xếp giấy tính hoá thành thứ gì ồn ào chút đỉnh thì chợt nghe tiếng mấy tiểu đồng tử lạch bạch chạy vào bẩm báo, “Tâu đại nhân! Bên ngoài phủ có người ạ.”

Ô Hành Tuyết hơi ngạc nhiên.

Bởi nhìn chung, nếu có người bên ngoài Toạ Xuân Phong thì chàng nên cảm nhận được. Chúng tiên Tiên Đô muốn âm thầm xuất hiện dưới mắt chàng nói thật là không dễ dàng gì, cho dù hiện tại chàng đang thơ thẩn thiếu tập trung nên không ngưng thần tự khí đi nữa.

“Ai vậy?” Ô Hành Tuyết ngẩng thẳng dậy.

Tiểu đồng tử chưa kịp trả lời đã thấy áo bào tuyết trắng lướt qua trước mặt mình. Ánh mắt nó loáng nhoè một cái, khi nhìn lại đã thấy Linh Vương nhà mình biến mất tầm khỏi trường kỷ, và ngoài sân vườn lại xuất hiện thêm một bóng người.

Ô Hành Tuyết lười ra cửa nên chỉ khoác áo vào rồi nhảy ra từ khung cửa sổ.

Bóng chàng tưởng chừng hoàn toàn tan vào sương đêm, trong một nháy mắt còn bên cửa sổ, nháy mắt tiếp theo đã đến cổng sân của căn phủ.

Chàng thoáng lướt nhìn bên ngoài.

Bên hông cửa Toạ Xuân Phong có treo những dải đèn rất dài, sáng ngời nơi nơi, trông có đôi phần tương tự dải đèn trên khu chợ Lạc Hoa Đài. Ánh sáng từ những dây đèn đan xen vào nhau thành từng mảng lớn, nhìn vào có thể cảm nhận được sự sôi động rộn ràng.

Một bóng người rất cao tựa lưng vào tường, tay ôm kiếm đứng dưới ánh đèn, đôi mắt buông hồ chờ tiểu đồng tử vào thông báo.

Đó là Thiên Túc thượng tiên Tiêu Phục Huyền.

Ô Hành Tuyết ngần người. “Sao ngài lại tới đây?”

Ít có ai ghé đến Toạ Xuân Phong chỗ chàng, mà ghé giờ này thì càng ít. Đẳng này người tới còn là Thiên Túc thượng tiên không ưng giao thiệp thì càng quá ư là hiếm thấy.

Thiên Túc liếc mắt sang phía chàng, không trả lời mà xoay nhẹ thanh kiếm trong tay, gõ bao kiếm vào góc tường phía xa hơn, môi mấp máy, “Đi ra.”

“?”

Ô Hành Tuyết hơi khó hiểu, bèn đưa mắt nhìn về phía bao kiếm.

Chàng thấy sau khi Tiêu Phục Huyền gõ xong, một đám tiểu đồng tử cao chưa tới đùi Ô Hành Tuyết cúi gằm đầu, xếp thành một hàng dài bước ra

khỏi góc tường và chầm chậm đi tới trước mặt mình.

Tiêu Phục Huyền hững hờ nói, “Quen mắt không?”

Ô Hành Tuyết: “...”

Quá quen.

Khỏi cần đếm Ô Hành Tuyết cũng biết có tổng cộng mười hai tiểu đồng tử đang xếp hàng, đây là những người Lễ các đưa sang cho Tiêu Phục Huyền. Mấy tiểu đồng tử này đều bị chàng xử lý qua một chút nên tất nhiên là quen rồi.

Linh Vương nhủ thầm trong lòng *không xong rồi, bộ dạng này không phải tới làm khách thăm hỏi.*

Thật vậy, Thiên Túc hất cằm về phía nhóm tiểu đồng tử đó, nghiêm giọng nói, “Có người nói nếu Lễ các đến tìm ta thì khi đó tính số cũng không muộn.”

“Ta đi làm việc bên ngoài, vừa quay về Tiên Đô.” Trên người y còn đượm hương vị gió sương của nhân gian, sau khi đứng thẳng người dậy từ ven tường, y nhắc kiếm vén sợi dây đèn dài lên rồi cất giọng hững hờ, “Giờ đến tính số có muộn không?”

Chương 56: Vị khách

Tính số??

Ô Hành Tuyết lặng thinh một lát, thốt, “Muộn.”

Sau đó móc liềm ngón tay, cổng lớn phủ Toạ Xuân Phong đóng sầm lại.

Hai tiểu đồng tử ton hót chạy lại, dừng bước bên cạnh chân Ô Hành Tuyết. “Dạ?”

Hai đứa bọn chúng đã chuẩn bị tâm lý tiếp khách rồi, nào có ngờ thấy cửa chính đóng kín bưng. Còn đại nhân nhà mình khoác áo bào và khoanh tay dựa lưng vào cửa, còn vị khách...

Vị khách vậy mà bị nhốt bên ngoài cửa.

Tiểu đồng tử vừa há mồm ra đã thấy Ô Hành Tuyết đưa ngón trỏ lên môi, làm thành tư thế “suyt” với bọn chúng.

Chúng tức thì hạ thấp giọng, hỏi nhỏ, “Thưa đại nhân, sao phải đóng cửa chốt khoá vậy ạ?”

Ô Hành Tuyết giữ giọng chậm rãi, trả lời, “Giữ mệnh.”

Tiểu đồng tử: “?”

Hai tiểu đồng tử đưa mắt nhìn nhau, càng hiếu kỳ hơn. “Ai tới vậy ạ?”

Ô Hành Tuyết: “Thiên Túc thượng tiên.”

Tiểu đồng tử hiểu ra ngay. “Ồ”

Đứa nhỏ còn chớp chớp mắt. “Thiên Túc đại nhân tới đây làm gì?”

Ô Hành Tuyết nói, “Tìm ta đánh nhau.”

Tiểu đ ông tử: “...”

Tiểu đ ông tử thắc mắc không thôi, hỏi tiếp, “Thưa đại nhân, ngài đã làm gì mà Thiên Túc đại nhân muốn tìm ngài đánh nhau vậy ạ?”

Ô Hành Tuyết nghĩ thầm *ôi thôi chuyện dài lắm.*

Chàng ngoắt tay với hai tiểu đ ông tử, hai đứa nghe lời bước lại gần với nét mặt nghiêm túc như đang muốn nghe “bí mật nghiêm trọng” này là gì.

Ô Hành Tuyết không mở miệng nữa mà gõ lên trán hai đứa nhóc một chút.

Tiểu đ ông tử ôm lấy đầu, thấy bên trong kêu “ù ù” như bất chợt bước vào một cảnh giới khác — dù cho đại nhân nhà chúng không há miệng thì chúng vẫn có thể nghe thấy lời chàng.

Đại nhân nhà chúng nói, “Ta xét thấy tiểu đ ông tử ở Lẽ các giống như lão đ ông tử, thiếu sinh khí, đã vậy còn nói gì nghe này quá mức, nên mới chỉnh lại chúng một chút.”

Chỉnh thế nào?

Cũng đơn giản thôi, nhưng nói ra thì hơi nguy hại một tí...

Chàng vẫn thường hay biến giấy trắng thành con hát khoa chiêng gõ trống bên cạnh trường kỹ để xướng tu ồng. Nội dung tu ồng là gì cũng được, quần lại cũng là mấy vở năm xưa từng xem trên những con phố bên dưới Lạc Hoa Đài — nào là yêu hận tình thù, sinh ly tử biệt, tốt có xấu có tạp nham đủ kiểu, nhưng bất kể là loại nào thì cũng đều vô cùng náo nhiệt.

Sau khi Lẽ các đưa mười hai đ ông tử kia đến Toạ Xuân Phong, chàng đã dùng chút tạp kỹ của mấy con rối giấy con hát lên người bọn đ ông tử...

Nói chung cũng đều là giấy, bản chất như nhau mà.

Tiêu Đổng tử hỏi, “Cho thêm mấy cái đó lên người thì sao ạ?”

Thì có sinh khí, giống như người sống chứ sao.

Giấy còn được phủ một lớp bảo vệ, không mất đi linh khí kể cả khi t ần tại lâu trong môi trường nhiều sát khí.

Nhưng Ô Hành Tuyết đã chọn điếm máu chốt nhất để trả lời, “Chúng sẽ thích diễn, khóc da diết luôn.”

Tiêu Đổng tử: “...”

Tiêu Đổng tử trơ mặt ngọc, rõ ràng không hiểu tại sao cần phải “khóc da diết” để làm gì, nhưng Ô Hành Tuyết tự hiểu rõ mình đã gây ra cơ sự gì...

Với các tiêu Đổng tử từ Lễ các trước đây, nếu Thiên Túc thượng tiên nói “Không cần, các người tự đi về đi” thì bọn chúng sẽ răm rắp nghe theo mà quay trở về Lễ các.

Nhưng mấy đứa này đã được Ô Hành Tuyết chỉnh lại, giờ Thiên Túc thượng tiên mà nói “Đi về Lễ các đi” thì đảm bảo chúng nó sẽ nắm chặt vạt áo choàng y mà tuôn một tràng lệ tới sông cạn đá mòn.

Tiêu Đổng tử: “...”

Chúng nín thinh suy nghĩ rồi hỏi, “Nếu đã khóc, vậy mấy tiêu Đổng tử đó có bị chém không?”

Ô Hành Tuyết “Ồm” rồi đáp, “Không đâu.”

Tiêu Đổng tử lại hỏi, “Tại sao?”

Ô Hành Tuyết thả nhẹ giọng, “Vì Thiên Túc đại nhân rất mềm lòng.”

Tiêu Đổng tử nhớ tới phong thái lạnh băng của Thiên Túc mà cảm thấy khó tin gì đâu. Người đó mà nổi tám cái sào tre cũng chưa tới gần chữ “mềm lòng” được ấy chứ.

***

Thật ra, không riêng hai tiêu đ ồng tử này mà đại đa số người trên Tiên Đô đều nghĩ vậy, bao gồm cả Lễ các.

Trong lúc Thiên Túc thượng tiên dắt tiêu đ ồng tử đến Toạ Xuân Phong tính số, bên phía Lễ các đã biết ân huệ này của Linh Vương —

Mộng Cô kẹp một tấm bùa truyên tin trong tay và huơ ph ần phật trước mặt Tang Phụng. Tang Phụng né đi một chút để tránh bị bùa đập vô mặt, đ ồng thời nói theo thói quen, “Chuyện gì vậy? Xin lỗi, là tại tôi.”

Mộng Cô: “...”

“Ông sai cái gì,” Mộng Cô ném lá bùa qua chỗ anh ta. “Tôi mới nghe được đây.”

Tang Phụng: “Nghe được cái gì?”

Mộng Cô tặc lưỡi. “Lý do vì sao Thiên Túc không đuổi đám đ ồng tử về Lễ các chúng ta đây.”

Tang Phụng gật đầu lia lịa. “À à, chuyện này ấy à.”

Anh ta vừa nhớ ra chuyện này thì mặt còn chưa với sự hớn hở. Thế nhưng thấy nét mặt phức tạp của Mộng Cô thì nhanh chóng trấn tĩnh lại. “Sao thế? Chuyện này không phải chuyện tốt à.”

Mộng Cô cười gằn hai tiếng.

Tang Phụng tức thì sốt sắng, “Này, làm ơn tha cho tôi đi, đừng úp mở như vậy nữa. Trông bà như vậy tôi cũng rồi theo đây này, chẳng an tâm chút nào cả.”

Mộng Cô nói, “Theo những gì tôi nghe được thì sớm tối hôm qua, Thiên Túc đại nhân có quay về Tiên Đô và thấy đám đ ồng tử được gửi sang đó.”

Tang Phụng: “Rồi sau đó sao?”

“Sau đó muốn trả chúng nó về Lê các.”

“Vậy tại sao không trả về?”

Nét mặt Mộng Cô lập tức trở nên khó tả, cô nàng nói, “Nghe đâu Thiên Túc vừa kêu chúng nó quay về Lê các thì mười hai tiểu đồng tử kia nhao nhao lên cực kỳ thương tâm, mỗi đứa hùa nhau nắm một góc áo choàng của Thiên Túc —”

Tang Phụng: “?”

“— chúng nó bọc kín người Thiên Túc rồi òa khóc nức nở, khóc da diết thể lương, ruột gan đứt lìa từng khúc.”

Tang Phụng: “?”

“Mà có hai đứa kỳ quặc hơn cả, đã ngửa mặt lên khóc chứ chẳng chịu đứng yên thì chớ, còn khóc tới mức suýt ngã chổng vó ra sau. May mà có kiếm khí đỡ lên lưng nên mới đứng vững được.”

Tang Phụng: “???”

Anh ta đâm chiêu một hồi mới hỏi, “Rồi có chết không?”

Mộng Cô: “... Ai chết?”

Tang Phụng: “Hai cái đứa bị kiếm khí chọt vào ấy có bị biến lại thành bùa ngay tại chỗ không?”

Mộng Cô: “Không có.”

Cuối cùng, Tang Phụng cũng thấy chuyện này có hơi lố.

Nghĩ một chút, anh ta hỏi tiếp, “Bà nghe tin ở đâu vậy?”

Quá lố, không thể tin được.

Mộng Cô nói, “Tiên sứ Linh đài tình cờ ghé ngang qua đây, thấy được tình cảnh nhưng sợ bị vạ lây nên trốn về.”

Tính tình các tiên sứ Linh đài đa phần đều theo Tiên thủ Hoa Tín nên sẽ không nói nhăng nói cuội.

Tang Phụng tin chắc lắm rồi, nhưng vẫn cố gắng níu kéo một chút, “Có thấy rõ không? Có khi nào nhìn nhầm không?”

Mộng Cô: “Không nhầm, lúc đó cậu ta còn nghe được Thiên Túc hỏi đám đờng tử một câu với nét mặt vô cảm.”

Tang Phụng: “Hỏi cái gì?”

Mộng Cô: “Y hỏi ‘Ai dạy các người cái trò này, Lễ các à?’, nhưng mấy tiểu đờng tử đó khóc tê tái, sụt sướt tới thở còn không nổi chứ nói gì đến trả lời. Nghe đâu Thiên túc đứng đờ ra đó một lúc lâu rồi mới thổi một luồng kiếm khí, quét toàn bộ đám nhóc đó vào Hường Dương các trong Nam Song Hạ.”

Tang Phụng: “... Sau đó sao nữa?”

Mộng Cô: “Sau đó nghe nói Thiên Túc lại nhận thiên chiếu mới, ắt là có chuyện cần giải quyết nên quay xuống nhân gian. Mới vừa về Tiên Đô đây thôi.”

Tang Phụng nghe xong thì tái me tái mét mặt mũi, một lúc lâu sau mới nói, “Chết tôi rồi.”

Anh ta nghĩ đến khung cảnh đó mà thấy giống như lưới kiếm chữ “Miễn” của Thiên Túc sắp sửa kè sát bên cổ mình tới nơi.

Nếu Thiên Túc đã quay về Tiên Đô, giờ muốn giữ mệnh thì hẳn nên tự mình đến xin lỗi mới được.

Nghĩ vậy, Tang Phụng cũng không màng đêm khuya mà hối hả chạy tới Nam Song Hạ. Không ngờ khi tới nơi rồi chỉ thấy cả toà cung phủ vắng

lặng không một tiếng động và cũng không thắp một ngọn đèn.

Anh túm lấy một tiên sứ tuần du về đêm để hỏi, “Có thấy Thiên Túc đại nhân về phủ chưa?”

Tiên sứ đáp, “Về rồi, nhưng vừa về đã đi tiếp rồi ạ.”

Tang Phụng ngạc nhiên. “Đi đâu vậy?”

Tiên sứ nói, “Đi về phía Toạ Xuân Phong thì phải.”

“... Giờ này, đi tới Toạ Xuân Phong?”

“Đúng vậy.”

Tang Phụng vừa thắc mắc mà vừa không còn cách nào khác phải chuyển hướng chạy sang Toạ Xuân Phong.

Thế mà khi đến đây, anh ta không dám bước vào... bởi vì anh ta thấy Thiên Túc thượng tiên đang ôm kiếm đứng trước cửa Toạ Xuân Phong.

Kỳ lạ ở chỗ cửa chính đang đóng kín.

Mà kỳ lạ hơn nữa là Thiên Túc thượng tiên đã bị đóng kín cửa rồi nhưng chỉ cúi đầu, dường như đang nói chuyện với ai phía sau cánh cửa, thoạt nhìn có vẻ không vội bước vào mà cũng không tính rời đi.

Bầu không khí trở nên ảo diệu khôn tả.

Lẽ ra Tang Phụng phải bước tới, nhưng mà anh ta lại lặng lẽ lui bước và tránh đi thật xa.

***

Người bên trong Toạ Xuân Phong cũng không biết sự dẫn đo của Tang đại nhân ở nơi xa.

Khi đó, hai tiểu đồng tử đang vẫn còn chìm trong dư âm của “bí mật” mà đại nhân nhà nó nói: Chuyện là Linh Vương nhà chúng táy máy vào tiểu đồng tử của Thiên Túc.

Bọn chúng cũng không biết rốt cuộc ở Tiên Đô này ai có năng lực cao hơn và ai mạnh hơn. Thế nhưng khi ngẩng đầu nhìn thấy dáng người mảnh khảnh điển trai của đại nhân nhà chúng, rồi nhớ tới Thiên Túc tới tính số bên ngoài cửa, chúng suy ngẫm một hồi và thành tâm khuyên nhủ, “Đại nhân ơi, chúng ta chạy đi.”

Linh Vương đại nhân tựa lưng vào cửa, bật cười khanh khách. “Cũng phải, mấy đứa chạy trước đi, ta bọc hậu cho.”

Tiểu đồng tử: “Sao vậy ạ?”

Linh Vương nói, “Nhớ đâu Thiên Túc đại nhân muốn san bằng Toạ Xuân Phong thì ta còn có thể ra kiếm chặn một chiêu, xem như cũng đỡ hơn hai đứa một chút.”

Tiểu đồng tử hít vào một hơi. “Hứ, san bằng Toạ Xuân Phong? Thiên Túc đại nhân giận đến mức đó sao?”

Linh Vương nói, “Chà, không biết nữa.”

Thứ nhất là chàng không hạ cấm chế, thứ hai là không truyền âm. Hai người chỉ đứng cách nhau một cánh cửa, nên dù tiếng nói có thấp tới cỡ nào đi nữa thì cũng là giọng chọc con nít, hẳn nhiên vị bên ngoài cửa nghe không trượt phát nào.

Sau khi hăm dọa tiểu đồng tử xong, chàng tựa lưng vào cửa cười ngặt nghẽo.

Bất chợt nghe tiếng Tiêu Phục Huyền vang lên từ bên kia cửa ngọc, “Chơi vui không?”

Dường như người nọ cũng tựa vào cửa, giọng trầm thấp truyền qua lớp cửa bằng ngọc, thoáng như gần kề.

Ô Hành Tuyết vò vò tai mình.

Tiêu Phục Huyền lại nói, “Đường đường là Linh Vương.”

Y gọi tên của Ô Hành Tuyết xong thì lặng thinh một hồi.

Ô Hành Tuyết chờ nghe câu kế tiếp, nhưng chờ mãi không thấy gì.

Đối phương như đang cân nhắc mà chưa tìm ra được từ thích hợp. Sau một lúc sau, giọng Tiêu Phục Huyền mới truyền đến qua rãnh hở trên cánh cổng chính bằng ngọc.

Y lướt bỏ hết những từ khác và nói tiếp, “Lĩnh giáo.”

Ô Hành Tuyết hỏi, “Lĩnh giáo chuyện gì?”

Tiêu Phục Huyền nói, “Đạo đài khách đóng cửa không gặp.”

Ô Hành Tuyết ôn tồn nói, “Thiên Túc đại nhân mang kiếm đến cửa nhà, thậm chí còn không cười xã giao mà sao mong chờ đạo đài khách gì ở chỗ ta? Ngài đến tìm ta để tính sổ chứ có phải để làm khách đâu.”

Chàng vốn tính trêu đùa cho vui, cánh cửa này cũng không đóng thật, trốn cũng không phải trốn thật. Thế nhưng khi vừa dứt lời này, chàng chợt thoáng dừng lại.

Cảm giác xúc động và tiếc nuối như khi nói chuyện với Tang Phụng lại nhói lên trong tim.

Chúng tiên trên Tiên Đô thật đông đảo, cho dù là người chẳng hề quan hệ gì cũng chỉ cần mang một vại rượu mới là có thể ghé thăm, qua hai lần làm khách đã có thể gọi nhau hai tiếng tiên hữu.

Vậy mà chàng với người bên kia cửa có quan hệ đậm sâu, mà muốn vào cửa còn cần một cái có “tính sổ”.

Vừa mới còn cười, chàng bất chợt chẳng còn tâm trạng trêu người nữa.

“Nhóc con,” Ô Hành Tuyết lia mắt nhìn hai đờng tử đứng trước cửa.

Hai tiểu đờng tử ngược mắt nhìn chàng.

“Tránh ra một chút,” Ô Hành Tuyết nói.

Tiểu đờng tử không hiểu nguyên do, nhưng vẫn ngoan ngoãn nép mình ra khỏi cánh cửa.

Ô Hành Tuyết thấy chúng đã né sang một bên, lại nhích ngón tay một cái, cánh cửa ngọc thạch khép kín lần nữa rộng mở.

Mười hai tiểu đờng tử còn đang tũ thân đứng gom thành một đống, nét mặt lầm lì oan ức như đang sắp “bị đuổi đi” tới nơi. Tiêu Phục Huyền vẫn đang ôm kiếm đứng dưới ánh đèn treo dài, gật gù khe khẽ.

Người nọ dường như không ngờ chàng lại bỗng dưng mở cửa, khi ngược mắt còn thoáng sững sờ.

Ô Hành Tuyết giữ nguyên nét mặt, trông không lộ vẻ gì y hệt lúc trước, trong mắt còn đượm nét cười. Chàng định bảo, “Thôi, không làm khó dễ Thiên Túc đại nhân nữa. Ngài muốn tính số thế nào thì cứ nói, ta sẽ nghe”.

Ngờ đâu Tiêu Phục Huyền đã mở miệng trước.

Không có tấm vách cửa ngọc thạch ngăn cản, giọng y nghe vào lành lạnh tương tự nhưng lại có phần phầm trầm thấp hơn sương đêm.

Người ấy lắng lắng một lúc rồi nói, “Ta cũng có thể tới làm khách.”

Chương 57: Kinh quan

Mười hai tiểu đồng tử vừa nghe hai chữ “làm khách” thì mắt sáng rỡ lên —

Làm khách thì được nha!

Làm khách tức là không muốn đuổi tụi nó đi rồi á!

So với hành vi của vị đại nhân nào đó, đàn nhóc con này xem chừng còn... sống động hơn người sống. Thậm chí không thua gì con hát thành tinh.

Vừa thấy chúng nó âm u như mây đen mịt mù mà loáng cái đã lập tức cười toe toét đến cong cả đôi mắt.

Tiêu Phục Huyền vừa không để ý một chút, mười hai tiểu đồng tử này liền mất tăm không một tiếng động.

Khi gương mặt lên lên nửa thì thấy bọn chúng xếp thành hai hàng trước hai bên cửa Toạ Xuân Phong, mỗi bên đứng sáu đứa rất mực nghiêm trang, chúng vừa chấp tay vừa cất giọng non nớt, “Bẩm đại nhân, xin mời —”

Tiêu Phục Huyền: “...”

Ô Hành Tuyết lẳng lặng nghiêng mặt đi, thấy dường như mình táy máy hơi lố tay r ấ.

Còn hai nhóc tiểu đồng tử nhà chàng trợn mắt còn to hơn, một hồi lâu sau mới ngẩng mặt lên nói, “Thưa đại nhân, đây là —”

Chúng nó còn chưa dứt lời, ngón tay Ô Hành Tuyết đặt sau lưng đã di chuyển.

Hai nhóc con kia đang tính nói “đây là ‘hoạt bát, ưa diễn’ theo lời ngài đấy ạ?”, nhưng lời ra khỏi miệng đã bị biến thành “đây là đờng tử nhà Thiên Túc đại nhân đấy ạ? Ồ!”

Tiểu đờng tử: “...”

Hai đứa cúi đầu sờ sờ miệng, thấy cái cửa này bị ma ám rồi.

Ô Hành Tuyết liếc cái đỉnh đầu của hai nhóc, nhủ thầm trong bụng *hai đứa này cái gì không biết chứ khoản bán đứng chủ nhân thì số dách.*

Mà còn thích bán đứng trước mặt đúng một người...

Hai đứa bây đổi người khác không được hả?

May mà Tiêu Phục Huyền cũng mãi đặt sự chú ý trên thân mười hai nhóc đờng tử đang đứng xếp hàng trước cửa rồi nên dường như không hề nhận ra sự náo động bên này.

Ô Hành Tuyết cảm thấy an tâm hơn.

Mười hai tiểu đờng tử chấp tay hành lễ cả buổi mà không thấy chủ nhân nhà mình nhúc nhích, bèn nhao nhao ngóc đầu lên và hô, “Thưa đại nhân?”

Ai ngờ vừa ngóc đầu lên đã thấy gương mặt chết lặng của đại nhân nhà mình.

Tiểu đờng tử lẳng lặng cúi gằm mặt xuống, tặng cho Thiên Túc hai mái đầu sáng láng.

Ô Hành Tuyết hoàn toàn quên mất mình chính là đầu sỏ phạm tội, mãi mê nhìn cuộc vui mà cười tít cả mắt.

Chàng nói với Tiêu Phục Huyền, “Nếu còn không vào cửa thì bọn chúng lại diễn thêm một tuồng nữa bây giờ.”

Vừa dứt lời, chàng đã thấy một làn gió phất qua trước mũi, chớp mắt liền thấy Tiêu Phục Huyền đứng bên trong sân Toạ Xuân Phong.

Ô Hành Tuyết mỉm cười đóng cửa và sai bước vào trong.

Tiêu Phục Huyền bước bên cạnh người chàng, thả lỏng một bên vai.

Chỉ cách vài bước chân thế thôi mà Ô Hành Tuyết đã cảm nhận rành rành lời người trên Tiên Đô thường nói — dù Thiên Túc thượng tiên có im lặng vẫn tạo ra cảm giác tởn tởn tại rõ rệt lạ thường.

Trước cửa nhà có treo một tấm màn sương thật dài, hai tiểu đồng tử đã nhuần nhuyễn công việc, tức tốc chạy đến vén màn sương sang hai bên.

Ngờ đâu giữa khi vị khách nhân vén rèm bước qua thì bỗng dừng bước, đứng gần kêchàng và quay đầu sang, hé miệng hỏi, “Những tiểu đồng tử sau lưng ta là bút tích của Linh Vương?”

Giọng người nọ thật thấp, dù đang hỏi chuyện nhưng lại trầm trầm hạ thấp điệu, không hề mang dáng dấp của lời thắc mắc mà giống với một câu trần thuật hơn.

Linh Vương phủ nhận ngay, “Không phải.”

Tiêu Phục Huyền nhướng mày.

Linh Vương lại nói, “Ta dây vào đồng tử của ngài làm gì.”

Tiêu Phục Huyền không cử động, chỉ nhìn chàng một lúc lâu mới gật đầu.

“À, thế à,” chất giọng trầm thấp vang lên, còn người đã bước vào bên trong.

Không biết có gì mà Ô Hành Tuyết cứ thấy ba chữ này sao mà có ẩn ý sâu xa. Thế nhưng nhìn qua, gương mặt Thiên Túc vẫn thờ ơ không tỏ rõ cảm xúc, chẳng có vẻ như y định làm gì cả.

Hắn là chàng cả nghĩ rồi.

Rủi thay chẳng bao lâu sau, chàng đã phải âm thầm nuốt ngược những lời này trở lại.

Không phải chàng cả nghĩ, chính xác là chàng nghĩ chưa thông...

Thiên Túc thượng tiên nào có ghé qua làm khách, y đến đây chơi chàng một võ thì có...

Chàng sai tiểu đồng tử dâng rượu lên và rót một chung đầy cho Tiêu Phục Huyền. Người nọ nâng ly vô cùng khảng khái, dốc một lần cạn chung. Tiếp đó mới cất giọng lạnh lạnh với tiểu đồng tử đứng bên cạnh, “Rượu ngon, đến tạ đi.”

Ô Hành Tuyết đang cầm chung rượu, còn chưa kịp hiểu “đến tạ đi” là sao thì mười hai tiểu đồng tử kia đã ngoan ngoãn chủ động đứng xếp thành một hàng thẳng tắp, rần rập bước tới trước mặt chàng...

Tiểu đồng tử đứng đầu hàng cúi người thật sâu, chắp tay lạy chàng một lạy, nếu bổ sung thêm ba nén nhang thì không khác gì hành động “vái ông bà” trong từ đường dưới nhân gian.

Ô Hành Tuyết: “?”

Tiểu đồng tử lạy xong xuôi mới nói, “Cảm tạ Linh Vương đã khoan đãi!”

Cảm tạ xong, nó cong đít lên chạy.

Tiểu đồng tử đứng sau lưng nó bước lên trước, lạy tạ lễ với tác phong kiêu mẫu xong lại tiếp lời, “Cảm tạ Linh Vương đã khoan đãi!”

Kính tạ xong lại đổi sang đũa thứ ba.

Tiếp nữa là đũa thứ tư, thứ năm...

Một đợt cảm tạ liên tục mười hai lần.

Linh Vương còn chưa uống được nửa hớp rượu mà nhìn thôi đã ngà ngà say.

Nhưng hoá ra đó chỉ mới là khởi đầu.

Thiên Túc thượng tiên Tiêu Phục Huyền quả thật là một người kiệm lời, số câu nói tính ra không nhiều, rõ ràng là một vị khách lịch lãm và trầm tĩnh. Thế nhưng nhờ phước mười hai đũa đồng tử này mà Toạ Xuân Phong không có một giây bình yên.

Mười hai đũa đồng tử sợ Thiên Túc đại nhân không cần chúng nó nữa nên tích cực vận động cả một đêm. Ban đầu ra lệnh mới tuân lời, về sau thì không cần ra lệnh cũng tự hiểu ngầm —

Cụng ly với Linh Vương là phải cụng một lượt mười hai lần.

Rót rượu cho Linh Vương là phải có mười hai bầu rượu kính cần chờ sẵn, vừa cạn một ly là rót đầy ly khác, vừa uống hết lại rót đầy tiếp một ly.

Ngọc tử mới mới ủ dưới hầm rượu hơi nóng, uống vào nóng lây cả người, ngay lập tức bên cạnh chàng xuất hiện mười hai cây quạt phiến.

...

Đến hai tiêu đồng tử nhà Ô Hành Tuyết cũng không có cửa can thiệp. Lúc đầu, chúng còn cố chen chân vào giữa với ý đồ muốn cản sức công phá. Nhưng song quyền đấu không lại bốn tay, đằng này có đến tận hai bốn tay cùng lúc. Cuối cùng, hai nhóc tí cũng đành chào thua, chỉ đành ngoan ngoãn rút tay vào ống tay áo và nép mình sang một bên nâng hộ rượu nhắc hộ quạt.

Ô Hành Tuyết vừa ngoảnh đầu sang đã thấy cái dáng vẻ cầm quạt phiến phẩy phần phật của hai đũa nó, tức đến mức cười gằn.

Một nụ cười này ném bay sạch lễ nghi đãi khách gì gì.

Chàng đặt chung bạch ngọc lên mặt bàn rồi lên giọng, “Tiêu Miễn!”

Thuở đó, trên Tiên Đô gọi người nọ đầu kính xưng hai chữ “Thiên Túc”, bởi đây là tôn hào danh dự. Khi nói chuyện trực tiếp còn phải đặt thêm phụ

tố “đại nhân” chứ không một ai gọi thẳng họ Tiêu của y cả.

Đã vậy còn gọi với ngữ khí thế kia.

Trong hoàn cảnh bình thường, hành vi như vậy ắt đã bị liệt vào hàng “thất lễ”. Linh Vương ra đời từ thân mộc, được trời sinh trời dưỡng, có gọi tùy gọi đại thế nào cũng không mấy bận tâm. Nhưng Thiên Túc thì khác...

Trong lời người ta, Thiên Túc lạnh lùng và đanh thép, không thân thiện với mọi người, đoán chừng không thích bị “thất lễ”.

Nhưng người nọ nghe hai chữ “Tiêu Miễn” xong vẫn ngẩng đầu uống cạn chung rượu. Trái cổ lung lay theo động tác nuốt xuống, bấy giờ y mới dời mắt nhìn sang Ô Hành Tuyết và cất giọng trầm thấp, “Ừm.”

Ngọc tử rất dễ làm người tuý lụy, vậy mà người nọ đã uống khá nhiều nhưng ánh mắt vẫn sáng ngời như tinh tú giữa đêm đông quạnh quẽ.

“Linh Vương tức,” y nói.

Tiểu đồng tử vừa nghe rằng Linh Vương tức lên rồi, liền lập tức biến sắc, quay mặt ngược nhìn Ô Hành Tuyết. Không ai phẩy quạt nữa mà cả đám cứng đờ tại chỗ. Chẳng mấy lâu sau, ánh mắt tròn xoe đen láy như quả nho rơm rớm nước rồi tràn ra hai dòng nước mắt.

Ô Hành Tuyết: “...”

Mười hai tiểu đồng tử vây quanh người chàng, đưa nắm đũa kéo vạt áo choàng mạnh nhau bù lu bù loa, chàng nôn nóng không biết làm sao liền nhắm mắt lại...

Sau đó, quơ móng một phát nắm lấy Thiên Túc.

Thiên Túc thượng tiên vừa hoàn thành công việc dưới nhân gian, vận một thân trang phục tối màu thêu viền vàng khói trên cổ tay áo bó. Ngón tay thon dài của Linh Vương đang đặt bên trên càng tôn thêm sự khảng khiu

trắng trẻo. Thật khó lòng nhìn ra đây là đôi tay siết chặt lưỡi kiếm đang chém giết chẳng mấy may lưu tình.

Tiêu Phục Huyền rũ hờ ánh mắt xuống những ngón tay chàng, hồi lâu sau mới nâng mắt trở lên.

Ô Hành Tuyết mỉm cười đầy tao nhã, tiếp đến đột ngột rút tay về với nét mặt thần thờ. “Người đừng làm khách nữa. Mau dắt tiêu đừng tử trở về Nam Song Hạ đi.”

Khi đó, khuôn mặt Linh Vương đã hoàn toàn thay đổi, nhìn vào như phản chiếu lại gương mặt khốc lóc inh ỏi của đám nhóc đừng tử.

Tiêu Phục Huyền lia mắt sang bọn họ rồi quay mặt đi.

Đôi mắt y khẽ rung, để rất lâu về sau, Ô Hành Tuyết vẫn mãi khắc ghi khung cảnh ấy, và luôn ngỡ rằng đó là nét cười hiếm hoi chợt thoáng qua.

Cũng vì thế mà giây lát đó, chàng ngăn người đôi chút, rồi chợt mở miệng hỏi, “Vì sao hôm đó người nhận ra ta?”

Tiêu Phục Huyền vừa toan đứng dậy lấy kiếm thì nghe được, cánh tay duỗi ra giữa chừng chợt ngưng lại, y ngoái đầu nhìn Ô Hành Tuyết. “Hôm nào?”

Ô Hành Tuyết: “Còn hôm nào nữa.”

Lúc này Tiêu Phục Huyền mới nhận ra. “Trên thềm ngọc?”

Ô Hành Tuyết gật đầu. “Đúng vậy.”

Tiêu Phục Huyền thấp giọng trả lời, “Trên Tiên Đô có bao nhiêu Linh Vương, sao lại không nhận ra.”

Câu này nghe vào thì không sai, tuy nhiên...

Đúng là Tiên Đô chỉ có một Linh Vương, nhưng bọn họ đã đụng mặt nhau bao giờ đâu. Cho dù y có nghe chúng tiên kể về “Linh Vương” đến mức

nào đi nữa, thậm chí có tả y đức cũng đâu thể nào vừa nhìn đã nhận ra được.

Nếu gặp tận mặt, thì ắt vẫn phải tìm những điểm đặc trưng mới nhận ra được.

Nhớ lại lời tiêu đề ông tử ngày hôm ấy, chàng thắc mắc, “Hôm đó ta không đeo mặt nạ, không mang bội kiếm, trên cổ cũng không có danh tự được ban, thế thì làm sao người —”

Ba chữ “nhận ra được” còn chưa nói xong, tiếng leng keng chột vang lên trong phòng.

Ô Hành Tuyệt dừng lời, ngược mắt nhìn nơi phát ra tiếng động thì thấy thanh trường kiếm tựa bên thành trường kỷ vì đâu đó mà chột rung lên và rơi xuống đất.

Chàng giơ tay từ xa, thanh linh kiếm vạch một nét cung thanh thoát và rơi vào tay chàng.

Kiếm tiên có linh nên có khả năng cảm ứng với người và vật, việc chúng bất chột dịch chuyển cũng không có gì lạ thường. Hưởng hờ thanh kiếm này mang tinh chất bạch ngọc xưa kia được tạo thành từ máu của Tiêu Phục Huyền.

Còn Tiêu Phục Huyền đang đứng cách đó một bước và hỏi, “Kiếm làm sao thế?”

Ô Hành Tuyệt khẽ “À” lên, hạ mắt nhìn thanh kiếm trong tay rồi xoay nó một vòng và nói, “Không sao cả, nó khá là... linh.”

Người dùng kiếm vô cùng nhạy cảm với sự thay đổi của kiếm, chỉ cần lướt nhìn có thể chỉ rõ ưu khuyết điểm. Mà đây còn là thanh kiếm của Linh Vương.

Tiêu Phục Huyền nói, “Thanh kiếm của người không phải làm từ thiết.”

“Thiên Túc có đôi mắt thật tinh tường, thanh kiếm này quả đúng không đúc từ thiết,” Ô Hành Tuyết nhỏ nhẹ nói. “Nó được làm từ... tinh chất bạch ngọc.”

“Tinh chất bạch ngọc?”

“Đúng thế, dưới nhân gian có một nơi tên là Lạc Hoa Đài, không biết người đã từng nghe qua chưa?” Ô Hành Tuyết nói. “Ở nơi ấy có tinh chất bạch ngọc.”

Khi nhắc đến Lạc Hoa Đài, chàng ngược mắt nhìn qua nét mặt Tiêu Phục Huyền.

Biểu cảm Thiên Túc không mấy may thay đổi mà vẫn tĩnh lặng như thường lệ, chừng như chỉ đang nghe đến một nơi hoàn toàn xa lạ.

Quả vậy...

Không còn nhớ rõ.

Ô Hành Tuyết tự ngẫm trong lòng.

Đoạn chàng thu tầm mắt về, bất giác cảm thấy không cần thiết thốt lên lời vừa bồng bột muốn hỏi nữa.

Nhưng lạ thay, trước đây có lẽ chàng sẽ cảm thấy mất mát đôi phần. Mà giờ phút này, dường như đã có Tiêu Phục Huyền đứng ngay trước mặt chàng, nói “đến làm khách” và bước vào Toạ Xuân Phong. Những mất mát kia cũng bởi vậy mà tan biến vào thinh không.

Chàng đang đưa tay ra sau lưng cầm kiếm và nháy mắt ra hiệu với hai tiểu đồng tử kêu tiến khách, thì chợt nghe được Thiên Túc nói, “Ta từng thấy người dưới nhân gian.”

Cánh tay đặt sau lưng Ô Hành Tuyết chợt căng siết, chàng giương mắt nhìn lên.

Một lát sau, chàng mới nhận ra Tiêu Phục Huyền đã nghe thấy và đang trả lời câu hỏi b ằng b ột không c ần thiết thốt lên lời ban nãy.

– *Người làm sao nhận ra được?*

– *Ta từng thấy người dưới nhân gian.*

***

“Nơi nào dưới nhân gian?” Ô Hành Tuyết hỏi.

Đôi mắt dài của Tiêu Phục Huyền thoáng nheo lại như đang thất th ần, sau đấy mới đáp, “Rất lâu về trước, ở Kinh Quan.”

Ngón tay Ô Hành Tuyết kh ẽ khàng thả lỏng.

Câu trả lời này không ngoài dự kiến, nhưng cũng ngoài dự kiến.

Không gặp ở “th ần mộc trên Lạc Hoa Đài” là không ngoài dự kiến.

Còn gặp ở “Kinh Quan” lại ngoài dự kiến.

Kinh Quan là tên gọi về sau, cách gọi này ra đời muộn hơn Lạc Hoa Đài, nhưng sớm hơn Tiên Đô bấy giờ khoảng vài thập kỷ.

Nơi đó không phải một toà thành, một ngọn núi, hay một châu một đảo gì. Kinh Quan trước đây là một dải đất hoang không gì đặc sắc, nằm ở ranh giới của vùng đất sau này trở thành Mộng Đô.

Sở dĩ dải đất hoang không gì đặc sắc kia để lại ấn tượng và có một cái tên là vì nơi đây từng có những cuộc chiến tranh tri ền miên kéo dài tận mấy trăm năm.

Những cuộc chiến tranh đó đã đưa đến cái chết của cơ man là người từ thế hệ này sang thế hệ khác, thậm chí chừng như còn dằng dẳng hơn cuộc sống của một người bình thường.

Theo hệ lụy của chiến tranh, xác người chất chồng như núi, máu vụn tứ chi dớt lia ngổn ngang, máu bùn trộn lẫn. Sau khi khói lửa phai tàn, người ta không cách nào phân rõ ai là ai được nữa, thêm cả đa phần người sống ở những năm tháng ấy đều tan cửa nát nhà, không ai đến nhặt xác.

Bởi vậy mà những xác chết nọ được chuyển dời đến một vùng đất hoang vu ít người qua lại, người ta lấp đất với cát và đá để lập nên một ngôi mộ tập thể khổng lồ.

Mỗi ngôi mộ trong đây đều chứa xác của hàng trăm ngàn người vong mạng.

Sau thời gian dài, vùng đất hoang vu kia trở thành khoảnh đất chuyên chất chứa thi thể vô danh, nó được đặt cho cái tên là Kinh Quan.

Có lẽ đây là nấm mồ tụ tập số lượng đông đảo người đã từ già cõi đời nhất, chỉ cần ai có dụng tâm sẽ dễ dàng biến nó thành một cơn lốc hung sát tột độ.

Muôn sự thế gian đều mang tính tương đối — nếu đã tồn tại tại một ngôi mộ như vậy, ắt hẳn nên có người giữ mộ cho nó.

Người có thể bảo vệ cho cái chốn như kia, chí ít cũng phải có bản lĩnh đôi chút. Nghe đâu người đã định cư xây phủ nơi ấy là một vị tán tu không nhà không phái.

Vì những người thân thương có kết nối với anh ta trên thế gian đều đã từ trần và chôn thây giữa Kinh Quan, thế nên anh ta đã ở lại đó và trở thành người giữ mộ Kinh Quan.

Người tán tu đó xây một căn tháp cao tại ranh giới Kinh Quan và sống bên trong căn tháp ấy.

Trên đỉnh tháp có treo một chiếc chuông cổ.

Mỗi đêm, người tán tu đó sẽ rảo một vòng khắp Kinh Quan, nếu không có gì xảy ra thì anh ta sẽ tự mình bước lên đỉnh tháp và rung chiếc chuông kia.

Có một thời, tất cả những người sống quanh vùng lân cận đều nghe thấy tiếng chuông ấy —

Tiếng chuông vang lên đại biểu đêm ấy vạn sự bình yên.

Về sau, người tán tu đó nhận nuôi một vài đứa trẻ vô gia cư, những đứa trẻ có thể sống trong tháp cao ở Kinh Quan đều có một vài nét đặc trưng...

Bọn chúng sinh ra với mệnh cách cực hung cực sát, nhờ vậy mà tương hợp với đặc tính hung sát của Kinh Quan nên đỡ bị chết yếu hơn.

Thế nhưng sinh hoạt lâu ngày ở một nơi như vậy vẫn gây bất lợi ít nhiều cho người sống. Thế nên người tán tu đã dạy cho lũ trẻ một số thuật pháp để sống còn.

Người ấy vừa là một người cha, vừa là một người thầy.

Câu chuyện thế ấy đáng ra nên trở thành một truyện thuyết hoặc một giai thoại được lưu truyền nhiều đời ở nhân gian.

Tiếc tay, sự đời không may mắn đến vậy.

Người tán tu sống một thời gian dài, chịu ảnh hưởng từ cái nơi hung sát tột độ mà không hay biết. Đến một lần, anh ta hơi bất cẩn trong lúc luyện công nên đã va vấp vào khí hung thần nơi đấy và tẩu hỏa nhập ma.

Để rồi sau đó, người tán tu hoàn toàn thay đổi, anh ta bắt đầu có những suy nghĩ vô cùng rùng rợn. H@m muốn máu thịt, h@m muốn thịnh vượng, từ nảy lòng căm ghét thân thể phàm trần đang già đi theo năm tháng.

Dù vậy, anh ta không hề thể hiện ra bên ngoài.

Thêm vào đó, anh ta vẫn tiếp tục bảo vệ nơi ấy bình yên, những người quen biết anh ta không bao giờ sinh lòng hoài nghi anh ta có khả năng làm chuyện gì đó trái với lẽ thường.

Không một ai hay biết, những đứa trẻ được anh ta nhận nuôi và dạy dỗ đã dần trở thành tế phẩm trong toà tháp cao của anh.

Máu, thịt, da, xương...

Một khi đã bước lên con đường tà đạo, hết thảy những thứ ấy đều trở thành khao khát mong mỏi của anh ta. Để không bị người ta phát hiện, anh ta giết những đứa trẻ kia vô cùng cẩn trọng đến mức gần như âm thầm lặng lẽ —

Đầu tiên là đứa gần gũi với anh ta nhất, vì nó không đề phòng anh ta nên dễ xuống tay nhất.

Anh ta chọn lựa từ đứa có sức kháng cự yếu nhất và khả năng gây náo động thấp nhất để tránh tiêu hao sức lực.

...

Và anh ta tận hưởng chúng thật chậm rãi, chuyên chú bởi bản thân vô cùng tỉ mỉ.

Hệ quả là người sống trong tháp cao càng lúc càng ít, và xác chết biết đi mỗi lúc một nhiều. Vậy nhưng mãi vẫn không ai phát hiện ra.

Sau đó, người tán tu càng lúc càng lún sâu hơn, thứ anh ta khao khát cũng càng lúc càng đa dạng hơn, và biện pháp chằm chằm tỉ mỉ đã không còn phù hợp để sử dụng nữa.

Số người sống sót ít ỏi còn lại không đủ để chặn lại sự thay đổi của anh ta — anh ta tiếp tục già đi, thối rữa, ngày ngày đều có thể ngửi được thứ mùi héo hon và tàn lụi trên cơ thể.

Anh ta chừa lại ba tên đệ tử khó xử lý nhất để làm đường lui. Tiếp đó mày mò những phương thức mới. Anh ta không thể kiểm soát những xác chết biết đi kia mà cũng không kiểm soát nổi những đệ tử còn sống.

Nếu có việc cần xử lý mà anh ta không thể xuất hiện thì để bọn nó đi thay — nếu cần người chết thì dùng lũ xác sống, nếu cần người sống thì dùng ba tên đệ tử kia.

...

Cứ thế nhiều năm trôi qua.

Người tán tu tìm thấy một thuật pháp âm tà giúp mở ra một “con đường” bằng hàng ngàn vạn xác người đã lìa đời ở Kinh Quan, nhờ đó mà thu vén được một cành gãy của thần mộc lúc bị phong ấn.

Theo lẽ thường, rất khó để giấu cành gãy của thần mộc trong phố xá nhân gian, nhưng Kinh Quan là ngoại lệ...

Nơi đây chôn cất hàng hà những nắm mồ không lộ, chôn cất vô vàn người đã khuất, nghi ngút thi khí sát khí ám ngợp không trung. Nơi hung tà tột độ này dễ dàng che đi linh khí của cành thần mộc.

Nhờ vậy mà tán tu đã bước lên con đường mà rất nhiều người không cách nào cưỡng lại được.

Anh ta cùng dùng cành gãy của thần mộc để quay ngược về trước không biết bao bận —

Trở về thời điểm anh ta xuống tay giết đứa nhỏ đầu tiên và đuổi toàn bộ những đứa mình đã nhận nuôi. Anh ta nhẫn nhịn chịu đựng tà tâm nhiều năm cho đến ngày nó bộc phát, khiến anh ta phát khùng đến mất kiểm soát và tàn sát sạch sẽ những thành trấn lân cận, một bước không cách nào vãn hồi...

Rồi anh ta lại quay về thời điểm trước lúc tẩu hỏa nhập ma với ý định tự phong bế bản thân, khổ nỗi nảy lòng lưu luyến tu vi mình dày công bấy lâu và cảm giác sung sướng và thoải mái khi có thể muốn làm gì tùy thích.

Rồi anh ta quay về thời điểm sớm hơn cả khi đó, muốn né tránh Kinh Quan, muốn tìm một căn phủ khác. Thế nhưng anh ta không cam lòng khi

nhìn thấy vong hồn phá rối ở Kinh Quan, cuối cùng lại quay về đường cũ.

Con người ta thật phức tạp lắm.

Tán tu kia cứ quay ngược lại rất nhiều lần, nhiều đến mức chính bản thân anh ta cũng không biết tốt cùng mình là thiện hay ác, không phân rõ vì sao mình từng hành thiện nhiều như vậy mà sao sau đó lại gây ra biết bao tội ác?

Vì sao sau này giết người ăn thịt không chớp mắt mà khi trở lại quá khứ, nhìn thấy vong hồn hoành hành lại không kiêu nổi lòng mà ra tay giúp đỡ?

Cứ lặp đi lặp lại mãi như thế đã khiến anh ta tê liệt.

Mấy chục năm cuộc đời không ngừng diễn đến diễn đi, làm cách này không được anh ta lại thử cách khác. Bởi thế mà đôi khi anh ta sinh lòng hoài nghi rằng chính bản thân mình mới là người đã khuất duy nhất không chốn nương thân, bị mắc kẹt trong thế cục có giới hạn mấy thập kỷ đó.

Về sau nữa, anh ta thậm chí đã quên mất duyên cớ mình không ngừng trở về quá khứ, tất cả chỉ còn duy một chấp niệm “muốn trở về”.

...

Đó là thiên chiếu rối rắm nhất mà Linh Vương từng tiếp nhận.

Vì người tán tu nọ đã quanh đi quẩn lại quá nhiều lần, chỉ riêng một mối là anh ta mà đã sinh ra hàng mấy chục ngã rẽ khác nhau.

Ô Hành Tuyệt hãy còn nhớ như in...

Vào thời điểm bắt đầu mỗi dòng rẽ, chàng đầu đích thân bước tới Kinh Quan, đứng bên dưới toà tháp cao trong bóng mờ không ánh sáng và ngửa đầu nhìn chiếc chuông treo trên đỉnh tháp.

Chàng luôn duỗi tay khép mặt nạ vân bạc để che kín mặt mày, kể đến vuốt chuôi kiếm và cất bước vào màn sương xám lạnh.

Xuyên qua sương mù lạnh giá là khi chàng đặt chân đến một dòng rẽ.

Nhìn người tán tu bước trên con đường đã vạch sẵn ấy, chàng chờ thời điểm nhân quả chuyển dời đặng tuốt kiếm và tắm sạch sẽ.

Mỗi lần cắt đứt một dòng rẽ, chàng lại phải cân trọng rà soát một lần để lau dọn một số sai lầm nhỏ không đáng kể và đảm bảo mọi thứ đều ổn thoả rồi mới chuyển sang một dòng rẽ khác.

Đảm bảo mọi thứ đều ổn thoả ở đây ngụ ý chàng phải chứng kiến tất cả những chuyện trọng yếu xảy ra...

Đó là một chuỗi gặp gỡ những chém giết, lau dọn, rà soát trong các dòng thời gian rối loạn.

Mỗi một lần, chàng đều nhìn người tán tu nọ cặm đèn đuổi linh, lặng lẽ rảo một vòng vùng mộ hoang rộng lớn rồi bước lên đỉnh tháp và rung chiếc chuông cổ.

Nhìn anh ta giúp người, cứu người, sau lại hại người, giết người.

Nhìn anh ta đi từ thiện đến chí ác.

Rồi chàng phải hết lần này đến lần khác đảm bảo những đứa trẻ được nhận nuôi kia lần lượt rơi vào miệng cọp, từng đứa từng đứa một lìa đời và biến thành xác sống mặc người thao túng.

Đôi khi chàng sẽ đứng bên cạnh thi thể chúng thật lâu, nhưng khó lòng mà nói khi ấy tâm tình chàng ra sao.

Đôi tay cặm kiếm vẫn vững vàng muôn thuở, dáng người cao đĩnh nghiêm trang chưa một lần thay đổi. Trên mặt chàng đeo mặt nạ, và không một ai biết biểu cảm của người bên dưới mặt nạ kia.

Chàng chỉ đứng yên như thế một lúc lâu rồi mới vẩy bùn hoặc máu trên thân kiếm, đoạn xoay người và biến mất vào màn sương mù dày đặc.

Sau nữa, chàng đã nhìn cuộc đời người tán tu cơ man lộn, nhìn những đứa trẻ lia đời không kể xiết, nhìn những đống xác người chẳng đếm xuể, và chính tay chàng đã nắn chúng về lại như cũ.

Vì vậy mà một thoáng chốc nào đó, chàng cảm thấy thật kinh tởm.

Cũng không biết cái cảm giác kinh tởm bất giác tuôn trào ấy bắt nguồn từ đâu và hướng về người nào, liệu đó là sự kinh tởm những người hành sự không màng hậu quả, hay liệu đó còn bao gồm cả người giết kiếm thò ở đứng nhìn như một kẻ ngoài cuộc.

Sau khi dọn sạch những dòng thời gian rối loạn, chàng quay về khí hậu bình thường nơi nhân gian bình thường. Vừa hay khi đó đúng dịp tháng ba, chàng bèn đánh một chuyến đến Lạc Hoa Đài.

Phố núi Lạc Hoa vừa mở, ánh đèn dầu thấp dài mười hai dặm, sắc đỏ nhuộm sáng cả một vùng núi đồi.

Chàng bước đi trong vô định, chỉ muốn đưa mình vào biển người xôn xao, muốn nhìn ngắm những gánh hàng rong nhộn nhịp và phố thị ngập tràn khói sương lam. Chàng tựa mình vào cột cửa nhà trọ và lắng nghe vị tiên sinh giảng sách phun phèo phèo như ngựa, nghe mấy vở đậm đà tiếng trống chiêng ồn ã, và trêu chọc em bé nhí bằng râu tóc he đường với hình dạng đáng yêu.

Đó là đợt chàng lưu lại nhân gian lâu nhất.

Tuy nhiên, chàng phải bước qua rất nhiều nhánh thời gian rối loạn chứ không ở trong dòng thời gian hiện thế, nên trong mắt mọi người, Linh Vương chỉ rời khỏi Tiên Đô vồn vện hai ngày, và cả hai ngày đó đều ở Lạc Hoa Đài.

Không một ai biết chàng đã trải qua quãng thời gian đó ra sao, đã làm những gì, và cũng không một ai biết vì sao chàng yêu mến khu chợ sôi động kia đến vậy.

Tiêu Phục Huyền là người đầu tiên, và duy nhất, nói rằng đã từng nhìn thấy chàng ở Kinh Quan.

Chương 58: Hòm gỗ

Cảm giác đột ngột dứt khỏi hồi ức không dễ chịu cho lắm.

Vừa hoàn hồn lại, Ô Hành Tuyết hãy còn nghe bao tiếng lộn xộn vang vọng bên tai.

Chàng nghe giọng Tiêu Phục Huyền nói “Ta gặp người dưới nhân gian”, nghe người thuyết giảng và rao hàng giữa phố núi Lạc Hoa, và cũng nghe gió hú lên lời trong âm thanh quý khóc than và tiếng chuông đánh vang trên đỉnh tháp Kinh Quan.

Thậm chí, chàng còn nghe thấy âm thanh vào thời điểm vừa chặt đứt dòng rối loạn, đó là một linh phách, sau khi được giải thoát còn nấn ná chưa rời đi và mơ hồ hỏi chàng “người là ai”.

...

Nhiều quá, nhiều quá đi mất.

Sau tất cả, những âm thanh trong ký ức kia đều tan biến, chỉ để lại một ý nghĩ độc nhất —

Đây chính là căn tháp đó.

Ngôi tháp cao dưới mật địa nhà họ Phong này chính là căn tháp người tán tu từng sống trước kia.

Ô Hành Tuyết nhìn ngôi tháp cao đang bao quanh bọn họ phía sau những tàn ảnh của thần mộc. Dưới kiếm khí càn quét mãnh liệt của Tiêu Phục Huyền, cả ngôi tháp lâm vào khung cảnh hỗn loạn, xà nhà đứt lìa đổ gãy, tinh chất bạch ngọc và cành thần mộc bị giam bên trong rơi ra và rớt đầy trên mặt đất.

Không còn mảy may vết tích của một thời dĩ vãng.

Hình dáng căn tháp đã bị chỉnh sửa, kết cấu nay hơi khác một chút, chiếc chuông cổ trên chóp cao đã mất dạng. Giờ phút này, cho dù người tán tu năm nào đứng nơi đây cũng e không thể nhận ra căn tháp.

Nói chính xác là không thể nhận ra.

Bởi trong cái kết của câu chuyện đó, toà tháp đã bị phá huỷ hoàn toàn sau khi Ô Hành Tuyết cắt đứt dòng thời gian rối loạn...

Có lẽ người tán tu kia đã hao tổn rất nhiều nguyên khí mà vẫn hoàn toàn vô vọng trong nỗ lực xoay trời chuyển đất, có lẽ người đó đã quá mệt mỏi giữa chuỗi lặp quay đầu và kháng cự, hoặc có lẽ mặt thiện của anh ta đã giành thế thượng phong...

Anh ta hạ một chú thuật, sau đó lẳng lặng nhắm mắt yên vị trong tháp và vùi thân cùng ngôi tháp vào biển lửa vô biên.

Thế theo lẽ thường, một khi đã bị phá huỷ, toà tháp đó không thể xuất hiện trở lại được nữa.

Đó là suy nghĩ của người đời, ngoại trừ Ô Hành Tuyết.

Trong mắt Ô Hành Tuyết, một toà tháp bị phá huỷ vẫn có thể xuất hiện nguyên vẹn một lần nữa mà không mảy may sút mẻ. Nhưng không phải trong hiện thế, mà thuộc về một dòng thời không khác. Ví như năm đó, thiên chiếu đã sơ sót để lọt một dòng thời không, dẫn đến Linh Vương không tuyệt đường của nó, thì nhánh rẽ kia cùng với tất cả những người và việc bên trong nó đều sẽ tiếp tục tiến về phía trước theo thời gian.

Có thể tán tu đã không hạ chú thuật nọ, có thể toà tháp cao vẫn còn tồn tại.

Tức là hiện tại, họ đang đứng bên trong một dòng không gian bị gián đoạn.

“Thảo nào...”

Ô Hành Tuyết thì th àn.

Thảo nào ban nãy, Ninh Hoài Sam và Y Ngô Sinh nói tuổi của Phong Thù Lan không đúng lắm, đã thế họ còn chưa từng nghe đến tên nhân vật Phong Huy Minh này.

Đó là vì nơi đây không nằm trong cùng một nhánh với thế giới hiện tại, nó là một nhánh rẽ sớm bị chệch đi từ xa xưa.

***

Nhưng có là nhánh rẽ bị rối loạn đi nữa cũng sẽ có nhân quả, chứ không tạo ra những mối dây dưa không duyên cớ. Nói thế có nghĩa là cho dù toà tháp này không bị phá huỷ mà vẫn tiếp tục tồn tại, thì nó vẫn có liên kết chặt chẽ nhất với người tán tu nó.

Vậy mà hôm nay, nó lại xuất hiện bên trong mật địa nhà họ Phong, bị nhà họ Phong kéo vào trong địa giới nhà họ.

Việc này quả thật mang nhiều ẩn ý sâu xa.

Một khả năng là nhà họ Phong có quan hệ mật thiết với người tán tu kia, nên sau khi rời khỏi hoặc chết đi, người tán tu đã để toà tháp lại cho nhà họ Phong.

Một khả năng khác, cũng là lý do khả dĩ nhất — nhà họ Phong sợ có tà thuật hay cấm thuật còn sót lại trong tháp cao với khả năng gây hại đến nhân gian, nên với tư cách là người tu hành, họ phong ấn khu vực nguy hiểm đó lại trong địa giới nhà mình, nhưng sau một thời gian trấn áp lại nảy lòng tham và muốn lợi dụng sức mạnh của thần mộc bên trong tháp để hỗ trợ tu hành.

Và một khả năng khác nữa... là vì một lý do nào đó, nhà họ Phong cần dùng toà tháp này để làm một số việc, nên mới lôi nó vào bên trong đất nhà mình.

Ô Hành Tuyết còn đang thẩn suy tư, thì chợt nghe thấy tiếng kiếm chém vang lên lạnh lạnh.

Thanh kiếm chữ “Miễn” xé một đường vòng cung trên không, phóng thẳng về phía Phong Huy Minh và động thẳng cổ hắn ta vào tường.

Gương mặt Phong Huy Minh tái mét, ánh mắt trợn trừng nhìn thân kiếm đang không ngừng rung chuyển. Hắn cũng không tính ở yên chờ chết, bèn lập tức thụt người xuống dưới để né mũi kiếm, đồng thời ngã ngửa người ra đất và chống bằng hai tay. Đoạn, hắn lật người sang một bên, toan với lấy thanh kiếm của mình.

Một tiếng *đùng* nổ ra, thanh kiếm chữ “Miễn” đã rút khỏi mặt tường và ghim thẳng ngay trước tay hắn không lệch một li, như thể đã sớm đoán trước được động tác của hắn. Nếu hắn duỗi tay ra trước thêm một chút xíu nữa thôi là lãnh đủ lưỡi kiếm cắm xuyên lòng bàn tay.

Phong Huy Minh thở hổn hển trong cơn bàng hoàng, quay ngược người lăn sang bên lẩn nữa —

Một lần nữa bị lưỡi kiếm chặn ngay trước mặt!

Hắn ráng sức mấy lần, cuối cùng cả cổ, tay chân, lẫn đỉnh đầu đều bị ánh kiếm vàng rực chặn đường chặt chẽ, hể nhích một phân sẽ lãnh hậu quả phời thây giữa đường.

“Người —” vì ên mắt Phong Huy Minh muốn nứt cả ra nhưng hắn không cách nào cử động, chỉ biết siết chặt nắm tay, nghiến răng mà nói, “Thượng thiên có chuyện gì cứ nói thẳng, cần gì phải áp bức đến mức này!”

Thế rồi, giọng thâm trầm của Tiêu Phục Huyền vang lên, hỏi hắn, “Tại sao căn tháp này ở nhà ngươi?”

Ô Hành Tuyết thoát ngõ ngang. Sau mới sực nhận ra, khí kinh của Tiêu Phục Huyền hãy còn bao quanh trái tim chàng, người kia có thể nghe được tiếng lòng và suy nghĩ của chàng nên tất nhiên biết hết những đi đâu chàng suy tính ban nãy.

Phong Huy Minh nổi tơ máu đỏ oạch hai mắt. “Ta không biết!”

Tròng mắt hấn đảo qua những vị trí yếu hại trên cơ thể đang bị kiếm khí giữ chặt, nói tiếp, “Ta thật sự không biết!”

Tiêu Phục Huyền lạnh lùng nói, “Người biết.”

Phong Huy Minh thở dốc mấy hồi, kinh ngạc trong giây lát rồi tiếp tục nghẹn giọng giải thích, “Làm sao ta biết được?! Lúc ta đến nhà họ Phong thì toà tháp này đã ở đây rồi! Những gì ta biết được đều do gia chủ nói cho. Lúc trước ta đã khai hết với các người rồi còn gì! Nơi này là mật địa nhà họ Phong, gia chủ nói với ta như vậy thì ta nghe như vậy thôi! Đây là mật địa nhà họ Phong, toà tháp này do nhà chúng ta xây, ta —”

Lời còn chưa dứt, Ô Hành Tuyệt đã sấn đến trước mặt hấn và cúi đầu ngắt lời, “Xem ra là người biết thật, suýt chút ta bị người lừa mất rồi.”

Ban đầu, chàng cho rằng Tiêu Phục Huyền chỉ nói quàng để gạt Phong Huy Minh, nhưng nhanh chóng nhận ra không phải như thế, mà Phong Huy Minh quả thật có biết gì đó...

Phong Huy Minh thanh minh cho bản thân, “Hả... ta không biết, những gì ta nói đều là thật, không nói dối một chữ nào!”

Ô Hành Tuyệt nói, “Thế à, thế nhưng phản ứng của người không hợp lý.”

Phong Huy Minh ngạc nhiên hỏi, “Người nói vậy là ý gì?”

“Nếu người hoàn toàn không biết gì và tin tất cả những lời gia chủ nói, cũng đừng nghĩa người thật sự cho rằng nhà họ Phong đã xây toà tháp này,” Ô Hành Tuyệt chỉ sang Tiêu Phục Huyền. “Thế ban nãy khi vị này hỏi người ‘tại sao toà tháp này ở nhà người’, lẽ ra người nên trả lời một cách hợp tình hợp lý rằng gia tộc nhà người đã xây toà tháp này nên tất nhiên nó phải ở đây chứ ở đâu được nữa?”

Ô Hành Tuyết ngừng đoạn, tiếp tục nói, “Hay là... ít nhất phải tỏ vẻ thối mắng một chút chứ.”

Ô Hành Tuyết nói rồi vén vạt áo choàng, hạ gối xuống, đôi mắt nhìn Phong Huy Minh từ trên cao, cất giọng từ tốn đi kèm đăm, “Thế nhưng người không phản ứng như vậy, người trả lời quá nhanh.”

Bởi hắn trả lời quá nhanh, nhanh đến mức gần như không hề có dấu hiệu nghi ngờ hay thối mắng. Điềm này chứng tỏ hắn biết rõ câu hỏi của Tiêu Phục Huyền, và cũng chứng tỏ hắn biết rằng... căn tháp này không nên tồn tại trong nhà họ Phong.

Phong Huy Minh đờ hết cả người, ánh mắt chòng chọc vào Ô Hành Tuyết, đôi môi hắn mím chặt tới mức ngả hẳn sang tái xám. Bởi vậy mà người hắn như được bọc trong luồng tử khí cực kỳ quái dị.

Ô Hành Tuyết hơi chau mày. Chàng suy nghĩ đã cho rằng đó chỉ là ảo giác, bèn nhìn kỹ Phong Huy Minh lần nữa và tính đưa tay ra kiểm tra rõ ngọn ngành, chợt nghe thấy giọng Tiêu Phục Huyền vang lên ngay kề bên, “Người sắp chết rồi, có biết không?”

Lời này thẳng thừng quá đỗi, khiến Phong Huy Minh tức thì biến sắc.

Ngay cả Ninh Hoài Sam đi chung vào đây cũng bất ngờ, thẫn thờ thốt lên, “Thật sao?”

Tiêu Phục Huyền không trả lời.

Phong Huy Minh mím miệng chặt hơn nữa, đôi mắt đỏ ngầu sưng húp, nhưng không nói một tiếng nào. Thấy phản ứng hắn như vậy, Ninh Hoài Sam cũng tắc lưỡi một phát và nói, “Là thật sao! Bản thân người cũng biết à? Vậy sao còn không nói tiếng nào vậy.”

“Ta có thể sống,” một hồi lâu sau, Phong Huy Minh mới cất giọng khàn khàn. “Ta đã tìm được cách rồi, ta sẽ không chết, nhà họ Phong... nhà họ Phong giờ đây không thể thiếu ta, ta sẽ không chết.”

Những lời này thốt ra quá đột ngột, Ô Hành Tuyết nghe thấy thì khẽ nhưng mày và quay sang trao đổi ánh mắt với Tiêu Phục Huyền.

Nhờ vào khí kinh trong tim, Ô Hành Tuyết truy ền âm sang nói rằng, “Tiêu Phục Huyền, vì sao hấn sắp chết vậy? Ta thấy tử khí trên người hấn ta thật quái dị, nhìn có vẻ không phải vì thể xác hấn có vấn đề.”

Tiêu Phục Huyền lướt nhìn Phong Huy Minh, sau đó vươn tay kiểm tra linh của hấn rồi truy ền âm trả lời, “Đường như là một loại cấm thuật đổi mệnh nào đó.”

Ô Hành Tuyết: “Đổi mệnh?”

Tiêu Phục Huyền đáp *Ừm* và tiếp tục, “Chắc người ở đầu kia đã chết rồi.”

Ô Hành Tuyết đã hiểu ra.

Có người muốn đổi mệnh Phong Huy Minh cho một người đã chết nào đó.

Loại thuật pháp này phải được tiến hành liên tục, và có khả năng đã hoàn thành sơ bộ rồi, chính lẽ đó mà trên cơ thể Phong Huy Minh mới có thứ tử khí lớn vốn không rõ nguyên do này.

Thật ra, nếu muốn Phong Huy Minh khai thật, cách nhanh nhất là nói thẳng chuyện này ra trước mặt hấn, bởi đâu ai có thể chấp nhận chuyện mình bị tráo mệnh, hơn thế còn là phía phải hy sinh.

Quả thật có phần thương tâm...

Nhưng Ô Hành Tuyết chọn truy ền âm chứ không kích động Phong Huy Minh.

Dù rằng Phong Huy Minh có nói hay không thì giờ họ cũng có thể đoán chắc tương đối...

Với địa vị của Phong Huy Minh ở nhà họ Phong, chỉ cần nhìn một lượt từ trên xuống dưới là thấy ngay, người có thể xuống tay với Phong Huy Minh chỉ có thể là vị gia chủ kia.

Vả chẳng, nếu muốn thực hiện cấm thuật thì phải dùng một số thủ đoạn mờ ám không minh bạch hoặc mượn sức âm hồn hay tà vật. Theo hướng này, không khó để giải thích lý do vì sao toà tháp lại xuất hiện ở nhà họ Phong.

Ô Hành Tuyết lại tiếp tục hỏi qua truyệ̀n âm, “Người có thể tìm xem hần đổi mệnh với ai được không?”

Tiêu Phục Huyền: “Để ta thử xem.”

Ô Hành Tuyết gật đầu.

Ninh Hoài Sam đứng một bên chớp chớp đôi mắt, nhìn họ mấy lần, một dấu chấm hỏi mọc lên đỉnh đầu. “Thưa thành chủ, sao tự dưng ngài gật đầu vậy? Có ai mới nói gì à?”

Ô Hành Tuyết: “...”

Ninh Hoài Sam: “Ta bị điếc hờ?”

Hỏi rồi, cậu ta sáng mắt lên như vừa ngộ ra sự tình. “À, truyệ̀n âm...”

Ô Hành Tuyết thấy cậu ta hiểu ra rồi thì tính để mặc cậu ta một bên, bỗng thấy có người chọt vào cánh tay mình. Giọng nói đầy tủi thân của Ninh Hoài Sam vang lên, “Thành chủ ơi, ngài đừng truyệ̀n âm với một mình Thiên Túc, ngài làm vậy ta sợ lắm.”

Ô Hành Tuyết: “?”

“Người sợ cái gì?” Ô Hành Tuyết vặn lại.

“Ta sợ mình mới làm chuyện ngu si gì đó nên ngài đang nghĩ xem sẽ trừng phạt ta kiểu gì.”

Chịu, đã làm bao nhiêu chuyện ngu si để đến mức có suy nghĩ này vậy.

Ô Hành Tuyết tự nói trong lòng.

Chàng vừa định nói với Ninh Hoài Sam là “Nếu người muốn sợ thật thì cứ truyền âm thử đi”, ngờ đâu chưa kịp mở miệng đã thấy khí kinh quanh tim mình chợt thít lại, khẽ khàng như một cái véo nhẹ và hoàn toàn dời đi sự chú ý của chàng.

Ô Hành Tuyết quay đầu nhìn sang Tiêu Phục Huyền, nghe được giọng nói của Thiên Túc thượng tiên vọng ra từ trong tim, “Ta tìm ra rồi.”

Ô Hành Tuyết tuyệt nhiên ngó lơ Ninh Hoài Sam, hỏi, “Đổi cho ai thế?”

“Không biết là ai, nhưng ở ngay bên dưới tháp,” Tiêu Phục Huyền nói, đoạn phất tay lên thu thanh kiếm chữ “Miễn” trở về, tiếp đó chống thẳng mũi kiếm xuống mặt đất, giữ chuôi kiếm trong một tay và ấn mạnh xuống

Hàng ngàn hàng vạn vết rạn gãy ra trên nền đá lạnh dưới chân, lấy mũi kiếm làm tâm và tràn khắp bốn phương tám hướng với tốc độ nhanh như cắt.

Ngay thời điểm mặt đất sụp đổ, Phong Huy Minh rớt cuộc cũng phải gào lên, “Không! Đừng mở ra —”

Khoảnh khắc đó, hấn mặc kệ hết thấy sự đe dọa của kiếm khí đang đưa tay lên che mắt mình lại. Hấn nhắm nghiền hai mắt, thậm chí phong bế cả thính giác, thâm tâm hấn không muốn nhìn thấy thứ bên dưới toà tháp cao.

Bởi vì thời điểm hấn trông thấy cũng chính là thời điểm hấn bắt buộc phải thừa nhận rằng bản thân rớt cuộc chỉ là một con cò thế mạng phải hy sinh mà thôi.

***

Nền đất chỉ đỡ sụp một tấc đã bất chợt dừng lại.

Lập tức, có vô số sợi xích bạc lóng lánh vút tới, móc vào từng kẽ nứt và trồi ra ở một khe hở khác, dậy lên tiếng kim loại va chạm với ngọc đá rền

vang.

Chỉ trong loáng mắt, đám xích đó đã móc lại với nhau tạo thành một tấm lưới khổng lồ, siết chặt lấy nền đất vỡ vụn và giữ cho nó không đổ sụp xuống dưới.

Là ai?!

Ô Hành Tuyết ngoái đầu nhìn về điểm bắt đầu của những sợi xích.

Phía bên ngoài cổng vòm của căn tháp vẫn còn lấp loáng ánh sáng sót lại từ sấm chớp huy hoàng, một bóng người đang đứng ngay ngoài cổng, tay giữ chặt đầu kia của những sợi xích.

Người đó trông dáng vẻ còn đang trạc tuổi thanh xuân với vóc người hiên ngang. Đa phần người trong tiên môn đều có khí phách như vậy nên cũng không bất ngờ cho lắm. Ngặt nỗi, bên dưới ánh sáng ngọn đuốc, gương mặt người đó trông tiêu tụy khôn cùng, hai bên khoé môi hằn vết nhăn sâu hóp.

Giọng nói và tướng mạo của người tu hành khó mà thay đổi, có sống qua trăm năm cũng chẳng đến mức phải trở nên như vậy. Có lẽ người đàn ông này đã sống rất, rất lâu rồi, vì nếp nhăn bên môi trĩu nặng đã phủ thêm đôi phần cay nghiệt độc địa trên gương mặt ông ta.

Người đàn ông lia mắt nhìn một vòng quanh căn tháp tan hoang, khoé miệng giần giật, “Tôi nghe đệ tử trong môn nói có khách ghé thăm lúc nửa đêm, được Huy Minh dẫn đến đây.”

Nghe giọng điệu này thì ắt hẳn là gia chủ nhà họ Phong.

“Đệ tử trong môn còn trẻ tuổi, hề sợ hãi là nói năng thiếu rành mạch. Tôi cũng đã vào giấc nên còn hơi mỏi mệt. Sau khi nghe chuyện một buổi vẫn không nắm rõ tình hình ra sao, chỉ loáng thoáng nghe rằng dường như lai lịch khách nhân không tầm thường, hình như là tiên.”

Ông ta đặc biệt hạ thấp giọng khi nói “hình như là tiên”, nghe rất thờ ơ và chững như cũng không hề sợ hãi.

Dù sao nhà họ Phong cũng mang trên vai nhiệm vụ trông coi phố núi Lạc Hoa, trấn giữ cấm địa nơi phong ấn thần mộc, tất nhiên có địa vị cực kỳ đặc biệt ở nhân gian. Hơn nữa ông ta còn là gia chủ, dù phải đương đầu với một vài tiểu tiên cũng chưa bao giờ tỏ ý dè dặt.

Ông ta cẩn sơi xích trong tay, chân bước qua ngạch cửa vào trong tháp, vừa siết chặt sơi xích vừa tiếp tục nói, “Nếu tiên khách đã ghé thăm, sao có thể để các trưởng lão hay đệ tử đến tiếp đón xuề xòa cho được, làm vậy là thất lễ với các vị rỗi. Bởi thế tôi phải đích thân đến đây để xem thử là vị thượng tiên nào nhân rồi, có ý tò mò toà tháp này của nhà họ Phong chúng tôi đến mức phải gây náo động một phen như vậy, tôi —”

Bước chân vào tháp rỗi, ông ta mới dời tầm mắt khỏi những vết nứt tan tác trên mặt đất và nhìn về “kẻ gọi là tiên” bên trong...

Đoạn, không thốt nổi nên lời.

Khi lướt qua Tiêu Phục Huyền, vẻ mặt ông ta trở nên căng thẳng.

Khi dời mắt sang Ô Hành Tuyết, đồng tử ông ta tức thì rút chặt lại, đôi môi mỏng thoáng mấp máy khe khẽ.

“Người...”

Ô Hành Tuyết nhướng mày.

“Phản ứng ông ta thật lạ, dường như gia chủ nhà này nhận ra ta thì phải,” chàng lẳng lặng nói với Tiêu Phục Huyền. “Nhưng ta hoàn toàn không có ấn tượng gì với ông ta.”

Tiêu Phục Huyền không đáp lời.

Một lúc lâu sau, y mới nói, “Người không có ấn tượng với nhiều người lắm.”

Ô Hành Tuyết: “?”

Bất giác, chàng chợt nhớ đến khoảnh khắc ở Tiên Đô khi Tiêu Phục Huyền nói “Ta từng gặp người dưới nhân gian”, “Ở Kinh Quan”, vậy mà chàng quả thật không có ấn tượng với lần gặp mặt đó, còn tưởng rằng người kia chỉ tình cờ đi ngang qua và nhìn thấy mình thôi.

Nhưng giờ nghe đến câu nói đột ngột này, dường như... chuyện không đơn giản như chàng nghĩ?

Có đi đâu lúc này cũng không phải thời điểm thích hợp để hỏi rõ.

Vì sau khi gia chủ nhà họ Phong nhìn thấy chàng thì đứng đờ cả người, sau chót còn quấn chặt thêm một vòng xích trên tay mình. Không biết có phải ảo giác không mà ông ta khiến chàng chợt nhen nhói cảm giác “đứt gánh, chìm xuồng”, cứ như thể ông ta biết rõ tối nay khó lòng toàn mạng nhưng cũng không còn cách nào khác.

Ông ta siết chặt những sợi xích trong tay và cụp mắt xuống, thốt lên với giọng khàn khàn trầm nặng, “Cho dù là hai vị... ta cũng sẽ không nói lỏng xiềng xích này.”

Ô Hành Tuyết hỏi, “Ông nhận ra ta?”

Gia chủ nhà họ Phong nhếch nhẹ khoé miệng nhăn nhúm, một hồi lâu sau mới cất giọng, “Lúc thiếu thời, ta... ta hồi trẻ từng sơ ý mắc phải tà thuật, thiếu chút đã mất mạng.”

Ô Hành Tuyết giật mình.

Lý do mà những giai thoại về thần mộc được lưu truyền khắp nhân gian chính là vì đôi khi có những người như vậy — họ rơi vào tình thế thập tử nhất sinh, nhưng lại may mắn giữ được mạng sống.

Đó là những người đã tận mắt nhìn thấy thần mộc.

Còn có lời đồn rằng sau khi hoá thành hình người, thần mộc bước vào ngôi đền sau nửa đêm và thả một bức tượng ngọc chạm trên bệ thờ.

Những người kể lại chuyện này cũng từng tận mắt nhìn thấy chàng.

“Có lẽ nhờ tiên duyên như vậy nên về sau tôi may mắn được trấn thủ Lạc Hoa Đài,” gia chủ nhà họ Phong tiếp giọng chầm chậm và hơi nghẹn ngào.

“Tiên duyên... may mắn...” Ô Hành Tuyết khẽ khàng lặp lại hai từ này, đồng thời cúi người nhặt một nhánh thần mộc trên mặt đất và tiếp tục, “vậy ông nói ta nghe, những cành cây gãy này, toà tháp này, và cả việc ông đang níu kéo không để mảnh đất này sụp đổ là từ tiên duyên nào, từ điếm may mắn nào?”

Lướt mắt một vòng quanh toà tháp, Ô Hành Tuyết nói tiếp, “Ta không thấy được tất cả những thứ này có liên quan gì đến tiên, mà cũng chẳng nhìn ra nổi một điếm may mắn.”

Sắc mặt gia chủ nhà họ Phong càng thêm tối tệ, chùng như còn lẫn đôi phần gian nan.

Tiêu Phục Huyền nhấn thanh kiếm xuống mặt đất, dùng lưng ngón tay lau qua vết bẩn vừa bám trên lưỡi kiếm và nói, “Một là người nói, hai là ta phá nó ra.”

Gia chủ nhà họ Phong bất chợt giương khẽ mắt, rồi lại lẳng lẳng sụp xuống, ông ta gồng cứng cả thân thể đến mức gân xanh muốn nổi lên trên cổ, thế nhưng tay ông vẫn giữ chặt xiềng xích mà không mảy may rời lỏng một li. “Tôi đã đi được đến hôm nay, chuyện chính là như vậy rồi, có nói hay không cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.”

Tiêu Phục Huyền trầm giọng đáp, “Được.”

Giọng nói vừa vang lên, cánh tay cầm kiếm đã ra lực.

Cuồng phong ào ạt dấy lên bên trong căn tháp, phóng cao chót vót như muốn che phủ đất trời. Cuồng phong cuộn thành một cơn lốc như thân

rồng dài hút lấy tất cả mọi thứ xung quanh vào trong.

Xà nhà, thân gỗ, bệ đài, nệm bồng đoàn, sắt đá, ngọc thạch, hết thảy đều không cách nào tránh thoát.

Ngay cả Ninh Hoài Sam và Phong Huy Minh cũng phải chấn trường kiếm xuống đất và bám chặt cơ thể vào nó mới tránh cho mình bị cuốn vào cơn lốc kia.

Dường như tất cả mọi thứ xung quanh đều bị biến dạng dưới áp lực của luồng lốc xoáy, bao xiềng xích dưới nền đất nện vang lên ã, va đập vào nhau toé lên ánh lửa tứ tung.

Chúng nó chẳng cách nào kiên giữ nổi đá lạnh lát dưới nền đất nữa, từng khối đá to nặng nứt rạn ra trong cơn dông gió quật, chẳng mấy chốc đã nát thành cát bụi.

Ngay tiếp đó, nhác thấy dáng trường kiếm của Tiêu Phục Huyền lướt qua, ánh vàng chém xuyên hết thảy xiềng xích.

Pháp khí đều tương thông linh thần với người tu hành, ngay khoảnh khắc xiềng xích gãy lìa, gia chủ nhà họ Phong cũng không nhận nổi, phải thét lên một tiếng vang dài.

Kinh mạch cả cơ thể ông ta đều phồng lên lộ hẳn ngoài da, nhìn qua cực kỳ đáng sợ. Thế nhưng ông vẫn không ngừng ném tiếp những sợi xích khác ra ngoài —

Mỗi một sợi xích bị đứt đoạn, ông ta lập tức tung ra một sợi xích khác.

Đứt mười sợi, ông ta lập tức tung ra mười sợi.

...

Tiếng nứt gãy và tiếng xiềng xích đánh vang chất chùng lên nhau, đến rồi cuối chót ông ta cũng phải đành thất thủ.

Bao gân máu phồng lên ngoài da ông ta nứt toác, máu tuôn ào ạt ra ngoài, trượt theo cánh tay tràn tới ngón tay và nhuộm đỏ mấy vòng xiềng xích.

Một sợi xích không được bõ đắp thêm, cả người ông ta đã hoàn toàn kiệt quệ, thậm chí không giữ vững được tư thế mà loạng choạng mất một hồi.

Rồi đến sợi xích thứ hai, thứ ba...

Chỉ loáng mắt mà nửa bên xiềng xích đã gãy lìa toàn bộ.

Gia chủ không vận nổi lực nữa, quỳ sụm xuống đất giữa cuồng phong gió lốc.

Trong nháy mắt tiếp theo, nửa bên còn lại cũng hoàn toàn đứt đoạn.

Chỉ nghe thấy một tiếng nổ vang trời, tất cả xích bạc tan tành thành mảnh vụn, đổ ào ạt xuống dưới nền chúng vói đất đá lát sàn. Thứ cất giấu bên dưới đáy tháp lộ ra bên ngoài.

Thoạt tiên, Ô Hành Tuyết trông thấy hai cỗ quan tài gỗ đặt giữa một trận pháp khổng lồ, bao quanh bởi rất nhiều ngọn nến.

Tiếp tới, chàng nghe thấy hàng vạn những tiếng rít gào da diết thê lương...

Lần gần đây nhất mà chàng nghe được âm thanh như vậy là bên trong khu mộ tập thể khổng lồ ở Kinh Quan.

Mà không chỉ có âm thanh, đến bầu không khí nơi này cũng giống ở đó. Cứ như thể ai đó đã đưa hàng mấy vạn người chết ở Kinh Quan tới đây, phong ấn chúng dưới đáy tháp nhằm nuôi dưỡng hai cỗ quan tài này và luyện cấm thuật tráo mệnh.

Nếu là bình thường, lượng âm khí hung tàn ngút trời đến nhường này sẽ tác động đến cả một vùng trăm dặm xung quanh và ai ai cũng phát giác được.

Vừa hay bên trong những thanh xà của căn tháp lại giấu càn gậy của thần mộc. Linh lực thần mộc đủ để che giấu hoàn toàn âm khí hung tàn nơi đây,

đồng thời âm khí hung tàn cũng che giấu được linh khí của thần mộc.

Cũng xem như là một kiểu bố trợ tương hỗ xét trên một phương diện nào đó.

Ô Hành Tuyết sa sầm nét mặt.

Thảo nào chàng cảm thấy linh khí thần mộc chỗ này vừa thân quen vừa lạ lẫm, không chỉ vậy nó còn khiến chàng cảm thấy như bị nhiễm tà khí, hoá ra tất cả đều vì cái thứ bị phong ấn dưới lòng đất này mà nên.

“Người trong quan tài là ai?” Ô Hành Tuyết trầm giọng hỏi.

Cả người gia chủ nhà họ Phong đã bê bết máu, ông ta vẫn đang giữ chặt những sợi xích gãy vụn. Đầu gối chống trên đồng tàn dư đá vụn, mắt ông thần thờ nhìn hai cỗ quan tài kia một hồi rồi bật cười nghẹn ngào.

Hồi lâu sau, ông mới trả lời, “Đó là con trai và con gái tôi.”

Con?

Ô Hành Tuyết chau mày, liếc mắt sang Phong Huy Minh trong vô thức.

Cánh tay Phong Huy Minh giữ chặt chuôi kiếm, hấn cũng kiệt sức hoàn toàn, đang cúi gằm đầu quỳ rạp trên mặt đất, thậm chí hít thở cũng run rẩy không xuôi.

Thế thì xem ra, thứ gọi là “đổi mệnh” chính là dùng Phong Huy Minh để đổi lấy hai đứa con đã chết của ông ta.

Trong ánh mắt gia chủ nhà họ Phong chỉ có hai cỗ quan tài nọ. Dù cả người đẫm máu, ông ta vẫn cất nhỏ giọng, “... con trai tôi quân tử đoan chính, ôn hoà độ lượng, ngay cả vóc người cũng mảnh khảnh thanh tao. Ái nữ tôi nhỏ hơn hai tuổi, tư chất thông minh, là kỳ tài hiếm gặp, tính tình rắn rỏi...”

Từ thuở hai đứa nhỏ còn tằm bé, ông đã từng mơ tưởng sau này chúng lớn lên, vị trí gia chủ dòng tộc sẽ truyền lại cho người con gái kỳ tài tuyệt nghệ.

Còn con trai sẽ giữ chức trưởng lão phụ trợ, đảm nhiệm trông coi đan dược và y đường.

Hai anh em sẽ hỗ trợ nhau chèo lái nhà họ Phong và trở thành một câu chuyện truyền đời.

Nhưng tiếc thay...

Hai đứa trẻ này còn chưa trưởng thành đã qua đời, chết cùng một ngày, cùng một nguyên do, và đều không hề có dấu hiệu báo trước. Người khác không biết vì sao họ chết, ai nấy đều tỏ lòng tiếc thương khôn nguôi nhưng không biết làm sao an ủi ông, nên chỉ đành quy về mấy chữ “xin hãy nén bi thương.”

Ông là cha ruột chúng, chỉ mỗi ông hiểu rõ trong lòng...

Khi xưa lúc còn niên thiếu, ông từng sơ sẩy mắc phải tà thuật, lẽ ra đã mất mạng từ thuở ấy nhưng mượn sức thần mộc kéo mình trở về Phương thức đó chẳng mấy trong sạch, và chính ông cũng biết sau này phải trả giá.

Nhưng ông nào có ngờ được cái giá phải trả lại đặt trên người hai đứa con mình.

Ông đã từng nhạo báng muôn lời: nhà họ Phong chúng tôi diệt ma trừ tà, có gì phải gặp báo ứng như vậy?

Nó thật sự... quá trái ngang.

Thế nên ông ta không phục.

Vì không phục, ông truy tìm đủ mọi biện pháp để đấu tranh với số mệnh, tìm mọi cách vực dậy hai đứa con thương yêu của mình khỏi quan tài, ông mong muốn chúng được sống, được toả sáng và rạng danh dòng họ.

Cuối cùng, ông đã tìm ra một loại cấm thuật đổi mệnh, cấm thuật này nói khó thì rất khó, nhưng nói dễ cũng dễ vô cùng.

Nó đòi hỏi linh hồn người chết, và sinh mệnh người sống.

Dùng linh hồn người chết để thi triển cấm thuật, và dùng sinh mệnh người sống để trao đổi mạng.

Nhưng nó không chỉ cần một hai người chết mà đòi đến hàng ngàn, thậm chí hàng vạn linh hồn bỏ mạng mới mong vạch ra một con đường đổi mệnh. Bởi vậy, ông ta đã chuyển mục đích sang Kinh Quan, nơi có năm mộ khổng lồ, nơi đã chôn thầy không biết bao nhiêu vong hồn.

Chẳng qua ông không ngờ rằng, có một người tán tu lại đến Kinh Quan và xây một căn tháp cao để bảo vệ nơi đó đêm ngày không ngơi. Tán tu nọ còn sống ở đó một ngày, kế hoạch của ông sẽ bị trì hoãn một ngày.

Nên ông đã động tay đôi chút.

Thế là chẳng bao lâu sau... tán tu kia bị tẩu hỏa nhập ma, sa vào tà đạo, và toà tháp cao ấy trở thành nơi vấy đầy ô uế bẩn thỉu.

Dù để giết hay để phong ấn, giờ đây ông đã nắm trong tay lý do chính đáng để xuất binh.

Lời tác giả:

Đợi lâu rồi QAQ

Chương 59: Hư tình

Gia chủ nhà họ Phong không ngừng hoài tưởng về việc hai đứa con mình tốt đẹp ra sao, khiến ông nuối tiếc đến nhường nào, từng câu từng chữ thốt ra đều là những lời thâm tình.

Phong Huy Minh siết chặt kiếm, im lặng lắng nghe hồi lâu mới cử động một chút. Ngón tay hắn bắt đầu run rẩy, kéo cả người cũng run rẩy theo, để rồi đến thanh kiếm đang chống trên mặt đất cũng lung lay lách cách. Tưởng chừng đó như là nơi khởi nguồn của đá va vào mặt hồ, sóng càng gợn càng lan rộng...

Ninh Hoài Sam đứng gần hắn nhất nên nhận ra trước tiên. Ban đầu, cậu còn tưởng hắn đau đớn vì bị thương, để rồi sau đó mới ngỡ ra Phong Huy Minh đang cười.

Nụ cười đó vừa thâm trầm tràn phúng, lại mang nặng căm hờn, thoáng thêm phần gì điên rồ khó tả, Ninh Hoài Sam nghe thấy mà rợn cả người.

“Con ta, con ta, con ta... cả miệng câu nào cũng là con ta.” Phong Huy Minh chẳng thiết ngược mặt mà chỉ khẽ gật đầu và ghen ngào lặp lại những lời gia chủ nói, sau đó hờ cười, “Rốt cuộc năm đó tôi ngu đến tới mức nào, khờ dại tới mức nào! Để rồi chỉ nghe ông gọi “con ta” vài lần đã mù mịt cả đầu óc, chẳng còn thấy rõ phương hướng nữa?”

Hắn cười một tràng dài, nấc lên ghen ngào, “Tôi còn tưởng hai chữ này mới trân quý làm sao, phải mang đậm chân tình cỡ nào, đến mức một tiếng gọi thôi mà tôi đã ngỡ chúng ta là người một nhà, tôi đúng là...”

Hắn thở dốc hồng hộc, lúc nhấc mặt lên đã thấy trong mắt đỏ au. Đôi mắt ấy giương thẳng về phía gia chủ nhà họ Phong bên kia ánh đèn dầu hừng hực, hắn cất giọng khẽ khàng, “Tôi chính là một mầm non tuyệt vời, đây

chính là lời ông thường nói với tôi đây thôi. Trước đây tôi chưa hiểu rõ, nhưng bây giờ đã tỏ tường hơn cả...”

“Tôi chính là một mầm non tuyệt vời đúng không, chỉ bằng mấy câu ‘con ta’ đã lừa được tôi xoay vòng vòng, còn tìm ở đâu ra một đứa nhỏ ngu ngốc như vậy? Trước đây ông đem tôi về nuôi chắc đã nghĩ thế đúng không?”

Bằng không sao lại thốt ra những câu như “tám tuổi là vừa đẹp” được chứ.

Khi được gia chủ nhà họ Phong nhận vào, hắn chỉ vừa tròn tám tuổi, hiểu được đôi điếu. Hắn hiểu rõ thân phận mình tan cửa nát nhà, không cha mẹ người thân, phải hứng chịu cuộc sống rày đây mai đó ăn bữa nay lo bữa mai. Nhưng nhờ ơn gia chủ mà từ lúc ấy, hắn có một mái ấm che gió che mưa, hắn có một mái nhà.

Để từ đó về sau, hắn phải cảm tạ người này cho những gì hắn đạt được trong đời, sự phụ của đệ tử đường nói: Con người sống cần có lòng biết ơn.

Hắn nhớ năm lòng câu ấy rất nhiều năm.

Hắn biết rằng mình không mang dòng máu nhà họ Phong, tất cả những đãi ngộ mà hắn nhận được đều không phải là chuyện đương nhiên, mà đánh đổi bằng sự chịu thương chịu khó, ngoan ngoãn, và giữ thể diện cho gia trưởng trong họ...

Người ta nói gia chủ hiếm khi niệm nở, không phải là một người cha biết quan tâm, và luôn đòi hỏi vô cùng nghiêm khắc. Để ông mỉm cười còn khó hơn lên trời, muốn được nghe một câu khen ngợi động viên cũng chẳng dễ dàng gì. Đã từng có một quãng thời gian rất dài, mỗi ngày hắn chẳng mong gì hơn là được gia chủ gật đầu và nói “tốt lắm”.

Hắn nỗ lực tu luyện hơn hết thầy các đệ tử, làm hỏng nhiều quần áo luyện công và đá kiếm hơn bất kỳ một ai. Sau bảy tám năm, cuối cùng đến một ngày kia, gia chủ đã mỉm cười với hắn và nói, “Con là một mầm non tuyệt vời”.

Chỉ một chữ “con ta” đã nhen lên ảo giác “phụ tử tử hiếu” trong lòng hắn.

Khi đó hắn còn trẻ tuổi và tràn đầy nhiệt huyết, lòng ngập ý chân thành, thiếu đi ều khoét trọn quả tim hiến dâng cho nhà họ Phong, chỉ cần tận lực giúp ích cho gia tộc. Thậm chí, hắn còn từng nói với Phong Thù Lan, “Nếu ngày nào phải đánh đổi tính mạng mình, ta cũng cam lòng.”

Và nhận được một chậu nước lạnh từ Phong Thù Lan, nàng nói, “Chúng ta căn bản không khác gì những đệ tử khác.”

Thế là từ hôm đó, giữa hắn và người “muội muội” Phong Thù Lan này đã có sự ngăn cách mang tên “đạo bất tương đ ồng bất tương vi mưu” (1).

(1) Câu thành ngữ xuất phát từ quyển Luận ngữ – Vệ linh công của Khổng Tử, ý nói những người với quan điểm và chí hướng khác nhau thì không thể làm việc, hợp tác với nhau.

Con tim hắn bị mê muội trong hai chữ “con ta” hết lần này đến lần khác, nó khiến hắn cảm thấy dù mình chỉ là con nuôi nhưng không khác gì con ruột. Hắn cũng tin rằng sau này mình sẽ được gánh vác trọng trách của gia chủ, bằng không sao gia chủ lại kể cho hắn nhiều chuyện xưa tích cũ và trao hắn vô vàn cơ duyên của nhà họ Phong cơ chứ?

Hắn tự dối mình trong “mê hồn trận” suốt gần trăm năm, mãi đến một ngày nào đó, hắn bất chợt phát hiện có một luồng tử khí như có như không phảng phất toả ra từ người hắn.

Ban đầu, hắn còn tưởng có sơ suất trong lúc tắm diệt tà ma nên bị trúng chiêu mà không biết.

Nhưng ngu ngốc hơn cả chính là việc hắn đi nói chuyện đó với gia chủ...

Giống như một đứa con trai bình thường bỗng bị thương nên đã tìm phụ thân mình hỏi ý, hắn đã thành thật khai báo hết mọi thứ với người chủ gia đình.

Phong Huy Minh không bao giờ quên được ngày đó — nét mặt gia chủ tràn đầy ưu tư, ông gọi trưởng lão y đường đến cho đích thân vị trưởng lão đó xem bệnh cho hắn. Sau đó, ông dẫn hắn đến khu mật địa kia và mượn sức mạnh của thần mộc để hồi phục.

Mà hắn còn thấy cảm động khôn cùng...

“Thế mà lúc đó tôi còn xúc động đến luống cuống tay chân cơ đấy, ông có biết không!” Phong Huy Minh đạp chân xuống đất, phóng ngay một bước tới trước mặt gia chủ nhà họ Phong, mũi kiếm rê trên sàn đá lạnh lẽo rạch thành một vết nứt sâu hoắm.

Hàng mây gia chủ nhăn nhúm, những sợi xích gãy lìa lại đột ngột vung lên, mỗi mỗi đứt biến thành một lưỡi dao bén ngót phóng băng băng về phía Phong Huy Minh!

Phong Huy Minh cũng tuôn kiếm khí ào ào khắp người, từng lưỡi kiếm khí sắc trắng đậm mạnh chắn lấy một lưỡi dao.

Chỉ loáng mắt mà những tia điện bắn ra khắp nơi.

Phong Huy Minh trông như không chút e sợ những lưỡi dao kia. Đôi mắt đã đỏ oạch, hắn không ngừng ép mình về trước, nghiêng răn nói, “Trước đây tôi chỉ hận không thể đào tim đào phổi trao cho ông! Ông có biết không — hạ phụ thân?”

Gia chủ nghe được hai tiếng “phụ thân” kia thì khẽ run những ngón tay đang giữ chặt xích xích. Thế nhưng run rẩy đó chỉ là một chút giật nhẹ, sức lực trên sợi xích vẫn giữ nguyên vẹn.

“Trước đây tôi cảm động biết bao nhiêu, đến khi phát giác ra sự thật lại đau lòng thất vọng đến bấy nhiêu,” Phong Huy Minh tiếp tục bước một bước về phía trước, ngón tay xuất huyết dưới áp lực khí kinh rung động nhưng hắn chẳng buồn để ý. “Ông đã từng trải qua cảm giác đó chưa? Cảm giác như bị lột trần trụi đứng giữa cánh đồng tuyết ấy, với nỗi đau đớn còn khó nhịn hơn cái chết...”

Nét mặt gia chủ cuối cùng cũng hơi ngậy ra, đoạn lại nhú chặt mày lần nữa và nói, “Con biết? Con... biết?”

Phong Huy Minh chậm rãi bật cười, đáy mắt hấn căng tràn chàm biếm xen lẫn chút giằng xé đau thương. “... Đúng vậy, mỗi lần vào trong toà tháp này và dùng sức mạnh thần mộc để đi điều trị, luồng tử khí kia tạm thời được che giấu. Nhưng về lâu về dài, có ngốc đến đâu cũng sẽ nhận ra chỗ bất thường chứ? Sao ông lại ngạc nhiên như vậy.”

“Hay là... trong mắt ông, tôi ngu đến hết thuốc chữa rồi? Ngu đến mức không nhận ra được cả manh mối này?”

Gia chủ mấp máy khoé môi.

Khi hấn hỏi đến đây, ngay cả nhóm Ô Hành Tuyệt cũng nhú mày.

Đánh giá phản ứng trước đó của Phong Huy Minh, rõ ràng hấn biết trên người mình có tử khí, nhưng mọi người cho rằng hấn chỉ cảm thấy kỳ lạ hoặc loáng thoáng nghi ngờ mà thôi.

Mà lúc này nghe được lời bộc bạch của hấn mới ngở ra hình như... hấn không chỉ cảm nhận được tử khí trên người mình, mà còn biết đến sự tồn tại của trận pháp đổi mệnh.

Ninh Hoài Sam nhìn Phong Huy Minh, cảm lòng không đành phải lẩm bẩm, “Người... tội gì phải thế? Điên rồi à?”

Phong Huy Minh nghẹn giọng trả lời, “Ta tội gì sao? Ta cũng muốn biết ta có tội gì đây! Ta hoàn toàn có thể phản chiêu cơ mà!”

Phong Huy Minh nhìn sang gia chủ, nói, “Tôi có thể phản chiêu và giết ông, ông có biết không?! Tôi đã mưu tính không biết bao nhiêu lần trong đầu, đã mừng tượng rất nhiều phen! Chỉ cần một lần trong đó thôi, chỉ cần tôi hạ quyết tâm bất kỳ một lần nào trong đó thì có thể khiến ông chết ngay trước mặt tôi. Tôi có thể dùng hàng trăm cách để ông sống không bằng chết, ép cung ông, tra tấn ông, bắt ông phải chính miệng nói ra đã bày trò gì trên người tôi —”

Kiểm khí hần lại tiến về trước một tấc, sức ép đè nặng đánh vang xiêng xích trong tay gia chủ, khiến cả hai phía đều run bần bật.

“Thậm chí, tôi có thể ép ông phải tự mình dòi hết toàn bộ những thứ trên cơ thể tôi lên người ông. Tôi đã từng nghĩ về nó cơ man là lần —”

“Vậy tại sao người không xuống tay?” Ninh Hoài Sam tiếp tục hỏi.

“Ta —” Phong Huy Minh rốt cuộc không cách nào dằn nén khốn khổ trên nét mặt mình, nhìn vào có phần đáng thương. Hắn đang đắm đắm mắt vào gia chủ trước mặt, nét mặt hần tối tăm, đôi môi run rẩy nhưng không nói nổi một chữ nào.

Tại sao?

Bởi vì hần do dự thiếu quyết đoán, dù cũng chẳng phải quân tử gì nhưng muốn tàn nhẫn dứt tình cũng tàn nhẫn không tới.

Mỗi lần ý nghĩ hung độc đó nhen nhóm, hần lại nhớ về khoảnh khắc được dắt đến trước cửa nhà họ Phong, nhớ đến câu nói “con người sống ở đời phải biết nhớ ơn” của người sư phụ trong đệ tử đường năm nào.

Cũng vì vậy mà tất cả những suy nghĩ hung độc, phản chiêu giết ngược mãi mãi chỉ hiện hữu trong giấc mơ, chỉ cần hần mở mắt ra, chỉ cần hần tỉnh táo lại, tất thảy những chuyện đó đều bị hần dằn ngược vào sâu tận đáy lòng, nén kín đến mức hần đã giả vờ rằng mình không hay biết gì cả.

Thời gian cứ thế trôi qua, ảo giác bắt đầu xuất hiện trong đầu hần, cứ như thể nếu hần không dừng đến, không hỏi han, không nhìn thẳng vào đại trận đổi mệnh đó thì tất cả mọi thứ cũng chỉ là giả, tất thảy chỉ là u uất sâu nặng trong lòng đã khiến hần suy đoán lung tung.

Nói cho cùng, hần cũng chỉ là con nuôi, đã tận sức tận lòng từng bấy nhiêu năm thì dù có là một con chó đi nữa người kia cũng nên lưu luyện chút nào chứ? Sẽ không đành lòng xuống tay chứ?

Cái hấn chờ chính là việc người kia không nở xuống tay.

Đến mức mà hấn còn suy tính muốn sớm có chỗ đứng vững chắc và lên đến vị trí cao trong nhà họ Phong. Trước khi đại trận đổi mệnh thành hình, hấn sẽ trở thành người có tiếng nói nhất trong gia tộc.

Trong trường hợp đó, người “phụ thân” này của hấn sẽ biết phân định đại cục, thay đổi suy nghĩ có đúng không.

“Không phải tôi không thể tự cứu lấy mình, ông không hiểu sao?” Phong Huy Minh trầm giọng. “Tôi chỉ đang...”

Chỉ đang muốn thấy ông hối hận, muốn thấy ông thể hiện chút “tình phụ tử”, chỉ thế mà thôi.

Hấn còn chưa nói hết câu, gia chủ dường như đã hiểu rõ lòng hấn.

Trong một thoáng chóng vánh, gương mặt gia chủ hiện lên nét gì đó hơi phức tạp. Nó khiến người ta không khỏi hoài nghi rằng ông ta thật sự có hơi hối hận.

Phong Huy Minh đã bắt được khoảnh khắc mong manh như chớp đó, hấn nheo đôi mắt. Đã đến giờ phút này rồi mà lời hấn thốt ra lại chẳng thật với lòng, “... Ông lại bày ra vẻ mặt giả mù sa mưa để lừa tôi ư?”

Sau mấy lần biến chuyển cảm xúc, gương mặt gia chủ đã đằm lại. Ông vẫn không nói ra lời mà người kia muốn nghe, chỉ gằn thấp giọng giữa lúc gờng mình chống đỡ, “Việc đã đến nước này, ta không còn gì để nói nữa.”

“Việc đã đến nước này?”

“Việc đã đến nước này...”

Phong Huy Minh không ngừng nhắc lại câu trả lời ấy.

Đây là vấn đề sinh mạng, là biết bao tâm tình phức tạp dần xé ngấn ấy năm, mà cuối cùng chỉ gói gọn trong năm chữ “Việc đã đến nước này” nhẹ căng.

Ngay khi nghe được câu đó, tia sáng mong manh cuối cùng trong đáy mắt Phong Huy Minh cũng phai nhạt.

Đến tận lúc này, hắn mới vỡ lẽ thì ra bản thân vẫn còn ôm một khao khát mong manh, khao khát người kia sẽ hối hận dù chỉ chút ít thôi. Bởi như thế, ít ra tấm lòng trung trinh thời niên thiếu của hắn cũng sẽ bớt phần trở trêu.

Nhưng tiếc thay, trở trêu vẫn hoàn trở trêu.

Cuối cùng, hắn không dẫn đo nữa, không thiếu nhẫn tâm nữa. Hắn lắc đầu khe khẽ, rồi đột ngột bùng nổ —

Khoảnh khắc đó, kiếm khí mang ngu ồn lực khổng lồ tuôn trào ra khỏi thân thể hắn, nhuộm trắng bốn bề. Đây là tất cả những gì hắn học được trong hơn trăm năm ở nhà họ Phong; chăm chỉ, cần cù, mua vui cho người khác để bao bọc trong lòng kiếm khí, bổ sung cho lưỡi trường kiếm hắn siết chặt trong tay.

Bao h òng hào trên mặt nhanh chóng phai nhạt, tử khí trên cơ thể tăng lên nhanh chóng. Phản ứng này đã nói rõ — hắn đang chiến đấu bằng chính sinh mệnh của mình.

Gia chủ nhà họ Phong vừa gánh chịu một đòn dưới tay Tiêu Phục Huyền, bây giờ lãnh thêm mệnh chiêu này nên không gắng gượng nổi nữa.

Một khoảnh khắc, ông ta bất chợt trừng to đôi mắt, tiếp đến ch ần chậm gục đầu.

Thanh trường kiếm mang chữ “Phong” kéo theo kiếm khí trắng bạc xuyên thẳng qua cơ thể ông, tàn dư xi ềng xích trong tay cũng tan thành cát bụi.

Sau đó, ông nghe được giọng Phong Huy Minh, “Tôi vui lắm...”

Kể từ ngày nhận ra mình chỉ là vật hy sinh, hắn đã nén trong lòng một nỗi uất nghẹn, u s ầu không vui, và không bao giờ mỉm cười được nữa.

Cho đến tận giây phút này, hắn mới cảm thấy thật sung sướng.

Và khi đó, Tiêu Phục Huyền nhấc ngón tay lên.

Vừa nãy y không xen vào mà chỉ chờ đợi, chờ đợi Phong Huy Minh tìm cho bản thân một lời đáp.

Bây giờ đã có lời đáp, nạn nhân đã có thể vui lòng. Thì y cũng không cần chờ nữa.

Chỉ thấy trong vòm tháp cao loé lên ánh vàng, bóng kiếm không lồ mang chữ “Miễn” c ắm vào linh phách của gia chủ nhà họ Phong, xuyên thẳng xuống mặt đất.

Đó lại là một đợt thâm vấn.

Lời tác giả:

Yên tâm ha ~ thâm vấn lần này nhanh thôi à ~

Chương 60: Hồn vỡ

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đa phần ai trong tiên môn cũng từng nghe kể rằng, mỗi khi Thiên Túc Tiêu Miển giáng hình xuống tà ma đầu dẫn theo một đọt thâm vấn.

Trong lúc chứng kiến linh phách bị bao trùm bên dưới vầng sáng vàng của thanh kiếm mang chữ “Miển”, gia chủ nhà họ Phong nghe giọng trầm lạnh của Tiêu Phục Huyền vang rền trong não chẳng khác nào gió cuồn đất trời, “Tại sao đến nước này.”

Gia chủ nhà họ Phong chỉ còn sót lại chút linh thức cuối cùng khi nghe thấy năm chữ trong huyền thoại đó.

Ông đã nghĩ: Thế mà có một ngày, thâm vấn dùng trên người tà ma lại đứng lên đầu ta. Hoá ra... ta cũng tương tự như tà ma ư.

Rõ ràng ở điểm khởi đầu, ông hãy còn là một đệ tử tiên môn mang đầy khát vọng muốn trăm yêu trừ ma.

Dưới kiếm của Thiên Túc, những hình ảnh cuộc đời ông hồi hải trôi qua trong đọt thâm vấn —

Ông là một trong số hiếm người được nhìn thấy thần mộc và vẫn giữ được mạng sống.

Năm mươi hai tuổi, ông gặp cảnh cận kề cái chết và nhìn thấy tàn đại thụ cao ngất rợp trời trên đỉnh núi, cho dù có hơi mù mờ nhưng ông vẫn nhớ rõ tán hoa có chút gì tương tự hạnh mai chốn nhân gian.

Năm đó, ông nào có ngờ rằng sau này mình sẽ nhất một toà tháp ở nhà họ Phong, và trong tháp có giấu những cành vụn từ gốc đại thụ kia.

Năm mười bảy tuổi, khi đi tới Kinh Quan ở giai đoạn đầu và nhìn những nắm mồ không lờ, ông cũng từng cảm thán tiếc thương, “Thương thay bao nhiêu xương cốt anh hùng, hết thấy đầu là những người bỏ mạng nơi sa trường...”

Lúc ấy, ông cũng chẳng ngờ rằng sau này mình sẽ chôn xương những người nọ xuống mật địa nhà mình và mượn nhờ sức chúng để mở một con đường.

Năm hai mươi tuổi, ông vung kiếm xuất thế, từ đó nổi tiếng một thời, làm rạng danh dòng họ. Ông từng nghe kể ở Kinh Quan có nhiều thứ hung tà gây rối, có một nhà tu hành giấu tên đã ra tay giúp đỡ bá tánh ở vùng lân cận. Khi nghe được câu chuyện đó, ông còn thốt một câu “Ngày sau có cơ hội, tôi nhất định sẽ đến bái kiến một chuyến.”

Lúc đó, ông đâu có hay người tu hành giấu tên nọ chính là tán tu đã đến sống và xây toà tháp cao ở Kinh Quan. Mà ông cũng chẳng hề biết rằng sau này mình không những không đến gặp người bái kiến, mà còn trở thành thủ phạm gây ra cơ sự khiến tán tu bị tẩu hoả nhập ma.

Thành tiên thành ma, là thiện là ác, âu cũng chỉ từ một thoáng nghĩ suy.

Khác với những người khác trong tiên môn, ông vừa tròn hai mươi đã thành hôn, phối ngẫu của ông là bạn thanh mai trúc mã. Người ta nói rằng phu thê quen nhau từ thuở thiếu thời là tình yêu sâu sắc, vì vậy mà họ đã sớm hạ sinh đứa trẻ đầu tiên.

Nhưng đáng buồn thay, đứa con ấy còn chưa ra đời đã mất trong bụng mẹ. Ông phải an ủi phối ngẫu mình một thời gian dài với lý do có lẽ bị khí tà ma quấy nhiễu, và về sau sẽ ổn thoả thôi.

Không lâu sau, họ lại sinh hạ một đứa trẻ, đứa trẻ này suýt chút đã bị sẩy trong bụng mẹ nhưng nhờ may mắn và sau nhiều nỗ lực bảo vệ, cậu con

traị đã ra đời. Thế nhưng vì gặp nhiều vất vả trong lúc mang thai nên cậu khá yếu ớt.

Nhưng thế cũng có sao? Dù gì ông cũng đã giữ được tính mạng đứa nhỏ.

Một năm khác, họ lại sinh được một đứa con gái, so với cậu trai đầu lòng thì đứa bé này ra đời rất thuận lờì, nhờ vậy mà cô bé có tư chất thông minh, kỳ tài hiếm gặp.

Người đời đầu khen người có đủ đôi nam nữ là có đi ền đại cát.

Không ai thấu hiểu hết tâm trạng ông trong những năm tháng đó, cũng giống như không ai hiểu được ông nâng niu hai đứa con bảo bối của mình đến bậc nào, chỉ thiếu không chi ều chuộng chúng lên tận mây xanh.

Ông nhìn cặp nam nữ lớn lên theo năm tháng, dạy chúng học ăn học nói, dạy chúng viết chữ, dạy chúng luyện kiếm... truyên cho chúng tất cả những gì ông học được trên đời.

Trong những năm đó, ông gần như không màng đến tiến bộ tu vi cho bản thân mà chỉ toàn tâm toàn ý đóng vai trò một người cha hiền. Những người quanh ông vẫn thường đem chuyện đó ra trêu đùa, mà lần nào ông cũng chỉ cười và trả lờì, “Xem như tôi là đ ồng gốc đi.”

Thế mà khốn sao, hai đứa trẻ nọ đến cùng cũng chẳng sống đến trưởng thành, cả hai đ ầu chết trong thời niên thiếu, năm mười hai tuổi. Bằng với độ tuổi mà ông suýt mất mạng khi xưa.

Người vợ ông không ngừng lẩm bẫm, “Tại sao lại như vậy, em không hiểu...”

Mà lòng ông thì tỏ tường hơn cả — chung quy tất cả chỉ là một vòng quay, thiên mệnh đã phán cho ông một đợt báo ứng. Lúc trước, ông không chết, bởi thế bây giờ ông phải trải nghiệm cảm giác tương tự.

Ông tự thân ôm hai đứa con mình đặt vào quan tài, từ đấy trở về sau không khi nào nở nụ cười nữa.

Cha hiền đã mất, giờ chỉ còn một người chuyên tu.

Thực chất, lúc đó ông đã bước lên lối mòn mà không hay biết — ông vùi đầu vào tu luyện trong độ tuổi thanh xuân nhất, tu vi chẳng mấy mà đạt đến cảnh giới đỉnh cao, không chỉ đứng đầu trong dòng họ mà còn trở thành một trong những nhân vật xuất chúng trong các tu sĩ ở nhân gian.

Sau khi thần mộc bị phong ấn, ông và môn phái đã trăm vô số yêu tà, giúp đỡ muôn vàn bá tánh, kết nối bao mối thiện duyên, đồng thời cũng nhờ việc đã từng nhìn thấy thần mộc nên cũng xem như có tiên duyên, được chọn làm người trấn thủ nơi phong ấn và nhận lấy họ “Phong”.

Gia tộc của họ có thể nói là một gia tộc hiếm hoi dưới nhân gian được nhận thiên chiếu, nhưng không thể tiết lộ chỗ phong ấn cho người ngoài hay biết, bởi vậy sự việc hào nhoáng vinh quang này đã trở thành một bí mật chỉ có gia chủ và những người sẽ được kế thừa vị trí gia chủ biết được.

Và ông chính là người biết bí mật nhưng không thể nói ra.

Đó là lần đầu tiên trong lòng ông nhen lên một cảm giác vừa mâu thuẫn vừa phức tạp quá đỗi, chẳng khác nào cảm y dạ hành (1).

(1) Cảm y dạ hành: mặc trang phục lộng lẫy đi ra ngoài vào ban đêm – thể hiện sự giàu có xa hoa mà không ai hay biết. Xuất phát từ giai thoại của Hạng Vũ sau khi đánh chiếm Hàm Dương thì không định đô ở đó mà nóng lòng về quê nhà, đã nói “Phú quý không quy cố hương, như cảm y dạ hành, nào có ai hay”

Và đó cũng là lần đầu tiên ông ý thức được rằng bản thân cũng không phải người tốt chân chính, bởi ông còn mang trên người quá nhiều d*o vọng thế tục, vẫn luôn ngóng trông được gọi ca báo đáp.

Trong một giây phút nào đó, ông còn nhóm lên lửa giận: Ông biết mình từng chết đi để sống lại, sinh mệnh ông do chính ông giành lấy và tất nhiên sẽ phải trả cái giá thích đáng. Nhưng ông đã làm biết bao chuyện như vậy

rồi mà sao còn chưa thể quân bình cái giá phải trả kia để ông có cuộc đời trọn vẹn đôi chút?

Thiên mệnh thật bất công.

Khi suy nghĩ này mới chớm khởi đầu, ông đã ép ngược nó trở vào bên trong.

Qua một thời gian dài, có lẽ đứng trên địa vị cao lâu ngày và tu vi cũng đạt trình độ đỉnh cấp ở nhân gian, ông đã gần như buông lời khi suy nghĩ đó nảy lên lần nữa.

Ông buông lời cho bản thân hoài niệm về những đi ều mình đã trải qua trong đời, nhớ đến từng chuyện từng chuyện một, hết thấy những đi ều đáng giá và không đáng giá. Để rồi ông bắt đầu cảm thấy những gì mình có được sao mà ít ỏi quá, mình hoàn toàn có cơ sở để oán hận, có cơ sở để không cam lòng.

Bởi vậy... bắt đầu từ một hôm nào đó, ông bất ngờ muốn giúp hai đứa con mình sống lại.

Một khi ý nghĩ này nhóm lên thì chẳng còn cách nào vẫn h ồi được nữa.

Câu “xem như tôi là đ ồng gốc đi” xưa kia đã thật sự trở thành lời tiên tri sau rất nhiều năm. Ông bước lên một con đường khác mà chẳng màng ngoảnh lại — đào quan tài của con trai con gái mình vào nửa đêm rồi đặt trận bao quanh chúng, tiếp đó ông tìm tất cả các phương pháp khả dĩ hòng giúp hai đứa bé kia sống lại.

***

V ề sau, có khi ông chợt nghĩ rằng chắc có diên mới đi tin giấc mơ ấy.

Đó cũng là khoảng thời gian diên nhất đời ông. Một đêm nọ, ông có một giấc chiêm bao kỳ lạ khi đang ngủ ở trước đường, trong mơ có người nói với ông rằng, “Thực chất... cũng chưa hẳn là hoàn toàn vô vọng.”

Ông nghĩ trong lòng *ban ngày nghĩ gì thì đêm mơ thấy đó thật à*, song ngoài miệng vẫn hỏi, “Thế có cách gì?”

Người xuất hiện trong mộng rất mờ ảo nên nhìn không rõ bộ dáng. Ông không biết đó là ai, vậy mà vẫn gọi người nọ hai tiếng “Tiên quân” tự nhiên vô cùng. Có lẽ cũng vì ông đã đến rất nhiều nơi để cầu khẩn nên buột miệng thành quen.

Ông thậm chí không nhớ được hình dạng và giọng nói của người trong chiêm bao, nhưng còn nhớ rõ người kia đã chỉ mình hai hướng.

Một là bảo ông đi tìm một vị quý nhân, quý nhân này là một cô nương nhỏ tuổi. Cô nương đời trước chịu cái chết bi thảm nên khi sinh ra ở đời này vẫn còn mang theo oán hận, tuổi đời còn bé đã trở thành cô nhi. Nếu ông chịu nhận cô bé mồ côi kia làm con gái và bồi đắp cho những oán than trong sinh mệnh cô để tích phúc thì tương lai có thể nương nhờ phúc báo của cô bé này mà tìm được cơ hội gặp lại hai đứa con của mình.

Con đường thứ hai không được “Tiên quân” nói kỹ mà chỉ vô cùng ngắn gọn rằng, “Nếu chịu không nổi thì tự đánh đổi tính mạng mình để đưa chúng trở về”

***

Gia chủ nhà họ Phong không xem trọng giấc mơ kia cho lắm. Mãi đến một ngày nọ, ông gặp được một cô bé nhỏ, ốm gầy và trông rất như nhược, đứng trước một ngôi miếu cũ đổ nát.

Ngôi miếu hoang đó trước đây thờ Hỉ Tang thần, và cô bé kia hệt như một chú chim nhỏ hoảng hốt, là một cô bé mồ côi không chốn dung thân.

Khi đó, ông thoáng sững sờ, chẳng hiểu có gì mà kiểm tra linh phách cô bé kia. Ông phát hiện trong linh phách cô thật sự có vương oán khí. Sau đó, ông lại thi pháp để rà thử đời trước của cô bé này và loáng thoáng trông thấy cuộc đời ngắn ngủi kiếp trước của cô — tan cửa nát nhà, không ai bảo vệ. Cha mẹ cô bị kẻ thù sát hại, để lại đứa con cô chông chênh giữa đường

đời rồi bị người ta bắt gả mình hôn, không chỉ thế còn khoét cả hai mắt, cuối cùng rơi vào cái chết thảm thương.

Và ông còn nhìn thấy cảnh cô bé đó quỳ gối cầu nguyện trong miếu Hỉ Tang thần sau khi đã chết, cô cầu báo ứng.

Kiếp trước chết thảm nên mệnh mang theo oán. Một bé gái mồ côi.

Quá trùng hợp với những điều ông gặp được trong mơ.

Khoảnh khắc ấy, ông đã chọn tin vào lời vị tiên quân kia như nắm lấy sợi rơm cứu mạng, giữ chặt không buông.

Ông đưa cô bé về nhà họ Phong, nhận làm con nuôi và đặt tên là Phong Thù Lan.

Sau khi hai người con của mình qua đời, ông đã chẳng còn cười bao giờ nữa, giờ đây cũng không rõ làm một người cha hiện như thế nào. Vậy nên ông cũng không nuôi chi đâu Phong Thù Lan, thậm chí ông còn không thân thiết gì với Phong Thù Lan để tránh nhung nhớ về đứa con gái đã khuất của mình.

Ngoại trừ sự thân thiết gia đình, ông lo cho Phong Thù Lan tất cả mọi thứ, từ bữa ăn cái mặc, đến nuôi dưỡng dạy dỗ đều rất chăm chút. Tất cả mọi người đều nói ông đã có một viên “minh châu trong tay” khác.

Ông chờ, chờ xem...

Ông nhìn Phong Thù Lan trưởng thành và một thân đảm nhiệm công việc, nhìn nàng dần dà khoác lên mình phong thái của một gia chủ đời kế tiếp, nhìn nàng trở thành một kỳ tài kiệt xuất của thế hệ đờng lưá.

Thế mà ông chờ, chờ mãi vẫn không chờ gặp được cái gọi là “cơ duyên” kia, và mãi vẫn chẳng có dịp nhìn được hai đứa con trai con gái mà ông ngày đêm thương nhớ.

Mỗi ngày trôi qua, lòng ông càng nôn nóng hơn, càng âu lo hơn. Thế là đến một ngày kia, ông hối hận.

Lúc trước vị tiên quân kia chỉ ông hai con đường. Ông đã thử con đường đầu tiên, chờ đến mất hết kiên nhẫn, chờ đến vô vọng. Ông bèn bắt đầu suy xét đến con đường thứ hai.

Tiếc rằng, tiên quân kia không nói gì nhiều nên ông chỉ có thể bấu víu vào câu nói ngắn gọn nọ. Ông suy xét thật kỹ lưỡng và nắm được hai từ mấu chốt — *đổi mệnh* và *trở về*.

Người đời đâu biết, đổi mệnh là một hành vi nghịch thiên, rất khó thực hiện. Muốn trở về lại càng khó hơn. Tuy nhiên, nhà họ Phong bọn họ hơn được người đời ở chỗ, họ nắm giữ một bí mật — thần mộc.

Mượn sức mạnh của thần mộc có thể mở ra một con đường để trở về, và ông chính là người bảo hộ nơi phong ấn thần mộc.

Thời điểm đó, ông đã gầy như mất trí, đến độ cho rằng đây là một may mắn được ông trời ưu ái ban cho.

Nghĩ vậy, ông đã “tự trông tự trộm” và âm thầm tự mình đi vào cấm địa.

Ông vốn không quan tâm việc mình bước vào sẽ gây hậu quả thế nào lên cấm địa, có gây nhiễu động gì hay không, có kích hoạt lần phong cấm thứ hai hay chuyện gì tệ hơn nữa hay không.

Ông không quan tâm tất cả, chỉ ngóng trông hai chữ *trở về*.

Và ông đã thành công.

Pháp thuật đổi mệnh đòi hỏi chuẩn bị hàng mấy vạn vong hồn để mở đường, thế nên ông đã quay về thời điểm rất rất lâu về trước, sớm hơn cả thời điểm thần mộc bị phong ấn.

Ông trở về Kinh Quan nơi chôn cất chứa nhiều vong hồn nhất, nhưng phát giác ở Kinh Quan có một người tán tu canh mộ với dáng vẻ tuấn tú đầy áp

bức, nhìn trẻ trung vô cùng nhưng tu vi không hề thua kém ông.

Nên ông cũng không dám lấy đá chọi đá, quyết định ra tay lén lút. Ông bày trận trong âm thầm.

Ở Kinh Quan ngập tràn cát đá, đặt đá trận giữa nơi đó khó lòng phát hiện ra, huống hồ trận pháp này không phải loại cường trận, nó rất nhỏ nên càng khó phát hiện nhưng có khả năng tích tụ dần theo năm tháng để tạo ra tác động đáng kể lên Kinh Quan.

Ở dân gian, người ta nói rằng đứng bên trong thì khó thấy được toàn cảnh.

Tán tu nọ chính là người đứng bên trong.

***

Từ đó về sau, mọi chuyện đều biến chuyển vô cùng thuận lợi theo đúng những gì ông dự tính.

Ông đã có trong tay mấy vạn vong hồn, đưa cả toà tháp cao kia vào mật địa nhà họ Phong mà không một ai hay biết, rồi đặt cỗ quan tài của hai đứa con mình bên dưới.

Ban đầu, hai đứa trẻ này vì ông nên mới gặp báo ứng, vì ông nên mới mất mạng. Nếu theo tính toán ban đầu, ông chỉ cần hy sinh tính mạng của chính bản thân mình là được.

Thế nhưng vào thời điểm máu chốt, ông lại đổi ý.

Ở nhà họ Phong có đến từng ấy người, mà ông lại là gia chủ, nếu gia chủ mất mạng chần chẫn sẽ dẫn đến đại loạn, lợi bất cập hại.

Ông viện cho bản thân rất nhiều lý do, song cuối cùng vẫn phong ấn cỗ quan tài vào chung với vong hồn. Tiếp đó, ông quyết định đi tìm một người thay thế mình. Sau thời gian dài lựa chọn, cuối cùng đã tìm được một đứa trẻ có mệnh cách tương tự mình và nhận làm con nuôi.

Khi dắt cậu bé kia bước vào cửa chính nhà họ Phong, ông đã nghĩ: Đứa bé này cũng đang đà phải chết rồi, nếu không gặp được mình thì chắc chắn không sống thêm được mấy ngày. Giờ đây mình nuôi nấng nó, nó trả ơn cho mình, mọi sự chu toàn.

Ban đầu ông chỉ tính nuôi một đứa nhỏ rồi dùng mạng đổi mạng mà thôi.

Nhưng đến một ngày nọ, ông gặp Phong Thù Lan ở một vùng hoang dã...

Thời điểm đó, ông không cần cô bé này nữa. Và ông đã thật sự tránh sang một đường khác, nhưng lát sau vẫn vòng trở lại.

Ông đưa tay kiểm tra linh phách cô bé đó để rồi phát hiện kiếp trước của cô có sự thay đổi — cô không vẫn vương không rời ở miếu Hỉ Tang nữa mà đã bước vào luân hồi từ sớm, giờ đây ông gặp cô cũng sớm hơn trước mấy năm.

Sau hồi lâu đắn đo, cuối cùng ông vẫn đem cô gái nhỏ này trở về, nhận cô làm con nuôi và vẫn đặt tên cho cô là Phong Thù Lan.

Và ông vẫn không thân thiết với cô con nuôi này như trước, thậm chí còn hiếm khi nhìn mặt. Đến bản thân ông cũng không biết tại sao mình phải không đâu nuôi một đứa trẻ như vậy. Suýt nữa ông đã tưởng rằng bản thân vẫn còn chút gì đó của sự lương thiện.

Có một đoạn thời gian, ông đã tĩnh tâm đóng cửa tự vấn bản thân đi đâu này, khi đó ông đã ngẫm nghĩ rất lâu và cho mình câu trả lời rằng: Nhờ có đứa bé này mà mình xem như vẫn còn là một nửa người tốt.

***

Mình vẫn là một nửa người tốt.

Sau này, ông vẫn thường tự nhủ với bản thân như vậy, cứ như thể nếu nói những lời ấy nhiều lần sẽ khiến nó thành sự thật.

Cho đến tận giờ phút này, khi bị con nuôi Phong Huy Minh đâm xuyên cơ thể bằng chiêu mệnh, khi lãnh chịu thâm vấn của Thiên Túc, khi linh phách chợt rung động, ông mới choàng tỉnh...

Ngay giây phút ông tự nói câu đó với bản thân, một nửa phần người tốt kia đã không còn tồn tại.

Khoảnh khắc ý thức trở nên nhạt nhoà, bất giác ông nhớ về rất nhiều người mình gặp qua trong đời. Những tưởng trong đó sẽ có hai đứa trẻ mà ông đã chọn từ bỏ sinh mạng vì chúng, thế nhưng không...

Đi đâu ông nhớ đến là đôi mắt hoen đỏ của Phong Huy Minh khi hét to “Ta thật sung sướng”, nhớ đến Phong Thù Lan không gọi mình một tiếng “phụ thân” mà chỉ là “sư phụ”, nhớ đến lần đầu bước vào Kinh Quan và nhìn thấy đại dương đất mồi, nhớ cả linh phách vỡ tan không còn mảnh vụn của người tán tu vào khoảnh khắc y là đời.

Ông không rõ liệu đây có phải là một dạng báo ứng, để đến chết mà ký ức ông vẫn chỉ tràn ngập những hình ảnh ấy.

***

Ô Hành Tuyệt theo dõi những hình ảnh lần lượt hiện lên trong đợt thâm vấn, đến khi nhìn thấy những năm mồi khổng lồ kia, chàng không cần nổi lòng nhớ về những dòng thời gian mình đã chặt đứt...

Tưởng như vẫn còn có thể ngửi thấy sương mù lạnh băng mãi mãi không tan giữa Kinh Quan, có thể trông thấy người tán tu cần đèn đi chầm chậm trong đêm thâu, và có thể nghe tiếng chuyện trò thâm thấp của mấy đệ tử trẻ dập dìu trong tiếng rít như gió hú của những vong nhân dưới mồ.

Chàng lặng yên đứng lì một chỗ, chốc lát bỗng nhú mào.

Khi nhận thiên chiếu, chàng thường phải quay về thời gian nào đó trong quá khứ để chém đứt dòng thời gian. Thời điểm chàng xuống tay với những dòng ở Kinh Quan tương đối sớm, khi đó thần mộc hầy còn chưa bị

phong ấn, trời cao còn chưa có Tiên Đô, Thiên Túc vẫn chưa được triệu hoán thành tiên...

Vậy Tiêu Phục Huyền ở đâu?

Ô Hành Tuyết nắm tay người đứng bên cạnh, ngón tay siết thật chặt và giương mắt nhìn thẳng vào mắt người nọ, giọng chàng khẽ đến nghẹn ngào, “Tiêu Phục Huyền, người nói người từng gặp ta ở Kinh Quan... người là ai?”

Người là ai trong những người kia?

***

Trước đây, tướng quân trẻ tuổi hy sinh bản thân để che chở cho thần mộc, dưới sức mạnh của thiên kiếp, linh phách người đã bị đánh tan thành nhiều mảnh nhỏ, đâu thể nào vẹn nguyên bước vào luân hồi.

Nơi máu y chảy qua sinh sôi tinh chất bạch ngọc, xác thối ba đời chôn vùi dưới Kinh Quan, còn biết bao những mẫu vụn linh phách nhỏ đến độ thần mộc cũng khó lòng nhận ra đã bị vung vãi vào khắp đủ loại thân thể khác nhau.

Những thân thể mang hồn vỡ trên người lại chịu níu kéo của số mệnh mà cùng tụ về Kinh Quan.

Nhưng bản thân Tiêu Phục Huyền cũng không biết những nguyên do xa xưa này. Y chỉ biết đời mình bắt đầu từ vô vàn mảnh hồn vỡ, và bản thân phải chứng kiến không biết là bao vui buồn không hoàn thiện từ những thân thể khác nhau. Không căn không nguyên, không chốn quy lai.

Người tán tu chong đèn tuần đêm là y, những đệ tử mang mệnh cách cực sát được nuôi nơi ấy là y, và người chết chất chôn dưới những nấm mồ không lồ kia cũng là y.

Y đã quần quanh Kinh Quan mịt mù sương khói lạnh lẽo thật lâu, cho đến khi Linh Vương đeo mặt nạ phá màn sương bước vào...

Vô số lần sống chết, vô số dòng rối loạn.

Từng lần từng lần, y dần nhớ rõ, từng lần từng lần y dần chứng kiến. Đến chót cùng, chỉ thoáng bóng lưng thôi y cũng có thể nhận ra người nọ.

Mà giờ đây, khi đối phương hỏi rằng “Người là ai trong số họ”, y vẫn chẳng biết nên trả lời ra sao.

Tiêu Phục Huyền buông mắt nhìn Ô Hành Tuyết, y đưa tay mân nhẹ trên khoé môi chàng một lúc lâu.

Ta là ai...

Ta là rất nhiều người trong số họ.

Người đã bước qua màn sương mù Kinh Quan muôn vàn lần.

Từng giết ta, từng cứu ta, ngóng nhìn ta, và bỏ lỡ ta.

✽

Cá:

Mọi người đọc nhảy *quá khứ* – hiện tại có thấy bị loạn thời gian xảy ra sự kiện không? Dưới đây tui có tổng hợp lại một số sự kiện chính xảy ra từ đầu tới giờ cho dễ theo dõi nhe.

Chú thích sơ sơ:

Từ sau khi đi vào ảo cảnh Lạc Hoa Đài (ch34), Ô Hành Tuyết và Tiêu Phục Huyền đã bước sang một dòng thời gian khác. Tạm gọi dòng ảo cảnh là dòng B, còn dòng hiện thế là dòng A.

(1) Trong dòng hiện thế A: Vân Hãi giết chết kẻ thù của mình, đưa con gái của kẻ thù bị ép gả mình hôn (ch26), sau đó thai thành Phong Thù Lan (ch59). Sau đó, gia chủ mới quay về quá khứ, về đến thời điểm Linh đài chưa xuất hiện, gài bẫy tán tu và chiếm lấy toà tháp => từ đó dẫn đến sự ra

đời của dòng thời gian B. Như vậy, ai là vị “tiên nhân cho lời khuyên” trong lời kể của gia chủ nhà họ Phong? Người đó cho ông ta biết nên cứu vớt đứa trẻ kia, từ đó Phong Thù Lan được gia chủ nhà họ Phong nhận nuôi, nhằm mục đích gì?

(2) Trong dòng ảo cảnh B: Phong Huy Minh được gia chủ nhận nuôi một trăm năm, mà những *trời* trong cấm địa thần mộc cũng bị nhốt một trăm năm, như vậy đoán chừng việc dùng linh pháp phong ấn cấm địa là hệ quả hành động của gia chủ. Nhưng làm sao ông ta tìm được những người có liên quan đến kiếp trước của Tiêu Phục Huyền? Đồng thời, con gái của kẻ thù giết cha của Vân Hải không đến miếu Hỉ Tang thần mà đi thẳng vào luân hồi => kiếp sau xuất hiện với vai Phong Thù Lan sớm hơn; dẫn đến việc Y Ngô Sinh và Ninh Hoài Sam thắc mắc về chênh lệch độ tuổi của Phong Thù Lan ở đây và Phong Thù Lan mà họ biết. Vậy Vân Hải nơi đây thế nào? Những người bị chôn dưới đáy tháp là ai?

Tóm tắt vài sự kiện chính theo đúng mốc thời gian sẽ như sau:

Chuyên mục đoán plot: ai muốn đoán plot chung với tui có thể bấm đọc đoạn dưới. Tui nào bỏ chút thôi, chỉ dùng những dữ kiện đã có từ đầu truyện tới giờ và đưa ra vài suy đoán nên chắc ko tính là spoil (?). Nhưng lỡ đoán trúng thì có khi mất đi sự bất ngờ á nên mí bạn cân nhắc rồi hãy đọc nha:)), không thích thì cứ bỏ qua.

Chương 61: Dối lừa

Đời sau có rất nhiều lời đồn rằng lai lịch Thiên Túc thượng tiên bí ẩn khôn cùng, người như ra đời từ cõi thinh không trên thế gian, không cha không mẹ, cũng không môn không phái, không tình không dục.

Lời đồn này thực chất không sai.

Bởi linh phách y đã bị chia lìa sang quá nhiều thể xác.

Hết thầy đầu là y, và hết thầy đầu không phải y.

Cùng một thời điểm, y chứng kiến biết bao vui buồn ái hận của đời người vô thường, y chính là đương cục, mà cũng chính là người đứng nhìn. Tất cả những xúc cảm cháy bỏng của một người đọng lại nơi y chỉ còn là hồ hững nhạt nhoà, như sóng gió nhất thời dâng trào giữa biển Vô Đoan miên man bất tận, dẫu thế nào cũng chẳng thể khiến mặt biển dao động mấy may.

Quả là không tình không dục.

Mãi đến một ngày kia, những thể xác khác nhau đã cùng gặp một người, hết thầy tâm tình ly tán phút chốc tụ hội thành một khối vẹn toàn.

Chùng như vong linh tịch mịch thốt nhiên mở mắt.

Mỗi lần một dòng rối loạn ở Kinh Quan bị cắt đứt, là mỗi lần những thể xác kia bị huỷ diệt, và linh phách vụn vỡ lại một lần rời đi.

Khi dòng rối loạn bị diệt trừ toàn bộ cũng là lúc trên thế gian có một Tiêu Phục Huyền.

Vào lúc mảnh hồn cuối cùng tách lìa thể xác, y ngoảnh nhìn hàng mấy vạn vong hồn giữa Kinh Quan loạn lạc, hướng ánh mắt về người kia và hỏi “người là ai”. Ấy nhưng âm thanh chìm lẫn trong quá nhiều tiếng vong linh, nên người kia cũng chẳng hề nghe thấy.

Mãi sau này, đến khi được triệu hoán thành tiên, rồi ở ba năm trên Tiên Đô, cuối cùng y mới được nghe kể từ lời người khác rằng, trên Tiên Đô có một vị luôn mang mặt nạ vân bạc mỗi khi tiếp nhận thiên chiếu xuống nhân gian hành sự.

Thời điểm đó, y đang nhắc kiếm toan rời đi thì nghe thế bèn ngừng bước, khiến nhóm tiên sứ còn bàng hoàng ngỡ rằng họ đã nói sai ở đâu rồi.

Y nhớ kỹ danh hào của người ấy — Linh Vương, được trời ban danh tự “Chiêu”.

Người trên Tiên Đô ai cũng lấy làm tò mò không biết mỗi lần Linh Vương nhận thiên chiếu xuống nhân gian làm việc là làm gì. Riêng mỗi y dù chưa hề trông thấy Linh Vương mà đã thành người duy nhất biết được câu trả lời, đơn giản vì y từng tận mắt chứng kiến...

Thiên chiếu của Linh Vương là quay về quá khứ để cắt đứt những dòng thời gian, bởi vậy mới sinh chuyện diệu kỳ là Tiêu Phục Huyền của trước đây đã gặp Ô Hành Tuyết của sau này.

Về sau nữa, y vẫn luôn nghe thấy danh hào kia ở khắp nơi, Linh Vương, Linh Vương, Linh Vương. Linh đài cũng nhắc, tiên sứ cũng nhắc, Lễ các cũng nhắc, và những vị tiên tình cờ gặp phải cũng nhắc.

Y chỉ hững hờ bước qua với thanh kiếm trên tay, nét mặt thờ ơ và chân không trĩu nhíp, song luôn thu những lời ấy vào tai.

Bọn họ nói Linh Vương không thường ở Tiên Đô mà hay xuống nhân gian hơn.

Bấy giờ, y mới chợt vỡ lẽ, người mang mặt nạ bước vào Kinh Quan trong lòng y là một mối thất sâu đậm. Thế nhưng trong lòng người nọ, y chẳng

qua chỉ là một vết nhạt giữa vô số dòng thời gian rối loạn đã bị chém bỏ, không khác gì bất kỳ kẻ nào khác, không để lại bất kỳ một ấn tượng nào.

Vào khoảnh khắc vỡ lẽ đi đầu ấy, lòng y chợt nhói lên một xúc cảm thật khôn tả.

Từ đây về sau, thứ cảm xúc khôn tả ấy vẫn thường hiển hiện trong y, và luôn bất ngu ãn từ cùng một người. Nhưng phần nhiều thời điểm, nó được giấu nhẹm cẩn trọng và không thể hiện ra ngoài. Có đôi khi bị người nọ nhận ra, thế r ấ đối phương lại bật cười sáng khoái, trong nụ cười tươi rói có nét gì ranh mãnh tự như đang kh ều vào đầu đó, và hỏi y rằng, “Thiên Túc đại nhân đang có chuyện không vui đấy ư?”

Nụ cười mang nét ranh mãnh thật hiểm khi lộ ra trước mặt người khác, nhờ vậy mà tâm trạng y cũng vui đi và vui về lên đôi chút. Để r ấ vì muốn đối phương hả hê thêm tí nữa, y bèn giữ nét mặt “không vui” đấy lâu hơn chút đỉnh.

Có một quãng thời gian rất dài trước đây, y đã từng trông mong người kia chợt nhớ về mỗi thất thuở đầu mà mình vô tình quên lãng, nhớ ra rằng trước kia hai người họ vốn đã từng gặp gỡ.

Trong những mừng tượng đó, khung cảnh hẳn luôn ở trên mái hiên hoặc thềm cửa sổ Toạ Xuân Phong hoặc Nam Song Hạ, cùng bầu rượu và tán hoa lả tả, trong bầu không khí bình yên hoặc vui sướng.

Và nét mặt người kia có lẽ sẽ thật ngạc nhiên, ngây ngốc, đính kèm chút r ầu rĩ, tiếp đó sẽ hứa hẹn đôi đi ầu với cái danh “tạ tội”...

Tiếc rằng, y chưa từng ngờ đó sẽ là khung cảnh như hiện tại.

Mắt nhìn một lượt qua những ngón tay tái nhờ của Ô Hành Tuyết, qua đôi mắt nọ, và nhớ về bóng dáng Linh Vương c ầm kiếm thỉnh lặng đứng giữa Kinh Quan năm nào... bỗng dưng từ đáy lòng y không muốn đối phương biết nữa.

Tiêu Phục Huyền vê ngón cái trên viền môi mím chặt của người kia, truyền âm sang bằng khí kinh, “Người còn nhớ được ai?”

Thật may là lúc này y cảm nhận được suy nghĩ của Ô Hành Tuyết, nhưng người kia chỉ có thể nghe thấy những lời y truyền âm sang.

Y nghe được Ô Hành Tuyết nói, “Rất nhiều người... những người ta từng giết, những người chết dưới mắt ta, ta đều nhớ cả...”

Thì ra đều nhớ cả.

Tiêu Phục Huyền trộm nghĩ trong lòng, đoạn nghe bản thân nói, “Những người đó đều không phải là ta.”

“Thật ư?”

“Ừm, thật.”

Thiên Túc không nói sai sự thật, nhưng đã không biết bao lần phá lệ với chính một người này.

***

Ô Hành Tuyết vẫn chăm chú nhìn đôi mắt Tiêu Phục Huyền, dần dà cảm nhận cơn đau nhói tận từ những khớp ngón tay. Bấy giờ, chàng mới phát giác mình vừa dùng sức mạnh đến nhường nào.

May thay.

May thay Tiêu Phục Huyền không phải một trong số họ...

Ngón tay Ô Hành Tuyết bắt đầu hồng hào hơn, chàng thở ra thật khẽ khàng như vơi bớt ưu tư, nhưng trong lòng vẫn chưa nén nổi bất an, bèn hỏi, “Vậy khi đó người ở đâu?”

Chàng nhớ lại một lần kỹ càng, mới nói tiếp, “Ta nhớ lúc đó không có người sống nào khác ở Kinh Quan...”

Tiêu Phục Huyền: “Không phải người sống.”

Ô Hành Tuyết kinh ngạc. “Thế thì là gì?”

Tiêu Phục Huyền nói, “Ở Kinh Quan có những gì, thì đều là ta.”

Trong vô thức, Ô Hành Tuyết nhớ đến những người đã mất mạng nơi đó. Đúng vậy, Kinh Quan là nắm m ò chôn những người đã tử trận chốn sa trường, ấy nhưng...

Không để chàng ngẫm thêm, Tiêu Phục Huyền đã nói tiếp, “Không biết tại sao linh hồn ta lại phiêu dạt về đây, nhưng việc người làm khi đó đã giúp vài vong hồn siêu thoát.”

Ô Hành Tuyết hơi bối ngỡ. “Siêu thoát?”

“Ừm.”

Có một khoảng thời gian rất dài trước đây, mỗi lần nhớ đến Kinh Quan đều đầy chàng rơi vào trầm mặc thật lâu. Đó là phản ứng mà sự sôi động của tiếng người tiếng vật ở phố núi Lạc Hoa cũng không cách nào xoa dịu được, mãi đến tận giây phút này mới bắt đầu đổi thay...

Con tim chàng nằm trong chõ che của khí kinh Tiêu Phục Huyền, nghe được giọng nói ấm trầm của người ấy, “Người đã cứu được rất nhiều người.”

Chàng chớp nhẹ mắt.

Mình đã cứu rất nhiều người...

“Người đã giải thoát cho rất nhiều người, trong đó có cả ta,” Tiêu Phục Huyền nói. “Ta còn nói với người một câu.”

Ô Hành Tuyết ngần ngại. “Nói gì thế?”

Tiêu Phục Huyền tiếp tục, “Chắc người đã không nhớ rõ nữa, trước khi rời khỏi ta có hỏi rằng ‘người là ai’.”

Ô Hành Tuyết sừng sốt giây lát, đoạn nhỏ nhẹ nói, “Ta còn nhớ rõ.”

Chàng thật sự nhớ rõ, dẫu cho giọng nói kia thật mơ hồ và chôn vùi trong tiếng khóc rên thê thiết của những người đã khuất, nhưng chàng vẫn nhớ rõ lúc đó có người đã hỏi mình một câu “người là ai”.

Câu hỏi này khê khàng hơn hết thảy, mà giờ đây trở thành lời khẳng định đích xác hơn mọi đi đâu.

Vừa khi nghe được lời ấy, lòng Ô Hành Tuyết đã hoá bình lặng.

Những tĩnh lặng, trầm mặc mỗi khi nhớ về Kinh Quan một thuở, sau mấy trăm năm, vào giờ phút này, chỉ bởi đôi vài lời của một người mà bất giác đã chẳng còn khốn khổ đến mức ấy nữa...

“Tiêu Phục Huyền.”

Chàng chợt mong muốn gọi tên người kia, và đã gọi lên một tiếng.

Thế nhưng chưa kịp nói gì tiếp, cả toà tháp ở nhà họ Phong bỗng rung động, tạo nên dư chấn kinh hoàng đến mức người khó lòng đứng vững.

Ninh Hoài Sam không kịp phản ứng, chao đảo chúc về phía trước hai bước, nhác thấy sắp tông phải thành chủ nhà mình.

“Trời ụ —” cậu ta sợ điên người nhưng không kìm lại được, chỉ đành đóng mắt tự nhảm *lỡ chết thì thôi*. Không ngờ chỉ kịp nghe thấy một cơn gió thổi qua trước mặt, dựng thành khối tường đập thẳng trước mũi cậu.

Mặt cậu động *rầm* vào bức tường bằng gió, hé một con mắt ra thì thấy thành chủ đang đứng trước mặt cách mình chưa tới một bước chân, nhưng cậu không xê tới được một li nào.

Thiên Túc đang nhìn cậu bằng ánh mắt vô cảm.

Ninh Hoài Sam: “?”

Tay Thiên Túc đang đặt bên má thành chủ.

Ninh Hoài Sam: “???”

Cậu còn chưa kịp thốt “cái tháp này bị gì vậy” thì đã nghẹn ngược trong cổ họng, một lúc lâu sau cậu chỉ đành nuốt nó vô. Tiếp sau, cậu tựa tay vào bức tường gió và lẳng lặng lùi ra sau hai bước.

Không ngờ căn tháp này tiếp tục chấn động kịch liệt mấy lần, Ninh Hoài Sam lão đảo đập cái *râm* vô tường gió lần nữa.

“Ta...”

Cậu nuốt cục nghẹn xuống, sau cùng vẫn không cam lòng, bèn hô to một câu giữa luồng gió, “Căn tháp này sắp sụp rồi hay sao mà đảo điên vậy?!”

Ban đầu, Ô Hành Tuyết cũng nghĩ toà tháp này sắp sụp, mật địa nhà họ Phong sắp bị phá huỷ.

Thế nhưng giữa khi cảnh tượng trước mắt đang lung lay chao đảo, chàng bất chợt nhận ra mình đã nhầm! Vấn đề không nằm ở toà tháp cao và mật địa này.

“Là toàn bộ quá khứ,” Tiêu Phục Huyền chau mày, nói.

Nghe vậy, Ô Hành Tuyết cũng hiểu rõ: dòng thời gian rối loạn mà gia chủ nhà họ Phong tạo ra đang biến mất, dẫn đến khung cảnh cũng hỗn loạn.

Chàng không rõ với thân thể tà ma hiện tại, mình còn có khả năng kéo những mối rối trở về như cũ của Linh Vương hay không, mà dù có đi nữa cũng không thể xảy ra chuyện này, vì chàng nào đã động thủ đâu.

Dòng rối loạn sẽ tự sụp đổ sao?

Ô Hành Tuyết nghĩ trong lòng, *không thể được, phải cần Linh Vương ra tay mới được.*

Nếu vậy, đáp án chỉ có một —

Bản thân dòng rối loạn này không tự sụp đổ, những dị tượng đang diễn ra là do sự lệch lạc khung cảnh giữa những thời điểm khác nhau. Dòng thời gian gian này “muốn” đuổi họ đi, “muốn” đẩy họ ra khỏi nơi này và trở về dòng thời gian thực trước khi nó bị đứt đoạn.

Nhưng bản thân dòng thời gian không có “muốn”, chỉ có con người mới có.

Có ai đó không muốn dòng thời gian này bị diệt trừ nên đã ra tay sắp xếp một số thứ để khi có người toan đặng đến dòng này, nó sẽ cuốn tất cả những kẻ xâm nhập ra ngoài, sau đó tự giấu mình đi một lần nữa.

Ban này Ô Hành Tuyết còn hơi nghi ngờ: rõ ràng mấy trăm năm trước, mình đã bước vào dòng thời gian này, đã đến phố núi Lạc Hoa và nhà họ Phong, vậy sao lại không cắt đứt nó ngay lập tức.

Bây giờ, chàng đã hiểu rõ...

Chỉ e năm đó mình cũng gặp phải tình huống tương tự.

Như thế muốn xác nhận suy đoán của chàng...

Thẩm vấn vừa chấm dứt, tiếng kiếm tên “Miễn” của Tiêu Phục Huyền hãy còn vang vọng không trung, linh phách gia chủ nhà họ Phong chưa dứt run rẩy. Tia sáng trong mắt Phong Huy Minh đã dần dà vụt tắt, muôn vàn vong hồn chôn dưới lòng đất đã lâu đang rít gào bật mình khỏi cấm chế, hai cỗ quan tài đen cũng rung lên càn cạch.

Mọi thứ còn đang tiếp diễn, mà Ô Hành Tuyết chợt thấy loá nhoè trước mắt.

Khoảnh khắc đó, một cơn đau khó lòng kiềm nén đột ngột dâng trào, giống như thể có hai ngón lực tách biệt đang cấu lấy chàng từ hai phía đang xé mạnh người ra.

Ngay khi cảm giác đó trở dậy, chàng lập tức ngỡ ra nó sao thật quen thuộc. Tiếp liền đó, chàng đã nhận ra đây chính là cơn đau xác thịt phải nhẫn chịu mỗi khi quá khứ và hiện tại đan xen chằng chéo.

Thuở còn là Linh Vương, chàng vẫn thường phải chịu cảm giác đó, song khi đó chàng đã quen tới tui giữa dòng rối loạn và dòng hiện thế nên dù có khó chịu thì cũng chỉ trong thoáng chốc nên chẳng cần bận tâm gì lắm.

Mà lần này lại khác, cảm giác lần này kéo dài không ngừng và còn lặp đi lặp lại, nó khiến chàng có đôi phần chật vật.

Chàng mỉm cười châm biếm, nghĩ trong lòng *chẳng thà bị suy giảm năm giác quan còn hơn*, những khi đó mọi thứ đều như dao cùn cắt thịt, dù có khó chịu một chút thì vẫn tương đối tỉnh táo. Còn như bây giờ thì khá lắm, chàng dường như không nhận nhận nổi cơn đau.

Dù gì cũng là ma đầu...

Cơn đau xuyên trời thấu đất kéo tới đột ngột khiến chàng hoàn toàn mất đi ý thức. Ngay trước khi chìm mình vào bóng đêm, chàng thấy mình ngã vào một bờ ngực thật ấm áp.

✱

Lời tác giả:

Đợi lâu rồi QAQ ngủ ngon ~

Mọi người yên tâm ha, sắp sửa bập nhau rồi

Chương 62: V. CHIẾU DẠ THÀNH - Trở lại

Đời này của Ninh Hoài Sam hiểm có lúc phải chịu cơn đau đến bực này.

Cơn đau bủa tới quá đột ngột khiến cậu chẳng kịp đề phòng, chỉ cảm thấy choáng váng hết cả đầu. Đến khi hoàn hồn tỉnh táo lại mới nhận ra cơ thể mình đang quỳ trên mặt đất, miệng ối ra một bụng máu to tướng.

Cậu thấy người mình như bị xé toạc thành nhiều mảnh nhỏ, rồi cơn đau lại bất chợt tan biến, chừa lại cho cậu một cái mạng.

Mất một thời gian dài thở ở dốc, cậu mới gắng gượng nhấc được tay lau máu bên miệng, tiếp đến khi ngược mắt lên nhìn thì thấy nhà họ Phong đã biến mất. Toà tháp, gia chủ nhà họ Phong, Phong Huy Minh, cỗ quan tài, lẫn những thứ khác đều biệt tăm biệt tích như thể chúng chưa từng tồn tại.

Trước mắt chỉ có một con đường mòn trên núi.

Ninh Hoài Sam lão đảo đứng dậy, nổi một đốm lửa trên đầu ngón tay và đưa mắt nhìn đất đá bao quanh. Cậu xác nhận nơi đây không đâu khác hơn ngoài Lạc Hoa Đài.

Là Lạc Hoa Đài nối liền vào Chiếu Dạ thành.

“... Về rồi sao?” Ninh Hoài Sam lầm bầm, giọng cậu hãy còn yếu ớt và hơi nghèn nghẹn vì vừa ối quá nhiều máu. “Thành chủ ơi, hình như chúng ta quay về Chiếu Dạ thành rồi.”

“Thưa thành chủ?”

Ninh Hoài Sam gọi hai lần nhưng không nghe thấy một tiếng trả lời nào. Cậu đột ngột quay ngoắt ra sau, trước mắt chỉ thấy một màn sương mù dày đặc không cách nào xua tan.

Ngay khi cậu tưởng rằng mình lại bị tách lẻ lìa nữa, một bóng người cao cao hiện ra bên trong sương mù.

Cậu bèn giơ ngọn lửa trên đầu ngón tay lên để soi, thấy được dung mạo người đang bước tới...

Đó là Thiên Túc thượng tiên khoác mình trong khói lạnh, ôm ngang một người vào lòng.

Người kia chính là Ô Hành Tuyết với gương mặt thuần trắng. Thoạt nhìn như đang ngủ, và không mấy may tỏ ra dấu hiệu đang phải hứng chịu cơn đau không cách nào kiềm nén, thậm chí hàng mày cũng chẳng nhú một chút nào.

Tựa như, chỉ cần bất kỳ ai vô tình đến gần, người đó vẫn sẽ ngay lập tức vén mi để lộ đôi mắt trong trẻo.

Bằng vào lúc trước, chắc chắn Ninh Hoài Sam sẽ cam đoan thành chủ chỉ đang nghỉ ngơi. Thế nhưng hiện tại thì không...

Vì còn chưa bước đến gần mà cậu đã cảm nhận được khí lạnh thoát ra từ cơ thể Ô Hành Tuyết, nó lạnh băng tới mức khiến cậu thót mình. Cậu đưa mắt nhìn sang đầu ngón tay tái xanh và đôi môi lấm máu của Ô Hành Tuyết.

“Sao lại thế này?!” Ninh Hoài Sam kinh hoàng bật thốt, vấp chân chạy đến. “Cảm thấy khó chịu trong lúc thoát ra khỏi nhà họ Phong à?”

“... Không thể nào,” Ninh Hoài Sam ngờ vực, liếc nhìn bản thân mình một cái rồi mới khàn giọng tiếp tục, “tới ta còn đứng dậy nổi thì thành chủ không thể —”

Thiên Túc trầm giọng ngắt lời cậu, “Vì tất cả đều đổ lên người y.”

Ninh Hoài Sam nín thinh.

Khó trách...

Khó trách cơn đau của cậu đột ngột biến mất, hoá ra chúng đổ hết lên cơ thể một người.

“Nhanh chóng vào thành đi thôi! Có thể —” cậu tính nói *có thể giấu người chỗ ta và Phương Trữ, tạm thời dừng chân nơi đó sẽ không vấn đề gì*. Thế mà chỉ vừa há miệng đã thấy một trận gió mạnh quét ngang trước mắt!

Thiên Túc mang gương mặt nặng cảm, không nói một tiếng nào đã ôm thành chủ bước liền xuống núi.

Ninh Hoài Sam suýt bị trận gió quạt ngã, sững sờ tại chỗ một hồi mới lóc cóc chống người dậy đuổi theo!

Cậu còn chưa nói chỗ nào mà, sao Thiên Túc có thể biết cậu ở đâu cơ chứ? Không thể nào. Bước thẳng vào thành như vậy chắc chắn là đến Tước Bất Lạc!

Nhưng mà gần đây Tước Bất Lạc tự niêm phong, hơn nữa lân cận nơi đó đông nghịt người, nếu chúng thấy mặt thành chủ... Chiêu Dạ thành không đảo điên đấy chứ?!

***

Đúng như đoán định của Ninh Hoài Sam, lân cận Tước Bất Lạc có rất nhiều người.

Cả một Chiêu Dạ thành rộng lớn đến vậy, dù gọi là Động Ma nhưng địa bàn có đôi phần tương tự thành thị ở nhân gian, nếu chỉ nhìn sơ qua có lẽ còn sôi động hơn một chút. Nào biển rượu rừng thịt nào hang vàng, tất cả những đi đâu nên có và không nên có đều hiện diện nơi đây.

Tại Chiêu Dạ thành này thời trước, ở đâu có người cũng không lạ, trừ mỗi Tước Bất Lạc. Lý do là vì Tước Bất Lạc nằm ở chốn thâm cùng nhất của Chiêu Dạ thành, mình nó chiếm lĩnh một khu vực riêng. Trước đây, Ô Hành Tuyệt đã chọn nơi ấy, sau đó không một tà ma nào dám bén mảng sống gần nữa.

Năm đó, vùng lân cận Tước Bất Lạc hoang vu không nhà không mái. Bất kỳ sự hiện diện của người nào cũng vô cùng nổi trội, chẳng khác nào đường đường chính chính tự tìm cái chết.

Nhưng giờ đây đã khác.

Từ khi Ô Hành Tuyết rơi vào Thương Lang Bắc Vực, tất cả mọi người đều cho rằng chàng chắc chắn phải chết, không thể sống sót thoát ra khỏi đó được. Bởi vậy mà người ta cũng dần dà chuyển đến sinh sống ở khu vực xung quanh Tước Bất Lạc.

Đám tà ma vẫn chưa hết kiêng dè nên chẳng dám đặt phủ trách ở chỗ đó, bèn xây nên những thứ khác — đủ loại quán rượu, sòng bạc, tiệm bán “hoa”, muốn rộn ràng đến đâu xây rộn ràng đến đấy.

Ai cũng biết tân thành chủ thềm thu ông Tước Bất Lạc, chúng tà ma đều tò mò đâm ra muốn lân la đến càng gần chỗ đấy càng tốt, hóng hớt càng nhiều chuyện càng tốt.

Kết quả là, khu vực xung quanh Tước Bất Lạc đã trở thành nơi tụ tập tập nập nhất Chiếu Dạ thành.

Duy mỗi toà phủ trách kia vẫn bị bỏ trống suốt hai mươi lăm năm, trông thật đìu hiu cô quạnh.

Vị trí đặc biệt nhất thuộc về sòng bạc, hướng bắc nó nằm kế quán rượu, hướng nam nhìn về Tước Bất Lạc. Đám đần hồ trong quán rượu ngâm toàn tà vật độc vật kèm theo những âm thanh quái gở và đây rầy những tụ đánh nhau náo loạn sau cơn say. Chim còn không dám bay qua Tước Bất Lạc.

Đám ma đầu lớn bé si mê sòng bạc hàng năm đã quen thói gây loạn ở mặt phía bắc và để yên mặt phía nam trong cô tịch. Mà đêm hôm nay, chúng bất chợt nghe thấy tiếng gió quét qua mặt hướng nam...

Mấy kẻ ngồi cạnh cửa sổ lâu hai thấy ớn lạnh cả người, lẩm bẩm nói, “Đang yên đang lành sao tự dưng lạnh quéo vậy?”

Chúng rợn cả da gà trên cổ, vừa vuốt tay lên để thả lỏng gân cốt rồi tính nói tiếp thì nghe có kẻ thốt, “Nhìn ngoài cửa sổ kìa!”

Chúng quay sang nhìn thì thấy cơn gió lạnh chợt quét qua đã đọng lại một lớp sương muối trắng xoá.

Tất cả đều kinh hồn.

Một cơn gió có thể đọng sương muối trên khung cửa sổ thì chắc chắn không tầm thường. Lần gần đây nhất chúng mục kích khung cảnh “lướt qua đầu kết sương băng nơi đây” này đã tận hai lăm năm về trước...

Khoảnh khắc đó, sông bạc đang náo nhiệt âm trời đột ngột im lìm xuống. Cả đám ngó chòng chọc vào lớp sương giá trắng nhạt trên khung cửa sổ như thể tất thảy bọn chúng đều đóng thành băng.

Sau đó, giữa bầu không khí lặng yên đầy chết chóc, kẻ ngồi sát cửa sổ nhất khẽ khàng nói, “Có người ở ngoài cửa.”

“... Ngoài cửa hướng nào?” Người hỏi câu này còn thả nhẹ giọng hơn nữa.

Kẻ ngồi sát cửa sổ nuốt khan vào họng, mắt vẫn chăm chú nhìn ra phía ngoài cửa sổ, hần nói, “Tước Bất Lạc.”

“Cái gì?!”

Nghe thấy ba chữ kia, tất cả mọi người nháo nhào ùa lại cửa sổ.

Tước Bất Lạc đã niêm phong hai lăm năm. Cho dù bọn chúng có xây sông bạc hay quán rượu cao tới mức nào đi nữa, thì khi đứng từ trên cửa sổ nhìn xuống vẫn không thấy rõ một tí hìn nào bên trong phủ, tất cả những gì chúng thấy là sương mù muôn đời lằng đằng và tàng cây loáng thoáng bên dưới.

Chỉ ngay trước cửa vào thì màn sương mới mỏng hơn một tí.

Mà giờ đây, chỗ ấy xuất hiện một cái bóng dài.

Cả đám trợn to hai mắt, thiếu đi đâu muốn càn quét toàn bộ lớp sương mù mờ kia. Song chỉ vô ích, dù chúng căng mắt đến độ nào đi nữa cũng không thấy được người bước đến là ai.

Tà ma đã quen với sự bực ãng, nhác thấy có mấy kẻ đã manh nha nắm lấy thành cửa sổ toan nhảy xuống, nhưng nhanh chóng bị những người khác kéo ngược lại.

“Còn nhớ lời ãn lần trước nghe được không?”

“... Mà nói là Thương Lang Bắc Vực hả?”

Thương Lang Bắc Vực sụp ã, người bị nhốt bên trong dường như chưa chết.

Lời ãn này phát tán khắp bốn bề hẳn ai cũng tin, nhưng Chiêu Dạ thành thì không. Không một ai thãm thía sức mạnh của Thương Lang Bắc Vực hơn chúng tà ma, cả đám chúng ãu ãnh ninh rằng không kẻ nào có thể sống sót mà bước ra khỏi nơi ãó.

Huống h ãmấy hôm nay cũng chỉ có mỗi tin ãn thất thiệt nọ, chứ chúng ãu thấy ãng tĩn gì khác.

Thật ra còn có người nói Thiên Túc thượng tiên Tiêu Phục Huyền dường như còn sống và ã xuất hiện ở nhà họ Hoa và thung lũng Đại Bi.

Tên tà ma toan nhảy xuống nhìn chòng chọc lớp sương ãng trên khung cửa sổ, nét mặt gã biến chuyển mấy lần, rồi cuối cùng khịt mũi giấu cợt, “Không có khả năng, ãừng có tự vẽ chuyện hù dọa bản thân nữa. Giờ mà bảo tao cái người ãng trước cửa là Thiên Túc thì còn ãáng tin hơn ãó!”

“Thế cãng không thể, làm gì có tiên nào xâm nhập được vào Chiêu Dạ thành mà không bị phát giác?”

“Cũng ãúng...”

Chúng nói rồi, bất chợt nhận ra này giờ cả đám căng thẳng đến nực cười.

“Thần hồn nát thần tính, tự hủy hoại bản thân!” Chúng nhìn một lượt lớp băng đọng trên cửa sổ, rồi vọng về sương mù bao bọc toàn bộ Tước Bất Lạc và trấn an nhau, “Trong thành chúng ta có rất nhiều người lăm le bước vào trong đó, nói không chừng lại là hai đứa thiếu hiểu biết nào đó.”

Ngay đến tân thành chủ Tiết Lễ cũng từng phá cửa bất thành, cuối cùng phải hy sinh một cánh tay đấy thôi, còn những người khác ấy à? Đếm cái số nát thân bên ngoài sân chắc cũng không dưới mấy chục tên.

Ở đây chưa bao giờ thiếu những kẻ chán sống, chẳng qua vài năm nay với bớt một ít mà thôi.

“Chẳng bao lâu là có thể ra đó lượm xác rồi đấy, gần đây tao luyện được đang bị thiếu người đây,” một kẻ trang điểm như quỷ nhả một câu.

Mấy kẻ khác sững lại giây lát rồi lập tức biến sắc. “Ồ? Thế thì chúng ta cần bàn xem ai tới trước có trước nhé.”

“Tao cũng đang cần người sống đây, có ai không cần đâu? Để xem ai có bản lĩnh.”

Bọn chúng móc ra đủ loại bao, chẳng khác gì lũ kèn kèn sài lang sẵn đêm đang ẩn nấp trong bóng tối để chờ cái bóng người kia tru lên thảm thiết, chờ hẳn bị cấm chế xé toang thành mảnh vụn, rồi sẽ được phân năm xẻ bảy giữa bọn chúng...

Nhưng thứ mà chúng chờ thấy đến, là hình ảnh những đợt sấm chớp trắng đã chằng dày đặc như lưới cắt ngang màn sương mù muôn đời không tan quanh Tước Bất Lạc, chúng xuyên phóng từ giữa mây mù, giáng thẳng xuống dưới với tốc độ kinh hoàng, băng qua tất cả những mái hiên bên trong phủ trạch rộng lớn và đánh thẳng vào trước cửa —

Ba mươi ba tia chớp, ba mươi ba đợt sấm rền.

Căn phủ bỏ hoang lâu năm tựa chừng trái tim của Chiếu Dạ thành, nó bất ngờ rung động dữ dội ngay khoảnh khắc phong cấm được giải!

Hàng tầng hàng lớp sương mây thoát đã tản ra, rồi thoát đã gom lại. Trừ kẻ ngỗ sát bên cửa sổ, gần như không một ai trông thấy chuyển biến đột ngột đó.

Chỉ vào giây phút mây mù tụ lại lần nữa, chúng mới nghe được tiếng cánh cổng phủ mở ra.

Cái bóng dài kia bước qua cánh cổng và tức thì mất dạng.

Ngay kế đó, một người khác hốt hả chạy tới và nối gót vào trong.

Rất nhiều người trong Chiếu Dạ thành quen thuộc với bộ dáng của người hốt hả chạy phía sau này, chúng nhận ra đó là Ninh Hoài Sam thông qua hình thể và động tác của cậu.

Trước khi bước vào cửa, cậu ta còn mở miệng nói một câu, câu ấy thật ngắn và cũng rất loáng thoáng. Thế mà xuyên qua sương mây, nó đánh vang bên tai tất cả bọn chúng như sét gầm giữa đống bằng!

Cậu ta gọi... Thành chủ.

Chẳng một ai hay biết, sông bạc đã tĩnh lặng độ nào trong khoảnh khắc ấy.

Thậm chí đến toàn bộ Chiếu Dạ thành đều lặng bật vào thời điểm đó, vì dư chấn từ rung động dữ dội ở Tước Bất Lạc đã lan ra hết thảy lầu các trong khu vực, khiến từng người trong chúng sững lại ngỡ ngàng và ngoái mặt nhìn về cùng một hướng, trên mặt ai nấy đều lộ rõ vẻ bàng hoàng không thể tin nổi.

Để rồi trong sự tĩnh lặng đáng sợ đó, cánh cổng khổng lồ của Tước Bất Lạc đóng sầm trở lại, tung lên cát bụi mịt mù. Bấy giờ, kẻ nào đó ở tầng hai của sông bạc mới chuyển tầm mắt và cất lời, "... Thành chủ?"

Âm thanh đó như đổ dầu sôi vào nước.

Ngay lập tức, cả sòng bạc bùng nổ.

Chỉ qua một đêm, gần như toàn bộ tà ma đều nhận được tin: Thành chủ Chiếu Dạ thành Ô Hành Tuyệt đã trở lại.

***

Khi Chiếu Dạ thành nổ tung trong tin chấn động này, bản thân thành chủ lại chẳng hề hay biết.

Chàng đã rơi vào cơn hôn mê sâu, sử dụng thân thể tà ma để chuyển hoá những chấn thương mà Linh Vương từng chịu đựng. Chàng đau đớn, và lạnh lẽo, nhưng vốn đã quen với chúng rồi, thế nên gương mặt chàng vẫn hoàn toàn tĩnh lặng, trông chỉ như đang tựa đầu chợp mắt bên ô cửa sổ rộng thoáng ở Toạ Xuân Phong.

Chàng chẳng hay biết mình được người ôm vào Tước Bất Lạc, đi suốt mười hai dặm đường núi, lĩnh hơn ba mươi đọt sâm rền, mà vẫn chưa một lần buông tay.

Chàng cũng chẳng hay biết, có người đã rút cạn linh thức, rót tràn khí kinh khắp cơ thể mình và chảy xuôi dòng theo huyết mạch.

Chàng chỉ chìm trong hơi thở đang nghiêng mình bao bọc lấy cơ thể, để mơ về đôi chuyện xưa cũ trong giấc hôn mê.

Lời tác giả:

Đợi lâu rồi QAQ tối hôm qua tui đang viết dở thì ngủ mất, hôm nay mới viết tiếp.

Trước, chúc mọi người một ngày Lễ Tình Nhân vui vẻ ~ mai sẽ gửi lì xì cho mọi người trước giờ cập nhật nhé ~

Chương 63: Tri kỷ

Những năm đó trên Tiên Đô, tin đồn về Thiên Túc và Linh Vương vừa phong phú vừa đa dạng.

Có một nhóm người nói rằng họ có mối quan hệ thân thiết, là tri kỷ hiếm gặp. Nguyên do đa phần vì vị khách được đón tiếp nhiệt nhất ở Toạ Xuân Phong là Thiên Túc, còn người ra vào Nam Song Hạ thường xuyên nhất không tính chính bản thân Thiên Túc, lại chính là Linh Vương.

Một số những người khác lại bảo tính tình họ trái ngược nên thường nảy sinh tranh cãi. Nguyên nhân đại khái của vấn đề này là việc bọn họ thường viện ra đôi ba câu làm có mỗi lần tới tới lui lui, mà cái có lần nào cũng là “tạ tội”.

Linh Vương không thường ở Tiên Đô, Thiên Túc lại chẳng hay hàn huyên cùng người khác. Những tin đồn lọt đến tai hai người chỉ có từ ít tới ỏi, năm khi mười họa mới nghe được thì họ cũng chỉ cười xoa bỏ qua.

Còn những vấn đề tế nhị và tiêu tiết của việc họ thường tới lui thì chỉ hai người mới rõ.

Có lẽ rằng kiếp kỳ lạnh lẽo quá, nên Ô Hành Tuyết đã mơ về một đêm đông giá rét...

Khi chàng dắt hai đồng tử trở về từ nhân gian thì thấy bên mái hiên và thềm cửa sổ ở Toạ Xuân Phong đã đóng những cánh băng thật dài.

Thực chất, trên Tiên Đô không tách biệt bốn mùa, cảnh sắc trong viện phủ những toà dao cung ngọc đều hình thành theo sở thích của chủ nhân dao cung. Toạ Xuân Phong là một địa điểm hiếm hoi trên Tiên Đô với trọn vẹn

sắc thái bốn mùa nhân gian. Nơi đây đó gió sương mưa tuyết, có cả những buổi nắng trời chói chang.

Trùng hợp vào thời điểm ấy là mùa đông lạnh đến bậc nhất dưới nhân gian, bởi vậy mà Toạ Xuân Phong vốn là một toà dao cung ngọc cũng đã hoá thành một cung điện băng.

Hai tiểu đồng tử hô “Ồ” lên một tiếng rồi hớn hờ chạy ào vào, chúng vừa giẫm chân vừa không ngừng xoa bàn tay, mà vẫn táy máy đi vọc từ cảnh ngọc này tới cảnh ngọc khác. Sau đó lại ôm vào trong tay mà xuýt xoa thở ở đốc thành khói, thấy qua thấy lại giữa hai tay mà không chịu buông. Ô Hành Tuyết nhìn thấy cảnh đó thì dở khóc dở cười, bèn hỏi, “Hai đứa có sở thích quái lạ gì thế?”

Hai tiểu đồng tử giải thích, “Thưa đại nhân, cái này lạnh tay, nhưng mà đẹp.”

Cái rét ở đây quả thật làm người ta lạnh tê tái, thế nhưng cảnh sắc nơi đây thật xứng danh dao cung mây vờn chốn Tiên Đô, nó khiến người ta mãi mãi mê lòng.

Đứa nhỏ hơn trong hai đứa thàn thỉ, “Không biết hôm nay chừng nào Thiên Túc đại nhân tới, mấy nhánh băng này bẻ hai ba lần là hỏng hết, nếu muộn quá nhớ đâu không thấy được nữa.”

Ô Hành Tuyết nói, “Ai nói với người hôm nay y sẽ tới.”

Tiểu đồng tử ngăn người. “Không phải trước giờ đâu vậy sao ạ?”

Ô Hành Tuyết liếc nhìn đỉnh đầu nhóc ta, không nói tiếng nào.

Chẳng rõ tự khi nào, mỗi khi Ô Hành Tuyết quay về Tiên Đô đều gặp Tiêu Phục Huyền trước tiên.

Dường như việc ấy đã nghiệm nhiên trở thành một thói quen chẳng cần nói ra lời, song con nít hèn nhác cứ lâu lâu phải nhắc đến vài lần thế đó.

Tiểu đồng tử còn lại giữ cổ áo che tay, nghiêm túc ngẫm nghĩ rồi nói, “Huống hồ lần trước đại nhân còn nói đợi đến lúc Toạ Xuân Phong giảng kín cảnh băng sẽ bày rượu ngon đợi Thiên Túc đến thưởng thức mà.”

Ô Hành Tuyết tất nhiên nhớ rõ, nhưng vẫn lay lay búi tóc đồng tử, nói: “Hồi nào.”

Tiểu đồng tử “Ai da” lên rồi lại bần, “Mới lần trước chứ đâu.”

“Việc chính không nhớ, mà mấy chuyện này thì mở miệng toang toác,” Ô Hành Tuyết biếng lười đánh giá.

Tiểu đồng tử ảm ức vô cùng, nhỏ giọng rừ rừ, nhưng lòng vẫn mong ngóng sợ Thiên Túc không chiêm ngưỡng được cảnh băng.

Cậu đồng tử lớn hơn trả lời, “Đừng lú rú nữa, nhìn đi. Vừa nãy tiên sứ Linh đài có nói đấy thôi, Thiên Túc đại nhân đang ở Tiên Đô nhiều ngày rồi. Giờ đại nhân nhà mình quay về thì chốc nữa ngài ấy sẽ đến thôi.”

Ô Hành Tuyết ủ áo choàng, dạn dĩ khoan thai cất bước vào trong nhà, để lại lời cho hai nhóc, “Hai chú bé, chớ lo lắng nhiều như vậy.”

Tiểu đồng tử nhao nhao không ngời miệng, chân cũng nhanh chóng nổi gót. Có lẽ vì đã lâu chưa được về Tiên Đô nên chúng háng hái cả người. Đại nhân nhà chúng còn chưa dặn dò tiếng nào mà hai cậu nhóc đã ôm sẵn vò rượu và chuẩn bị dọn chung ra.

Kết quả là sắp xếp tươm tất hết thì bị ngăn đường bởi những vị khách bất ngờ.

Giờ đây Ô Hành Tuyết đã chẳng còn nhớ nổi một tí ti rốt cuộc là vì lý do gì, chỉ biết lần ấy có Tang Phụng, Mộng Cô, và cả Hoạc Ca còn đương nhiệm Tuyết Trì ghé sang Toạ Xuân Phong.

Vốn đang nói chuyện linh tinh thôi, mà cuộc trò chuyện ấy lại cứ kéo dài mãi không dứt, nhất là với cái miệng huyền thuyên của Tang Phụng, nói nhiều đến mức chẳng có lấy một khắc để nghỉ ngơi.

Linh Vương hiếm khi lơ là khách khứa, đã có sẵn rượu thì khó lòng chỉ cho họ nhìn mà không được nâng ly.

Phong cảnh sẵn có mà được bồi thêm rượu, các vị tiên hữu đều hứng khởi trong lòng nên ng ồi một mạch từ ban trưa cho đến khi trời đã tối mịt.

Đêm hôm ấy, Toạ Xuân Phong cũng theo nhịp nhân gian, khi đến đêm có gió tuyết bay lất phất. Dầu là th ần tiên từng chiêm ngưỡng cảnh sắc thế gian cũng khó thể không nao lòng. Mộng Cô và Hoạc Ca nhân lúc men vui đã vói người ra ngoài tuyết và ngắt mây cành băng.

Tang Phụng còn c ần theo một vai rượu, cảm thán thành lời, “Vân Hãi nói quả không sai, mỹ tửu xứng đ ải giai nhân.”

Khi ông nói câu đ ấy, Linh Vương chẳng đ ể ý lắng nghe cho lắm.

Bởi khi tuyết rơi ban n ầy, chàng thoáng nghe thấy đôi chút âm thanh. Âm thanh như từ một người dừng bước trên mái hiên cao cao, ôm kiếm tựa mình bên một góc ng ồi cong và âm th ần nhìn v ề phía họ chốc lát, đ ể r ồi khi Tang Phụng dứt câu ấy đã xoay người rời đi.

Trong Toạ Xuân Phong hôm đó, trừ Ô Hành Tuyết ra dường như chẳng một ai cảm nhận được. Giây lát, ngay chính bản thân chàng cũng không biết liệu đó có phải chỉ là ảo giác trong men say hay không.

Tuy thế, dù phải dù không, chung rượu ấy đã cào nhẹ vào lòng, khiến Linh Vương ng ồ ngàng h ồi lâu.

Rốt cuộc, chàng đã không nhớ nhóm Tang Phụng rời đi khi nào, chỉ nhớ rằng khi các vị khách đã đi đ ể Toạ Xuân Phong trong bầu không khí tĩnh lặng quá đ ối nặng nề. Tiểu đ ồng tử đang dùng pháp thuật dọn dẹp vang lên tiếng ly chén leng keng.

Ô Hành Tuyết ng ồi nghe giây lát, lòng chẳng cách nào an tĩnh, bất chợt đứng dậy bước ra ngoài qua th ềm cửa sổ.

“Thưa đại nhân đi đâu vậy ạ?” Tiểu đồng tử còn đứng trong phòng, hô hỏi một câu.

“Đi hóng gió giải rượu, các người không cần đi cùng,” chàng thản nhiên đáp lời rồi biến mất trong màn đêm.

Ngoài miệng thì nói rằng mình đi hóng gió giải rượu, nhưng vấp chân hai ba lần thế nào lại hóng sang chỗ của Tiêu Phục Huyền.

Chàng trông thấy ánh đèn bên trong Nam Song Hạ, các tiểu đồng tử người đứng kẻ ngửi vô cùng thiếu kỷ luật, tùm năm tùm ba mà ngáp dài hoặc riu rít nói chuyện, thi thoảng lại có đưa đi vào đi ra, ấy nhưng chẳng thấy bóng dáng chủ nhân bọn chúng đâu.

Ô Hành Tuyết không thấy người trong nhà, liền ngược mắt lên mái hiên cao tối om om trong vô thức.

Và quả thật ở nơi ấy, chàng thấy một bóng người đang ngửi trên hàng mái, co một chân với khuỷu tay gác trên gối, còn thanh kiếm vẫn đang hững hờ trong tay.

Nam Song Hạ là nơi sát khí hưng vượng nhất Tiên Đô, và vị trí trên mái hiên là một trận điểm. Đôi khi Thiên Túc sẽ tĩnh tọa trên điểm ấy để tập trung ngưng thần, trấn áp sát khí.

Nhìn chung, không nên quấy rầy trong những thời điểm như thế, bởi rất dễ khơi dậy bản năng cảnh giác.

Chẳng qua bấy giờ Linh Vương không yên lòng nên quên mất chuyện này.

Chàng đạp chân nhảy lên, nhẹ nhàng đáp trên mái hiên nghiêng nghiêng, tiếp đó toan vươn tay vỗ vai Thiên Túc.

Ngay lập tức bỗng thấy đất trời chao đảo!

Cánh tay vươn ra bị Tiêu Phục Huyền bắt lấy rồi xoay người lại để xuống

—

Đến khi chàng hoàn hồn lại thì thấy mình đang nằm trên mái hiên, thanh kiếm của Thiên Túc rời vỏ trong nháy mắt, và mũi kiếm suýt xuyên qua người chàng cắm xuống mái ngói ngọc.

Tiêu Phục Huyền đang cặm kiếm với tư thế chống một gối trên đất, cúi đầu nhìn chàng. Đôi mắt hẹp dài khép mở giây lát trước khi y định thần lại.

Vì yên môi mỏng của y mấp máy, muốn nói chi đó nhưng rồi không nói gì. Hồi lâu sau, y mới nhỏ giọng, “Sao ngươi lại tới đây?”

Thanh kiếm còn cắm một bên, Tiêu Phục Huyền vẫn đang chống một chân không nhúc nhích. Thậm chí kiếm khí còn vờn quanh, thế nhưng chẳng có xu thế tiếp cận Ô Hành Tuyết nữa.

Mà Ô Hành Tuyết cũng hoàn toàn không tránh né, một lúc lâu sau chàng mới nói, “Ta đến xem Thiên Túc đại nhân đang làm gì, xem ban nãy ngươi đi đến nơi nào.”

Tiêu Phục Huyền buông hồ mi mắt nhìn chàng. “Ví như.”

Ô Hành Tuyết: “... Ví như Toạ Xuân Phong.”

Tiêu Phục Huyền không trả lời, trong đôi ngươi lấp lánh bụi sao.

Tựa hồ một lời thừa nhận.

Thừa nhận rằng y đã đến Toạ Xuân Phong, thừa nhận rằng y đã nghe Tang Phụng nói “mỹ tử xứng đãi giai nhân”, thừa nhận rằng y đã rời đi...

Mái hiên cao cao ở Nam Song Hạ bỗng chốc chìm vào sự yên ắng mờ ám, như đang có một cuộc tranh đấu thâm lặng.

Mãi hồi lâu sau, Tiêu Phục Huyền mới nặng giọng đáp “Ừm” một tiếng rồi thừa nhận, “Ta đến Toạ Xuân Phong, mất vui nên quay trở về.”

Ô Hành Tuyết như bị khẽ khều nhẹ trong tim.

Chàng nhìn người kia, chợt thốt lên vô cớ, “Tiêu Phục Huyền, tri kỷ sẽ không vì những việc thế này mà mất vui.”

Tiêu Phục Huyền lướt nhìn gương mặt của Ô Hành Tuyết, một hồi sau mới trầm giọng, “Đúng thật tri kỷ sẽ không.”

Y nói đoạn, lại nhìn vào mắt Ô Hành Tuyết, thì thàn thật khẽ, “Thế sao Linh Vương đến đây làm gì?”

Ô Hành Tuyết khẽ rờ ngón tay bị người giữ chặt, gần như đang vuốt ve ngón tay đối phương. Đôi mắt nhẹ nhàng chớp, chàng nói, “Đến dỗ người.”

Lời tác giả:

Chương này hơi ngắn nhưng toàn đường!! Ôm mạng bỏ chạy ~

✱

“Thế sao Linh Vương đến đây làm gì?”

“Đến dỗ người.”

(‘♡_♡`)

Chương 64: Giác mơ

Hai từ “dỗ người” sao nhẹ nhàng quá đỗi, như thể chỉ là nhấp khế môi.

Tiêu Phục Huyền không nghe rõ, cúi đầu xuống gần hơn nữa. “Cái gì?”

Gương mặt y nghiêng nghiêng, rèm mi rủ hờ như thể chỉ thuận thế kè tai lại gần.

Mái hiên nơi đây bỗng chốc chìm vào bầu không khí riêng tư, đến cả gió cũng né mình thổi bên ngoài mà thôi.

Trong nháy mắt ấy, một tiểu đồng tử đứng dưới sân hỏi thăm, “Thưa đại nhân, sao trên mái nhà có tiếng kiếm vậy ạ, có chuyện gì xảy ra thế ạ?”

Giọng nói ấy xa xăm mà mơ hồ, nhưng vẫn khiến Ô Hành Tuyết cảm thấy phút riêng tư bị người nhòm ngó. Trái tim chàng chợt nhảy *thịch*, tiếp đến vỗ nhịp mỗi lúc một nhanh. Khổ nổi tất cả đều nhuộm trong men say ngà ngà, nên chàng cũng không cử động mà để mặc cho cảm giác ngửa ngửa vô hình ấy sinh sôi.

Chàng nghe Tiêu Phục Huyền trả lời tiểu đồng tử, “Không có gì, ta đang... đãi khách.” Giọng y quá chi trằm khẽ nên tiểu đồng tử hẳn nhiên không nghe rõ, nhưng lời ấy khuấy cồn cào trong hốc tai Ô Hành Tuyết.

Khi nói đến hai chữ cuối, y đã dờn tầm mắt nhìn thẳng vào Ô Hành Tuyết.

Giữa nhịp tim đánh dờn mạnh mẽ, Ô Hành Tuyết cất giọng biếng nhác, “Không ai để khách trên mái nhà...”

Ánh mắt Tiêu Phục Huyền soi sâu vào mắt chàng. “Ừm.”

Ô Hành Tuyết nói tiếp, “Huống chi đãi khách cần rượu, mà người không mang rượu lên.”

Bấy giờ, Tiêu Phục Huyền mới chịu nhích môi, nói, “Người uống rượu với người khác r ấ.”

Ô Hành Tuyết: “Ta có thể uống tiếp với người.”

Tiêu Phục Huyền: “Không cần.”

Y nói không cần, nhưng giọng điệu không hề lạnh lẽo, mà trái lại gần gũi thân mật đến độ hơi thở họ đan xen.

Ánh mắt Ô Hành Tuyết thoáng chùng mờ mịt. “Vậy phải làm sao để Thiên Túc vui lên đây?”

Tiêu Phục Huyền: “Tại sao muốn ta vui lên.”

Dường như men say đã ngấm, Ô Hành Tuyết liếm nhẹ môi, nói, “Bởi vì...”

Thật ra chàng cũng chưa nghĩ ra nên trả lời thế nào, nhưng r ấ chàng cũng không cần phải suy nghĩ nữa.

Vì đương khi híp khẽ bờ mi, chàng bỗng thấy ngón tay mình bị nắm chặt lại, và Tiêu Phục Huyền nghiêng mặt cúi đầu xuống...

Chóp mũi họ chạm nhẹ vào nhau, Tiêu Phục Huyền đỡ cằm và hé mở môi chàng.

***

R ấ chàng mơ về Tước Bất Lạc.

Mới khắc trước, chàng hãy đang được Tiêu Phục Huyền trao hôn trên mái hiên Nam Song Hạ, mà ngay li ền đó đã đến bên cửa sổ Tước Bất Lạc. Bởi thế nên Ô Hành Tuyết trong mơ thấy khá mông lung.

Chàng nhìn tuyết đọng bên ngoài cửa sổ, khó lòng không nhớ đến những cành băng trở đầy trên mái hiên Toạ Xuân Phong. Khác mỗi giờ đây không có tiểu đờng tử hài chung, và cũng không một người bất chấp màn đêm đến thưởng ngoạn cảnh sắc.

Tuyết đóng dày dưới mặt sân, nhìn một chốc khiến lòng cũng lạnh lẽo phát hoảng. Mà chàng cũng lạnh thật. Đó là khí lạnh bủa ra từ tận trong xương cốt, cái lạnh mà ôm lò sưởi, đun ấm nước nóng hay đốt chậu than đỏ lửa cũng không cách nào xoa dịu.

Chàng đang khoác một lớp thường phục mỏng manh, tựa lưng ng ồi bên cửa sổ, có vẻ chỉ vừa rời giường. Chàng thấy Phương Trữ vội vã chạy vào từ phòng bên cạnh, trên tay còn c ần một tấm áo choàng lông ch ần, dường như chiếc áo được ủ trong thứ gì đấy nên chưa khoác lên người mà đã thấy ấm áp mơn man.

“Thưa thành chủ, hay là phủ thêm lớp áo này ạ?” Phương Trữ giũ áo choàng ra.

Ô Hành Tuyết xua tay, trả lời, “Ta không c ần, đem nó cất đi.”

Phương Trữ lí nhí, “Nhưng kiếp kỳ lạnh lắm ạ.”

Ô Hành Tuyết nói, “Thế à, ta thấy cũng bình thường.”

Phương Trữ: “...”

Phương Trữ vẫn khuyên, “Hiện tại ngài vừa vào kiếp kỳ chưa tới hai ngày, mấy hôm sau sẽ càng lạnh hơn nữa đấy ạ.”

Ô Hành Tuyết liếc chiếc áo choàng kia, nói, “L ần nào thì ta c ần dùng thứ này?”

Phương Trữ run run khoé môi. “Quả thật xưa nay thành chủ không thích mặc dày, thế nhưng...”

Ô Hành Tuyết: “Nhưng cái gì?”

Phương Trữ muốn nói rồi lại do dự, hấn lia mắt lên lút nhìn đầu ngón tay Ô Hành Tuyết.

Chàng thấy thế hạ mắt nhìn theo, thấy ngón tay mình đang xanh nhợt thiếu sắc. Khi chàng nhấc mắt lên lại thì Phương Trữ đã né mắt sang chỗ khác, không dám nhìn lâu hơn.

Ô Hành Tuyết vân vê đầu ngón tay, vận chuyển khí kinh trong cơ thể.

Khi bước vào kiếp kỳ, việc vận chuyển khí kinh cực kỳ không dễ chịu, từng tắc từng li đầu trắc trở ngưng đọng giống một dòng sông đóng băng. Ép buộc lưu thông tạo cảm giác như có cây kim không ngừng đâm thọc vào những huyết đạo chủ chốt trong kinh mạch.

Đó là cảm giác đau đớn dày đặc...

Nhưng Ô Hành Tuyết không mảy may thể hiện ra ngoài mặt, sau khi vận khí kinh xong xuôi một vòng, sắc xanh trên ngón tay thoái lui, thay vào đó là ngón tay trắng ngần tinh tươm, không còn chút dị thường nào.

Chàng xòe tay ra để Phương Trữ nhìn rõ. “Lại nhìn thử xem.”

Phương Trữ ôm áo choàng, không còn gì để nói.

Ô Hành Tuyết nói tiếp, “Mới nãy chẳng qua vừa ngủ dậy mới thế thôi.”

Phương Trữ miễn cưỡng “Ồ” đáp lời, rõ ràng là muốn phản đối nhưng không được.

Khi gặp phải kiếp kỳ, tà ma không muốn để lộ bất kỳ sự yếu ớt nào. Dù sao Chiếu Dạ thành cũng là chốn qu ân ma tụ hội, nào có phải địa điểm an toàn gì.

Nhưng hiện tại họ đang ở trong phủ trạch, xung quanh Tước Bất Lạc cũng không một bóng người lân la, có thể khoác thêm một lớp áo nữa để giữ ấm mà không ai thấy thì tại sao lại không làm?

Phương Trữ không hiểu.

Nhưng Ô Hành Tuyết quyết tâm không mặc.

Thay vào đó, chàng hỏi Phương Trữ một câu, “Còn rượu không?”

Phương Trữ nghe được thì thấy dù không mặc áo khoác thì uống chút rượu ấm cũng được, bèn gật đầu lia lịa và nói, “Có ạ! Thành chủ xin chờ một chút, ta đi lấy rượu!”

Trên đường rời đi, hần tính mặc áo choàng lông chồn lên giá gỗ trong phòng nhưng bị Ô Hành Tuyết cản lại. “Đừng treo ở đó, lấy ra từ đâu thì trả lại nơi ấy đi.”

Phương Trữ cau có ra mặt nhưng cũng không dám nhiều lời thêm.

Kiếp kỳ hành rất vất vả, đến người hiên hoà không bao giờ bực dọc cũng trở nên u ám khó lường. Phương Trữ đâu dám đánh liều với cơn giận của thành chủ. Thế là hần đành cun cút đem áo choàng lông chồn về gian phụ rỗi ngoan ngoãn cất vào tủ.

Vậy nên nhìn sơ qua, dường như chưa một ai cảm thấy rét lạnh đến khốn quẫn ở Tước Bất Lạc, cũng chưa một ai lấy chiếc áo choàng lông chồn ra khỏi tủ.

Phương Trữ nhanh chóng chuẩn bị hai bầu rượu và chung tới. Trên đường hần còn châm lửa trong bàn tay để đun ấm rượu lên một chút.

Nên khi Ô Hành Tuyết vừa chạm vào rượu đã thấy vô cùng ấm áp.

Chàng ngược mắt, Phương Trữ lập tức phóng vọt ra sau và lùi tới sát vách, ngập ngừng nói, “Thưa thành chủ, ta... ta nghe nói rượu này uống ấm ngon hơn.”

Ô Hành Tuyết cũng không trách cứ hần mà chỉ nói, “Thế người có từng nghe rượu này uống ấm dễ say không?”

Phương Trữ hé khẽ miệng, vội vã lắc đầu. “Dạ không biết.”

“Ta sai rồi, thừa thành chủ,” Phương Trữ cúi đầu nhận lỗi.

Ô Hành Tuyết trả chén rượu cho hắn, nói, “Ta không cần thứ này.”

Đây không phải ngọc tử trên Tiên Đô, uống vào đặc sệt chứ không có vị ngọt thanh như ngọc tử. Và ở nơi đây cũng không người chung vui thưởng rượu với chàng bên cửa sổ, nên không cần chung nhỏ nhâm nhi chầm chậm làm chi.

Chẳng qua khi giương mắt nhìn những cành băng ngoài sân và góc mái hiên đằng sau làn sương xanh, chàng bất giác muốn uống rượu mà thôi.

Rượu ở Chiếu Dạ thành đúng là có khác, trước đây chàng nhấm rượu ngọc tử cả buổi sáng cũng chỉ thấy hơi lâng lâng, mà hiện tại mới hai vò đã trở nên lười nhác.

Chàng híp mắt một chút rồi mở ra lại, đôi ngươi chan chứa ánh trăng trong vắt, ánh mắt không hỗn loạn mà đơn giản được bọc dưới một tầng sương nhàn nhạt.

Chàng tựa người bên thềm cửa sổ, chợt mở miệng hỏi Phương Trữ, “Cửa sổ ở Trước Bất Lạc nhìn về phía bắc à.”

Phương Trữ hơi ngạc nhiên, ngần người trước câu hỏi không đâu vô đâu này. Một lát sau, hắn mới trả lời, “Thừa phải... hướng phía bắc ạ.”

Những hộ gia đình thường dân ở nhân gian thường yêu chuộng xây nhà “toạ bắc hướng nam” để đón được ánh sáng, nên cửa sổ cũng thường xây về phía nam. Thế nhưng Chiếu Dạ thành dù gì cũng là Động Ma, cái gì ở đây cũng trái ngược với thế giới loài người.

Chúng tà ma không quan tâm đón sáng được hay không mà chỉ để ý bản thân có thoải mái hay không. Tất cả kết cấu của Chiếu Dạ thành đều trái ngược thông lệ, nên các toà phủ trạch ở đây cũng thường toạ nam hướng bắc.

Ở cực nam nhất chính là Tước Bất Lạc.

Ô Hành Tuyết tất nhiên phải biết chuyện này, vì vậy câu hỏi thốt lên bất ngờ khiến người nghe thấy thật kỳ lạ.

Phương Trữ ngờ ngợ hỏi, “Sao thành chủ tự dưng nhắc đến chuyện này? Có gì kỳ quái à?”

Ánh mắt Ô Hành Tuyết vẫn hướng ra ngoài cửa sổ, chàng đáp, “Không có gì kỳ quái cả, ta sực nhớ vài chuyện nên tiện nhắc tới thôi.”

Trước đây, chàng rất hiếm khi chủ động đề cập đến những vấn đề này với người khác, mà hiện tại chắc hẳn là... do men say. Chàng lạng người một chốc, dời ánh mắt từ ngoài sân đến dưới thềm cửa sổ, bất chợt thả nhẹ giọng, “Phương Trữ, dưới cửa sổ người có thứ gì đặc biệt không?”

Phương Trữ lắc đầu. “Thưa không có, dưới cửa sổ ta chỉ có đất bùn, cây hoa thân thấp, đá sỏi, ngoài ra không có gì đặc biệt.”

Ô Hành Tuyết uống thêm một ngụm rượu, nuốt vào rồi mới rử mắt nhìn đám cỏ thân thấp bên dưới và nói, “Thế tại sao lại có người thương nhớ bên dưới cửa sổ vậy?”

Phương Trữ ghen cả họng trước câu hỏi này, không phải tại vấn đề khó đến độ nào, mà việc thành chủ nhà hẳn hỏi ra một câu hỏi như vậy mới kỳ dị và hiếm gặp cực kỳ.

Hắn suy tư một lúc lâu mới trả lời, “Chuyện này... chắc là vì ở trên cao nhỉ.”

Ô Hành Tuyết bật cười thành tiếng mà không buồn ngoái đầu, cảm thấy câu trả lời của hắn quá thừa thãi và vô nghĩa.

Phương Trữ cắn răng nói tiếp, “Nếu ở trên cao sẽ có những thứ khác bên dưới cửa sổ, bởi lia mắt nhìn từ cửa sổ có thể thấy nhiều và xa hơn. Biết đâu những thứ ấy có thể tạo thành khung cảnh nào đó, khi ấy việc thương nhớ cũng không phải chuyện lạ gì.”

Ô Hành Tuyết lắng nghe, bất giác nghĩ đến chút tâm tư mơ hồ.

Tâm tư ấy chỉ nhen lên chớp nhoáng, nhanh đến mức chàng cũng chưa kịp nhận ra, thế nhưng nét cười trên mặt đã dần phai. Chàng cầm miệng bầu rượu bằng bạch ngọc và thẩn thờ đứng bên khung cửa sổ.

“Ở trên cao...”

Chàng mấp máy môi.

Vào thời khắc đó, chàng tưởng như lại nhìn thấy màn sương mù mịt mờ không tan biến, giữa sương mù là một nắm mồi khổng lồ và một toà tháp cao cao.

Ở nơi ấy, có người phóng mình lên đỉnh tháp, tay cầm đèn đứng bên khung cửa sổ nhìn về phía này. Chàng không rõ người người nọ đang nhìn mình hay đang nhìn về thành trấn yên bình ở nơi xa...

Rồi sau đó, ánh đèn dầu tản ra trong màn sương, và bóng người kia nâng tay đánh vang chuông cổ.

Dinhhh —

Tiếng chuông nọ như vang vọng trong đầu chàng.

Khoảnh khắc ấy, Ô Hành Tuyết thấy bản thân nhắm mắt lại, cơn đau và rét buốt trên cơ thể trở nặng nhanh chóng, tưởng như kiếp kỳ đột ngột bước vào giai đoạn khốn khổ nhất.

Năm đó kiếp kỳ nặng nề cùng cực, khiến chàng đau đớn hơn bất kỳ năm nào, cái lạnh trên cơ thể cũng tồi tệ hơn bất kỳ năm nào. Bởi vậy có một đoạn thời gian, Ô Hành Tuyết gần như mất hoàn toàn tri giác, không còn cảm thấy gì nữa.

Chàng không biết mình đã bỏ bầu rượu thế nào, cũng không nhớ mình đã nói gì để Phương Trữ rời khỏi, rồi sau đó đóng cửa sổ và thiết lập cấm chế lên căn phủ ra sao. Cấm chế được thiết lập theo hai phía, người ngoài

không vào được, và bản thân chàng cũng không ra ngoài được để tránh gây ra cơ sự khó cứu vãn trong lúc mất đi ý thức.

Nhưng chàng nhớ rõ ngay khoảnh khắc cầm chế vừa hoàn thành, bỗng dưng có một hơi thở xuất hiện từ đằng sau. Có một ai đó âm thầm bước vào sân, thậm chí bước cả vào nhà mà không gây bất kỳ một sự chú ý nào.

Theo bản năng của tà ma, chàng lập tức vươn tay chộp vũ khí. Ngặt nỗi hiện tại trong phòng không có đao cũng chẳng có kiếm. Thứ duy nhất chàng nắm được vào tay chỉ còn mỗi chuông mộng.

Ngày xưa, sau khi chặt đứt quá nhiều dòng rối loạn ở Kinh Quan, cành thần mộc trong những dòng nọ đều rơi vào tay chàng, ban đầu chàng định sẽ phá bỏ toàn bộ, không giữ lại một mẫu. Nhưng đến cuối cùng, chàng nấn ná trong giây lát, cuối cùng quyết định lột lớp bạch ngọc phủ bên ngoài những cành gãy nọ xuống để tạo món “chuông mộng” bé bé này.

Chiếc chuông với hình dạng thể theo chuông trên toà tháp cao ấy.

Từ sau lúc ấy, mỗi lần chặt đứt dòng rối loạn nào, chàng vẫn luôn rung chuông bạch ngọc vào thời điểm chót cùng hết cả và tạo một giấc mơ đẹp cho những người bị chôn vùi bởi những dòng rối loạn ấy.

Cả những người không nên xuất hiện trên đời, và những người đã định phải lìa đời.

Chàng đã tạo giấc mơ cho rất nhiều người, khiến họ quên đi một số chuyện hoặc trao niềm tin vào một số chuyện.

Giống như tiếng chuông ngân trên đỉnh tháp thuở nào, một khi vang lên sẽ giúp người không còn đau đớn, vạn sự bình yên... ít nhất là trong mơ.

Còn vào thời điểm hiện tại, chuông mộng bạch ngọc nằm trong tay Ô Hành Tuyết với những gờ nhọn đâm vào da khi chàng siết lại, mang đến cái lạnh và cơn đau âm ỉ giúp chàng tỉnh táo một chút khỏi mê man trong kiếp kỳ.

Chàng cảm nhận tinh chất ngọc và hít vào hơi thở của người đến phía sau. Chàng thân thuộc với hơi thở ấy hơn bất kỳ ai, dù có nhắm mắt quay lưng cũng có thể nhận ra.

“Tiêu Phục Huyền...”

Chàng giữ chuông mộng và xoay người lại.

Tiêu Phục Huyền đang đứng bên cạnh cửa, đôi người đen thẳm nhìn chàng đăm đăm.

“Đây là Chiếu Dạ thành,” Ô Hành Tuyết nói.

Đây là Động Ma Chiếu Dạ thành, không phải mái sân bên ngoài cổng Toa Xuân Phong để người muốn đến lúc nào thì đến.

Chàng còn muốn nói tại sao người lại chọn đến vào lúc này. Nhưng nói ra như vậy lại có cảm giác yếu ớt sao đó nên chàng không thích. Bởi vậy chàng quyết định mím chặt môi không nói gì.

Tiêu Phục Huyền vẫn nhìn chàng đăm đăm, nói, “Ta biết đây là Chiếu Dạ thành, ta cũng biết người đặt cấm chế, nhưng ta vẫn vào được.”

Không chỉ vào được mà còn không bị thương tổn chút nào. Dường như tất cả cấm chế đều né tránh chứ không tấn công y. Còn Ô Hành Tuyết lập cấm chế giữa lúc ý thức mơ màng nên hoàn toàn thực hiện theo bản năng...

Lời này của y đã trắng trợn mở ra những thứ mịt mờ trong tiềm thức, có muốn giấu cũng không được mà muốn chối cũng không xong. Bởi vậy Ô Hành Tuyết không nói gì nữa. Chàng siết chặt thứ đang cầm trong tay và đấu tranh âm thầm với người đứng ở cửa.

Nháy mắt ấy như kéo dài vô tận, cả hai người đều đứng lặng thinh trong những rối ren ám muội, phảng phất khiến người ta nhớ về khung cảnh trên mái hiên ở Nam Song Hạ năm nào...

Nhưng nay đã khác xưa.

Năm xưa chàng là Linh Vương, hiện giờ là một ma đầu.

Chàng phải vượt qua kiếp kỳ mà bất kỳ tà ma nào cũng phải gánh chịu, nhưng chàng không muốn trải qua trước mặt Tiêu Phục Huyền.

Làm sao cũng được, nhưng không thể là Tiêu Phục Huyền.

Vậy nên chàng lập tức muốn nhả ra những lời thật hung hăng để khích người kia tức giận bỏ đi. Chàng bóp chặt chuông mộng bằng bạch ngọc phía sau lưng, nở nụ cười và nghiêng đầu nhìn người kia. “Người có biết tà ma có kiếp kỳ không? Người có biết ma đầu trong kiếp kỳ sẽ như thế nào không?”

“Người từng nghe qua tà ma coi trọng d*o vọng chưa?”

...

Chàng hiểu rõ, Tiêu Phục Huyền tiếp xúc với tà ma nhiều nhất, giết tà ma nhiều nhất và cũng giáng hình với tà ma nhiều nhất.

Nhắm mắt cũng biết Thiên Túc thượng tiên ghét bỏ thứ gì nhất — đó chính là những đặc điểm cố hữu của tà ma, sự hoành hành không kiêng dè, thói hoang dâm vô độ...

Chàng nói nói nói câu nào cũng xoay quanh những chuyện đó để chờ Tiêu Phục Huyền đánh nét mặt và bỏ đi.

Muốn chọc Thiên Túc không vui dễ dàng lắm, chàng đã từng nửa đùa nửa thật trêu chọc người này không biết bao nhiêu lần trước đây rồi.

Mà khốn ngay lần này...

Tất cả những lời chàng nói ra đều là những thứ đến chàng cũng căm ghét, vậy mà Tiêu Phục Huyền không nhúc nhích một bước, chỉ giữ nguyên ánh mắt trầm nặng đăm đăm nhìn chàng. Một lúc lâu sau, y mới nói, “Nghe qua hết rồi.”

Ô Hành Tuyết bỗng chốc lặng thinh.

Chàng chỉ im một thoáng, lại nói tiếp, “Nếu người đã nghe qua hết rồi tức là biết rõ cả rồi, mà còn cố tình chọn ngày hôm nay để tới —”

Ánh đèn dầu trong phòng hắt vào trong mắt Tiêu Phục Huyền chợt lay động, đôi đồng tử vỡ oà thành một quầng sáng.

Ô Hành Tuyết thoáng ngừng, né mắt sang một bên, đoạn hất cằm chỉ về phía giường và nói tiếp, “— là muốn làm khách ghé loan phòng của ma đầu ta đây ư?”

Gian phòng hoàn toàn yên ắng.

Một lát sau, Tiêu Phục Huyền cất giọng trầm thấp.

Y nói, “Đúng vậy.”

Ta tới làm khách ghé loan phòng.

Con tim Ô Hành Tuyết đánh *thịch*.

Thật khó lòng tả rõ cảm nhận trong giây phút ấy, chàng giật thót mình một lúc lâu mới thình lình quay đầu lại nhìn. Vừa thấy một làn gió nhẹ thổi qua, Tiêu Phục Huyền đã đứng ngay trước mắt.

Ô Hành Tuyết mấp má môi nhưng không nói tiếng nào. Chàng xuất chiêu gần như đồng thời với hành động của Tiêu Phục Huyền, khí tà ma phóng ra ngàn ngạt, hung hãn như cơn thét gầm của biển Vô Đoan rộng lớn. Cuồng phong bọc trong sương lạnh mang theo sát khí lờng lộng quét qua, dẫn đến rung chấn khiếp người. Nhưng hết thấy đầu bị dòn ép trong không gian căn phòng vì bị ngăn trở bởi cấm chế.

Đây là một góc cấm chế do chính tay thành chủ Chiêu Dạ thành thiết lập, là nơi hung hiểm nhất thế gian, và cũng là nơi riêng tư nhất. Ấy vậy mà, những luồng sát khí đủ sức chém lìa thân xác kia đầu ngừng bật trong nháy

mắt ngay khi chạm đến Tiêu Phục Huyền. Và nháy mắt ngừng bật đó đã đưa đến cái kết —

Trời đất vẫn quay cu ồng, kiếm khí vẫn lướt qua những nơi trí mạng trên cơ thể, và chàng vẫn cận kề bên chúng mà không chịu một chút thương tổn.

Dường như bọn họ vẫn luôn như vậy.

Khác mỗi khi xưa Linh Vương bị đè trên mái nhà, còn hiện tại ma đầu bị đè trên trường kỷ.

Kiếm khí vẫn gần kề bên cổ Ô Hành Tuyết, tràn đầy hơi thở thuộc về riêng Thiên Túc, thật sắc bén nhưng không nguy hiểm. Tiêu Phục Huyền cũng trong tư thế chống một gối như năm xưa, cúi đầu nhìn Ô Hành Tuyết và đan ngón tay mình vào những ngón tay chàng.

Ánh mắt Tiêu Phục Huyền đảo dọc theo cánh mũi, giọng phát ra thật trầm thấp, “Người muốn khích ta bỏ đi.”

Khí kinh trên tay Ô Hành Tuyết còn chưa rút về, hơi thở lạnh cùng cực men theo đầu ngón tay tuôn ra ngoài, một lớp sương mỏng trắng nhợt vờn quanh đầu ngón tay Tiêu Phục Huyền.

Thật rõ là sát khí mà cảm giác như khắng khít thân mật khôn tả.

Ô Hành Tuyết mấp máy môi, nói, “Ta đang chờ người đi đây.”

Tiêu Phục Huyền nhìn chàng, lát sau mới trầm giọng nói, “Chờ ta đi rồi, người muốn tìm ai để trải qua kiếp kỳ?”

Con tim Ô Hành Tuyết giật thót khe khẽ. Giống như có ai vừa đâm nhè nhẹ bên trong, chỉ nháy mắt đã dấy lên cảm giác khó tả rõ và bao trọn con tim. Thốt nhiên, chàng chẳng nói nên lời.

Mãi lâu sau, chàng mới khép mắt lại và nói, “Không một ai.”

“Không có ai khác cả,” chàng nhỏ giọng thì thầm câu nữa.

Ngay khi câu này vừa thốt ra, sương lạnh trên ngón tay cũng dần dà tan biến, khí kinh Tiêu Phục Huyền len vào đầu ngón tay và mạnh mẽ tràn vào bên trong.

Ô Hành Tuyết cảm giác như có ai vừa bắt một lò lửa đỏ, ánh lửa thiêu đốt bùng bùng nhưng ấm áp biết bao. Luồng khí kinh ấm áp ấy dịu êm chảy xuôi trong huyết mạch, những nơi nó chạm đến đầu không còn lạnh lẽo tái tê nữa mà dần ửng hồng sắc máu.

Chàng đang nhắm mắt nên càng miễn cảm hơn bao giờ hết.

Chàng nghe giọng Tiêu Phục Huyền nói, “Người uống rượu.”

Không biết vì có gì mà chỉ ba chữ giản đơn bỗng xui chàng ngây ngất, bất giác không còn nhớ rõ hôm nay là ngày nào. Sao cứ như lúc chàng còn ở Tiên Đô, nếu uống rượu đã chuẩn bị từ sớm với người khác sẽ khiến Thiên Túc không vui.

Rồi chàng đến tận nơi tạ tội đổ xuôi người ta, và bị đè trên mái hiên ngói ngọc ở Nam Song Hạ và hôn đến nghẹn ngào.

Khí kinh của Thiên Túc men theo mạch máu chảy vào tim.

Bên dưới lớp áo mỏng tang, làn da Ô Hành Tuyết cũng bắt đầu hồng hào sắc máu, có thể thấy rõ nó lan dần lên phía trên, qua cánh cổ rồi chạm đến tận bờ môi.

Chàng nhớ về khi trước, liếm viền môi và hé mở đôi mắt.

Chàng gọi, “Tiêu Phục Huyền.”

“Ừm.”

Đối phương vừa khéo chạm vào môi dưới chàng, khép hờ mắt và cúi đầu hôn xuống.

Giữa hơi thở vẩn vút đan xen, Ô Hành Tuyết hé môi, chợt nghe giọng Tiêu Phục Huyền vang lên từ giữa viền môi mình.

Người ấy thủ thỉ với chàng, “Ô Hành Tuyết, đêm qua ta mơ thấy người...”

***

Rất lâu về trước, dân tình trên Tiên Đô đều nói họ không nằm mơ.

Vì những người như họ luôn bước vào giấc mộng của người phàm, luôn hỏi đáp những ước nguyện của thường nhân, họ hiểu rõ những cảnh trong mơ đều chỉ là giả dối, và bản thân họ phải đề phòng những giả dối hơn bất kỳ một ai.

Về sau, họ lại thường nói nếu ban ngày nghĩ gì thì ban đêm sẽ mơ thấy cái ấy, đại khái là vì công đức họ đã đủ đầy nên tâm tư không đủ sâu, không đủ nhiều, không đủ nặng.

Lại về sau nữa, cuối cùng bọn họ cũng thừa nhận, có lẽ một khi đã thành tiên sẽ không còn mơ thấy gì nữa. Dầu cho tâm tư có vô vàn đến đâu, sâu sắc đến đâu, nặng nề đến đâu đi nữa thì cũng bằng thừa mà thôi.

Đối với họ, có lẽ chỉ duy mỗi khi chiếc chuông bạch ngọc kia lên tiếng mới có thể đưa họ vào một giấc mộng đẹp.

Ô Hành Tuyết hiểu rõ chuyện này hơn bất kỳ người nào.

Thần tiên trên thế gian không có giấc mơ, mà Tiêu Phục Huyền vừa nói: Ta mơ thấy người.

✧

Lời tác giả:

Độ dài chương này còn ngắn hơn gộp hai chương một chút, nhưng tới chỗ phải ngắt chương rồi, ngày mai tui lại cố gắng nhiều hơn nha nha QAQ

Cá: Tui giải thích chút xíu:

Trước đây Ô Hành Tuyết từng thắc mắc không biết Tiêu Phục Huyền đặt tên cung phủ của mình tên “Nam Song Hạ” (*bên dưới khung cửa sổ ở hướng nam*) là có ý nghĩa gì.

Sau đến chương 61, Ô Hành Tuyết mới biết Tiêu Phục Huyền đã từng sống ở Kinh Quan, nơi có ngọn tháp cao đặt giữa mộ địa.

Đến chương này, Ô Hành Tuyết hỏi Phương Trữ “*Thế tại sao lại có người thương nhớ bên dưới cửa sổ vậy?*”, Phương Trữ trả lời “*Nếu ở trên cao sẽ có những thứ khác bên dưới cửa sổ, bởi lia mắt nhìn từ cửa sổ có thể thấy nhiều và xa hơn. Biết đâu những thứ ấy có thể tạo thành khung cảnh nào đó, khi ấy việc thương nhớ cũng không phải chuyện lạ gì.*”. Khi này, Ô Hành Tuyết mới nhớ về căn tháp cao ở Kinh Quan và người tán tu luôn đứng trên đỉnh tháp nhìn về phía chàng. Là lúc Ô Hành Tuyết nhận ra có lẽ Tiêu Phục Huyền chính là người tán tu và người mà Tiêu Phục Huyền thương nhớ là Linh Vương.

Chương 65: Tỉnh giấc

Rất lâu về trước, Ninh Hoài Sam từng nói với Phương Trữ rằng, nếu trên đời có một địa điểm cam đoan không bao giờ có thần tiên xuất hiện, thì đó chắc chắn là Tước Bất Lạc.

Chuyện khó tưởng nhất đời này của cậu chính là nhìn thấy thần tiên ở Tước Bất Lạc.

Sau này, Ninh Hoài Sam còn lảng lảng nói với Phương Trữ chuyện khó tưởng nhất đời này của cậu chính là vắng đi thành chủ mà phải sống cùng một nhà với Thiên Túc thượng tiên.

Mà bây giờ, cậu gặp trúng cả hai chuyện...

Ninh Hoài Sam đứng trong phòng ngủ, tự nhủ với lòng: Mình có phúc dữ vậy à?

Người như cậu thì có phúc phần gì để mà hưởng trọn cả hai việc cùng một lúc như vậy, nói không chừng đã tạo đại nghiệp gì rồi.

Từ hồi cậu chạy theo tới đây rồi chính mắt nhìn thấy cổng lớn Tước Bất Lạc tự niêm phong đã lâu bị Thiên Túc quật mở, chưa một thời khắc nào cậu thoát khỏi trạng thái ngỡ ngàng...

Một là cậu nằm mơ, hai là cậu điên rồi.

Hai năm.

Có đánh chết cậu cũng không dám ngờ, sau hai năm, cậu muốn vào Tước Bất Lạc mà phải nhờ đến Thiên Túc thượng tiên. Lúc bước qua bậc cửa, cậu hãy còn lơ lơ cặp mắt.

Khuôn viên Tước Bất Lạc rất lớn, hành lang chằng chịt dọc ngang, nhiều gian nhà chen chúc, bản thân bố cục phòng ốc đã là một trận pháp. Phạm là người lạ bước vào đây chắc chắn rất dễ bị lạc giữa những hành lang này vì không phân biệt được các gian nhà bên trong, chứ đừng nói gì đến việc tìm được gian thành chủ ở.

Ninh Hoài Sam sợ hãi quá độ đến mức suýt quên chỉ đường. Vào đến hành lang rồi cậu mới sực nhớ ra, ngờ đâu chưa kịp há miệng nói gì đã thấy Thiên Túc bước thẳng tới trước, tiến về phía phòng ngủ thành chủ mà chẳng hề lộ một nhịp chân nào.

Quả thật là... quen đường quen lối.

Ninh Hoài Sam sai bước mà đầu óc lâng lâng.

Khi còn đang lâng lâng, cậu nhủ thầm trong lòng “Phương Trữ ơi, mày về đây lẹ lẹ mà xem nè Phương Trữ ơi”, tiếc là Phương Trữ đã đâu mất rồi.

Cậu leo đèo theo Thiên Túc vào phòng, còn ngỡ rằng mình không cách nào chen chân vào được. Chờ đến khi thấy Thiên Túc ôm thành chủ nhà mình đặt trên giường, cậu mới tìm được cơ hội xen vào, bèn hít một hơi thật sâu và gọi, “Thiên Túc...”

Cậu định nói dù rơi vào tình huống thế nào, thành chủ cũng sẽ giữ lại một phần thần thức bên ngoài, kể cả khi ngủ hay khi bất tỉnh cũng không ngoại lệ, còn nhờ bị chết... thật ra cậu và Phương Trữ đã từng có ý nghĩ ngu ngốc rằng cho dù có chết thì thành chủ nhà mình cũng sẽ giữ lại một chút thần thức.

Mà chút thần thức này còn đáng ngại hơn khi thành chủ tỉnh táo, chỉ cần chạm đến chắc chắn sẽ tung ra sát chiêu, chạm vào bừa bãi thì tuyệt đối phải chết.

Lúc trước, khi nhóm bọn họ thừa cơ hội Thương Lang Bắc Vực đang đả sục đồ mà lên vào trong, cậu đã thấy tận mắt cảnh tượng đó. Vừa khắc trước thôi, rõ ràng gần như không cảm nhận được hơi thở trên cơ thể thành

chủ, mà ngay lập tức sau đó đã xé nát tên hung vật vồ về phía mình, rồi nhẹ nhàng đáp lên cành cây khô.

Khi đó, Ninh Hoài Sam còn có cảm giác rằng thành chủ đứng trên cành cây rồi mới mở màng mở mắt ra.

Nên dù cho đám bọn họ bình thường vẫn dám cười dám nói với thành chủ, mà vào đêm hôm đó ai nấy đều run bắn người vì sợ thành chủ còn chưa tỉnh táo.

Trạng thái đó càng trở nặng hơn khi bước vào kiếp kỳ.

Cậu tính nói vào những lần kiếp kỳ trước đây, thành chủ cực kỳ, cực kỳ không muốn có người bên cạnh, đến giai đoạn mấu chốt thì phong ấn cả cửa phòng, không cho bất kỳ một ai nghe thấy mảy may động tĩnh nào bên trong.

Thế mà cậu vừa mở miệng nói đến chữ “cực kỳ” đã thấy Thiên Túc cúi người chạm nhẹ lên trán thành chủ.

Ninh Hoài Sam: “...”

Ninh Hoài Sam: “?”

Trong nhất thời, cậu còn chưa dám xác định hành động này là đang thăm linh hay là kiểm tra nhiệt độ.

Nếu thăm linh thì dùng ngón tay là được.

Còn kiểm tra nhiệt độ...

Kiểm tra cực cứng, cơ thể trong kiếp kỳ lạnh khác gì băng, đứng gần thôi cũng cảm nhận rõ rệt chứ cần gì kiểm tra?

Sau đó, cậu thấy Thiên Túc buông mắt, ngón tay cong lại chạm lên mặt thành chủ và khẽ lau qua bên má. Nơi ngón tay lướt qua thoáng hồng hào đôi chút, rồi chẳng được bao lâu đã trả về tái nhợt.

Ninh Hoài Sam dăm chiêu, không dám nhúc nhích.

Bấy giờ, Thiên Túc mới quay mặt sang nhìn cậu với hàng mày còn nhú chặt chưa thả lỏng, y nói, “Vừa rồi người tính nói gì?”

Ninh Hoài Sam lùi ra sau một bước, đáp, “Ta không nói gì hết.”

Khoảnh khắc vừa nãy, cậu nhớ lại rất nhiều những đoạn ngắn — nhớ tới những gì mình thấy ở nhà họ Phong; rồi lại nhớ tới thời điểm lúc vừa bước vào Chiếu Dạ thành, khi thành chủ thiết lập đèn thanh minh tặng lò Thiên Túc để y vào trong; và nhớ cả những phản ứng và hành động làm cậu thắc mắc đây đây từ trước đó nữa...

Cậu nhanh chóng đúc kết được một vấn đề — có lẽ Thiên Túc thượng tiên muốn giúp thành chủ nhà cậu vượt qua kiếp kỳ.

Còn giúp cách nào, không biết.

Chỉ cần cậu phần lẹ là được.

“Thiên Túc, ta đi...” Ninh Hoài Sam nói mà không ý thức được mình nói gì, chỉ vội vàng vung bừa cái cốc, “Phương Trữ mãi không thấy đâu, để ta đi tìm xem.”

Nói đoạn, cậu lập tức phóng vèo ra khỏi phòng ngủ, vừa bước ra khỏi thềm cửa đã nghe một tiếng *rầm* to tướng!

Cửa phòng đập kín ngay sau gáy cậu.

Ninh Hoài Sam: “...”

Cậu còn tưởng đi chậm một bước thôi là bị kẹp chết tại chỗ rồi.

Vừa bước xuống tới bậc thang, cậu đã chợt nghe thấy tiếng người thấp thoáng bên ngoài sân từ xa đến gần. Trong những âm thanh thấp thoáng đó có những tiếng gọi “Thành chủ” và “Thành chủ đời trước” xen kẽ lộn xộn.

Ninh Hoài Sam ngỡ ra một chốc, lòng như *không ổn rồi!*

Tước Bất Lạc giải trừ phong ấn dẫn đến chấn động khủng khiếp, ba mươi ba đợt sấm sét nện xuống mặt đất, tất cả những người ở Chiêu Dạ thành phàm là không bị điếc thì chắc chắn đã biết cả rồi. Có thể đoán được có bao nhiêu trong số chúng sẽ nghe tiếng mò đến, và có bao nhiêu trong số mò đến mang ý đồ thâm độc.

Thế nhưng niềm phong tự lập của Tước Bất Lạc đã giải trừ, dưới áp lực của những kẻ tề tựu chung quanh thì chẳng khác nào mở toang công chính...

Đầu Ninh Hoài Sam sắp nổ tung tới nơi!

Trong Chiêu Dạ thành, cậu cũng được liệt vào hàng có danh tiếng, nhưng hiện tại Phương Trữ không có mặt, bộ đôi Tước Bất Lạc giờ còn mỗi mình cậu. Một người khó chống lại cả đội quân, làm sao cậu gánh cho nổi???

Cậu vừa tự nhủ trong lòng *thôi nát rồi*, vừa vung hai tay giữa không trung. Chỉ trong nháy mắt, khí độc tuôn ra khắp bốn phía —

Cậu cúi gầm mặt tính phóng ra bên ngoài thì chợt nghe tiếng kim loại leng keng như có như không.

Ninh Hoài Sam sững chân, ngẩng đầu nhìn lên theo tiếng vang. Cậu thấy bầu trời Tước Bất Lạc chợt hiện ánh vàng, lấp loé như ánh nắng phản chiếu trên làn nước mặt hồ rồi rọi thẳng xuống từ đỉnh đầu.

Dòng ánh sáng ấy phủ kín bốn bề đồng tây nam bắc, che lấp toàn bộ hết thảy những gian nhà trùng điệp, hành lang nối tiếp và khoảnh sân thênh thang của Tước Bất Lạc vào trong.

Ninh Hoài Sam chưa từng thấy thứ này bao giờ, cậu ngỡ ngàng há hốc mồm một lúc lâu. Đến tận khi người thấy hơi thở rét buốt của sương giá và sắt lạnh, cậu mới nhận ra đó là kết giới mà Thiên Túc lập nên nhằm bao phủ toàn bộ Tước Bất Lạc và phong ấn mọi thứ bên trong.

Trước khi kết giới phong ấn hạ xuống, còn nghe thấy tiếng người r ãn r ã từ xa đến gần bên ngoài sân.

Còn khi kết giới đã rơi xuống hoàn chỉnh, tất cả âm thanh đều bị cản lại bên ngoài.

Kết giới đó vững chắc như kim cương, cứng cáp như tường đồng vách sắt, bao bọc không chỉ gian nhà nơi Ô Hành Tuyệt đang hôn mê mà cả Ninh Hoài Sam đang ở bên ngoài.

Ninh Hoài Sam thấy lòng tràn ngập muôn vàn bối rối, cảm xúc ngổn ngang.

Một Thượng tiên lại ra tay che chở cản phủ bỏ hoang người người thêm khát trong Động Ma Chiếu Dạ thành.

Mà nơi đây còn từng là chỗ ở của vị ma đầu khét tiếng nhất Chiếu Dạ thành.

...

Kỳ diệu làm sao, khi ngẩng đầu lên, trong một loáng mắt cậu chợt thấy hình ảnh này sao mà quen thuộc quá.

Giống như trước đây, cậu và Phương Trữ từng ngủ thấy hơi thở Thiên Túc trong khu nhà này.

Và dường như rất lâu về trước, cậu cũng từng ngược mặt lên như thế đứng nhìn thành chủ nhà mình trên một mái hiên cao cao, tay mang vò rượu và cười niềm nở mời một người khác ghé sang.

Ninh Hoài Sam ngờ rằng mình bị ám mất r ã. Hiện tại, cậu rất cần có Phương Trữ kề bên, mà cái thằng Phương Trữ trời đánh kia mãi không thấy mặt mũi đâu.

Ninh Hoài Sam bước ra rìa sân, tay vung thủ quyết để thăm dò một lượt hơi người bên ngoài nhà. Cậu phát hiện ra nhiều gương mặt xa lạ lẫn quen

thuộc, thậm chí trong đó còn có tay thuộc hạ th@n tín với bản mặt ưa cười hay kè kè bên cạnh Tiết Lễ.

Nhưng không thấy Phương Trữ.

Cậu vừa thắc mắc vừa thấy thật lạ, bèn lấy một tấm bùa, rạch ngón tay vẽ mấy nét r ỡ tung bùa ra ngoài. Cậu dùng đũa sành sỏi nhất, bùa thì học mãi chẳng xong nhưng lạ chỗ trời sinh ra đã có thể sử dụng như vậy r ỡ.

Cậu là một tiểu ma đầu, mà chẳng hiểu sao thiên phú đó không nằm ở sát chiêu mà lại rơi vào những thứ kém thú vị không cần học cũng biết như tìm người, truy ền tin, và những chiêu lật vật mà chỉ bọn con nít mới chơi, kỳ quặc hơn cả là kỹ năng đốt đèn bắn pháo hoa.

Cậu còn từng nghi ngờ rằng kiếp trước mình sống những tháng ngày quá rồi r ải, người đã dạy dỗ cậu thích trêu đùa cậu hoặc cậu chỉ là một thằng ngốc không hơn không kém.

Cậu nặn phù tìm người cực kỳ thu ần thực, đoạn giấu hơi thở đi và ném ra ngoài.

Nhưng thật ngạc nhiên, tấm bùa kia không bay về phía Lạc Hoa Đài hay bất kỳ hướng nào mà chỉ lững thững trong vô định tại chỗ một h ồi r ỡ tự cháy trụ.

Tấm bùa toé lên ánh lửa r ỡ rơi thẳng xuống đất, Ninh Hoài Sam nhìn mà nghếch cả người.

Phù thuật kiểu này đã được lưu truy ền qua hàng trăm năm, dù tiên ma đi nữa thì cách thực hiện cơ bản vẫn là như nhau, có truy ền lại cho đời sau cũng không tạo thêm khác biệt gì.

Nói cách khác, một khi nó đột ngột rơi xuống đất chỉ có một ý nghĩa duy nhất, đó là người đã không còn.

Ít nhất là không còn ở hiện thế.

“Không phải là bị kẹt ở quá khứ đó chứ?”

Ninh Hoài Sam lẩm bầm, đoạn lại tung thêm hai tấm phù tìm người để tìm Phương Trữ nữa nhưng vẫn hoàn không.

Vậy cái tên lấm lét Y Ngô Sinh kia còn sống không?

Ninh Hoài Sam đổi đổi tượng tìm, tung ra thêm mấy tấm phù tìm người nữa nhưng kết quả thu được với Y Ngô Sinh cũng tương tự Phương Trữ.

Hoá ra họ thật sự chưa bị đẩy ra ngoài mà vẫn còn ở lại trong quá khứ.

Là do gặp trục trặc hay do họ đã gặp phải chuyện gì đó?

Ninh Hoài Sam giật thót trong lòng, tình huống tạm thời không phù hợp để rời khỏi Tước Bất Lạc, cậu đành phủi vạt áo ng ỡ xuống thềm đá trắng, vừa tính bảo vệ cho thành chủ vừa nghĩ cách truy ền tin cho Phương Trữ và Y Ngô Sinh.

***

Bạc đá nơi Ninh Hoài Sam đang ng ỡ cũng là bạc đá Phương Trữ đã ng ỡ năm xưa.

Khi đó, Ô Hành Tuyết hạ cấm chế trong phòng ngủ nên hết thấy động tĩnh trong phòng đều không truy ền ra ngoài, người bên trong cũng không rời khỏi phòng. Phương Trữ biết rõ rằng thành chủ làm vậy cũng là một cách để giữ an toàn cho hắn, dù sao thành chủ lúc không tỉnh táo đáng sợ hơn nhiều.

Cũng bởi vì biết vậy, nên hắn càng không thể không bận tâm.

Tuyết đóng bên ngoài sân Tước Bất Lạc rất dày, lạnh lẽo đến kinh hoàng, theo thói quen từ trước, Phương Trữ ở trong phòng mình suốt một đêm hòng lánh nạn, định chờ đến lúc sát khí bên ngoài cấm chế vơi bớt thì sẽ tiến lại gần phòng ngủ để canh cửa cho thành chủ.

Trong lúc vận khí kinh chống lạnh, hắn cũng chăm chú để ý từng động tĩnh bên ngoài sân.

Ngay lúc đó, hắn nhận thấy sự xâm nhập của một người sống.

“Không biết sống chết...” Phương Trữ thấp giọng mĩa mai, phóng mình lên nóc nhà.

Hắn học được một chiêu nhỏ từ thành chủ là phân tách thần thức của mình tấn công từ một phía, nhưng đồng thời lại giấu hơi thở của mình sang một hướng khác. Nhờ vậy mà không tốn bao nhiêu sức lực, hắn đã có thể vừa ẩn mình trong một góc mà vẫn bắt được hai trò đùa muốn tọc mạch kia.

Bên dưới tàng cây có một đằm máu, sau khi trói chặt hai tên xâm nhập lại và phong ấn mũi miệng chúng nó, hắn suy xét một chút rồi quyết định đến bên cạnh cửa sổ phòng ngủ.

Khung cửa sổ đặt gần vị trí giường nhất, bấy giờ song cửa đóng kín kẽ, giữa những khung chạm hoa văn chỉ còn một màu đen kịt, không thể nhìn thấy và cũng không thể nghe thấy một chút âm thanh nào từ bên trong, hết thảy chỉ còn một khoảng im ắng.

Nhưng Phương Trữ biết, Ô Hành Tuyết có thể nghe tiếng hắn. Bởi vậy, hắn hít vào một hơi thật sâu rồi đưa tay gõ nhẹ vào khung cửa sổ và nói, “Thưa thành chủ, có kẻ chán sống dám bèn mảng vào Trước Bất Lạc, nhưng ta đã trói chúng lại rồi nên sẽ không có phiền hà gì nữa, giờ ta vứt chúng bên cạnh đằm máu, khi nào thành chủ xuất quan cứ tùy ý xử lý.”

Có một chuyện Phương Trữ không biết, đó là...

Ngay khi hắn thừa một tiếng “thành chủ”, trong căn phòng phía bên kia song cửa sổ, có một cánh tay mảnh khảnh trắng ngần duỗi ra khỏi bức rèm, nắm vào đường viền chạm trổ trên khung cửa rồi trượt dần xuống dưới.

Cánh tay men đến chiếc chuông bạch ngọc đang nằm tĩnh lặng trong một góc, mặt chuông nơi những nơi ngón tay lướt qua đều trở nên ẩm ướt.

Cánh tay kia muốn ôm chuông bạch ngọc vào lòng bàn tay, nhưng đã bị một bàn tay với những đốt ngón thẳng thóm và thon rõ đan vào giữa các ngón tay, nắm lấy kéo trở về.

Giữa lúc hỗn loạn, mùi máu nhàn nhạt xen lẫn trong hơi thở sắt lạnh bủa tràn, lấp kín toàn bộ mảnh đất bí mật.

Có tiếng một ai đó thốt lên sau bao âm thanh rối ren, giọng nói ấy khàn nghẹn gọi, “Tiêu Phục Huyền...”

“... Có phải ta từng giết người không?”

Có phải ta từng giết người trong toà tháp cao kia...

Đã không nhớ rõ rốt cuộc bao nhiêu lần.

Trong khoảnh khắc đó, hết thảy giác quan đều thật rõ rệt và cháy bỏng.

Khóai cảm và khốn đốn đan xen lẫn lộn. Bất giác, sương mù mê ám dâng trào trong mắt Ô Hành Tuyết, phủ trên sắc đỏ nhuốm tràn trong đáy mắt.

Dường như nó cháy bỏng đến mức đã khảm sâu vào xương tủy.

Khoảnh khắc ấy là lúc Ô Hành Tuyết choàng tỉnh...

***

Vừa choàng tỉnh khỏi giấc mơ, cái lạnh buốt thấu xương của kiếp kỳ trôi lên dần dập, không khác nào sương mù chẳng thể phủ tan.

Và một thứ khác cũng trở nên rõ ràng hơn hết là hơi thở thuộc về một người khác. Khí kinh người kia đang không ngừng tuôn vào vào kinh mạch chàng, hoà vào dòng máu đang hành cuộn hướng về trái tim, lan tràn khắp cơ thể.

Những nơi khí kinh kia lướt ngang, cái rét thấu xương cũng dịu nhẹ thoáng chốc. Tựa như ngón tay bị đông cứng xuống suốt hồi ấm áp...

Nhưng cũng chỉ một giây lát mà thôi.

Cái cảm giác ấm lạnh đan xen rồi ren này trùng khớp hoàn toàn với khung cảnh trong mơ.

Vô số những mẫu ký ức nhỏ vụn trong mơ lùa về, kéo theo biết bao cảm xúc đọng kín lồng ngực chàng. Giữa lúc nhất thời, chàng còn chưa rõ mình đang muốn nói gì, đang muốn làm gì.

Chàng mở mắt ra không nổi, mà cũng không hé được miệng.

Chót cùng, chàng nhẩm một cái tên trong lòng, “Tiêu Phục Huyền...”

Chàng tưởng người nọ sẽ không thể nghe thấy, rằng không một ai có thể nghe thấy.

Nhưng chàng sai rồi.

Hai người họ đang quấn quýt khí kinh cùng nhau.

Giọng Tiêu Phục Huyền vẫn vang lên kề cận con tim, sâu trong cơ thể chàng, “Tỉnh rồi?”

“Tiêu Phục Huyền,” Ô Hành Tuyết khẽ gọi lần nữa.

“Ta đây,” người kia lại trầm giọng đáp lời.

Câu nói sau cùng trong giấc mơ len lỏi trong hình ảnh ô cửa sổ luôn mở rộng hướng phía nam tòa tháp cao trỗi dậy trong lòng, Ô Hành Tuyết ghen ngào hỏi, “Tiêu Phục Huyền... vì sao nơi người ở có tên là Nam Song Hạ?”

Tiêu Phục Huyền im lặng.

“Vì trước đây người ở trên tòa tháp Kinh Quan à.”

“Tiêu Phục Huyền, có phải ta từng giết người hay không?”

“Có phải ta từng... giết người không chỉ một lần hay không.”

Vào khoảnh khắc đó, đến dòng máu đang cuộn trào trong cơ thể chàng cũng rơi vào tĩnh lặng, chỉ để lại khí kinh rung động ấm áp đang bao bọc quanh con tim —

Tiêu Phục Huyền nói, “Ta quên rồi.”

Im lặng một lúc, y lại tiếp tục, “Ta chỉ quan tâm hiện tại thôi.”

Giọng y nghe vào như đang dỗ dành, cất lên sâu nặng, “Ô Hành Tuyệt, người mơ thấy ta.”

Linh Vương có một pháp khí mang tên “chuông mộng”, là phương pháp duy nhất mang đến giấc mộng cho tiên nhân. Và người khó nắm mộng nhất thế gian cũng chính là bản thân Linh Vương. Trừ phi chịu ảnh hưởng của chuông mộng trong tay, bằng không dầu sinh tử hay ái hận cũng khó lòng đặt chân vào giấc mộng. Chỉ e khi thành ma đầu rồi cũng chẳng khác chi đầu.

Thế mà giờ đây, trên tay chàng không cầm chuông mộng, nó thậm chí còn không treo bên hông.

Chiếc chuông bạch ngọc be bé kia đang nằm trên góc tủ cạnh đầu giường, không tác động nổi đến chàng.

Nhưng không ngăn được chàng chìm vào giấc mộng.

Tiêu Phục Huyền nói, “Người cũng mơ thấy ta.”

Người từng giết ta, từng cứu ta.

Giờ lại mơ thấy ta...

Lòng người nhớ về ta.

Nghe được câu nói ấy, Ô Hành Tuyệt hằng nhịp hô hấp.

Huyết mạch trong cơ thể tức thì chuyển động, khí kinh kia đang chạm trên hết thảy các huyết trọng yếu trong cơ thể và bao bọc lấy con tim, từng nơi nó chảy qua đều chan hoà hơi thở ấp áp cháy bỏng của Thiên Túc.

Ngay khoảnh khắc ấy, cơn rét và nỗi đau giày vò thoáng thuyên giảm, cuối cùng Ô Hành Tuyết cũng mở mắt ra.

Chàng nhìn vào gương mặt thuần khiết như ngọc lạnh của Tiêu Phục Huyền, giống hệt như lần đầu gặp gỡ trên tiên đô nghìn năm trước. Đôi mắt dài chan chứa tia sáng phản chiếu ánh đèn, rủ bóng dọc theo sống mũi.

Ngón cái Tiêu Phục Huyền giữ nhẹ trên cằm chàng, y nghiêng người hướng tới.

Cũng như thế trên mái hiên Tiên Đô mấy trăm năm trước.

Cũng như thế trên giường Tước Bất Lạc mấy chục năm trước.

Cũng như thế vào lúc này...

Khác ở lần này ngay khi họ chạm chóp mũi, Tiêu Phục Huyền thoáng ngừng mà không hôn xuống. Đôi mắt đang khép hờ của y khẽ lay động, rơi trên cánh môi Ô Hành Tuyết.

Y thấp giọng bảo, “Há miệng.”

Lời tác giả:

Bị bắt đi ăn đám cưới, mọi người chờ lâu rồi QAQ

Cá:

Huyền Bảo bá đạo quá, nghĩ tới giọng thôi cũng ngạt thở rụng tym (//>/▽
/</>)

Chương 66: Đáp lễ

Chắc hẳn đêm nay, không một ai trong Chiếu Dạ thành có thể ngủ.

Sau khi niêm phong tự dựng của Tước Bất Lạc bị giải trừ bởi ba mươi ba đọt thiên lôi kinh thiên động địa, phàm là tà ma yêu đạo trong thành còn có hai chân để chạy thì hầu như đều có mặt ở đấy. Còn nếu không thể phân thân thì cũng thả bùa giấy, con rối, và đủ thứ loại vật phẩm để giúp chúng dò la.

Bởi vậy, mỗi toà lầu các bao quanh Tước Bất Lạc đều ngập người, có một số kẻ không thích bon chen còn bu cả lên đỉnh mái nhà. Nhìn thoáng qua sẽ thấy rất nhiều bóng đen di chuyển qua lại, có gần có xa, vây quanh thành vòng.

Rất có cảm giác quẩn ma tề tựu.

Giữa tiếng ồn ã, có người bật hỏi, “Lúc trước chúng mày thấy thành chủ ở đây hả?”

“Chưa thấy rõ mặt.”

Có người chỉnh lại, “Thành chủ đời trước.”

“Trước hay không còn chưa biết.”

“Đúng, này còn phải chờ xem.”

“Vậy tức là thành chủ trở lại thật hả?”

“Mày hỏi cái câu ai cũng biết, Ninh Hoài Sam với Phương Trữ đi theo thành chủ lâu nhất nên cũng được xếp làm tâm phúc đúng không? Mà

trước đây hai người họ còn không mở được cổng chính Trước Bất Lạc, vậy thì còn ai khác mở được nữa?”

Có kẻ cất giọng giễu cợt, “Nhắc tới chuyện này mới nhớ, tao cũng phải thử dài một câu thật đáng thương.”

“Ai đáng thương?”

“Họ Ninh với họ Phương chứ ai.”

“Hửm... tại sao thế?”

“Tao nghe đâu trước khi Thương Lang Bắc Vực sụp đổ thì Ninh Hoài Sam và Phương Trữ rời khỏi thành đúng không?”

“Ừ đúng. Hôm đó ngay lúc tao vừa về thành thì gặp bọn họ đi ra, lúc đi dắt theo một ít người à, làm tao còn tưởng chỉ ra ngoài thường thường để tìm người sống. Giờ nghĩ lại mới thấy không chừng là đi tới Thương Lang Bắc Vực thật.”

Kẻ chế giễu kia lại tiếp tục, “Nên tao mới nói chúng nó vừa ngu ngốc vừa đáng thương, cũng là yêu ma tu tà đạo với nhau cần gì phải trung thành như vậy. Mà trung rồi có được nhận lại gì đâu, tư cách vào cửa còn không có kia kìa. Trong mắt thành chủ, chúng chỉ là hai con chó không hơn.”

Ninh Hoài Sam đang vung bùa để theo dõi động tĩnh bên ngoài sân thì nghe lọt tai mấy câu vừa rồi. Cậu ngừng tay một chốc, hồi lâu mới bĩu môi rồi đảo mắt một vòng.

Thật ra, lúc thành chủ vừa xảy ra chuyện hồi năm đó, cậu cũng từng có suy nghĩ như vậy. Bỗng dưng về đến nhà để đối diện với một cánh cổng kín kẽ không vào được sau khi vừa quay lại từ chốn binh hoang mã loạn, thì dù có là ai cũng khó tránh khỏi lên sự chán nản và sầu muộn.

Đó cũng là lúc cậu nhận ra lý do mình vẫn luôn ở lại Trước Bất Lạc không hẳn là do sợ hãi, mà lòng cậu cũng đã có phần xem đây như một mái nhà.

Cũng bởi thế mà cậu tức giận thật sự.

Tính tình cậu vốn đã nóng nảy, đợt đó cậu càng bùng nổ chẳng khác nào chó dữ đung đầu cắn đó. Rốt cuộc cắn trúng đầu Phương Trữ, rồi bị Phương Trữ đè ngược đâm nhau một trận.

Lần đó cậu đánh tới mức... máu me tung toé.

Dĩ nhiên là cái kết của Phương Trữ cũng không khá khẩm gì hơn, sau khi qu ân nhau một trận xong thì cả hai đều phải bế quan để tĩnh dưỡng một khoảng thời gian dài mới hồi phục.

Có đi đâu trong lúc bế quan, Phương Trữ đã nói với cậu rằng, “Sau khi xuất quan, mày rút ra mà nhìn thử rồi sẽ biết, niêm phong bên ngoài Tước Bất Lạc mà cả tụi mình cũng không vô được không phải do thành chủ hạ, mà cam đoan là Tước Bất Lạc tự mình phong ấn.”

Sau đó Ninh Hoài Sam đến xem thử thật, kết quả suýt chút đã đi tong nửa cái mạng. Thế là cậu đến tìm Phương Trữ đâm nhau thêm một trận nữa, và tiếp tục bế quan hai tháng. Nhưng cậu phải thừa nhận rằng Phương Trữ đã nói đúng.

Những kẻ khác trong Chiêu Dạ thành có thể khó tách biệt và cũng không chú tâm để tách biệt, còn cậu và Phương Trữ đã quá quen thuộc với hơi thở của cấm chế do thành chủ đặt ra nên có thể dễ dàng khẳng định đó không phải do thành chủ thiết lập.

Biết được như vậy giúp cậu thoải mái trong lòng ít nhiều.

Từ hôm đó, cả cậu lẫn Phương Trữ đều đau đầu rằng cái nơi “Tước Bất Lạc” này có điểm khác thường, dường như bản thân nó có linh.

Phương Trữ còn nói, “Không biết chừng sau này sẽ có kẻ lăm le Tước Bất Lạc, nên giờ niêm phong lại cũng là chuyện tốt.”

Nói một lời mà thành sấm thật — tân thành chủ Phong Tiết Lễ vừa tới đã lăm le nơi này.

Hiếm có ai trong Chiếu Dạ thành biết được việc thực chất Ninh Hoài Sam và Phong Tiết Lễ từng đối đầu trực tiếp vào cái hôm Phong Tiết Lễ muốn xông vào Tước Bất Lạc.

Phương Trữ vẫn hay nói tính Ninh Hoài Sam “như chó”, mà Ninh Hoài Sam cũng tự thấy thế thật, vì phải tu độc nên đầu óc và vóc người cậu vẫn trì trệ trong hình dáng thiếu niên, đâm ra tính nết cậu cũng ngưng phát triển ở độ tuổi đó luôn rồi và cực kỳ nóng nảy thiếu kiên nhẫn.

Sau khi nghe Phương Trữ nói, cậu cũng cảm thấy “có kẻ lăm le Tước Bất Lạc”, nên lúc rỗi rãi không có gì làm liền đến “tuần tra” vòng vòng quanh nơi ấy, vừa dịp đụng độ Phong Tiết Lễ.

Đó là lần đầu tiên cậu thấy rõ dáng vẻ Phong Tiết Lễ.

Khí chất toát ra từ trên người hắn cực kỳ thiếu hài hoà. Xuất thân từ tiên môn cho hắn một gương mặt duyên dáng vào hàng “đoan trang mẫu mực”, vậy mà bên cổ hắn lại trở một hoa văn lớn theo hình đoá hoa kéo dài đến nửa dưới gương mặt. Một nét trở vừa khéo chạm ngay mép miệng tạo cảm giác khoé miệng bên đó luôn vênh lên, trong khi bên còn lại vẫn nằm thẳng.

Ninh Hoài Sam chỉ nhìn lướt qua thôi cũng thấy chướng mắt khó chịu. Chưa kể, hắn ta còn muốn bén mảng vào Tước Bất Lạc, chuyện này càng khiến cậu khó chịu cực kỳ.

Vốn là Ninh Hoài Sam có thể đứng ngoài chờ xem Phong Tiết Lễ bị cấm chế đánh ngược lại. Nhưng cậu đã không nén được lửa giận nên hung hãn nhảy bổ vào ngay lập tức.

May mà cậu hung hãn còn có mức độ, biết tận dụng phong ấn tự dụng của Tước Bất Lạc.

Ở Chiếu Dạ thành, ai cũng biết Phong Tiết Lễ bị Tước Bất Lạc cắt lia một bàn tay, và phải nuôi rất lâu mới trở lại như cũ. Song có một việc không ai biết, kết quả đó là nhờ hành vi khích tướng của Ninh Hoài Sam.

Có đi ầu, hôm đó Ninh Hoài Sam bị thương còn nặng n ề hơn, suýt chút đã đi tong một mạng. Sở dĩ nói “suýt chút” là bởi vì ngay thời điểm hứng chịu sát chiêu của đối chươg, có một tấm chắn đột ngột phóng ra từ trong thân thể và bảo vệ linh phách cậu.

Ban đầu, Ninh Hoài Sam không biết tấm chắn này từ đâu ra, có đến mấy hôm sau cả người cậu đều rét run lạnh cóng như rơi vào h ần băng, bấy giờ cậu mới dần dà hiểu cơ sự diễn ra ngày hôm đó —

Vào một năm nào đó sau khi bước chân vào Tước Bất Lạc mà cậu chẳng còn nhớ rõ, chỉ nhớ lần đó cậu gặp trúc trắc trong quá trình tu luyện, dẫn đến đở bệnh hết mấy ngày. Lúc ấy, đầu óc cậu bộn b ề hỗn loạn nên mắc không ít sai lầm, r ấ bị thành chủ gọi tới.

Khi này cậu còn sợ Ô Hành Tuyết mất mật, vừa thấy người nọ nhấc tay lên đã nghĩ mạng mình sắp nghèo tới nơi nên thẳng thốt nhắm mắt lại. Thế mà chỉ thấy bị úp một chươg lên đầu.

Cái úp tay kia cũng không nặng, nhưng lúc nó chạm vào da đầu gây tê liệt không khác gì bị dội nước đá từ trên xuống, lạnh đến mức máu cũng đông cứng lại.

Ninh Hoài Sam nhất thời giật run mình, sau một h ồi mới mở mắt ra với nét mặt xanh lè và hỏi thành chủ, “Đây là gì thế ạ?”

Thành chủ liếc cậu, trả lời, “Còn gì nữa? Trùng phạt.”

Sau này nhớ lại thì thấy giọng điệu thành chủ giống như nói quá để dọa cậu thôi. Có đi ầu Ninh Hoài Sam lúc xưa sợ muốn phát điên, cứ tưởng thành chủ hạ thuật pháp gì trên người mình. Bởi vậy mà có một khoảng mấy năm sau đó, cậu cứ canh cánh lo sợ mình sẽ tự dưng bị nổ chết bất đắc kỳ tử lúc nào không hay.

R ấ lâu sau không thấy động tĩnh gì, cậu cũng quên b ằng nó đi. Đến khi hứng chịu sát chiêu của Phong Tiết Lễ mới sực ngẫm lại — tấm chắn bảo mệnh ngay thời khắc mấu chốt kia có lẽ chính là thuật pháp thành chủ hạ lên người cậu năm nào.

Tính tình thành chủ thâm trầm khó đoán, không chừng hành động ngày đó chỉ bộc phát từ một phút vui vẻ nhất thời chứ không chứng tỏ được nhiều nhận gì.

Nhưng mà...

Nhìn đi, làm gì có ai coi cậu với Phương Trữ là chó đâu.

Không một tà ma nào trong Chiêu Dạ thành đàm luận tình cảm, thế nhưng đôi lúc cũng có người đáng để trao tấm lòng trung.

Nên cậu nguyện lòng đi đến Thương Lang Bắc Vực, và giờ đây nguyện lòng ng ồi bên bậc thềm canh gác, đảo mắt khi nghe thấy tiếng giễu cợt của những kẻ thềm thu ồng bên ngoài sân.

Cậu lấy ra hai tấm phù nữa, dùng một tấm để tìm tung tích của Phương Trữ, tấm còn lại kiểm tra tình hình ngoài sân. Cậu thấy đám tà ma yêu đạo kia tụ tập xung quanh đây nhưng chỉ bàn tán chứ không động thủ, hình như chúng đang rơi vào sự bế tắc âm ỉ nào đó — ai cũng muốn biết thành chủ đời trước quay lại còn giữ được bao nhiêu phần sức lực, muốn biết hiện tại có thể bước vào Tước Bất Lạc đã giải trừ phong ấn hay không.

Nhưng không ai dám tiên phong thử vấn đề đầu tiên cả, tất cả đều đang chờ đợi...

“Nhát cáy,” Ninh Hoài Sam thản nhiên dựa lưng vào bức tường phía sau, đầu tựa vào cánh tay, chống tay trên gối và bốn cợt mấy kẻ ngoài kia như đang xem trò vui.

Không bao lâu sau, đã có kẻ mất đi kiên nhẫn và xuất chiêu —

Kẻ động thủ đó không ai khác hơn ngoài tên thuộc hạ mặt cười của Phong Tiết Lễ. Tên thuộc hạ đó có một đôi mắt và đôi môi cong lên cả ngày, trông không khác gì ba vòng cung hẹp dài. Cái biểu cảm đó dường như dính chặt trên mặt gã toàn thời gian và không bao giờ thay đổi. Từ đó mà gã có cái tên “Tiểu H ỡ” (1).

(1) *Tiểu Hồ: Hồ ly cười.*

Tiểu Hồ vung tay lên, một lưỡi đao ánh bạc cong vút như trăng lưỡi liềm phóng vọt ra ngoài và đâm thẳng vào Tước Bất Lạc.

Chỉ nghe một tiếng va chạm *keng* kinh hoàng!

Lưỡi đao đập vào tầng kết giới giữa thanh không, toé lửa ánh kim khắp mọi hướng, áp lực nặng tựa Thái Sơn dội mạnh ra ngoài.

Ánh bạc loé lên trong chớp nhoáng, lưỡi đao văng ngược trở lại.

Dưới áp lực quá khủng khiếp, lưỡi đao bị đẩy ngược tăng tốc còn mang sức công phá mạnh mẽ hơn với tốc độ loáng như một tia sét.

Tiếng gió thét gào xé toạc không trung trong nháy mắt, hai kẻ đứng gần nhất không kịp né đã bị gió đao quét tới, cả người sững sờ.

Trên mặt chúng vẫn giữ nguyên nét cười giấu cợt, ngay khắc tiếp theo đã lia đầu khỏi cổ, lăn lộn cộc trên mặt đất.

Tiểu Hồ hạ tay xuống muốn bắt lấy thanh loan đao thì chứng kiến cảnh tượng đó, gã khựng cả người nhưng không còn rút tay về kịp nữa. Vừa thấy lòng bàn tay thoát lạnh, toan với lấy chuôi đao thì đã không cảm giác được ngón tay mình đâu.

Gã trân trối thừ người, thấy một nửa lòng bàn tay mình rơi *đạch* xuống đất bên cạnh chân.

Người người bao vây đủ bốn bề Tước Bất Lạc, mà hết thấy đầu chìm vào sự im lặng chết chóc, rất lâu sau, âm thanh lại lần nữa bất chợt sôi trào.

Ninh Hoài Sam dừng cái chân đang rung rung bất chèo, đứng thẳng người dậy. Vừa kịp thấy tên Tiểu Hồ kia ôm chặt cánh tay mình, ném một ánh mắt thăm thẳm về phía Tước Bất Lạc rồi ngoảnh đầu len thẳng vào màn đêm, có thể dễ dàng đoán ra là đi báo cáo cho Phong Tiết Lễ.

Ninh Hoài Sam thoáng nhìn qua cửa sổ phòng ngủ, lòng rối bời không rõ có nên đánh tiếng với Thiên Túc trong phòng hay không.

Dù đối với cậu, thằng chó Phong Tiết Lễ không có cửa địch lại một cái móng tay của thành chủ nhà mình nên đểch cần phải sợ. Nhưng cậu vẫn thấy cái tên đó rất ư quý dị, khó lường vô cùng.

Cậu đi đến cạnh khung cửa, tay cũng đã vươn lên thì bất chợt nhớ tới lời khuyên mà Phương Trữ bảo mình năm nào.

Phương Trữ nói, “Tuyệt đối không được gõ cửa sổ phòng thành chủ trong thời gian kiếp kỳ, cho dù chỉ bấm báo đôi ba câu cũng không được.”

Khi đó Ninh Hoài Sam còn rất chi tò mò. “Ừa tại sao? Mà y thử chưa?”

“Thử rồi.”

Phương Trữ giơ hai ngón tay lên, nói, “Thứ nhất là sẽ không ai trả lời mà, thậm chí tới một chút động tĩnh cũng không, cơ bản là thành chủ không hề đáp lại. Thứ hai, sau khi thành chủ bỏ phong ấn rồi cũng không nhắc tới chuyện đó nữa, tao còn tưởng ngài không nghe được nên bấm báo lại một lần, vậy mà nét mặt ngài ấy lúc đó rất là...”

Ninh Hoài Sam: “Rất là thế nào?”

Phương Trữ cũng không biết nên diễn tả thế nào, ngắc ngư hồi lâu mới nói, “Nói chung rất là phức tạp, mà y cứ nhớ đừng chơi đại như vậy là được.”

Hiện tại Phương Trữ không có ở đây, nhưng Ninh Hoài Sam vẫn quyết định tin theo lời khuyên hẳn lần này và nhẫn nhịn không gõ cửa.

***

Ninh Hoài Sam trần trọc không nghĩ. Cậu cẩn thận canh giữ cả một đêm, vừa lo lắng sợ thành chủ trải qua kiếp kỳ gặp vấn đề, vừa lo lắng Phong Tiết Lễ sẽ nhân lúc này mà tìm tới.

May mà đến tận trưa ngày hôm sau, Phong Tiết Lễ cũng chưa tìm đến nhiều sự...

Tuy vậy, đến gần chính Ngọ cậu vẫn gõ cửa sổ, vì sau khi thả ra không biết bao nhiêu phù tìm kiếm thì cậu đã nhận được tin tức, và còn là tin khá tốt

—

Cho hay Phương Trữ đã trở lại và đang trên đường đến Tước Bất Lạc.

Tiểu tử kia không biết đã kinh qua cái gì trong dòng quá khứ mà bây giờ nhuốm vẻ mệt mỏi, mặt mũi tái mét, có đi đâu cánh tay bị chặt đứt đã mọc lại như cũ.

Khốn chỗ phù tìm kiếm không hiệu quả bằng mắt thường mà chỉ cảm nhận được sơ bộ, còn tình hình thực tế phải chờ hấn vào trong rồi mới xem xét kỹ hơn được.

Ngặt nổi...

Thiên Túc đã bọc kín kết giới quanh Tước Bất Lạc, không để lọt một kẽ hở, Ninh Hoài Sam cũng không biết làm sao cho Phương Trữ vào được, mà cậu càng không thể để Phương Trữ lang thang bên ngoài.

Bởi vậy, cậu chỉ còn cách thò đầu đến bên cửa sổ phòng ngủ, chần chờ một chốc rồi cuối cùng hạ quyết tâm gõ cửa sổ, gọi lên theo bản năng, “Thưa thành chủ?”

***

Khi đó, người được Ninh Hoài Sam thưa tên đang tựa mình vào vai Tiêu Phục Huyền, đôi người dài híp lại giữa khi hơi thở hãy còn run rẩy.

Ngón tay chàng vịn trên cánh tay Tiêu Phục Huyền, sắc xanh tái nhợt trước đây đã sớm phai trên đầu ngón, để lại màu trắng nõn nà tưởng chừng trong suốt, thoáng ửng đỏ nhàn nhạt trên khớp xương.

Đây là hệ quả của việc máu dồn về do siết chặt ngón tay quá độ rồi mới dần thả lỏng ra lại.

Sắc đỏ ửng nhàn nhạt tương tự cũng lan khắp cổ, bờ vai, đến sống lưng chàng.

Vì có lẽ nào mà đến nông nổi như vậy, Ô Hành Tuyết cũng chẳng thể nhớ rõ. Chàng chỉ còn nhớ ban đầu rõ ràng mình định lừa người kia “dùng khí kinh là được rồi”, mà khổ nỗi sau đó khí kinh trở thành một thứ nhiễu sự cực kỳ. Kiểu gì mà Tiêu Phục Huyền luôn có thể cảm giác được nỗi lòng chàng...

Thế là mọi thứ hoàn toàn mất kiểm soát.

Rồi tiếp đến một khoảnh khắc nào đó, trong cơn quấy nhiễu của bản năng tà ma, chàng cắn khế vào cổ Tiêu Phục Huyền với h@m muốn rạch ra một chút máu. Song ý nghĩ đó vừa nhóm lên đã bị chàng ép ngược trở lại.

Kiếp kỳ đòi hỏi máu là thật, nếu không dùng máu mà dùng những thứ khác thì chẳng qua cũng chỉ là uống rượu độc cho đỡ khát thôi. Thoạt đầu, chàng còn định chỉ giới hạn trong hôn môi và dùng khí kinh vì e sợ càng vào sâu sẽ càng nôn nao, càng khó lòng ức chế h@m muốn kia.

Chàng đã từng thấy bọn tà ma bày ra căn phòng toàn máu là máu với khung cảnh hỗn loạn, rồi sau đó thẳng tay vứt bỏ những cái xác đã bị hút rỗng. Chàng cảm ghét tột độ cảnh tượng ấy...

Chàng không cách nào dám mừng tượng đến việc một ngày nào đó, bản thân mình trở thành cái người ngã giữa vũng máu, còn bên cạnh là thân thể trống rỗng vô hồn của Tiêu Phục Huyền.

Nhưng sự nhẫn nhịn dồn nén đó mang đến cơn man khổ sở và khốn quẫn...

Cơn rét run không cách nào diệt trừ tận gốc đang trào phẫn công như vũ bão, chỉ loáng cái mà rèm mi chàng đã tụ sương.

Và cũng ngay khoảnh khắc đó, Tiêu Phục Huyền đỡ cằm và nâng đầu chàng ngẩng lên.

“Làm gì thế?” Ô Hành Tuyết nghẹn giọng hỏi.

Câu hỏi còn chưa dứt, chàng đã thấy bên cổ mình ngứa ngứa như vừa rách một chút. Từ nơi đấy có máu rỉ ra, chỉ một giọt nhưng có thể cảm nhận rõ rệt nó trượt thẳng một đường xuống trên da...

Tiêu Phục Huyền cúi đầu hôn vào nơi ấy.

Trái cổ Ô Hành Tuyết run run, chàng nhắm mắt lại. Trong não đã mịt mờ trống rỗng, chàng cảm giác máu trong cơ thể mình đổ dồn về chỗ đang được hôn, tiếp đó nghe tiếng Tiêu Phục Huyền hơi né mặt ra, thay bằng hơi thở ấm áp phả vào nơi ấy. Người thấp giọng thàn thì, “Ta chờ người đáp lễ.”

Dường như chính từ câu nói đó...

Con tim chàng đánh nhịp rộn ràng.

Và sau đó là một tràng hỗn loạn khó nhận thấu đêm, cho đến tận lúc này.

Vốn khi nhiệt độ thấp cùng cực, cơ thể chàng lạnh đến mức đọng cả sương trên mi. Còn hiện tại đến hơi thở cũng ấm nóng, hàng mi ướt thắm đầm làn da trên cổ và vai Tiêu Phục Huyền.

Mồ hôi trượt dài một đường xuống dưới, chàng uốn cong eo, hơi thở dồn dập run rẩy và đôi mắt híp lại.

Cảm giác mất ý thức và thất thàn dần dà nguôi dịu, chàng loáng thoáng nghe có người gọi mình một tiếng “Thành chủ”.

Chàng ngược mặt sang bên cạnh, màn sương mù mờ ướt át bọc trên đôi người còn chưa phai.

Bóng người bên ngoài hắt lên khung cửa, Ninh Hoài Sam không giống Phương Trữ năm xưa, thừa thành chủ xong rồi không tự giác nói tiếp mà

lẳng lặng đứng chờ người trả lời.

Trước giờ tà ma hành sự vốn không kiêng dè, năm xưa Tang Dục cũng chẳng mảy may khép nép thu vén trước mặt người khác.

Thế nhưng ma đầu Ô Hành Tuyết lại khác.

Kêu chàng trả lời Ninh Hoài Sam lúc này thì có mà nằm mơ, giọng chàng đã khan cực độ, hoàn toàn không muốn thốt ra một chữ nào. Bởi vậy, chàng thu tâm mắt về biếng nhác chạm khẽ vào Thiên Túc nhằm ra hiệu cho đối phương trả lời giúp.

***

Ninh Hoài Sam thừa thêm một tiếng “Thành chủ” nữa.

Cấm chế trong phòng ngủ còn y nguyên, bên trong thuần một màu đen ngòm và sự tĩnh lặng tuyệt đối.

Duy chỉ xuất hiện một sợi kiếm khí ánh vàng len ra từ khe cửa sổ, xếp thành một chữ cao cao trên đầu Ninh Hoài Sam: Nói.

Ninh Hoài Sam: “?”

Lời tác giả:

Để mọi người chờ lâu, mọi người hỏi cập nhật hay đánh giá nhận xét gì cũng được nha, dù sao mình cũng phải gửi lời xin lỗi mọi người ~ tốc độ đánh máy của mình nhìn chung khá chậm, chương này mình đánh từ hôm qua tới giờ luôn mới xong, chứ không phải mình cố ý không xin nghỉ đâu, bản thân mình cũng không ngờ viết mất thời gian đến vậy QAQ

Còn mấy chương kế tiếp đoán chừng cũng toàn đặng giờ âm phủ không cố định, xin đừng thức đêm chờ ~

Chương 67: Hai hướng

Ninh Hoài Sam bối rối cực kỳ, nhưng đã nhận ra đây là kiếm khí của Thiên Túc bèn hỏi thẳng thắc mắc trong lòng, “Này Thiên Túc... sao ngươi không nói thẳng ra đi? Nói thẳng ra có phải tiện hơn không?”

Thiên Túc: “...”

Ô Hành Tuyết rất rõ hai tên thuộc hạ của mình sống như hai khúc gỗ rỗng, nhưng đến giờ mới biết là thì ra còn có thể trở tới mức này.

Thoạt đầu, chàng tức đến gần giọng, nhưng khi quay mặt sang và chứng kiến biểu cảm Tiêu Phục Huyền, liền tức thì cười rộ lên.

Đôi người đen thẳm của chàng mang đậm ý cười sau mànng bọc ướat át, khi ấy tia sáng trong mắt tán xạ theo rèm mi dày thành những đốm sao lay láy, nét cười ánh lên tươi rói, dẫn theo một thấp thoáng ranh mãnh.

Chút ranh mãnh này thường hiển hiện trên Tiên Đô, nhưng về sau hiếm ai còn thấy được. Mãi đến khi tỉnh dậy từ giấc mộng Thước Đô hai lăm năm và quên sạch chuyện xưa, giờ mới lần nữa lộ ra ngoài.

Chàng lười nhúc nhích, bèn cọ gổĩ vào người Tiêu Phục Huyền một chút, thấp giọng hũa theo người bên ngoài cửa sổ, “Hỏi người kia, sao không chịu nói thẳng gì vậy?”

Tiêu Phục Huyền nhìn chàng, rỗng lại hôn lên.

Ánh mặt trời len qua khe gỗ chạm hoa văn bên cửa sổ, thả sắc vào phòng thành những luồng sáng nghiêng nghiêng, phân tách không gian vạch ra những đường sáng tối xen kẽ, và hai người họ lặng lẽ trao hôn giữa khoảnh phòng lấp loáng.

Biết là có mối tương liên bằng khí kinh, dù không cần mở miệng vẫn có thể truy âm. Nhưng Tiêu Phục Huyền không thích, y cứ phải nhấp môi mỗi khi Ô Hành Tuyết hé miệng đáp hôn, rồi y sẽ cất giọng nói chuyện giữa lúc môi kề môi. Giọng Tiêu Phục Huyền cũng vương chút khàn nghẹn, y hỏi, “Còn lạnh không?”

Ô Hành Tuyết mím môi, chút động đậy be bé của y đã đủ để chạm vào người khác, nó khiến chàng nhún nhột mà râm ran. Ô Hành Tuyết mở to đôi mắt dài, gọi, “Tiêu Phục Huyền...”

“Ừm.”

“Người cố ý?”

“Không có.”

Có.

Cố ý mở miệng nói chuyện, cố ý hỏi còn lạnh không, rõ ràng khí kinh đang vùi kín huyết mạch thì sao có thể không biết. Đừng nói lạnh hay không lạnh, nóng hay không nóng, thậm chí đến...

Đại ma đầu lại nhắm mắt, gắng tìm cách phân tâm để lòng bình tĩnh lại.

Thế là chàng chọn bừa một người và nghĩ: Ninh Hoài Sam —

Kết quả là lúc này Thiên Túc lại nghe được tiếng lòng của chàng và tử tế giữa những nụ hôn, “Người ôm ta, mà nghĩ đến Ninh Hoài Sam.”

Đại ma đầu: “...”

Đại ma đầu: “Ta không có.”

Ninh Hoài Sam bên ngoài cửa sổ cũng chớ hề hay biết mình bị oan khuất ra nông nổi.

Thế rồi, khí kinh Thiên Túc vùi trong huyết mạch lại ôn tồn lần mò từng chút một.

Chẳng bao lâu sau, nhịp thở vừa dịu lại của Ô Hành Tuyết lại lần nữa đánh dồn mạnh mẽ, ngón tay đang giữ trên người Tiêu Phục Huyền chột siết, đầu gối cạ nhẹ xuống giường, chàng r3n rĩ, “Người đừng...”

Khí kinh kiểm tra một loạt xong xuôi, Tiêu Phục Huyền nhú mày. “Ô Hành Tuyết.”

“... Um.”

“Tại sao vẫn còn lạnh?”

Ô Hành Tuyết giữ chặt y h ồi lâu mới ngược mắt lên. “Lạnh gì cơ?”

Thật ra chàng cũng không cảm thấy lạnh.

Có lẽ dư âm của hơi ấm nóng bỏng ban nãy còn chưa phai nên thất lưng chàng vẫn rướm mồ hôi mỏng. Hoặc cũng có lẽ chàng đã phải nhẫn nhịn chịu đựng những cơn đau và cái rét rạch ròi đến mức không còn nhạy bén trước cái lạnh âm ỉ, nên giờ đây không hề cảm nhận được cơn lạnh.

Trái lại, khí kinh của Thiên Túc thăm dò cẩn trọng hơn nhiều, có thể nói còn nhạy cảm hơn bản thân chàng.

Ô Hành Tuyết thử tự mình cảm nhận đôi chút —

Để rồi nhận ra cảm nhận lung tung trong tình huống này không ổn tí nào.

“Không lạnh thật đấy.” Chàng hôn lên khoé môi Thiên Túc, nói, “Ít nhất hiện tại không lạnh, có lẽ đó chỉ là chút gì sót lại thôi. Người hãy —”

Cổ chàng vẫn hừng đỏ, hơi thở trên môi hãy còn hùng hực, đôi mắt chưa nguôi ướt át, thấy rõ d*c vọng chưa tan, nhưng chàng vẫn nói với Tiêu Phục Huyền, “— hãy rút khí kinh ra trước đi.”

Trước đây còn đắm trong mê say nên không màng hết thảy thì cũng khó trách, nhưng bây giờ đã rõ có người đứng bên ngoài cửa sổ và đang nói chuyện với họ thì không thể như trước nữa.

Mình không lộ lộ như Tang Dục được.

Ô Hành Tuyết tự ngẫm với lòng.

“Tang Dục là ai?” Tiêu Phục Huyền hỏi.

Ô Hành Tuyết: “...”

Chàng mở hôn chầm chậm từ khoé môi, tiến từng chút một xuống cằm, rồi nói, “Không ai cả, người đứng thôi. Người hãy rút... khí kinh ra trước đi.”

Ma đầu đúng là đang dỗ dành người ta, nhưng giọng điệu mơ màng, mang chút biếng lười lại còn đượm giọng mũi, lọt vào tai người khác đã hoàn toàn chuyển sang cảm giác khác.

Ai có thể chịu được Linh Vương nũng nịu.

Ai có thể chịu được thành chủ Chiếu Dạ thành nũng nịu.

Đôi mày Tiêu Phục Huyền vẫn cau lại, dường như còn chưa chấp nhận lời giải thích “khí lạnh còn sót lại” như thế này. Nhưng y bị ma đầu nhìn đau đầu không thôi, sau phút im lặng, cũng đành rút dãn khí kinh về.

Thiên Túc thượng tiên của khoảnh khắc ấy thoáng như thật ngoan ngoãn nghe lời.

Ô Hành Tuyết ngẩng thẳng dậy, rồi cúi đầu nhay nhẹ trên trái cổ Tiêu Phục Huyền một chút. Sau đó mới cong đôi mắt đứng lên, hơi nhếch cằm về phía cửa sổ và nói bằng khẩu hình, “Đi giải thích cho người ta đi nào.”

Tiêu Phục Huyền: “...”

***

Bởi vậy, Ninh Hoài Sam đứng ngoài cửa lại thấy một luồng kiếm khí bay ra: Nói đi.

Ninh Hoài Sam: "..."

Được.

Ninh Hoài Sam cũng không hỏi lại mắc gì cứ một hai phải vẽ chữ mà không nói tiếng nào, thôi thích vẽ thì vẽ đi, dù sao cũng không phải kiếm khí của cậu.

Cậu nói, "Chuyện là thế này, ta vừa phát hiện ra Phương Trữ đã quay lại và đang tiến về phía Tước Bất Lạc. Nhưng Thiên Túc, người đã đặt kết giới bao trùm toàn bộ Tước Bất Lạc rồi nên ta không biết làm sao mở cửa cho hắn vào, nói chung cũng không nên để hắn lang thang ở ngoài mãi."

Nói xong, không biết vì sao mà chờ mãi cũng không thấy ai trả lời.

Ninh Hoài Sam: "?"

Với cái tính tình của cậu, nếu trong ngày thường chắc đã muốn nắm song cửa ngó vào trong để xem coi tại sao lúc trả lời lúc im như vậy? Có phải chuyện này có vấn đề gì không? Không, có vấn đề gì đâu.

Ninh Hoài Sam vắt óc nghĩ ngợi một hồi.

Cuối cùng cũng có tiếng trả lời từ trong phòng.

Lần này thế mà không phải là kiếm khí vẽ thành chữ mà là giọng thành chủ nhà cậu truyền qua từ bên kia khung cửa sổ, nghe có hơi mờ lung, "Phương Trữ?"

Ninh Hoài Sam mừng rỡ, "Thành chủ tỉnh lại rồi à?!"

"Kiếp kỳ của thành chủ ổn thoả chứ ạ?"

Hỏi rồi còn chưa bỏ thềm, cậu có chút đắn đo khi nghe thấy hai tiếng thành chủ vừa gọi, bèn cất giọng lo lắng, "Thưa thành chủ, sao giọng ngài khàn

như vậy ạ?”

Ba câu hỏi liên tục, thành chủ nhà cậu không đáp một tiếng.

Một hồi sau, một tấm bùa bay ra.

Ninh Hoài Sam hấp tấp chớp lấy, thấy trên bùa ánh sắc vàng nhàn nhạt, bên trên ghi một chữ “Dẫn”.

Lần này, không có kiếm khí xếp thành chữ, không có giọng trả lời của thành chủ, mà là tiếng Thiên Túc vọng ra từ trong phòng qua khung cửa sổ. Giọng y vẫn lạnh lẽo trầm thấp như vốn dĩ, nhưng cũng có chút khàn khàn như thành chủ, “Dẫn hẳn vào.”

Cũng may mà khúc gỗ Ninh Hoài Sam này này không hỏi tiếp “Sao giọng Thiên Túc cũng khàn vậy”, nhờ đó giữ cho cái miệng thân thương của cậu nguyên vẹn.

Cậu chớp mắt, lật xem tấm phù của Thiên Túc, vừa lăm bằm vừa đi ra ngoài cổng. Mới vừa bước hai bước, cậu đã lùi về đằng nhắc nhở, “À phải rồi đại nhân...”

Nói đoạn, cậu sượng giọng, lòng thắc mắc không hiểu *kiểu quái gì phải xưng là đại nhân?*

Tuy vậy, cậu cũng lười sửa lại xưng hô nên nói tiếp, “Xung quanh Tước Bất Lạc chỗ chúng ta rất náo nhiệt, từ hôm qua tới giờ không lúc nào không ngập người trong sòng bạc với tiệm bán hoa bên kia, ai nấy đều ngó chòng chọc vào Tước Bất Lạc chúng ta suốt cả đêm.”

Cậu còn đang tính đề xuất rằng không biết có nên cẩn trọng và chuẩn bị tinh thần một chút hay không, đã nghe Thiên Túc nói, “À.”

Cậu tiếp tục chờ xem, nhưng chờ hoài không thấy đoạn tiếp theo của “À”, tự nhủ trong lòng *thôi được*.

Ninh Hoài Sam cũng không đến mức ngu hết thuốc chữa, tình hình trong phòng phảng lảng như vậy có thể thấy kiếp kỳ của thành chủ vẫn đang trôi qua suôn sẻ, ít nhất là không đến mức phải e dè đám người sấm soi bên ngoài Tước Bất Lạc.

Nghĩ vậy, Ninh Hoài Sam cũng an tâm hơn nhiều, bèn cặm bùa đi ra ngoài cửa. Trước đây cậu chưa từng dùng phù đón dẫn này, nhưng quanh đi quẩn lại thì thuật dùng phù cũng chỉ bấy nhiêu phương thức đó thôi.

Vì vậy, cậu cặm bùa nhảy lên bức tường cao cao ngoài sân Tước Bất Lạc và ngẫ xồm xuống chờ người.

Phương Trữ đang tới gần, Ninh Hoài Sam lầu bầu, “Năm đó mày lừa tao tới Tước Bất Lạc phong ấn làm tao chịu đủ đi ều cay đắng, nằm lì trên giường từng ấy thời gian, cuối cùng cũng tới lúc tao chờ đến được cơ hội trả thù rồi. Mày chờ đó, phải mày không bị phong cấm đề cho chết dí thì tao không giúp mày vô.”

Cậu với Phương Trữ chí chốe nhau từ năm này qua năm khác, cãi nhau có thừa đánh nhau thường xuyên, rõ ràng không hợp rơ nhưng lúc nào cũng kè kè bên cạnh, chắc là đời trước nghiệt duyên ghê lắm.

Đến khi Phương Trữ tới trước cổng rồi, Ninh Hoài Sam lại đảo mắt một phát, nhắm lá bùa ngay vào người, rồi cong ngón đánh “âm” tung bùa ra.

Phương Trữ cúi đầu xoa ngón tay, dường như đang định tạo thủ quyết để truy ền âm vào bên trong, thì bất chợt một lá bùa đáp phảng phiu không xiêu vẹo ngay trên trán hắn.

Dường như Phương Trữ tưởng bị trúng mai phục hoặc tà chiêu gì đấy nên đánh mặt lại, tay toan rút bùa ra.

Ninh Hoài Sam vội nói, “Ê đừng gỡ! Mày ngu hay gì? Tao chỉ có một tấm thôi đó, gỡ mà hỏng là mày hết cửa vào trong.”

Với phù đón dẫn trên mặt, Phương Trữ không còn bị ngăn trở bởi kết giới nữa, tiếng Ninh Hoài Sam theo đó mà vang rành rọt vào tai hắn.

Phương Trữ hơi bất ngờ, ngược mắt nhìn lên đầu tường, “Là mây à?”

Ninh Hoài Sam trợn trừng mắt, “Ớ trời ơi, không phải tao chứ không lẽ mây nghĩ là thành chủ hay Thiên Túc ng ỡ móc chân ở đây chờ mây tới dán phù hả? Bớt mơ mộng đi.”

Phương Trữ thoáng nheo mắt dưới ánh nắng, bấy giờ mới nói với Ninh Hoài Sam, “Tất nhiên là không, tao đâu có điên. Tao chỉ không ngờ mây sẽ thật sự chịu ng ỡ trên đầu tường mở cửa cho tao vào thôi.”

Ninh Hoài Sam “À” lên r ỡ nói, “Tao rộng lượng xưa giờ r ỡ, bộ mây mới biết hả? Nhờ là tao đấỵ nhá, chứ nếu là ai khác thì có phải đã đập bản mặt mây vô cửa trả thù cho bố r ỡ không? Đây chính là đại kết giới của Thiên Túc chứ đùa.”

Khoe mẽ xong xuôi, cậu lại hối thúc, “Mây có vào không? Đừng có đứng lì ngoài cửa nữa, không thôi lại kéo theo lũ khác đến bây giờ.”

Phương Trữ vẫn đứng yên nhìn cổng lớn, tỏ vẻ còn nấn ná. Có lẽ cụm “Đại kết giới của Thiên Túc” khiến lòng hấn bất an, hoặc cũng có thể hấn sợ Ninh Hoài Sam bốn cột hấn và dùng một tấm phù giả.

Ninh Hoài Sam lại chẳng hiểu quá tiếng lòng của hấn, cậu lạnh mặt giương mắt nhìn khu vực quán rượu và sông bạc một vòng mới nói, “Xung quanh toàn người là người, hôm qua cái tay gì... Tiểu H ồ cũng đến, tao cũng đâu tới mức đi đùa giỡn với mây trong thời điểm này làm gì, nhanh nhanh vào đi.”

Bấy giờ Phương Trữ mới chớm bước chân tới trước.

Ánh sáng vàng loé ngang qua kết giới, đúng thật không cản hấn.

Vừa vào bên trong, tấm phù đón dẫn trên trán hấn tức thì tự bốc cháy. Phương Trữ phúi tro giấy đi và nhìn Ninh Hoài Sam nhảy xuống từ đầu tường, phóng một phát đáp ngay trước mặt hấn.

“Tay mày mọc lại hoàn chỉnh rồi hả?” Ninh Hoài Sam vươn thẳng tay ra sờ bóp.

Phương Trữ ngớ người, khẽ nghiêng mình tránh tay cậu.

Ninh Hoài Sam: “Mày khá lắm Phương Trữ, tao quan tâm mày mà mày né tao hả?”

Phương Trữ nói, “Mày bóp có nhẹ nhàng gì đâu.”

Ninh Hoài Sam bĩu môi, nhưng cũng không phủ nhận. Đúng là cậu ra tay khá mạnh, trước từng có một lần cậu giật hẳn cánh tay vừa mọc của người ta ra ngoài. Thế nhưng chuyện này không cản được cậu trề bản mặt lừa của mình và nói, “Không cho đụng thì thôi, tao biết cái tay mày mọc lại cũng không dễ dàng gì.”

Ngoài miệng thì nói vậy, nhưng cậu vẫn sẫm soi một lượt từ trên xuống dưới cánh tay Phương Trữ, “Mọc ra cũng được ghê đó, còn không thấy được phần thịt non bị đứt nữa, quay ra sau hù đám ngoài kia một phát là ngon luôn.”

“Đúng là...” cậu thẫn thừ.

“Đúng là cái gì?” Phương Trữ hỏi.

“Đúng là phải cách xa Thiên Túc một chút thì mới mọc lại được,” Ninh Hoài Sam nói. “Có tiên ở bên cạnh bị áp chế thì khó mà mọc được.”

Cậu ta còn tính hỏi Phương Trữ đụng trúng cái gì ở phố núi Lạc Hoa mà mãi không thấy thoát ra. Thế nhưng nhác nhìn sang phòng ngủ thì thấy cấm chế đã được giải.

Cậu lập tức không còn tâm tư thăm hỏi nữa mà vội vã bước lại phòng ngủ và hô, “Thưa thành chủ!”

Phương Trữ cũng bước theo sau lưng cậu tiến về phía phòng ngủ, nhỏ giọng hỏi Ninh Hoài Sam, “Thành chủ thế nào?”

Ninh Hoài Sam đáp, “Tao cũng không biết, tao gọi mà thành chủ không trả lời. Nhưng chắc kiếp kỳ cũng suôn sẻ không vấn đề gì.”

Phương Trữ chỉ đáp “Ồ”.

Khi ngược mắt lên lần nữa, hai người đã thấy Ô Hành Tuyết khoanh tay đứng tựa bên cạnh cửa.

Chàng đang vận một chiếc áo mỏng, dường như khoác thêm một lớp áo choàng như sương khói, trông điệu bộ vẫn biếng nhác như xưa và nét mặt cũng có phần hờ hững hào chứ không trắng nhợt như trước.

Phương Trữ cũng gọi theo Ninh Hoài Sam, “Thưa thành chủ.”

Trông Ô Hành Tuyết như bị nắng chiếu chói mắt nên phải vờn tay lên che mắt, tiếp đó mới híp mắt lại nói với Phương Trữ, “Người về một mình à? Có gặp Y Ngô Sinh không?”

Phương Trữ hơi ngạc nhiên, “Y Ngô Sinh?”

Ninh Hoài Sam ho một tiếng, giơ tay xoa mũi và quay sang giải thích với Phương Trữ, “Ông ta vốn đi với chúng ta nhưng bị tao... ờm... khuyên nhủ mấy câu nên đánh lẻ rã. Không biết sau đó mày có gặp ông ta không.”

Phương Trữ lắc đầu. “Không gặp.”

Ô Hành Tuyết ngoái đầu ra sau.

Tiêu Phục Huyền mang theo một tấm áo choàng giữ ấm đi tới, nói, “Linh thức ta vẫn đi theo ông ấy, ông ấy nằm ngoài phạm vi ảnh hưởng của nhà họ Phong nên không bị đẩy ra ngoài, hiện tại...”

Y dừng đoạn, như đang muốn xác nhận lại.

Lát sau, y mới nhú khế mày, nói, “Vừa mới đến thung lũng Đại Bi.”

Chương 68: Hàng giả

“Thung lũng Đại Bi?” Ô Hành Tuyệt tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Ừm.” Tiêu Phục Huyền xác nhận.

Ô Hành Tuyệt thả nhẹ giọng, “Ông ấy thật sự đi đến đấy.”

Dẫu không nhìn rõ biểu cảm trên mặt chàng thì vẫn có thể thấp thoáng nghe được đôi chút ngậm ngùi.

Ninh Hoài Sam lén nhìn thành chủ nhà mình, nét mặt hơi xấu hổ, “Ta biết sai rồi, thưa thành chủ. Ta không nên nói như vậy với Y Ngô Sinh, ông ta vốn không định đi, là tại ta ngu ngốc xúi bẩy người ta.”

Tình cảm cậu dành cho Y Ngô Sinh mang nhiều ít bấp bênh, bên trong vừa có phần hận lại vừa có thương cảm, tự lúc bắt đầu đã vô cùng phức tạp. Hiện tại nhóm họ đều đã rời khỏi quá khứ, chỉ còn mỗi mình Y Ngô Sinh chơi vơi cô lẻ trong dòng thời gian kia.

Nghĩ đến chuyện ấy làm cậu thấy áy náy thật lòng, bèn xuôi tay thành thật nhận lỗi.

Tính nết cậu vừa lì lợm vừa hung hăng, xưa giờ không thiếu làm những chuyện bừa bãi. Sau khi làm xong lại hối hận, thế là phải vừa đe dọa Phương Trữ không được cáo trạng lên, vừa im ỉm đi thu dọn hậu hoạ. Đến chừng nào dọn dẹp xong xuôi cậu mới dám xuất hiện trở lại trước mặt thành chủ.

Còn nếu không thu dọn chĩnh chu, cậu sẽ run lẩy bẩy đi nhận tội. Mà lần nào cậu nhận tội, thành chủ cũng đều dựa vào cửa mà rằng, “Người sai ở đâu? Người không sai, hay để ta vái người một vái để chứng minh nhé.”

Giọng điệu như thế rất chi là...

Ấy...

Chỉ cần nghĩ đến thôi là Ninh Hoài Sam tê tái cả da đầu.

Cậu đã sẵn sàng bị nghe đâm chọc một tràng r ồi, ngờ đâu thành chủ nhà cậu lại nói, “Người nói đúng.”

Ninh Hoài Sam: “?”

Cậu há mồm ngược mặt lên, nghe được thành chủ đi ềm nhiên tiếp tục, “Đúng thật là tội của người.”

Ninh Hoài Sam: “Dạ?”

Ô Hành Tuyết: “Dạ cái gì, nếu người không lắm m ồm như vậy thì bây giờ Y Ngô Sinh đang trên đường sang kiếp sau r ồi.”

Ninh Hoài Sam: “???”

Ninh Hoài Sam còn đang lùng bùng đầu óc, gương mặt cũng dần lộ rõ vẻ hoang mang...

Sao phản ứng của thành chủ nhà cậu quái đản quá vậy!

Nếu bất thường chắc chắn có vấn đề

Không biết vì lẽ gì, Ninh Hoài Sam bất giác ngược lên thoáng nhìn Thiên Túc. Xong lại sực nhận ra, ánh nhìn cậu mang chút ý cầu xin trợ giúp. Chẳng rõ bắt đầu từ khi nào, cậu đã cảm thấy Thiên Túc có thể ki ềm thành chủ nhà mình vào những thời điểm trọng yếu.

Thế nhưng cũng hoài công, Thiên Túc còn không thèm liếc cậu nửa mắt.

Ninh Hoài Sam ngập ngừng nhìn trở lại, Ô Hành Tuyết hất cằm sang bên cạnh, cất giọng nhẹ bẫng, “Đi.”

Ninh Hoài Sam nhìn theo hướng chỉ của chàng, thấy phía bên đó có tậ̀n khoảng sáu gian nhà, bốn hành lang nối lịên nhau, một gian đình, một gian lầu cao, và một cái đ̣ệ̀m lạnh lẽo bao bọc xung quanh.

Vậy muốn cậu đi đâu?

Ninh Hoài Sam lặ́ng lặ́ng chìa tay ra, giấu bên trong ống tay áo đặ̣ng nhéo Phương Trữ một phát thật mạnh.

Phương Trữ: "..."

Phương Trữ bị đau hay sao mà giặ̣t ngược ngón tay lại, quay sang hỏi, "Chuyện gì?"

Ninh Hoài Sam trợn tròn mắt trong lòng, dùng ngón tay đặ̣ng nhéo người đệ̉ truyệ̀n âm sang, "Cứu mạng chứ gì trời? Mày mau giải thích giúp tao coi thành chủ đặ̣ng kêu tao đi đâu vậy?"

Một lúc lâu sau, Phương Trữ mới truyệ̀n âm đặ́p lại, "Mày hỏi tao thì tao hỏi ai?"

Ninh Hoài Sam tuyệt vọng.

Thế gian vật độ́i sao đời, giờ đến Phương Trữ cũng thấy chết mà không cứu.

Lòng cậu dậ́y lên chút chua xót.

Khi Ninh Hoài Sam ngặ́ng đậ̀u lên, ánh mắt Ô Hành Tuyết đặ̣ng lướt qua mặt cậu và nhẹ nhàng dừng trên người Phương Trữ, xem chừng đã thấy hành vi của bọn họ nên đoán ra bọn họ đặ̣ng truyệ̀n âm trong im lặ̣ng.

Vậy thì Phương Trữ sẽ càng không ra tay giúp độ́.

Cũng may, thành chủ vẫn chữa cho cậu một đượ̀ng sống, chàng mở miệng chỉ rõ ràng, "Đến căn nhà kia, tự độ́ng cửa hổị cải trong đó."

Ninh Hoài Sam gục đầu, r`ân rì “Ồm” một tiếng. Mà trong lòng cậu âm thầm vò đầu bứt tai, sao thành chủ quên hết chuyện cũ mà đánh một phát không lệch một li khỏi tử huyết của cậu vậy — với cái tính nết này của cậu, mắng chửi hay đánh đấm đầu không vấn đề, có thể nhẫn nhịn đau đớn thể xác nhưng chịu không nổi tịch mịch.

Bắt cậu tự nhốt để hồi cải, chẳng bằng đâm hai nhát kiếm đồ máu cho xong.

Mà lúc trước thành chủ cũng đâu có đâm mê này đâu ta...

Ninh Hoài Sam run run khoé môi, lặng lẽ nhận lệnh mà không nói tiếng nào. Song cậu vừa nhấc đầu lên đã thấy nét mặt thành chủ bỗng dựng tái đi dưới ánh nắng, chút hồng hào loáng thoáng trước đây bất chợt phai nhạt hoàn toàn.

Cậu ngẩn cả người, thốt, “Thưa thành chủ, ngón tay ngài...”

Thấy rõ ngón tay Ô Hành Tuyết để lộ bên ngoài đang ngả xanh, dù mới một khắc trước hãy còn bình thường.

Phương Trữ cũng nhìn chăm chăm vào nơi đó, một lát sau hẳn chủ động truyệ̀n âm cho Ninh Hoài Sam, “Không phải mày nói kiếp kỳ thành chủ trôi qua suôn sẻ à?”

Ninh Hoài Sam: “Tao đoán thế, không phải có Thiên Túc hỗ trợ còn gì, tao nghĩ là suôn sẻ lắm. Không ngờ...”

Phương Trữ lại truyệ̀n âm, “Vớỉ cả, Thiên Túc...”

Hắn dừng đoạn, chừng như còn quá ngỡ ngàng nên không biết nên hỏi từ đâu.

Ninh Hoài Sam tự nhủ trong lòng *tao hiểu sự bở ngỡ của mày mà! Lúc mày còn chưa thềm về, một mình tao ở đây lãnh đủ hết đó!*

Tuy thế, cậu vẫn tỏ vẻ bình tĩnh, nói, “Mày tính hỏi tại sao Thiên Túc giúp thành chủ vượt kiếp kỳ hả?”

Phương Trữ lặng lẽ đáp, “Ừ.”

Ninh Hoài Sam chột kẻo, “Nói ra thì dài lắm, từ từ tao kể mày nghe sau.”

Phương Trữ: “...”

Hiện tại cậu không có tâm trạng giải thích cho Phương Trữ cho lắm, mà đang lo lắng tình huống của Ô Hành Tuyết hơn. Cậu nhìn chòng chọc ngón tay Ô Hành Tuyết và hỏi, “Thành chủ ơi, sao lại lạnh xuống nhanh vậy ạ?”

Khi hỏi câu này, cậu thậm chí còn cảm nhận được một luồng không khí lạnh căm căm đang lan dần ra trong không khí quanh sân, nhiệt độ thấp đến mức làm cậu giật mình đánh thót.

Đã đến mức này rồi, vậy chẳng lẽ không những không nguôi dịu mà còn nghiêm trọng hơn?!!!

Ninh Hoài Sam chớp nghĩ vậy thì mặt mũi cũng tái mét hẳn.

Ô Hành Tuyết chỉ buông mắt thoáng nhìn, đoạn dứt ngón tay vào trong ống tay áo và nói, “Không sao, không có ảnh hưởng gì.”

Giọng điệu này không khác gì đám ma đâu lúc nào cũng cố giấu giếm, tỏ ra mình mạnh khỏe vào kiếp kỳ ở trong Chiếu Dạ thành, thế nhưng khi chàng buông mắt, trong nét mặt lại lộ ra sự mệt mỏi, dường như không cách nào che giấu được những chât vật của kiếp kỳ.

Ninh Hoài Sam lại quay sang nhìn Tiêu Phục Huyền. “Thiên Túc...”

Thiên Túc một mực kiếm lời nhấc mi mắt, hàng mày nhíu nhẹ, không ngờ chịu trả lời cậu, “Khả năng là thể xác này của ta có vấn đề”

Thể xác?

Ninh Hoài Sam sững sờ đôi chút, sau đó đã nghe Phương Trữ truy vấn âm tới, “Tình hình của Thiên Túc hình như cũng không ổn.”

Bấy giờ, Ninh Hoài Sam mới kịp phản ứng lại, trả lời, “Ồm, chắc là không phải bản thể nên cũng có ảnh hưởng ít nhiều. Huống gì thể chất của tiên và ma khi chạm vào nhau...”

Cậu càng nghĩ càng thấy xong đời!

Độ kiếp kỳ kiêu gì mà thành lưỡng bại câu thương vậy! Thế chẳng phải đương không cho thằng chó Phong Tiết Lễ được hưởng lợi trên trời rớt xuống hả?!

Ninh Hoài Sam nghĩ vậy liền nói ngay với Ô Hành Tuyết, “Thưa thành chủ, ta không tự hối cải nữa! Chuyện Y Ngô Sinh ta làm sai ta nhận, nhưng chờ đến khi thành chủ hết kiếp kỳ rồi hãy bàn tiếp, chứ không ta đây không an tâm!”

Ô Hành Tuyết lại nói, “Người cứ yên tâm tự hối, ta còn Phương Trữ.”

Ninh Hoài Sam: “...”

Cũng phải.

Xưa giờ Phương Trữ luôn bình tĩnh cẩn trọng hơn, những lần kiếp kỳ trước đây hẳn đảm đương hết mọi kham khổ, một vai gánh hết việc hai người.

Ninh Hoài Sam bĩu môi, không làm sao phản bác lại được.

Dù gì cũng đã phạm sai lầm, muốn trốn cũng trốn không được. Ninh Hoài Sam đành cúi gằm đầu, nấn ná từng bước đi tới gian phòng phụ, miệng không ngừng lầu bầu, “Phương Trữ, đầu trông nhờ mày hết đó Phương Trữ, nếu có chuyện gì xảy ra tao không để yên cho mày đâu.”

Kết quả, khi cậu ngoái đầu lại nhìn thì thấy nét mặt Phương Trữ không được hay ho cho lắm.

Ninh Hoài Sam: “?”

Bộ nhớ tao dữ vậy hả?

***

Không ngờ Ninh Hoài Sam rất thành thật, bảo cậu tự bế hồi lỗi thì cậu liền ngoan ngoãn chui vào phòng và phong ấn lại.

Chỉ nghe thấy mấy tiếng rầm rầm vang vọng, Ninh Hoài Sam đã phủ cấm chế toàn bộ gian nhà, không gian xung quanh tức thì trở nên im lìm, chìm vào một khoảng đen như mực, không còn nghe thấy tiếng động gì nữa. Thế là một Tước Bất Lạc rộng lớn nhường đó dường như chỉ còn lại ba người.

Ô Hành Tuyết thu tầm mắt từ hướng bên kia và nhìn sang Phương Trữ.

Phương Trữ cũng vừa khéo nhìn qua.

Hắn lia mắt sang hai người rồi tức thì sụp xuống, không muốn nhìn thẳng, trông không khác gì một thuộc hạ th@n cận biết nghe lời và không có gì đáng phải lo ngại.

Ô Hành Tuyết không để ý đến hắn nhiều, chỉ nói, “Người còn đứng đây làm gì?”

Bấy giờ, Phương Trữ mới ngẩng đầu, cất giọng có chút lo lắng, “Thân thể thành chủ...”

Ô Hành Tuyết: “Ta vừa nói rồi còn gì, không ảnh hưởng gì cả, cần làm gì thì cứ làm thôi.”

Phương Trữ gật đầu, nói, “Thành chủ có gì cần dặn dò xin cứ nói.”

Ô Hành Tuyết khoát tay. “Không cần.”

Thân là thành chủ, chàng luôn làm mọi sự theo ý mình chứ không cần giải thích ngọn nguồn từng chuyện. Chàng nói đoạn, xoay người bước vào

trong phòng, song vừa ngoảnh đầu đi thì như sực nhớ đến gì đó bèn nói, “À phải, người đến phòng phơi sách giúp ta —”

Phương Trữ ngẩng cao đầu, chờ chàng nói tiếp.

Đương khi Ô Hành Tuyết còn đang bần thần do dự, hắn còn nhỏ giọng nhắc nhẹ, “Thưa thành chủ?”

Ô Hành Tuyết nói tiếp trong nét mặt rữ rượi, “— thôi, giữ hay không cũng thế.”

Phương Trữ mấp má môi, xem chừng đang tính khuyên nhủ chàng. Nhưng rồi cuối cùng vẫn chọn hướng mắt trở xuống và không nói lời nào nữa.

“Ta còn cần bề quan thêm một ngày, người canh giữ bên ngoài. Nếu có việc thì gửi truyền phù vào trong, đừng chỉ gõ cửa sổ mấy cái ta không nghe được đâu.” Ô Hành Tuyết thì thào như đang lẩm bẩm, nói xong đi thẳng vào trong phòng. Tiếp đó, một tiếng *rầm* đánh lên, cửa phòng đã đóng chặt, lớp cấm chế bọc trong sương lạnh đăm đăm cấm thẳng xuống.

Ở bên trong Chiêu Dạ thành, ai cũng biết một điếu, khi sức mạnh Ô Hành Tuyết đạt đến đỉnh điểm, những nơi khí kinh lan đến đâu trở lạnh đến đóng băng, chỉ trong chớp mắt đã có thể đóng một lớp sương giá trắng xoá.

Vậy mà hiện tại, khi cấm chế áp xuống lại chỉ xuất hiện chút sương trắng trắng bên góc khung cửa sổ.

Phương Trữ thoáng nhìn qua, nét lo toan trên mặt còn chưa phai.

Hắn đứng yên trước cửa một chốc, sau đó không về phòng mình mà đi đến một băng ghế trên hành lang ngoài sân để ngồi xuống, dường như đang muốn canh giữ cho thành chủ nhà mình.

Cửa phòng vừa đóng lại, Ô Hành Tuyết đã nghiêng người nhìn ra bên ngoài qua khung cửa sổ chạm trở hoa văn.

Khi ngón tay chàng đặt lên bệ cửa, những vết xanh tím ban nãy đã biệt tích, bộ dáng mặt nhòai cũng không thấy tăm hơi.

Nếu khúc cây Ninh Hoài Sam chuyên phá bình mà trông thấy thì chắc chắn sẽ há hốc mồm tròn xoe mắt mà trầm trồ, “Diễn xuất đỉnh của chóp!”

Có thể dễ dàng liên tưởng ra mười hai đờng tử ở Nam Song Hạ năm xưa được nhận chân truyề từ ai.

Ánh mắt chưa thu về Ô Hành Tuyết vẫn đang sẫm soi Phương Trữ ngoài sân, đờng thời cất giọng nói với người bên cạnh, “Nét mặt thế mà bình tĩnh thật đấy, thỉnh linh bị ta hỏi chuyện mà vẫn không lộ vẻ sốt sắng...”

Tất cả đờu biết lầi các trong Tước Bất Lạc trùng trùng điệp điệp, có rất nhiều gian nhà được sắp xếp thành một trận cục. Nếu người lạ xông vào mà không được chỉ đờng thì không dễ dàng gì tìm được nơi muốn đến, trong tình huống đó mà bất chợt nhận được mệnh lệnh để khiến người ta nôn nao trong lòng.

Vậy mà nét mặt Phương Trữ chẳng mấy may biến chuyển, thậm chí còn không lộ vẻ sững sờ hay bất an một tẹo nào.

“Ừm.” Tiêu Phục Huyền liếc nhìn chàng, tựa hồ đã đoán được nên mớm lời giúp, “thế nhưng.”

Ô Hành Tuyết nhướng mày nhòen cười, trong mắt loé lên tia sáng. “Nhưng không qua mắt nổi lời đối trá của ta.”

Chàng gõ nhẹ tay lên cánh cửa, nói, “Ta thuận miệng bạ ra cái tên phòng phơi sách thôi.”

Chàng kêu Phương Trữ đến phòng phơi sách tìm thứ gì đấy, mà Phương Trữ đứng dưới chờ lệnh một cách bình tĩnh không hề biến sắc, không thắ mắc một chút nào.

Khở nổi... trong Tước Bất Lạc hoàn toàn không có cái địa danh “phòng phơi sách” này.

Lời tác giả:

Sợ để mọi người chờ, mình cập nhật trước một chương ~ nhưng mà mọi người đừng thức khuya để chờ chương kế tiếp nha, mình cũng không biết phải viết mất bao lâu nữa. Ngủ sớm chút nhé, ngủ ngon ~

Chương 69: Tái phát

Thực chất, ngay từ khi Ninh Hoài Sam nói “Phương Trữ đã trở lại”, hai người bên trong phòng đã bắt đầu cảnh giác.

Đây ắt là thói quen được trui rèn qua thời gian dài đương đầu với tà ma, nó là loại cảnh giác giống như rút kiếm đề phòng khi bỗng dưng bừng tỉnh hoặc bị quấy rầy.

Có một số nhân vật xuất hiện quá mức tình cờ, hoặc có một số sự vụ nảy sinh quá mức trùng hợp, đều khiến bọn họ chú ý kỹ càng hơn.

Tiêu Phục Huyền có thể bỏ kèm chút gì đó khi đưa phù đón dẫn cho Ninh Hoài Sam — ví như khả năng thăm linh ngay khi bùa chạm vào cơ thể, nếu xác định đó không phải là Phương Trữ sẽ lập tức chặn lại bên ngoài.

Đó là biện pháp vô cùng trực diện, và rồi cũng chỉ ngừng ở trực diện mà thôi.

Đối với họ, cảm người có ý đồ không rõ ở bên ngoài cửa còn không hiệu quả bằng cho đối phương vào và đặt người dưới sự theo dõi của mình trong âm thầm hòng moi ra thêm nhiều thông tin khác nữa.

Thế nên Tiêu Phục Huyền mới đưa cho Ninh Hoài Sam một tấm phù đón dẫn đơn thuần, không có tác dụng thăm dò, không có tác dụng công kích, tuyệt đối không động chạm đến đối phương.

Nếu người này đã mạo hiểm đóng giả Phương Trữ để vào Tước Bất Lạc, chắc chắn hẳn ta có việc gì đó cần làm.

Ô Hành Tuyệt nhìn ra ngoài cửa sổ một chút, thấy “Phương Trữ” ngời bên rìa hành lang xong hơi nghiêng đầu nhìn về phía họ, nhưng chỉ chóng vánh

thôi rồi lại xoay đầu trở về

Hành động này không xem là sơ hở, có thể giải thích thành đang nghe ngóng động tĩnh, hoặc cũng có thể nói chỉ đơn thuần là sự quan tâm lo lắng của thuộc hạ.

Sau đó, hắn ngồi yên hướng lưng về phía phòng ngủ mà không dáo dác nhìn xung quanh liếc. Bởi vậy không để lộ nhiều điểm đặc trưng để có thể lập tức đoán ra người này là ai.

“Khá là bình tĩnh đấy,” Ô Hành Tuyết nói.

Tiêu Phục Huyền: “Đang chờ cơ hội.”

Ô Hành Tuyết lại thẫn thờ, “Ừm, ai có trí óc đâu phải biết chờ đợi. Vừa phong ấn mà đã vội gấp gáp chạy lung tung thì chỉ có thể là dạng của Ninh Hoài Sam.”

Trong gian phụ, Ninh Hoài Sam hách xì một phát rõ to.

“Ai chán sống dám mắng ông vậy.” Cậu đang ngồi khoanh chân trên giường, dụi dụi tay lên mũi rồi thoáng duỗi mắt ra ngoài sân, nói nhỏ, “Phương Trữ trời đánh, thật sự ngồi im một chỗ vậy luôn, trước đây ít nhiều còn biết nhìn sang tao.”

Cậu hoàn toàn không hay biết “Phương Trữ” còn chả phải chính chủ, nên hãy còn xem xét có nên âm thầm truyền tin để lôi Phương Trữ sang đây bắt bạn hay chửi nhau gì đó hay không, dù sao cũng sẽ không chán như bây giờ.

Ninh Hoài Sam đắn đo chút, đoạn cong tay làm thủ quyết, bấn ra bên ngoài theo khe cửa sổ.

Đây là chiêu quen thuộc cậu thường dùng trước đây để khiêu khích Phương Trữ — trong luồng khí này có chứa một câu truyền âm, sau khi nã hai lần là Phương Trữ sẽ vác bản mặt lừa tới đây hỏi cậu có mắc cái chứng gì hay không.

Thế là luồng khí mang âm thanh của cậu truyên trong gió, đánh *bộp* vào bên hông Phương Trữ, truyên âm nói, “Mày không phải Phương Trữ.”

“Phương Trữ”: “...”

Một cú này khiến hắn chấn động, nhưng vẫn kiên quyết ngồi yên một chỗ, nhưng rồi chợt căng thẳng bèn quay mặt sang hướng bên này.

Ninh Hoài Sam nhìn thấy hành động này, cười khẩy nhủ thầm *quả nhiên*. Phương Trữ bị nhốt ngay chỗ đó, hễ chợt vào hai phát chắc chắn sẽ nhảy căng lên. Cậu tự hiểu hành động căng thẳng của đối phương là bị nhốt.

Bởi vậy, cậu lại gửi một luồng khí bay sang và thúc hông Phương Trữ một phát nữa, truyên âm nói, “Mày đổi rồi, tao bị thành chủ hạ lệnh bắt bế quan hối cải mà mày còn không thèm tới chế nhạo, mày không phải là Phương Trữ trước đây nữa.”

“Phương Trữ”: “...”

Giờ đây, hắn đã phòng bị trước nên bị thúc một phát cũng không nhúc nhích tí ti, chỉ ngồi im tiếp tục bắt tầm mắt về phía này. Có đi đâu sau khi nghe Ninh Hoài Sam truyên âm, hắn chầm chậm ngoái đầu đi và thu lại tầm mắt. Dường như đã hạ quyết tâm không phản ứng.

Mà phản ứng này lọt vào mắt Ninh Hoài Sam lại thành làm bộ không bị ngứa. Ninh Hoài Sam liếc nhanh, bỗng dừng hết thấy chán chường mà bắt đầu có cảm giác sung sướng từ sự nghiêm túc của hắn. Thế là cậu tung thêm mấy luồng khí nữa.

Sau một chuỗi liên hoàn thúc, “Phương Trữ” đứng dậy.

Ninh Hoài Sam tức thì hồ hởi, chờ đối phương nhào tới đánh. Ngờ đâu lại thấy “Phương Trữ” bước mấy bước như thể chỉ đang đổi sang vị trí khác, vừa khéo ngay góc khuất mắt cậu với không tới. Bây giờ cậu mà muốn truyên âm thì phải bắn xuyên qua cửa sổ phòng ngủ thành chủ mới được.

Cho Ninh Hoài Sam thêm một trăm lá gan cậu cũng không dám nã tiếp, nên chỉ đành miễn cưỡng ng ồi xuống trở lại, quay về khung cảnh tĩnh lặng lẻ loi.

***

Ô Hành Tuyết và Tiêu Phục Huyền theo dõi trọn vẹn diễn biến của tiết mục đơn phương chọc phá này.

Ban đầu, Ô Hành Tuyết cho rằng Ninh Hoài Sam đích thị là một thằng ngốc biết đi, may mà nhốt lại r ồi chứ để cậu ta kè kè bên cạnh “Phương Trữ” một h ồi thì có ma mà biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Dù vậy vẫn lợi ở chỗ, nhờ Ninh Hoài Sam tích cực như vậy nên giúp họ tra ra một số manh mối để lại.

Tiêu Phục Huyền nhìn “Phương Trữ” đổi chỗ ng ồi trên hành lang, đoạn nói, “Ng ồi quá thẳng.”

Đây cũng là đi ầu Ô Hành Tuyết muốn chỉ ra.

Lúc trước chưa có dấu hiệu rõ ràng, bởi dù gì Phương Trữ cũng khác với Ninh Hoài Sam, tư thế đứng ng ồi xem như đường hoàng chứ không ngả ngón xiêu vẹo nằm đâu dựa đó.

Nhưng giờ bị Ninh Hoài Sam “thúc” bừa bãi mấy cú thì điểm này càng trở nên nổi bật hơn.

Tư thế đứng ng ồi của người này thực sự nghiêm chỉnh.

Ô Hành Tuyết nói, “Điều bộ này không mấy người ở Chiếu Dạ thành có được.”

Ngay đến Ô Hành Tuyết cũng không can hệ gì đến cụm từ này, dáng vẻ chàng mảnh khảnh đ ĩnh đạc, nhưng hoàn toàn không dây dưa gì đến hai chữ “nghiêm chỉnh”. Nếu dùng để chỉ Tiêu Phục Huyền thì tạm tương đối phù hợp, còn Y Ngô Sinh có vẻ hơi nhu mì thư sinh hơn một chút.

Nói tóm lại, những người có thần thái như vậy ít nhiều đều có liên quan đến tiên, ví dụ như... xuất thân từ tiên môn.

“Chẳng lẽ là tân thành chủ Phong Tiết Lễ đó à?” Ô Hành Tuyết nói nhỏ.

Nhìn thì cũng có khả năng, Phong Tiết Lễ đúng thật xuất thân từ tiên môn, sau khi Ô Hành Tuyết bị khoá lại bên trong Thương Lang Bắc Vực thì hắn mới phản bội gia tộc, rời khỏi nhà và gia nhập Chiếu Dạ thành. Nếu thế, dù có giữ lại phong thái hành xử giống tiên môn thì cũng không lạ.

Hơn nữa, gió thổi hay cỏ lay trong Chiếu Dạ thành cũng không qua mắt được tân thành chủ, phong ấn Tước Bất Lạc bị giải trừ lúc nào, bên cạnh Ô Hành Tuyết có những người nào, Ninh Hoài Sam vào cổng chưa, Phương Trữ vào cổng chưa đều là những chuyện hắn có thể dễ dàng biết được.

Thế nhưng...

Tiêu Phục Huyền, “Dưới trướng hắn không có ai à?”

Ô Hành Tuyết: “Sao có thể? Tất nhiên phải có chứ.”

Tiêu Phục Huyền: “Thế hà tất phải tự mình liêu mạng.”

Đây đúng là một điểm kỳ lạ, với hắn mà nói, Tước Bất Lạc hiển nhiên là một địa điểm hung hiểm, hắn không cần phải tự mình thâm nhập bởi nhờ đâu có vấn đề gì trực trặc thì chắc chắn lợi bất cập hại.

Trừ phi người này có địa vị quá cao nên hung hiểm đối với hắn cũng chẳng phải hung hiểm gì. Hoặc cũng có thể có nguyên do gì đó mà hắn không thể không tự mình ra tay.

Bởi thế, Ô Hành Tuyết càng không muốn đánh động đối phương mà tò mò xem thử rốt cuộc người kia đến đây với mục đích gì.

Nhưng tên “Phương Trữ” kia lại quá mức bình tĩnh, chỉ đơn giản tìm một chỗ yên ắng hơn để ngồi xuống và không có hành động bất thường nào mới. Không biết hắn đang chờ trời tối hay thời cơ nào khác.

***

Nếu bàn về kiên nhẫn, Ô Hành Tuyết không có cửa rơi xuống thế hạ phong.

Năm đó, Linh Vương mất đi năm giác quan mà còn có thể tĩnh tọa ba năm, hiện giờ chỉ phải chờ tạm nửa khắc, một hai ngày cũng thường thôi.

Có đi ầu, nếu cứ giữ tư thế nhòm ngó chằm chằm như vậy cũng hơi ngu. Ma ầu không muốn tốn thời gian vô bổ, bèn quay sang hỏi Tiêu Phục Huyền, “Y Ngô Sinh bên kia thế nào rồi?”

Tiêu Phục Huyền vừa định tĩnh tâm để dò xem thế nào, đã nghe ma ầu nói tiếp, “Linh thức người đi xem thế nào vậy, hoá thành bóng đi theo hay bám vào một ai đó?”

Dường như từ lúc vừa ra đời, những người tu hành đã hiểu loại chuyện này — linh thức thuộc *thần*, linh phách thuộc *hồn*, khi đã tu luyện đến trình độ nhất định là có thể vận dụng một cách tự nhiên. Hiếm có ai hỏi: Linh thức người dùng như thế nào.

Một người đã thành tiên lại từng thành ma, giờ đây hỏi một ầu mà hiếm một phàm nhân nào sẽ hỏi.

Tiêu Phục Huyền nhíu nhẹ hàng mày, ngoảnh mặt đi.

Một chớp mắt sau, y quay trở lại, cúi ầu hôn lên khoé môi Ô Hành Tuyết.

Ô Hành Tuyết chưa kịp phản ứng đã bị hôn đến nghệt người. Nụ hôn này ấm áp êm dịu, khác hẳn kiếm khí và áp lực ngông cuồng muôn thuở của Thiên Túc.

Ô Hành Tuyết bị hôn đến mức râm ran trong lòng, giọng cất lên còn đượm ý cười, “Khi linh thức dò xem có cách nào dắt ta theo với không?”

Trong thâm tâm chàng vẫn lo lắng cho Y Ngô Sinh.

Tiêu Phục Huyền lùi lại một chút. “Có.”

Ô Hành Tuyết: “Thật ư?”

Tiêu Phục Huyền: “Ừm.”

“Vậy thử đi.” Ma đầu còn nhân dịp đề xuất thêm, “Đồng tri đồng cảm luôn nhé.”

Thiên Túc đáp “Ừm”, tiếp đó bất ngờ thả khí kinh tuôn ra àoạt —

Ma đầu: “...”

“Từ từ đợi đã.” Ma đầu dựa lưng lên cửa, tay nắm lấy giữ cánh tay Thiên Túc lại. “Không được, đừng vào.”

Một ngày rười rĩ...

Chàng sợ chiều này lắm.

Trái lại, Thiên Túc tỏ vẻ ngạc nhiên trước phản ứng của chàng. Nhướn mí mắt mong mỏng lên một tẹo, y nói, “Chỉ là khí kinh.”

Ma đầu: “...”

Câu này nói ra rất đứng đắn, khổ nỗi chàng không biết nên tiếp nhận ra làm sao. Tay vẫn giữ chặt trên cánh tay Tiêu Phục Huyền, chàng làm ngơ trước nhiệt độ dâng trào bất chợt bên vành tai. Một lúc lâu sau, chàng mới chớp hàng mi rười rĩ nói, “Không đúng, là người đang đối ta đây sao Tiêu Phục Huyền?”

Tiêu Phục Huyền: “Không có.”

Ô Hành Tuyết: “Vậy thì không đúng.”

Tiêu Phục Huyền: “Không đúng ở đâu?”

“Người muốn dò la cảm giác của ta nên chuyển khí kinh sang thì chớ,” Ô Hành Tuyết nói. “Hiện tại ta muốn thăm dò người thì không phải cần ngược lại à? Sao lại vẫn là người chuyển khí kinh sang?”

Tiêu Phục Huyền thế mà không phản đối.

Y gật đầu, xoay nhẹ cánh tay đang bị giữ chặt để hướng bàn tay lên trên. Với dáng vẻ tỏ rõ mời ma đầu chơi đùa tùy ý, y cất giọng trầm nặng, “Vậy người sang đi.”

“...”

Ma đầu không sang được, vì có biết làm sao đâu.

Thế là bây giờ quay tròn một vòng, nếu muốn đừng tri đừng cảm thì vẫn phải để Tiêu Phục Huyền đưa khí kinh vào trong...

Hiện tại ma đầu chắc là không làm được nữa.

Ô Hành Tuyết đề hơi ấm trên vành tai xuống, vỗ về người trước mặt và thả nhẹ giọng, “Thu hồi khí kinh lại đi, ta không xem nữa.”

Tiêu Phục Huyền: “Mặc kệ Y Ngô Sinh à.”

Ma đầu nói: “Mặc kệ, giao Y Ngô Sinh cho người đó, ta đi canh cái người ngoài sân.”

***

Tiêu Phục Huyền khép mắt ngẩng yên tĩnh, dường như đang nương theo linh thức đến dò xem thung lũng Đại Bi.

Ô Hành Tuyết vẫn khoanh tay dựa lên cửa, lúc thì nhìn Tiêu Phục Huyền, lúc thì nhìn ra ngoài sân.

Ngón tay đặt trên khuỷu tay chàng trông trắng bợt bợt vô cùng bên dưới tấm áo voan xám mỏng như màn sương, dễ khiến người ta liên tưởng đến tuyết đọng sau sân.

Một lúc sau, trên đầu ngón tay chàng lại có dấu hiệu ngả sang xanh. Ô Hành Tuyết trước liếc nhìn Tiêu Phục Huyền rồi mới nhìn xuống ngón tay mình. Chàng buông mắt, xoa nhẹ mấy cái cho mảng màu xanh lá kia chần chập phai đi và trở về sắc trắng noãn.

Đây là nguyên cớ mà chàng không muốn để Tiêu Phục Huyền thả khí kinh vào cơ thể mình, vì chàng đã thật sự bắt đầu cảm thấy lạnh trở lại và sợ bị Tiêu Phục Huyền phát giác ra.

Chàng nhớ về giấc mơ đó và những chuyện xưa đã xảy đến trong mơ, năm đó Tiêu Phục Huyền đến Tước Bất Lạc giúp chàng vượt qua kiếp kỳ, theo lý thuyết nó sẽ không tái phát. Vậy nhưng đến lúc chàng đến giết băng đảng tà ma của Tang Dục thì cơ thể vẫn lạnh đến kinh hoàng.

Chàng không nhớ nguyên do bị trở lạnh là gì.

Vì khác biệt tiên ma? Hay vì lý do gì khác.

Thời điểm đó, chàng đã tìm biện pháp nào đó giấu được Tiêu Phục Huyền, khiến người kia đinh ninh rằng tất cả mọi chuyện đều ổn thoả.

Mà lúc này trong tay không có nhiều biện pháp, phải làm thế nào để che giấu đây...

Lời tác giả:

Bổ sung cho hôm qua, sáng nay đọc lại thấy viết nửa đêm hôm qua vọt vọt quá, viết vội viết vàng viết ra xàm xàm không..... nên tui viết lại hết một lần chương này.

Chương 70: Tiệc nuôi

Trong lúc Ô Hành Tuyệt đang theo dõi “Phương Trữ” sát sao ở Trước Bất Lạc, trong dòng thời gian mấy trăm năm trước, một bóng người âm thầm xuất hiện phía trước thung lũng Đại Bi.

Đó là một người vô cùng cao với bờ vai rộng và vong eo thon chắc. Thân thể khoác trong áo quần thuần đen cùng ủng đen, bên cổ tay bọc giáp bạc, trông cực kỳ gọn ghẽ mà hiên ngang. Trên đầu y đội đầu lạp che khuất hơn một nửa gương mặt, khi nhìn từ xa chỉ có thể thấy được viền môi mỏng và nét cằm thon gọn tinh tươm.

Đây không ai ngoài Tiêu Phục Huyền đến thăm dò tình hình.

Khi này, Ô Hành Tuyệt hỏi y dùng linh thức để truy vết là hoá thành bóng hay bám vào ai khác. Nếu là người bình thường thì hẳn sẽ theo vết trước, linh thức không hình không trạng, tùy gió mà di chuyển. Riêng Tiêu Phục Huyền đặc biệt hơn, vì y có thể hoá hình.

Ví dụ như hình ảnh người đang mặc đồ đen hiện tại này.

Lần theo dấu vết Y Ngô Sinh, y đã đến trước lối vào thung lũng Đại Bi, khi ngược mắt thì không khỏi có phần ngạc nhiên.

Đây là lần đầu y bước vào thung lũng Đại Bi trong dòng thời gian này, mới nhìn thật sự khó nhận ra —

Thung lũng Đại Bi nơi đây không hoang vu cũng không điêu tàn, dù gió cát vẫn thổi lộng ngang trời nhưng không gian không hề bám màu khói bụi vàng xám mịt mù quanh năm.

Mà trước lối vào thung lũng Đại Bi còn có hơi nhộn nhịp.

Tiêu Phục Huyền lướt nhìn sơ qua và thấy có khách đi 3m, quán rượu, cửa hàng trà với cọc cột ngựa. Chuồng ngựa được dựng khắp nơi với những máng cỏ dài dành cho các đội ngựa xe dừng chân nghỉ bước.

Và trong khung cảnh trước mắt, có hơn một nửa số chuồng ngựa đang được sử dụng, những lán lều bên ngoài quán trà quán rượu tấp nập lũ khách trong trang phục đa dạng, cho thấy hằng ngày có biết bao nhiêu khách vãng lai ghé ngang thung lũng này.

Quả là một thung lũng Đại Bi khác biệt hoàn toàn.

Tiêu Phục Huyền thấy Y Ngô Sinh trong túp lều của quán trà trước thung lũng.

Đã đi đến trước thung lũng Đại Bi rồi, chỉ cần bước qua cây cầu treo kia là đến nơi cần đến, mà Y Ngô Sinh chớ hề vội vã lên đường. Hắn đang ngồi trên một chiếc bàn cổ vuông, đối diện một cặp vợ chồng.

Đôi vợ chồng ấy thoạt trông đau buồn khôn xiết, người nữ ôm một đứa bé trong lòng, đứa bé được quấn trong một tấm áo khoác dày che khuất cả gương mặt, có vẻ như để tránh phong hàn.

Còn người nam cẩn trọng rút ra một món gì đó từ trong ngực áo mình.

Đây là một tấm bùa bình an vẫn thường gặp trong các đền miếu tiên, được gấp lại thành một mảnh nhỏ. Anh ta mở tấm bùa ra, bên trong là một dùm bột mịn giống như tro nhang.

Người nam đổ bột kia vào chung trà trước mặt, ra hiệu về phía đứa nhỏ trong lòng người nữ.

Tiêu Phục Huyền từng thấy phương thức dân gian này, có một số người mắc phải bệnh nan y, không biết phải làm thế nào bèn đi tìm một ngôi miếu đền linh nghiệm và cầu chút tro nhang để làm nước bùa.

Đôi vợ chồng này cũng đang làm như vậy.

Người nữ hơi nấn ná, cẩn nhẹ môi rồi cầm chung trà lên thì bị một cánh tay chặn lại trên miệng chung.

Người ra tay không ai khác mà chính là Y Ngô Sinh.

Hắn vẫn trùm khăn kín mít, che cao qua mũi, làm người ta nhìn vào có cảm giác là một vị thư sinh ngại lạnh.

Hắn bất chợt cản tay lại khiến người nữ ngạc nhiên, còn người nam nheo mày thật chặt và cất giọng trách cứ, “Anh đang làm gì vậy?”

Y Ngô Sinh giương mắt nhìn họ, trong mắt đầy sự ôn tồn dịu dàng. “Tại hạ bất tài, trước đây từng gặp một số trường hợp thất hồn như vậy, một khi trẻ nhỏ mắc phải căn bệnh này nhìn không khác gì thai chết, sắc mặt chuyển sang xanh tím, bắt mạch không thấy, kiểm tra hơi thở cũng không có.”

Lời hắn nói vô cùng đột ngột không đầu không đuôi, mà hai vợ chồng kia nghe vào tức thì biến sắc.

Y Ngô Sinh nói tiếp, “Thật ra, chỉ cần chưa bị giảm nhiệt độ cơ thể, trên ngực vẫn còn hơi ấm tức là vẫn còn sức sống. Có thể uống đan được vào để đẩy luồng sinh khí kia trôi lên trở lại là có thể cứu được.”

Hắn dừng đoạn, lại nói, “Nếu để quá muộn đến mức mất đi hơi ấm trên ngực thì khi đó quả thật đến thần tiên cũng khó cứu, không còn cách nào xoay chuyển được nữa.”

Những câu từ này phàm là nghe được từ miệng bất kỳ một người xa lạ nào đều khá giống hạng lang băm. Vậy mà khi Y Ngô Sinh nói ra lại khiến người ta thấy có thể thật sự tin tưởng được.

Đặc biệt là trên áo quần y còn đượm hương thuốc đắng, tựa như một vị y sĩ lãng du miên sơn dã.

Hai vợ chồng nọ trao đổi ánh mắt, rồi bỗng đứng quay sang nhìn hẳn. Khoé mắt người nữ nhuốm đỏ, vươn tay siết chặt tay áo Y Ngô Sinh mà nói, “Tiên sinh tinh thông y thuật ư? Tiên sinh có thể ra tay cứu con tôi với được không, nó... nó gặp tình huống hết như thầy nói.”

Cô vừa nói vừa lật tấm khăn ra, để lộ gương mặt đứa trẻ trong ngực mình.

Tiêu Phục Huyền liếc mắt nhìn sang, công nhận đứa trẻ kia trông không khác gì thai chết với đốm xanh đốm tím trên mặt, hai mắt em nhắm nghiền lại, chẳng tìm được chút dấu hiệu của người sống.

Nhưng y vẫn phát hiện được chút sinh khí còn sót lại trong cơ thể đứa nhỏ.

Người nữ nín lấy tay áo Y Ngô Sinh, cất giọng nức nở, “Trước đó mấy hôm nó gặp ác mộng, sau đó không tỉnh lại nữa mà cơ thể lại thành ra thế này. Tôi hỏi ai cũng đều bảo đã vô phương cứu chữa, bắt mạch không thấy nữa tức là ra đi rồi. Nhưng tôi biết nó còn sống mà! Cơ thể nó không lạnh đi, thậm chí hôm qua còn run ngón tay —”

“Chúng tôi vốn định đến Mộng Đô khẩn cầu những tiên môn nơi ấy, ở Mộng Đô có nhà họ Phong,” người nữ nói. “Khổ nỗi đêm qua nghe được nhà họ Phong vừa xảy ra chuyện nên đang để tang. Giờ chúng tôi cũng không còn cách nào khác, chỉ đành theo bước đội dẫn đường đến nơi này.”

Tiêu Phục Huyền nghe đến cụm “nhà họ Phong xảy ra chuyện” thì thoáng giật mình.

Nếu dòng thời gian này chưa bị chặn bỏ mà vẫn đang tiếp diễn, vậy “xảy ra chuyện” được nhắc đến ở đây chính là kết quả của việc mà y và Ô Hành Tuyệt chứng kiến ở nhà họ Phong đêm hôm đó.

“Nhà họ Phong?” Y Ngô Sinh cũng chột sững sờ. “Nhà họ Phong xảy ra chuyện sao?”

Người nữ gạt đầu rồi kể, “Nghe nói có toà tháp gì gì đó bị sụp, tiên sinh biết nhà họ Phong ạ?”

Y Ngô Sinh bấy giờ mới hoàn hồn, nói, “À, không... tôi chỉ được nghe kể qua thôi.”

Hắn cup mắt, không nói thêm gì nữa, đoạn đưa tay cầm chung trà đứng tro nhang kéo lại trước mặt và hỏi, “Từ đâu cô có được tro phù này thế?”

Người nữ quay đầu chỉ hướng thung lũng Đại Bi. “Tôi cần được trong sơn miếu, họ bảo rằng nơi đây linh nghiệm lắm.”

Y Ngô Sinh: “Sơn miếu?”

Người nữ: “Đúng thế, là ngôi miếu ở ngay lối vào đặng kia.”

Tiêu Phục Huyền nghe vậy, hướng mắt nhìn sang phía cô gái chỉ thì thấy một căn miếu thờ ngay trước đường vào thung lũng Đại Bi, có vẻ giống hệt căn miếu đã từng thờ phụng Vân Hải mà sau đó tượng thần đã không còn.

Y Ngô Sinh cũng nhìn về hướng ấy, hồi sau mới choàng mình bừng tỉnh.

Khi hắn thu tâm mắt về từ phía thung lũng Đại Bi thì thấy Tiêu Phục Huyền.

Tiêu Phục Huyền đã thay đổi một dung mạo khác khi hoá hình, lại còn che dấu lạp nên Y Ngô Sinh không nhận ra người, ánh mắt hắn chỉ động một thoáng chốc như tình cờ chạm mắt với một người xa lạ, rồi lịch sự gật đầu chào một cái.

Hắn lấy túi thuốc trong người, đổ ra hai viên thuốc hoàn nho nhỏ, xin tiêu nhị một chén nước rồi khuấy tan hai viên thuốc bên trong.

Tiếp đó, hắn ngắt một cành cỏ ven đường và nói với đôi vợ chồng kia, “Cứ chậm chút cho em bé, đứng nghỉ trong quán trà hứng gió bốn bên này mà tìm một nơi nào kín gió, tìm món đồ ấm ấm giữ trên ngực cho em bé, đừng thời vỗ nhẹ lên lưng em bé đầu đặn một đêm. Sang sáng mai, em nó ói ra khí độc là có thể tỉnh lại.”

Hai vợ chồng kia thiếu chút giàn giụa nước mắt ngay tại chỗ, họ níu giữ tay áo và khom người vái cảm tạ.

Y Ngô Sinh vội vã can ngăn, ngỏ lời khuyên, “Xin đừng vì tôi mà chậm trễ, hai người nhanh đi đi.”

Nói rồi, hắn cũng không chần chừ ngồi trong quán trà nữa mà lập tức đứng dậy, vừa khéo đi sóng vai với Tiêu Phục Huyền. Hắn chấp tay chào Tiêu Phục Huyền một tiếng, bảo, “Thật xin lỗi.”

Hắn còn ngờ Tiêu Phục Huyền đang chờ bàn trống trong lầu quán trà, bèn chỉ chiếc ghế trống mình vừa ngồi và nói, “Tôi cũng phải đi rồi, xin mời công tử cứ ngồi.”

Tiêu Phục Huyền trầm giọng, “Không cần.”

Y Ngô Sinh hơi sững sốt hỏi, “Không phải công tử muốn nghỉ chân uống trà sao?”

Tiêu Phục Huyền: “Không phải.”

Y Ngô Sinh: “Vậy công tử cũng muốn đi qua thung lũng à?”

Tiêu Phục Huyền ngẫm nghĩ rồi chỉ tay về miếu thờ ở trước thung lũng Đại Bi và nói, “Ta đến đó.”

Y Ngô Sinh tỏ vẻ ngạc nhiên, sau một lúc mới cười niềm nở, “Tình cờ thế, cùng đường với tôi rồi.”

Tiêu Phục Huyền nghe vậy, chợt nhớ đến đôi mắt buông hờ thoáng tỏ niềm nuối tiếc của Ô Hành Tuyết.

Im lặng chốc lát, y hỏi Y Ngô Sinh, “Ông đến miếu thờ là có nguyện ước gì sao?”

Y Ngô Sinh sực đáp “À”, rồi lúc lâu sau mới nói, “Xem như là thế đi.”

“Ước nguyện gì vậy?”

Y Ngô Sinh chỉ cười mà không trả lời lập tức.

Cho đến khi họ bước qua cây cầu treo và trông thấy miếu thờ gần ngay trước mắt, Y Ngô Sinh mới nói, “Tôi cũng không biết ước nguyện mình là gì...”

Lúc ở ngã rẽ giữa đường núi, hắn nghe Ninh Hoài Sam nói mấy câu đã lung lay trong lòng.

Họ đang ở vào thời gian mấy trăm năm trước, và hắn nắm trong tay cơ hội sửa đổi quá khứ, có lẽ hắn sẽ không phải chết, có lẽ hắn sẽ sống được một đời thật dài.

Quả là một lời mời gọi đầy cám dỗ.

Mà chỉ qua một thoáng nghĩ suy, hắn đã chọn đi một mình.

Sau khi tách nhóm Ô Hành Tuyết, hắn cũng không đến thung lũng Đại Bi ngay lập tức. Sau khi lấy lý do “để quên đồ ở phố núi Lạc Hoa, cần quay lại tìm” thì hắn thật sự quay về phố núi Lạc Hoa, chọn một cửa hàng trà nhận nhiệm nhất và bên thân bên khung cửa sổ cả ngày, vì đâu đó đã khiến hắn thần thờ.

Lòng hắn khi đó thật lạ kỳ, lạ kỳ đến mức chính bản thân hắn cũng không biết mình thần thờ vì chuyện gì.

Hắn chần chờ suốt một ngày trời, sau đó mới chậm rãi cất bước đi đến thung lũng Đại Bi.

Con đường mấy trăm năm về trước không bị đặt cấm chế của các môn phái, nếu đi nhanh có thể sớm đến nơi rồi, nhưng thật tâm hắn chẳng mang một chút vợi vàng nào.

Đọc đường đi, hề gặp phải người mắc bệnh là hắn dừng chân giúp đỡ và trao thuốc cho họ.

Trước khi bắt đầu hành trình ở nhà họ Hoa, hắn cầm theo một túi đầy thuốc, mà sau khi đi qua một chặng đường, đan dược bên trong chẳng còn thừa được bao viên. Hai viên thuốc đưa cặp vợ chồng ban nãy đã là số thuốc cuối cùng, hiện tại túi thuốc của hắn hoàn toàn rỗng không.

Trước khi vào thung lũng Đại Bi, hắn hãy còn tự châm biếm với lòng và nhủ thầm: Y Ngô Sinh ơi là Y Ngô Sinh, mày trao thuốc cứu người cả một đường là muốn giảm bớt mặc cảm trong lòng hay sao? Vì mày muốn làm điều trái lẽ nên mới sống thiện để tạo phúc hay sao?

Hắn là đến khi bước qua cây cầu treo, hắn vẫn còn nghĩ như thế.

Nhưng khi đứng trước gian miếu thờ, chỉ cách một bước chân nữa thôi, lòng hắn đã yên tĩnh trở lại.

Y Ngô Sinh nhìn cổng lớn ngôi miếu, bất chợt mở miệng, “Không biết công tử đã bao giờ có đi đâu tiệc uống cả đời chẳng thể nguôi ngoai?”

Với một người hoàn toàn xa lạ, câu hỏi này thốt lên quá chi đường đột, đặc biệt trong hoàn cảnh người kia còn là một người rất trẻ tuổi, sao không đâu lại nhắc đến hai chữ “cả đời”, ở dân gian chắc chắn sẽ bị đánh giá là một lời thiếu may mắn.

Thay vì hỏi ai khác, câu ấy dường như dành để hỏi chính bản thân hắn.

Giọng hắn cất lên rì rầm, hắn nhiên không trông mong nhận được câu trả lời từ người khác.

Thực chất, Tiêu Phục Huyền cũng không ngờ chính y sẽ trả lời câu hỏi đến quá đột ngột này, nhưng khi nhận ra, y đã nghe thấy bản thân trầm giọng trả lời, “Có.”

✻

Lời tác giả:

Bổ sung được chương này rồi, mọi người ngủ ngon QAQ

Cá:

Mỗi lần tác giả cắm flag là con tim em run rẩy

Chương 71: Kỳ quái

Y Ngô Sinh ngõ ngàng, “Vâng...”

Tự bản năng, hắn thiếu chút hỏi thành lời *đó là tiệc nuôi gì vậy*, nhưng kịp mau mắt phản ứng lại, phàm có liên hệ đến “cả đời” thì nào có thể gói gọn trong một hai câu mà nói rõ, dù có nói ra người nghe cũng không cách nào thấu triệt được.

Có khác nào bóc một vết sẹo để đánh đổi tiếng thở dài thồn thức, Y Ngô Sinh không thể hỏi ra lời, hắn không phải dạng người như vậy.

Hắn bèn vội xua tay, nói, “Tôi đường đột quá, hôm nay...”

Dừng đôi chút, hắn mỉm cười có phần cay đắng, “Hôm nay cảm xúc tôi trào dâng nên có chút mơ màng, dẫn đến không kiểm soát lời ăn tiếng nói, mong công tử lượng thứ cho.”

Người bên cạnh lặng im không rõ đang nghĩ gì, sau khi hắn nói xong xuôi người kia mới hoàn hồn, trầm giọng đáp, “Không sao.”

Khi họ đang nói chuyện, có người bước tới thi lễ với Y Ngô Sinh và nói, “Quý khách đến dâng hương ạ?”

Đây là người đứng giá dâng hương trong miếu thờ, người nọ khoác áo tu hành, tóc búi cao giống các đệ tử tiên môn thông thường, có nhiệm vụ phát nhang cho lữ khách đến dâng hương.

Thung lũng Đại Bi trong hiện thế đã tang hoang quạnh vắng nên không có người dâng hương. Thật không ngờ trong dòng thời gian mấy trăm năm trước, nơi đây lại nhộn nhịp đến nhường này.

Người hỗ trợ dâng hương rút nhang dài thành nhóm ba cây rồi đưa sang.

Y Ngô Sinh tất nhiên không đến đây để thấp hương bái thần, hẳn với thung lũng Đại Bi này chỉ toàn nghiệp duyên. Thế nhưng trông thấy gương mặt cười niềm nở của người hỗ trợ dâng hương, hẳn cũng không từ chối.

Nhận ba nén nhang dài kia rồi, hẳn đưa mắt nhìn trong nỗi phức tạp, bất chợt gọi, “Tiểu sư phụ.”

“Quý khách có đi đâu chi?” người hỗ trợ dâng hương còn đang chần chừ không biết có nên chuyển nhang cho Tiểu Phục Huyền hay không, vị hiệp khách trong trang phục thuần đen với dáng vẻ lạnh lùng này không giống như đến đây để cầu nguyện tiên nhân.

Y Ngô Sinh vượt nén nhang, ôn tồn hỏi, “Xin hỏi tiểu sư phụ năm này là năm nào rồi?”

Nếu xét về độ tuổi, người hỗ trợ dâng hương cũng chỉ trạc tuổi những đệ tử trẻ vừa gia nhập tiên môn, có lẽ cũng hiếm gặp những lão khách giống Y Ngô Sinh và Tiểu Phục Huyền. Nghe Y Ngô Sinh hỏi thế, cậu không khỏi bối ngỡ, chớp mắt trong thắc mắc và thốt lên, “O?”

Y Ngô Sinh mỉm cười, vỗ trán nói, “Thật không dám giấu giếm, tôi từng mắc bệnh hiểm nghèo, từ đó người cứ lơ lơ không nhớ rõ ngày tháng được nữa, đã khiến sư phụ chê cười.”

Người đến dâng hương ở miếu thờ thường có những nỗi niềm trong lòng, bệnh tật là chuyện thường tình nhất. Người hỗ trợ dâng hương gật đầu đồng cảm.

Cậu lễ phép đáp lời, “Đây là năm Tuế Ninh thứ hai mươi chín.”

Y Ngô Sinh “Ồ” lên lặp lại, “Tuế Ninh...”

Niên hiệu Tuế Ninh này mới xa vời làm sao, hẳn nghe vào cảm thấy thực lạ lẫm.

Theo sách vở để lại, niên hiệu này cũng không kéo dài.

Vào năm phố núi Lạc Hoa bị thiêu trụi, niên hiệu ở nhân gian đã đổi từ “Tuế Ninh” sang “Thanh Hà” (1), họ mong muốn dùng niên hiệu này như *thuỷ* để xoa nguôi thiên hoả.

(1) Thanh Hà (清河): dòng sông phẳng lặng / dòng sông trong trẻo, cả hai chữ thanh (清) và hà (河) đều có bộ *thuỷ* (氵)

Sau đó, niên hiệu Thanh Hà dùng trong suốt hai trăm bảy lăm năm, Y Ngô Sinh ra đời trong khoảng thời gian đó.

Cho đến khi Ô Hành Tuyết bị giam cầm vào Thương Lang Bắc Vực, nhân gian mới lần nữa đổi niên hiệu thành Thiên Thù.

Y Ngô Sinh chấp tay tỏ lời cảm ơn với người hỗ trợ dâng hương, “Đa tạ tiểu sư phụ cho hay, tôi đã nhớ kỹ, năm Tuế Ninh thứ hai chín.”

Người hỗ trợ dâng hương khoát tay, nói, “Ồ không, chuyện này có gì cần phải tạ đâu.”

Cậu chuyển sang lấy nhang cho những vị khách khác, bước vài bước rồi lại khó nén lòng mà quay sang nhìn Y Ngô Sinh, nhỏ giọng râm rì, “Thật là một vị khách hành hương lạ kỳ...”

Chỉ là danh hiệu một năm thôi mà khi nghe vào, gương mặt người ấy lại tỏ rõ sự nghiêm túc chăm chú đến lạ, dường như ngày này với hắn có ý nghĩa cực kỳ quan trọng, cực kỳ đặc biệt vậy.

Trong lúc tiểu sư phụ hỗ trợ dâng hương đang thắc mắc thầm, Y Ngô Sinh đã cầm nhang bước vào trong miếu.

Còn Tiêu Phục Huyền dừng bước chân trước cửa miếu thờ.

Khi còn ở Tiên Đô, y rất hiếm khi để ý những thay đổi trong niên hiệu dưới nhân gian. Y đã từng chứng kiến mùa màng đổi thay, và cũng ghi nhớ một số ngày đặc biệt như ngày mừng ba tháng ba hằng năm là ngày phố núi Lạc Hoa mở chợ phiên.

Nhưng nếu bất chợt hỏi y năm này là năm nào, có lẽ sẽ thật sự khiến y lúng túng.

Có đi đâu ấn tượng sơ lược thì vẫn có. Nếu y tính toán không nhầm, vào năm Tuế Ninh thứ hai chín... hẳn là Vân Hãi đã chết rồi.

Dòng thời gian rối loạn này do gia chủ nhà họ Phong tạo ra trong nỗ lực cứu vớt con trai và con gái mình, những người bị tác động đến đa phần là những người có liên quan trực tiếp đến ông ta, mà những người đó gần như không dính líu gì đến chúng tiên cả.

Nếu không có người nào khác nhúng tay vào thì khả năng cao là Vân Hãi cũng không còn trong dòng thời gian này, và bên dưới lòng đất nơi đây ắt nên hiện hữu ngôi mộ thẫn đang trấn giữ thể xác Vân Hãi.

Tuy vậy, không khí nhộn nhịp ở căn miếu thờ này đã hiển lộ sự bất thường nơi đây.

Tiêu Phục Huyền suy tư giây lát, duỗi tay vỗ vai người hỗ trợ dâng hương. “Xin lỗi.”

Người hỗ trợ dâng hương giật bản mình, ngoảnh đầu lại hô, “Dạ... quý khách muốn hỏi đi đâu gì ạ?”

Tiêu Phục Huyền nhắc chuôi kiếm lên một chút, hướng vào trong miếu thờ và hỏi, “Ngôi miếu này thờ ai vậy?”

Người hỗ trợ dâng hương chớp chớp mắt, lòng cảm thấy người khách hành hương này còn quái dị hơn người hời hợt này, dù vậy cậu vẫn trả lời lễ phép, “Là sơn thần của thung lũng Đại Bi ạ.”

“Sơn thần của thung lũng Đại Bi?”

“Vâng.”

Tiêu Phục Huyền: “Sơn thần này có danh xưng chứ?”

Người hỗ trợ dâng hương trả lời, “Tất nhiên rồi ạ.”

Tiêu Phục Huyền: “Là ai?”

Người hỗ trợ dâng hương nhìn Tiêu Phục Huyền bằng ánh mắt càng dị thường hơn, cậu thật sự không hiểu làm gì có khách hành hương nào lại hỏi vấn đề này — người tới miếu dâng hương mà không biết tên thần tiên ở đây hay sao?

Người hỗ trợ dâng hương chấp tay hướng lên trời hành lễ, cất giọng vô vàn kính cẩn mà rằng, “Tiên quan có danh hào Vân Hãi.”

Tiêu Phục Huyền sửng sốt đôi chút. “Ai?”

Người hỗ trợ dâng hương: “...”

Cậu kiên nhẫn nhắc lại lần nữa, “Vân Hãi ạ.”

Hai chữ này thốt lên rành mạch, không thể nghe nhầm được.

Quả thật không sai, đó chính là Vân Hãi.

Vân Hãi thế mà còn tại vị trong dòng thời gian rối loạn này.

Vân Hãi chưởng quản thung lũng Đại Bi chứ không phải việc tang hỉ ở nhân gian như thuở đầu phi thăng. Điều này cho thấy hẳn vẫn có hành động vi phạm thiên quy, đến quỳ nhận phạt ở Linh đài và đã từng tiếp nhận lệnh đi đầu động của thiên chiếu.

Nhưng không bị phế trở về nhân gian.

Từ đây có thể thấy, dù mệnh số hẳn không biến động nhiều, nhưng quả thật có sự biến động.

Tiêu Phục Huyền dăm chiêu một lát, cảm thấy thật kỳ quái — những hành động của nhà họ Phong có thể ảnh hưởng đến tận Tiên Đô, cụ thể là ảnh hưởng đến mệnh số của Vân Hãi được sao?

Mà kỳ quái hơn nữa chính là...

Bên trong ngôi miếu này không có tượng th ần.

Trước mắt y, bên trên bệ thờ trong ngôi miếu này hoàn toàn trống rỗng, không dựng bất kỳ một tượng th ần nào. Nơi đây chỉ đặt một chiếc bàn thờ dài, trên bàn thờ toàn lư hương.

Trông không khác gì miếu thờ ở thung lũng Đại Bi của hiện thế.

Nhưng lý do mà miếu thờ ở hiện thế không có tượng th ần là vì Vân Hải đã chết, không một ai còn nhớ đến hắn, tượng th ần thờ trước bị chôn bên dưới mộ tiên trong lòng đất.

Và khi đến cúng vái ở miếu thờ đó, cũng không bá tánh nào nói “Tôi đến bái sơn th ần” mà chỉ nói “Tôi đến bái thung lũng Đại Bi”.

Còn ở trong dòng thời gian rối loạn này, người hỗ trợ dâng hương vừa nói vô cùng rành mạch rằng “Sơn th ần thung lũng Đại Bi có danh hào Vân Hải”, chứng tỏ Vân Hải vẫn còn t ồn tại, không bị thế gian quên lãng, vậy tại sao trên bệ thờ không có tượng th ần?

Tiêu Phục Huyền hỏi, “Tượng th ần đâu r ồi?”

Người hỗ trợ dâng hương ngờ ngác như thế mới nghe câu hỏi này lần đầu, bối rối hỏi lại, “Tượng th ần gì ạ?”

“Tượng th ần trên bệ thờ.”

Người hỗ trợ dâng hương tỏ vẻ kinh ngạc, một lúc sau mới nói, “Tôi cũng không rõ nữa, lúc tôi đến đây thì bệ thờ này đã để trống r ồi.”

Tiêu Phục Huyền nhíu mày.

Người hỗ trợ dâng hương nói tiếp, “Nghe nói trước đây từng có tượng th ần, nhưng sau một đêm đã biến mất toàn bộ.”

“Không một ai tra xét sao?”

“Có tra xét chứ, nhưng không thu được kết quả gì cả, tượng thậ̀n đậ̀u như biến mất khỏi thế gian. Lữ khách tới nơi đây chủ yếu là bá tánh, mà bá tánh thì trộm tượng thậ̀n làm chi đâu, chưa kể họ cũng không có đủ năng lực phá huỷ tượng thậ̀n mà không ai hay biết được.”

Những khi gặp phải chuyện như vậy, dân gian đậ̀u quy nguyên có tại ông trời. Nếu đã không thể tìm ra, tra xét cũng không có kết quả, cũng đậ̀ng nghĩa ý trời như thế.

Người hỗ trợ dâng hương nói, “Sau đó tôi nghe kể họ có thử thay một bức tượng khác, nhưng cũng vô ích. Hễ bệ thờ được lập hôm nay thì sang mai sẽ trống không, tượng thậ̀n cũng biến mất trong đêm hệt như vậy. Dậ̀u có tìm khắp mọi nơi đi nữa cũng không có kết quả.”

Người hỗ trợ dâng hương nói, “Nên sau này mọi người truyệ̀n miệng nhau là có lẽ trời định phải thế ṛồi, bèn không cưỡng cậ̀u chi nữa, thế là về sau bệ thờ vẫn luôn để trống, khách hành hương ghé sang lâu ngày cũng thành quen.”

“Thật không dám giấu giếm...” Người hỗ trợ dâng hương gặ́i đậ̀u, nói, “Nếu công tử không hỏi bất chợt như vậy thì tôi còn tưởng không có tượng thậ̀n mới là điệ̀u bình thường, thậm chí đã quên mất trong những đậ̀u miếu khác đậ̀u có tượng thậ̀n.”

Giống như thế mọi việc nên như vậy, là trời sinh vốn dĩ.

Hai người còn đang nói chuyện, chợt trong miếu vang lên những tiếng người hốt hoảng, không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Có thể loáng thoáng nghe tiếng bàn tán xôn xao của những nhóm khách hành hương —

“Người đâu ṛồi? Sao bỗng dưng không thấy nữa vậy!”

“Mới ṛồi vẫn còn ở đây mà!”

“Hình như rớt xuống từ phiến gạch này phải không?”

...

Người hỗ trợ dâng hương còn bàng hoàng chưa rõ cơ sự thì chợt thấy một cơn gió mạnh cuốn ào qua trước mắt.

Cậu chớp mắt, thấy vị công tử hỏi chuyện kỳ lạ kia đã biến mất tăm như thể lướt qua người cậu để phi thân vào trong miếu.

Bản thân cậu cũng là người tu hành, ngay khi cơn gió mạnh kia lộng qua, cậu thoáng chùng cảm nhận được tiên khí đi kèm với áp lực đã được đè nén lại.

Người hỗ trợ dâng hương thất kinh, mất một lúc lâu mới hoàn hồn.

Cậu nhanh chân chạy vào trong miếu, hỏi, “Có chuyện gì xảy ra thế?”

Mấy vị bá tánh đến thấp nhang chỉ vào một phiến đá vuông không lồ, nói, “Vừa nãy có vị khách hành hương ở đây, cái vị thư sinh nho nhã trùm khăn che kín qua mũi ấy, anh ta bước đến chỗ này thì thành linh biến mất.”

“Tôi thấy hình như phiến đá trắng này có lung lay một chút, nhưng nó chóng vánh quá nên tôi cũng không rõ có phải mình bị hoa mắt rồi không.”

“Hình như tôi cũng nhìn thấy.”

“Phiến đá đang yên đang lành sao lại lung lay?”

“Giống... giống như một cái cửa ngậm xoay mở ra vậy.”

“Nền nhà không phải rỗng bên dưới chứ hả?”

Ai nấy đều thất kinh hồn vía, hoảng sợ mà tập trung lại gõ thử lên phiến đá vuông kia nhưng không tìm được một chút dấu vết nào cho thấy nó từng dịch chuyển.

***

Trong khi những vị khách hành hương trong miếu ngợ ngác nhìn nhau, Tiêu Phục Huyền đã theo gót Y Ngô Sinh, đáp trên nền đất bên dưới căn miếu.

Khi chân y chạm đến mặt đất, cảm giác kỳ quái trong lòng lại dợn lên mạnh mẽ hơn.

Và khi y vững chân và ngược mắt trông lên một pho tượng thần khổng lồ, nét mặt y dần sa sầm lạnh lẽo.

Bức tượng thần này đeo một nhân vật anh tuấn với dung mạo điển trai, dáng người thon cao, một tay cầm cờ một tay nâng nhánh cây xanh tốt, trên ngọn nhánh cây ấy trở một đoá hoa mỹ lệ, vừa khéo che đi một bên mắt tượng thần.

Đây tất nhiên là Vân Hải.

Căn phòng tròn bên dưới nền đất nơi này giống hệt khu mộ địa ở thung lũng Đại Bi họ từng ghé qua, từ lối vào cho đến khung cảnh bên trong đều giống thế.

Bởi vậy mà có một giây lát, Tiêu Phục Huyền ngợ rằng nếu tiếp tục men theo con đường dài uốn lượn phía trước mặt và đi đến cùng tận, không biết chừng còn có thể thấy Vân Hải đang bị trấn áp nơi ấy.

Nhưng ban nãy chính người hỗ trợ dâng hương đã nói rõ Vân Hải vẫn đang sống trong dòng thời gian rối loạn này, không chỉ thế, hắn còn phụ trách trông coi thung lũng Đại Bi.

Hắn không bị đoạ xuống nhân gian, không trở thành tà ma, không bị người quên lãng, lẽ đương nhiên cũng không cần một ai xây dựng một khu mộ thần dưới lòng đất thay mình.

Vậy tại sao những thứ này lại tồn tại bên dưới sàn toà miếu kia?

Lời tác giả:

Ngủ ngon ~

Cá:

Vào năm Lạc Hoa Đài nổi lửa, nhân gian đổi niên hiệu Thanh Hà, niên hiệu này kéo dài 275 năm. Sau đó Ô Hành Tuyết rơi vào Thương Lang Bắc Vực, nhân gian lại đổi niên hiệu Thiên Thù, từ đó đến nay là 25 năm.

Tức là từ năm Lạc Hoa Đài cháy đến hiện tại là tròn 300 năm rồi đó.

Tui nghĩ là tui đoán ra một số chuyện rồi (๐~~~~๐)

Chương 72: Hoạt trận

Tiêu Phục Huyền càng cảm thấy kỳ quái hơn.

Y quét mắt một vòng căn phòng tròn mà không thấy bóng dáng Y Ngô Sinh đâu, song trên mặt đất vẫn còn lưu dấu vết —

Y Ngô Sinh rơi từ nắp cửa bẫy bằng đá trên mặt đất xuống, sau đó dường như bị thứ gì lôi vào sâu trong hầm mộ.

Tiêu Phục Huyền không nấn ná bên ngoài nữa mà nhanh chóng dẫn sâu vào trong.

Con đường này y từng đi qua một lần nên giờ rất quen lối. Thậm chí y hãy còn nhớ rõ từng nơi đặt tượng đấng nam đấng nữ, mỗi lần bước đến vị trí một pho tượng, y đều dừng bước, vung kiếm phá tường để kiểm tra bên trong.

Càng nhìn, nét mặt y càng trầm hẳn đi, vì bên trong mỗi nơi ấy, y đều tìm thấy một pho tượng đấng nam hoặc đấng nữ. Điểm khác biệt duy nhất là thung lũng Đại Bi này không có những bá tánh vô tội bị “triệu hoán”, bởi thế bên trong những pho tượng đấng nam đấng nữ này đều sạch tươm, không có những thi thể méo mó, không có vết cào loạn, và cũng không có những vết máu khô.

Suốt dọc đường vào trong có vừa đủ ba mươi ba bức tượng đấng nam đấng nữ, không hơn không kém.

Hết thảy nơi đây hết như một khung cảnh được phục dựng, nhưng có điểm gì đó cực kỳ bất nhất khó diễn tả.

Càng vào sâu bên trong đường hầm mộ, cảm giác bất nhất này càng trở nên nặng nề hơn.

Tiêu Phục Huyền phi thân đến cuối lăng mộ, bước vào gian phòng vòm tròn không lồ.

Không ngoài dự kiến, gian phòng vòm tròn này chất đầy những tượng thần to lớn, không khác gì cánh rừng đá tảng cheo leo hiểm trở.

Người bình thường muốn thấy rõ gương mặt những thần tượng nơi đây đều phải ngưỡng đầu thật cao. Nó dấy lên trong lòng người sự bức bách nặng nề khiến người ta e sợ không dám cất cao giọng.

Dưới chân những pho tượng thần không lồ bằng đá đặt san sát nhau này cũng có bệ thờ, trên mặt sau của bệ thờ vẫn khắc chữ, ắt hẳn là danh hào của vị thần đó.

Trên mặt bệ thờ phủ đầy tro bụi.

Tiêu Phục Huyền ngẩng đầu xồm nứa thân, duỗi tay lau lớp tro bụi che kín bệ thờ, để lộ những dòng chữ khắc rõ —

Mộng Cô, chương quản Kinh Quan.

Hoặc Ca, chương quản Huyết Trì.

Tang Phụng, chương quản núi Bất Động.

...

Đến cả những tượng thần nơi đây cũng giống như đúc.

Tiêu Phục Huyền gần như còn cảm nhận được trận cục lưu động âm ỉ bên dưới chân mình.

Ở hiện thế, những tượng thần bên dưới thung lũng Đại Bi này được sắp xếp thành một trận cục không lồ, trận cục ấy được dùng để trấn áp Vân Hải, khiến hắn vĩnh viễn không thể nhìn thấy ánh sáng mặt trời.

Mà tại đây trong dòng thời gian rối loạn của mấy trăm năm về trước, Vân Hãi hã còn đang sống, không ai cần bị trấn áp cả, vậy trận cục này được thiết lập ra để làm gì?!

Tiêu Phục Huyền trầm mặc không lên tiếng, chỉ lẳng lẳng rảo một vòng xem kỹ một lần những pho tượng đá khổng lồ kia, bỗng phát hiện một vấn đề

Cuối cùng, y đã hiểu rõ nguyên cớ cho cảm giác bất nhất nơi đây —

Bởi vì lẳng mộ thần dưới đáy thung lũng Đại Bi này không phải được phục dựng từ hiện thế, mà được xây nghịch lại hoàn toàn!

Thứ tự những pho tượng họ nhìn thấy dưới thung lũng Đại Bi ở hiện thế lúc trước lần lượt là Tang Phụng đứng đầu tiên, Mộng Cô đứng cuối cùng, và Hoặ Ca đứng ở giữa phía bên tay trái. Vì vậy trên đường đi, người đầu tiên họ nhìn thấy là Tang Phụng, tiếp nữa là Hoặ Ca, và cuối cùng mới là Mộng Cô.

Còn ở nơi này, Mộng Cô đứng ở vị trí đầu tiên, Tang Phụng ở vị trí cuối cùng, Hoặ Ca vẫn đứng vị trí giữa, thế nhưng lại nghiêng bên tay phải! Dẫn đến việc y đi qua thấy bức tượng Mộng Cô trước, tiếp đến là Hoặ Ca và tượng cuối cùng mới là Tang Phụng.

Vừa nhận ra điểm này, Tiêu Phục Huyền tức thì ngẩng lại bức tượng Vân Hãi mình trông thấy ở bên ngoài hầm mộ thì phát giác nó cũng không đúng...

Đúng là Vân Hãi vẫn một tay phất cờ trắng, một tay cầm nhánh hoa, thế nhưng tay phía nào đã bị đổi ngược.

Toàn bộ ngôi mộ này không được phục dựng nguyên mẫu mà là hình ảnh phản chiếu.

Ngay trong các thuật pháp ở dân gian, gương là vật phẩm thường được sử dụng nhất, nó đại diện cho việc phản chiếu, tráo giả thành thật...

Và lật ngược.

Tiêu Phục Huyền nhú chặt mày.

Nếu theo hướng tráo giả thành thật — nơi đây chính là giả, hiện thế là thật. Nơi này được bài trí hoàn toàn giống với hiện thế, quả thật có thể đánh tráo thật giả.

Còn nếu theo hướng phản chiếu — những bài trí ở nơi đây cho thấy có người mang ý đồ chiếu thứ gì đó ở nơi này đến hiện thế.

Cuối cùng, nếu theo hướng lật ngược — cự trận bằng tượng thần ở hiện thế kiến hiệu trấn áp, khiến người bị trấn không bao giờ nhìn thấy được ánh mặt trời. Vậy nếu lật ngược lại chẳng phải thành...

Một trận cục có tác dụng sinh sôi sự sống không ngừng nghỉ, là *khô mộc phản xuân*?!

Tiêu Phục Huyền lập tức biến sắc!

Y đặt bàn tay mình trên chuôi kiếm, phần bao kiếm phía dưới mũi kiếm đập mạnh xuống nền đất, dấy theo khí kinh ngàn ngạt tuôn trào.

Ánh vàng dội tung khắp không trung, nổ vang một tiếng âm trời! Trận cục âm ỉ dưới chân đột nhiên hiện rõ, những đường dài loá lên ánh huỳnh quang như dòng nước đang lưu chuyển dọc ngang, dệt nên tấm lưới khổng lồ lan rộng đến những pho tượng khổng lồ cuối cùng.

Nhìn hướng lưu chuyển của ánh huỳnh quang, có thể xác nhận nó đang vận động theo chi ầu đảo nghịch!

Ngay thời khắc trận cục bị cưỡng chế khởi động, cu ồng phong thành linh nổi lên giữa phòng vòm tròn, cơn gió kia lùa ào ạt qua những pho tượng thần, chẳng mấy chốc đã cuộn thành một cơn lốc xoáy hình r ồng.

Cơn lốc xoáy hung mãnh đổ d ần về một phía theo hướng vận hành của cự trận.

Nếu ở hiện thế, điểm cuối của nó chính là huyết mộ chôn cất Vân Hải.

Tiêu Phục Huyền không chần chừ một khắc nào, ngay lập tức đạp gió đuổi theo, chỉ một bước đã phóng trăm trượng. Trong nháy mắt, y đã vững vàng đáp xuống điểm đó chẳng khác gì thanh kiếm sắc bén cắm phập trên nền đất.

Ngay khi đáp xuống mặt đất, y nghe được tiếng r3n rĩ vọng lên từ giữa cơn lốc gió, đồng thời thấp thoáng trông thấy một bóng người ôm ồm gầy gò.

Y đâm kiếm xuống đất một lần nữa, ngăn cản triệt để cơn lốc xoáy cuộn như rồng.

Ngay khi vùng trời tạnh gió, bóng người kia cũng hiện ra. Đây chính là Y Ngô Sinh bị rơi xuống ban nãy.

***

Từ khi bước chân vào miếu thờ trong thung lũng Đại Bi này, Y Ngô Sinh đã cảm thấy không ổn.

Hắn tự biết bản thân chỉ là nỗ mạnh đã hết đà, phần tàn hồn trong cơ thể mong manh hơn bao giờ hết, tựa như ánh đèn dầu cạn kiệt đang đà tắt ngúm, giờ chỉ còn một tia lửa lập loè.

Tuy vậy, nhờ ơn Thiên Túc mà cảm giác kiệt quệ đến lụi tàn ấy diễn ra rất êm đềm, êm đềm đến mức hắn còn ngờ rằng mình sẽ không mấy may cảm nhận được đau đớn tại thời điểm tàn hồn hoàn toàn tiêu tan.

Thế mà sau khi đặt chân vào miếu thờ, phần tàn hồn sót lại mong manh bất chợt nôn nao không ngơi nghỉ. Khoảnh khắc đó, hắn đã tin chắc rằng có vấn đề kỳ lạ bên trong ngôi miếu này.

Thành thử, hắn không dâng hương mà men dọc theo bàn thờ bước ra phía sau, để rồi quả nhiên hắn trượt vào phiến đá dùng làm cánh cửa ngầm và rơi vào lòng đất.

Vừa xuống bên dưới lòng đất, phần tàn hồn kia bất chợt run lên bần bật. Có thể thấy rõ thứ kỳ quái kia quả thật bắt nguồn từ dưới lòng đất này.

Cảm giác tàn hồn run rẩy khó chịu khôn cùng, bức bối đến độ hấn không mở nổi mắt mình. Trong trạng thái mơ hồ đến gần mất đi ý thức, Y Ngô Sinh đã loạng choạng bước tiếp theo trực giác để đến điểm cuối cùng của hần mộ.

Nơi hấn dừng chân chính là địa điểm sâu thẳm nhất của sự kỳ quái đó.

Hễ đứng ở nơi đây, hấn có thể ngay lập tức cảm giác được tàn hồn trong cơ thể run đến độ tưởng như tan biến hoàn toàn.

Cảm giác ấy mâu thuẫn tốt độ — bởi sự nôn nao run rẩy không ngừng của tàn hồn, hấn cảm thấy mình không cách nào trụ nổi và sẽ ngã ngay xuống đất, rồi không làm sao vực dậy được nữa. Song ngược lại, hấn cũng cảm nhận được một sức sống lạ thường.

Giống như... giống như khi ánh nến vụt tắt thì bỗng dưng ai đó cạnh bên thổi gió, ép ngọn lửa bập bùng mà không tắt.

Hấn còn không thể nhìn thấy gương mặt của mình. Phải mà trông thấy, có lẽ hấn sẽ nhận ra vào thời điểm ấy, vì lý do nào đó mà gương mặt ngả xám tro của mình hừng chút hừng hào.

Thế rồi, cơn run rẩy của tàn hồn thốt nhiên bị phá tan bởi một luồng kiếm khí mang theo cuồng phong dạt tới. Theo tiềm thức, Y Ngô Sinh nhấc tay áo che mặt lại, chống mạnh hai chân xuống đất hòng giữ vững thăng bằng cho cơ thể.

Đến khi cơn lốc kia bất chợt lặng hẳn xuống, hấn thả ống tay áo ra, choàng tỉnh hồn ngược mắt lên thì thấy một bóng người thân khoác áo đen, đầu đeo đầu lạp.

Giữa cơn mù mịt, Y Ngô Sinh chợt giật mình thảng thốt, trong mắt lộ chút kinh ngạc.

Mãi lâu sau, nét kinh ngạc kia mới biến mất, nhường chỗ cho ý cười, hắn lắc đầu nói, “Chẳng trách...”

Y Ngô Sinh dõi mắt về chiếc đấu lập đội thấp che khuất mặt cùng vóc người đã hoàn toàn thay đổi của người kia, đoạn thở dài khe khẽ. “Tôi cứ tưởng là ai, thì ra là thế...”

Ở trước lối vào thung lũng Đại Bi, lần đầu tiên chạm mắt với người này, hắn đã có linh cảm rằng đối phương chắc chắn không phải người thường. Chẳng qua thế gian có quá nhiều người tu hành, còn bản thân hắn mang tâm sự nặng trĩu nên cũng chẳng để tâm nhiều đến chuyện ấy.

Giờ ngẫm lại mới thấy, quả thật chẳng trách.

Chẳng trách người nọ không giống khách hành hương mà sao lại muốn đến ngôi miếu này, ắt là theo dấu hắn đến đây.

Y Ngô Sinh nho nhã chấp tay hành lễ, thưa, “Thiên Túc.”

Thực chất, hắn muốn nói “đã làm phiền Thiên Túc nhọc lòng chuyến này rồi”. Nhưng cả chuyến đi này đều khởi nguồn từ chính hắn mà ra, giờ nói câu “nhọc lòng” sao chùng vô tâm quá.

Thực chất, hắn còn muốn thốt lên lời “thật hổ thẹn”, ấy thế nhưng giờ đây hắn đang ở trong thung lũng Đại Bi, đã thế còn bước vào nơi sâu thẳm nhất hần mộ, ngay bên cạnh nơi chôn cất Vân Hải. Đã lâm vào tình huống này thì hai chữ “hổ thẹn” kia cũng không cách nào ra khỏi miệng được.

Huống hồ, giờ hắn cũng không lo xa được đến vậy, vì phần tàn hồn mới vừa yên ổn chưa được bao lâu đã nôn nao lần nữa.

Loáng cái, Y Ngô Sinh đứng còn không muốn vững.

Nhưng dù gì hắn cũng từng là người dùng kiếm, và cũng không muốn tỏ ra quá yếu ớt. Thế nên hắn nhéo ngón tay để giúp bản thân tỉnh táo lại, đoạn nói, “Thưa Thiên Túc, nơi này thực sự kỳ quái, ắt hẳn là có trận. Nó ở...”

Vừa nói, hắn vừa mượn lời để quỳ nửa người trên mặt đất, vươn tay chỉ xuống đất đá bên dưới và nói, “Nó ở... ngay đây.”

Nói xong, hắn không rút tay về mà chống thẳng xuống đất.

Vì nếu rút tay lại, hắn sẽ lập tức ngã ngửa ra phía sau.

Hắn cười khở trong lòng, thầm nghĩ: Sao mà khốn đốn đến nhược này, thật mất mặt nhà họ Hoa.

Không ngờ ngay khi chạm tay vào nền đất, phần tàn hồn hắn bất chợt dâng trào nhịp sống. Dường như có một sự sống mỏng manh đang mạnh mẽ tràn qua bàn tay đang cuộn vào trong cơ thể hắn.

Giữa lúc mê man, Y Ngô Sinh chớp nhẹ mắt, ngón tay cong lại bám chặt vào nền đất.

Hắn nhú chặt mày, nghe thấy giọng Thiên Túc trả lời.

Thiên Túc nói, “Đúng là có trận.”

Một linh cảm nhen lên trong lòng Y Ngô Sinh. “Trận này... để làm gì thế?”

Phải, trận này dùng để làm gì?

Thật ra họ đã tìm được đáp án cụ thể trong lòng, giờ chỉ đang thiếu một ít chứng cứ sau cùng mà thôi.

Bấy giờ, trong mắt Y Ngô Sinh đã mù mờ đen kịt, ngón tay hắn run rẩy nhưng vẫn gắng gượng để giữ vững cơ thể. Hắn dồn hết sức lực đâm thẳng nắm tay vào nền đất.

Cú đâm này khiến Tiêu Phục Huyền cũng bất ngờ.

Sau một chớp mắt ngỡ ngàng, y thấy nền đất bất chợt trỗi lên và tràn sang hai bên, để lộ một huyệt mộ sâu hút.

Trong dòng thời gian rối loạn này, Vân Hãi vẫn còn sống, dĩ nhiên việc bên trong không có người là đi đâu có thể dự kiến. Có đi đâu huyết mộ này cũng không rỗng mà đang vun trồng rất nhiều cành dây leo xanh tốt.

Những cành dây leo kia mọc chẳng chịt dọc ngang, nhưng dưới sự nuôi dưỡng của trận cục mà căng tràn sức sống, trở nụ đơm hoa.

Song bên dưới rễ những cành dây leo đó bốc lên mùi máu tanh và một mùi hương gì đó tản ra thoang thoang. Ngay khi lọt vào khứu giác, Tiêu Phục Huyền tức thì hiểu rõ đây là thứ gì...

Có người đã dùng chính linh, xương, máu, thịt bản thân để làm cục, dùng sinh mệnh dài lâu của mình để nuôi dưỡng trận này.

Nếu đơn giản nhìn vào trận, chỉ thấy cành và hoa thì có lẽ không thể nhận ra mục đích của nó. Trông chỉ như người bày trận đã dành biết bao nỗ lực và công sức để nuôi trồng mấy nhánh cây dây leo mà thôi.

Tuy vậy, nhóm Tiêu Phục Huyền thì khác, bởi họ đã từng bước vào thung lũng Đại Bi ở hiện thế, từng nhìn thấy Vân Hãi bị chôn dưới huyết mộ, và cũng từng trông rõ những sợi dây leo mọc ra từ lồng ngực rỗng không của Vân Hãi.

Khi đó, Tiêu Phục Huyền và những người kia đã đoán chừng rằng dây leo cộng sinh cùng Vân Hãi. Hễ dây leo chưa chết thì Vân Hãi vẫn sống. Ngặt nỗi họ không tìm được nguồn gốc xuất xứ của dây leo nên không cách nào tìm hiểu xem thứ gì mới thật sự cộng sinh với Vân Hãi.

Cho đến tận ngày hôm nay, đến tận giờ phút này, cuối cùng họ cũng tỏ tường —

Hoá ra, nơi mà sợi dây leo này bén rễ không phải lồng ngực Vân Hãi, mà là nơi đây. Trận cục này cung cấp dinh dưỡng nuôi sống rễ cây kia.

Thế thì, khu huyệt mộ bên trong lòng đất như tấm gương phản chiếu này có tác dụng gì, chẳng quá rõ ràng rồi sao.

Trước đây, họ mãi không rõ rốt cuộc Hoa Tín đã làm cách nào để giúp Vân Hãi tiếp tục sống cuộc đời dài lâu trên nhân thế.

Mà giờ đây, mọi thứ minh bạch trước mắt.

Đó là dùng mệnh nuôi mệnh.

✽

Lời tác giả:

Đợi lâu rồi ~ ngủ ngon

Cá:

Tui nhện hết rồi r ồi... tới đây mà còn chưa ship Hoa Vân nữa thì tui có lỗi với bản thân quá. Dù tui đã lầm nhắm ngay từ đầu là không được ship cp phụ, cp phụ là sai lầm, cp phụ đây redflag, đừng bước vô con đường này. Nhưng mà... lấy mệnh nuôi mệnh... ai chịu nổi sự hy sinh như vậy...:

((((((((((((((((((((((((

Chương 73: Hồn tan

Bất kỳ một ai từng tiếp xúc với Hoa Tín mà nhìn thấy trận cục dùng mệnh nuôi mệnh dưới mặt đất này, đều sẽ muôn phần ngạc nhiên, vì đây là hành động không phù hợp với Hoa Tín mà họ biết.

Hoa Tín, Tiên thủ đứng đầu Linh đài Thập nhị tiên, là sự tồn tại điển hình bậc nhất Tiên Đô...

Nhẹ nhàng mà không dịu dàng, trầm ẩn nhưng chẳng bi thương. Người hết như pho tượng thần trên bàn thờ với dáng vẻ điềm đạm và thân hình đoan chính, dầu mấy trăm năm cũng như một ngày, chẳng chút đổi thay.

Đã từng, hẳn nhuộm một thoáng tính người trong một khoảng thời gian ngắn ngủi có bên mình một đờ đệ ham vui cười, để rồi cái một thoáng tính người mơ hồ kia sau đã tan biến không còn gì...

Thậm chí còn chẳng phải quay vòng về khởi điểm, mà gần như còn nghiêm trọng hơn xưa.

Từng có người đã lén buông lời đánh giá rằng Hoa Tín ấy giống hệt một bức tượng thần di động, không hề mảy may hiển hiện tính người.

Nên nào có ai ngờ một người như vậy có thể bỏ ngần ấy công sức chỉ để níu kéo một người đã chết trở về Đây không nên là việc mà Tiên thủ Linh đài có thể làm ra, nói cho trót thì nó còn có hơi hướm quỷ tà.

Bởi hẳn biết rõ bản thân không nên làm vậy, nên đã lén lút tiến hành trong âm thầm, giấu trận cục dùng mệnh nuôi mệnh này bên ngoài nhân gian, đặt trong dòng thời gian rối loạn này.

Hắn đã dùng linh, xương, máu, thịt để vun bồi những cành dây leo nơi này, rồi dùng mối quan hệ cộng sinh tương hỗ để gián tiếp nuôi ngược lại Vân Hải đã mất mạng dưới kiếm hắn trong hiện thế.

Thoạt nhìn, đây là hành động cực kỳ cẩn trọng, khó lòng bị phát hiện mà cũng không dễ dàng bị người ngăn trở. Nhưng một khi xét kỹ sẽ thấy có rất nhiều sơ hở —

Thứ nhất, làm cách nào để hắn đảm bảo không ai có thể xâm nhập vào khu mộ dưới lòng đất? Rồi làm sao để đảm bảo Vân Hải sẽ không gặp những sự cố ngoài ý muốn?

Thứ hai, nơi đây là một dòng thời gian rối loạn vốn không nên hiện hữu, tất cả những bố trí của hắn đều đặt trên mây mỏng, hệ dòng thời gian này bị chặt đứt thì trận cục cũng không tồn tại nữa, những cành dây leo cộng sinh kia không còn nguồn dinh dưỡng thì không cách nào sống nổi, kéo theo Vân Hải ở hiện thế cũng héo mòn mà chết.

Chỉ cần một trong hai điều trên xảy ra sẽ khiến mọi nỗ lực của Hoa Tín trở thành dã tràng xe cát.

Xét ra những bất cập này rất dễ thấy, làm sao hắn có thể để những sơ hở này tồn tại mà không chuẩn bị chiêu dự phòng gì?

Chắc chắn là không...

Tiêu Phục Huyền nhìn những cành hoa trong hố, nét mặt dần sa sầm xuống.

Lúc đầu, y và Ô Hành Tuyết còn đinh ninh rằng nhà họ Phong đã tạo nên dòng thời gian rối loạn này, nguyên do là gia chủ nhà họ Phong muốn tìm cách cho con trai con gái mình sống lại, nhờ một lời chỉ dẫn trong chiêm bao mà tìm đến sức mạnh thần mộc để lập ra dòng rẽ này. Tất cả nhân quả đều khởi nguồn từ nhà họ Phong.

Mà xét tình hình trước mắt, e rằng sự thật không phải như thế...

Bằng không, giữa muôn vàn những dòng rối loạn trên thế gian, có gì Hoa Tín chọn trúng dòng thời gian của nhà họ Phong này để giấu trận cục bên trong. Rồi lại vì có gì mà dòng thời gian này bị bỏ sót suốt hàng mấy trăm năm không gián đoạn.

Từ góc độ này, có thể thấy rõ người đã chỉ dẫn cho gia chủ nhà họ Phong trong chiêm bao là vị nào.

Nhà họ Phong chỉ là lớp vỏ bọc nguy trang để dẫn đi sự chú ý, còn Hoa Tín mới đích thị là người muốn lập ra dòng rẽ này.

Nếu Hoa Tín đã chỉ nhà họ Phong cách tạo nên dòng thời gian này, đừng thời không muốn nó bị phát hiện bởi những người có khả năng cản trở nó như Thiên Túc hoặc Linh Vương không thuộc về Linh đài, thì chắc chắn hẳn sẽ đặt ở đây một số thứ để xuất chiêu khi dòng thời gian này bị xâm nhập.

Ví như, khi Ô Hành Tuyết và Tiêu Phục Huyền muốn truy tra manh mối từ nhà họ Phong thì nó cuốn họ ra ngoài ngay lập tức.

Thậm chí... có thể sắp xếp thứ gì đó theo bọn họ ra ngoài.

Tiêu Phục Huyền nhớ đến Tước Bất Lạc của Ô Hành Tuyết.

Ngay lúc này, trong sân Tước Bất Lạc có một “Phương Trữ” đã nổi bước họ trở về.

***

Hết thấy những suy đoán rối ren đầu lướt qua đầu y chỉ trong chớp mắt.

Trong chớp mắt Tiêu Phục Huyền lâm vào trầm tư đó, những cành dây leo dưới huyệt mộ chợt chấn động — tựa như sâu rắn ngủ đông bỗng nghe tiếng sấm báo hiệu xuân về, thời điểm huyệt mộ bị quật lên là lúc chúng sinh sôi nảy nở, những búp hoa khép kín bất ngờ bung nở sắc đỏ thắm, màu đỏ như máu thật diễm lệ mà cũng thật quái yêu.

Dân gian tương truyền rằng, không được cho vật nuôi trong gia đình nếm máu, bởi một khi chúng nếm qua rồi sẽ theo thói quen ăn hoang uống dã, không thể trở lại như cũ được nữa.

Những cành dây leo nơi đây cũng tương tự thế, chúng nó được nuôi dưỡng từ linh, thịt, máu, xương, giờ đã đậm tính “hoang dã”, hễ chúng phát hiện người sống bên trong trận, người được mùi linh, thịt, máu, xương tươi sống thì càng muốn hấp thu nhiều hơn.

Khi những cành dây leo kia bung nở, toàn bộ trận cục cũng theo đó mà chấn động liên hồi.

Lực hút khổng lồ đột ngột trỗi lên từ dưới nền đất, mạnh đến mức ngay cả Tiêu Phục Huyền cũng cảm thấy linh phách mình rung động dữ dội, hướng hồ bên cạnh là một Y Ngô Sinh chỉ còn chút tàn hồn thôi thóp?!

Y Ngô Sinh đang quỳ nửa người trên mặt đất cũng run rẩy không thôi, hẳn không kháng nổi lực hút của trận cục, đến quỳ cũng không vững.

Chỉ nghe một tiếng *xoac* nhỏ vang lên.

Tiêu Phục Huyền thành linh ngược mắt!

Thì thấy một vết rách trên tấm vải đen phong ấn mũi miệng Y Ngô Sinh, chỉ thêm một khắc nữa thôi là phong ấn ấy sẽ bị xé toạc hoàn toàn. Một khi phong ấn vỡ rồi, phần tàn hồn sẽ lập tức bị hút vào trận cục hoặc sẽ tan biến ngay giữa thinh không, tóm lại... không cách nào cứu vãn được nữa.

Tiêu Phục Huyền ra tay ngay lập tức, vạch thủ quyết đẩy sang hướng hẳn hòng ổn định lại phong ấn đen kia.

Ngờ đâu, ngay trước khoảnh khắc ánh vàng nhàn nhạt chạm đến tấm vải phong ấn, Y Ngô Sinh khẽ khàng nghiêng đầu né sang bên.

Tiêu Phục Huyền tính lập một thủ quyết mới, nhưng đã không còn kịp nữa.

Tấm vải đen phong ấn vỡ tan thành mảnh vụn dưới sức mạnh khổng lồ của cuồng phong bên trong trận cục, để lộ gương mặt bị che kín đã lâu của Y Ngô Sinh, nét mặt hắn thật ôn hoà điềm tĩnh. Cũng chứng tỏ rằng hành động nghiêng đầu sang bên vừa nãy là chủ ý của chính hắn.

Hành động này quá đổi bất ngờ, đến Tiêu Phục Huyền cũng sửng cả người.
“Ông...”

“Tiên sinh, không phải ông đến thung lũng Đại Bi vì có ước nguyện sao?”

Tàn hồn Y Ngô Sinh rung động không thôi, hai bên tai lùng bùng liên hồi những hắn vẫn loáng thoáng nghe được câu hỏi ấy.

Đúng vậy...

Khi đến thung lũng Đại Bi, hắn quả thật có ước nguyện. Khốn rằng, hắn vẫn chưa từng suy xét kỹ lưỡng xem thật ra đi đâu mà mình hằng ước nguyện là chi.

Liệu có phải là quyền luyện nhân gian, còn mang nỗi tiếc chưa nguôi nên muốn tìm về căn nguyên mối hoạ để làm đi đâu gì đó giúp bản thân kéo dài sự sống?

Rồi khi dấn bước vào miếu thờ, khi trượt chân rơi vào lòng đất, khi vô thức bước sâu vào huyết mộ, Y Ngô Sinh vẫn ngỡ rằng ước nguyện mình chính là như vậy.

Tu vi hắn khá cao nhưng chưa đến bậc thành tiên mà vẫn chỉ trong giới hạn người phàm. Sự cái chết âu cũng là lẽ thường ở đời.

Hắn những tưởng mình sẽ muốn làm gì đó dưới tác động của sự quyền luyện và nỗi sợ hãi ấy.

Song khi hắn xới tung mặt đất, mơ hồ trông thấy những cành dây leo bén nhọn bên dưới huyết mộ và ngửi được mùi máu nồng nặc trong hương vị cát bụi của những nhánh dây kia, lòng hắn chợt tĩnh lặng.

Khoảnh khắc, một màu đen thẳm nhấn chìm tầm mắt, tàn hồn trong miệng lay lắt run run như nền phôi trước gió, hắn đã không còn sức lực ngẫm tính gì nữa. Nhưng dẫu sao, hắn cũng xuất thân từ tiên môn, cũng đã kinh qua nhiều loại trận cục, nói cho cùng cũng có thể đoán được đôi đi đầu.

Cự trận được thiết lập bởi trăm phương ngàn kế dưới chân hắn nhằm để cứu sống một ai đó.

Một chữ “sống” sao quá mê hoặc nhân tâm.

Vốn tưởng mình sẽ vì thế mà phấn khởi hoặc được an ủi cõi lòng — nhìn mà xem, nói cho cùng chuyện tôi làm cũng có đáng trách lắm đâu, dù gì tự cố chí kim, tôi không phải người đầu tiên, cũng chẳng phải người cuối cùng khát vọng điều đó.

Song thật diệu kỳ, khoảnh khắc ấy, hắn cảm thấy rất bình tĩnh.

Mang một thân tử khí ngàn ngạt, quỳ nửa người trong những cành dây leo sinh sôi tươi tốt, ngập tràn năng lượng —

Mà hắn chẳng muốn làm gì.

Tựa như... hắn vẫn chưa từng muốn làm gì.

Đi đầu hắn ước nguyện không phải thay đổi mệnh trời, không phải để mình được sống lâu hơn chút đỉnh, dẫu hắn quả thật lưu luyện thế gian này lắm lắm.

Chẳng qua, ước nguyện của hắn chính là thời khắc này, muốn đến nơi đây, muốn bước vào thung lũng Đại Bi, đi sâu vào miếu thần nơi đáng lẽ mai táng Vân Hải, đứng ở ngay yếu điểm có thể chuyển đổi mệnh trời và mang về cho mình một đáp án.

Hắn nói với bản thân: Đến đây là đủ rồi, Y Ngô Sinh.

Cha mẹ đã sớm quy tiên từng kể lại rằng, hắn ra đời chưa đến nửa tháng đã biết cầm nắm đồ vật, món đồ đầu tiên là một thanh kiếm gỗ. Khi

đó, ai cũng tưởng rằng sau này hắn sẽ nhập đạo bằng kiếm, dụng kiếm thành danh, oai phong lẫm liệt.

Năm lên bốn, hắn theo cha mẹ mình về một miền quê, chứng kiến lưu dân lầm than trong những đèo miếu trên núi, tiếng rên họ ai oán khôn nguôi. Một người mặt thường phục đi ngang qua nghe thấy, bèn gõ nhẹ giữa trán những lưu dân nọ, đoạn vo thuốc đan cho họ uống. Sau đó, những tiếng thê thiết kia đã lặng xuống.

Hắn hỏi cha mẹ mình người ấy là ai, cha mẹ đáp rằng, “Có lẽ là một y sĩ lãng du ở Mộng Đô.”

Từ lúc ấy, hắn đã một lòng khao khát trở thành người có thể giúp người khác nguôi đi nước mắt.

Mười bốn tuổi, hắn gia nhập môn phái nhà họ Hoa, ngày ấy hắn đeo bên mình túi thuốc, trong túi có đủ các loại đan dược để phòng ngừa tất cả mọi tình huống. Từ ngày bước chân vào nhà họ Hoa đến ngày trở thành trưởng lão tứ đường cũng đã hơn một trăm năm, mà túi thuốc ấy chưa từng rời khỏi người, và cũng chưa một ngày nào sạch trơn.

Hắn đã đi rất nhiều nơi, nghe được rất nhiều lời bí ẩn thống thiết. Hắn đã cứu rất nhiều người.

Vào lúc này, hai viên thuốc cuối cùng đã được trao cho bá tánh trước lối vào thung lũng Đại Bi.

Túi thuốc đã cạn sạch, hắn đã nỗ lực hết sức, giờ chỉ vồn vẹn một mình.

Thuở thiếu niên, hắn vẫn thường giao du phổ phùng với Hoa Chiếu Đình và Hoa Chiếu Đài, nghe rất nhiều giai thoại về “khởi tử hồi sinh”, “làm lại từ đầu”, và họ luôn ngậm kết luận nghiêm túc rằng: Trái ngược với luân lý đất trời và con người nên không được làm.

Năm đó, Hoa Chiếu Đình thở dài trách vui rằng trông hắn như một ông cụ non vậy, Hoa Chiếu Đài còn muốn trêu chọc hắn mà bảo, “Tiểu cố hủ à đừng nên khẳng định chắc nịch như vậy, giờ huynh còn sống vui sống khoẻ

nên dĩ nhiên sẽ nói là không được làm r ỡ, còn khi rơi vào hoàn cảnh ấy thì khó nói nha.”

Đùa trêu r ỡ, nàng tự thấy hơi xui xẻo, bèn bổ sung, “Úi, trộm vía.”

Mãi đến phút giây này, hấn mới có thể đáp lời cô nương trẻ lúc xưa, muộn màng trăm năm.

Chiếu Đài vợ ơi...

Anh gặp phải điều mà đôi mình thường đàm đạo, vẫn vững sơ tâm.

***

Tàn hồn còn sót lại chẳng nhiều nhận, dưới cơn chấn động ấy đã vỡ vụn hoàn toàn. Ngay thời khắc vài phong ấn đen rách toạc, Y Ngô Sinh cũng không cần nín thở nữa mà thở dài một hơi đượm ý cười, tiếp đó cố gắng ngưng tụ phần khí kinh sau chót để tự ép tàn hồn của mình tan thành mây khói.

Lửa phừng lên giây lát r ỡ tức thời vụt tắt.

Ngay phút tan biến, hấn siết chặt mảnh giấy trắng Tiêu Phục Huyền đưa cho đặt gửi lời trăng trối.

Hấn nói, “Tôi nợ Thiên Túc ngài một lời tạ ơn, mong ngài gửi giúp tôi lời chào đến người kia nữa.”

“Tương lai nếu có duyên được gặp lại, ắt sẽ là một chuyến trăm năm...”

Dù có gặp được, hấn cũng chẳng cách nào nhận ra, có lẽ chỉ hô to về phía họ, “Thần tiên kìa.”

Thế cũng tốt r ỡ.

Rất lâu về trước, Hoa Chiếu Đài từng làm bộ làm tịch xem số mệnh cho hấn và nói rằng hai người họ có duyên phận đậm sâu, chỉ một đời chưa đủ mà có khi son sắt hơn ba đời. Nàng bảo rằng kiếp sau của họ sẽ thật dài

lâu, có lẽ phải hàng trăm năm, và rằng hắn sẽ bước chân vào quân ngũ, sống đời binh nghiệp.

Nghe được lời ấy, hắn ngây ngô chẳng hiểu phong tình, trả lời rằng, “Người nhà binh lắm khi đoán mệnh.”

Chiều Đài vỗ vai hắn, nói, “Em cũng đành chịu thôi, thế chúc mình gặp được quý nhân nhé.”

Hắn ngẫm nghĩ rồi tiếp lời, “Ừm, thế mình tính xem kiếp sau nữa thế nào.”

Chiều Đài nói, “Kiếp sau nữa... Ồ, nhờ phước cao nhân, trên tay mình có ấn ký.”

Nhờ phước cao nhân, nghe đâu họ trở thành thanh mai trúc mã, quen thân từ bé. Hai người sẽ bên nhau một đời, bao bọc chở che lẫn nhau, yêu làm việc thiện, hành y cứu người.

Hắn nghe vậy đáp lời, “Quyết định vậy nhé, không được nuốt lời đâu đấy.”

Từ sớm, họ đã quyết tốt mọi việc.

Giờ là lúc để tiếp bước rồi.

Hắn ra đời năm Thanh Hà thứ một trăm bảy mươi bảy, nhưng từ trăn trong quá khứ, vào năm Tuất Ninh thứ hai chín. Thật là chuyện hiếm gặp trên thế gian.

Trăm năm đời người nói ra quá dài nhưng cũng thật ngắn, hắn còn bao ước vọng chưa hoàn thành, còn nhiều tâm nguyện chưa thực hiện, ấy nhưng đời phàm nhân ai ai cũng thế, nào có ngoại lệ. Vì vậy, linh hồn hắn tan biến với nụ cười trên môi.

Trong đình có ngô đông sinh cạnh giếng, trăng sáng chiếu đài hoa chiếu bóng người.

Hắn tiếp bước đến ước hẹn cùng cố nhân.

✱

Lời tác giả:

Đợi lâu, ngủ ngon ~

Cá:

Câu chuyện của Y Ngô Sinh đã dừng lại ở đây, nhưng nếu bạn muốn tìm một cái kết HE thì có thể đọc thêm về kiếp sau của Y Ngô Sinh bằng cách rẽ sang bộ Đờng Ti ền Kham Th ế và tìm đọc câu chuyện của hai vợ chồng y sĩ Phương Thừa và Giang Th ế Tĩnh, còn “cao nhân” được Hoa Chiếu Đài nhắc đến chính là Tiết Nhân. Trích đoạn của hai vợ chồng từ khoảng chương 43 đến hết chương 73 đó o(^__^o) Mình chỉ ghi đoạn lời kết dưới đây, còn chi tiết nhớ di giá sang Kham Th ế nha.

Thế gian này có những mối liên hệ khó có thể nói ra nguyên cớ, có lúc thậm chí ngay cả khởi đầu cũng chẳng tìm được, lại có thể thâm vào ruột gan, thấu tận xương tủy, từ thiếu niên bẻ hoa tới bạch đầu giai lão, trăm năm mà không dứt, ba kiếp mà chẳng đổi.

— Đờng Ti ền Kham Th ế, chương 73 (bản edit nhà Thiếu Lâm Tự)

Như vậy đoán chừng là Thượng Tiên diễn ra trong cùng thế giới với Đờng Ti ền Kham Th ế (và có lẽ là cả Phán Quan) nhưng xảy ra trước rất lâu.

Chương 74: Tiết lễ

Ở phía tây Chiêu Dạ thành, có một căn phủ không ăn nhập gì với khung cảnh xung quanh.

Thứ nhất, căn phủ này không quá rộng, nếu so với thói khoe mẽ của chúng tà ma yêu đạo thì nó giống nơi một kẻ mới vào Chiêu Dạ thành dựng lên hơn, bởi những kẻ đó thường cho rằng đây chỉ là chốn tạm bợ chứ không phải điếm dừng chân lâu dài.

Thêm nữa, phủ trạch của tà ma thường đi kèm với hồ sâu hoặc đầm hồ, chuyên dùng để nuôi dưỡng một số thứ không cho người ngoài biết. Còn không thì cũng có một hoa viên cỡ lớn để chôn mấy thứ đồ thừa. Mà căn phủ trạch này không có gì cả, nó chỉ gồm một sân vườn nho nhỏ nằm giữa mấy gian nhà.

Thứ hai, những kẻ trong Chiêu Dạ thành thích gam màu nặng, đưa mắt nhìn tứ phương đâu đâu cũng là nâu đen nâu đỏ, mục đích ban đầu là để che vết máu, nhưng sau dần trở thành thói quen và sở thích của phần lớn tà ma. Trái lại, màu chủ đạo của căn phủ trạch này là xanh và trắng, sắc xanh màu ngọc bích, trắng cũng ngà ngà sang hõng phù dung.

Khi căn phủ trạch này xuất hiện lần đầu, những tà ma ghé ngang không hiểu nguyên do, còn lên tiếng móc mỉa, “Gì thế này, một gã thư sinh nào tìm đến đây dựng phòng sách đấy sao? Ngay trước cửa còn treo hán chữ “Lễ” cơ à.”

“Chưa chắc, có khi là một tiểu thư khuê các nào đấy ngán ngẩm cuộc sống tẻ nhạt đây rầy những lời sáo rỗng câu nệ, nên quyết sa chân vào Chiêu Dạ thành không chừng.”

“Tao thấy không phải đâu. Nhìn lầi các này với đám thú gác công chạm ngọc mà xem, còn chấi nốt chu sa ở giữa trán nữa kìa, êu vừa tởm vừa loè loẹt tởi về!”

Tà ma đó nuốt ngược xuống họng, nói, “Sao mà trông giống sự bày vẽ của lũ tiên môn thế không biết.”

“Lo xa rồi, tiên môn nào bị điên à mà tới sống ở Chiêu Dạ thành này!”

“Nhắc đến tiên môn...”

“À, không lẽ là... Phong, tân thành chủ?”

Chẳng bao lâu sau, bọn chúng phát hiện ra căn phủ trạch này quả thật là nơi ở của tân thành chủ Phong Tiết Lễ của chúng.

Tận một quãng thời gian rất dài sau đó, đám tà ma nọ cũng chẳng dám bén mảng đến mặt chính của căn phủ này vì sợ bị lôi vào tính số.

Những tà ma trong Chiêu Dạ thành luôn mang nỗi khiếp sợ nhất định với thành chủ, nhưng cách chúng sợ không đồng nhất. Khi xưa lúc Ô Hành Tuyệt còn tại vị, phạm vi mấy dặm xung quanh Tước Bất Lạc đều vắng tanh không một bóng người. Còn khi Phong Tiết Lễ làm thành chủ, chúng nó chỉ tránh nhẹ mà thôi.

Đơn giản là, trong mắt của phần đông bọn chúng, vị trí thành chủ của Phong Tiết Lễ cũng không thật sự thuyết phục, có lẽ cũng chưa chắc được yên vị.

***

Vào năm Phong Tiết Lễ đến Chiêu Dạ thành lần đầu tiên, khung cảnh ở Chiêu Dạ thành rối loạn cực kỳ — lúc ấy Tiên Độ sụp đổ chưa tròn một tháng, kéo theo tiên khí dày đặc từ trời cao dội thẳng xuống nhân gian. Chẳng rõ xui rủi kiểu gì mà Chiêu Dạ thành nơi tà ma tụ tập lại trở thành một cái bia sống để toà bộ tiên khí ồạt tràn thẳng về phía này.

Những tà ma nọ thừa sức đương đầu với nhóm tiên môn, thậm chí một số kẻ lợi hại còn không ngần vài tiểu tiên đơn độc, khi giao đấu chúng sẽ không rơi xuống thế hạ phong. Nhưng một khi toàn bộ tiên khí đều lùa tới như vũ bão thì chúng cũng không cách nào gánh chịu nổi.

Bởi thế, đám tà ma trong Chiếu Dạ thành đã chịu khổn quẫn một thời gian khá dài, thiếu chút cho rằng mình sẽ hồn phi phách tán, chết sạch không chừa một ai. May mà sau đó có một bước ngoặt đã cứu vớt sinh mạng chúng.

Thế nên khi đó, tà ma trong Chiếu Dạ thành hoặc phải bế quan lù lù dưới lòng đất không ra ngoài, hoặc đã bị tổn hao nguyên khí nghiêm trọng nên không tác quái được.

Phong Tiết Lễ xuất hiện ngay vừa khít khi ấy, không sớm mà cũng chẳng muộn.

Nghe đâu, hấn đến Chiếu Dạ thành với hai bàn tay trắng, chỉ dắt theo một tên tùy tùng. Ban đầu, hấn còn không định xây phủ trạch mà chỉ tìm bừa một căn nhà trọ trong Chiếu Dạ thành để ở suốt một thời gian dài.

Mà quán trọ trong Chiếu Dạ thành thì có thể tốt đẹp gì? Nếu không đủ khả năng thì có khi tới xác còn không giữ được, tuyệt tích trong âm thầm.

Trước đây, khi Phong Tiết Lễ mới vào sống trong quán trọ, những tin tức về hấn nhanh chóng lan truyền khắp toàn bộ Chiếu Dạ thành...

Ai nấy đều đồn rằng kẻ đến là một tên quái dị, đáng về... có bảo là tiểu thư khuê các cũng chẳng sai, tên đó ăn mặc theo phong cách tiên môn, dáng đi tướng bộ lẫn phong thái nói chuyện đều đứng đắn hết như người tiên môn. Với cách hấn bước trên đường, có bảo là thư sinh du xuân phố phường cũng có người tin. Điểm tà khí duy nhất trên cơ thể hấn chính là hình xăm bên trái cổ kéo dài lên tận trên má.

Thức ăn, nơi ở, cò bạc và những trò tiêu khiển ở Chiếu Dạ thành không trao đổi bằng ngân lượng như nhân gian. Đối với bọn chúng, vàng bạc châu báu cũng chỉ là thứ bỏ đi, kém cõi không sao sánh bằng những vật dụng bỏ

trợ tu hành. Lúc Phong Tiết Lễ sống ở quán trọ, hắn đã thanh toán chi phí bằng các loại đá và vũ khí mang linh, mấy món đồ này đều là sở thích của những người trong tiên môn.

Nghe đâu tên tùy tùng của hắn móc linh thạch ra không ngừng nghỉ, cứ như thể cái túi gấm kia là túi không đáy. Thứ này lại không phải loại đồ mà tiên môn thường có.

Về sau, những tà ma trong Chiếu Dạ thành thăm dò trong âm thầm xong mới biết kẻ này là người nhà họ Phong. Gia chủ đương nhiệm nhà họ Phong — Phong Cư Yến, cũng là chị ruột của hắn, trưởng lão Phong Phi Thị là anh trai hắn. Hắn chính là con út trong gia đình. Mà đứa con út này rất hiếm khi xuất hiện ở ngoài, đến mức gần như không cảm nhận được sự tồn tại, thế nên hầu hết mọi người đều không biết đến hắn.

Tà ma trong Chiếu Dạ thành vẫn thường giao đấu với tiên môn, mà những gia tộc càng lớn mạnh thì thù hận với chúng càng đậm sâu, ví như nhà họ Hoa hay nhà họ Phong đều là những kẻ thù truyền kiếp.

Chỉ với một việc đó thôi, chúng đã không cách nào vừa mắt Phong Tiết Lễ. Cũng bởi vậy mà trong thời gian sống trong quán trọ, gần như không đêm nào Phong Tiết Lễ không gặp phải công kích.

Đám tà ma trong Chiếu Dạ thành phàm là có thể cử động, đều đến “thăm hỏi” hắn một phen, định ngó qua nhan sắc của hắn rồi tiện thể dày vò chút đỉnh. Không ngờ người nào đến cũng không toàn mạng trở về.

Vì vậy, Phong Tiết Lễ ở một năm ròng trong quán trọ mà không bị tổn thương chút mẻ gì, nhưng mặt mũi những kẻ trong Chiếu Dạ thành lại thêm màu biến sắc.

Ở nơi tà ma đông đảo chỉ có một đạo lý duy nhất — lời của kẻ mạnh có trọng lượng, kẻ nào lợi hại kẻ đó chính là thành chủ.

Song, dù mọi người đều bại trận dưới tay Phong Tiết Lễ nhưng ai cũng có mấy phần không phục hắn. Dù sao trong mắt tà ma, đó là thời điểm chúng phải gánh chịu luồng tiên khí từ việc Tiên Đô sụp đổ nên năng lực không

đang trong thời kỳ đỉnh cao, chẳng qua vừa khéo Phong Tiết Lễ lại đến ngay vào lúc ấy, chớp lấy thời cơ và đạt được một ưu thế rất lớn.

Để chứng minh là Phong Tiết Lễ chỉ có được ưu thế lớn về phía mình, thỉnh thoảng có mấy tà ma đã dành thời gian đi quấy rối.

Bọn chúng không ham chiến, vừa nhác thấy mình không chiếm được thế thượng phong thì lập tức ngoảnh đầu cấp đít bỏ chạy. Cứ thế rề rà dây dưa gần nửa năm mà vẫn không cách nào đả thương Phong Tiết Lễ.

Sau đó nửa tháng, chúng phát hiện Phong Tiết Lễ cuối cùng cũng đã chịu thương!

Nhưng thứ gây thương tích cho hắn không phải một người, mà là phong ấn của Tước Bất Lạc.

Bắt đầu từ lúc đó, tất cả mọi người trong Chiếu Dạ thành mới biết lý do Phong Tiết Lễ luôn muốn ở lại trong quán trọ mà không xây phủ trạch riêng là vì hắn muốn chiếm cứ Tước Bất Lạc.

Từ sự kiện này, các tà ma chuyển dời sự chú ý sang “Tước Bất Lạc”, hằng ngày chúng đều dành tâm sức suy xét tính toán xem rốt cuộc Tước Bất Lạc có gì đặc biệt mà khiến Phong Tiết Lễ thêm thu ồng đến vậy. Thế là ít có người bận tâm đi chọc khoáy Phong Tiết Lễ nữa.

Mà sau sự kiện đó, Phong Tiết Lễ ở yên bề quan trong quán trọ để nuôi lại cánh tay bị Tước Bất Lạc chặt đứt.

Thời điểm mọi người nghe thấy tên hắn lần tiếp theo chính là lúc toà phủ trạch tạm bợ “lầu son tường ngọc” được xây dựng.

Căn phủ trạch đó rất nhỏ, diện tích không nhét được mấy người. Nhưng với một tay quái dị như Phong Tiết Lễ thì bấy nhiêu đã đủ sống.

Sau đó, có không ít người của Chiếu Dạ thành đầu quân theo hắn, nhưng không một ai nán lại được lâu dài bên trong căn phủ trạch đó. Suốt thời

gian dài, chỉ có một người duy nhất vẫn luôn ở bên cạnh hắn, đó là tên tùy tùng đã theo hắn rời khỏi nhà họ Phong.

Tên tùy tùng đặt tên theo gương mặt dán nụ cười mà sấm sét cũng không biến chuyển, là tên “Tiểu Hồn” của hiện tại.

***

Hiện giờ, đôi chủ tớ từ nhà họ Phong đang ở trong căn phòng không gian mở của phủ trạch tên “Lễ”.

Người nào đến căn trạch tên “Lễ” này đều biết nơi này thật sự chỉ có một gian phòng, không cửa ra vào và cửa sổ mà chỉ được che chắn bởi bức bình phong. Phía bên trong có sắp xếp vài chiếc bàn và đệm hương bồ, nhìn sơ qua không khác nào một căn học viện ở nhân gian.

Có đi đâu, nếu người trong tiên môn mà nhìn thấy thì sẽ nhận ra cách bài trí này rất giống với những đệ tử đường thường thấy trong tiên môn.

Lúc bấy giờ, những chiếc bàn trong “đệ tử đường” này cũng không để trống, mà trên đệm hương bồ đằng sau mỗi chiếc bàn đều có một thiếu niên đang ngồi.

Những thiếu niên này độ chừng mười mấy tuổi, mang dáng vẻ của người thiếu niên đương thì trở mã, tất cả đều vấn cao tóc, tay cầm một cây viết và trước mặt đặt những tấm thẻ tre dài.

Tướng ngẩng của mấy cậu chàng cũng không lấy gì làm nghiêm chỉnh, có người còn gác chân, trông khá loạn. Một số người khác dù để chân nghiêm túc nhưng người lại lắc lư không ngừng, thậm chí cái tay cầm bút cũng không cầm chu mà cứ đung đưa lạng lã như đang múa kiếm.

Nhìn qua có thể đoán được đây là dạng thiếu niên thiếu kiên trì với sách vở nhưng cực kỳ si mê kiếm thuật.

Tiểu Hồn đứng ở bên cạnh, liếc mắt nhìn những người thiếu niên nọ một cái rồi lập tức dời mắt về.

Cứ hề đến những lúc như vậy là gã không dám nhìn lâu, lý do là vì những người thiếu niên này đều không có mặt...

Đó là một khung cảnh quái dị tột độ, có đến bảy tám thiếu niên ngồi trên những chiếc bàn trong “đệ tử đường”, mà mỗi hành vi động tác của họ đều sống động cực kỳ, chẳng khác gì người sống thực thụ. Thế nhưng rõ ràng họ không phải là người sống, vì không một ai có mặt cả.

Khi thấy cảnh tượng đó lần đầu, Tiểu Hồ kinh hãi không thôi.

Gã hỏi ngay Phong Tiết Lễ, “Thưa thiếu gia, những này là?”

Phong Tiết Lễ liếc nhìn những thiếu niên kia rồi trả lời, “Trang trí cho đệ tử đường.”

Tiểu Hồ nghe vậy rợn hết cả gáy. Thà bảo bình hoa, giá bút, hay bình phong này nọ là bài trí trang trí thì còn hiểu được, nhưng bảo mấy người thiếu niên kia là bài trí trang trí thì kỳ dị không sao tả xiết.

Bấy giờ Tiểu Hồ lại hỏi, “Sao những người này đều không có mặt vậy ạ?”

Phong Tiết Lễ nói, “Cứ như hiện tại là được.”

Rồi sau đó, Phong Tiết Lễ chuyển đề tài sang những chuyện khác, Tiểu Hồ cũng không hỏi thêm nữa.

Bẵng đến một ngày nọ, Tiểu Hồ đi lướt ngang qua và nhìn xuống soi kỹ những thiếu niên kia hơn chút, mới chợt phát hiện dù những động tác của họ rất đa dạng như cúi đầu đọc sách, cầm bút quẹt quẹt vẽ vẽ, hoặc vo lá bùa thành cuộn, nhưng dường như tất cả đều... giống y hệt nhau.

Dù những thiếu niên này không mặt, nhưng nhìn tay, tóc, và vóc dáng cơ thể vẫn có thể thấy được có vẻ như bọn họ là cùng một người.

Nghĩ vậy, khung cảnh trong “đệ tử đường” này càng dị thường hơn.

Thành thử trong quãng thời gian đó, mỗi lần nhìn Phong Tiết Lễ, Tiểu Hồ khó lòng không cảm thấy người nọ có chút điên ngẩn rất khó miêu tả.

Nhưng vì sao ra cơ sự?

Tiểu Hồ không nghĩ ra.

Gã gần như lớn lên cùng Phong Tiết Lễ, biết rõ trước đây Phong Tiết Lễ không phải người như vậy.

Hồi mười mấy tuổi, gã làm ăn mày ngoài đường, tình cờ được nhà họ Phong dẫn về, nghe đâu nhà họ Phong thường nhận một số trẻ nhỏ cơ nhỡ, ngay cả gia chủ Phong Thù Lan cũng không phải con gái ruột của lão gia chủ trước đây mà là con được nhận nuôi sau này.

Khi Tiểu Hồ bước vào nhà họ Phong, Phong Thù Lan đã đảm nhiệm chức vụ gia chủ được nhiều năm.

Lúc đó, Tiểu Hồ nghe được nhiều lời đồn không rõ nguyên do, đồn rằng không biết nhà họ Phong có vấn đề về thể chất hay nhận phải lời nguyền của yêu tà gì không, mà đời nào cũng khó có con ruột nối dõi. Thế nhưng Phong Thù Lan đã phá vỡ lời đồn đãi này, bởi ai ai cũng biết nàng có ba người con.

Con trai trưởng tên Phong Phi Thị, có lẽ từ lúc ra đời hẳn hầy còn gánh chịu “lời nguyền” trong đồn đãi nên bẩm sinh thể chất đã kém, linh pháp bất ổn, có muốn tu đường nào cũng phải chịu một giới hạn nhất định. Bù lại, từ lúc còn bé hẳn đã nhạy bén hơn người, thông tỏ nhân tình, đọc rất nhiều sách khác nhau, đâm ra các đệ tử trên dưới nhà họ Phong đều rất thích hẳn.

Con thứ nhà họ là một cô gái, cô nương này nhỏ hơn Phong Phi Thị một tuổi, có tên Phong Cư Yến, nghe đâu từ lúc còn bé đã có khả năng đi đâu khiến linh kiếm, căn cốt ưu tú, đó là một mầm non tuyệt vời cho việc tu hành. Ngặt nổi tính cách nàng vừa bướng vừa cương, trái ngược hoàn toàn với huynh trưởng.

Cuối cùng là con út Phong Tiết Lễ, ra đời muộn hơn hai người kia rất lâu, năm Phong Phi Thị mười tám tuổi, Phong Tiết Lễ mới sinh ra.

Nghe đ ần Phong Tiết Lễ ra đời kỳ lạ hơn người thường, trẻ con mới sinh rất thường khóc, đói bụng cũng khóc mà mệt mỏi cũng khóc, khó chịu khóc mà vắng người cũng khóc. Trái lại, Phong Tiết Lễ vô cùng im lặng, phần lớn thời gian chỉ dành để ngủ, hẳn cứ việc cuộn tròn người lại và nhắm nghiền hai mắt chứ chẳng hề cử động, thậm chí hơi thở hẳn cũng kh ẽ khàng như không có, nếu nhìn thoáng qua khó đoán được là còn sống hay không.

Bộ dáng như thế khiến nhiều người sợ mất mật.

Nhà họ Phong tưởng rằng sau này lớn lên, hẳn sẽ đ ỡ hơn một tí, vậy mà kết quả vẫn như cũ.

Đến ba bốn tuổi, hẳn vẫn im lặng như tờ, hiếm khi nói chuyện, dù ai có nói gì hay hỏi gì thì hẳn cũng chỉ gật đầu hoặc lắc đầu. Đôi lúc, hẳn còn thờ người thân thờ không khác một thân xác không hồn.

Hẳn thường ng ồi xõm một mình bên dưới gốc cây trong sân, nhìn chòng chọc vào bùn đất bên dưới tán cây, mỗi lần như thế đ ều chăm chú nhìn đến xuyên trưa. Không ai biết hẳn đang ngắm nghía đàn kiến xếp hàng bò ngang qua hay tư lự gì khác.

Hẳn không thích lửa, không thích mùi khói từ những món nướng hoặc đốt, thậm chí hẳn cũng không thích tiếng kiếm va chạm vào nhau. Đôi lần nhìn thấy mấy đệ tử c ần kiếm bước ngang qua, hẳn cũng lập tức đứng thẳng người bên dưới tán cây rồi vọt thẳng vào trong nhà, rồi sau đó cũng lại ngó mặt ra để dõi theo bóng dáng của những đệ tử kia.

Tính tình và thói quen như này đúng ra không nên được sinh trong tiên môn.

May mắn là Phong Thù Lan cũng không ru ồng bỏ con út mình vì đi ều này, mà nàng còn rất chi ều chuộng hẳn. Nếu không thích lửa thì nàng không để lửa đến gần hẳn. Nếu không thích kiếm thì không cần phải luyện kiếm.

Chẳng lẽ một môn phái to lớn nhường này mà không nuôi dưỡng được một người không am hiểu thuật pháp hay sao.

Dù vậy, Phong Tiết Lễ xem chừng rất thích ca ca tỷ tỷ mình. Lúc còn bé hẳn vẫn thường ng ồi trên nấc thang trong đệ tử đường, ngóng nhìn Phong Phi Thị và Phong Cư Yên không rời mắt để xem bọn họ tập luyện các môn thể lực.

Khi họ luyện đến kiếm, hẳn sẽ lẳng lặng chạy mất.

Phong Phi Thị và Phong Cư Yên vẫn thường cảm thấy rợn người dưới ánh mắt chòng chọc của bé con kia đến mức tê cả da đầu, nhưng li ền sau đó đã bị bộ dáng chạy cấp đít của hẳn chọc cười.

Tuy nói thế nhưng vẫn có sự chênh lệch tuổi tác, Phong Phi Thị và Phong Cư Yên phải nỗ lực rèn luyện nên không thể dành nhiều thời gian vui chơi với đứa em út nhà mình. Lâu ngày, quan hệ của họ cũng dần trở nên xa cách.

Sau tám tuổi, Phong Tiết Lễ không đến đệ tử đường ngắm anh chị mình tập luyện nữa. Hẳn bỏ cả ngày vòng vòng trong căn viện của mình, không ra cổng chính không sờ cổng phụ, Phong Thù Lan sợ hẳn cảm thấy buồn chán nên luôn đau đầu muốn tìm người đến làm bạn cùng.

Đó là thời điểm Tiểu Hồ vào nhà họ Phong, nhiệm vụ duy nhất của gã là hầu cận Phong Tiết Lễ.

Lúc còn bé, Tiểu Hồ thường bị người đánh giá là quá ngay thẳng, vì vậy nên không được nhiều người yêu mến. Thế nhưng đó lại là một đức tính tốt trong mắt Phong Tiết Lễ.

Vì tính cách quá ngay thẳng, nên một khi gã đã chấp nhận “h ầu cận Phong Tiết Lễ” thì chắc chắn sẽ không bao giờ rời khỏi, đến mức kè kè bên người hẳn cả ngày lẫn đêm.

Không cần biết Phong Tiết Lễ muốn đi đâu, không cần biết hẳn muốn làm gì, Tiểu Hồ luôn luôn ở bên cạnh.

Cứ như vậy qua bao năm tháng, chỉ e cho dù người có buồn chán hay mang tâm sự đến bức nào cũng sẽ thay đổi.

Từ đó, số lần Phong Tiết Lễ vui cười nói chuyện với Tiểu Hồ mỗi lúc một nhiều, ban đầu chỉ là những cái gật đầu lắc đầu, tiếp dần chuyển sang trả lời, rồi sau đó nữa sẽ thảnh thơi tiếp chuyện vài câu, thậm chí hẳn còn chủ động tán gẫu và cười đùa với Tiểu Hồ.

Theo nhận xét của Tiểu Hồ, Phong Tiết Lễ luôn là một người mang phong thái thiếu gia văn nhã, trong một khoảng thời gian rất dài đầu như thế.

Bởi vậy, gã chẳng bao giờ có thể ngờ, đến một ngày kia mình lại nối gót Phong Tiết Lễ phản bội nhà họ Phong, đi đến cái nơi Chiếu Dạ thành bị gọi là “Động Ma”, và sau đó người kia còn trở thành tân thành chủ của Chiếu Dạ thành.

Gã đã chẳng thể xác định chuyển biến của Phong Tiết Lễ bắt đầu từ khi nào. Chỉ biết rằng từ lúc còn bé, Phong Tiết Lễ đã rất thương thơ thân, ánh mắt dừng vẫn ở một nơi nào đó cả buổi mà chẳng hề dịch chuyển, ánh mắt ấy trông mê man mà người còn chẳng màng chớp mắt.

Những lúc như vậy, Tiểu Hồ sẽ không làm phiền hẳn mà chỉ đứng bảo vệ ở bên cạnh. Nhưng có một lần ngoại lệ...

Lần đó, có người đến bên ngoài sân, Tiểu Hồ duỗi tay vỗ Phong Tiết Lễ một chút để hẳn hoàn hồn lại. Mà giây phút ấy, cơ thể Phong Tiết Lễ đột ngột cứng đờ, khi hẳn chớp mắt và ngoái đầu nhìn Tiểu Hồ, trong mắt hẳn lộ vẻ gì rất quái dị...

Đó là ánh nhìn phẳng lặng không một gợn sóng, dường như có một người lạ nào đó đang nhìn gã thông qua đôi mắt ấy.

Giây phút đó, một suy nghĩ lạ kỳ nhen lên trong lòng Tiểu Hồ — người này dường như không phải Phong Tiết Lễ.

Thế nhưng, gã đã nhanh chóng gạt phăng suy nghĩ đó ra khỏi đầu, bởi vì ngay khoảnh khắc kế tiếp, Phong Tiết Lễ đã quay trở về đáng vẻ mà gã vô cùng quen thuộc, cứ như thể sự lạ lẫm ban nãy chỉ là một phút ảo giác.

Rồi về sau, tình huống đó tiếp tục xảy ra rất nhiều lần. Có một lần, Tiểu Hồ không nén nổi trong lòng phải hỏi ra, “Thưa thiếu gia, cậu... là thiếu gia phải không?”

Phong Tiết Lễ tỏ vẻ ngạc nhiên, nói, “Sao lại hỏi câu lạ kỳ như vậy?”

Tiểu Hồ tiếp tục, “Vì sao khi nãy cậu nhìn tôi như vậy?”

Phong Tiết Lễ ngấm chốc rồi đáp, “Ta chỉ đang suy nghĩ mông lung một chút, lúc bị gọi hoàn hồn bất giác không kịp phản ứng. Vừa nãy ta nhìn cậu thế nào? Khiến cậu cảm thấy không thoải mái à?”

Tiểu Hồ thưa, “Không đâu ạ. Thiếu gia cứ nhìn tùy ý.”

...

Sau đó, Tiểu Hồ không hỏi lại lần nào nữa.

Tính cách của người này thật sự thẳng đuột, năm xưa khi được nhận vào nhà họ Phong, gã đã đồng ý sẽ ở bên cạnh Phong Tiết Lễ, thế nên gã sẽ ở bên cạnh hắn, còn những vấn đề khác không quan trọng.

Mà dường như cũng bắt đầu từ khi đó, tính cách Phong Tiết Lễ mỗi lúc càng trở nên kỳ quái hơn. Có đôi khi hắn toát ra phong thái hào hoa phong nhã đi kèm đôi chút e thẹn, gặp chút việc be bé thôi cũng sẽ cười rộ lên, mà có khi lại lẳng lặng như tờ không một gợn sóng, thâm trầm khó đoán.

Nó khiến hắn có vẻ gì lập dị và cũng kha khá quái dị.

Dù mối quan hệ giữa hắn và những người khác cũng không quá khăng khít, nhưng qua lâu ngày rồi người ta cũng nhận ra sự quái dị này. Tính hắn từ bé đã lập dị sẵn, mọi người cho rằng càng lớn lên càng trở nên lập dị chứ

không nghĩ gì sâu xa, rồi dần dà mọi người bắt đầu e sợ và cố tình tránh né hẳn.

Lúc còn nhỏ, Phong Tiết Lễ không hề chạm tay vào đao kiếm, nhưng về sau đột nhiên cả kiếm pháp lẫn thuật pháp đều khá lên nhiều, thi thoảng còn hiển hiện linh quang, toát ra khí khái của những bậc đại thành tựu.

Nhờ vậy, sau khi trở thành gia chủ, Phong Cư Yên còn muốn để đưa em trai này đi ứng quản lý đệ tử đường. Nhưng cả nàng lẫn Phong Phi Thị đều biết rõ tính cách lạ thường của Phong Tiết Lễ, có lẽ vì thế mà bản khoán trong lòng, hoặc cũng có lẽ chỉ đơn giản là không thích, nên sau đó họ đã thay đổi ý định.

Thời gian dần trôi, bất kỳ một ai có mắt trong nhà họ Phong đều có thể nhìn thấy Phong Cư Yên và Phong Phi Thị đi lòng đờng chí, thả riêng mỗi Phong Tiết Lễ một mình một cõi.

Tiểu Hò vốn cho rằng việc Phong Tiết Lễ chia ly đôi ngả với hai người anh chị của mình là việc ý trời đã định, song gã thật sự không ngờ phải đến bước đường ai nấy đi, mà còn đi trên hai con đường đối nghịch. Song khi ngẫm lại, gã còn không biết rốt cuộc thời điểm mâu thuẫn bùng nổ là lúc nào.

Hai năm trước, Tiên Đô sụp đổ kéo theo bao phen rối loạn ở tiên môn dưới nhân gian, dĩ nhiên nhà họ Phong cũng không tránh khỏi tai vạ. Dù vậy, những rối loạn đó hoàn toàn không hề lan đến sân viện của Phong Tiết Lễ, hẳn chỉ chìm vào giấc ngủ như thường lệ, rồi đột ngột choàng mở mắt giữa đêm.

Thời điểm đó, cái cảm giác thâm trầm khó lường kia bỗng đậm đến dị thường.

Tiểu Hò vẫn còn nhớ nhìn thấy hẳn đứng bên cửa sổ, lắng nghe tiếng các đệ tử nhà họ Phong tới lui bên ngoài sân, rồi hẳn bất chợt cất giọng, “Ta muốn đến một chỗ, cậu không cần đi cùng.”

Nghe thế, Tiểu Hò cảm thấy có chút khó chịu.

Gã không trả lời, chỉ xách theo thanh loan đao thường dùng và bước đến trước mặt Phong Tiết Lễ, cất giọng nặng nề, “Thiếu gia đi đến đâu, tôi theo đến đấy.”

Cho đến khi họ quét sạch một nhóm đệ tử nhà họ Phong, phá vỡ kết giới gia tộc rồi cuồn cuộn đi xuyên qua không biết bao nhiêu địa phương, đánh động cơ man các tiên môn, bấy giờ Tiểu Hồ mới phát giác tình huống không đúng.

Nhưng gã đã nói cho dù Phong Tiết Lễ có hoá thành cái gì đi chăng nữa, cho dù hắn muốn đi đến nơi nào đi chăng nữa, thì gã vẫn sẽ một lòng đi theo, nhất định không thất hứa.

Thế rồi, vào một hôm sau đó.

Nhà họ Phong mất đi một người con út, Chiêu Dạ thành nhiều thêm một kẻ tà ma.

Và từ ngày đó, vị thiếu gia hào hoa phong nhã đã không còn xuất hiện nữa, dù ngày đến đêm qua, Tiểu Hồ cũng chỉ còn trông thấy Phong Tiết Lễ phảng phất lạnh như tờ, thâm trầm khó lường kia.

Từ khi đến Chiêu Dạ thành, Phong Tiết Lễ càng lúc càng khác chính mình ngày xưa, giữa sự xa lạ ấy còn ẩn giấu chút điên cuồng thờ ơ.

Giống như gian “đệ tử đường” trước mắt đây.

Trong ký ức của Tiểu Hồ, Phong Tiết Lễ tự tu luyện cả kiếm đạo lẫn thuật pháp bên trong gian viện của bản thân chứ gần không hề đi đến đệ tử đường. Nếu đã vậy tại sao khi tới Chiêu Dạ thành, hắn lại muốn xây một gian đệ tử đường bên trong phủ trạch của mình cơ chứ?

Thêm cả, “đệ tử đường” này còn có những thiếu niên giống nhau như tạc...

Thoạt nhìn, dường như hắn đang hoài niệm một điều gì đó.

Thoáng chốc, Tiểu Hồ dấy lên một suy nghĩ đã chìm xuống bấy lâu — gã cảm thấy Phong Tiết Lễ trước mặt mình hiện giờ không phải là người mà hẳn đã luôn ở bên cạnh mấy chục năm trước đây. Dường như có một người xa lạ nào đó đang theo dõi thể xác của Phong Tiết Lễ, và nhìn gã với đôi mắt vô cảm tĩnh lặng.

***

“Sao lại nhìn ta chằm chằm như vậy?” Phong Tiết Lễ bất chợt hỏi bằng âm điệu bình tĩnh, ngược mắt nhìn sang.

Tiểu Hồ bỗng hoàn hồn. Gã xưa đi suy nghĩ quái gở trong đầu, hỏi Phong Tiết Lễ, “Lúc trước thiếu gia bảo tôi đến theo dõi kỹ càng động tĩnh trong Tước Bất Lạc, hiện tại Ô Hành Tuyết đã trở lại mà sao thiếu gia vẫn chưa ra tay? Hay là để tôi đến đó tiếp tục theo dõi?”

Phong Tiết Lễ bước đến bên cạnh một người thiếu niên trong bọn, nắm giữ cánh tay thiếu niên, đoạn nói, “Một khi tung kiếm thì không được hạ xuống, nâng lên.”

Giọng điệu hẳn nghe vào hết như đang nói chuyện với một người sống thực thụ.

Khoảnh khắc đó khắc họa sự điên rồ của hắn rõ rệt nhất.

Tiểu Hồ biến sắc, nhưng ráng kiềm nén lại, cup mắt xuống chờ nhận câu trả lời.

Phong Tiết Lễ sửa động tác cho thiếu niên kia xong xuôi mới ngẩng dậy, nói với Tiểu Hồ, “Không cần đi.”

Tiểu Hồ kinh ngạc. “Sao thế ạ? Nếu không chú ý thì chúng ta sẽ chậm cập nhật tin tức từ Tước Bất Lạc mất thôi?”

Phong Tiết Lễ đáp, “Không đâu.”

Hắn lại im lặng, nhìn thấy người thiếu niên kia lại hành động bất cẩn, bèn duỗi tay giữ đôi phương lãn nữa. Hắn vừa kiên nhẫn nót lại động tác cho người thiếu niên, vừa trả lời cho Tiểu Hồ, “Có người theo dõi bên kia rồi.”

Nét mặt Tiểu Hộ hiện rõ vẻ thắc mắc...

Ai sẽ giúp Phong Tiết Lễ theo dõi bên kia?

***

Cùng lúc đó, trời đã về khuya ở Tước Bất Lạc.

“Phương Trữ” ngồi yên canh giữ bên ngoài phòng ngủ bất chợt giật mình, liếc mắt nhìn về phía phòng ngủ.

Có lẽ vì ánh sáng hắt ngược lại nên nét mặt hắn có đôi phần mê man, dường như hơi nhú mày nhưng nhanh chóng thả lỏng trở lại.

Động tác hắn nhanh tới mức khó lòng phát giác ra, nhưng Ô Hành Tuyết có thể thấy rõ. Chàng xoa nhẹ ngón tay ngả xanh và chần chậm ém khí lạnh vào trong cơ thể.

Chàng dành hết sự tập trung lên phản ứng của “Phương Trữ” trong thoáng chốc đó nên không chú ý người đang nhập định phía sau bỗng giật mình, có vẻ linh thức đã quay về thân thể.

Lớp sương giá trên đầu ngón tay chàng vừa sắp tan đi thì bị ai đó nắm lấy, giọng nói trầm nặng của Tiêu Phục Huyền vang lên, “Quả nhiên vẫn còn lạnh.”

Lời tác giả:

Mọi người chờ lâu rồi, chương này gom hai chương làm một, ngày mai lại bổ sung thêm một chương nữa nha ~ ngủ ngon ~

Chương 75: Phỏng đoán

Ô Hành Tuyết sững sốt, nhủ thầm trong lòng *toi rồi, sơ ý quá*. Chàng còn chưa bắt đầu giấu nữa mà người chàng muốn giấu đã trở lại trong âm thầm và bắt chàng tại trận mất rỗi.

Có trách phải trách cái tên “Phương Trữ” bên ngoài sân. Sớm không nhúc, muộn không nhích, ngửi được ra đó cả ngày mà chứng gì phải cựa quậy ngay đúng lúc này để khiến chàng phân tâm.

Thật biết cách sinh sự cho ta mà.

Ô Hành Tuyết liếc mắt nhìn “Phương Trữ” bên ngoài sân, đánh dấu cục nợ này trong lòng, đoạn quay người trở lại.

Đại ma đầu đã muốn giấu nhem rỗi thì dễ gì thừa nhận, bèn chối đây đây, “Lạnh ở đâu, ta không lạnh.”

Đoạn, toan rút tay về theo bản năng.

Nhưng chàng có rút về được đâu, vì Tiêu Phục Huyền đã kẹp đầu ngón tay chàng mất rỗi.

Một động tác chẳng gì lớn lao mà mang cảm giác thân mật đến khó tả.

Ô Hành Tuyết chững tay không rút về nữa. Không thể phủ nhận rằng dù có trở thành ma đầu, chàng cũng không thoát khỏi loại phản ứng theo bản năng này và tương đối hưởng thụ cảm giác thân mật mập mờ như thế.

Tiêu Phục Huyền rử mắt, xoa nhẹ đầu ngón tay chàng, đoạn ngược mắt lên nhìn và trăn giọng vạch trần, “Ngón tay người ướt rỗi.”

Đó là hệ quả sau khi sương đọng, nhưng tất nhiên ma đầu không nhận.

Chàng trả lời, “Đó là m òhôi.”

Tiêu Phục Huyền: “...”

Chắc Tiêu Phục Huyền cũng không ngờ Ô Hành Tuyết có thể nói dối trắng trợn như vậy, sau một lát lặng im y lại bắt bẻ, “M òhôi ở đâu ra.”

Ma đ ầu: “... Không biết nữa, ban nãy ra m òhôi cả người còn gì.”

Tiêu Phục Huyền: “...”

Sự thật đã chứng minh, một khi rời giường r ồi, hễ muốn giấu giếm chuyện gì hay đe dọa ai đó, chuyện quái quỷ gì ma đ ầu cũng dám nói, g òm cả giả yếu đuối dễ người cãi càn.

Tiêu Phục Huyền liếc nhìn chàng, im lặng h ồi lâu, không rõ là tức giận hay bị thuyết phục r ồi.

Sau một lúc giằng co, y gật đ ầu r ồi tr ầm giọng, “Được.”

Ô Hành Tuyết thấy thái độ này thì nhen lên linh cảm bất an.

Thật vậy, ngay chớp mắt kế tiếp, khí kinh của Thiên Túc tuôn cu ốn cuộn vào đ ầu ngón tay mà chẳng h ề báo trước, tiếp đến toả khắp trong cơ thể chàng.

Thà là khí lạnh trên ngón tay thì chàng còn lý sự rằng đây là tàn dư sót lại, nhưng nếu bị khí kinh phát hiện ra thì khó mà giải thích cho xuôi.

Ô Hành Tuyết thật lòng muốn cản lại đôi chút.

Trong khoảng một canh giờ Tiêu Phục Huyền đến thung lũng Đại Bi, chàng vừa theo dõi “Phương Trữ” ở ngoài sân, vừa vận chuyển khí kinh trong cơ thể và mở ra được một lối mới. Nên bây giờ nếu chàng muốn ngăn cản khí kinh đang ùa vào trong của Tiêu Phục Huyền thì vẫn có cách làm được.

Nhưng có hai vấn đề, thứ nhất là làm như thế sẽ gây tác dụng ngược.

Thứ hai, khi thấy Tiêu Phục Huyền nhìn xuống mình với đôi mắt cau chặt, chàng bỗng cảm giác như bị người người véo nhẹ trong lòng.

Thần thờ thoáng chốc, chàng thu lại toàn bộ những thứ đã chuẩn bị hồng cảnh người.

Khí kình Tiêu Phục Huyền cũng lạnh lẽo và sắc bén hết như kiếm khí y. Chỉ thông qua chúng, chàng cũng có thể cảm nhận được sự mất vui đến từ nỗi lo lắng trong lòng người nọ.

Vậy mà khi lướt qua những huyết trọng yếu, luồng khí kình kia vẫn sẽ mỏng qua thật nhẹ nhàng.

Y kiểm tra từng chỗ từng chỗ một vô cùng cẩn thận.

Khi đến một vị trí nào đó, Ô Hành Tuyết có thể nghe giọng y vang lên trong cơ thể thông qua khí kình, nói thật trăn trập rằng, “Ở đây còn lạnh.”

“Và ở đây.”

...

Thoạt đầu, sự mất vui nọ nằm ngay trên mặt, thấy rất rõ ràng. Rồi càng về sau, y càng phát hiện ra nhiều vị trí, hàng mày càng cau chặt hơn, dần dà xua tan sự mất vui đó để chỉ đọng lại nỗi lo lắng.

“Ô Hành Tuyết, tại sao có nhiều chỗ bị lạnh như vậy?” Tiêu Phục Huyền hỏi.

Đúng vậy, trên người chàng có hơn mấy chục vị trí quan khiếu đã bắt đầu trở lạnh lại. Điểm may mắn duy nhất chính là dù có đến mấy chục vị trí bị trở lạnh nhưng sẽ không thấy quá tệ ở từng vị trí nếu chỉ kiểm tra qua một lần.

Ô Hành Tuyết ngẫm nghĩ chút rồi nói, “Phương Trữ từng nói với ta là vào giai đoạn cuối kiếp kỳ có khả năng bị tái phát một chút.”

Người ta nói bản chất kiếp kỳ của tà ma là nhằm trấn an hoặc trấn áp những linh hồn bỏ mạng dưới tay chúng. Mà dưới tay những đại ma đầu đã nhuộm đẫm máu tươi là người chết hàng hà sa số, nên việc trấn áp cũng vất vả hơn, dù có bị tái phát cũng là chuyện bình thường.

“Chắc thế nên thời gian bị kéo ra hơi dài hơn tí, nhưng chuyện này cũng không nghiêm trọng gì, ta cũng không thấy khó chịu,” Ô Hành Tuyết nói.

Chàng tự đánh giá mình đã trả lời rất hợp tình hợp lý, chỉ cần giải thích thế sẽ giúp Tiêu Phục Huyền thả lỏng hàng mày nhíu chặt kia. Ngờ đâu đôi phương cất giọng nặng nề, “Năm đó người không nói như vậy.”

Ô Hành Tuyết: “...”

Thôi toang.

Quên bà nó vụ này.

Chàng im re một nháy mắt, lập tức thả nhẹ giọng, “Ta không nhớ rõ nữa.”

Khi chàng rũ mi, mí mắt sẽ vẽ thành đường cong dài, khiến ánh sáng trong đôi ngươi bị khuất phía sau rèm bóng đổ, để người nhìn không thấy được rõ ràng.

Bên cạnh đó, với đuôi mắt hơi hướng xuống của mình, mỗi khi chàng lên tiếng đều phải phất chút cô liêu không rõ nguyên do, khiến cho người ta thương tâm để rồi không nữa dấn dập hỏi tiếp tới nữa.

Ô Hành Tuyết ngược nhìn Tiêu Phục Huyền rồi lại buông mắt sụp xuống, cất giọng nuối tiếc, “Ta không nhớ ra.”

Tiêu Phục Huyền: “...”

Thấy Tiêu Phục Huyền không nói gì, Ô Hành Tuyết thở dài.

Chàng tính nói thêm gì đó tiếp thì nghe giọng Tiêu Phục Huyền vang lên, “Người nói kiếp kỳ của tà ma khác có kéo dài hay khốn khổ thế nào thì cũng không can hệ đến người, rằng người sẽ không như thế.”

Ô Hành Tuyết: “?”

“Nói kiếp kỳ của người không tái phát.”

“...”

“Nói một khi đã trấn xuống rồi thì có là mệnh hần hay kiếp số gì cũng không thể gợn sóng nổi lên được nữa.”

“...”

Khi nói những lời này, ánh mắt Tiêu Phục Huyền đã dần thả lỏng, trả về một nét mặt vô cảm. “Lúc trước người để ta kiểm tra bằng khí kình cũng không phát hiện ra một chút lạnh lẽo nào.”

Nếu không phải ký ức chàng đã biến mất sạch nên không còn nhớ nhiều cách che trời giấu biển, thì đến giờ Tiêu Phục Huyền vẫn không biết được chuyện đó.

“Vậy nên, Ô Hành Tuyết.” Ý nhìn người trước mặt với vẻ vô cùng trầm nặng, nói, “Người lại lừa ta lần nữa.”

Ô Hành Tuyết chẳng thể ngờ rằng Thiên Túc lại lời nợ cũ rất nhiều năm về trước ra đòi thanh toán. Chàng hoàn toàn đuối lý, chẳng bịa ra nổi nguyên cớ gì.

Thấy chừng Tiêu Phục Huyền lại muốn mở miệng nói tiếp, Ô Hành Tuyết bất ngờ nghiêng mặt, hôn lên yết hầu nhô lên trước cổ y.

Loáng cái, Thiên Túc trở về trạng thái kiêu lời.

Trong khoé mắt khép hờ của Ô Hành Tuyết loé lên ý cười ranh mãnh.

Chàng vốn chỉ định chơi xấu tí thôi, nhưng liền sau đó đã thấy hơi hối hận, bởi khí kình Thiên Túc phản quân chàng ngay tắp lự. Chưa được bao lâu mà miệng chàng đã hé mở thở ở dốc, hơi thở chàng phả lên yết hầu đối phương.

Chàng híp mắt, thoáng thấy bên cổ Tiêu Phục Huyền có một vết thương không quá sâu cũng không quá nông. Đây là vết thương mà chàng vùi đầu vào cắn h ỏi giữa kiếp kỳ, khi đó chàng vừa uống máu vừa nhẫn nhịn hết sức để nén lại âm thanh.

Thật ra, chàng vẫn luôn cảm thấy cách tà ma trải qua kiếp kỳ vừa hỗn loạn lại vừa trái l ẽ, bản thân chàng cũng không làm sao chấp nhận được việc miệng mình đầm máu. Hơn cả, chàng cực kỳ kháng cự cảm giác thoả mãn tuôn trào theo bản năng mỗi khi uống máu.

Cảm giác đó như lời nhắc nhở chàng rất nhiều đi ều...

Nhưng Tiêu Phục Huyền đã khuấy đục cảm giác ấy.

Bọn họ quấn quýt giữa khi nóng bỏng nhất, trao hôn với đôi môi l ắm máu.

Nó khiến chàng ngỡ rằng phản ứng như kia không bắt ngu ờn bởi bản chất tà ma, mà chính vì người trước mắt, chính bởi đi ều nhân gian vẫn thường gọi tên là ái tình.

Ánh mắt Ô Hành Tuyết mê man giây lát, tiếp đến hôn lên vết thương kia.

...

Tiêu Phục Huyền cảm thấy máu nóng trong huyết quản đầu đổ d ờn về nơi ấy, chỉ thoáng chốc mà đôi mắt đang buông hờ của y tối s ầm xuống.

Một lúc lâu sau, Ô Hành Tuyết mới ngẩng đầu lên, lòng môi nhuộm tràn máu th ẫm. Chàng li3m môi, nuốt máu xuống, nhiệt độ dưới da ch ần chập tăng lên khiến làn da cũng ửng chút h ồng hào tựa như ngọc thạch đang hắt ánh đèn le lói.

Giọng chàng giờ đây m ềm mại ấm dịu pha chút khàn khàn, “Này, đã ấm lên r ồi đây.”

Đến lúc này, Tiêu Phục Huyền mới thả lỏng tâm trạng hơn đôi ph ần.

Điều khiến y lo lắng nhất không phải việc kiếp kỳ có thể kéo dài đến bao lâu hay có thể bị trở lại hay không. Mà y sợ rằng bởi lý do nào đó khiến máu không còn hữu hiệu nữa, uống vào cũng chỉ như dùng rượu độc giải khát thôi.

Nhưng ngó chừng dáng vẻ hiện tại của Ô Hành Tuyết thì nó vẫn còn hiệu dụng, ít nhất sau khi uống máu vẫn có chuyển biến tốt.

“Vậy nên kiếp kỳ chỉ tái phát chứ không có gì nghiêm trọng cả, ta chỉ tiếc thương cố người mà thôi,” Ô Hành Tuyết cất giọng đượm nét trêu đùa.

Chẳng qua, chàng vẫn không ưng cảm giác dính máu cho lắm, khi nói xong bèn lập tức mím môi, hai hàng mày cau chặt theo bản năng.

Động tác đó chỉ thoát hiện mà còn cực kỳ nhỏ, có lẽ chính bản thân chàng cũng không cảm nhận được, thế nhưng tất cả đều lọt vào mắt Tiêu Phục Huyền.

Chàng nói tiếp, “Người rút khí kinh ra rồi bổ sung lại huyết khí cho bản thân trước đã, ta sợ lại nhịn không được mà hôn cố người mất.”

Tiêu Phục Huyền nhìn chàng chốc lát, đoạn nghiêng đầu cúi hôn.

Vị máu nồng phai theo nụ hôn, chỉ đọng lại cảm xúc nơi môi kề môi. Ô Hành Tuyết tựa lưng vào cửa và lặng lẽ hồi đáp.

Dù chàng mới vừa tự thân thắm thía cái gọi là tà ma coi trọng d*o vọng, nhưng...

Nói chung, sau một hồi, chàng vẫn nhẫn nhịn lại, cất giọng thờ thề, “Trong sân còn có người.”

Nhắc đến người trong sân, Tiêu Phục Huyền bèn cau mày đứng thẳng dậy.

Ô Hành Tuyết ngoái nhìn ra bên ngoài cửa sổ...

“Phương Trữ” ngoài kia dường như cũng nhận ra việc mình đứng dậy bất chợt sẽ đánh động sự chú ý của người khác, nên sau khi đứng dậy rồi hẳn

không tiến về phía phòng ngủ mà chỉ đứng yên chốc lát và làm động tác duỗi tay chân để giãn gân cốt.

Đó là những động tác mà Ninh Hoài Sam và Phương Trữ vẫn thường làm, thế nhưng “Phương Trữ” này tương đối lóng ngóng. Vì dù sao, những người chỉnh thể quanh năm rất hiếm khi thả lỏng gân cốt như vậy. Ngó bộ dáng của hắn giống với việc bỗng dưng nhớ tới động tác của người khác và chỉ đang bắt chước lại mà thôi.

“Phương Trữ” đó lại thoáng đưa mắt về phía phòng ngủ lần nữa, đoạn xoay người đi chỗ khác.

Nhìn theo hướng hắn có thể thấy có lẽ cuối cùng hắn đã nhớ ra, để đóng vai “Phương Trữ” thì ắt hẳn nên đến gặp Ninh Hoài Sam bị ép buộc phải giam mình tĩnh tâm.

Ô Hành Tuyết sợ thằng ngốc Ninh Hoài Sam kia bị lừa nên đã giữ một phần chú ý của mình bên đây, sau đó quay sang hỏi Tiêu Phục Huyền, “Phải rồi, người có gặp được Y Ngô Sinh không?”

Chàng tưởng rằng Tiêu Phục Huyền sẽ trả lời “Có gặp” hoặc “Không gặp”, nhưng Tiêu Phục Huyền không trả lời ngay mà im lặng một thoáng.

Khoảnh khắc im lặng đó đã khiến Ô Hành Tuyết lập tức nhận ra vấn đề.

Chàng hỏi, “Y Ngô Sinh gặp chuyện gì rồi ư?”

Tiêu Phục Huyền: “Ừm.”

Y dừng đoạn, tiếp tục cất giọng trầm lắng, “Hồi ông ta tan rã.”

Ô Hành Tuyết ngơ ngàng.

Một lúc lâu sau, chàng mới thốt, “Sao lại có thể, không phải ông ta đến thung lũng Đại Bi sao? Ông ta chưa kịp vào trong à?”

Chàng bất giác nhận ra con người ta sao mà kỳ lạ. Trước đây, khi nghe Ninh Hoài Sam nói có lẽ Y Ngô Sinh muốn đến thung lũng Đại Bi, lòng

chàng còn trỗi lên tiếc nuối khôn tả. Mà lúc này, khi nghe Tiêu Phục Huyền nói hồn Y Ngô Sinh đã tan biến rồi, chàng vẫn cảm thấy muôn phần tiếc nuối.

Đây là thứ cảm giác mà chàng chưa từng trải nghiệm khi đứng dưới bóng cây thần đôi nhìn nhân gian, mãi sau khi thành tiên mới lần đầu biết đến, sau khi thành ma mới thấu hiểu lần hai.

Rồi cứ thế đến lúc này, cuối cùng chàng mới tường tận đôi chút về “lẽ thường ở đời” vô vàn phức tạp mà người ta vẫn nói.

Tiêu Phục Huyền trả lời, “Đã vào.”

Y ngẫm nghĩ về những lời Y Ngô Sinh đã nói trước đó, rồi xác nhận, “Ông ta nói nguyện vọng bản thân là vào thung lũng Đại Bi.”

Ô Hành Tuyệt gật đầu đồng tình.

Câu trả lời này nằm ngoài dự đoán nhưng cũng trong dự đoán. Dù chàng từng lo rằng Y Ngô Sinh sẽ xuống tay làm gì đó, cho dù chỉ trong phạm vi một dòng thời gian phái sinh rồi loạn chứ không phải quá khứ thực. Không ngờ chàng đã lo xa rồi.

Nhưng có lo thì cũng chỉ đơn thuần là lo mà thôi, dù gì chàng cũng cảm thấy Y Ngô Sinh rồi sẽ không làm gì cả.

Ấu có lẽ là một “lẽ thường ở đời”.

Mà kết quả cho thấy sự thật đúng là như vậy.

Ông đã không làm gì cả mà chỉ bình tĩnh bước đến cuối con đường.

Ô Hành Tuyệt hỏi tiếp, “Trước khi linh hồn tan biến, ông ấy có nói gì không?”

Tiêu Phục Huyền đáp, “Nhờ ta gửi lời chào đến người.”

Ô Hành Tuyệt khẽ khàng “À” thành tiếng.

Người ta nói thầ tiên chỉ mang lòng trắc ẩn, chứ không thấu bi thương.
Người ta nói tà ma chẳng màng sinh tử chốn nhân gian.

Thế mà khi nghe được việc Y Ngô Sinh gửi lại cho chàng lời từ biệt như những người bạn cũ trước lúc linh hồn tan biến khỏi thế gian và phải rời đi, lòng chàng đã nhen nhói cảm xúc khổ đau.

Ô Hành Tuyết im lìm một lúc lâu rồi bất chợt lên tiếng, “Phải mà vẫn còn thầ mộc thì tốt rồi.”

Tiêu Phục Huyền ngậy người. “Sao lại nói thế?”

Ô Hành Tuyết đáp, “Nếu vẫn còn thầ mộc thì có thể an táng Y Ngô Sinh bên dưới gốc thầ mộc, những chuyện khác không biết thế nào nhưng ít nhất sẽ giúp ông ấy sống lâu trăm tuổi ở kiếp sau.”

Tiếc thay.

Tiêu Phục Huyền hỏi, “Thật không?”

Ô Hành Tuyết mỉm cười. “Nhân gian lưu truyền thế đấy, cũng không biết đã truyền qua bao đời rồi. Có đi đâu nói cho cùng, thầ mộc vốn là đại diện của luân hồi sinh tử nên chôn dưới gốc cây cũng đạt được chút ít cơ duyên.”

Tiêu Phục Huyền nói, “Nói thế hẳn là đã có hằng hà người được chôn dưới gốc thầ mộc mất rồi.”

Ô Hành Tuyết khẽ lắc đầu.

Chỉ có trẻ sơ sinh hoặc người sắp chết mới có thể nhìn thấy thầ mộc. Mà trẻ sơ sinh thì đâu có trí nhớ thuở ban đầu, nên dù có gặp rồi cũng chẳng để lại ấn tượng gì. Còn người sắp tạ thế thì ý thức cũng nhạt nhoà đi nhiều, không một ai để tâm đến những vấn đề khác.

Trong suốt dòng thời gian từ xưa đến nay, cũng chỉ có độc nhất một Tiêu Phục Huyền của kiếp trước, dù bản thân đã sắp mất mạng nhưng vẫn cố

đưa trẻ nhặt từ chiến trường trên lưng, rồi khi nhìn thấy thầ n mộ c li ền chân thành chôn đưa bé xuống dưới gốc cây.

Thậm chí năm xưa, xương cốt Bạch Tượng tr@n trụi dưới tán cây r ồi sau khi được tìm thấy, người ta cũng đưa sang Kinh Quan.

Thành thử người duy nhất được chôn dưới gốc thầ n mộ c, chôn ở vị trí chính đáng nhất, chỉ có mỗi đứa trẻ vô danh đã oan uổng bỏ mạng kia mà thôi.

Có lẽ đây chính là cơ duyên có một không hai ở đời, chẳng rõ đứa nhỏ kia sau này chuyển thế đã sống thế nào, đã lớn thành người ra sao giữa thế thời loạn lạc.

Ô Hành Tuyết ngẩn ngơ một lúc mới hoàn h ồi, hỏi, “Vậy... có cách nào đem Y Ngô Sinh quay về không?”

Chàng vẫn còn nhớ trước đây lúc họ vào thung lũng Đại Bi, các đệ tử tiên môn dùng túi càn khôn để đem thân xác đứt lìa của những bá tánh bị nhét trong tượng đ ồng tử về

Chàng vừa nói vừa lia mắt sang túi gấm treo bên hông Tiêu Phục Huyền chút đỉnh. Không biết linh thức rời khỏi thân thể r ồi thì Tiêu Phục Huyền có dùng được túi gấm đeo bên thể xác hay không.

Tiêu Phục Huyền nói, “Có cách, nhưng hiện tại không mang về được.”

Ô Hành Tuyết thắc mắc, “Vì sao thế?”

Tiêu Phục Huyền đáp, “Có chuyện bất thường bên dưới đáy thung lũng Đại Bi.”

Nói đoạn, y kê lại một lượt về cự trậ n “dùng mệnh nuôi mệnh” bên dưới lòng thung lũng cho Ô Hành Tuyết.

Sau khi nghe xong, Ô Hành Tuyết hơi cau mày. “Người vừa nói là Hoa Tín dùng trậ n pháp ở dòng thời gian kia để nuôi giữ sinh mệnh Vân Hải ở hiện

thế ư? Và đã nuôi liên tục?”

Tiêu Phục Huyền: “Xem tình hình trận cục thì đúng là như vậy.”

Ô Hành Tuyết nói, “Nói vậy trong lúc nhà họ Phong bị chấn động kịch liệt, lý do mà chúng ta bị đẩy ra ngoài là vì sự cố nhà họ Phong đã đánh động Hoa Tín ư?”

Phỏng đoán này không mấy khác biệt với suy luận của Tiêu Phục Huyền.

Vậy nên có thể thấy, trong dòng thời gian đó một là có chính bản thân Hoa Tín, hai là có gì đó được Hoa Tín gài sẵn bên trong để đẩy họ ra ngoài một khi cảm nhận được sự xâm nhập.

Ô Hành Tuyết tiếp tục suy đoán theo hướng này thì bất chợt ngoái đầu nhìn ra ngoài sân, chăm chú không dời mắt khỏi gian nhà nơi Ninh Hoài Sam đang bế quan tự hồi cải r ã nói, “Nghĩ theo hướng này, vậy cái tay ‘Phương Trữ’ thoát ra khỏi Lạc Hoa Đài chẳng phải chính là —”

Ô Hành Tuyết quay sang nhìn Tiêu Phục Huyền, mấp máy môi nhưng không phát ra tiếng, “Hoa Tín biến thành, hoặc người được Hoa Tín gài vào biến thành?”

Tiêu Phục Huyền đăm chiêu một chốc, nói, “Không loại trừ khả năng là Phương Trữ thật bị người khác chiếm giữ thân thể.”

Ô Hành Tuyết nghe vậy thì sa s ãn nét mặt.

Nhưng chàng phải thừa nhận rằng đi ều Tiêu Phục Huyền nói khả năng cao nhất.

Trong những ký ức rời rạc chàng đã nhớ lại tới bây giờ gần như không có bóng dáng Hoa Tín xuất hiện. Chàng không còn nhớ rõ đến cùng thì Hoa Tín là nhân vật ra sao. Ngoại trừ những gì Tiêu Phục Huyền kể cho chàng thì ấn tượng duy nhất của chàng với Hoa Tín đều đến từ lời thăm vấn Vân Hải.

Trong ấn tượng hữu hạn đó, Hoa Tín xuất hiện như một vị “tiên” điển hình, trong hành sự tất luôn mang theo nét bình tĩnh đi kèm với một chút nghiêm cần.

Nếu hắn đã có thể chôn giấu cự trận giữ mệnh cho Vân Hải ở nơi như vậy thì ắt hẳn không phải một người nông nổi đến mức đi dịch dung cải trang thành người khác.

Trái lại, hắn ắt sẽ tính toán kỹ các tình huống, ví dụ như nếu không may dịch dung bị giải trừ, hoặc ví dụ như thể xác bị người kiểm tra. Bởi vậy, giải pháp an toàn nhất chính là chiếm giữ thân thể của nguyên chủ.

Ô Hành Tuyết nói với vẻ mặt u ám, “Nếu hắn chiếm giữ thân thể Phương Trữ, vậy linh phách Phương Trữ... vẫn còn lang thang ở dòng thời gian kia sao?”

Tiêu Phục Huyền nói, “Thế nên ta vẫn chưa rút phần linh thức kia về”

Y đã tính đến trường hợp này, nên sau khi linh hồn Y Ngô Sinh tan biến, y đã thu gom thân thể quỳ trên đất của Y Ngô Sinh cất vào túi gấm và mang ra khỏi thung lũng Đại Bi.

Đồng thời giữ cự trận và những cành dây leo bên dưới đáy thung lũng chứ không chặt đứt.

Trước hết, y cũng lo nếu xuống tay với cự trận này sẽ phá hỏng hoặc làm rối loạn một số manh mối chủ chốt.

Kế nữa, “Phương Trữ” giả ở trong Tước Bất Lạc ngay kế bên ngoài cửa phòng Ô Hành Tuyết. Nếu đây chỉ là người được Hoa Tín gài vào trước thì không sao, còn nếu đó chính là bản thân Hoa Tín thì rắc rối cực kỳ. Y cũng không muốn mình gây chuyện ở đây mà để Ô Hành Tuyết phải một mình hứng chịu hiểm nguy.

Bởi vậy, y đã để hãm mộ tiên nguyên vẹn dưới lòng đất, có đi đâu lúc rời khỏi đã thiết lập một số thứ ở bên cạnh căn miếu ngoài lối vào thung lũng

Đại Bi, nếu có động tĩnh gì xảy đến bên này thì y sẽ nắm được ngay lập tức.

Sau khi thiết lập xong xuôi, y mới rời khỏi thung lũng Đại Bi và dò tìm tung tích linh phách Phương Trữ trong dòng quá khứ này.

Nghe Tiêu Phục Huyền nói có để lại linh thức để tìm Phương Trữ, Ô Hành Tuyết cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút. Dù vậy, nét mặt chàng cũng chẳng ngòu dị là bao, vì chàng nghĩ đến một vấn đề khác.

Chàng hỏi Tiêu Phục Huyền, “Về sau này Hoa Tín có thường xuống hạ giới không?”

Tiêu Phục Huyền lắc đầu. “Sau khi Vân Hãi không còn, chân thân hẳn gần như không xuống nhân gian nữa.”

Ô Hành Tuyết: “Vậy chắc là cũng không đến Tước Bất Lạc phải không?”

Tiêu Phục Huyền: “...”

Tiêu Phục Huyền: “Tại sao hẳn phải đến Tước Bất Lạc?”

Ô Hành Tuyết vừa định tiếp lời, song vừa ngược mắt lên đã đối diện với gương mặt vô cảm của Thiên Túc.

Ô Hành Tuyết: “?”

Đôi chân chàng được bọc trong đôi ủng vân bạc, bó khít khao thẳng thớm và cao ráo. Chàng biếng nhác nhấc chân cọ nhẹ vào bên hông giày Thiên Túc rồi nói, “Thế này đi.”

Tiêu Phục Huyền liếc cái cẳng chân của chàng, nhướng mi chờ xem người này tính nói thế này là thế nào.

Ô Hành Tuyết nói, “Lát nữa bắt ‘Phương Trữ’ ra cửa dán một tờ.”

Tiêu Phục Huyền: “... Tờ bùa?”

Ô Hành Tuyết: “Không, tờ giấy.”

Tiêu Phục Huyền: “Làm gì?”

“Viết chữ.” Ô Hành Tuyết nói, “Viết là... từ nay về sau, nếu có bất kỳ ai đến Tước Bất Lạc mà không phải Thiên Túc thì đuổi hết ra ngoài.”

“...”

Tiêu Phục Huyền nheo mắt, thả cho nét cười hiện lên trong đáy mắt.

Sau một lúc, y mới tiếp lời để chàng tiếp tục cuộc trò chuyện ban nãy, “Hắn không tới Tước Bất Lạc, rồi sao nữa.”

Ô Hành Tuyết nghiêm mặt, nói, “Sau này hắn không thường xuống nhân gian, cũng tức là không đến Chiếu Dạ thành, và dĩ nhiên không đến Tước Bất Lạc. Việc chính của hắn là cầu phúc và cai quản chúng tiên trên Linh đài, nên ắt hắn hiếm khi tiếp xúc với Ninh Hoài Sam và Phương Trữ.”

Nói hiếm khi chỉ là một cách nói giảm, chính xác hơn thì có khi còn chưa gặp mặt lấy một lần.

Tiêu Phục Huyền đáp, “Ừm.”

Ô Hành Tuyết nói, “Vậy thì kỳ lạ quá, nếu ‘Phương Trữ’ trong sân chính là hắn thì làm sao hắn biết ta có một tay thuộc hạ như vậy, ắt hẳn có không ít phủ trách trong Chiếu Dạ thành không cho phép thuộc hạ vào nhà, đâu thể nào thuộc hạ nào cũng là tâm phúc được. Vậy làm sao hắn biết nên giả dạng thành ‘Phương Trữ’ mới có thể vào được Tước Bất Lạc? Hơn nữa... nếu hắn chưa từng tới Chiếu Dạ thành, và chưa từng tới Tước Bất Lạc, vậy hắn tìm đường đến đây bằng cách nào?”

Kỳ lạ nhất chính là, mặc dù biểu hiện bên ngoài của hắn có hơi khác Phương Trữ, nhưng không phải khác biệt một trời một vực, có thể nói là hắn biết cách đóng giả một số hành vi dáng vẻ của Phương Trữ.

“Khi phân tích như vậy, cho thấy hẳn không giống một người hoàn toàn xa lạ với Chiêu Dạ thành và Tước Bất Lạc,” Ô Hành Tuyệt nói. “Mà ngược lại, dường như hẳn có biết một số chuyện, thậm chí những chuyện này không phải được nghe kể lại mà đã từng đến đây và nhìn thấy tận mắt vậy.”

Không chỉ biết về Chiêu Dạ thành và Tước Bất Lạc, mà còn biết về chính bản thân Phương Trữ.

Áng chừng, hẳn không phải là người lạ lẫm hoàn toàn rồi tình cờ bắt được Phương Trữ trong tay để chiếm đoạt thể xác. Mà giống như hẳn đã từng biết, thậm chí từng gặp qua Phương Trữ từ trước nên có kiến thức nhất định về Phương Trữ rồi, chẳng qua những kiến thức này vẫn còn ở mức độ nông cạn chứ chưa tính là hiểu sâu.

Tiêu Phục Huyền xác nhận, “Thật vậy.”

Bản thân y cũng không biết nhiều về Chiêu Dạ thành nhưng nắm rõ vị trí của Tước Bất Lạc trong lòng bàn tay. Y không quen Phương Trữ nhưng dù sao đó cũng là thuộc hạ của Ô Hành Tuyệt, sau vài lần tiếp xúc, y cũng biết một cách tương đối về tác phong ăn nói và hành xử của Phương Trữ trông như thế nào.

Còn nếu bắt phải học...

Không, nếu y nặn ra một người đến đây để học thì chỉ có thể tham khảo được tầm sáu mươi bảy mươi phần trăm, chắc chắn không thể nắm rõ một trăm phần trăm được.

Cách biểu hiện bên ngoài của tay “Phương Trữ” này chính là như vậy.

Ô Hành Tuyệt nói, “Nếu hẳn ta chính là Hoa Tín giả mạo, thế thì Hoa Tín biết những thông tin này bằng cách nào?”

Chàng suy đoán, “Một là khi chiếm đoạt thể xác Phương Trữ, Hoa Tín đã tra xét thông tin và hỏi qua...”

Tiêu Phục Huyền lại lắc đầu, trầm giọng, “Nếu chỉ dựa vào tra xét thì rất dễ lỡ mất tin quan trọng.”

Bởi có một số chuyện mà bình thường rất khó nghĩ đến để hỏi, chứ nói gì đến những tiểu tiết nhỏ nhất.

Ô Hành Tuyết nói, “Hai là Hoa Tín có một biện pháp nào đấy để theo dõi hoặc biết rõ thông tin về người và việc bên trong Chiếu Dạ thành.”

Hiển nhiên, phỏng đoán này có độ chính xác cao hơn.

Thế nhưng trong trường hợp đó, thì biện pháp kia là gì?

✽

Lời tác giả:

Tui viết chậm quá, để mọi người chờ lâu ~

Cá:

Tụi mình phổ cập kiến thức khoa học đi mọi người, đề tài hôm nay là yết hầu nha:

- Yết hầu là một vị trí tương đối “nhạy cảm” của phái mạnh.
- Việc sờ vào yết hầu cũng giống như chạm vào “cậu bé” của họ.
- Hành động này sẽ làm cơ thể lập tức sinh ra hormone testosterone làm kích thích sự ham muốn.
- Làm lượng testosterone tiết ra nhiều sẽ làm đàn ông sẽ có cảm giác hưng phấn như khi đang quan hệ.

Vì vậy, trừ khi đang “mây mưa”, bạn nên hạn chế chạm vào bộ phận này để tránh gây khó xử cho cả hai.

Ai nha... hoàn toàn là kiến thức khoa học thôi chứ mình hông có ý gì khác
đâu. Còn tại sao Tuyệt Nhi cứ thích hôn hôn yết h ầu người ta thì... ㄟ (ㄝ
;) ㄟ

Chương 76: Đất cũ

Biện pháp nào có thể giúp một người vừa theo dõi những sự việc xảy ra bên trong dòng thời gian rối loạn trong quá khứ, mà vừa có thể biết được những sự việc xảy ra ở hiện thế?

Ô Hành Tuyệt nghĩ đến con rối trước tiên.

Nhưng Tiêu Phục Huyền lắc đầu, nói, “Rất khó để tạo ra một con rối đến trình độ đấy.”

Ô Hành Tuyệt hỏi, “Tại sao?”

Tiêu Phục Huyền đáp, “Rất khó có thể nặn ra một con rối để chia sẻ tri giác, chưa kể đến việc đặt nó ở hai dòng khác nhau.”

Ô Hành Tuyệt xét lại thì thấy thế quả thật hợp lý. Dù sao thuật tạo rối là một thuật pháp đòi hỏi sự đi đầu khiễn, mà muốn đi đầu khiễn chắc chắn phải tổn hao tinh thần. Một là đặt sự chú ý lên bản thân, hoặc đặt sự chú ý lên con rối mà mình đi đầu khiễn. Nếu phân tán sự chú ý trong thời gian dài rất dễ rơi là một phía, khó thể đảm bảo bản thân sẽ không bỏ lỡ bất kỳ thông tin nào.

Sau khi Vân Hãi bị đoạ phạm và trở thành tà ma thì cũng nặn ra một con rối giả dạng bản thân mình đóng vai một bá tánh bình thường đó thôi. Thời gian qua đi, hẳn cũng không còn quan tâm xem con rối đang ra sao nữa.

Đây là đi đầu hiển nhiên.

Nói vậy, biện pháp này xem chừng cũng không hiệu dụng lắm, xét đến tính cách của Hoa Tín thì ắt sẽ không dùng.

Nếu thế...

Ô Hành Tuyết như nhớ đến chuyện gì, lần nữa khỏ ửng bạc mình vào chân Tiêu Phục Huyền. “Có phải người trên Tiên Đô thường thích quăng một thân thể xuống nhân gian để hành tẩu không?”

Trước đây vào thời điểm bọn họ nhìn thấy quan tài của Tiêu Phục Huyền ở Thương Lang Bắc Vực, mấy người Ninh Hoài Sam đã nói như vậy. Chúng còn bảo thần tiên rất thích làm chuyện này, có phân ra bao nhiêu thân thể cũng không thành vấn đề.

Giống như Tiêu Phục Huyền trước mắt đây.

Thế mà Tiêu Phục Huyền lại lắc đầu, lên tiếng phủ nhận, “Không phải vậy.”

Ô Hành Tuyết kinh ngạc, hỏi, “Ở tại sao thế?”

Tiêu Phục Huyền nói, “Còn chẳng bằng con rồi.”

Ô Hành Tuyết: “?”

Tiêu Phục Huyền tiếp tục, “Cho dù có bao nhiêu thân thể thì cũng là xác rỗng, linh phách chỉ có một và phải di dời từ thân thể này sang thân thể khác mà thôi, làm cách này càng khó bảo trì thể xác hơn.”

Người ta bảo người đã thành tiên không mấy chú trọng đến thân thể, đa phần linh phách ở nơi nào thì xem như nơi ấy chính là thân thể, lấy thân thể đó làm thân thể chính.

Áp lời này lên toàn bộ Tiên Đô đều phù hợp, chẳng khắp khiêng ở đâu cả.

Ô Hành Tuyết nghe y đề cập đến linh phách thì hỏi một câu theo bản năng, “Vậy linh phách có thể phân tách được không?”

Hỏi xong lập tức cảm thấy mình vừa thốt ra một câu đần hết biết.

Đầu nói người dùng linh phách bước vào luân hồi sinh tử, đi đâu này cho thấy linh phách đóng vai trò trọng yếu đến nhường nào, nói không ngoa thì

linh phách chính là “căn cơ” của một người, làm sao bảo phân tách là phân tách ra được.

Tiêu Phục Huyền ngừng giây lát.

Dường như y cũng không ngờ Ô Hành Tuyệt sẽ bất chợt hỏi “linh phách có phân tách được không” nên trên mặt thoáng hiện vẻ ngạc nhiên lẫn sững sờ.

Nhưng rồi y cũng không nhấn mạnh việc linh phách là toàn bộ căn cơ của người và tiên, hay việc nó có vai trò trọng yếu đến mức độ nào này nọ nữa. Y đưa thẳng kết luận, “Theo ta biết chỉ có một số hiếm hoi người làm điểu này, thế nhưng không phải không làm được.”

“Linh phách mà cũng có thể phân tách được à?” Ô Hành Tuyệt nhỏ nhẹ tiếp lời, đồng thời cúi đầu nhìn bản thân.

Tiêu Phục Huyền: “...”

“Tự nhìn mình làm gì?” Thiên Túc đại nhân thật sự không kiềm lòng nổi phải dẫn một câu.

Thật ra, chàng chỉ nhìn xuống theo bản năng thế thôi, nhưng hành động này trong mắt Tiêu Phục Huyền đã mang một ý nghĩa khác. Suy cho cùng, khi biết việc linh thức có thể phân tách được, chính Ô Hành Tuyệt từng nói “giúp ta tách một ít ra với”.

Có lẽ Tiêu Phục Huyền sợ chàng lia mắt một lượt rồi lại nói “thế người giúp ta tách linh phách ra thử xem”, bèn trầm giọng nhấn thêm, “Cơn đau đó tuyệt đối vượt quá sức chịu đựng của bất kỳ một ai.”

Ô Hành Tuyệt ngược mắt lên định mở miệng.

Tiêu Phục Huyền đã nói tiếp, “Tiên hay ma thì cũng thế thôi.”

Ô Hành Tuyệt bèn nín thinh khép miệng lại, nhưn mày.

Một Thiên Túc kiệm lời xưa giờ bỗng nói liên hồi câu này tiếp câu khác như vậy, làm sao chàng không hiểu được ẩn ý sâu xa bên trong những lời ấy.

Chàng bèn nói, “Ta cũng không tới mức cái gì cũng muốn thử đâu mà.”

Tiêu Phục Huyền nhạt giọng ném một câu, “Khó nói.”

Ô Hành Tuyết ghen cả lời, thoát thắc mắc không biết có phải trước đây Thiên Túc đã từng trải qua rất nhiều phen tương tự rồi nên giờ mới nói những lời như thế.

Chàng tự chất vấn lương tâm mình một phen nhưng không nhớ ra được sự vụ gì, chỉ đành bối rối bỏ qua và tiếp tục câu chuyện, “Vậy tức là khả năng cao Hoa Tín cũng không làm vậy... phải không?”

Tiêu Phục Huyền không đáp lời ngay lập tức.

Y nhú chặt hàng mày rồi đăm chiêu rất lâu, đoán chừng đây có lẽ là phương án gần chính xác nhất.

Dòng rối loạn trong quá khứ và hiện thế tồn tại như hai nhân gian, phân tách bởi một khe vực chót vót, và chắc chắn không thể dùng một số phương pháp đơn giản như thuật con rối để kết nối.

Nếu Hoa Tín đồng thời muốn trông nom dòng quá khứ và dòng hiện tại thì phương án vững vàng và bền bỉ nhất có lẽ chỉ có thể tách linh phách ra làm hai, một nửa để tại quá khứ, một nửa giữ ở hiện tại.

Thoạt đầu, y tưởng rằng Hoa Tín sẽ không xuống tay làm những chuyện như vậy. Nhưng sau khi nhìn thấy đại trận “dùng mệnh nuôi mệnh” kia, y bắt đầu cảm thấy chưa chắc hẳn sẽ không làm.

Tiêu Phục Huyền nói ra chuyện này.

Ô Hành Tuyết lâm vào yên lặng suốt một lúc.

Chàng cảm thấy Hoa Tín thật kỳ lạ, đã có thể thiết lập trận cục “dùng mệnh nuôi mệnh”, có thể mượn tay nhà họ Phong để mở ra một dòng rối loạn, thậm chí còn có thể nhẫn chịu khổ đau mà người thường không cách nào chịu nổi để tách linh phách mình ra làm hai dạng theo dõi cả hai dòng “quá khứ” và “hiện tại”...

Thấy rõ, chuyện gì không nên làm hẳn cũng dám làm rồi. Nhưng tuyệt nhiên không đến gần thung lũng Đại Bi.

“Hắn biết Vân Hải đã chết chứ?” Ô Hành Tuyết thốt nhiên nhẹ giọng hỏi.

Tiêu Phục Huyền nhướn mắt, dường như cảm thấy đây là một câu khó trả lời.

“Là hắn đã biết nhưng không chịu thừa nhận nên giả vờ không biết, rồi vẫn ngoan cố tiếp tục hành động của mình à? Hay là —” Ô Hành Tuyết ngừng đoạn, nói tiếp, “hay là hắn có một phương pháp nào đó, dù cho Vân Hải đã không còn trên đời thì hắn vẫn có cách kéo ngược trở về?”

Nếu là hướng đầu, thì chỉ đành kết luận rằng hắn đã hoàn toàn hoá điên.

Còn nếu là hướng sau...

Ô Hành Tuyết chầm chậm cau mày: Nếu là hướng sau, thì có hơi phiến hà rồi đấy.

Nhưng chàng cảm thấy nếu đích thị là Hoa Tín thì hướng sau khả thi hơn hướng trước rất nhiều. Nói cách khác, bên cạnh trận cục “dùng mệnh nuôi mệnh”, Hoa Tín vẫn còn một kế hoạch khác...

Hơn nữa, kế hoạch này không xuất phát từ phút bồng bột tham lam, mà chắc chắn đã được sắp đặt từ trước.

Ô Hành Tuyết tính toán kỹ càng trong lòng...

Trận cục “dùng mệnh nuôi mệnh” nằm trong dòng quá khứ, Hoa Tín đã để lại một nửa linh phách mình theo dõi nó. Sau khi cảm nhận được những

biến cố bất thường xảy ra trong dòng rối loạn, nửa linh phách đó đã chiếm thân thể Phương Trữ và rời đi, theo bọn họ đến hiện thể rồi vào Tước Bất Lạc.

Còn một nửa linh phách còn lại vẫn luôn ở trong dòng hiện thể, có lẽ vẫn luôn theo dõi Chiếu Dạ thành sát sao.

Một suy đoán nảy ra trong đầu Ô Hành Tuyết. “Khả năng cao là, người biết rõ quy hoạch trong Chiếu Dạ thành chính là người của Chiếu Dạ thành, dù sao đây cũng là nơi ngay cả Tiên Đô cũng không dễ gì xâm nhập. Nhưng trong Chiếu Dạ thành chỉ toàn tà ma, ngoại trừ một người...”

Hiện tại chàng chưa lấy lại trọn vẹn ký ức nên chỉ biết một số ít tà ma bên trong Chiếu Dạ thành mà thôi. Những gì chàng biết đều nhờ đám Ninh Hoài Sam kể lại cho nghe. Tuy thế, vẫn có một người có điểm khác biệt so với chúng tà ma trong thành.

Tiêu Phục Huyền tiếp lời chàng, “Phong Tiết Lễ...”

Ô Hành Tuyết: “Đúng vậy.”

Phong Tiết Lễ.

Người này đến Chiếu Dạ thành vừa khéo hơn hai mươi lăm năm trước, khi Tiên Đô tận diệt và trên thế gian không còn một tiên thủ Linh đài Minh Vô Hoa Tín nữa. Đây là một kẻ xuất thân từ tiên môn, nên dù sau này trở thành chủ Chiếu Dạ thành rồi mà vẫn giữ một số thói quen từ các gia tộc tiên môn, cũng sẽ không khiến chúng tà ma cảm thấy bất thường hay đột ngột.

Quan trọng hơn cả... Phong Tiết Lễ xuất thân từ nhà họ Phong, chính là nhà họ Phong có dính líu với Hoa Tín trong dòng quá khứ rối loạn kia.

Một khi đã khớp được một vấn đề, tất cả các vấn đề liên quan đều có thể khớp được.

Ô Hành Tuyết và Tiêu Phục Huyền gần như chắc chắn với đáp án này.

Nhưng nếu là Phong Tiết Lễ thì tại sao “Phương Trữ” giả phải nấn ná trước khi bước vào Tước Bất Lạc. Thoạt đầu, họ còn tưởng rằng mình đã tạo ra động tĩnh quá lớn nên Hoa Tín trong dòng rối loạn bị quấy nhiễu, sau khi đây họ trở về hiện thế rồi vẫn không an lòng nên mới đi theo đến để theo dõi tình hình.

Còn với Phong Tiết Lễ, Ninh Hoài Sam từng nói Phong Tiết Lễ đã thềm thuồng Tước Bất Lạc từ lâu.

Theo chiều hướng này, việc “Phương Trữ” giả vào được bên trong Tước Bất Lạc xem như đã hoàn thành phân nửa tâm nguyện. Nửa còn lại phải chờ xem rốt cuộc lý do hẳn thềm muốn Tước Bất Lạc là gì...

Ô Hành Tuyết lia mắt một vòng bao quát khu nhà rộng lớn — khu nhà này tọa lạc trên vị trí sát khí nặng nhất Chiếu Dạ thành nên có điểm đặc biệt gì ư? Hay là bên trong đây có món gì đặc biệt khiến Hoa Tín lưu ý đến?

***

Cùng lúc đó, trong dòng thời gian quá khứ rối loạn, bùa tìm kiếm do Tiêu Phục Huyền thả ra vẫn đang truy tìm dấu vết linh phách Phương Trữ ở khắp mọi nơi.

Lá bùa tìm kiếm lục soát rất kỹ lưỡng, hề Phương Trữ để lại bất kỳ dấu vết hơi thở nào ở mỗi nơi từng đi qua thì lá bùa đều có thể phát giác và đánh dấu lại. Những dấu vết được ghi lại cho thấy, Phương Trữ vô tình bị tách khỏi nhóm khi bước vào phố núi Lạc Hoa, về sau hẳn vẫn luôn chậm một bước so với nhóm Ô Hành Tuyết. Có lẽ hẳn đã không chú ý đến dấu hiệu Ninh Hoài Sam để lại trước khi nhóm người rời khỏi phố núi Lạc Hoa đi đến nhà họ Phong.

Phương Trữ chưa kịp chú ý đến dấu hiệu ấy thì Hoa Tín ở dòng rối loạn kia đã phát hiện ra.

Nói tóm lại, sau khi Phương Trữ rời khỏi phố núi Lạc Hoa và xuống núi thì không đi về hướng nhà họ Phong mà rẽ sang lối khác.

Trong dòng rối loạn ở thời kỳ đó, nơi Phương Trữ đến vẫn còn là vùng sa mạc với cảnh trí hoang vu, đây rầy bãi tha ma và một vài toà thành bé nhỏ.

Bấy giờ nơi đây còn chưa có tên, cũng không một ai ngờ rằng sau này nó sẽ trở thành Động Ma Chiếu Dạ thành.

Đi theo chỉ dẫn của bùa tìm kiếm, khi Tiêu Phục Huyền phát hiện ra địa điểm này thì thấy trùng hợp sao, nơi lá bùa ngừng lại chính là điểm cực nam khu vực. Nếu quy về địa thế hiện tại, nơi đây đích thực là vị trí phủ trạch Tước Bất Lạc của Ô Hành Tuyết.

Mấy trăm năm về trước, nơi này vẫn còn là một dải đất hoang tiêu điều với đồng đá tàn tích chẳng biết để lại từ bao nhiêu đời trước, song nếu nhìn kỹ sẽ thấy có một số điểm tương đồng với Tước Bất Lạc hiện tại.

Đồng đá ấy bao quanh một đầm nước lạnh, đó cũng chính là hồ nước được bao quanh bởi những hành lang trong Tước Bất Lạc.

Phía sau hồ nước có một ngọn đồi thâm thấp dựng lên bởi những tảng đá nhọn, đến bây giờ ngọn đồi nọ vẫn còn, chẳng qua những khối đá kia đã được tu sửa lại và xây dựng rất nhiều gian nhà nhỏ có mái hiên phất cao. Đây chính là gian nhà mà Ninh Hoài Sam bề quan tĩnh tọa.

Giữa dải đất hoang có một cái giếng sâu đã từ lâu không dùng đến, nhìn chẳng còn thấy vòm đá xây cao bao quanh mà giếng hết một cái hố sâu hoắm giữ đờng vắng. Ở hiện tại, cái hố đấy trở thành một đầm sâu được bao bọc bởi những đụn tuyết trắng. Đó chính là đầm máu bên trong viện, nơi đã nuốt chửng vô vàn những tiểu tà ma.

Hết thảy bài trí trong Tước Bất Lạc đều được giữ gìn nguyên vẹn, những thứ tồn tại từ trước vẫn còn đến tận bây giờ, cho thấy năm xưa khi tính định cư nơi này, Ô Hành Tuyết chẳng hề có ý tu sửa chỉnh chu để xây dựng phủ trạch, nguyên mẫu thế nào thì giữ y thế ấy.

Chỉ có một điểm khác biệt duy nhất...

Mấy trăm năm trước, nơi này không có gốc đại thụ chót vót với tán cây rợp trời trong sân.

Lời tác giả:

Mọi người chờ lâu, hai hôm trước mình thức khuya quá nên tim không ổn lắm, tái phát bệnh cũ, thêm nữa còn bị đau bao tử và tới tháng, cảm ơn mọi người thông cảm QAQ

Nếu muốn hai gộp một có khi phải mất thêm mấy ngày, thôi mình cập nhật như bình thường trước đã.

Chương 77: Khách đến

Trên thế gian có hàng ngàn loại thực vật cây cỏ, số lượng nhiều đếm không xuể. Cho dù không phải ở đâu cũng có những cây cổ thụ khổng lồ cao ngất, nhưng khi ra đến khu vực hoang dã hoặc những địa điểm như Chiếu Dạ thành thì hoàn toàn chẳng hiếm thấy.

Vì vậy, suốt ba trăm năm, không một ai cảm thấy thấy gốc đại thụ bên trong sơn Tước Bất Lạc này có điểm kỳ lạ hay đặc biệt gì.

Chưa bàn đến đâu khác, ngay cả người đã sống ở Tước Bất Lạc mấy chục năm còn không thấy thân cây này bất thường ở đâu.

Giống như Ninh Hoài Sam vậy.

Hiện tại Ninh Hoài Sam đang đóng cửa tự hồi lỗi bên trong gian nhà nhỏ, phủ áo qua tay và bắn một cú liếc xéo vào người đứng bên ngoài cửa. Cậu bắn một phát truyền âm, rồi chốc chốc lại bắn thêm một phát truyền âm, liên hồi như vậy hết cả ngày đến tận khi trời sẩm tối, bắt đầu bước vào buổi đêm. Bây giờ, “Phương Trữ” mới chịu nhấc cái chân thong dong bước tới chỗ cậu.

Ninh Hoài Sam nghĩ thầm rằng, dù gì giờ cũng có thêm một cái miệng tán gẫu cho đỡ buồn rảnh, cậu không cần phải tự lắm bầm với bản thân mình cho qua giờ qua ngày nữa. Xét đến chuyện này, cậu cũng có thể miễn cưỡng tha thứ cho sự thờ ơ thiếu nhiệt tình của “Phương Trữ” trước đây.

Nhưng cậu mừng rỡ chưa được bao lâu đã bị thọt một gậy trả về nguyên hình.

Bởi vì dù “Phương Trữ” đến gặp cậu thật, nhưng cũng chẳng nói năng gì. Cậu nã cả buổi trời mà “Phương Trữ” chỉ đáp lại một câu rươi, có mắt là thấy

rõ hẳn chỉ đang trả lời qua loa cho có!

Ninh Hoài Sam xụ bản mặt lừa, nói, “Nè, không phải mày tới thăm tao hả? Mày làm quái gì cứ chìa cái gáy cổ vô mặt tao vậy? Mày tính ngó cái gì ở bên đó, bên đó thì có gì mà ngó?”

Phương Trữ không tỏ vẻ gì là sợ hãi, chỉ bình tĩnh trả lời, “Bên đó có thành chủ, mày đóng cửa tự hồi cải thì tao đâu thể thả lỏng được, cũng nên để ý một chút chứ.”

Ninh Hoài Sam há mồm đớp chát, “Cứt! Mày xạo ông hả? Mày tưởng tao bị ngu hay bị mù?”

Phương Trữ ngó người, lát sau mới dời tầm mắt trở lại, liếc sang trước cửa phòng.

Cho dù đang đứng cách một lớp cửa nhưng hẳn dường như có thể thấy được Ninh Hoài Sam, ánh mắt hẳn hướng thẳng vào vị trí Ninh Hoài Sam bên trong căn phòng.

Ninh Hoài Sam chỉ tay vào trong sân rồi nói, “Đưa gáy vô mặt tao thì tao không nhận ra à? Nãy giờ mày nghệt mặt nhìn hướng đó mãi, hoàn toàn có nhìn cửa phòng thành chủ đâu, đã thế còn gờng người không thả lỏng một khắc nào...”

Phương Trữ nhìn chòng chọc cậu qua phiến cửa một lúc lâu mới quay mặt đi, nói, “Cũng không tệ lắm, biết chú ý mọi động tĩnh.”

Ninh Hoài Sam nheo mày. “Sao hôm nay mày ăn nói kiêu quái đản gì vậy?”

Phương Trữ: “Quái đản chỗ nào?”

Ninh Hoài Sam: “Chỗ nào cũng quái đản...”

Xuyên qua khe cửa, Ninh Hoài Sam híp lại tròng mắt đen, nhìn Phương Trữ không chớp mắt một lúc lâu rồi bất chợt mở miệng nói, “Mày nói thật đi —”

Phương Trữ nhìn cậu.

Ninh Hoài Sam nói, “Có phải mày gặp chuyện gì ở phố núi Lạc Hoa rồi không? Lần nào mày mang nặng tâm sự cũng trưng cái bản mặt sống dở chết dở này.”

Phương Trữ nghe câu “sống dở chết dở” của cậu thì hơi lay tròng mắt. Tuy vậy, hắn vẫn không trả lời cậu mà ngoảnh đầu đi.

Ninh Hoài Sam nhìn theo tầm mắt hắn, thấy gốc đại thụ cao lớn che trời trong sân, bèn bực bội càu nhàu, “Gốc cây đó có quái gì mà nhìn, tự xưng thần nào hay sao?”

Mãi một lúc lâu sau, cậu mới nghe Phương Trữ chậm giọng nói, “Trước đây ta chưa có cơ hội... nhìn kỹ.”

Ninh Hoài Sam cười khẩy khinh bỉ, nói, “Mày làm quái gì tỏ vẻ bông tuyết nhay cảm vậy hả. Đừng nói với tao là hai lăm năm không về đây được thì giờ mày nhìn cái quần gì trong sân cũng thấy thương tâm đấy nhé.”

Phương Trữ liếc cậu cái nữa, thản nhiên đáp, “Cũng gần gần thế.”

Ninh Hoài Sam đảo mắt nhưng thôi không phỉ nhổ nữa.

So với tính cách của Ninh Hoài Sam, Phương Trữ đúng thật nặng lòng hơn nhiều. Sau nhiều năm chưa quay lại, giờ có nhìn trần trối một gốc cây một đoá hoa trong sân đặng than thân cũng không lạ. Ninh Hoài Sam gắng nhịn cơn giận cũn cào trong lòng mà hòa theo, “Thôi đúng là cũng có thương tâm, mày nhìn xem ở bên ngoài Tước Bất Lạc có bao nhiêu người đang bao vây, làm gì có ai không theo dõi từng chút động tĩnh một bên trong này, mà có thấy được cái cây nào đâu.”

Không biết Phương Trữ nghĩ đến chuyện gì mà bật cười. “Câu này của mày...”

Ninh Hoài Sam: “Câu này của tao sao? Có vấn đề gì?”

Phương Trữ nói, “Không.”

Hắn dừng đoạn, nói tiếp, “Không sai một chữ, rất nhiều người muốn được nhìn thấy cái cây này mà cả đời cũng không có cơ hội.”

Ninh Hoài Sam: “Chứ sao!”

Mọi người đều biết nếu đứng bên ngoài Tước Bất Lạc sẽ không thấy rõ những thứ trong sơn nữa, đến cả gốc đại thụ cao ngất rợp trời cũng bị sương mây mịt mù vờn quanh kín kẽ, xưa giờ không một ai thấy rõ.

Bất giác, Ninh Hoài Sam cũng bị nhiễm bầu không khí buồn thương, dần thấy cây cỏ trong sơn cũng thật đáng quý. Rồi cậu thẫn thờ nhìn gốc đại thụ trong sơn, miệng lầm bầm, “Lại nói, cái cây này hình như xưa giờ chưa từng thay đổi...”

Phương Trữ không quay đầu lại, chỉ lặng lẽ một chốc rồi đáp, “Đúng thế.”

“Nó có từng đơm hoa kết quả bao giờ không?” Ninh Hoài Sam bất chợt ngỡ ra hình như trong suốt mấy chục năm mình sinh sống trong những gian nhà nơi đây, bất kỳ lúc nào cậu ngược nhìn cũng đều thấy cái cây này, nhưng sao giống như chưa từng nhìn kỹ nó vậy.

Cho nên giờ đây khi cố nhớ lại, cậu thậm chí chẳng rõ cây này đã từng bao giờ đơm hoa chưa, đã từng bao giờ rụng lá chưa.

Cậu còn tưởng do mình bất cẩn quá nên không để ý. Ngờ đâu cậu hỏi mà một lúc lâu sau cũng chẳng nghe tiếng Phương Trữ trả lời.

Tính Ninh Hoài Sam thẳng đuột xưa giờ, cậu lập tức hô, “Trước đây mà cũng hay thường rảnh rỗi ngẩn ngơ nhìn sơn như vậy mà. Đừng có nói mà cũng không trả lời được đó nhá?”

Phương Trữ: “...”

Ninh Hoài Sam cười khinh khỉnh. “Hừ, hoá ra là thế thật à, thì ra mà cũng tám lạng nửa cân với tao hả? Vậy mà lần nào thành chủ cũng bảo tao thẫn

kinh thô, oan ức cho tao quá đi mà!”

Trong ấn tượng của Ninh Hoài Sam, cái cây này qua là chục năm như một, chưa từng thay đổi.

“Chắc là chưa từng đơm hoa, cây to như vậy mà trở hoa thì chắc chắn bắt mắt cực kỳ,” Ninh Hoài Sam lẩm bẫm, rồi bất chợt giật mình.

Nếu là trước đây, cậu sẽ chẳng liên tưởng sâu xa gì đâu, nói cho cùng cũng chỉ là một gốc cây thôi mà...

Một gốc cây như vậy mà mọc ở nơi khác ắt còn khơi gợi sự tò mò cho đôi ba người đến ngắm, còn bằng nằm trong Chiếu Dạ thành thì chẳng ma nào quan tâm. Chiếu Dạ thành này là nơi tà ma tề tựu, nhà cửa, động phủ của chúng tà ma chỉ có từ không tuân thủ cho tới phá nát quy tắc thành trấn.

Đừng nói chi là một gốc đại thụ trong sân, có một số tà ma còn dùng thân cây làm động phủ cho mình — chúng bảo không chịu nổi không khí mặt đất, dựng nhà không sống được, bèn xây ngay một gốc cây rồi lập cái tổ khổng lồ ngay trên cành, cả ngày ru rú trong tổ không bao giờ chạm chân xuống đất nữa.

Trong Chiếu Dạ thành, bao nhiêu chuyện quái lạ đều trở thành lẽ thường, không ai nghĩ rằng một cái cây có gì đáng để lưu tâm đến.

Mà Ninh Hoài Sam bây giờ không nghĩ vậy nữa.

Bên trong ngôi tháp cao ở nhà họ Phong, cậu đã nhìn thấy ảo ảnh của thần mộc xuất hiện trước mặt thành chủ nhà cậu. Thấy ảo ảnh thần mộc rồi, giờ cậu đã nhìn gốc cây trong sân bằng một cặp mắt khác, cậu không khỏi thắc mắc liệu gốc cây này có liên quan gì đến cây thần kia hay không?

Theo bản năng, cậu nhắc khuỷu tay tính bàn luận tình hình với Phương Trữ, song sơ suất động thẳng khuỷu tay vào cánh cửa. “Auuu —”

Phương Trữ quay sang nhìn cậu.

Ninh Hoài Sam vội nói, “Không có gì không có gì, tao mất tập trung tí. Tao chỉ đang nghĩ, mà xem xem cái có khi nào cái cây này...”

Phương Trữ yên lặng lắng nghe, như thể đã dành kiên nhẫn vô hạn cho cái cây này.

Nhưng Ninh Hoài Sam còn chưa nói hết thì đã lắc đầu nguầy nguậy. “Chắc không phải, tao nghĩ nhiều rồi.”

Thần mộc xuất hiện trong tháp cao ở nhà họ Phong chỉ là ảo ảnh thôi mà đã rực rỡ sắc hoa, lộng lẫy đến mức không ai có thể dời mắt, thần tính và tiên khí khôn tả toả ngợp không gian như lẽ đương nhiên. Còn cái cây trong sân này... ờm.

Cậu trăn ngâm kỹ lưỡng, xác nhận trước giờ cái cây này chưa từng đơm hoa, cũng chưa từng kết trái, thậm chí nó còn không bao giờ héo úa thay lá. Chừng như vào bất kỳ thời điểm nào, chỉ cần ngược mắt lên nhìn là có thể thấy dáng vẻ um tùm tươi tốt giống như những gốc thường xanh trong rừng trên núi, có qua mấy chục năm hay mấy trăm năm cũng không thay đổi dáng vẻ, bất quá đôi khi sẽ đọng tuyết vào đông.

Chính vì lần nào nhìn nó cũng chỉ một dáng vẻ nên mới không khiến ai cảm thấy bất ngờ.

Ấn tượng duy nhất của cậu đối với thân cây này nằm ở tán cây, rậm rạp như mái đình nhưng tràn trề tử khí, thậm chí chim trước chưa từng đáp xuống cành. Cũng bởi thế mà nơi đây mới được đặt tên là “Trước Bất Lạc”.

Hình ảnh này quá xa vời, khác biệt đến một trời một vực với thần mộc.

Ninh Hoài Sam còn suy đoán lan man trong đầu rồi tự dưng tự đập, thì bất chợt nghe Phương Trữ nói, “Mày làm nhảm vô bổ gì đâu không, nếu mày có thắc mắc thì cứ đi hỏi thành chủ đi là được chứ gì.”

Ninh Hoài Sam trả lời theo bản năng, “Hỏi thành chủ thì có ích lợi gì, ngài ấy vô Thương Lang Bắc Vực một chuyến xong quên hết còn gì. Giờ còn

không nắm rõ Trước Bất Lạc bằng hai đũa tội mình, đi hỏi ngài ấy nói không chừng tội mình còn bị hỏi —”

Chưa kịp thốt ra hai tiếng “ngược lại”, cậu đã sượng giọng, siết căng ngón tay đang phủ dưới ống tay áo!

Không đúng!

Sét nã ầm ầm trong đầu Ninh Hoài Sam — Ô Hành Tuyết không còn nhớ gì cả, đây là chuyện cả cậu lẫn Phương Trữ đều biết quá rõ. Tại sao Phương Trữ lại nói “đi hỏi thành chủ” được cơ chứ?!

Cậu chột ngược mắt, nhìn xuyên qua khe cửa, dừng ở người đứng bên ngoài.

***

Khoảnh khắc đó, “Phương Trữ” bên ngoài cửa có vẻ cũng đang suy ngẫm gì đó. Khi nghe Ninh Hoài Sam nói “Thành chủ quên hết mọi chuyện, không nắm rõ Trước Bất Lạc bằng hai đũa tội mình” thì nheo khẽ đôi mắt.

Trong lúc hần còn đang tư lự, chủ nhân phủ trạch tên “Lễ” trong Chiếu Dạ thành đã bất thành linh hành động.

Phong Tiết Lễ vừa hầy còn thông thả thả đèn bên trong “đệ tử đường”, hơn ba mươi chiếc đèn lồng tinh xảo soi toả rực rỡ toàn bộ khung cảnh bên trong đệ tử đường này. Ngay khi thả lồng đèn sau cùng, động tác hần thoáng chững lại.

Tiếp đến, hần đứng thẳng dậy và liếc mắt về một hướng nào đó, đoạn cầm đèn lồng trên tay và bước ra khỏi cửa.

Tiểu Hò kinh ngạc, vội vã nối gót đuổi theo và hỏi, “Thưa thiếu gia, cậu đây là?”

Phong Tiết Lễ nói, “Ra ngoài.”

Tiểu Hờ “Đi đâu thế ạ?”

Phong Tiết Lễ: “Tước Bất Lạc.”

Tiểu Hồng ngạc nhiên, thắc mắc thành lời, “Không phải trước đây thiếu gia nói là không cần đến Tước Bất Lạc vì đã có người theo dõi bên ấy rồi sao ạ?”

Phong Tiết Lễ: “Đúng vậy.”

Tiểu Hồng “Vậy bây giờ...”

Cửa lớn phủ trạch “Lễ” lẳng lặng mở rộng, hần bước qua bậu cửa với đèn lồng trong tay, chỉ loáng mắt đã dẫn mình vào màn sương mù bọc quanh Chiêu Dạ thành và tiến về phía Tước Bất Lạc. Chỉ còn âm thanh bình tĩnh đọng lại trong tai Tiểu Hồng “Đúng là có người theo dõi nên mới biết lúc nào là lúc phải đến đây.”

Tiểu Phục Huyền bị tổn hại thân thể, Ô Hành Tuyệt còn chưa vượt qua kiếp kỳ. Không chỉ vậy, chủ nhân của Tước Bất Lạc đã quên hết mọi chuyện xưa tích cũ.

Bàn về chờ đợi thời cơ, thì còn thời cơ nào thích hợp hơn thế...

Gần như chỉ trong nháy mắt mà trước cửa Tước Bất Lạc ở cực nam Chiêu Dạ thành đã xuất hiện hai bóng dáng mới đến, đây chính là Phong Tiết Lễ và Tiểu Hồng nối gót đi theo.

Phong Tiết Lễ khẽ nhấc tay, một thứ gì đó chạm vào kết giới của Thiên Túc quanh Tước Bất Lạc, đánh vang âm thanh lạnh lạnh như tiếng chuông ngân giữa sắc vàng lay động.

Âm thanh kia đánh vang ba lần, tựa như tiếng gõ cửa nho nhã và lịch thiệp.

Nhưng ai có hiểu biết đâu biết, nếu đây không phải là kết giới do Thiên Túc thiết lập thì sau ba nhát “gõ” nho nhã và lịch thiệp kia, kết giới ấy hẳn đã vỡ nát thành tro, và người lập kết giới sẽ gánh trọng thương.

Có đi ầu, người trong Tước Bất Lạc còn chưa phản ứng mà những kẻ bên trong các sòng bạc và quán rượu quanh Tước Bất Lạc đã lãnh nhận tai hoạ.

Sau ba tiếng gõ cửa, linh phách những kẻ kia đột ngột gánh chịu một đợt oanh tạc nặng nề, gần như tất cả bọn chúng đều hộc máu tại chỗ. Chỉ loáng cái mà những sòng bạc, quán rượu nọ đã vơi hơn phân nửa bởi chúng phải nhanh chân tháo chạy.

Còn Phong Tiết Lễ vẫn đứng trước cửa vào Tước Bất Lạc với gương mặt tr ầ n tĩnh, tảng lờ hết thảy. Thậm chí, hắn còn n ền nã vẽ nên một bức phù r ờ i gửi vào gió đưa vào trong kết giới, không khác nào một chàng thư sinh nho nhã ghé thăm phủ đệ ai đó bèn truy ền gửi thiệp báo danh.

Trên thiệp đã lượt bớt dòng họ, ghi: Nghe rằng thành chủ trở về, Tiết Lễ xin đến bái kiến.

✱

Lời tác giả:

Ngủ ngon ~ mình gửi lì xì cho tất cả bình luận trước khi cập nhật chương mới r ấ i, có khi hệ thống cập nhật chậm chút, chúc mọi người vui vẻ nhá ~

Cá:

Tui kể lại chút xíu về tên chỗ ở của Tuyết Nhi là *Tước Bất Lạc* (chim không đậu) đọc tiếng Trung là *Quèbuluo*, còn nơi Tuyết Nhi sống trong mơ – chỗ có chim đáp mình trên chuông hộ hoa h ữ i chương 1 í – là *Thước Đô* (thủ đô của các loài chim) đọc là *Quèdu*. Hai chữ *Tước* và *Thước* trong tiếng Trung đ ờ ng âm á.

Tức là giấc mơ của Tuyết Nhi là được sống ở một nơi chim muôn yêu mến, còn sự thật nơi Tuyết Nhi sống là không một bóng chim dám đến (。ଫ
〜ଫ。)

Chương 78: Mục đích

Ô Hành Tuyệt hỏi, “Ai lại đến vào lúc này?”

Tiêu Phục Huyền mở tấm bùa cho chàng xem. “Phong Tiết Lễ.”

Ô Hành Tuyệt tỏ vẻ ngạc nhiên. “Vừa nhắc đến hắn thì hắn đã tới ngay tận cửa cơ à.”

Sực nhớ tới tiếng gõ “nho nhã lịch thiệp” vừa nãy, chàng hỏi Tiêu Phục Huyền, “Trí nhớ ta còn chưa đầy đủ, nhưng đoán chừng ở Chiêu Dạ thành không có nhiều ma đầu gõ cửa khi đến thăm hỏi. Đây có phải là thói quen của Hoa Tín không?”

Tiêu Phục Huyền: “Gõ cửa thì không.”

Nói đoạn, y phe phẩy tấm bùa danh thiếp trên tay và nhẹ giọng, “Cái này thì phải.”

Nét ngạc nhiên trên mặt Ô Hành Tuyệt càng lộ rõ hơn, chàng thốt lên theo bản năng, “Biết rõ đến vậy chẳng lẽ hắn vẫn thường đến Nam Song Hạ?”

Tiêu Phục Huyền: “?”

Hiếm khi trên mặt Thiên Túc lại đượm cảm giác hoang mang đi kèm với khó diễn tả thành lời đến vậy, khiến Ô Hành Tuyệt thấy có hơi buồn cười. Tuy vậy, thời điểm hiện tại không thích hợp để trêu đùa, chàng bèn vội đỡ, “Ta chỉ thuận miệng hỏi thế thôi.”

Này hơi bị thuận quá rồi đấy.

Thiên Túc im lặng chút rồi nói, “Trong các tiên chỉ có một người tự do ra vào cổng Nam Song Hạ như chốn không người mà thôi.”

Quả thật, trong các tiên chỉ có mỗi mình Linh Vương thoải mái tới lui ở Nam Song Hạ, còn những người kia cả trăm năm chẳng biết có dám đến trước cổng một lần hay không.

Năm xưa, Hoa Tín là Tiên thủ Linh đài, chỉ giao thiệp với Thiên Túc và Linh Vương không trực thuộc Linh đài khi có việc hệ trọng, nên hiển nhiên cũng không hay ghé qua Nam Song Hạ. Tuy vậy, hắn vẫn có qua lại với những người khác trên Tiên Đò, có đi đâu những lần qua lại đó đa phần đều rập khuôn và giữ quan hệ trong giới hạn xử lý công việc, chứ hiếm khi xuất phát từ những mối quan hệ cá nhân.

Tiêu Phục Huyền biết được thói quen này của Hoa Tín cũng nhờ những lời tâm sự của Vân Hải.

***

Trước đây Vân Hải từng than vãn rằng, “Tiên thủ Minh Vô quy củ quá đi, đến cả ghé nhà cũng chẳng ngoại lệ. Mỗi lần đến phủ ta đều tuyệt nhiên không vào trong dù cổng sân mở toang chẳng gì ngăn trở. Người cứ toàn khoanh tay đứng ngoài cửa và sai mấy đồng tử như ông cụ non kia truyền thiệp báo danh vào trong.”

Vân Hải xem như đang tán gẫu nên vừa hươ tay như nửa đùa nửa thật vừa nói, “Cái kiểu thiệp báo danh dưới nhân gian ấy, không biết hai vị đại nhân có từng thấy chưa, nó làm bằng giấy ép hoa khô hoặc tơ lụa, được gấp làm đôi, và có ghi tên ghi chức, thậm chí còn ghi cả lý do đến thăm. Thực sự... thực sự quá...”

Hắn không bao giờ nói ra nỗi nhận xét của mình, cứ ngắc ngứ rồi lắc đầu bật cười sang sảng, sau chót gom vén nét cười mà chỉ đành thở dài một hơi. “Tốt xấu gì ta cũng xem như là đệ tử môn hạ của người, mà người mãi đối xử khách sáo với ta như thế đấy.”

Khi ấy, Linh Vương đáp, “Ta có từng nghe nói nhưng chưa gặp qua lần nào. Mà dường như Tiên thủ Minh Vô cũng hiếm khi ghé thăm ai bao giờ.”

Vân Hải nghe thế thì vui vẻ hẳn ra, hẳn nâng chung rượu tỏ ý kính mời Linh Vương, đoạn uống một hơi cạn chung. “Thế xem ra ta vẫn còn vương ít hào quang một người đệ tử.”

Về sau, nghe đồn Vân Hải dày không ít công sức và thời gian để thay đổi được một vài thói quen vốn cực kỳ quy củ nề nếp của Minh Vô Hoa Tín. Ít nhất, hẳn đã không còn đệ thiệp khi đến cung phủ của Vân Hải nữa, nhưng vẫn giữ nguyên thói quen như trước với cung phủ những vị tiên khác.”

Thật không ngờ từng ấy năm đã trôi qua mà thói quen với người khác này vẫn chẳng mấy may biến đổi.

Ô Hành Tuyết nhìn tấm danh thiệp trong tay Tiêu Phục Huyền và nói, “Tuy dưới nhân gian cũng có nhiều người sẽ gửi thiệp báo danh, nhưng không đến mức trùng hợp nhiều đến như vậy chứ. Xem ra phán đoán lúc trước của chúng ta đã chính xác, khả năng cao Phong Tiết Lễ này bị Hoa Tín chiếm giữ thế xác.”

Chàng suy tư một chút rồi nói tiếp, “Quả thực hẳn không hề có ý định che giấu.”

Nhìn chung, nếu không muốn người ngoài phát giác linh phách bên trong cơ thể là người nào thì ít nhiều đều sẽ cố tình thay đổi vài thói quen hành vi của bản thân. Trong trường hợp này, hành vi của Hoa Tín vừa lạ thường lại vừa mâu thuẫn — hẳn bày bố trận cục rườm rà phức tạp, cài cắm mọi thứ cần trọng tử mẫn, vậy mà trong thói quen thường ngày lại dường như chẳng mấy chú tâm.

Có phải vì hẳn định ninh Tiêu Phục Huyền và Ô Hành Tuyết không hiểu rõ về mình nên sẽ không nhận ra?

Hay là đối với hẳn, dù hai người có nhận ra hay không cũng thế?

Ô Hành Tuyết cân nhắc tình huống, đoạn quay sang hỏi Tiêu Phục Huyền, “Nếu phán đoán của chúng ta là đúng, vậy trong thân thể Phương Trữ có một nửa linh phách hẳn, trong thân thể Phong Tiết Lễ có một nửa còn lại.

Sau khi cho hắn vào cửa rồi cũng đồng nghĩa hắn đã có nguyên vẹn linh phách. Nếu cần phải động thủ thì khả năng thắng của chúng ta thế nào?”

Tiêu Phục Huyền nói, “Hắn chỉ có một người.”

Ô Hành Tuyết tiếp lời, “Đúng vậy, trên lý thuyết đây là hai chọi một, vậy nên mới không bình thường.”

Trên thế gian đồn rằng chàng xuống tay giết Linh đài Thập nhị tiên. Chưa biết tin đồn này đúng hay sai, ít nhất cũng cho thấy vào thời kỳ đỉnh cao phong độ, chàng chắc chắn không rơi xuống thế hạ phong khi phải đối đầu với Hoa Tín.

Hiện tại, kiếp kỳ trong người chàng bất ổn, cái lạnh thấu xương tuy chưa rõ vì sao không diệt trừ tận gốc được, cũng không biết lúc nào sẽ bộc phát trở lại. Còn Tiêu Phục Huyền cũng không dùng bản thể, hơn nữa còn phải tách linh thức sang dòng thời gian quá khứ để đi tìm linh phách gốc của Phương Trữ.

Cả hai đều bị tổn hại ít nhiều, e rằng cách thời kỳ đỉnh cao phong độ rất xa.

Nhưng Hoa Tín cũng có khá hơn là bao.

Sau khi Tiên Đô bị diệt vong, dù hắn không chết thật thì cũng phải chịu thương, hơn nữa còn tách bản thân ra làm hai, rồi lập trận cục “dùng mệnh nuôi mệnh” cho Vân Hải. Theo lý mà nói thì hắn cũng phải chịu tổn hại nghiêm trọng.

Có tính thế nào đi chăng nữa vẫn quy thành hai chọi một, và Hoa Tín nằm ở hạ phong.

Một người nằm dưới thế hạ phong sao lại thẳng thừng đến gõ cửa như vậy được?

Dù vậy, hiện tại cũng không phải lúc để đắn đo, hai người trao đổi ánh mắt rồi quyết định mở cửa đón khách.

Tuy nhiên, khi Tiêu Phục Huyền mở kết giới ra, Ô Hành Tuyết nắm lấy y và nán người ngoài cửa lại một hồi.

***

Nói là nán lại một hồi nhưng tương đối ngắn ngủi, chẳng qua nếu là người đa nghi sẽ hiểu theo nghĩa khác.

Tiểu Hồn thấy gửi thiệp vào một lúc rồi vẫn chưa nhận được hồi âm, bèn thấp giọng nói với Phong Tiết Lễ, “Thưa thiếu gia, có khi nào bọn họ giả mù không thấy, quyết tâm đóng chặt kết giới không?”

Phong Tiết Lễ: “Không.”

Tiểu Hồn “Sao thế ạ?”

Phong Tiết Lễ đi kèm nhiên đáp, “Đã mang danh thành chủ Chiếu Dạ thành, cậu nghĩ xem phải gặp tình huống nào thì mới giam mình bên trong kết giới và kiên quyết không gặp người ngoài.”

Tiểu Hồn tức thì vỡ lẽ. “Khi không thể gặp người khác.”

Bởi một khi lâm vào tình huống tột tệ, nếu mở kết giới sẽ mang đến hiểm họa nghiêm trọng.

Tà ma bên trong Chiếu Dạ thành không phải lũ ngu, nếu kết giới tuyệt không mở ra thì lòng chúng sẽ tỏ tường ngay lập tức. Đến khi đó, liệu chúng có để yên cho người giấu mình bên trong kết giới hay không?

Tiểu Hồn nói tiếp, “Có khi nào chúng đã bắt đầu lập bẫy để chờ chúng ta vào phủ liềm trở thành cá trên thớt hay không?”

Phong Tiết Lễ nói, “Vậy cũng không tệ.”

Tiểu Hồn “Sao lại thế?”

Phong Tiết Lễ: “Người cần bố trí phòng vệ tạm thời trong những thời điểm thế này là người không đang trong trạng thái tốt.”

Tiểu Hồ gật gù tỏ ý đã ngộ ra vấn đề.

Từ khi thiếu gia nhà gã bước chân vào Chiêu Dạ thành đã luôn mang thần thái như vậy. Hắn được bao bọc trong vẻ yên ổn, nhưng tâm tình phảng phất trước vạn sự. Giống như thể hắn đã chứng kiến hết thảy trên thế gian, dầu tiên hay ma cũng chẳng cách nào khiến hắn hoảng sợ.

Nhưng luận về tuốt tác, thiếu gia nhà gã chỉ thuộc vào hàng non trẻ trong các con cháu tiên môn, chẳng rõ khí chất này bắt nguồn từ đâu nữa.

Tuy nói thế, nhưng sau một chút suy tư, gã chợt thấy không đúng. “Nhưng thừa thiếu gia... cho dù người bên trong không ở vào trạng thái tốt nhất, những bố trí phòng vệ kia cũng tương đối nguy hiểm cho chúng ta.”

Phong Tiết Lễ trả lời, “Nếu đặt cậu vào tình huống có thương tổn linh hồn và thân thể, nếu muốn đặt bố trí phòng ngự cậu sẽ đặt lên sân hay lên bản thân?”

Tiểu Hồ “Dĩ nhiên là bản thân rồi.”

Phong Tiết Lễ: “Thế thì tốt rồi.”

Tiểu Hồ vẫn tỏ ý nghi ngờ, Phong Tiết Lễ nói tiếp, “Ta không đến để giết người.”

Hắn vốn không đến để giết người, hắn chỉ đang muốn mượn sức của gốc cây trong sân mà thôi.

Năm xưa, sau khi Linh Vương phát hiện ra có người táy máy vào nơi phong ấn thần mộc thì cấm địa thần mộc đã biệt vô âm tín một lần nữa.

Mới đầu, hắn còn tưởng rằng Linh Vương đã tiêu hủy hoàn toàn thần mộc để tránh hậu hoạn. Về sau, hắn tìm đủ mọi cách mới có một lần tình cờ biết được bởi vì Linh Vương sinh ra từ thần mộc nên chịu ảnh hưởng hệ lụy của nhân quả, không thể hủy diệt thần mộc được.

Bởi vậy, thần mộc vẫn còn tồn tại, nhưng đã bị Linh Vương giấu kín.

Bản thân hẳn cho rằng thậ̀n mọ̣c vẫn đang ở trong cấm địa, chẳng qua Linh Vương đã che giấu bằng một cách nào đó nên người ta không còn thấy được nữa.

Rồi rất lâu sau đó, nhờ rất nhiều manh mối khác nhau, hẳn mới lần đến được gốc đại thụ trong sân vườn Tước Bất Lạc.

Gốc đại thụ kia thoạt nhìn cực kỳ bình thường, điểm đặc biệt duy nhất của nó là sinh trưởng trong Tước Bất Lạc, còn lại không một dấu vết kỳ lạ nào khác, và cũng chẳng một ai liên hệ cái cây này với thậ̀n mọ̣c cả.

Nhưng nó là hàng thật.

Không biết năm xưa Linh Vương đã dùng cách nào để thậ̀n mọ̣c chìm vào tĩnh lặng suốt ba trăm năm ròng, trở cành tuốt lá như một tán cổ thụ chót vót rợp trời nhìn cực kỳ tầm thường, đứng giữa mây khói và sương mù bên trong kết giới của Tước Bất Lạc.

Một thuở thậ̀n mọ̣c chỉ người sắp chết mới có thể diện kiến, giờ đây bất kỳ ai cất bước vào sân vườn Tước Bất Lạc, ngược mắt lên đã thấy hiển hiện trước mắt.

Dẫu thế, thân cây này đã chẳng còn đọng một chút tiên khí hay thậ̀n tính nào, bao quanh nó chỉ có tử khí nặng nề đến độ chim tước cũng chẳng dám đáp chân.

Và đi đâu hẳn mong muốn chính là thức tỉnh gốc đại thụ này.

Lận đận ngần ấy năm, tổn hao mọi tâm tư, thử bao nhiêu cách để sắp xếp chu toàn hết thủy, giờ đây chỉ còn bước cuối cùng. Chỉ cần có thể thức tỉnh cây đại thụ này, chỉ cần thậ̀n mọ̣c tái xuất nhân gian thì những đi đâu còn lại đâu dễ dàng thôi.

Bởi vậy, hẳn không đến để giết người, hẳn chỉ muốn kích cái cây kia một chút.

Chỉ một chút mà thôi.

Mà trở ngại lớn nhất trong việc kích cái cây đó chính là bản thân Linh Vương, diệu kỳ sao mà hiện tại Ô Hành Tuyết đã mất sạch ký ức, không còn nhớ một chút nào về những chuyện trước đây nữa. Theo lời của Ninh Hoài Sam thì y thậm chí còn không nhớ lai lịch của gốc cây này.

Đúng là ông trời giúp hấn một tay.

Ngay khi ý nghĩ đó nhen nhóm, ánh sáng vàng phủ trọn bốn bề Tước Bất Lạc thình lình chuyển dịch, âm thanh leng keng vang dội dẫn theo cánh cổng đóng kín trước viện đánh *cót két* mở rộng sang hai bên.

Phong Tiết Lễ nâng cao ngọn đèn trong tay, giương mắt nhìn con đường trước mắt, tiếp đó nhấc chân bước qua ngưỡng cửa cao cao.

Người trong sân đã giải trừ kết giới một cách chóng vánh, không cản trở hấn một tẹo nào. Đến nỗi Tiểu Hồn nổi bước hấn vào trong sân mà không khỏi thấp thỏm trong lòng. Gã thàn nhủ “nếu nói bên trong phải dẫn đo cả buổi không mở cửa thì có thể hiểu trạng thái không tốt lắm, vậy giờ không thiết lập cơ chế phòng vệ nào mà mở rộng cửa đón khách thì nên giải thích ra làm sao???”

Gã thấp giọng gọi “Thiếu gia”.

Nhưng thiếu gia gã không trả lời một tiếng.

Không phải vì Phong Tiết Lễ không nghe thấy, mà vì khoảnh khắc đó, hấn hoàn toàn chẳng buồn để tâm đến.

Ngay khi hấn vừa bước qua cổng Tước Bất Lạc, màn sương mù mịt mù che kín khoảnh sân này quanh năm suốt tháng dần tan, khung cảnh trong sân cũng hiện ra trước mắt. Hấn nhận ra những dải hành lang xếp thành mê hồn trận trong truyền thuyết cũng đã được giải trừ hoàn toàn. Thế là hấn bước thẳng vào trong, vừa vòng qua một tấm bình phong bằng đá, còn chưa kịp bước thêm bước nào thì đã trông thấy khu vực trung tâm khoảnh sân.

Đó là nơi gốc đại thụ rợp trời đang sừng sững dựng thẳng mình.

Còn hai người vốn nên ở trong phòng ngủ đã đứng ngoài sân không biết từ lúc nào. Ô Hành Tuyết ôm ấm sưởi trong tay đứng bên cạnh thân cây, Tiêu Phục Huyền còn tuyệt hơn, thẳng thừng ôm thanh kiếm chữ “Miễn” tựa lưng vào thân cây, nhìn sang hẳn bằng ánh mắt không một xúc cảm.

Dưới vòng vây của hai người, gốc cây đại thụ đến chim cũng không đậu đã bị che chắn không một kẽ hở.

Phong Tiết Lễ: “...”

Lời tác giả:

Ngủ ngon ~

Chương 79: Khô héo

Khoảnh khắc, Phong Tiết Lễ ngờ rằng mình bị lừa.

Nếu là bất kỳ một ai khác, hẳn đã chỉ tay vào khung cảnh trong sân đang chất vãn Ninh Hoài Sam — đây là cái mà người gọi là hoàn toàn quên mất chuyện xưa tích cũ, không còn nhớ gì hết đấy à???

Nhưng Phong Tiết Lễ không làm vậy.

Trong Chiêu Dạ thành này, bất kỳ ai từng đối mặt với Ninh Hoài Sam đều biết rõ tính tình kẻ này thẳng đu đũa đượt, kẻ Ninh Hoài Sam nói dối không chớp mắt để lừa người khác thì làm khó cho cậu quá.

Nên lập tức, Phong Tiết Lễ hiểu ngay chuyện mất trí nhớ hẳn là sự thật.

Tuy vậy, vấn đề quên mất bao nhiêu và đã nhớ ra bao nhiêu thì còn cần bàn lại.

Song trước mắt, Ô Hành Tuyết và Tiêu Phục Huyền đang che chắn thân cây này, dù chưa rõ là đã nhớ ra cơ sự hay chỉ đang suy luận kèm đoán mò.

Bởi thế, Phong Tiết Lễ sống người thoáng chốc rồi lập tức bình tĩnh trở lại.

Phong thái hẳn vẫn nho nhã lịch thiệp, dường như còn đang tuân thủ những nề nếp sót lại từ tiên môn. Hẳn gật đầu với Ô Hành Tuyết đứng trong sân xem như một lời chào giản đơn, đoạn nói, “Thật không ngờ rằng đang đông khắc nghiệt mà thành chủ lại đón khách ngoài sân.”

“Cảnh sân tươi đẹp khiến lòng người nô nức, hai hôm nay cả Chiêu Dạ thành bao vây quanh Tước Bất Lạc của ta rộn rã quá đấy thôi.” Ô Hành Tuyết chỉ khoác thường phục đơn giản, toát lên dáng vẻ thanh tú thon cao

như hoà vào cảnh sắc. Chàng thoáng lia mắt qua đỉnh cổ thụ cao cao, rồi dờn sang đánh giá Phong Tiết Lễ, nói, “Không phải người đến ngắm phong cảnh à?”

Câu nói này quá thẳng thắn, thẳng đến mức khiến người ta câm nín, Tiểu Hồ đứng bên cạnh nghe thấy mà không khỏi bồn chồn bất an.

Vừa vào cửa đã nói chuyện như vậy thì tiếp tới sẽ thế nào đây?

E rằng không phải muốn trực tiếp đánh nhau đấy chứ.

Cánh tay thả bên hông của Tiểu Hồ siết chặt cán loan đao.

Nhưng Ô Hành Tuyết nói dứt câu liền thoáng cười cong mắt như thể chỉ vừa đùa vui một câu chứ chẳng hề có ý động thủ. Điều này khiến Tiểu Hồ sượng trân người.

Gã mấp mé nhìn thiếu gia nhà mình qua khoe mắt nhưng thấy ánh lửa đèn lồng trong tay Phong Tiết Lễ chẳng mấy may lay động mà vẫn phẳng lặng yên ắng.

Phong Tiết Lễ cất lời như chỉ đang hàn huyên trong một buổi nhàn đàm, nói với Ô Hành Tuyết, “Thật vậy.”

Tiểu Hồ “...”

Gã quay sang nhìn, thấy Phong Tiết Lễ không chút do dự nói tiếp, “Một căn phủ không có chủ nhân mà có khả năng tự phong ấn bản thân hơn hai mươi năm, hơn thế phong ấn này cực kỳ kiên cố không cách nào phá dỡ, thì có là ai cũng sẽ nổi lòng tò mò muốn khám phá thử xem ấy thôi. Có khiến người ta muốn đến ngắm cảnh cũng không phải chuyện lạ.”

Phong Tiết Lễ nói với giọng điệu bình bình thản nhiên, tưởng chừng hẳn cũng giống như tất cả đám ma đầu lớn nhỏ bên trong Chiêu Dạ thành, chẳng biết gì về bí mật hay thần mộc nào cả mà chỉ nổi hứng tò mò, thừa cơ hội thành chủ không có mặt bèn toan tính chiếm đoạt cả toà dinh thự.

Trong Chiêu Dạ thành thì đây là việc hoàn toàn bình thường.

Giọng nói hần mang đến cảm giác yên ả một cách tự nhiên, cho dù lời phi lý mà qua miệng hần cũng mang sức thuyết phục cao.

Tiểu H ồng nghe đến đây cũng cảm thấy “Chúng ta đến là hợp lý”.

Phong Tiết Lễ nói tiếp, “Đến lúc chủ nhà không có mặt thì gọi là xâm phạm. Còn đến lúc chủ nhà có mặt phải gọi là thăm hỏi. Ta đến đây để thăm hỏi thành chủ, còn ngắm cảnh chỉ xem như tiện đà.”

Ô Hành Tuyết gật gù, đáp lời với đôi mắt vẫn giữ nét cong cong, “Người ta thăm hỏi khi có quen biết từ trước, mà dường như ta... chưa từng gặp người bao giờ? Tuy vậy xem ra người nhận biết nhanh lắm đấy, mới vào cửa đã quay sang gọi ta là ‘thành chủ’.”

Tiểu H ồng lại cảm thấy căng thẳng. Gã biết ắt hẳn thiếu gia nhà mình đã gài “tai mắt” vào Tước Bất Lạc, nhưng giờ Ô Hành Tuyết nói thế có vẻ như một là đã bị phát hiện, hai là đang bắt lấy điểm này để thăm dò.

Gã đưa mắt sang nhìn thiếu gia mình, thấy ánh mắt Phong Tiết Lễ đang dõi xa qua hành lang dài trải bóng cây và ngừng trên thân hai người đang đứng trong sân, bầu không khí lạnh yên một thoáng.

Trong thoáng chốc đó, Tiểu H ồng thoát dấy lên cảm giác cảnh còn người mất. Tưởng như ba người tách lìa hai nơi trong khoảnh sân này đã từng một thời gặp gỡ, quen biết, và biết đâu chừng còn từng giao thiệp. Mà giờ đây họ đã trở thành những người xa lạ và nói những lời như “bình sinh chưa từng gặp mặt”.

Dẫu thế, ảo giác này thoát cái đã tan biến.

Bởi vì Phong Tiết Lễ đáp lời bằng một câu kín kẽ vô vàn, “E rằng bất kỳ ai trong ngoài Chiêu Dạ thành đều từng nghe nói rằng thành chủ không mang kiếm bên mình. Tuy ta chưa từng diện kiến nhưng vẫn có thể dễ dàng nhận ra.”

Vừa nói, hắn vừa quét mắt nhìn sang Tiêu Phục Huyền đang ôm kiếm.

Trên lý thuyết, việc Phong Tiết Lễ nhận dạng Ô Hành Tuyệt bằng yếu tố “có đeo kiếm hay không” là hoàn toàn chính đáng, nhưng hắn khó lòng có thể nhận ra Tiêu Phục Huyền ngay lập tức. Dù sao, hắn cũng chỉ là đứa con út suốt ngày ở lì trong nhà của nhà họ Phong, cùng lắm là từng đọc trên tiên phổ, mà những bức tranh vẽ trên tiên phổ lại khác xa người thật nên hiển nhiên hắn khó thể nhận ra.

Thế nên, Phong Tiết Lễ có chút chần chừ mới nói, “Không biết vị này là...”

Trông hắn như chỉ tiện đà hỏi thăm một câu nhằm hợp lý hoá vai trò “Phong Tiết Lễ” của mình hơn chút.

Từ xa xưa, mối quan hệ giữa tiên và ma luôn đối nghịch, sẽ chẳng một vị tiên nào chịu thừa nhận rằng mình đang dây dưa với Chiếu Dạ thành. Hắn đã đoán chắc rằng Tiêu Phục Huyền sẽ bịa ra một cái tên giả, rồi từ đó chấm dứt cuộc đàm thoại này.

Ngờ đâu, người ôm kiếm giương mí mắt, cất giọng lạnh lùng nhả ra ba chữ, “Tiêu Phục Huyền.”

Phong Tiết Lễ: “...”

Tiểu Hồn “...”

Tuyệt vời, cũng là một kiểu chấm dứt đấy.

Nét cười mấy chục năm chẳng phai nhạt trên gương mặt Tiểu Hồn suýt chút thì đông cứng.

“Thiên Túc thượng tiên Tiêu Phục Huyền?” Gã không cách nào nén giọng, phải thốt nhỏ, “Người, hắn đã chết... đã qua đời rồi cơ mà.”

Thiên Túc nhìn sang, trầm giọng cất lời, “Người nghe đồn đã chết rất nhiều, trong đó có bao nhiêu là thật.”

Tiểu H ồ “?”

Câu này có ý gì?

Gã vừa muốn nói gì đó thì chợt thấy l ồng đèn trong tay thiếu gia nhà gã khẽ lung lay.

Gã quay sang nhìn, thấy Phong Tiết Lễ cụp mi trông v ề ánh lửa, ánh mắt giấu sau bóng đ ờ nên không thấy rõ cảm xúc.

Tim Tiểu H ồ chợt thót lên vô cớ, gã có cảm giác câu nói của Thiên Túc đã động chạm gì đó đến thiếu gia nhà gã. Từ sau câu nói ấy, mí mắt gã giật liên h ẫ, rõ ràng không phải báo hiệu một đi ềm lành.

Thật tình mà nói thì trước khi đến Tước Bất Lạc, dù gã thấy chuyện này thiếu gia đến Tước Bất Lạc hơi đột ngột, nhưng tin rằng thiếu gia đã tính toán kỹ càng hết thảy — rằng người thật sự đáng lo ngại bên trong Tước Bất Lạc chỉ duy có Ô Hành Tuyệt, gã đã từng giao đấu với Ninh Hoài Sam hay Phương Trữ nên biết thực lực đến trình độ nào. Hơn nữa, nếu tính cả “tai mắt” mà thiếu gia đã gài vào Tước Bất Lạc thì có khi bọn họ còn có cơ hội nâng tay trên.

Song bây giờ lại có thêm một Tiêu Phục Huyền...

Vậy phải xuống tay kiểu gì???

May mà Tiểu H ồ là kẻ trước giờ luôn nghe lời và chú ý thể diện, bằng không gã đã nắm lấy tay Phong Tiết Lễ phẫn một đường ra khỏi cửa luôn r ồi.

Nhưng tình huống như hiện tại không cho phép lui binh...

Vì qua khoé mắt, Tiểu H ồ thoáng thấy thiếu gia nhà gã cựa mình, dường như hấn đang rử mắt và thở dài thật khẽ trong phút yên tĩnh. Đến khi hấn giương mắt lên bèn bước tới trước, c ầm đèn trên tay và tiến vào sân.

“Thiếu gia?” Tiểu H ồ nhỏ giọng gọi hấn.

Phong Tiết Lễ thả lại một câu xem như trả lời gã, “Cậu có thể quay về phủ trước.”

Nghe vậy, Tiểu Hồ cảm thấy thật sự hoảng sợ. Nhưng tất nhiên gã sẽ không quay về phủ mà vẫn nối bước theo sau người kia.

Gã muốn hỏi Phong Tiết Lễ rốt cuộc tính làm gì, nhưng rất khó để hỏi trong tình cảnh hiện tại, vì vậy gã chỉ còn cách siết chặt thanh loan đao trong tay nhằm có thể nhanh chóng xuất đao vào thời điểm cần thiết.

Tà ma không bao giờ tuân thủ các quy tắc thường tình, nói không chừng nếu kẻ đến đây là bất kỳ một ai khác thì hắn đã xem như hành lang không tồn tại. Kẻ đó sẽ nhảy thẳng qua lan can gỗ sơn đỏ và phóng ra ngoài sân.

Nhưng Phong Tiết Lễ không như thế.

Nhìn qua có thể thấy hắn cất bước thong dong giống như quả thật chỉ đến thăm hỏi một người bạn cũ, tay hắn cầm đèn bước lên từng bậc thang, rồi rẽ qua hai khúc cua dọc theo hành lang dài dằng.

Khi tiến vào trong sân, Phong Tiết Lễ lên tiếng, “Trong lòng ta có chút thắc mắc, không biết có nên hỏi hay không?”

Ô Hành Tuyết nhướn mày, nhìn sang hắn.

Phong Tiết Lễ nói, “Bất kỳ ai trong Chiếu Dạ thành cũng tò mò khôn nguôi với căn phủ trạch này, ai ai đều muốn biết nơi này có điều bí ẩn gì nên đã không ngừng vây quanh lui tới, mà mấy chục năm qua không ai giải được phong ấn. Giờ đây...”

Hắn lia mắt từ Ô Hành Tuyết sang Tiêu Phục Huyền, hững hờ tiếp tục, “Thành chủ và Thiên Túc thượng tiên đứng trong sân như thế chẳng lẽ không sợ ta phát hiện ra món đồ được giữ kín kỹ nhất trong căn phủ này hay sao?”

Ô Hành Tuyết nghe thế thì bật cười.

Đoạn, chàng mới đi kèm nhiên đáp, “Không phải người đến đây vì thứ này à.”

Im lặng thoáng chốc, chàng tiếp tục, “Ta không nói sai chứ, Tiên thủ Minh Vô?”

Khi bốn chữ “Tiên thủ Minh Vô” vang lên, cả Tước Bất Lạc rộng thoáng im lặng như tờ, đến độ có thể nghe được kim rơi.

Tiểu Hồ quay phắt đầu sang mạnh đến mức ánh chùng có thể gãy cổ ngay tại chỗ. Gã trợn to đôi mắt nhìn cái người mình hầu cận gần trăm năm, sấm sét nã inh ỏi trong đầu chẳng biết nhiều ít. Đến khi gã bình tĩnh hoàn hồn trở lại, chợt nghe giọng bản thân thảng thốt hỏi, “Ai cơ???”

Không chỉ mình gã.

Trên gian lầu các bên góc Tước Bất Lạc, sau khi phát hiện sự bất thường của Phương Trữ, Ninh Hoài Sam sợ cái tên “Phương Trữ” này có ý đồ gì trò gì đó với Ô Hành Tuyệt và Tiêu Phục Huyền, nên định nghĩ cách làm sao có thể chế ngự được “Phương Trữ” giả mà không để đối phương phát giác.

Thế mà cậu vừa tính ra tay đã nghe âm thanh gõ vang trên kết giới bao quanh Tước Bất Lạc, mà kẻ tới lại không ai khác hơn thằng chó chết Phong Tiết Lễ!

Phong Tiết Lễ đã tới Tước Bất Lạc rồi, làm sao cậu có thể yên mà ngó?!

Ninh Hoài Sam không rảnh đi đóng cửa tự hối cải gì nữa mà lập tức giải trừ cấm chế rồi chạy ra ngoài sân, ngờ đâu khi đến thì vừa khéo nghe đến cụm “Tiên thủ Minh Vô”, thế là chân trái bước hụt ngang chân phải, cả người chao đảo chúc người ra phía trước.

Khổ cái cậu té gấp quá, không khéo sao lại rơi đúng ngay về phía người Phong Tiết Lễ.

Ninh Hoài Sam nhắm tịt mắt động não ngay lập tức, tự nói với mình thôi thay vì để bị té nhục mặt, chẳng thà giả bộ đánh lén đi!

Khí đen nhanh chóng tụ lại quanh các ngón tay cậu, chuẩn bị tung sát chiêu trả lễ Phong Tiết Lễ năm xưa. Thế mà cậu vẫn chậm một bước —

Trước khi cậu kịp xuất chiêu, trước mắt đã loé qua một tầng trắng xoá.

Đó ắt hẳn là bàn tay Phong Tiết Lễ đang duỗi ra, hướng về phía đầu cậu.

Khoảnh khắc đó bỗng như bị kéo dài vô cùng tận, Ninh Hoài Sam có thể cảm nhận một cách rõ ràng bàn tay người kia đã sờ đến trán. Cậu gồng cứng cơ thể như phản ứng bản năng, vận sức chuẩn bị đón nhận một cú công kích vào đầu.

Mà chẳng thể ngờ rằng, cái tay nọ chỉ đặt trên trán cậu rồi đẩy nhẹ ra trước mà thôi.

Ninh Hoài Sam ngẩn ngơ toàn tập.

Bằng là mấy trăm năm về trước, khi những người hầu trong Vãn Thiên Liêu ở Vương Đô còn sống mà gặp tình cảnh này thì chắc hẳn sẽ cảm thấy quen mắt lắm. Năm ấy, Vân Hải gặp Minh Vô Hoa Tín lần đầu cũng trong hoàn cảnh tương tự — đó là khi hắn đuổi theo một chú chim thông và rẽ vội qua khúc cua hành lang, suýt nữa đã đâm sầm vào vị khách vắng lai, Hoa Tín đưa tay đỡ trán hắn, giúp hắn không bị ngã sấp trên mặt đất.

Cũng cạnh những cột gỗ đỏ son, cũng qua góc hành lang gấp khúc, và cũng là những bậc thang đá nối liền xuống sân.

Chớp mắt đã qua mấy trăm năm, cỗ nhân đã khuất, còn diện mạo người hoàn toàn đổi thay.

Ngay thời điểm đỡ lấy Ninh Hoài Sam, Phong Tiết Lễ cũng thoáng dừng giây lát.

Chẳng rõ có phải vì khung cảnh hiện tại gợi lại cho hắn đôi chuyện xưa cũ, hay đó chỉ là phản ứng bất ngờ với bản thân mà thôi.

Phong Tiết Lễ cup mắt, nói, “Nghe đồn Tiên Đô đã sụp đổ, chúng tiên vắng bóng, thế gian này làm gì còn Tiên thủ Minh Vô, không phải hắn... đã chết rồi ư.”

Nói đoạn, hắn lật cổ tay.

Ninh Hoài Sam cảm nhận được sức mạnh từ bàn tay đặt giữa trán, dường như cậu thít chặt.

Thoắt cái, một cơn gió giật mãnh liệt cuộn lấy cậu từ phía sau, kéo cậu ra khỏi Phong Tiết Lễ.

Đến khi cậu hoàn hồn, liền thấy mình đang đứng bên cạnh thành chủ nhà mình và Thiên Túc thượng tiên.

“Người cũng khá lắm, đã bắt đóng cửa tự hồi cải trong phòng rồi mà nhất quyết phải đi ra ngoài cho được à. Ta có cho phép người ra không?” Ông Hành Tuyết còn chẳng liếc mắt đến cậu, chỉ cất giọng nhẹ bẫng.

Ninh Hoài Sam không hiểu chuyện chi. “Thưa thành chủ tại sao lại thế này?! Tại sao Phong Tiết Lễ lại thành Tiên thủ Minh Vô?!”

Chuyện mà cậu mịt mờ nhất chính là, cho dù đối phương thật sự chính là Minh Vô Hoa Tín đi nữa thì vì lẽ gì phải vạch trần vào thời điểm này? Thậm chí lúc cậu phát hiện “Phương Trữ” bất thường cũng hiểu không nên đánh động ngay lúc đó, mà tốt hơn là nên chờ một cơ hội thích hợp để giết gọn đối phương, không để hắn có cơ hội trở tay.

Làm gì có chuyện thành chủ nhà cậu và Thiên Túc lại không nghĩ tới đi đâu cơ bản như vậy.

***

Ô Hành Tuyết tất nhiên đã tính đến chuyện đó rồi, nhưng chàng không chọn hành động như vậy. Trái lại, từng câu từng lời của chàng và Tiêu Phục Huyền đều nhằm kích động Phong Tiết Lễ.

Chàng muốn khích cho Phong Tiết Lễ ra tay.

Nếu đối phương là Hoa Tín, vậy hẳn đã dành rất nhiều năm để truy cứu nhiều việc, và cũng sắp đặt kế hoạch đâu ra đó. Xong xuôi mới mượn cơ thể Phong Tiết Lễ để ngủ đông bên trong Chiêu Dạ thành, nhằm mục đích chờ đợi tấn công thân cây trong Tước Bất Lạc này.

Muốn tấn công vào Tước Bất Lạc không phải chuyện đơn giản, thể theo lẽ thông thường, hẳn hẳn sẽ bài trí việc này ở điểm chốt cùng trong kế hoạch.

Nên Ô Hành Tuyết muốn kích động đối phương.

Khi huych toẹt danh hào “Tiên thủ Minh Vô”, họ đang muốn cảnh cáo “Phong Tiết Lễ” rằng: Giờ hẳn có muốn che giấu cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa, một khi đã xác nhận danh tính Tiên thủ Minh Vô thì toàn bộ Tước Bất Lạc sẽ được đặt trong phòng ngự nghiêm ngặt, không để cho hẳn có cơ hội tấn công lần thứ hai.

Nếu hẳn đã muốn động thủ thì hiện tại chính là cơ hội tốt nhất.

Nên vào ngày hôm nay, Hoa Tín dù muốn dù không cũng bị bắt buộc phải ra tay.

Và chỉ cần Hoa Tín ra tay, chắc chắn sẽ để lộ ra một ít manh mối. Từ đó, chàng có thể lợi dụng những manh mối này để tìm những đi đầu mà chàng chưa biết, một là chưa nghĩ ra hoặc hai là đã bị che giấu.

Phương pháp này có hơi nguy hiểm, nhưng với người đã từ Linh Vương biến thành ma đầu Chiêu Dạ thành thì trong quá khứ có lẽ cũng từng làm không ít những chuyện hiểm nguy.

***

Lấy đà từ động tác kéo Ninh Hoài Sam đến bên cạnh mình, Ô Hành Tuyết nghiêng người, vừa khéo để lộ một khoảng không phía sau lưng.

Chỉ một chớp mắt thôi, nhưng một chớp mắt ấy đã đủ để người dụng tâm nắm bắt.

Ninh Hoài Sam hô thất thanh, “Đúng rồi thành chủ ơi! Phương Trữ nó —”

Cậu còn chưa dứt lời, “Phương Trữ” đã rút kiếm xông tới, hướng thẳng vào khoảng trống phía sau lưng Ô Hành Tuyết.

Đây không phải là Phương Trữ thật nên sức lực và tốc độ ra kiếm cũng vượt xa Phương Trữ. Một chiêu kia tung ra nhanh như cắt, nếu không đề phòng từ trước thì bất kỳ ai cũng không cách nào đối phó kịp thời.

Mà ngay chớp nhoáng đó, Ô Hành Tuyết vẫn đưa lưng về phía lưỡi kiếm, song nháy mắt với Tiêu Phục Huyền một cái.

Chàng nghiêng khế đầu, thốt bằng khẩu hình, “Thiên Túc đại nhân ơi, cứu ta.”

Vì yên môi mỏng chỉ vừa mấp máy, Tiêu Phục Huyền đã phóng đi như chớp.

Hơi thở lạnh buốt chỉ thuộc về riêng mình Thiên Túc đổ ập đến, lướt qua người chàng và ngừng bước sau lưng.

Một tiếng *Kenggg* vang dội, chấn kinh trời đất.

Đó là âm thanh hai lưỡi kiếm chém thẳng vào nhau. Âm thanh đó rền chín tầng mây, quét ngang Tước Bất Lạc như một cơn bão lốc hung mãnh. Đến tầng tuyết đọng trên thân đại thụ cao ngất cũng bị thốc khỏi cành cây, loáng cái đã tung bay mịt trời.

Ngay tiếp đó, lớp tuyết kia đổ ngược xuống rầm rập, che kín toàn bộ Tước Bất Lạc.

Vào khoảnh khắc Tiêu Phục Huyền đến chắn chiêu giúp Ô Hành Tuyết, gốc đại thụ lập tức vắng người trông coi, “Phong Tiết Lễ” càn đèn phóng

tới trong chớp nhoáng—

Hắn duỗi tay vào tuyết bụi mịn mù, giống hệt như sương giăng miệt núi đương hoà trong gió bão. Lòng bàn tay nhấn mạnh xuống đất đá dưới gốc đại thụ.

Tay còn lại đang c ần đèn của hắn đột nhiên rung lên, ngọn lửa bên trong bất ngờ bùng cháy, lan rộng ra mấy chục trượng, bao bọc thành một bức tường hơi nóng xung quanh hắn và cản tất cả mọi người ở bên ngoài.

Lưỡi lửa phát cao, nhuộm hơn nửa vòm trời trong sắc đỏ chói lòe.

Hắn chờ đợi hai năm trong Chiếu Dạ thành, cẩn trọng thiết lập một trận pháp bao quanh toàn bộ Tước Bất Lạc. Hắn không rõ Ô Hành Tuyệt đã làm gì với th ần mộc để khiến th ần mộc mất hoàn toàn tiên khí và th ần tính.

Song, hắn cũng chẳng c ần phải tìm hiểu cặn kẽ làm gì, nếu đánh mất tiên khí và th ần tính thì hắn chỉ c ần cho nó có lại lần nữa là được.

Về bản chất, để một thân cây có tiên khí cũng tương tự như để một người có tiên khí.

Tức là cùng một quy tắc với “triệu hoán”.

Dù hắn không phải Thiên đạo nên không thể thực hiện “triệu hoán” chính danh, nhưng hắn có thể làm “tương tự”. Và chẳng, th ần mộc vẫn là thân cây ấy, th ần tính hãy còn khắc trong cốt xương, nên cũng không c ần thực hiện “triệu hoán” chính danh mà chỉ c ần “tương tự” là đủ.

Chỉ c ần một ngày, hoặc thậm chí chỉ c ần một khoảnh khắc, chỉ c ần th ần mộc t ồn tại trong một khoảnh khắc là hắn có thể mượn sức th ần mộc để hoàn thành tâm nguyện.

Tất cả những yếu tố c ần thiết cho trận “triệu hoán” đã được chuẩn bị xong xuôi quanh đây, tất cả những toà sòng bạc, quán rượu, tiệm bán hoa... xung quanh Tước Bất Lạc đều chôn giấu đá trận từ lâu.

Giờ đây, việc chót cùng hẳn cần phải làm là viết chú văn trên mặt đất dưới gốc cây và trộn nó với máu là hoàn thành trọn vẹn.

Hắn đặt ngón tay trên mặt đất, máu nhỏ từng giọt dọc đường cong ngón tay thon dài và thấm vào đất cát. Khi chữ được rạch xuống, trận cục bao bọc quanh Tước Bất Lạc rung lên, báo hiệu bắt đầu khởi động, rồi chầm chậm dịch chuyển...

***

Thật ra, Tiêu Phục Huyền và Ô Hành Tuyết muốn mượn cơ hội này để nắm được những thứ hẳn đã cài cắm từ trước chứ sẽ không để yên cho hắn hoàn thành mọi việc.

Vì vậy, ban nãy họ cố tình để lộ sơ hở, sau khi lời tay liền tức khắc xoay người sang.

Bên dưới ánh sáng vàng rực rỡ, chiêu kiếm mang khí kinh xao động đang cuồn cuộn quét tới, sớm sẽ chém đôi bức tường lửa nóng chọc trời —

Thế rồi trong chớp nhoáng, biến cố phát sinh.

Trước bọn họ từng thắc mắc, không biết vì sao trong cục diện “hai chọi một” này mà “Phong Tiết Lễ” dám tự tìm đến cửa. Mãi đến tận giờ phút này mới manh mối hé lộ.

Khi “Phong Tiết Lễ” đến Tước Bất Lạc có gõ cửa ba lần, ba tiếng đó đã đánh động gần hết những kẻ bên trong Chiếu Dạ thành, ai ai cũng đều nghe rõ.

Bởi vậy, những kẻ trong thành đã bắt đầu âm thầm dịch chuyển.

Tất nhiên bọn tà ma lớn bé khác không trực tiếp can dự chiến trận giữa thành chủ mới và thành chủ cũ, chúng chỉ thiếu né ra xa mấy thước. Thế nhưng chúng nó cũng không thật sự rời khỏi mà vẫn liên tục hóng hớt từng diễn biến bên trong Tước Bất Lạc.

Bởi chúng biết rõ rằng vô luận Phong Tiết Lễ hay Ô Hành Tuyết mạnh hơn, thì cả hai đều sẽ chịu tổn thất sau một hồi giao chiến.

Việc ai mạnh hơn ai có quan trọng à?

Không quan trọng.

Thứ chúng nó trông chờ nhất là tình huống lưỡng bại câu thương. Nếu chuyện đó xảy ra, chúng có thể đứng giữa làm ngư ông đắc lợi.

Chỉ cần một tà ma có năng lực hơi cao một tí mất mạng là những phần linh hồn, da thịt, xương cốt béo bở nhất sẽ bị những kẻ khác xâu xé không còn một mẩu, bởi đó chính là thành phần cực kỳ bổ dưỡng, dùng để hỗ trợ tu hành thì đơn giản hơn phải vất vả đêm ngày rất nhiều.

Làm gì có ai không thèm thuồng?

Huống hờ, hai phe giao chiến hiện giờ là thành chủ cũ và mới, cũng tức là có đến hai ma đầu, chỉ cần được hưởng một chút đã là phúc phần trời ban rồi.

Với chúng, dù gió ngả chiều nào cũng được hưởng lợi, sao có thể bỏ lỡ cuộc vui này?

Thế nên bên trong các sòng bạc và quán rượu, dù người ngỗ chưa kín một nửa mà cái thứ tà ma khí nồng nặc u ám của những đêm giá rét chẳng mấy chốc đã tụ đầy trong thành. Thậm chí, đến những kẻ đang gieo họa ngoài nhân gian cũng nhận được tin mà nhanh chóng quay trở về Chiếu Dạ thành.

Khung cảnh này khác hẳn bầu không khí đơn thuần hóng hớt trò vui lúc trước, cả đám tà ma từ lớn đến nhỏ đều đang ngấm mưu đồ cho bản thân, hòng trở thành “chim sẻ” đứng rình sau bộ ngựa bắt ve sần.

Bởi thế, toàn bộ Chiếu Dạ thành đã rơi vào tình trạng căng thẳng cùng cực.

Có lẽ bọn chúng còn chưa nhận ra, nhưng trong vô thức, chúng đã dịch chuyển theo những thiết lập được định sẵn và trở thành trợ thủ thầm lặng cho Phong Tiết Lễ.

Bất kỳ một tên nào trong đám tà ma lớn bé này bước ra một mình thì cũng chỉ vào hàng ăn hại nếu phải đối đầu với Ô Hành Tuyết hoặc Tiêu Phục Huyền, một số tên có lẽ sẽ nhiều sự hơn chút, một số chỉ hiện diện cho đủ mặt.

Song, trong lúc những bố trí thiết lập được chất chằng chất lợp mỗi lúc một nhiều xung quanh Tước Bất Lạc, thì tà ma khí đến hàng ngàn hàng vạn tề tụ về một chỗ như mây đen đã dẫn đến một vấn đề khác —

Xưa giờ tiên ma tương khắc, tà ma khí phát ra từ hằng hà người tề tụ sẽ tác động đến tiên khí của Thiên Túc.

Tác động này lặng im và vô hình, chỉ bản thân Thiên Túc mới cảm thụ được mạnh mẽ nhất.

Nên khi Tiêu Phục Huyền chém một nhát kiếm xuống bức tường lửa nóng kia, kiếm khí y đã ngưng trệ trong tích tắc.

Y nheo chặt hàng mày, nét mặt bất chợt lạnh căm.

Và cũng trong tích tắc đó, “Phong Tiết Lễ” dường như đã vội vã chốt nét chú văn sau cùng trên nền đất.

Đại trận “triệu hoán” gốc đại thụ rợp trời hình thành, sắc vàng loé lên rồi tràn ra từ bàn tay “Phong Tiết Lễ” tựa như dòng nước, chảy dọc theo rễ cây và gờ đất để men dần lên trên.

Sắc vàng chảy trên thân cây như đang vẽ thành chữ, song khi các nét vẽ vừa nối liền với nhau thì bất chợt tách ra.

Cứ như thế vì một lý do nào đấy mà “triệu hoán” hoàn toàn vô hiệu đối với nó.

“Phong Tiết Lễ” khẽ giọng thốt, “Sao lại có thể...”

Không thể như vậy.

Chỉ cần đây là cái cây dó thì trận này chắc chắn hình thành. Vậy tại sao lại không thể hình thành?

Hắn vẽ thêm một đường nữa.

Cây đại thụ rung rinh tán lá, nét chữ vẫn không kết nối với nhau mà phân tán rã biến mất.

“Triệu hoán” lại không hình thành được.

Phía sau lưng nơi hắn không nhìn thấy, ở bên ngoài bức tường lửa nóng, một bàn tay buông thõng bên người Ô Hành Tuyết chột cuộn lại.

Chàng cúi xuống nhìn thì thấy trên hai cổ tay mình hiện lên chú văn nhàn nhạt đang chuyển động. Một bên theo chiêu thuận, bên còn lại theo chiêu nghịch.

Và bàn tay có chú văn chuyển động thuận chiêu đang phát sinh phản ứng giống hệt trên thân đại thụ.

Tiêu Phục Huyền phát giác ra điểu này.

Dường như y vẫn luôn có thể cảm nhận những điểu nhỏ bé ấy...

Y ngoảnh sang, ngay khi nhìn thấy chú văn trên hai tay Ô Hành Tuyết, ánh mắt y tối sầm xuống và đôi môi trở nên trắng bợt.

“Đây là...” Tiêu Phục Huyền thấp giọng nghẹn ngào, “Tách linh?”

Hai chữ “tách linh” vừa rơi vào tai, tâm trí Ô Hành Tuyết phút chốc rơi vào thình lạng.

Như thể hết thảy mọi thứ quanh chàng đều không tồn tại, đưa chàng trở về khoảnh khắc tự tay khắc chú văn lên thân thể mình.

“Phong Tiết Lễ” chẳng cách nào có thể ngờ được đến cùng thì Ô Hành Tuyết đã làm gì để thần mộc đánh mất hoàn toàn thần tính và tiên khí, rồi giấu mình suốt ba trăm năm.

Hắn đã từng đoán không biết đây có phải một phương pháp phong ấn khác không? Hay rằng đã đặt thêm một tầng bảo vệ cho thần mộc?

Cả hai hướng đều sai.

Đáp án là tách linh.

Ô Hành Tuyết đã tách linh thần mộc, tách sống từ một thành hai.

Thần mộc trong truyền thuyết luôn mang dáng vẻ nửa phồn vinh nửa héo tàn, nửa chết nửa sống. Khi chằng chia linh thành hai phần, một nửa phồn vinh sinh trưởng um tùm xanh tốt, tán lá rợp trời mà chim chằng đậu, còn nửa héo tàn...

Đâm xuyên qua ba mươi ba tầng hang trời ở Thương Lang Bắc Vực.

Đó chính là thân cây xám trắng khô héo mà chằng đứng trên khi tỉnh lại lúc đầu.

Ngày mở mắt tỉnh dậy, Ô Hành Tuyết tựa mình trên cành cao như hôm hoá người từ thần mộc năm nào. Ấy nhưng chằng còn hoa rơi quanh năm che phủ đỉnh đầu, chằng còn khu chợ rộn ràng náo nhiệt dưới chân. Đón chào chỉ có đằm hồ lạnh giá miên man khắp Thương Lang Bắc Vực.

✱

Lời tác giả:

Đợi lâu, ngủ ngon QAQ~

Chương 80: Ràng buộc

Chú văn xuất hiện đã thoáng xua tan màn sương mù dày đặc che mờ quá khứ.

Khi chú văn lưu chuyển trên hai tay, Ô Hành Tuyết bất giác nhớ đến cảm giác vào thời điểm tách linh. Đúng như lời Tiêu Phục Huyền nói, nó mang cơn đau quằn quại đến chết, vượt xa sức chịu đựng của người thường.

Song với Ô Hành Tuyết, cái loại đau đớn ấy càng đặc thù hơn — vì chàng được hoá sinh từ thần mộc, thân thể và linh phách chàng là *hư*, linh hồn thần mộc mới là *thực*. Nên vào thời điểm tách linh, thân đại thụ rợp trời với những cánh hoa rơi quanh năm vẫn yên ả như muôn thuở, còn bao đau đớn đều trút lên thân thể chàng.

Cơn đau này như hình với bóng, chạm không đến mà nhìn cũng không rõ, dù có muốn xoa dịu cũng chẳng biết nên bắt đầu từ đâu, vậy nhưng nó mang đến sự đau đớn chân thực khôn cùng.

Cảm giác đó thuộc về loại cảm giác kỳ lạ độc nhất vô nhị trên thế gian, cơ thể chàng không mấy may thương tổn, nếu có người nào thăm linh cũng chỉ thấy cả linh phách lẫn thể xác chàng đều vẹn nguyên không vết nứt. Mà trên thực tế, linh phách chàng đã tách đôi theo thần mộc, không còn là linh phách hoàn chỉnh nữa.

Và chính hai chú văn giấu trong cơ thể chàng là đại diện của hai nửa thần mộc, một bên tay là *tàn*, một bên tay là *vinh*.

Cũng vì vậy mà trước đây, khi đệ tử nhà họ Hoa dán phù thăm hồn nhằm kiểm tra xem chàng có phải là tà ma hay không, chàng đã đổi qua tay còn lại theo bản năng. Bởi kiểm tra hai tay chàng sẽ cho ra hai kết quả khác

nhau, một bên xuất hiện tử khí kiệt quệ mà thường nhân không thể có, bên còn lại tràn đầy sinh khí nên không để lộ sự bất thường nào.

Dẫu chàng đã quên hết thấy mọi việc trước đây, không còn nhớ những đi đâu này nữa thì chàng vẫn không đưa nhàn tay.

Mỗi lần chàng vươn tay ra, như những khi níu lấy Tiêu Phục Huyền, như những khi đỡ khí kinh Tiêu Phục Huyền lùa vào cơ thể qua đầu ngón tay, chàng đều duỗi cánh tay tràn đầy sinh khí.

Mà những lúc khí kinh chảy khắp cơ thể chàng, dù có chạm đến tất cả kinh mạch hay huyết đạo trọng yếu đi nữa cũng không cách nào phát hiện ra manh mối. Bởi trong thân chàng mang một bộ linh phách hư ảo, có thăm dò bằng nào cũng chỉ dẫn đến kết quả vạn sự bình yên.

...

***

Tiêu Phục Huyền nhìn chú văn tách linh trên hai cánh tay chàng, nét mặt tệ hơn bao giờ hết.

“Thảo nào...”

Thảo nào có làm gì đi chẳng nữa thì “kiếp kỳ” của Ô Hành Tuyệt không cách nào có thể được cải thiện. Thảo nào không xua tan được hơi lạnh như ung nhọt trong xương kia, chỉ vừa ép xuống là chúng đã tức thì nhen nhóm trở lại, mà tìm mãi không ra nguyên cớ đến từ đâu.

Hoá ra đầu bắt nguồn từ việc này.

Vì linh phách thật sự của Ô Hành Tuyệt đã bị xé thành hai nửa, chịu tổn thương nặng nề. Bộ linh phách trong thân thể này chỉ là bộ hư ảnh nhằm che mắt người khác mà thôi.

Nếu căn nguyên không chuyển biến thì hư ảnh có tồn dưỡng đến bậc nào cũng hoài công vô ích.

“Người —” Tiêu Phục Huyền ngược mắt nhìn Ô Hành Tuyết, đôi môi mỏng mấp máy tính nói gì, song, một tiếng gầm vang dội thình lình vọng đến từ sau lưng.

Tiêu Phục Huyền ngoái đầu, Ô Hành Tuyết cũng bất ngờ nhấc mắt lên.

Thì ra, sau nhiều lần cố gắng bất thành, đại trận “triệu hoán” của Phong Tiết Lễ bắt đầu xuất hiện dấu hiệu bất ổn, linh khí dâng trào mãnh liệt từ bốn phương tám hướng Chiếu Dạ thành ào ạt đổ về đại trận trong sân vườn Trúc Bất Lạc như nước đột ngột sôi.

Những nét chữ ánh kim thoát tử thoát mờ trên thân đại thụ rợp trời chẳng mấy chốc đã phai vào vân gỗ trên thân cây, rút xuống phần rễ nhô ra bên ngoài. Cả khoảnh đất nứt toác bên dưới lòng bàn tay Hoa Tín.

Bên dưới mỗi vết nứt mang theo gió lộng rít gào hét như một con rồng khổng lồ đang cựa mình phá đất xông lên từ thâm sâu.

Đông gió bọc lấy bàn tay Phong Tiết Lễ trong chớp mắt, kéo hẳn xuống bằng sức lực nặng tựa non cao —

Gặp phải tình huống này, bất kỳ một đệ tử tiên môn bình thường hoặc tà ma bình thường nào đều sẽ bị lực kéo khổng lồ kia lôi thẳng vào lòng đất và nghiền nát thịt xương, hoặc phải hy sinh cánh tay trong cố gắng kháng cự lại nguồn lực hồng trồn thoát.

Nhưng Phong Tiết Lễ lại khác.

Hắn xoay cổ tay đang cầm đèn, ánh đèn dầu rạch một tia sáng chói loà phía đầu gậy. Ánh sáng ấy quét đến đâu phóng ra đến đấy lưỡi đao bén nhọn như chém sắt, đến cả cơn dông kia cũng bị bỏ sống.

Ngay khi cơn dông bọc cánh tay vừa đứt lìa, hắn lập tức thu bàn tay lại rồi biến mất giữa thinh không như một làn khói. Ngay tiếp sau, bóng dáng hắn hiện ra tại một góc sân khác.

Một khi không thành hình được, đại sẽ trận đồ sụp và tan biến. Những hiện tượng vừa nãy chính là phản phệ xảy ra khi đại trận tan biến.

Phong Tiết Lễ lướt đi như mây khói, vừa kịp lách mình khỏi hiện trường.

Linh lực bạo phát từ đại trận “triệu hoán” bên dưới tàng cây không còn mục tiêu để tấn công, liền đánh rền rền ầm ầm đổ tràn khắp bốn bề như những cơn thủy triều vô hình.

Ngay lúc đó, tiếng nổ gầm trời vang dội.

Ô Hành Tuyết ngược mắt lên, cảm nhận một luồng lực dâng trào úp vào trước mặt. Chàng nhấc tay lên theo bản năng, định xuất chiêu chống cự thì thấy thân thể mình rơi vào cái ôm trọn trong ngực một người khác.

Tiêu Phục Huyền đưa lưng về phía gốc đại thụ cao ngất và đại trận đang sụp đổ, một tay ôm lấy chàng, tay kia xoay thanh trường kiếm chém ra phía sau, dựng nên một tấm chắn nằm xiên --

Keng!

Tiếng kim loại va chạm đất đá đánh vang giòn giã, ánh lửa toé ra từ mũi kiếm.

Linh lực dâng trào hoàn toàn bị y cản lại bên ngoài tấm chắn tạo nên từ kiếm khí.

Tia lửa bắn ra chói loà mà hừng hực, Ô Hành Tuyết híp đôi mắt dài, cảm nhận được cái ôm siết của Tiêu Phục Huyền và nghe chất giọng nặng nề của y nghẹn ngào bên tai.

Y nói, “Ô Hành Tuyết, sao người có thể làm như vậy?”

Cơn đau từ tách linh nào có phải thứ người ta có thể nhẫn chịu, có là tiên cũng không tránh khỏi cảm giác như bị xé sống làm đôi, tim gan đứt lìa.

Sao người có thể làm như vậy?

“Ta...” Ô Hành Tuyết hấp háy miệng song chẳng nói nên lời.

Vì chàng có thể nói gì bây giờ, bản thân chàng cũng không biết sao mình lại làm như thế, vì có gì mới bị đẩy đến bước đường phải “tách linh” thân mộc vậy chứ.

Nhưng có một tích tắc dường như do tác động của đại trận “triệu hoán” ban nãy, chàng mơ hồ cảm thấy có một số sự kiện chọt nhen lên trong trí óc, chẳng là nó chóng vánh quá nên chàng chưa kịp nắm bắt cụ thể.

Dưới hiệu lực của chuông mộng, những ký ức ấy đã bọc trọn sau lớp màn đen rộng lớn, giờ đây chúng bị khuấy động đôi phần do hệ lụy của ảnh hưởng mà đại trận “triệu hoán” của Phong Tiết Lễ gây ra cho gốc đại thụ ở Tước Bất Lạc. Từ đó, tấm màn đen kia chừng như sắp sửa được vén lên đôi chút.

Ô Hành Tuyết chọt bần thần.

Giữa lúc thất thần, chàng thành linh người thấy mùi máu thật nồng.

Chuyện gì thế? Ô Hành Tuyết neho chặt mày, hỏi Tiêu Phục Huyền, “Máu của ai, người sao?”

“Không phải,” Tiêu Phục Huyền trả lời.

Họ quay ngoắt sang hướng toả ra mùi máu, thấy được đấy là máu của Phong Tiết Lễ.

***

Phong Tiết Lễ lùi đến cạnh vách sân, đôi mắt vẫn hướng thẳng về tán đại thụ rậm rạp xanh um.

Hắn nhanh chóng rạch hai đường trên lòng bàn tay, rồi nâng lòng bàn tay đầy máu lên cao, siết chặt lại mà chẳng hề chớp mắt. Máu men theo khớp ngón tay, nhỏ lách tách trên mặt đất và đọng thành vũng.

Trên gương mặt hần không thể hiện sự bất mãn và cũng không hề tỏ vẻ lúng túng chỉ vì một lần thất bại khiến đại trận đã không thể thành hình. Thậm chí, nét mặt hần vẫn tĩnh lặng như trước, chỉ hơi tái nhợt vì đã mất quá nhiều máu để tụ thành vũng.

Song, hành động hần hiện rõ sự ngoan ngoãn âm ỉ.

Tiểu Hồn bị nguồn linh lực dâng trào ban nãy oanh tạc nặng nề, đập cả người vào bức tường trong sân. Cả bụng lẫn lưng đều gánh chịu sức ép khiến gã nôn thốc một búng máu.

Câu “Tiên thủ Minh Vô” ban nãy đã khiến gã kinh hồn táng đảm, bần chần bất an, quên cả việc mình phải xuất chiêu. Giờ nhận phải cú công kích mãnh liệt này, gã mới choàng mình tỉnh táo lại.

Rồi gã nhớ về cái suy nghĩ đã canh cánh trong đầu không biết bao lần —

Dường như vị thiếu gia mà gã cận kề từ bé đến lớn đã dần biến mất, hoặc đang lẫn trốn trong một góc nào đó của thân thể này mà không thể lên tiếng. Còn Phong Tiết Lễ với dáng vẻ trầm tĩnh đi kèm áp lực nặng nề thấp thoáng này thật ra là một kẻ khác.

Gã luôn lảng tránh không nghĩ đến vấn đề này. Thứ nhất, gã không dám thừa nhận chuyện đó. Lại nói, gã cảm thấy cả nhà họ Phong to lớn như vậy, dù gì cũng là một tiên môn thanh danh lẫy lừng thiên hạ, mà Phong Tiết Lễ là con trai út nhà họ Phong, trên có một anh một chị. Dù mối quan hệ gia đình có thân thiết hay không thì ắt cũng không ai dám cả gan can rỗi, chiếm đoạt thân xác con út nhà họ Phong ngay dưới mắt họ.

Gã không đoán được ai có thể gây ra cơ sự này, thế mà hôm nay, chỉ một cụm “Tiên thủ Minh Vô” dường như đã sáng tỏ mọi việc.

Phải rồi, nếu người gây chuyện không thuộc giới phàm nhân mà là một sự tồn tại còn cao hơn các gia tộc tiên môn thì sao? Nếu Tiên thủ Minh Vô muốn làm như vậy thì việc qua mắt nhà họ Phong chẳng quá dễ dàng ư.

Có đi ầu thiên hạ này có biết bao thân thể người sống, đường đường là Tiên thủ mà tại sao lại cố tình chọn đưa con trai út hiếm khi xuất hiện bên ngoài của nhà họ Phong khi cần mượn thân thể người sống để chiếm h ần cơ chứ?

Nhà họ Phong có chỗ nào đặc biệt, hay người con út này có chỗ nào đặc biệt đến mức Minh Vô Hoa Tín cũng phải chú trọng hơn hay sao?

Huống h ồ, đó chính là Minh Vô Hoa Tín...

Là vị Tiên thủ Linh đài, một thuở từng là tiên nhân được sùng bái nhất trong các tiên môn, được thờ phụng nhiều nhất ở khắp mọi nơi dưới nhân gian. Chân dung h ắn được treo suốt các địa phương, tượng th ần h ắn trấn giữ bao thành trấn.

Từng có thời, không chỉ riêng bá tánh mà ngay đến con cháu các tiên môn cũng thường ngổ lòng c ầu nguyện h ắn. Và mọi bức chân dung lẫn tượng th ần đều khắc họa h ắn là một người buông ánh mắt ôn hoà nhìn hết thấy mọi người, tay c ần tiên bảo “đền chiếu thể” đi cùng hươu trắng núi tiên.

Tưởng chừng thế sự chẳng can hệ gì đến h ắn, dẫu hết thấy thế sự đều vương trong mắt h ắn.

Người thế kia sao giờ đây trở thành như vậy?

Tiểu H ồ nhìn bóng dáng Phong Tiết Lễ, nhìn hình xăm chạy từ bên cổ lên cằm càng thêm nổi bật trên làn da trắng bột, chẳng rõ từ đâu khiến lòng gã dâng trào rung động phức tạp khó thể diễn tả.

Gã không biết liệu đó là sợ hãi, là không thể tin nổi, hay còn là gì khác nữa...

Nhưng dù là gì, rung động ấy đã hoàn toàn bay biến khi gã nhìn cánh tay đẫm máu của Phong Tiết Lễ.

Là “Tiên thủ Minh Vô” hay người thiếu gia gã cận kề đến lớn cũng được, giờ đây Tiểu H ồ không lo xa được đến nhường ấy. Gã g ần như phóng vọt

đến bên cạnh Phong Tiết Lễ theo bản năng, mở miệng hô to, “Thiếu gia!”

Gã ôm một tay trước ngực, tay kia siết chặt thanh loan đao chắn trước người Phong Tiết Lễ, đồng thời nói, “Thiếu gia ơi, cậu lại định làm gì nữa thế? Sao cậu phải lấy máu nhiều như vậy?!”

“Người lui ra,” Phong Tiết Lễ không trả lời mà chỉ thờ ơ nói một tiếng.

“Thiếu gia!”

“Lui ra.”

Khi giọng nói gằn nặng vang lên lần thứ hai, một sức lực vô hình cũng đánh bật gã ra ngoài, phải lùi về sau mấy trượng.

Ngay khi gã bị đánh bật ra ngoài, Phong Tiết Lễ bước một chân vào vũng máu rỉ ra từ cơ thể mình.

Tức khắc, cành hoa sinh sôi ngay dưới chân hắn.

Những cành dây leo dài dằng trãi ra từ giữa vũng máu, nhìn giống như đúc những cành dây leo quấn quanh Vân Hải bên dưới đáy thung lũng Đại Bi, và cũng giống như đúc hình xăm bên cổ hắn.

Những cành dây leo kia phóng về phía trước như vô số thân rắn mỏng tang, chỉ nháy mắt mà chúng đã sắp trườn lên phía trên thân đại thụ rợp trời.

Linh lực bộc phát hiển hiện loại tà khí không phải tiên cũng chẳng phải quỷ, nó lan theo đám dây leo dòn ra phía trước, làm rung chuyển toàn bộ khoảng sân trong Tước Bất Lạc.

Những cành dây leo lấp kín vào giữa các vết nứt trên mặt đất, thậm chí còn kéo những rìa rãnh khít lại với nhau. Và rồi ngu ồn linh lực đó đã kết nối đại trận “triệu hoán” đã sụp đổ lại lần nữa.

Chứng kiến cảnh tượng ấy, Ô Hành Tuyệt lập tức hiểu ra —

Phong Tiết Lễ quả thật rất ngoan cường, hắn vẫn còn muốn thử lại một lần nữa.

***

Phong Tiết Lễ không nhìn thấy vết chú văn đã hiện lên và bị che giấu trên hai tay Ô Hành Tuyết, và cũng chưa bao giờ đặt chân đến Thương Lang Bắc Vực vì đó là địa bàn nằm dưới sự quản lý của Tiêu Phục Huyền.

Bởi vậy, hắn cũng chưa từng nhìn thấy thân cây khô héo đâm xuyên ba mươi ba tầng hang trời, và càng không cách nào biết được mối liên hệ giữa cây héo đó và thân cây bên trong Tước Bất Lạc này.

Thành thử, hắn không hay biết thần mộc đã bị tách linh.

Trong mắt hắn, cây đại thụ trước mắt chính là thần mộc, bởi hắn đã tra xét rất lâu nên hắn không sai được.

Mà chỉ cần đây là thần mộc, hắn sẽ có thể thành công.

Lập một trận không xong, vậy hắn sẽ lập một trận khác.

Hắn đã kiên trì đợi chờ từng ấy năm ròng, sao có thể dễ dàng lùi bước, bằng không công sức mấy trăm năm qua sẽ đổ về đâu?

Hắn không thể lùi bước, và cũng không còn gì để lùi bước.

Chẳng rõ vào lúc nào đó trước đây, từng có một người nói với hắn rằng, “Chấp nhất quyết không từ bỏ cũng không phải đi đâu xấu gì, ít nhất với ta thì đi đâu ấy không xấu. Chẳng qua có đôi khi nó thật xuẩn ngốc mà thôi. Nhưng dù vậy thì đã sao? Ta làm việc ta, hắn nói việc hắn, ta chẳng bận lòng đâu.”

Lúc nói lời này, người ấy tức giận vì một vấn đề gì đấy nên cần nhẫn nại một lúc lâu, sau lại bất chợt đổi chủ đề và hỏi, “Trên đời có chuyện gì làm người phải chấp nhất quyết không từ bỏ không?”

“Hiện tại thì không, nhưng tương lai thế nào thì không rõ. Ta...” người nói lắc đầu cười, thở dài thành tiếng rồi tiếp, “Ta có thể may mắn gặp được không? Ta cũng tò mò lắm đấy.”

Năm xưa, hắn không thể trả lời, bởi những lời người ấy nói quả rất hợp lý nên hắn không cách nào phản bác, cũng không cách nào lường trước được chuyện sau này.

Nhưng đến hôm nay, hắn đã có thể trả lời, “*Bây giờ có rồi.*”.

Tiếc thay, sớm đã không còn ai chờ đợi câu trả lời ấy nữa.

Nhưng không sao.

Đấy chẳng phải chính là chấp nhất quyết không từ bỏ đấy ư, rằng dẫu không còn người chờ đợi, không người dõi bước, thì hắn vẫn muốn thử lại lần nữa.

Linh lực không đủ thì kéo thêm người tới. Trận không đủ sức thì bổ sung máu vào.

***

Vào thời điểm những cành hoa kia trùng tu lại đại trận, sấm sét đánh rền trên nền trời xám tro bao trùm Chiếu Dạ thành, tất cả tà ma lớn nhỏ đang vây quanh Tước Bất Lạc cảm thấy có một cơn gió quét qua trước mắt, mang theo hương hoa cỏ chẳng biết bắt nguồn từ đâu.

Bọn chúng hãy còn đang đắm chìm trong hương hoa thì đột ngột thấy linh lực dưới chân bùng nổ. Cứ như thể dưới lòng đất chôn một cái máy bơm hơi bằng trúc không cách nào ngăn cản được đang cuộn tròn giữ chặt hai chân chúng, khiến chúng không thể nhúc nhích mà chỉ biết trơ mắt nhìn tà ma khí quanh người mình đổ dồn về lòng bàn chân, như thể có ai đó đang bơm ra ngoài.

Đám tà ma hoảng hốt!

“Chuyện gì thế này?”

“Tao... tao không nhúc nhích được!”

“Tao bị gài hả?!”

“Chắc vậy rồi.”

“Là ai? Là đứa nào cả gan...”

“Còn cần phải hỏi nữa hả? Mà nói xem có thể là ai?”

...

Thật vậy, có lục tung cả Chiếu Dạ thành lên cũng không tìm ra đáp án thứ ba.

Dĩ nhiên, chúng đã nhanh chóng phát hiện ra, tà ma khí cuộn trong cơ thể bị hút về phía Tước Bất Lạc đằng kia để tùy người khác mượn dùng.

Mà người mượn dùng không ai khác hơn ngoài Phong Tiết Lễ.

Những trận cục Phong Tiết Lễ thiết lập xung quanh Chiếu Dạ thành mấy năm gần đây bắt đầu phát huy tác dụng, và hiện tại chúng đang hỗ trợ hắn. Cả thể xác lẫn linh phách hắn đều nhận thương tổn nên giờ cách rất xa đỉnh cao thực lực, song nhờ mượn dùng những tà ma khí này mà hắn có thể thực hiện thêm lần nữa.

Hắn không phải một người liêu lĩnh, chắc chắn có chuẩn bị hậu chiêu.

Nếu đại trận “triệu hoán” không thể hình thành, hắn vẫn có thể mượn số tà ma khí này để chuyển dời trận cục, lập nên một cấm chế cho chính mình lách qua trên thân gốc đại thụ rợp trời này.

Như vậy, sau này khi tìm được thời cơ thích hợp, hắn vẫn có cách tiếp cận thân cây này.

***

Phong Tiết Lễ thực hiện đúng kế hoạch, lập tức phóng vọt đi với gió cuộn quanh thân, dừng lại trước đại thụ.

Song vừa chạm ủng xuống đất, đón chờ hắn là một luồng hơi lạnh như băng sương quét ngang trước mắt. Cái lạnh này khiến người ta không đường nào trốn thoát, chỉ cần thoáng tiếp xúc với hơi lạnh thôi là thân thể như bị đóng băng từ trong ra ngoài.

Hắn gần như cảm giác được sương đang có chiều hướng đọng trên mặt mình, không chỉ vậy, toàn bộ lục phủ ngũ tạng hắn cũng loáng cái đã bọc một lớp sương mỏng.

Khí kinh thuật giá này chỉ có thể thuộc về một người duy nhất...

Không ai khác hơn ngoài Ô Hành Tuyết.

Phong Tiết Lễ thình lình ngưng động tác, liền thấy ngón tay mảnh khảnh của người kia vươn tới ngay trước mắt. Băng sương luồn ra từ giữa những ngón tay giấu sau tay áo.

Ngón tay vừa khuất dạng đã thấy Phong Tiết Lễ hoá thành bụi mù, hoàn toàn biến mất khỏi nơi ngón tay chạm đến.

“Lấy ít địch nhiều, Tiên thủ Minh Vô hà tất chi thể.” Ngay đến giọng điệu Ô Hành Tuyết cũng đờm giá băng, phảng phất vang vọng giữa bụi tuyết rào rạt rơi đổ từ thân đại thụ, nghe vào thanh thoát mà mông lung.

Khởi bụi mù tức khắc tụ lại sau lưng Ô Hành Tuyết với tốc độ nhanh như cắt, thậm chí chưa kịp chớp mắt.

Phong Tiết Lễ búng ngón tay, ánh lửa ngọn đèn dầu vút tròn một vòng, bao vây Ô Hành Tuyết lại bên trong. Bấy giờ, hắn mới cất giọng trả lời, “Chưa chắc.”

“Cái gì?” Ô Hành Tuyết kinh ngạc.

“Chưa chắc là lấy ít địch nhiều,” Phong Tiết Lễ đáp một câu tròn vẹn.

Câu nói vừa dứt, Ô Hành Tuyết liền nhíu mày, trực giác báo cho chàng có gì đó không ổn.

Quả nhiên, chàng thấy trước mặt mình loé lên ánh sáng, vô số ngọn đèn bùng cháy ngay trước mắt. Chàng đếm thấy có hằng hà sa số ánh đèn đang lung lay giữa không trung, ngọn lửa rung động nối nhau thành tảng lớn nhưng lại mịt mù khôn tả.

Trải nghiệm này quần bách cực kỳ, giống như những ngọn đèn dầu kia loá nhoè mắt chàng đến độ không còn xác định được phương hướng đông tây nam bắc gì nữa.

Ô Hành Tuyết có thể cảm nhận được Phong Tiết Lễ tung chiêu này không nhằm tấn công mà để nhốt chàng vào lồng giam này. Ngay khoảnh khắc ánh đèn dầu bùng lên, chàng đã thấp thoáng thấy Phong Tiết Lễ chuyển hướng sang Tiêu Phục Huyền.

Ô Hành Tuyết giật thót mình, thấy lòng bất an.

Tại sao Phong Tiết Lễ nhốt chàng để tấn công Tiêu Phục Huyền?

Người đang trong kiếp kỳ là chàng, mà tà ma không thể vận khí kinh luân sê trong kiếp kỳ là đi đâu ai cũng biết, thậm chí nói là bị “suy yếu” cũng không sai. Phạm là chọn đối tượng tấn công, người bình thường nào cũng sẽ chọn chàng chứ sao lại chọn Tiêu Phục Huyền?

Vì sao Phong Tiết Lễ lại hành động ngược lại?

Trừ phi...

Trừ phi Phong Tiết Lễ cho rằng vào thời điểm hiện tại, không chế Tiêu Phục Huyền đơn giản hơn. Hoặc nên nói, Phong Tiết Lễ đã làm gì đó khiến Tiêu Phục Huyền hiện tại bị không chế dễ dàng hơn.

Nghĩ vậy, thêm với câu “Chưa chắc là lấy ít địch nhiều” ban nãy, nét mặt Ô Hành Tuyết tức thì tối sầm lại, chàng sốt sắng tìm cách thoát khỏi lồng

giam.

Ngặt nổi, chàng không còn nhớ bất kỳ chiêu nào dùng để phá trận cả...

Nét cười vẫn thường lay láy trong mắt Ô Hành Tuyết đã hoàn toàn mất dạng, đuôi mắt hơi sụp xuống vẽ nên sự lạnh lùng đến lạ trên gương mặt.

Nếu không thể nhớ chiêu thức phá trận thì dùng bạo lực là được.

Có đi đâu, Phong Tiết Lễ không phải hạng tầm thường, nếu hắn đã bày thế lao tù thì sức bền ắt hẳn không thua kém gì kết giới bao bọc quanh Tước Bất Lạc của Tiêu Phục Huyền.

Mà Ô Hành Tuyết tay không tác sát, chẳng có gì làm vũ khí.

Chàng vượt nhẹ các ngón tay đang thả bên người, sương trắng lập tức tụ lại trên đầu ngón tay rồi lan dần lên phía trên. Khi khí lạnh lẽo cùng cực lưu chuyển thì đến hơi thở phà ra cũng có thể đóng thành băng trong giây lát.

Chàng gồng hai tay, tà ma khí nóng đậm tuôn ra cuộn cuộn như thủy triều, kéo theo luồng sát khí thậm chí còn dày đặc hơn...

***

Phong Tiết Lễ cắt đôi địa phận Tước Bất Lạc, ngăn cách Ô Hành Tuyết và Tiêu Phục Huyền sang hai bên. Hắn tận dụng việc hơi của vô vàn tà ma trong Chiếu Dạ thành gây ảnh hưởng lên Tiêu Phục Huyền hòng giao đấu với y.

Trong tình huống hiện tại, bên cạnh hắn còn có Tiểu Hồ lãn “Phương Trữ”, mà phía Tiêu Phục Huyền chỉ duy độc có mỗi Ninh Hoài Sam. Kết quả là hắn “lấy nhiều địch ít”.

Những tưởng có thể nhân cơ hội này để chiếm đoạt tiên cơ, cho dù thời gian trong tay hắn chỉ vừa đủ một chiêu, song miễn có thể khai triển trận cục mới là được.

Nhưng chẳng mấy chốc, hắn đã phát hiện mình tính sai rồi...

Khi nghe tiếng đồ vỡ khủng khiếp của lao tù ở phía bên kia, Phong Tiết Lễ kinh hoàng ngoái đầu nhìn.

Rõ ràng Ô Hành Tuyết đã mất hoàn toàn ký ức và còn đang trong kiếp kỳ, rõ ràng tà ma trong kiếp kỳ chịu rất nhiều hạn chế khi vận khí kinh bởi nó gây tổn thương bên trong rất nặng nề, rõ ràng lao tù hắn lập ra phải có khả năng giữ được đối phương khá lâu, rõ ràng...

Hết thấy phán đoán đầu phai nhạt, ngay khi tiếng rền đồ nát kia vang lên, hắn đã hiểu rõ hắn chẳng giành được một chút lợi ích nào từ cuộc thương thuyết hôm nay.

***

Thật ra, Phong Tiết Lễ phán đoán không sai, Ô Hành Tuyết gặp vô vàn khốn khó trắc trở trong lúc vận khí kinh quanh cơ thể. Không chỉ vậy, mỗi đợt vận chuyển một vòng, chém một sát chiêu lên thành lao, cơ thể chàng lại lạnh đi một chút.

Khi hết thấy xong xuôi, cả người chàng buốt đến đau đớn.

Nhưng giữa chừng, chàng đã chớp được một cơ hội xoay chuyển...

Ngay khi chàng lạnh đến mức gần như không xuất nổi chiêu, khí kinh đông cứng trì trệ trong cơ thể lại có chiều hướng chuyển động. Tựa như có dòng nước ấm áp độ xuân sang đang chầm chậm hoá tan băng tuyết. Tưởng chừng một người bệnh bỗng dựng tự lành lặn trở lại.

Ô Hành Tuyết không còn tâm trí nghĩ ngợi nhiều, liền nhanh chóng hấp thu hơi ấm từ hư không, chuyển hoá cùng khí kinh quanh thân thể. Chẳng mấy chốc, da chàng đã không còn trắng bợt như trước.

Và ngay khi vừa hồi sức, chàng lập tức tung bốn sát chiêu hung mãnh ở bốn trụ chống lao tù. Mỗi một chiêu đánh ra đều mang sức mạnh của cừu

thiên huy ền lồi.

Phút chốc, đất đá bắn tung toé, mặt đất như bị tách ra bởi một thanh kiếm vô hình, nứt thành rãnh sâu mấy chục thước!

Lao tù giam giữ chấn động trong chớp mắt, khi chiều cuối cùng đánh tới, rãnh nứt khổng lồ chạy dài từ trời cao dọc xuống, toàn bộ lao tù vỡ toang thành vô số những mảnh vụn miêng.

Khi lao tù vỡ nát, Ô Hành Tuyết nhìn thấy Tiêu Phục Huyền bên kia khe nứt. Người kia tung một chiêu với thanh kiếm tên Miễn, vẽ ra ánh kim phân tách trời cao và chém thẳng về phía Phong Tiết Lễ. Nét mặt y lạnh căm, và nhìn trên người không thấy có thương thích.

May quá...

Ô Hành Tuyết thở dài khẽ khàng, nhưng rồi chàng lập tức g ùng cứng cơ thể.

Sau khi phá vỡ lao tù, chàng muốn giúp Tiêu Phục Huyền một tay, bèn đoạt lấy hơi ấm không rõ nguyên do trong cơ thể mình lần nữa hòng tiếp tục vận một đợt khí kinh mới.

Mà ngay thời điểm ấy, chàng thấy rõ kiếm khí Tiêu Phục Huyền thoáng ngừng trong tích tắc, trên gương mặt lạnh căm trắng bệch, hồ khẩu bên cánh tay c ãm kiếm đang rỉ máu.

Khoảnh khắc, một ý nghĩ nhói lên trong lòng Ô Hành Tuyết — ban nãy chàng có thể tự lành lặn hoàn toàn không phải vô cớ mà tự vì Tiêu Phục Huyền.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, chàng chợt bàng hoàng thảng thốt.

Ô Hành Tuyết bèn thử mượn hơi ấm kia để vận khí kinh lần thứ hai. Lần này, vừa mới bắt đầu đã ngừng ngay tức khắc, vì chàng nhận ra trạng thái Tiêu Phục Huyền thật sự biến chuyển theo hành động của chàng.

Trong lúc cơ thể chàng dần biến chuyển tích cực hơn, sắc mặt Tiêu Phục Huyền lại mỗi lúc một tái nhợt đi.

Tại sao... lại như thế?

Lời tác giả:

Chờ lâu rồi ~ nội dung mấy ngày nay hơi khó ngắt đoạn nên mình cập nhật cách ngày nha, mọi người đừng thức khuya chờ ~

Cá:

Gay cấn quá!!!

Chương 81: Sâu xa

Đã lâu lắm rồi Ô Hành Tuyết không nhớ về Thước Đô.

Từ thời điểm phát hiện đó chỉ là một giấc mộng rỗng, chàng đã ngừng nghĩ về các chi tiết trong cơn mơ ấy. Song ngay lúc này đây, chàng chợt nhớ về một câu chuyện mình từng đọc trong quyển truyện kể dân gian.

Nhắc đến cũng khéo, đó chính là quyển truyện chàng đọc ngay trước khi tỉnh giấc ở Thương Lang Bắc Vực. Câu chuyện chàng đang nhớ là một trong những mẫu chuyện trong ấy, với nội dung đơn giản vô cùng. Khi đó chàng tựa lưng vào thành giường, một tay chống đầu, một tay vân vê trang sách đang lặng lẽ nhìn hồi lâu.

Lâu đến mức quản gia cũng không kiên nhẫn nữa, bèn hỏi, “Không biết chuyện gì khiến ngài đọc vào đau lòng đến vậy?”

Khi đó, chàng thoáng ngạc nhiên rồi mới lấy lại tinh thần, hỏi, “Đau lòng ư?”

Quản gia gật đầu và chỉ vào giữa mày mình, nói, “Tôi nhìn vào đây, thấy dù ngài rử mắt nhưng vẫn hẳn rõ vết nhăn.”

Nghe vậy, Ô Hành Tuyết mới bật cười, thả lỏng mày và nói, “À, không đâu. Đây chỉ là một mẫu chuyện mà thôi, sao lại có thể vì đọc mà đau lòng cơ chứ.”

Nét mặt quản gia tỏ vẻ tò mò.

Ô Hành Tuyết bèn giải thích vài câu với ông, “Chuyện kể rằng xưa có một ông lão yêu thích các loài hoa cỏ, nên ông trồng hoa khắp sân. Năm nọ vào đợt xuân sang thì một hiện tượng kỳ lạ chợt xuất hiện, giữa khi gió xuân

phơi phới tràn đầy ẩm áp, trời bỗng giáng sấm sét, sét đánh thế nào vào ngay khu vườn của ông khiến đất đai tan tành hết cả.”

“Ông lão đau lòng khôn xiết, những tưởng hết thảy hoa cỏ mình vun trồng đều úa tàn trong cát bụi, không cách nào sống nổi, ngờ đâu trong số những cây hoa trồng đầy sân vẫn còn một gốc qua được.”

“Gốc cây hoa còn sống sót ấy vốn định sẽ đơm nụ trở hoa mỗi tháng ba vào cuối xuân, ấy nhưng không rõ có phải vì đợt sấm sét giữa nắng ấm kia hay không mà về sau, cây ấy trở hoa rất lạ thường.”

Quản gia hỏi, “Lạ thường thế nào?”

Chàng bèn “À” rồi nhẹ giọng, “Ông đã từng nhìn thấy sen tĩnh đế bao giờ chưa? Câu chuyện này có lẽ cũng giống như loài sen tĩnh đế đấy, đó là hai đoá sen song sinh nở trên cùng một cuống...”

Quản gia gật gù khen ngợi, “Ấy quả thật là chuyện hiếm gặp trên thế gian, là kỳ duyên trời định, hẳn mang đi ầm lành.”

Chàng lặng người chốc lát mới nói, “Chưa hẳn.”

Quản gia: “Sao lại chưa hẳn thế ạ?”

“Bởi vì...” chàng vân vê trang sách trong lúc bần thần không rõ nguyên do, lát sau mới nói, “trong truyện viết rằng, cặp hoa sinh đôi này không nở đồng đều, mà khi một bên toả sắc rực rỡ thì bên còn lại sẽ trở nên khô cằn héo rũ. Một đoá tươi thì đoá còn lại sẽ tàn.”

Quản gia ngỏ ý nuối tiếc, nói rằng, “Thế thì thật đáng tiếc quá...”

Chàng chỉ “Ừm” nhẹ bâng quơ để đáp lời quản gia. Tay đặt trên trang sách, chàng nói tiếp, “Không chỉ thế, mà một đoá hoa trong chúng lại tương đối dững mãi, nó luôn nở rộ tươi tắn hơn.”

Quản gia đáp, “Có lẽ vì nó hút nhiều chất dinh dưỡng hơn rồi.”

Ô Hành Tuyết chớp nhẹ đôi ngươi buông hờ, ngược mắt nhìn quản gia và nói, “Thế mới nói... sao có thể gọi đây là kỳ duyên trời định. Chỉ e đoá hoa được ưu thế hơn cũng luôn nghĩ vậy đấy, nhưng không biết chừng với đoá hoa còn lại đó chỉ là nghiệt duyên.”

Quản gia không biết nên tiếp lời câu này ra sao, quả thật, đây chỉ là một mẩu chuyện bé con về hai đoá hoa thôi mà, làm gì đến mức có đau lòng hay không. Song, ông đưa mắt nhìn quyển sách kia đôi lần và thắc mắc thốt lên, “Quyển truyện này...”

“Quyển truyện này thế nào?”

“Quyển truyện này không biết xuất xứ từ đâu mà dường như tôi chưa từng nghe qua.”

Ô Hành Tuyết trong chiêm bao thoát dưng, nói, “Ta tiện tay lấy thôi.”

Quản gia hỏi, “Lấy từ kệ gỗ sao ạ? Hôm qua khi tôi dẫn người đến lau dọn hình như còn chưa thấy.”

Chàng trả lời, “Có lẽ nó được đặt sang một bên. Ông cứ đi đi, ta đọc thêm chút nữa.”

...

***

Mẩu chuyện này không dài không ngắn, cũng không mấy hấp dẫn trong cả quyển truyện kể dân gian ấy, mà giờ đây bất chợt hiện lên trong đầu Ô Hành Tuyết.

Nếu Thước Đo là một giấc mộng lớn được tạo ra, thì ắt rằng những tình tiết trong mộng không vô duyên vô cớ xuất hiện. Biết đâu chừng quyển truyện kể dân gian và những mẩu chuyện nhỏ bên trong đều là lời nhắc nhở và phản ứng của tiềm thức.

Những mối ràng buộc giữa chàng và Tiêu Phục Huyền hiện tại khiến Ô Hành Tuyết không khỏi liên tưởng đến cặp hoa sinh đôi ấy.

Mà dường như, chàng chính là đóa hoa chiếm hơn phân nửa nguồn dinh dưỡng kia.

Có đi đâu, mối ràng buộc này được hình thành từ đâu? Lẽ nào nó sinh ra bởi vì tinh chất bạch ngọc phủ trùm toàn bộ thân thể đã tạo thành một loại dưỡng chất? Hay vì Tiêu Phục Huyền đã để lại thứ gì trên cơ thể chàng?

Ô Hành Tuyết muốn hỏi cho rõ ràng, nhưng tình hình hiện tại không thích hợp để hỏi những chuyện này.

Chàng liếc một ánh mắt sâu thẳm sang Tiêu Phục Huyền, rồi thoát cái đã dẫn thân vào chiến trận.

Linh pháp trong cơ thể hai người họ đều bị tổn thương, giờ lại thêm mối liên kết một bên tăng một bên giảm, nên không thể xem như “lấy hai chọi một” khi đương đầu với “Phong Tiết Lễ” được nữa.

Chưa kể, “Phong Tiết Lễ” kéo gần hết tà ma lớn bé trong Chiếu Dạ thành vào cuộc chiến. Nếu nói chuẩn xác, không chừng tình huống hiện tại đã hoàn toàn đảo ngược, dù có là “lấy ít địch nhiều” đi nữa thì Phong Tiết Lễ cũng tuyệt đối là phía nhiều.

Song, chiến cuộc không hề bị lâm vào tình trạng bế tắc, hay đúng hơn là chỉ bế tắc trong một khoảng thời gian rất ngắn.

Với thần tiên hay tà ma, một chớp mắt cũng có thể kéo dài đằng đẵng. Mà một giây lát ngắn ngủi cũng đủ để nhiều chuyện xảy ra—

Như khi khí lạnh chết chóc trên tay Ô Hành Tuyết sắp chạm đến cổ họng Phong Tiết Lễ, chàng chợt phát hiện, vào khoảnh khắc bị cửa ngang điếm trí mạng rồi mà mắt hắn còn thoáng dõi về phía thân thể.

Thoáng lia mắt ấy đã dấy lên ảo giác trong lòng Ô Hành Tuyết rằng, nếu có thể đánh đổi cơ hội thức tỉnh thân mộc, Phong Tiết Lễ sẽ sẵn sàng đón nhận chiêu này.

Ngay tích tắc đó, ngón tay Ô Hành Tuyết ngừng lại.

Thế là, giữa khắc ngưng trệ chóng vánh, dường như Phong Tiết Lễ bất chợt nghe được một câu hỏi. Không phải Ô Hành Tuyết thật sự hỏi ra bằng lời, mà giữa khi chiêu thức thoáng dừng, Phong Tiết Lễ biết rõ Ô Hành Tuyết định nói gì. Còn cái cảm giác bất chợt nghe được chỉ là tàn ảnh lưu lại từ rất nhiều năm về trước mà thôi.

Hắn biết Ô Hành Tuyết muốn nói, “Ta từng chứng kiến biết bao người đời bị ám ảnh bởi thân mộc đến mức hại người hại mình. Ta không ngờ rằng người cũng là một người trong số họ.”

Ở Tiên Đô trước đây, mối quan hệ giữa Tiên thủ Minh Vô với Linh Vương và Thiên Túc không hẳn đạt mức thân tình, bọn họ hiếm khi nói chuyện với nhau. Mối giao hảo ít ỏi giữa ba người ắt đầu xoay quanh người tên “Vân Hãi” kia. Ngoài ra, đến hai chữ “tiên hữu” đây khách sáo cũng đã quá nhiều để diễn tả mối quan hệ của họ.

Vì vậy, Phong Tiết Lễ đáp trả, “Đã không phải là ‘tiên hữu’ thì bằng gì phải nhắc đến ‘ngờ được’ hay ‘không ngờ được’.”

Ô Hành Tuyết nghe giọng điệu vẫn dăm dăm không gọn sóng của Phong Tiết Lễ mà có đôi phần ngạc nhiên. Dù chàng nghĩ vậy trong lòng nhưng không hề thốt câu ấy ra thành lời, sao đối phương vẫn biết mà trả lời.

Ô Hành Tuyết: “Người...”

Bèn nghe Phong Tiết Lễ nói tiếp, “Trước đây Linh Vương —”

Hắn chợt ngừng giọng, có vẻ như tính đổi sang “thành chủ”, nhưng xét thấy nói cũng đã nói rồi nên lại thản nhiên tiếp tục, “Hơn hai mươi năm về trước người đã từng nhắc đến, ta chỉ trả lời lại một lần mà thôi.”

Ô Hành Tuyết nhú mảy.

Phong Tiết Lễ lại nói, “Linh Vương còn nói rằng, cưỡng chế mượn sức mạnh của thần mộc là trái với đạo lý thế gian, từ một chuyện dẫn đến muôn đi ầu, hệ lụy người khác nhiều không kể xiết.”

Ô Hành Tuyết tất nhiên không nhớ rõ, song những lời này nói đúng chứ chẳng sai. Ngặt nổi thốt ra từ miệng Phong Tiết Lễ nghe thật quái lạ. Bởi những chuyện người này đang làm thật sự “trái với đạo lý thế gian”, thậm chí ngoan cố đến kinh hoàng.

Phong Tiết Lễ khẳng định, “Nếu bây giờ Linh Vương còn muốn nhắc lại, ta vẫn chỉ có thể trả lời lại một lần: Ta biết cả.”

Rằng “trái với lẽ thường” hay rằng “hệ lụy người vô tội”, hẳn ầu biết hết cả.

Sao hẳn có thể không biết cơ chứ? Chính bản thân hẳn đã từng nói những đạo lý này cơ man là lần, chỉ dạy cho biết bao là người.

Tiên thủ Linh đài Minh Vô là vị thần tiên được bá tánh thờ phụng nhiều nhất thế gian. Hẳn đã hưởng ng ần ấy hương khói, không cần đếm cũng rõ có hàng hà người cúi quỳ bên dưới những bệ thờ hẳn. Tổng các pho tượng thần tạc hẳn lên đến ba vạn bức, và tranh vẽ nhiều vô số kể.

Tượng thần hẳn đứng trong nhà vô vàn bá tánh và lắng nghe biết bao chuyện đời chuyện người, dĩ nhiên hẳn thấu tỏ đi ầu ấy hơn bất kỳ một ai...

Có đôi đi ầu lẽ phải, biết thì biết đấy, nhưng một khi nổi lòng vi phạm thì không một ai ngăn được.

Cũng chính vì thấu tỏ, nên sẽ càng chẳng ngoái đi ầu.

Hẳn đã chứng kiến vô vàn những câu chuyện tương tự, nhiều đến mức giờ đây có ra sao đi nữa cũng không mảy may nhen nhóm rung động trong lòng.

Đã từng, hẳn nghiêm chỉnh tuân thủ những đạo lý đếm hoài không hết mà chẳng hề cảm thấy những quy chuẩn ấy có gì trói buộc. Bởi bản thân hẳn đã đồng thuận với những điều nọ.

Hẳn chẳng mấy khi can thiệp vào chuyện dưới nhân gian, và sẽ ban phước lành vào những dịp thoả đáng. Không nói một việc quá nhiều lần, không khuyên một người quá nhiều phen, dứt lời đúng lúc, quá tam ba bận.

Những sự tình lắt nhắt nọ khi gộp lại đã vạch ra giới hạn giữa Tiên Đô và nhân gian. Thuở đó, hẳn cảm thấy ranh giới rạch ròi này chính là chân lý.

Và hẳn truyền đạt những chân lý này cho rất nhiều người, giảng với chất giọng bình thản cùng cực. Nếu người nghe có thể tiếp thu thì thật tốt, nếu nghe không lọt thì sớm hay muộn sẽ nhận răn dạy của đường đời, bản thân hẳn không can thiệp quá nhiều.

Rồi sau này hẳn mới vỡ lẽ, trên thế gian luôn có ngoại lệ.

“Mọi việc đều có ngoại lệ,” bản thân câu nói này cũng là một chân lý. Mà hẳn đã mất một thời gian rất dài mới thấu hiểu chân lý đơn giản nhường ấy.

Rồi sau đó, hẳn càng có thêm rất nhiều “ngoại lệ” — chân lý đó đã được lặp đi lặp lại biết bao lần, trên cùng một người, và với giọng điệu chớ hề bình thản.

Hẳn từng tức giận đến mức không nói nên lời, từng trách mắng một người, từng đanh giọng hỏi người nọ từng chữ, “Chuyện gì được phép làm, chuyện gì không được phép làm! Người xem thiên chiếu được nhận khi thăng tiên chỉ là một tờ giấy rách ư?!”

Hẳn nói với người nọ, “Chuyện bất công trên thế gian vô vàn như biển cả, người quản một việc, tất rằng phải quản việc khác...”

Hẳn còn nói, “Tiên và phàm tách biệt. Một khi bước vào Tiên Đô, không thể can thiệp vào chuyện của nhân gian được nữa.”

...

Và hắn thậm chí từng nói với người kia, “Người cứ hành xử như vậy, rồi sớm hay muộn sẽ có một ngày...”

Dưới nhân gian, những câu như “Sớm hay muộn sẽ có một ngày” là dạng câu dành cho kẻ thù. Bọn họ không phải kẻ thù, hắn thốt lên lời như vậy cũng chỉ hòng để đối phương thấm nhuần những chân lý ấy.

Còn giờ đây, từng câu từng chữ trong cái chân lý hắn vẫn thường nói đó đều bị chính bản thân hắn đập tan. Mấy năm vừa qua, hắn đã làm rất nhiều chuyện, mỗi chuyện trong đó đều đi trái với những chân lý hắn nhắc đến khi xưa.

Hắn gặp rất nhiều người trên thế gian biện giải một câu “tôi ngu ngốc quá” sau tất cả việc làm của họ. Mà hắn chẳng thể nói câu ấy, vì xưa giờ hắn vẫn luôn tỉnh táo.

Hắn tỉnh táo nhìn bản thân làm từng chuyện một, tỉnh táo nhằm đếm những lẽ trời mà mình vi phạm, tỉnh táo quan sát từng trận cục mà mình bày ra.

Máu chảy xuôi trong trận, mệnh liên lụy trong trận, tất cả đều rơi vào mắt hắn.

Nên có qua trăm năm cũng không một ai có khả năng khuyên nhủ hắn, cũng không một ai có thể cản trở hắn.

Chẳng qua, vào thời điểm hiện tại khi đối đầu với Ô Hành Tuyết và Tiêu Phục Huyền, lòng hắn chợt dấy lên chút khó hiểu trong sự tỉnh táo dai dẳng hàng trăm năm. Bởi vậy, hắn nhìn Ô Hành Tuyết qua bầu không khí lạnh thấu xương đè nặng trước mắt, hỏi một câu, “Những việc Linh Vương từng thấy ắt không kém gì ta, chẳng lẽ chưa có một ngày nào cảm thấy bất công sao?”

Ô Hành Tuyết nhú mày, đúng lúc trường kiếm Tiêu Phục Huyền quét mạnh tới!

Phong Tiết Lễ nhảy lùi ra sau với tốc độ kinh hoàng, thốc tung bụi tuyết ngập trời Tước Bất Lạc.

Hắn cảm đèn trước trán, tiếp đó nhún người xuống hoá thành làn sương nồng như một chú rồng uốn lượn, chỉ chớp mắt đã hoà mình vào bụi tuyết ngút trời.

Ô Hành Tuyết nghe thấy giọng hắn mơ hồ vang lên, giọng nói vang vọng khắp bốn bề, đến mức gần như không thể xác định một vị trí đơn lẻ nào. Hắn nói, “Đây là sơ suất của ta, dẫu Linh Vương từng chứng kiến bao việc đi nữa thì giờ cũng đã quên hơn nửa mất rồi.”

Ánh mắt Ô Hành Tuyết cực kỳ điềm tĩnh, chàng châu lưng với Tiêu Phục Huyền, thoát cái đã lia mắt khắp toàn bộ khoảnh sân.

Họ nghe Phong Tiết Lễ tiếp tục nói, “Kể ra thì thế cũng tốt. Bằng không ắt người cũng phải hỏi một câu, *tại sao* —”

Ngay khi giọng hắn nặng nề rơi xuống, làn khói kia đã tụ lại về phía gốc đại thụ.

Nhưng vào phút chốc nó gom lại, thanh kiếm chữ “Miễn” xé gió chém sang, chuẩn xác cắt xuyên làn khói.

“Thiếu gia!!!” Tiểu Hồ bỗng nhào qua, cùng lúc Phong Tiết Lễ hiện hình trở lại.

Bấy giờ, trang phục tươm tất trên người hắn đã có chi chít xước xước, trên cằm bị rách một đường dài, kéo theo máu đỏ trượt xuống da.

Tiểu Hồ đứng bên cạnh Phong Tiết Lễ, bao trùm quanh họ là kiếm khí của Thiên Túc, khiến họ tiến không được mà lùi cũng chẳng xong.

Phong Tiết Lễ chùi máu trên cằm, song gương mặt hắn vẫn trở lị như núi. Đứng giữa bóng kiếm ánh vàng, hắn cất giọng điềm đạm, “Trước đây có

người từng hỏi ta một việc, hiện giờ vừa khéo có cơ hội, ta thay hẳn hỏi hai vị một chút...”

Lưỡi kiếm trong tay Tiêu Phục Huyền đánh *keng* trên nền đất, y bước đến trước mặt Ô Hành Tuyết, giương bờ vai hiên ngang che chắn chàng phía sau rồi cất giọng lạnh lùng, “Nói.”

Phong Tiết Lễ nói, “Hắn nói trên đời này, phàm là người tu hành tất có nguyện cầu, có thể cầu trường sinh, có thể cầu khoẻ mạnh, cũng có những bậc đại từ đại bi cầu thái bình thiên hạ. Hắn nói con người ta đánh mất trăm năm thời gian, nỗ lực hết sức mình để phi thăng lên Tiên Đô, dung bỗng mất đi cái quyên được nguyện cầu.”

“Người ta nói tiên và phàm khác nhau, một khi đã lên Tiên Đô thì không thể vô cớ can thiệp vào sự vụ dưới nhân gian. Nếu đã vậy, tại sao khi trước phải khổ sở tu hành để phi thăng? Chỉ để được ngồi thẳng mình trên bệ thờ, hưởng thụ hương khói phàm trần, rồi đứng đàng quan suốt trăm ngàn năm hay sao? Phàm là thế thì trường sinh trên Tiên Đô có khác gì cái chết không.”

“Nếu nguyên tắc này là sai, vậy có phải những người đã vi phạm nguyên tắc và phải gánh nhận thiên phạt xứng đáng được hỏi một câu *tại sao* hay không?”

“Vi phạm thiên quy nhiều lần mà những người kia bị đi đầu sang cai quản chốn hoang vắng điêu tàn. Là thung lũng Đại Bi nơi ngựa xe phóng nhanh không người dừng bước, là Kinh Quan chốn mộ địa chẳng có lấy một bóng người sống, là núi Bất Động hoang vu đầy ảo ảnh mà bá tánh chỉ cầu chạy còn không kịp, là Huyết Trì sét dội quanh năm đến bóng tiên cũng chẳng thấy... Ở những nơi như vậy thì tìm đâu ra hương khói thờ phụng, bị đi đầu sang đây có khác gì đang chực chờ bị đọa về nhân gian.”

“Phế Tiên đài tựa bên cạnh Toạ Xuân Phong, Linh Vương chắc chắn từng thấy nhiều hơn ta. Chẳng lẽ chưa bao giờ người cảm thấy thật bất công quá sao?”

Huống hờ còn có cả thần mộc...

Dù Phong Tiết Lễ có thể đi đâu tra lại quá khứ nhưng không cách nào tìm hiểu hết ngọn nguồn. Tuy thế, dựa vào những gì thu thập được, hắn cũng có thể phỏng đoán vài việc. Linh Vương có liên kết nhân quả với thần mộc, tất cả mầm họa tai ương người đời gieo rắc lên thần mộc đã chất chồng thành nhiều tầng nhiều lớp rồi rên. Ất hẳn bởi thế mà Linh Vương cũng phải gánh chịu không ít khổ đau.

Vậy nên, hắn hỏi, “Người phải đón nhận những ân oán sinh tử, những yêu hận tình thù đó một cách vô cớ, chẳng lẽ người không cảm thấy bất công, người không muốn hỏi một câu *tại sao ư?*”

Tuy hỏi vậy nhưng Phong Tiết Lễ không mong chờ câu trả lời từ Ô Hành Tuyết, nói cho cùng người kia đã quên bằng quá khứ, không chừng chẳng còn nhớ những sự việc xưa cũ kia nữa nên hắn nhiên không thể trả lời hắn.

Thế nhưng giữa những câu chất vấn hỏi chuyện, hắn đã tìm được đáp án cho bản thân.

Hắn cam đoan rằng Linh Vương cũng có không cam tâm, cũng cảm thấy thật bất công, thậm chí cũng từng hỏi “*tại sao lại như thế?*”.

Hắn trầm giọng, nói, “Ất là có... bằng không tại sao ba trăm năm trước Linh Vương lại đọa từ Tiên Đô xuống nhân gian, triệt tiêu tiên khí, rồi trở thành tà ma kia chứ.”

Khi những lời này thốt ra, ánh mắt Ô Hành Tuyết lung lay.

Ngay khi chữ cuối cùng vang lên, Tiêu Phục Huyền đã phóng đến trước mặt Phong Tiết Lễ. Lưỡi kiếm vung tới, chất giọng lạnh lùng của y xé xuyên màn gió, “Những lời người nói và những chuyện người làm có liên quan gì nhau sao.”

“Không có,” Phong Tiết Lễ chẳng hề giấu diếm, “ta chỉ hỏi thế thôi.”

Năm xưa lúc người nọ hỏi hắn, hắn đã trả lời rất nhiều, đã thao thao bất tuyệt từ trên trời xuống dưới đất. Còn lúc này, những lời hắn từng trả lời

cho người nọ còn không thể thuyết phục chính bản thân hắn.

Giờ đây, hắn chỉ đơn thuần đưa ra vấn đề thế thôi.

Còn với bản thân, câu trả lời đã chẳng còn quan trọng nữa, bởi lúc này hắn đã mặc kệ đúng sai.

Nếu bất công luôn tồn tại, thì bàn luận đạo lý còn nghĩa lý chi đâu.

“Gieo hoạ cho một người là sai, gieo hoạ cho trăm người ngàn người hay vạn người cũng là sai. Sai là sai, cần gì phải bàn cao hay thấp.”

Đây là con đường hắn dẫn bước năm đó, hiện giờ chỉ còn một lối tiến về phía trước, có lùi cũng không sao lùi về điểm bắt đầu được nữa.

“Cứu trăm người ngàn người hay vạn người cũng là cứu, cứu một người cũng là cứu. Tương tự, cũng không cần luận cao hay thấp.”

Nếu con đường này thành công, hắn sẽ cứu được người mình muốn cứu, xem như đã hoàn thành tâm nguyện. Còn nếu thất bại, hắn cùng gánh chịu nhân quả báo ứng, gieo nhân nào thì gặt quả nấy.

Chuyện gì hắn cũng từng nghĩ đến, chuyện gì hắn cũng hiểu tường tận.

“Cứu một người có thể đánh đổi hai chữ ‘cam lòng’ cho bản thân.” Phong Tiết Lễ chạm tay vào ngọn đèn dầu, đoạn ngược mắt lên và nói, “Cứu trăm vạn người để đổi lại đi đâu gì? Một lần bước qua cửa luân hồi đã chẳng còn ai nhớ lấy, âu chỉ là tự gánh tội vô cớ mà thôi.”

Khi nói ra những chữ cuối cùng, tà ma khí nùng nặc cũng trút khỏi cơ thể hắn.

Ô Hành Tuyết và Tiêu Phục Huyền đồng thời tấn công. Phong Tiết Lễ thành linh chuyển hướng. Hắn không né không đỡ đòn mà xông thẳng người vào nghênh chiến.

Hai người không ngờ hắn sẽ đổi hướng như vậy, mặt tức thì biến sắc, nhanh chóng ép mình thu ngược đòn về ngay trước khi chiêu thức được

tung ra.

Bởi dù sao thân thể này cũng là của người con út Phong Tiết Lễ nhà họ Phong, nói một cách chuẩn xác thì cậu chỉ là nạn nhân bị lôi vào cuộc chiến. Nếu họ không thu ngược đòn về, đối phương lại chẳng thèm tránh đi thì thân xác kia chắc chắn sẽ tan nát không đường cứu chữa.

Song, thu lại đòn thời điểm này đã có phần muộn màng.

Ngón tay Ô Hành Tuyết đã mấp mé chạm tới đỉnh đầu đối phương, nếu là bình thường, xương sọ đối phương sẽ nát tươm chỉ trong một giây lát, máu giàn giụa toàn bộ quan khiếu trên cơ thể, và thậm chí một phần linh phách cũng sẽ bị lộ sống ra bên ngoài.

Mà trong khoảnh khắc ấy, Ô Hành Tuyết chợt thấy một sức mạnh đẩy ngược trở lại. Giống như thể có một đôi bàn tay vô hình đang chở che ngay phía trước sinh mệnh của Phong Tiết Lễ và đối đầu với cánh tay chàng.

Và kỳ lạ ở chỗ, sức mạnh đẩy ngược kia trùng khớp hoàn toàn với khí lực lẫn góc độ chiêu thức chàng, cứ như có một Ô Hành Tuyết khác đang bảo vệ thể xác người kia vậy.

Không chỉ thế, kiếm chiêu của Tiêu Phục Huyền cũng bị sức mạnh vô hình kia chặn lại. Kết quả là thân thể họ không bị tổn thương một cọng tóc.

Chuyện gì đã xảy ra?!

Ô Hành Tuyết thắc mắc khôn nguôi, song đã hiểu ra ngay khi ngửi thấy hương vị của sức mạnh bảo vệ kia.

Không ai quen thuộc hương vị ấy hơn chàng, đó là chính chàng, hay nói đúng hơn... đó là hương vị của thần mộc. Chỉ có một khả năng duy nhất để được nhận sự bảo hộ này — đó là thân thể này từng được nhận phước lành và phù hộ của thần mộc nên kiếp này hẳn sẽ trường thọ trăm tuổi.

Mà chàng chỉ có thể nghĩ đến một người duy nhất được nhận điếu ấy...

Là đứa bé được Tiêu Phục Huyền chôn dưới gốc thầ n m ộc năm xưa.

***

Chuyển biến thường chỉ xảy ra trong chớp mắt.

Ô Hành Tuyết không có thời gian ng ắm nghĩ kỹ càng, bởi “Phong Tiết Lễ” đương đ ầu không tránh né hồng ch ờ đúng thời cơ này — vào ngay lúc chàng và Tiêu Phục Huyền thu đ òn lại. H ể “Phong Tiết Lễ” chưa chết, h ắn sẽ có cơ hội bắt đ ược lỗ hồng trong chớp mắt ấy.

Và sự thật đã chứng minh “Phong Tiết Lễ” bắt đ ược.

Lý do h ắn chọn thân thể này chính là đ ể Ô Hành Tuyết và Tiêu Phục Huyền không thể giết đ ược h ắn. Nhờ đó, h ắn có thể chớp lấy thời cơ giết ngược.

Vì Ô Hành Tuyết có quan hệ mật thiết với thầ n m ộc, “Phong Tiết Lễ” không định tung sát chiêu. Nhưng h ắn c ần ra tay đ ể hai người họ buông lỏng mình, thế nên h ắn lập tức chuyển sát chiêu sang Tiêu Phục Huyền.

Thoáng chốc, “Phong Tiết Lễ” và “Phương Trữ” cộng hưởng linh phách, tấn công từ hai phía.

Sức ép đ ối đ ộn dập xuống như cả rặng núi sụp lở. Ánh lửa đèn đ ầu sáng bừng như đuốc, soi sáng trăm dặm.

Tiểu Hồ chạy đến hỗ trợ nhưng không chịu nổi áp lực, té quỳ rạp đánh r ầm trên mặt đất. May mà sát chiêu không tấn công v ề phía gã, bằng không giờ đây gã đã bị ép bẹp cả ruột gan thành cái xác mỏng dẹt trên đất.

Gã v ất vả l ồm mới ngược mặt lên, đã thấy một khoảng không Tước Bất Lạc trước mắt bị chìm trong “biển lửa”. Gã nghe tiếng rên đau đ ớn của Ninh Hoài Sam nhưng không nhìn thấy gì cả.

Tất cả mọi thứ đ ều ngưng đọng trong lửa cháy, một người cũng không thấy.

Có chút đáng tiếc...

Bởi nếu gã tiến về trước chút đỉnh, có lẽ sẽ loáng thoáng thấy được vị thiếu gia gã nhọc lòng bao lâu nay — vị thiếu gia trời sinh không thích khói cũng không ưa lửa mà gã trông nom, hầu cận từ bé đến lớn, đã xuất hiện trong thân thể mình chỉ trong một tích tắc.

Tích tắc mà “Phong Tiết Lễ” tung sát chiêu về phía Tiêu Phục Huyền.

Linh pháp yếu ớt đã bị bào mòn từ lâu đến mức gần như biến mất bất chợt vùng thoát, chiếm giữ thân thể trong giây lát ngắn ngủi.

Có lẽ sắc lửa và mùi khói nơi đây đã gợi nên khung cảnh chiến trường trên đống hoang mấy trăm năm về trước, khiến linh pháp bé nhỏ cảm thấy có phần quen thuộc.

Cậu nhìn Tiêu Phục Huyền và Ô Hành Tuyết, thu lại sát chiêu đã tung ra trên tay trước khi bản thân kịp phản ứng.

Một khi người phạm đặt bước vào luân hồi sẽ không nhớ những chuyện của kiếp trước nữa, trừ trường hợp linh pháp tách rời thân thể và gặp phải tình huống tương tự cảnh tượng trước lúc lâm chung.

Vì vậy, có lẽ cậu ta không nhớ. Nhưng vì thân thể cậu bị người khác chiếm giữ, còn bản thân cậu chui rúc vào một góc khuất yếu ớt đến mức suýt tan biến, không khác gì thời điểm hấp hối, bởi lẽ đó cậu mới mơ hồ nhớ ra.

Cậu nhớ ra nguyên do khiến mình chán ghét sắc lửa và mùi khói, vì cả một đời trước, cậu chỉ có thể nấp trong một góc chiến trường, đun mình trong khói lửa và vị máu bên cạnh những xác người chất chông như núi.

Tương tự như vô vàn trẻ em cơ nhỡ đầy khốn khổ của thời đại ấy, cậu giàn giụa nước mắt mà nhấc chân tìm kiếm gia đình, lang thang vô định trên những cánh đồng xác chết, và cuối cùng mất mạng.

Và cứ thế, cậu bỏ mình giữa chiến trường.

Lẽ ra cậu cũng bị chôn dưới mảnh đất hoang hoặc sẽ bị gom chung với những thi thể còn lại để mai táng ở một địa điểm xa lạ chắt chắt những cô hồn. Thế nhưng, cậu không như vậy...

Trước khi lìa đời, cậu mơ thấy cha mẹ đến đón mình, trong vô thức, cậu đã vươn tay siết lấy vạt áo của một người nào đó.

Vì vậy, người nọ đã cống thi thể một đứa trẻ hoàn toàn xa lạ trên lưng, bước qua đống hoang giữa đêm thâu đàng đẵng, và chôn cậu ở nơi đẹp nhất trần gian. Nơi ấy có một thân cây cao ngất, hoa rơi liên hồi.

Cha mẹ dạy rằng con người sống ở đời phải biết nhớ ơn, vì vậy cậu đã nhớ đến ngày nay.

Tận giờ phút này, cậu đã hoàn thành tâm nguyện.

***

Tiêu Phục Huyền giương mắt trong ánh lửa, thấy tròng mắt Phong Tiết Lễ lúc giãn lúc co, trông như hấn vừa hít vào một hơi.

Đôi mắt nọ chùng như đã lâu chưa được nhìn ngắm thế gian, hiển hiện bên trong là chút ngây ngô của một thiếu niên non trẻ. Thần thờ chốc lát, người kia đã rút cánh tay tung sát chiêu về.

Vào lúc đó, Phong Tiết Lễ xa lạ kia nhìn qua từ bên kia ánh lửa, mở miệng với giọng cực kỳ mơ hồ.

Cậu thốt, “Đa tạ.”

Vừa dứt, bóng người đã tức thì biến mất, thoáng như vội vã lùi vào trong.

***

Ngọn lửa bùng bùng trong Tước Bất Lạc cũng đồng thời tắt dần rồi tan biến. Khi sắc đỏ chót cùng phai mất, Tiêu Phục Huyền thấy ánh bạc loé bên khoé mắt.

Y quay sang vệt trắng bạc ấy thì thấy thân đại thụ trong Tước Bất Lạc xuất hiện một vết nứt dài, không biết vì trận cục của “Phong Tiết Lễ” gây ra hay do sát chiêu vừa nãy rạch nên.

Và ánh trắng bạc y thoáng thấy ban nãy đang mon men bên rìa vết nứt.

Đây là một vệt tinh chất bạch ngọc đang lan dần lên trên theo vân gỗ trên thân cây nhằm che chở vết nứt kia. Mà ngay lúc vệt trắng bạc ấy đang đà phủ lên vết nứt như tự có linh, y loáng thoáng nghe được âm thanh rất khẽ.

Âm thanh ấy nghe vào phảng phất, nhưng Tiêu Phục Huyền vẫn mơ hồ nhận ra được.

Đó là tiếng chuông.

...

Tiếng ngân của chuông mộng.

Cá:

Ồ thì ra Phong Tiết Lễ là đứa con rơi của Huyền Bảo và Tuyệt Nhi /
(◉_◉)\

Hôm qua em beta chương này mà ghê quá ghê nên edit lại một hồi, nay mới up chương mới ọ

Chuông mộng lên tiếng thì chắc là sắp hé mở một vài chuyện trong quá khứ rồi he. Em để lại ở đây một số điểm (hỗ) đã được cài làm em thắc mắc từ đầu truyện tới giờ chưa có lời giải, coi như để f5 nội dung luôn nhé. Các chị em bôi đen để đọc hoặc nà có thể chọn khum đọc và giữ sự bất ngờ nho.

1. Bản thể của Thiên Túc thượng tiên ở đâu.
2. Xuất xứ ba cây đinh tang trên tai Thiên Túc.
3. Thiên Túc có hai chiêu mệnh (đại diện *hình* và *xá*), một chiêu là Bồn mệnh vương liên – không rõ là *hình* hay *xá*, và chiêu còn lại chưa biết.

4. Trong quan tài Thiên Túc có một bức tượng thần không mặt, đây là ai.
5. Thanh kiếm của Thiên Túc thượng tiên tên là gì.
6. Ai là người dùng chuông mộng lên Ô Hành Tuyết vào 25 năm trước và dựng lên giấc mộng Thước Đô.
7. Trên cơ thể Ô Hành Tuyết có đóng đinh khoá trời ở ngực, xương sườn, cổ tay, và mắt cá chân. Phạm bao nhiêu tội phải đóng bấy nhiêu đầu đinh, vậy những tội đó là gì.
8. Nguyên do Ô Hành Tuyết đọa ma.
9. Nguyên do Ô Hành Tuyết giết sạch Tiên Đô làm Tiên Đô diệt vong.
10. Chuyện gì đã xảy ra khiến Lạc Hoa Đài bị thiêu trụi 300 năm trước.
11. Khi Lạc Hoa Đài bị thiên hoả đốt, Tiêu Phục Huyền nhận lệnh cấm ở Thương Lang Bắc Vực 100 năm, lý do là gì.
12. Sau khi Lạc Hoa Đài cháy, những năm sau đó vẫn có ánh lửa xuất hiện, là từ đâu.
13. Lý do chuông mộng rơi vào tay nhà họ Hoa.
14. Những vị tiên như Hoắc Ca, Tang Phụng, Mộng Cô bị đọa tiên vì lý do gì.
15. Ai đã phong ấn thần mộc bằng linh pháp những người có nhân quả với Tiêu Phục Huyền.

Nhiều nhỉ, nhưng mò tình tiết truyện cũng khá nhanh, không biết sẽ dài đến tầm nào, hy vọng tác giả bắt đầu gỡ mối tơ vò dần dần...

Chương 82: Bắt đầu

Ô Hành Tuyết cúi đầu nhìn xuống thì thấy chiếc chuông nhỏ đeo bên hông mình đang thật sự rung đưa, như có cảm ứng với dòng chảy của tinh chất bạch ngọc đang lan dần từ rễ cây.

Vết nứt trên chuông mộng vẫn còn đầy chứ chưa lành lặn hoàn toàn, mà bản thân chàng cũng không lắc nó, ấy thế mà chuông mộng vẫn ngân vang. Dẫu chỉ vang một tiếng khẽ khàng và phảng phất, nhưng nó đã thật sự ngân vang.

Ô Hành Tuyết không hiểu nguyên do khiến chuông rung bất ngờ như vậy, song chàng cũng không hơi sức tìm hiểu. Vì ngay thời điểm chuông mộng khẽ đánh vang, bụi mờ phủ đầy ký ức chàng đã vơi đi, để muôn vạn cảnh tượng không đếm xuể òạt đổ về.

Những ký ức thân quen một thời tuôn trào như biển cả, nhấn chìm chàng bên trong. Chàng đứng, nhìn mà thấy lòng lạ lẫm như cách xa hàng kiếp. Giờ chàng như một người nhàn nhã đang tựa lưng vào bệ cửa sổ và đọc chuyện kể về cuộc đời ai khác.

Sau đó rất lâu, chìm trong muôn trùng cảm xúc, chàng mới dần dà ngỡ ra rằng người trong câu chuyện đó chính là mình.

Và khởi nguyên của tất cả bắt đầu từ đâu...

À, phải rồi.

Phố núi Lạc Hoa.

***

Mấy trăm năm trước, Linh Vương Ô Hành Tuyết đã từng lạc bước vào dòng rối loạn của nhà họ Phong.

Hôm đó, chàng chứng kiến hàng ngàn linh phách bị trói trong cấm địa phố núi Lạc Hoa, hiểu được những linh phách bị trói này bị tụt về đây vì Tiêu Phục Huyền. Khiến cho chàng phải sửa ký ức của Tiêu Phục Huyền, rồi rời bước đến nhà họ Phong.

Đây là lúc chàng nhận ra sự chênh lệch về thời gian.

Nhưng chàng chưa kịp chém đứt dòng thời gian đó, vì sau khi chắt vấn Phong Huy Minh, chàng còn chưa kịp ra tay đã bị dòng rối loạn kia quét thẳng ra ngoài cùng với quá nửa ký ức mình về dòng thời gian này.

Chàng hoàn toàn quên mất việc mình từng bước vào dòng rối loạn, cũng như tất cả những việc bên trong cấm địa và những việc có liên quan đến nhà họ Phong. Thậm chí, chàng còn cảm thấy mông lung không biết mình đã về đến Tiên Đô bằng cách nào.

Chỉ nhớ rằng khi chàng tỉnh lại đã thấy mình ngồi bên trong Toạ Xuân Phong.

Toạ Xuân Phong có khí hậu và ngày giờ tương tự nhân gian. Về sau, Ô Hành Tuyết quên đi khá khá, nhưng vẫn luôn nhớ rõ phút ban đầu khi mình choàng tỉnh ngày hôm ấy.

Thời điểm đó, bầu trời bên ngoài Toạ Xuân Phong vừa chớm bình minh, sắc xanh trong veo như nước đang nhô dần phía chân trời. Dịp ấy đã vào cuối xuân, mà gió lùa qua ô cửa sổ rộng thoáng trong Toạ Xuân Phong hãy còn se lạnh.

Ô Hành Tuyết chăm chú nhìn màu trời ấy một lúc lâu, sau buông mắt nhìn ngón tay đang đỡ đầu. Chốc lát, chàng mới dời tầm mắt lia mắt nhìn toàn bộ gian nhà một lần.

Tiểu đồng tử lớn hơn bước qua bậu cửa vào phòng, trên tay còn vung phất trần rất đom đóm. Đuôi phất trần trắng muốt dài suýt nửa chiêu cao cậu,

khiến cậu trông tí hon đến lạ.

Vừa vào phòng, đờng tử đã nói, “Thưa đại nhân! Ôi cuối cùng đại nhân cũng dậy rồi, bọn ta còn tưởng người gặp phải chuyện gì mà sau khi trở về đã ng ồi lì bên khung cửa mà chẳng nói tiếng nào.”

Cậu đang nói nhưng thấy nét mặt đại nhân nhà mình không ổn, bèn ngờ ngợ hỏi, “Thưa đại nhân... người đang nhìn gì thế ạ? Trong phòng có chuyện gì ạ?”

Cậu nhìn một vòng gian phòng theo tầm mắt Ô Hành Tuyết nhưng không thấy bất ổn ở đâu. Tất cả những gì cậu thấy là vỏ hạt thông hai đờng tử xả ở bên góc tường.

Cậu âm thầm nhích mấy bước be bé để đứng chắn trước vỏ hạt thông, vung phất trần ra sau lưng và lén lút quét sạch vỏ hạt thông đi.

Hành vi này lộ trong mắt Ô Hành Tuyết. Nếu vào một ngày bình thường ắt chàng sẽ thấy rất buồn cười và sẽ mượn cơ hội trêu chọc nhóc con này chút đỉnh. Nhưng hiện tại chàng còn tâm trí đâu nữa, chỉ nhíu khế mày và hỏi tiểu đờng tử, “Ta ng ồi ở đây bao lâu rồi?”

Tiểu đờng tử thưa, “À... chắc là hai canh giờ ạ, gần hết cả đêm rồi.”

Ô Hành Tuyết khế giọng nhắc lại, “Cả đêm?”

Tiểu đờng tử không hiểu gì, liền gật đầu nói, “Phải ạ.”

Ô Hành Tuyết: “Tức là ta quay về tối hôm qua à?”

Tiểu đờng tử chớp mắt. “Đúng ạ.”

Ô Hành Tuyết lặng người, nhưng hàng mày vẫn chưa thả lỏng.

Tiểu đờng tử hiếm khi thấy đại nhân nhà mình như vậy, bèn hỏi, “Thưa đại nhân, có chuyện gì thế ạ?”

Ô Hành Tuyết không trả lời ngay lập tức.

Thật ra chàng cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, mà chỉ thấy dường như mình đã bỏ lỡ đi đâu gì đó. Bởi thế nên sau đó chàng mới thoáng bần thần, cảm thấy mọi chuyện mông lung vô thực.

Chàng là người nắm giữ chuông mộng, là người tạo những giấc mộng lớn cho người khác nên cũng vô cùng nhạy cảm với cảm giác thất thần bất chợt như vậy.

Nhưng chàng biết ắt không phải mình nằm mơ. Nói cho cùng, ngoại trừ bản thân, áng chừng rất khó tìm ra người thứ hai trên đời có thể đưa chàng vào chiêm bao.

Cánh hoa đỏ nhàn nhạt rơi trên bệ cửa sổ, chụm thành một đụn trong diện tích hạn hẹp. Ô Hành Tuyết duỗi tay khảy cánh hoa rồi xe chúng lại đôi chút. Cánh hoa lạnh lạnh nhưng mang đến cảm giác chân thực tột cùng.

Chàng ngắm nghía cánh hoa, chậm giọng hỏi tiêu đờng tử, “Người có còn nhớ rõ, ta ra ngoài ngày nào, quay về ngày nào, sau khi về thì có chuyện gì xảy ra không?”

Tiêu đờng tử gật đầu. “Nhớ rõ ạ.”

Ô Hành Tuyết: “Vậy kể lại ta nghe xem.”

Tiêu đờng tử chưng hửng.

Hai anh em cậu đi theo Linh Vương đã lâu nên cũng không mấy sợ hãi, chuyện gì cũng có thể bộc bạch. Bởi vậy cậu liền nói thẳng, “Thưa đại nhân, có phải người thấy trong phòng yên ắng qua nên kêu ta tới mua vui không? Hay người sợ ta hoá đần nên lâu lâu phải kiểm tra xem ta còn nhớ hay không?”

Rốt cuộc Ô Hành Tuyết cũng bật cười, hàng mày thoáng buông lỏng, đoạn nói nửa đùa nửa thật, “Đúng vậy, kiểm tra người đấy. Nói đi nào, nếu nói sai là nhận phạt.”

Tiểu đồng tử bật “Ồ” đậy tủi thân, thẳng lưng lên rồi bắt đầu trả bài, “Đại nhân nhận thiên chiếu ra ngoài ngày hôm kia...”

Ô Hành Tuyết nói, “Giờ nào hôm kia?”

Tiểu đồng tử: “...”

Trông nhóc ta như cậu học trò học không thuộc bài, đảo mắt cố nhớ lại một chốc rồi mới rề rà kéo dài câu trả lời, “Chắc là... chắc là giờ Mùi.”

Ô Hành Tuyết gật gù, “Tạm tạm, tiếp tục đi.”

Tiểu đồng tử nói tiếp, “Đại nhân nhận thiên chiếu ra ngoài vào giờ Mùi ngày hôm kia, người nói nhiệm vụ lần này hơi phiền phức nên không dắt chúng ta theo...”

Nhóc con nói rồi còn bĩ thêm cảm xúc, nhấn mạnh giọng, “Nhìn hai đứa ta lăn lộn trên đất mà cũng không chịu dắt theo.”

Đoạn này tính ra cũng phải, Ô Hành Tuyết nghe cậu kể lễ mà trong đầu xuất hiện hình ảnh hai nhóc đồng tử ôm cột nhà khóc lóc ỉ ôi.

Hai đứa la lối om sòm thật, và chàng không dắt chúng theo thật.

Bởi thiên chiếu chàng tiếp nhận lần này vừa nhìn đã thấy cực kỳ phức tạp, liên lụy không ít bá tánh. Mà cứ hề có thêm một tên người, thêm một địa điểm, thì hẳn nhiên không phải loại nhiệm vụ chỉ cần chém đứt một hai dòng rẽ là giải quyết xong xuôi.

Đặc biệt là trong thiên chiếu còn nhắc đến trẻ con.

Vào những nhiệm vụ thế này, chàng sẽ không dắt hai đứa tiểu đồng tử này bên người.

Thứ nhất, việc lui tới nhiều dòng rối loạn khác nhau liên tục gây thương tổn rất lớn lên cơ thể, thậm chí bản thân Ô Hành Tuyết còn thường lâm vào tình huống suy nhược đến độ phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, thì làm sao hai tiểu đồng tử này chịu nổi.

Thứ hai, chàng sợ hai nhóc con nhìn thấy những việc mấy đứa trẻ phải trải qua rồi sẽ nhớ về những tháng ngày lang thang trên đường hoang của chính mình.

Thêm cả... tất cả các đường tử và tiên sứ trên Tiên Đô đều không phải người thật, ngoại trừ hai đứa nhóc kè kè bên người chàng. Rất lâu về trước, hai tiểu đường tử này là người sống thực sự, mà đã là người ắt có tâm có tình. Chàng không muốn tẩy diệt những người không nên tồn tại trong những dòng rối loạn kia ngay trước mắt hai tiểu đường tử này.

Trẻ con dưới nhân gian nên được ngậm kẹo đậu phộng trong miệng, cầm đèn thượng nguyên trên tay, và tía lia những lời vui cười trong miệng, chứ không phải làm quen với giết chóc sinh tử.

Tiểu đường tử nào có biết tấm lòng thiện tâm của đại nhân nhà mình, cậu tỏ vẻ tủi thân rồi nói tiếp, “Sau đó đại nhân đi thẳng không thèm ngoái đầu, để hai đứa chúng ta ở lại trông nhà.”

Ô Hành Tuyết: “Sau đó thế nào?”

Tiểu đường tử đáp, “Sau đó còn chưa hết ghiền, đại nhân cứ phải một hai trêu chọc bọn ta tiếp.”

Ô Hành Tuyết nhướn mày. “Vậy luôn à?”

Tiểu đường tử hô, “Vậy luôn!”

Ô Hành Tuyết chú ý lắng nghe, tiểu đường tử cạy cạy móng tay rồi tiếp tục, “Đại nhân đi chưa được bao lâu, tầm đến khi trời vừa ngả sang tây thôi, chắc khoảng giờ Dậu, thì hai đứa chúng ta nhận được một bức thư.”

Cho dù Ô Hành Tuyết mất bao nhiêu thời gian trong những dòng rối loạn đi nữa, thì e rằng cũng chỉ là thoáng chốc trong thế giới bình thường, cùng lắm là vài canh giờ mà thôi.

Đúng như lời tiểu đồng tử nói, chàng giải quyết xong những vấn đề được nhắc đến trong thiên chiếu và đến phố núi Lạc Hoa vào giờ Dậu.

Phố núi rất nhộn nhịp, có nhiều tiện ích thú vị và lạ thường. Mỗi lần đến đây hoặc đến những địa điểm thú vị khác trên nhân gian, Ô Hành Tuyết vẫn thường gửi thư để triệu hai đứa tiểu đồng tử xuống trần.

Chàng đưa lý do là lười về lấy kiếm nên kêu chúng mang đến giúp, xem như sai làm việc vặt. Nhưng thực ra chàng chỉ kiếm cái cớ để đưa chúng đi du ngoạn đó đây một chút mà thôi.

Lần này hai đứa nhỏ rất háo hức chờ nhận được thư, nhận được rồi thấy mừng rỡ ra mặt, ai ngờ lần này không giống những lần trước.

Tiểu đồng tử bảo, “Đại nhân truyền thư nói rằng đã đến phố núi Lạc Hoa, gọi hai đứa chúng ta xuống dưới. Không ngờ!”

Cậu hạ giọng nặng trĩu, “Chúng ta vừa chuẩn bị đi thì nhận được một phong thư khác của đại nhân, bảo rằng phố núi hôm nay hơi lộn xộn, cửa tiệm mỹ phẩm của nhà nào đó làm đổ xe chở hàng nên mùi phấn son tràn ngập cả vùng núi, còn nói hai đứa chúng ta sẽ hắt xì chết mất nên thôi đừng đi, hẹn lại lần khác.”

Tiểu đồng tử nói xong còn cau có liếc Ô Hành Tuyết. Ô Hành Tuyết nhìn cái điệu bộ cậu một cách thích thú.

Nhưng đúng là chàng đã viết bức thư lật lọng tráo trở này.

Những lời chàng viết trong thư không sai, có một tiệm mỹ phẩm trong phố núi Lạc Hoa đâm phải xe hàng rong trên đường. Nhắc đến chuyện này, Ô Hành Tuyết hãy còn ngửi được mùi son phấn nồng nặc trong gió làm người nghẹn đến muốn sặc.

Có đi đâu, lý do chàng đổi ý không phải vì chiếc xe mỹ phẩm kia, mà vì chàng vừa đến phố núi Lạc Hoa đã nhìn thấy Tiêu Phục Huyền.

Nhắc lại thấy khéo quá...

Rõ là chàng và Tiêu Phục Huyền vẫn thường cùng nhau trên Tiên Đô, rõ là tự nhiên đến độ không cần gõ cửa khi vào cung phủ của người kia, rõ là từng cựa chóp mũi hôn môi trong những phút ân ái, thân mật và thân thiết biết bao. Ấy mà khi tình cờ bắt gặp đối phương dưới nhân gian, lại vẫn nhen nhóm rung động và ngỡ ngàng.

Phố núi Lạc Hoa lên đèn phút hoàng hôn, đèn lồng giăng cao nối dài thành dãy, hoa văn trên giấy bọc xoay mình trong gió, thật lung linh rực rỡ.

Chàng nhìn thấy Tiêu Phục Huyền giữa đám đông người trên phố, phía bên kia ngọn đèn lồng.

Chỉ một tích tắc, hết thảy nản lòng và khốn khổ từ việc chém giết, tẩy rửa những dòng thời gian rối loạn bất giác phai nhạt. Chàng nắm thanh kiếm và mỉm cười rạng rỡ với Tiêu Phục Huyền.

Phút giây thoáng chốc, Ô Hành Tuyết dấy lên một suy nghĩ kỳ lạ.

Chàng chợt cảm thấy... đây mới phải là cách mà chàng và Tiêu Phục Huyền nên gặp lần đầu — giữa nhân gian rộn rã, nơi phố núi bên dưới Lạc Hoa Đài, trong sự nhộn nhịp của bóng người và ánh đèn, cho đôi bên tình cờ gặp gỡ.

Chứ không phải trên Tiên Đô mệnh mang.

Ô Hành Tuyết bước ngược dòng người, vừa tính lẩn tới thì thấy Tiêu Phục Huyền đã đi về phía mình.

Chàng ngược đôi người hắt ánh đèn lồng và bật hỏi, “Không phải Thiên Túc đại nhân nhận thiên chiếu đi Côi châu hay sao, vì đâu lén lút đến đây thế này?”

Tiêu Phục Huyền nhìn chàng, nói, “Chờ người.”

Ô Hành Tuyết cong khoé mắt.

Song chàng vẫn vờ vịt lùng tìm trong dòng người và hỏi, “Ồ, chờ vị giai nhân nào thế, có cần ta tạm lánh mặt chút không?”

Tiêu Phục Huyền thoáng vẻ bất đắc dĩ mà nhìn chàng. “... Ô Hành Tuyết.”

Thường ngày, y đều gọi “Linh Vương đại nhân” một cách cố ý. Còn tên “Ô Hành Tuyết” chỉ được dùng ít lần, mà chủ yếu vào những lúc riêng tư, khi môi răng cận kề tiếp xúc.

Vì vậy, Ô Hành Tuyết nghe cái tên này phát ra từ miệng Tiêu Phục Huyền liền vô ý nhớ đến những phút giây đó, thế là... gió đêm mơn man lướt qua cũng nhiễm nồng cháy bỏng của phút triền triền mê đắm.

Ô Hành Tuyết liếc khẽ vì e môi, không nhằm nhí “giai nhân” gì nữa mà nói thẳng, “Hoá ra là chờ ta à, ta muốn triệu hồi tiểu đồng tử còn biết phải gửi thư cơ này, còn người thậm chí còn không buồn truy vấn âm mà chỉ chờ thế thôi ư?”

Tiêu Phục Huyền: “Không phải người cũng nhận thiên chiếu à? Truy vấn âm có khi còn chẳng nhận được.”

Thời điểm đó, Ô Hành Tuyết đã bị nhoè mắt trong ánh đèn phố núi nên chẳng nghĩ suy gì. Rất lâu sau này chàng nhớ đến cảnh tượng ấy mới sực nhận ra, hẳn là khi đó Tiêu Phục Huyền đã biết thiên chiếu chàng nhận đi làm việc gì rồi. Bằng không y sẽ không trả lời như vậy.

Nên lúc nghe Tiêu Phục Huyền nói vậy, chàng chỉ trêu chọc rằng, “Ta cũng không sống nơi này, làm việc xong rồi sẽ ghé sang chỗ khác. Ngộ nhờ lần này ta đến nơi khác hoặc đã quay về Tiên Đô thì chẳng phải người chờ công cốc rồi ấy à?”

Tiêu Phục Huyền nói, “Thế thì gửi giấy truy vấn âm bắt người lại đây.”

Ô Hành Tuyết: “?”

Ô Hành Tuyết thọt chuôi kiếm bên hông y một chút. “Đường đường là Linh Vương mà người dùng ‘bắt’ à?”

Tiêu Phục Huyền rũ mắt suy tư, đoạn sửa lại, “Tóm.”

Linh Vương sắp sửa tặng y một cú đạp chân tới nơi, đã thấy đôi mắt Tiêu Phục Huyền như híp lại trong ý cười, lúc ủng bạc chàng rơi xuống thì y đã biến mất tại chỗ và xuất hiện cách đó một bước.

Chính đây là lúc Ô Hành Tuyết đổi ý, vân vê hai ngón tay gửi thư lên Tiên Đô bảo hai tiểu đồng tử kia đừng xuống nữa.

Chàng vẫn luôn cảm thấy mối quan hệ giữa mình và Tiêu Phục Huyền rất đổi lạ kỳ. Họ không giống những cặp tiên lữ tu hành, mà cũng không như vợ chồng dưới nhân gian.

Chàng từng gặp nhiều trang lứa đôi đồng đạo tu hành, đa phần bọn họ tôn trọng đối phương như những vị khách và giữ khoảng cách nhất định trong mối quan hệ.

Mà chàng với Tiêu Phục Huyền thì không như vậy, giữa họ gần như chưa bao giờ hiện hữu cái gọi là “tôn trọng đối phương như khách”.

Còn trong những cặp vợ chồng chốn nhân gian, người ta đầu ngày ngày chung đưng, bên nhau từ những việc lớn đến bé, trong mọi vụ cơm ăn áo mặc, họ quen nhau tuy hai mà như một.

Còn hai người cũng không như vậy.

Dù họ thường ở cùng nhau, nhưng không thể gọi là ở bên nhau. Khi nhận thiên chiếu, chàng sẽ đơn độc xuống nhân gian, còn Tiêu Phục Huyền nhận thiên chiếu sẽ một mình đi trừ khử tà ma. Thiên chiếu của họ cũng không can hệ đến nhau, chức trách và nhiệm vụ hai người hoàn toàn tách biệt.

Trong mắt người ngoài không thân thiết, có gọi họ là “tiên hữu” đơn thuần cũng không thành vấn đề. Chỉ là trong những phút riêng tư khi không người nhòm ngó, họ bên nhau thân mật không tả xiết.

Ô Hành Tuyết hoá sinh cùng th ần m ộc, hết th ảy nh ững đi ều chàng thấy đ ược, biết đ ược, cảm nhận đ ược đ ều bắt ngu ồn từ nh ững đi ều nghe thấy khi còn là th ần m ộc. Nhờ đ ó, chàng cảm nhận sâu sắc v ề nh ững hội ngộ chia ly và sinh tử bu ồn vui của cõi đời, hi ếm thay mãi chưa th ấu hiểu ái tình đa đoan chóng đ ổi d ời của tr ần gian, với chàng đi ều ấy thật sự khó lòng thông tỏ.

Chàng không nơi tham chiếu, chỉ dựa hết th ảy vào bản năng.

Đến tận đêm hôm ấy ở phố núi Lạc Hoa, khi chàng và Tiêu Phục Huyền không hẹn mà gặp giữa phố phường huyền ảo tiếng người và ánh lửa, chàng mới vỡ lẽ...

Khác biệt giữa bọn họ và những cặp đôi cùng tu hành tôn trọng nhau hay cặp vợ chồng bình thường, chính là giữa họ luôn có sự rung động và niềm hân hoan.

Có lẽ tương tự đôi phần với tình yêu niên thiếu của nhân gian.

Đường đường là Linh Vương, đường đường là Thiên Túc, mà lạ thường vậy đấy.

Khi gửi bức thư thứ hai cho hai tiểu đồng tử, Ô Hành Tuyết đã th ần châm biếm trong lòng như thế.

Song khi gửi thư r ồi ngẩng đ ầu lên, nhận thấy Tiêu Phục Huyền đang đứng cách một bước ngoái lại chờ mình, chàng lại nghĩ, *Ừ lạ thường thì cứ lạ thường thế đi.*

Tiêu Phục Huyền thấp giọng hỏi chàng, “Tự xưng cười cái gì?”

Chàng đáp, “Không gì cả, chẳng là ch ợt th ấy... phố núi Lạc Hoa nơi này thật tuyệt đẹp.”

Tiêu Phục Huyền nói, “Người đã nói câu này rất nhiều lần.”

Ô Hành Tuyết nhoẻn cười giữa ánh đèn, “Thế thì nói thêm một lần nữa cũng chẳng sao.”

Họ thong dong tản bộ theo dòng người giữa ánh đèn lờng. Ô Hành Tuyết mở lời, “Không biết chợ phiên thế này ở nhân gian có thể giữ trên đời được bao lâu, đời phàm nhân chẳng qua vài chục năm, mà phố núi Lạc Hoa xuất hiện lần đầu đến nay đã hơn trăm năm, quả thực khiến người ta bất ngờ.”

Tiêu Phục Huyền nói, “Sẽ luôn có người mới đến.”

Ô Hành Tuyết gật gù. “Cũng phải, đời người tuy ngắn ngủi, nhưng danh tiếng phố núi này vang xa nên người mới rồi sẽ tới. Biết đâu chừng nó có thể kéo dài hàng trăm năm nữa.”

Tiêu Phục Huyền đáp lại bằng một tiếng “ừm”. Hồi lâu sau, y mới nói, “Thế thì, người thích nơi này vì đã sinh ra ở đây à?”

Ô Hành Tuyết nhây giọng, “Cũng không phải toàn bộ lý do, Thiên Túc đại nhân cũng góp một phần công lao đấy.”

Tiêu Phục Huyền ngừng chân. “Ta?”

Nghĩ không ra ngu ồn cơn, y hỏi, “Công lao gì?”

Ô Hành Tuyết dỗi mắt về dãy đèn lờng uốn quanh về nơi xa tít tắp, chân không dừng bước. Chàng tiến đến trước Tiêu Phục Huyền một bước rồi xoay người lại.

Chàng đưa lưng về phía dòng người và ánh đèn, giương thanh kiếm khắc vân bạc một vòng rồi tra vào bên hông. Thân hình đĩnh đạc, phong thái hiên ngang, chàng ngược mắt nghiêng đầu sang bên, cười nói, “Công đã đi cùng ta đến đây.”

Chưa chờ Tiêu Phục Huyền nói gì, chàng đã tiếp tục, “Xin hỏi Thiên Túc, nếu ta muốn ghé phố núi Lạc Hoa sau một trăm năm, ba trăm năm, hay lâu hơn thế nữa, thì người còn đi cùng ta chứ?”

Tiêu Phục Huyền nhìn chàng một lát rồi bước tới. Mắt y quét qua dưới mũi Ô Hành Tuyết, nói, “Nhớ kỹ.”

Ô Hành Tuyết nhìn y tiến đến gần và nói, “Ta hỏi người có đi cùng ta hay không, người lại đáp nhớ kỹ là sao, nhớ kỹ chuyện gì?”

Tiêu Phục Huyền giữ lấy chiếc mặt nạ vân bạc chàng đang vân vê trên tay, nói, “Nhớ kỹ yêu cầu của người. Quân tử nhất ngôn, một trăm năm, ba trăm năm, hay lâu hơn nữa cũng không được đổi ý.”

Nói đoạn, y nhắc tấm mặt nạ lên để cản ánh đèn lồng, rồi nghiêng đầu hôn Ô Hành Tuyết.

Ngay lúc này, hai cu cậu đang tử thiêu hiểu biết gửi thư hũ âm.

Thật ra lúc Tiêu Phục Huyền tiến lại cũng đang thời giăng kết giới bao quanh hai người. Bức thư của tiểu đồng tử đập “bộp” lên kết giới, khiến Tiêu Phục Huyền nhướn khe mắt.

“Ai gửi thư?” Nét mặt Thiên Túc khôn tả cực kỳ, Ô Hành Tuyết nhìn thấy mà bật cười khanh khách.

Chàng kéo bức thư vào trong và nói, “Còn ai được nữa? Hai đồng tử ngọc của ta đấy.”

Thiên Túc hỏi, “Việc quan trọng à?”

Tất nhiên không phải việc quan trọng, chẳng qua hai đứa nhóc kia đã chuẩn bị ra ngoài rồi mà bị đại nhân nhà chúng đẩy ngược trở về nên bất mãn, bèn gửi thư khóc lóc bày tỏ sự phẫn nộ chứ đâu.

Nhưng nếu trả lời thành thật thì e là Thiên Túc đại nhân sẽ ghi nợ này lên đầu hai đứa nó mất. Thế nên Ô Hành Tuyết ra tay nói đỡ cho hai đứa ngọc kia một chút, “Ừ, đại khái thế.”

Nói xong chàng đã có phần hối hận, vì Thiên Túc vừa nghe “việc quan trọng” thì không chút chần chừ mà nhắc ngón tay giải trừ kết giới ngay lập

tức.

Ô Hành Tuyết: “...”

Thiên Túc có ghi nợ hay không chàng không biết, chứ chàng ghi nợ hai đũa kia rồi đó.

*

Hiện tại, quay trở về Toạ Xuân Phong, tiểu đồng tử còn dấm mặt dày nhắc đến chuyện đó một cách bức tức, “Chúng ta gửi thư hồi âm cho đại nhân mà đại nhân còn không thèm để ý.”

Ô Hành Tuyết cười gượng, lòng tự nhủ *đào đâu ra tâm trạng trả lời các người, không đập các người một trận là may rồi.*

Tiểu đồng tử nói, “Nên sau đó chúng ta không biết đại nhân làm gì ở phố núi Lạc Hoa nữa. Song chắc là ở cùng với Thiên Túc đại nhân một đêm tại phố núi Lạc Hoa nhỉ.”

“...”

Ô Hành Tuyết chớp mắt. “Khoan nào, sao người biết có Thiên Túc nữa?”

Tiểu đồng tử nghiêm túc trả lời, “Dạ, vào nửa đêm Thiên Túc đại nhân có gửi một phong thư.”

Ô Hành Tuyết: “Thư nói gì?”

Tiểu đồng tử có vẻ lo lắng. “Thiên Túc đại nhân nói cơ thể đại nhân trở lạnh, hỏi chúng ta trước đây gặp tình huống này bao giờ chưa.”

Cậu ta nói đoạn, gác cây phất trần bên cổ, thọt tay vào ống tay áo tìm kiếm một lúc rồi lấy ra một bức thư trông như lá bùa và đưa cho Ô Hành Tuyết.

Ô Hành Tuyết nhìn qua thì xác nhận đúng là thư tín của Tiêu Phục Huyền, nội dung trong thư không khác gì lời tiểu đồng tử nói.

Thực chất, phần ký ức ban đêm ở phố núi Lạc Hoa này chính là phần mà Ô Hành Tuyết cảm thấy mờ mịt nhất. Trong trí nhớ hiện tại, đúng là cơ thể chàng trở lạnh sau nửa đêm hôm qua, khiến Tiêu Phục Huyền phải lo lắng hết một phen.

Nhưng cái cảm giác lạnh buốt cả người đến mức đau nhức xương khớp này cũng không mới xuất hiện lần đầu. Nói đúng hơn, sau mỗi lần bước vào những dòng rối loạn để chém đứt những “quá khứ” không nên tồn tại, chàng quay về hiện thế rồi sẽ luôn trải qua cái cảm giác như thế này.

Đây có lẽ là cơn đau mà Linh Vương nghiêm nhiên phải gánh chịu, chàng đã trải nghiệm quá nhiều lần nên cũng sớm quen thuộc rồi.

Cảm giác này thường tràn về giữa đêm thâu, có đôi khi bị nhẹ thì chàng chỉ cần lẳng lặng chịu đựng như chuyện của người khác, không một ai nhận ra sự bất ổn trong cơ thể chàng. Nhưng có những lúc nó trở nặng, chỉ đơn giản nhăn nhin không hết được thì chàng vẫn có thể giấu không thể hiện trước mặt người khác, chờ về đến Toạ Xuân Phong rồi đi đâu dưỡng lại sau.

Lần này chắc nhiệm vụ được thiên chiếu giao quá phức tạp, liên quan đến nhiều dòng rối loạn, khiến chàng tổn hao rất nhiều sức lực. Bởi thế mà cơn đau buốt này tràn tới mãnh liệt kinh khủng, thậm chí để Tiêu Phục Huyền phát hiện ra rồi không đâu lại khiến người kia phải lo âu.

Thời điểm đó, Tiêu Phục Huyền nhíu mày thật chặt và hỏi chàng chuyện này là sao.

Ô Hành Tuyết không chắc lắm và cũng không thể thú nhận, đành phải nói, “Có lẽ cơ thể bị tổn thương khi đi làm việc, chỉ cần nghỉ ngơi ổn thỏa là có thể hồi phục.”

Xét thấy người thường xuyên lừa gạt, Tiêu Phục Huyền có lẽ không tin tưởng hoàn toàn nên đã gửi thư hỏi hai tiểu đồng tử để bị lừa nhà chàng.

May mà lần này Ô Hành Tuyết không nói dối, đồng tử cũng không bán đứng chủ nhân. Chúng nó gửi thư trả lời không khác mấy những gì đại nhân nhà chúng nói, thư rằng, “Những lần trước đại nhân trở về sau khi

hoàn thành công tác cũng xảy ra tình huống như vậy, chỉ tầm hai ngày là trở lại bình thường.”

Thế là Tiêu Phục Huyền cũng không phát hiện ra vấn đề, chỉ đành ở bên cạnh trông nom cho Ô Hành Tuyết tĩnh tọa dưỡng thương.

Trong lúc tĩnh tọa, Ô Hành Tuyết gần như phong bế năm giác quan nên không phát giác ra những việc xảy ra xung quanh mình. Vì vậy, bản thân chàng cũng không nhớ rõ chuyện xảy ra trong khoảng thời gian đó mà chỉ thấy cơ thể như chìm trong hỗn loạn.

Cảm giác hỗn loạn này vẫn tiếp tục qua hôm sau, khi chàng rời khỏi phố núi Lạc Hoa và trở về Toạ Xuân Phong trên Tiên Đô.

Có lẽ đó chính là nguyên do khiến chàng cảm thấy mình đã bỏ lỡ chuyện gì đó hoặc đánh mất một phần ký ức nào đó.

Tiểu Đổng tử thừa tiếp, “Đại nhân về vào giờ Tuất đêm qua, chỉ về một mình.”

Cậu ta nhấn mạnh câu này.

Ô Hành Tuyết nghe giọng điệu bức cười của cậu, bèn nói, “Một người thì sao?”

Tiểu Đổng tử nói, “Chúng ta còn tưởng cơ thể đại nhân bị tổn thương chưa hồi phục thì chắc chắn Thiên Túc sẽ đưa đại nhân về Toạ Xuân Phong rồi mới rời đi chứ.”

Thực chất, dù mù mờ không hiểu nhưng Ô Hành Tuyết vẫn còn nhớ một chuyện. “Giữa đường y gặp chuyện gì đấy bị sai rời đi, với cả ta chỉ cần an dưỡng một đêm là khoẻ lại rồi.”

“Ta biết, tối qua khi quay trở về đại nhân cũng nói như vậy,” tiểu Đổng tử nói. Thật ra việc thiên chiếu gửi đến bắt người đi thi hành lập tức không hề hiếm gặp, đại nhân nhà cậu cũng thường gặp phải. Lại nói, mấy năm gần

đây tà ma dưới nhân gian đột ngột ngang tàn hung hãn hấn lên, Thiên Túc có bận tay cũng là lẽ thường.

Cậu chỉ lo lắng linh tinh mà thôi.

“Nhưng là, dù đêm qua không có Thiên Túc, nhưng trên cơ thể đại nhân vẫn có một ấn bảo hộ, có lẽ là từ Thiên Túc đại nhân,” tiểu đồng tử nói. “Đến khi đại nhân vào Toạ Xuân Phong rồi ấn bảo hộ mới biến mất.”

Nhìn chung, dùng ấn bảo hộ không khác gì có bản thể bên cạnh.

“Nhờ có ấn bảo hộ này nên ta sẽ không trừ bớt rượu Thiên Túc đại nhân để lại chỗ này,” cậu tiểu đồng tử lèm bèm.

“Giờ phút này còn biết bảo vệ chủ nhân cơ đấy,” Ô Hành Tuyết bực dọc. “Ngày thường bán đứng ta rồi có thấy các người giận dữ lên bao giờ.”

Tiểu đồng tử gãi đầu, tỏ vẻ ngượng ngùng.

Ô Hành Tuyết nói tiếp, “Rồi sau đó thế nào?”

“Sau đó? Ồm... sau khi trở về đại nhân người tỉnh toạ an dưỡng một chút rồi tựa đầu nghỉ ngơi,” tiểu đồng tử nói tiếp, “rồi mới vừa tỉnh lại đây đấy ạ.”

Tiểu đồng tử kể chuyện một lượt vô cùng lưu loát, không sai lệch gì so với ký ức của Ô Hành Tuyết. Thêm cả còn có thư truyền qua lại làm bằng chứng, kết nối mọi việc với nhau ổn thoả, như thế đó là cách mà chàng đã qua đêm ở phố núi Lạc Hoa, chứ không có điểm nào bất thường.

Ô Hành Tuyết ngẫm bần thần một lúc lâu mới nói với tiểu đồng tử, “Thôi được, chắc là ta còn buồn ngủ nên hoang mang chút.”

Tiểu đồng tử không hiểu chi lắm, bèn hỏi chàng, “Thế ban đầu đại nhân nghĩ có việc gì ạ?”

Ô Hành Tuyết tư lự rồi nói, “Nghĩ là...”

“Nghĩ là có người đã làm gì đó với ta.”

Tiêu đ̣ng tử thốt, “Làm sao có thể? Đại nhân chính là Linh Vương cơ mà.”

Giọng điệu tiêu ngọc tử hãnh diện cực kỳ, Ô Hành Tuyệt nghe thấy mà không khỏi bật cười, chàng vui vẻ gật đầu. “Nói đúng lắm.”

Trên thế gian, người có thể gài chàng có thể đếm hết trên đầu ngón tay, mà người có khả năng xuống tay đến mức kiểm tra không ra thì càng là mò kim đáy bể. Tiêu Phục Huyền thì có cơ hội đấy, nhưng Thiên Túc đại nhân sẽ không làm.

Còn ngoài y ra...

Chắc không đến mức là Thiên đạo Linh đài đâu.

***

Bởi vậy lần đó, sau khi ra khỏi phố núi Lạc Hoa, Ô Hành Tuyệt cũng không nhớ việc mình từng đến sân sau quán trọ kia và vào cấm địa giữa đêm khuya.

Chàng cũng không nhớ rõ cơn phẫn nộ bộc phát trong lòng khi nhìn thấy những linh phách trói bị treo ngược bên trong đền thờ.

Chàng chỉ nhớ được những chuyện xảy ra trước đó và sau đó, còn hết thấy những việc xảy ra giữa khi ấy đã bị hoà chung vào cảm giác hỗn loạn lúc tĩnh tọa an dưỡng.

Thành thử sau ngày đó, chàng đã ở yên trên Tiên Đô hơn hai mươi năm.

Chàng thế mà có thể ở yên không làm gì trên Tiên Đô tận hơn hai mươi năm...

Sau này mỗi khi nhớ về khoảng thời gian hơn hai mươi năm ấy, chàng chỉ thấy sao mơ hồ và ngớ ngẩn như khối mù trên lưng, như cục nghẹn trong họng.

Lời tác giả:

Đợi lâu ~ còn một chương nữa nha, đừng bỏ lỡ.

Chương 83: Trái ngang

Đối với người thường mà nói, hơn hai mươi năm đã gần nửa cuộc đời. Quãng thời gian đủ để trẻ nhỏ trưởng thành, để người thành niên dần sang luống tuổi.

Nhưng đối với Tiên Đô, đây chẳng qua chỉ là chớp mắt.

Trong hai mươi năm đó, chúng tiên vẫn phụng sự làm việc, như cũ đến đi.

Ô Hành Tuyết vẫn thường nhận thiên chiếu đi chém đứt dòng rối loạn. Chẳng qua có một quãng thời gian rất dài, chàng không còn ghé phố núi Lạc Hoa sau khi xong việc nữa.

Nó tựa như một dạng số mệnh đã định, dù không nhớ rõ những việc xảy ra đêm hôm đó và cũng không nhớ rõ cơn phẫn nộ dâng trào, nhưng trong tiềm thức chàng vẫn muốn tránh né nơi này.

Vả chẳng, mỗi đợt chém đứt dòng rối loạn và muốn đến Lạc Hoa Đài thì luôn có việc này việc nọ cản bước khiến chàng phải đổi hướng giữa chừng. Một là trở về Tiên Đô ngay, hai là đi sang nơi khác.

Hai tiêu đềng tử nối gót chàng đến rất nhiều nơi. Và vào những dịp rỗi rãi, chàng với Tiêu Phục Huyền sẽ dịch dung để ngao du cùng nhau.

Bọn họ đến rất nhiều chỗ, rất nhiều địa danh mà... tiên hữu một thứ của họ từng chưởng quản. Đó là những thung lũng Đại Bi, núi Bất Động, Tuyết Trì, Kinh Quan, vân vân.

Đây cũng chẳng phải công việc béo bở gì, những địa danh đó đâu hoang vu vắng vẻ hoặc nồng nặc sát khí âm tà. Những nơi này từng trải qua quãng

thời gian loạn lạc và từng xuất hiện tà ma hung hiểm cùng cực, kéo theo rất nhiều họa loạn.

Nhưng khéo sao, có lẽ vì bạn cũ có linh nên thời điểm họ đặt chân đến, những địa danh này có thể xem như thanh bình yên ổn, chỉ có một số ít hung vật như nhuốc mà chưa cần họ ra tay đã được các gia tộc tiên môn lớn nhỏ ở nhân gian giải quyết ổn thoả.

Tiêu Phục Huyền nói rằng, ấy là những năm tháng yên bình hiếm hoi dưới nhân gian.

Dường như nhân gian luôn như thế đấy. Những năm tháng yên bình vào thời điểm phố núi Lạc Hoa vừa mở cửa đã sớm khuất dạng, tà ma loạn lạc mỗi năm một đông đảo. Cứ cách tằm mười mấy năm hoặc vài thập kỷ, một vấn nạn nghiêm trọng lại xảy ra khiến cả nhân gian lao đao.

Các tiên môn lớn nhỏ đặt san sát nhau, bá tánh thờ nhiều tượng thần hơn, có đến hơn một nửa thần tiên trên Tiên Đô nhận được hương khói đậm nồng hơn xưa.

Tiên môn tiên thuật đông đúc là thế, lẽ ra nhân gian phải được sống trong cảnh phồn hoa. Thế mà sự thật hoàn toàn trái ngược, dân tình ai nấy đều trải qua những tháng ngày điêu linh.

Rõ ràng Tiêu Phục Huyền vẫn thường xuyên nhận thiên chiếu, đáng ra đám ma đầu gây nhiều mối phiền phức đều bị y giết hoặc giáng hình rồi nhốt vào Thương Lang Bắc Vực. Còn những kẻ dễ xử lý hơn thuộc năng lực giải quyết của các tiên môn trong nhân gian, chỉ cần mất chút công sức và thời gian là có thể xử lý ổn thoả.

Trên cơ sở này, sớm muộn gì cũng phải đến thời điểm nhân gian được hưởng thanh bình, không phải ngày ngày lo lắng tà ma tàn sát vô độ.

Có lần, Ô Hành Tuyết bước qua phế tích thành trì của hoàng đô cũ. Khi bước trên những gì còn sót lại của con đường lớn thênh thang, chàng hỏi Tiêu Phục Huyền, “Trước khi được triệu hoán, người có nằm mơ không?”

Tiêu Phục Huyền trả lời, “Không.”

Ô Hành Tuyết có phần ngờ vực. “Không một lần nào sao?”

Tiêu Phục Huyền nói, “Ừm.”

Ô Hành Tuyết thấy lạ. “Người thường ắt phải có năm mơ chứ, hay là người đã mơ nhưng quên mất rồi.”

Tiêu Phục Huyền nói, “Có lẽ vậy.”

Đoạn, y liếc nhìn Ô Hành Tuyết rồi hỏi, “Sao bỗng dừng lại hỏi chuyện này?”

Ô Hành Tuyết đáp “À” rồi giải thích, “Sáng nay lúc chúng ta đến ngoại thành, người đi vào núi thì ta chợt nghe người ta tán gẫu trong quán trà ven đường, người đó bảo vừa có một giấc mơ đẹp. Mơ rằng tất cả tà ma trên thế gian bị thanh trừ sạch sẽ không còn một mống, và không lại xuất hiện đột ngột từ thình không nữa.”

Tiêu Phục Huyền lắng nghe, hồi sau thấp giọng tiếp lời, “Thế thì Tiên Đô cũng không cần tồn tại nữa.”

Ô Hành Tuyết nói, “Người đó mơ thấy như thế thật. Cậu ta bảo trên đời không còn ma đê, cũng không còn tiên, thế gian không có thứ gì lừng lờ trên đê, sương mù vờn quanh mây núi. Chẳng phải chúng bá tánh vẫn thường lo rằng nhê đê có một ngày Tiên Đô gặp nạn mà sụp đê thì sẽ đê lên đê bọn họ đê sao? Cậu ta cũng bảo không còn tiên nữa thì sẽ không cần phải lo lắng chuyện ấy.”

Tiêu Phục Huyền nhướn mày.

Ô Hành Tuyết nói rồi quay sang hỏi y, “Nghe xong người cảm thấy thế nào?”

Tiêu Phục Huyền ngẫm nghĩ rồi nói, “Thật ra cũng không tê.”

Ô Hành Tuyết nghe y trả lời thế thì thoáng sửng sờ, đoạn bật cười vui vẻ. Nét cười tan vào đuôi mắt cuối mày. Chàng cấn chiếc mặt nạ vân bạc trên tay rồi duỗi ra sau lưng, ngẫu hứng gõ ngón tay lên chiếc mặt nạ khiến nó lắc lư không theo nhịp điệu.

Chàng nói, “Ta cũng thấy không tệ, tốt hơn nhiều so với hiện tại đấy chứ. Thế gian này không còn Tiên Đô cũng không còn Động Ma, rồi toà thành chủ sẽ mở một khu chợ còn tấp nập hơn cả phố núi Lạc Hoa, hoa rộ khắp thành, đường xe rộng thoáng, không cần phải bước ba bước cài một cấm chế, năm bước đặt một kết giới. Và ai cũng có thể yên giấc về đêm.”

Tiêu Phục Huyền lắng nghe chàng nói rồi tiếp lời như đang tán gẫu, “Nếu hoa rộ khắp thành hẳn sẽ có rất nhiều chim tước.”

Ô Hành Tuyết mừng rỡ đến khung cảnh ấy, cười nói, “Thêm phần rộn rã, thế lại càng hay. Không phải nhân gian cứ luôn yêu thích thay đổi tên các thành trấn và niên hiệu đấy sao. Biết đâu chừng tên của toà thành chủ có nhiều chim tước sẽ đổi theo đấy.”

Tiêu Phục Huyền: “Đổi thành tên gì?”

Dù biết đang nói giỡn thôi, song Ô Hành Tuyết vẫn đưa ra ý kiến nửa thật nửa đùa. Chàng nói, “Dân chúng yêu thích đi đêm cát lành, ắt rằng nếu có thể nhìn thấy hỉ thước (1) khắp cả thành thì ai cũng vui cười tít mắt, chẳng bằng đặt tên là Thước Đô. Thế có được không?”

(1) Chim hỉ thước còn có tên là chim khách, được coi như loài chim mang lại may mắn, niềm vui cho con người. Tương truyền rằng đêm rằm tháng 7 (thất tịch) có bầy chim hỉ thước bắc cầu cho Chức Nữ qua sông gặp Ngưu Lang.

Tiêu Phục Huyền nói, “Không biết bá tánh nghĩ sao chứ có thể thấy rõ người rất thích tên này đấy.”

Ô Hành Tuyết tặc lưỡi thành tiếng, phóng mình ra trước. Chàng vẫn giữ mặt nạ phía sau lưng, đầu ngón tay khẽ nhẹ từng hồi lên bệ mặt để nó loé ra tia sáng cuối xuân.

Tiếc thay, chẳng một dấu hiệu nào cho thấy “Thước Đô” trong câu chuyện vui cười hôm ấy sẽ trở thành sự thật.

Nhân gian vẫn đầy tai ương hỗn loạn, dẫu thi thoảng có vài năm yên ổn không hoạn nạn như đang có chiêu ngả về giấc “mộng đẹp” kia, thì đến một năm nào đấy lại xuất hiện tà ma quấy rối chẳng biết từ đâu ra.

Tiên Phục Huyền quét sạch Côi châu, bình định cánh đồng Gia Minh, vượt qua Xích cốc, bước xuyên biển Vô Đoan thênh thang. Nhưng ở nơi nào cũng chẳng yên ổn được ít lâu, tà ma mới cứ thế lại xuất hiện. Chẳng ai hiểu vì lý do gì mà cứ như vĩnh viễn không thể dọn sạch chúng, vĩnh viễn không thể triệt để trừ khử ngọn ngu ồn.

Họ không tìm được ngọn ngu ồn bắt đầu nơi đâu, như thể trời sinh đã thế.

Và câu nói “không còn tiên cũng không còn ma, chỉ còn Thước Đô vạn sự an lành” dường như sẽ mãi mãi chỉ là lời đùa giỡn.

Có đôi khi vào một quãng thời gian nào đó, Ô Hành Tuyết bất chợt nhớ về phố núi Lạc Hoa mà ngỡ ngỡ mình đã bỏ lỡ đi đâu gì. Thế nhưng chàng mau chóng bị chuyện gì đó khác dời đi sự chú ý...

Rồi ngày qua ngày.

Suốt hơn hai mươi năm, họ vẫn giữ mối quan hệ qua lại với các tiên trên Tiên Đô. Những vị tiên hữu đời trước lần lượt qua đời, và những người còn ở lại thì không mấy thân quen.

Họ vẫn tách biệt nhiệm vụ với Linh đài, đôi bên không làm phiền lẫn nhau.

Nghe đâu Linh đài vẫn không thay đổi gì, họ lắng nghe những nguyện vọng của người trần nhưng không thường can thiệp quá nhiều, chỉ đôi khi sẽ ban phước theo lời dặn dò của thiên chiếu. Từ vết xe đổ của chư tiên đời trước, về sau càng hiếm có ai tái vi phạm thiên quy.

Đã thật lâu Phế Tiên đài không còn hoạt động, dần dà những người trên Tiên Đô gần như quên mất trước đây từng có những vị tiên bị phế, bị đọa xuống trần gian. Nó tạo nên cảm giác xưa giờ Tiên Đô vẫn luôn như vậy, ngàn xưa muôn thuở, chẳng bao giờ đổi thay.

Thế nhưng thật ra không phải Tiên Đô ổn định trong suốt quãng thời gian đó. Có biến cố phát sinh vào gần cuối của hơn hai mươi năm kia. Chỉ trong một đêm mà toàn thể chúng tiên đều kinh hãi không thôi.

Không biết vì lý do gì, đêm hôm đó vòng xoáy cực hung sát bị áp chế bên dưới Nam Song Hạ bỗng dựng lên. Có người đồn rằng Thiên Túc bị thương nặng nên ảnh hưởng đến khả năng trấn áp, không chặn được hoàn toàn sát khí bên dưới kia.

Thế là Tiên Đô chấn động một lúc lâu như vách núi treo cao rung chuyển dữ dội, khiến ai nấy đều thất kinh hốt vía.

Mà tình cờ thay đúng ngày hôm ấy, Ô Hành Tuyết không hay biết gì sự cố này, vì lúc ấy chàng đang phong bế toàn bộ năm giác quan để tính toạ sau khi hoàn thành thiên chiếu trở về.

Thiên chiếu lần này cũng muôn phần rườm rà, dòng rối loạn đan xen phức tạp nên tổn hao nặng nề sức khoẻ chàng. Hơn nữa, số lượng người vô tội bị kéo vào dòng rối loạn ấy nhiều đến kinh hoàng.

Lần này khác với dòng rối loạn của tán tu lúc trước, Ô Hành Tuyết không phải nhìn một người sinh ra rồi chết đi hết lần này đến lần khác. Thế nhưng nó liên luy đến rất nhiều người, mà việc phải lần lượt tẩy sạch toàn bộ vẫn không khỏi đẩy Ô Hành Tuyết vào trần mặc trong một khoảng thời gian rất lâu.

Sau khi ra khỏi dòng rối loạn, chàng không hé miệng nửa lời mà bước thẳng về Toạ Xuân Phong và ngẩng lên trường kỷ để nhắm mắt tính toạ.

Hai tiểu đồng tử cũng hốt hoảng, bèn vội vã chạy lại bên chàng, cẩn trọng sờ lên cổ tay chàng mới phát hiện lạnh buốt như băng.

Đây không phải lần đầu chúng thấy chuyện này xảy ra. Hai đứa cũng hiểu đây là thương tổn mà Linh Vương phải nhận sau khi hoàn thành thiên chiếu, khổ rằng có lẽ thương tổn lần này rất nghiêm trọng nên mới ra nông nổi.

Những lần trước, Ô Hành Tuyết từng giải thích với chúng, bảo đụng phải tình huống này thì không cần hốt hoảng la lối om sòm, cứ đi giải quyết tốt việc của bản thân là được, còn chàng tinh toạ an dưỡng rồi sẽ hồi phục trở lại.

Dù chàng đã nhắc lại chuyện này nhiều lần, nhưng khi chúng nhìn thấy sắc mặt đại nhân nhà mình trắng bệch như tờ giấy vẫn sẽ thảng thốt, vẫn sẽ đau lòng.

Mà cậu tiểu đồng tử anh không dám làm phiền đến Ô Hành Tuyết, bèn kéo tay em mình đến bên cạnh cửa. Hai đứa đứng trông bên ngoài cửa nhằm vừa có thể để mắt đến đại nhân nhà mình vừa không ồn ào làm phiền người ấy.

Tính tình cậu em hấp tấp hơn, gặp vấn đề cũng dễ hốt hoảng hơn. Cậu lấm lét nhìn Ô Hành Tuyết mấy lần rồi hạ thấp giọng hỏi anh mình, “Sao đại nhân nhìn như đau đớn hơn tất cả những lần trước vậy?”

Cậu anh nói, “Chắc vì đạo này người thường xuyên nhận thiên chiếu quá.”

Cậu em “Ồ” gật gù, một hồi lâu sau lại hỏi tiếp, “Mà sao mấy năm gần đây nhiều thiên chiếu quá vậy? Em nhớ hồi trước đại nhân có nói là người xử lý vài vấn đề ồn động thôi mà. Nếu đã là ồn động thì xử lý xong một việc phải bớt một việc đúng không?”

Cậu anh không phản đối, miệng lẩm bẩm theo, “Đúng vậy, nhưng em hỏi anh, anh hỏi ai? Hiện tại đại nhân cũng có quan tâm đến ai đâu.”

Cậu em vẫn còn vô cùng lì lợm, bèn nói tiếp, “Vậy... em chờ đại nhân tỉnh dậy sẽ hỏi.”

Cậu anh đâu bị được miệng em mình, chỉ đành nói, “Tuỳ em, nhưng đừng có chọc giận đại nhân đi đó.”

Mỗi khi Ô Hành Tuyết tĩnh tọa đều sẽ phong bế toàn bộ năm giác quan, thúc đẩy quá trình hồi phục bằng cách giảm thiểu tối đa hao tổn, tránh dẫn đến những mối lo ngại ngoài ý muốn. Thế nên chàng không nghe được đoạn đối thoại của hai tiểu đồng tử. Nhưng những lời chúng đàm luận cũng là đi đầu mà chàng thường trăn trở mấy năm trở lại đây.

Thứ mà chàng chém đứt là những mối rối sinh ra từ tham niệm của người đời năm xưa, lúc họ mượn sức thần mộc để mở ra dòng thời gian rối loạn. Trên lý thuyết, sau khi chàng phong ấn thần mộc rồi thì không phát sinh thêm nữa.

Nếu chàng chém đứt những mối rối thần động, vậy vì sao đã rất nhiều năm rồi mà chúng không hề giảm đi?

Không chỉ không giảm đi mà thiên chiếu mấy năm gần đây còn xuất hiện thường xuyên hơn.

Suy nghĩ dạng này đôi khi lại ngẫu nhiên trỗi dậy, nhưng rất khó nắm bắt và cũng khó lòng kiểm nghiệm. Bởi thế nên dù trong lòng từng có nghi ngờ nhưng Ô Hành Tuyết vẫn hành sự theo chiếu chỉ.

Có đi đầu, mối nghi ngờ này dần tích lũy từ ngày này qua tháng nọ, năm này qua năm nọ, mỗi lúc một nghiêm trọng hơn. Rồi đến hôm nay đã lên đến đỉnh điểm.

Bởi thiên chiếu lần này xuất hiện quá nhiều dòng rối loạn, liên lụy đến quá nhiều người.

Chàng không còn lý do để thuyết phục bản thân, đã làm Linh Vương phụng mệnh thiên chiếu hơn trăm năm mà đến giờ dòng rối loạn vẫn còn nhiều như thế những mối rối thần động kia chưa hề biến mất.

Nhưng nếu đó không phải thần động thì là gì?

Còn có thể là... cái gì?

Trong lúc mất hoàn toàn năm giác quan, ng ồi tĩnh toạ trên trường kỷ, Ô Hành Tuyết không nghe được thắc mắc của tiểu đ ồng tử, không hay biết biến cố trên Tiên Đô, cũng chẳng nhận ra gió đêm đang mơn man lướt qua Toạ Xuân Phong luôn san sẻ khí hậu với nhân gian.

Giữa bóng đêm thăm thẳm và sự tĩnh lặng phủ trùm hết thảy, câu hỏi kia nảy nên liên tục —

Nếu không phải t ần động thì là gì?

Là gì...

Là ai...

Những câu hỏi này quấn rịt chàng như tâm ma, mỗi khi chàng tự hỏi thêm một câu thì tâm trạng u uất và xót xa càng trĩu nặng. Nó tựa như một vũng lầy vô biên, còn chàng đang lún sâu bên trong, chỉ có thể buông mắt nhìn bản thân bị nhấn chìm từng chút một.

Và khi càng chìm sâu xuống dưới, cái lạnh rét thấu xương và cơn đau âm ỉ lại càng trở nặng, nghiêm trọng đến độ chàng có thể cảm giác rành rành dù đã phong bế năm giác quan.

Cứ như thế cảm xúc ấy không đến từ thân thể hay xương tuỷ mà bắt ngu ần từ trái tim, từ linh phách, mà chàng không cách nào tránh né được.

Trước đây, khi mấy đ ồng tử lo lắng, chàng thường giải thích với chúng là: “Đây là gánh nặng Linh Vương c ần phải nhận.”

Người thường không nên đi lại giữa “quá khứ” và hiện tại, chàng lại tới lui tự nhiên đến vậy nên c ần phải trả một cái giá đau đớn, thương tổn ở một mức độ nào đấy. Đây âu là lẽ thường tình, giống như Tiêu Phục Huyền giết tà ma sẽ có lúc bị thương hoặc bị tà ma khí ăn mòn vậy.

Mọi người có trọng trách của riêng mình, có gánh nặng của riêng mình.

“Nhưng không cần cau có,” chàng thường an ủi hai đứa nhóc lúc sợ hãi lúc la hét, nói, “vẫn còn có bù đắp cơ mà, này, đại nhân của các người có thể tự lành lặn đấy thôi.”

Chàng luôn phải chịu đựng cái đau đón lạnh buốt này, nhưng bù lại chàng luôn có thể tự lành lặn. Việc này khác với những tiên nhân khác phải cần lập trận, phải cần uống canh thuốc hoặc đan dược. Tuy vậy, vẫn khó tránh khỏi tổn thương mỗi lúc một nặng nề hơn.

Thường chàng chỉ cần tĩnh tọa qua một hai ngày là cơn đau buốt vì lạnh trên cơ thể sẽ tự động biến mất mà không để lại hệ quả gì. Chàng cũng hay đùa rằng, đây có lẽ là một điếu phúc báo chỉ dành riêng cho mình Linh Vương.

Tuy nói những lời này để dỗ dành tiêu đờng tử, nhưng trong lòng chàng đây chớ hề là một niềm an ủi. Sau những lần quay về từ dòng rối loạn, có đôi khi chàng chìm vào mê mang không biết mình rốt cuộc là tiên hay là ma.

Là tiên... thì chẳng phải nên ban phước lành hay sao? Chẳng phải nên diệt trừ tà ma hay sao? Tại sao chàng toàn xuống tay giết người sống vậy?

Là ma... vậy lý do gì chàng lại ở trên Tiên Đô, mang trên mình phong hào “Chiêu” ngời ngời chói loá?

Những khi tĩnh tọa, chàng vẫn thường lâm vào nỗi cô liêu này, mãi cho đến khi sức mạnh tự lành trỗi dậy bao bọc khắp cơ thể như làn nước ấm rót lên mặt nước đã thành băng.

Vào khoảnh khắc ấy, dòng nước ấm phủ kín nỗi cô liêu khiến nó dần hoà tan rồi phai nhạt.

Và chàng sẽ cười tự giễu trong lòng, thầm nghĩ: Nhìn xem, vẫn còn phúc báo.

***

Nhưng hôm nay không như thế.

Có lẽ vì không cách nào tránh thoát khỏi những câu hỏi tự vấn, hoặc vì hôm nay cái lạnh thấu xương trở nặng hơn bao giờ hết, nặng đến độ khả năng tự chữa lành kia cũng dường như không áp chế nổi...

Bởi vậy, cái lạnh rét này rạch xuyên năm giác quan gián đoạn, tràn vào linh phách, xương tuỷ, trái tim... xuyên qua hết thảy mọi nơi đặt đổ ào về phía chàng, khiến chàng lạnh lẽo đến mức cứng đờ cả đầu ngón tay.

Khoảnh khắc nào đó, Ô Hành Tuyết chợt nhớ về vài đoạn thoại nghe được giữa lúc hàn huyên...

Người ta nói những tà ma giết chóc vô độ dưới nhân gian cũng có đi đầu kiêng kỵ chứ không sống cả đời sung sướng. Chúng cũng trải qua những lúc gian nan, và quãng thời gian khốn khổ đó được gọi là “kiếp kỳ”.

Nghe đồn kiếp kỳ của tà ma mang đến cơn đau mà người thường khó lòng mừng tượng nổi.

Cơ thể chúng trở lạnh, cái lạnh lẽo không phải như đứng giữa trời đông dài dằng, đó là cái lạnh do những âm hồn đầy oán hận đã chết dưới tay chúng bám lên thân thể mà thành. Nó giống như thứ ung nhọt ủ không ấm và xua không tan, sinh sôi từ xương tuỷ và không ngừng lan tràn trong cơ thể tà ma.

Chúng cũng sẽ đau đớn. Đó không phải cơn đau xác thịt, mà là sự phản phệ của những oan hồn chết thảm không cam lòng đã găm nhấm trên linh phách của tà ma suốt đêm ngày, khiến chúng đau đớn.

Nếu tà ma vượt qua được kiếp kỳ, oan hồn sẽ tạm thời ngủ đông không hoạt động cho đến khi oán khí tích tụ đầy đủ mới trỗi dậy lần nữa.

Nếu tà ma không tìm được cách vượt qua an toàn, chúng sẽ cảm thấu một cái chết đau khổ cùng cực — bị sương giá đóng băng xương tuỷ, linh phách bị cắn nát không còn gì.

Khi nhớ đến những lời này, Ô Hành Tuyết bất giác dấy lên một ý nghĩ nực cười —

Chàng nghĩ thầm... *không phải mình cũng như thế sao?*

Cái gọi là “gánh nặng của Linh Vương” và “kiếp kỳ” của tà ma có khác gì nhau đâu? Đó cũng là buốt giá thấu xương, là cơn đau khi linh phách vỡ tan từ trong sâu thẳm, r ấ cả... cũng từng giết qua cơ man người.

Chàng thậm chí còn nghĩ, *nếu mình cũng là một tà ma dưới nhân gian thì số người mình từng giết là ít hay nhiều?*

Chỉ e trên tay tà ma cũng không bám nhiều máu bằng mình đâu.

Một khi ý nghĩ này nhen lên thì tìm cách xua nó đi còn khó hơn lên trời.

Đi ầu làm chàng khốn đốn nhất là việc chính bản thân chàng cũng không nghĩ ra một lý do nào để xua ý nghĩ này đi.

Vì chàng là Linh Vương? Vì chàng là một vị tiên?

Vì chàng không còn sự lựa chọn nào, bị buộc phải làm vậy?

Chàng không nhớ mình đã từng nói với ai đó rằng, tà ma giết người, một số hiệp khách trong tiên môn cũng từng giết người. Nhưng khác nhau ở chỗ tà ma giết người nhằm mục đích tu hành, chúng làm thế suốt đời, liên tục không ngừng nghỉ. Còn những vị hiệp khách tiên môn phải rơi vào đường cùng mới làm như thế, và cũng chỉ giết vài lần thôi.

Còn chàng thì sao...

Liệu chàng có điếm kết không?

Chàng đã từng đoan chắc rằng chỉ còn một số ít dòng rối loạn còn thừa lại mà thôi, r ấ sẽ có một ngày chàng sẽ cắt đứt toàn bộ những dòng rối loạn đó, và sau đấy mọi chuyện đều chấm dứt.

Nhưng hiện tại, chàng không cảm thấy tin chắc được nữa...

Nếu chuyện này không có hồi kết, nếu cuộc đời này, chỉ cần chàng còn làm Linh Vương một ngày thì phải đảm đương công việc này một ngày. Nếu số lượng người chết dưới tay chàng chỉ mỗi ngày thêm chông chát, vậy chàng và tà ma khác nhau ở đâu?

Ngay bản thân chàng cũng không tách biệt rạch ròi được.

Chàng cần một câu trả lời rõ ràng...

***

Khi đứng run cầm cập ngoài cửa, hai tiểu đồng tử mới nhận ra trong phòng lạnh đến mức độ nào. Khí lạnh trên người Linh Vương không đường che giấu, lan ra đến tận bọn chúng.

Lạnh quá đi mất!

Tiểu đồng tử đưa mắt nhìn nhau rồi hốt hải chạy vào trong phòng, nghiêng đầu xem thử thì thấy trên ngón tay Linh Vương đã bọc một lớp trắng xoá lạnh lẽo.

Đây là... sương giá.

Tình huống này thật sự khiến chúng hoảng hốt, chúng bèn vội vã nắm lấy ngón tay Linh Vương lay lấy lay để. “Thưa đại nhân —”

Tiếp sau đó, Linh Vương đột ngột mở mắt ra.

Tiểu đồng tử mừng hóm trong lòng, thốt, “Thưa đại nhân, người tỉnh rồi ạ, doạ bọn ta —”

Chữ “sợ” còn chưa thành tiếng, chúng đã thấy ánh trắng loé lên trước mắt. Chiếc trường kỷ hoàn toàn trống không, chỉ còn sương mù đậm nhạt lạnh lẽo.

Tiểu đồng tử lao ra cửa sổ, hô to, “Thưa đại nhân! Người đi đâu thế ạ?”

Lát sau, chúng mới nghe giọng Ô Hành Tuyết truyền vào trong gió, đờm chút nghẹn ngào vô cớ giữa mênh mang. Chàng nói, “Phố núi Lạc Hoa.”

***

Chàng cần một ít bằng chứng để có thể thuyết phục bản thân rằng thần mộc đã hoàn toàn bị phong ấn, không còn bị người lợi dụng sức mạnh tạo ra những rắc rối mới, thuyết phục bản thân rằng sự giết chóc và nổi bất lực của bản thân rồi sẽ có hồi kết.

Thuyết phục bản thân rằng những gì chàng đã và đang làm là đi đâu hữu ích.

Chàng muốn đến phố núi Lạc Hoa.

Nơi đó là địa điểm nhộn nhịp và bình yên muôn thuở giữa thế gian loạn lạc, đó là cấm địa phong ấn thần mộc. Chàng muốn đến xem một lần.

Song khi chàng dừng chân giữa phố núi Lạc Hoa, ánh đèn lồng trải dài mười hai dặm không khiến chàng cảm thấy chút nhộn nhịp bình yên nào. Đó là vì trên đường đi giữa dòng người trên phố núi, chàng tình cờ gặp phải một chuyện...

Chàng đứng trước cửa một nhà trọ, đưa mắt nhìn đám người đang tụ tập cách đó không xa, lắng nghe tiếng người thảo luận xôn xao, ngửi mùi sơn phấn nồng nặc đến phát sặc trong gió đêm, mà trái tim như sa vào hầm băng.

Chàng thấy một tiểu nhị ốm tong teo leo lên chiếc xe bị lật, đồng dạng giải thích với những người đang ồn ào, “Xin các chư vị khách quan chớ vội, khoan hãy mắng, mong mọi người tạm thời bình tĩnh chút. Nhà Lý Ký bên cạnh vừa đem phấn mặt ra khỏi quán, không may va phải đá lở lật xe, làm mấy hộp sơn phấn mỹ phẩm đổ ra trên đất. Hiện tại đã thu dọn xong xuôi hết rồi ạ.”

Thời khắc đó, bột phấn mặt thốc lên vì gió.

Ô Hành Tuyết khép mắt lại.

Chỉ cần người tiểu nhị ồm tong kia nói câu đầu tiên là trong đầu chàng đã có thể nảy ra câu tiếp theo. Bởi hơn hai mươi năm về trước, chàng từng nghe thấy câu thoại y hệt đúng tại nơi này.

Khi đó chàng tình cờ gặp Tiêu Phục Huyền, rồi sau còn gửi thư cho tiêu đờng tử bảo chúng đừng đến với lý do là chiếc xe này bị lật làm đổ sơn phấn ra ngoài.

Cùng một cảnh tượng, cùng một người, cùng một câu nói.

Nhân gian không có loại luân hồi này, thứ duy nhất có thể tồn tại trên đời như vậy, chỉ có *trói* — xuất hiện khi linh phách con người bị rút sống rồi trói vào một vùng đất nhất định. Khi đó thể xác họ sẽ hoá thành *trói*, giữ chân họ ở vùng đất này mãi mãi, mỗi hơn hai mươi năm lại luân hồi một lần.

Trẻ nhỏ trưởng thành, người thành niên dần sang luống tuổi. Quá trình này sẽ không ngừng lặp đi lặp lại mỗi một ngày một.

Trước đây chàng đến nơi này khá thường xuyên, chỉ tầm vài tháng là ghé một lần, cách lâu lắm cũng chỉ cỡ một hai năm. Mà mỗi lần ghé đến đầu tập trung ngắm dòng người qua lại giữa núi đờ, hoặc... chẳng nhìn cụ thể một ai mà chỉ đơn thuần chiêm ngưỡng khói lửa nhân gian.

Thế mà vào lúc này, vừa khéo lại qua hơn hai mươi năm, vừa khéo để phố núi Lạc Hoa xoay tròn một vòng luân hồi.

Đây ắt cũng là số mệnh định sẵn.

Số mệnh định sẵn rằng Linh Vương cầm trường kiếm trên tay sẽ đến đây và gặp phải cảnh tượng này. Và rồi chàng ta sẽ choàng tỉnh khỏi cơn đại mộng khi trông thấy cảnh tượng đó.

Chàng ta sẽ phát hiện ra nhận nhip của miệt núi này là giả, phố núi Lạc Hoa mà chàng ta tấm tắc ngợi ca với bao người đã vắng hơn người sống từ lâu.

Những người nói cười vui vẻ, nhộn nhịp rộn ràng đó đã sớm chỉ là xác rỗng, không khác gì những con hát chèo nặn ra bằng bùa để tạo không khí sôi động.

Sự thật là, chàng đang đứng giữa nơi rợn rã nhất nhân gian, song biết rõ nơi này chỉ là một vùng đất chết.

***

Ô Hành Tuyết chẳng còn nhớ mình tiếp cận nhà trọ kia thế nào và làm sao tìm được cửa vào cấm địa ở sân sau. Chàng chỉ nhớ rõ một khung cảnh hiện ra khi chàng đứng bên trong cấm địa, trước mắt là vô vàn những linh phách treo ngược không đếm xuể bên trong ngôi đền giữa khoảng đất hoang cằn cỗi trải dài mấy trăm dặm. Cảm giác đau thương và ngang trái hoàn toàn nhấn chìm chàng vào trong.

Nhìn mà xem, những người từng nói chuyện với chàng ở phố núi Lạc Hoa đều đang mắc kẹt thành chùm nơi này. Trong khi thể xác họ tươi cười bên ngoài phố núi Lạc Hoa, linh phách họ đang khóc rên nơi đây.

Đây không phải cấm địa chàng lập nên, đây là cấm địa được thiết lập lại sau này mà chàng không hề hay biết.

Thế nhưng...

Có ai trên đời có khả năng đặt phong ấn vào cấm địa này lần nữa mà không để bất kỳ ai hay biết?

Không có ai.

Bởi dẫu gì đi nữa, Thiên đạo Linh đài cũng sẽ biết.

Vậy tại sao lại xuất hiện phong ấn lần hai?

Bởi vì cấm địa thần mộc vẫn bị người lọt vào, vẫn bị người lợi dụng cho mục đích riêng.

Vô luận ai là người đã thực hiện việc này, vô luận người nọ đã tung những loại thuật pháp che mắt nào hay bày ra bao nhiêu rào cản đánh lạc hướng đến độ có thể che mắt tất cả mọi người, tránh được sự chú ý của chàng, thì cũng không thể trốn thoát khỏi Thiên đạo Linh đài.

Chìm giữa cảm giác trái ngang và đau thương xuyên trời thấu đất, Ô Hành Tuyết chợt giật mình nhớ đến một vài sự việc mình đã quên mất lúc trước, ví dụ như dòng rối loạn do nhà họ Phong phát động nên.

Khi đó chàng bị dòng thời gian rối loạn kia đẩy ra ngoài và mất đi ký ức, sau khi trở về Toạ Xuân Phong với lòng đầy hiềm nghi nhưng không xác định được đáp án...

Giờ nghĩ lại mới thấy, có lẽ không phải chàng không xác định được đáp án mà đã tránh né đáp án trong vô thức.

Bởi đáp án đó quá đổi nặng nề, không một ai có thể chấp nhận nổi.

Ngay cả chàng cũng không thể chấp nhận nổi.

Thế nhưng hiện tại, khi chính chân chàng tìm đến nơi này, có muốn tránh cũng không thể tránh được nữa.

Còn có ai khác có thể xoá sạch ký ức của Linh Vương, khiến Linh Vương quên đi dòng rối loạn này.

Chỉ có thể là Thiên đạo.

Thiên đạo Linh đài có liên kết đặc biệt với chàng, có thể nói là cùng ngu ãn cùng cội, cùng sinh ra từ th ãn mộc.

Khi th ãn mộc bị phong ấn, ph ãn sinh tử luân hồi hoá quy về trời, trở thành Thiên đạo Linh đài của đời sau. Còn ph ãn nhận được phạm nhân cảm mến hoá sinh thành chàng, triệu hoán thành Linh Vương trên Tiên Đô, ban tự là Chiêu.

Dù cả hai cùng ngu ãn cùng cội, nhưng về bản chất không giống nhau.

Thiên đạo vô hình vô trạng, vô tâm vô dạng, đè nặng bên trên toàn bộ Tiên Đô.

Nó không hỏi về sống chết, mà chỉ bàn về mối quan hệ giữa thiện và ác, giữa phúc và họa. Nếu thế gian này có tiên, hiển nhiên cần phải có ma. Đã có người ra đời, ắt phải có người chết đi. Mà tiên càng nhiều thì ma càng đông. Sinh tử càng nhiều thì những người sống không cam lòng lại càng đông.

Nếu nhân gian còn tồn tại những tham lam, sân hận, si mê, và thần tộc hãy còn đầy thì luôn luôn sẽ có người nghĩ ra cách tìm được lỗ hổng. Bởi suy cho cùng, nơi cuối những dòng rối loạn còn có một Linh Vương trấn thủ.

Vì vậy...

Dấu cho chàng đã chém đứt vô số dòng rối loạn nhưng vẫn không ngừng nhận tiếp thiên chiếu mới.

Vì vậy, chỉ cần thần tộc còn tồn tại một ngày, con đường chàng dần bước sẽ không có điểm dừng, người chết dưới tay chàng không bao giờ hết.

Ô Hành Tuyết suýt bật cười vào khoảnh khắc đó.

Chàng ngẩng đầu.

Bầu trời cấm địa không xanh trong bao la như trên Tiên Đô, khung trời nơi đây đen thẳm không nhìn thấu, hết như sương mù dày đặc dai dẳng quanh năm.

Đôi mắt dài nheo lại, tròng mắt đã hoen đỏ. Chàng nhớ về những gương mặt trong dòng rối loạn, những gương mặt lạ lẫm, hoảng sợ, bất lực, và quá đổi bi thương...

Dấu là nét mặt nào đi nữa thì khi từ già cõi đời cũng đều trở nên trống rỗng vô hồn. Qua trăm năm, chàng đã nhìn không biết bao nhiêu ánh mắt đột

ngọt vô hồn như thế.

Chàng nhìn bầu trời đôi hoài không thấy, đôi môi khẽ mấp máy.

Chàng muốn nói...

Người có biết, họ đều là những người còn đang sống không?

Người biết trăm năm qua, ta đã giết hết thấy bao người như thế không?

Chàng cười thật khẽ.

Linh Vương...

Được trời ban danh tự “Chiêu”. “Chiêu” giả, huy hoàng rạng rỡ (2).

(2) 昭者，光辉灿烂。 : chữ “giả” ở đây là giả trong “học giả”, ý chỉ người – giải nghĩa cả câu: người có tên là Chiêu là người sáng ngời rực rỡ.

Chàng có chỗ nào huy hoàng rạng rỡ, chàng có cách nào đảm đương bốn chữ Linh Vương Tiên Đô?

Bằng những vong hồn ấy thôi đã đủ để chàng trở thành ma đầu đáng chết nhất thế gian.

✻

Lời tác giả:

Ngủ ngon QAQ, tui quỳ đây

Cá:

Em thấy tác giả quỳ mà em muốn quỳ theo khóc lóc kêu bà đứng lên đi chứ không là em sẽ đọc truyện trong nước mắt đó. Mấy nay em up truyện chậm vì mấy chương này làm em trăn cảm quá, gõ hai câu là bắt đầu sụi sụi...

Chương 84: Sơn hoả

Những linh phách bị treo ngược trên nóc ngôi đền vừa kêu khóc vừa quơ quào tứ tung, phóng cánh cổ và hai tay dài ngoẵng giống hết dây leo thẳng về phía Ô Hành Tuyết như muốn siết lấy chàng.

Ô Hành Tuyết không tránh né cũng không cản lại mà đứng yên đón nhận sự tấn công của chúng.

Thoáng chốc, những linh phách kia cũng sững sờ. Chúng mở to đôi mắt giương kín tơ máu trong mê man, nhìn cái người đơn độc đứng giữa cánh đồng hoang cấm địa.

Lạ kỳ thay, chúng có thể cảm nhận được cơn giận bùng bùng trào dâng lẫn... xót thương khôn xiết từ phía người kia.

Có lẽ cơn giận mãnh liệt đi kèm áp lực nặng nề khiến chúng hơi hoảng sợ. Hoặc cũng có lẽ lòng trắc ẩn kia dạt dào như biển rộng, nên đã đưa chúng vào một khoảng lặng.

Vẽ nên một bức tranh quái dị tột cùng —

Hàng ngàn hàng vạn linh phách với dáng vẻ đáng sợ đang vươn dài cơ thể, ngón tay quắp thành móng nhọn, nhưng ngừng bật ngay trước cơ thể Ô Hành Tuyết khi chỉ cách chàng gang tấc.

Một linh phách trong chúng nhìn chàng chằm chặp hồi lâu, thắc mắc, “Lạ quá, hình như ta đã từng gặp người...”

Ô Hành Tuyết nhìn gương mặt dài ngoẵng của người nọ, hồi lâu sau mới khẽ khàng đáp, “Ừm, đã từng gặp.”

Cách cổng vào phố núi Lạc Hoa không xa lắm có một quán trà, trước quán có một vị tiên sinh gõ thước kể những câu chuyện trong rõ thực hư ở trong sách. Trong quán có một cậu tiểu nhị lanh mồm, khách nhân nào ghé tiệm đầu được cậu niền nở chào hỏi một lúc lâu, người ta thường trêu rằng cậu chàng nòng nhiệt quá mức.

Một lần nào đó, Ô Hành Tuyết chém quá nhiều dòng rối loạn, không muốn trở về Tiên đô nên bèn đến phố núi Lạc Hoa. Khi ấy chàng ghé vào bàn cạnh cửa ở quán trà ngồi nghỉ ngơi giây lát. Cái cậu tiểu nhị nhanh mồm trong quán vắt khăn trên vai đến châm nước cho chàng, ném sang một cái nhìn thô kệch rồi không khỏi thốt lên, “Nhìn mặt công tử có hơi râu rĩ, công tử gặp phải chuyện buồn lòng à?”

Nghe vậy, Ô Hành Tuyết thoáng sửng sốt, không câu nệ cái miệng thô kệch của cậu, trả lời, “Ta đang cười đây cơ mà, cậu nhìn sao lại thấy ta có chuyện buồn lòng?”

Tiểu nhị quán trọ không trả lời, cậu vừa lau cái bàn bên cạnh vừa nói, “Sau này nếu gặp phải chuyện buồn lòng, công tử cứ đến quán tôi. Nơi này cái gì thì thiếu chứ rộng rãi có thừa, tôi giúp ngài bớt chút muộn phiền.”

Cậu tiểu nhị nâng cao ấm trà, vẽ dòng nước thành một đường cong dài. Cậu ta vừa tự hào ngắm nghía tay nghề của mình, vừa nói, “Đến đây uống một bình trà, nghe đôi ba mẩu chuyện thì chuyện buồn lòng gì cũng không còn nữa. Vừa rồi ông chủ có dặn hôm nay miễn phí tiền trà cho ngài.”

Cậu ta cười hì hì, nói, “Đất trời bao la, khách hàng là thượng đế. Ngài cứ ngồi đây đến khi nào vui lên hãy đi.”

Ô Hành Tuyết hãy còn nhớ rõ gương mặt cười hì hì của cậu, gương mặt đó hiện giờ bị kéo thòng xuống, phải nhìn kỹ lắm mới có thể loáng thoáng nhận ra.

Cái người trước đây đến giúp chàng mua vui lâu thật lâu, giờ đang khóc ròng đến sưng húp hai mắt, trông không giống người cũng không ra quỷ, nỉ non mà rằng, “Chúng ta khó chịu quá...”

“Người biết không? Chúng ta khó chịu quá...”

“Người có hiểu được không...”

“Cảm giác sống không bằng chết.”

“Đúng là sống không bằng chết.”

...

Ô Hành Tuyệt chỉ lắng lắng mà nghe, từng lời từng chữ rót vào tai chàng.

Thiên đạo vô hình cũng vô tình, chẳng màng sống chết hay khổ nạn của bất kỳ một ai trên đời. Nhưng Linh Vương thì khác...

Nếu phải trách, chỉ trách chàng đã hoá thành người, có đôi tai và một quả tim để có thể nghe thấy những lời khóc than hay mắng mỏ, có thể hiểu hết từng cụm “sống không bằng chết và “ta khó chịu quá” không ngừng lặp đi lặp lại trong miệng những linh phách kia.

Khi cảm giác trái ngang và thương xót dâng trào đến đỉnh, nó đã bùng nổ thành phần nộ.

Và khi phần nộ đạt đến đỉnh điểm thì chỉ còn lại tiếng cười.

Rốt cuộc thì Linh Vương cũng không phải con người.

Chàng không khóc, và chưa từng khóc. Suốt dòng đời dằng dẳng này, chàng chỉ biết cười.

Sương đen nùng nặc quá, khói mù đậm đặc quá. Chàng không thiết ngược nhìn trời cao, bèn cụp mắt xuống.

Chàng nghe những linh phách nộ hỏi, “Tại sao người lại cười?”

Chàng nhếch khoé miệng, “... Vì thật nực cười.”

Chàng lại nghe những linh phách nọ hỏi tiếp, “VẬY tại sao người nhìn tay mình làm gì?”

Chàng đang nhìn ngón tay mình kết băng hoá thành màu trắng đ̣ầy lạnh lẽo, nói, “Ta đang nhìn... trên tay này dính bao nhiêu máu.”

Linh phách nói, “CÓ máu à? Tay người rất sạch mà.”

Chàng lại bật cười, đôi người giấu bên dưới bóng đen của hàng mi dày, chẳng lộ nổi một tia sáng. Chàng nói, “Các người không nhìn thấy mà thôi.”

Linh phách hỏi, “VẬY người có thể nhìn thấy à?”

“Ừm.”

“Bao nhiêu máu?”

“... Quá nhiều.”

Quá nhiều, nhiều đến độ khó lòng kể xiết.

Nhưng ḍầu khó lòng kể xiết, chàng vẫn nhớ hết thảy.

Dù trí nhớ chàng không đặc biệt xuất sắc, có rất nhiều chuyện chàng chỉ liếc mắt ṛồi thôi chứ chẳng hề bận tâm đ̣ến. Song, chàng tuyệt đ̣ối nhớ rõ từng người mất mạng dưới lưỡi kiếm mình, từng gương mặt, từng lần khép mắt, từng lần cảm nhận sinh mệnh mong manh đang dần chậm nhịp bên dưới lưỡi kiếm. Họ lặng im, và chót cùng quay ṿề với sự tĩnh lặng vĩnh hằng. Chàng nhớ rõ hết thảy.

Sự yên ắng của cái chết khác hơn hẳn tất cả mọi loại yên ắng trên cõi đời. Nơi đó hết thảy sôi động đ̣ều bất giác im bật, nơi đó con người ta bị nhấn chìm trong mù khơi vô tận, tựa như không còn một ai khác ṭồn tại trừ chính bản thân.

Bởi thế... vào những thời điểm ắng yên không người, chàng không cách nào ngủ ngon.

Nó khiến chàng nhớ về khoảnh khắc lia đời của vô số người.

Mà hiện tại, dấu trên đỉnh đầu vắng vắng tiếng khóc than của ngàn vạn linh phách, chàng vẫn chìm trong sự tĩnh lặng mà chỉ cái chết mới có.

Giữa nỗi cô liêu ngút trời, chàng đứng lặng bật cười.

Chàng nghe các linh phách bàn bạc hùng hồn với mình, “Hình như trên người người có sương đen.”

Ô Hành Tuyết lia mắt một vòng quanh cơ thể, đáp, “Ta thấy.”

Có sương mỏng như khói đen đang lờn vờn quanh ngón tay, cánh tay, vai, và thậm chí khắp cả cơ thể chàng. Sương đen nọ khiến các linh phách hơi sợ chùng mình, nửa vì sợ hãi, nửa vì kinh tởm. Chúng thành linh nhao nhao lên lần nữa, khiến toàn bộ khu cấm địa rung động không ngừng.

Chúng hô hỏi, “Đó là thứ gì?!”

“Đó là thứ gì?”

...

Ô Hành Tuyết lặng lẽ nhìn khói đen quẩn rịt người mình, mãi một lúc lâu sau mới trả lời, “Tà ma khí.”

Đây là cảnh tượng có một không hai trên thế gian — tiên khí trong trẻo phiêu diêu và tà ma khí lượn lờ thành sợi đờng thời xuất hiện trên cùng một cơ thể... trên cơ thể của Linh Vương. Quả là một đi đôi châm biếm đến nhức nào.

Ấy thế nhưng không sao thích hợp hơn thế nữa.

Thật là không làm sao thích hợp hơn thế nữa...

Chàng nhủ với lòng.

Trên đời còn có tà ma nào giết nhiều người hơn chàng sao... *Tại sao* cùng nhuộm đày máu trên tay mà những tà ma kia sẽ bị giết cùng diệt tận, còn chàng lại yên vị trên chín tầng trời cao đặng nhìn xuống nhân gian bằng con mắt bình lặng?

Tại sao...

Chỉ vì Thiên đạo Linh đài cần có thiện có ác, có phúc có họa hay sao?

Thật không công bằng.

Đoạn “tại sao” ở trên in nghiêng là vì tác giả dùng một chữ “tại sao” khi Hoa Tín hỏi Ô Hành Tuyệt ở chương 81 là “Linh Vương chưa bao giờ cảm thấy bất công hay sao, đã từng hỏi *tại sao* hay chưa?”

Ô Hành Tuyệt bật cười chế nhạo, khép lại đôi mắt đỏ hừng. Đến khi mở mắt ra, chàng ngược lên nhìn hàng chục ngàn linh phách trên đầu và hỏi, “Các người muốn được giải thoát không?”

Dường như những linh phách kia nghe mà không hiểu.

Thật lâu sau, chúng mới chùng như thấu tỏ câu nói này, ngay lập tức đã ngừng khóc than giã giũa, ngừng thét gào chát vấn.

Khoảnh khắc đó, cả cấm địa chìm trong thinh lặng.

Trong mắt linh phách nổi bừng ánh lửa sáng, chúng mở to đôi mắt nhìn Ô Hành Tuyệt trên trời một hồi lâu, rồi rơi vào trạng thái hưng phấn và điên cuồng.

Muốn được giải thoát không?

Tất nhiên là muốn, muốn đến phát điên lên được!

Ô Hành Tuyệt nhìn từng người một, ghi dấu từng gương mặt đã bị kéo dài đến biến dạng vào trong mắt, nhìn nét ngơ ngàng và mừng rỡ như điên, nhìn những người nọ chỉ thiếu đi đôi tay muốn đập đầu hô to “cảm tạ”, gọi “thần minh hạ phàm”, nói “cảm kích tột độ”.

Ô Hành Tuyết cất giọng thật nhẹ nhàng, “Được, vậy ta tiễn đưa các người.”

***

Người đời kể lại rằng, vào đầu tháng ba năm ấy, phố núi Lạc Hoa vừa mở chưa bao lâu thì ngọn núi nổi lửa. Sự vụ xảy đến quá đột ngột khiến không một ai kịp trở tay.

Truyền thuyết nói rằng ngọn lửa ấy mãnh liệt hùng hực, sáng rõ bùng bùng, cháy suốt mười hai dặm núi.

Truyền thuyết còn nói có người nghe được tiếng khóc và tiếng thét từ trong rừng lửa, mang trong mình sự tức giận, không cam lòng và thù hận chẳng biết hướng về ai.

Bởi vậy, người đời sau đoán rằng việc này do Thiên đạo giáng hình, gọi nó là thiên hoả.

Thật ra không phải như thế.

Ngọn lửa năm ấy do chính tay Linh Vương châm lên.

Chàng sinh ra từ nơi ấy, đem lòng mến yêu nơi ấy, và cuối cùng... tự tay thiêu rụi nơi ấy.

Ô Hành Tuyết vẫn còn nhớ rõ cảnh tượng đó cho đến mãi về sau —

Ánh lửa ngút trời lan từ cấm địa tràn ra ngoài, uốn lượn theo đường núi cùng mười hai dặm đèn lồng.

Lạ thay, chàng đã luôn tưởng rằng mười hai dặm dài lắm, đặc biệt là với người phàm. Nếu tản bộ sẽ mất rất nhiều thời gian, có khi tốn cả một đêm còn chưa đến được điểm cuối.

Mà một khi lửa bùng cháy đã phủ trọn chỉ trong loáng mắt.

Chỉ một loáng mắt thôi, mà biết bao sôi động, sáng tươi làm người lưu luyến không đành rời gót đã chìm hết trong biển lửa bất tận.

Chàng nhìn đám lửa bao bọc dòng người nói cười vui vẻ, nhìn da thịt họ co rúm quắt queo. Đến tận giờ phút này mà họ cũng không khóc lóc rên la, thậm chí trước khi da thịt co rúm, họ vẫn giữ nguyên nét cười trên môi.

Những nụ cười ấy nhắc nhở chàng hết lần này đến lần khác: Đây toàn là những bộ xác rỗng, họ đã không còn từ lâu, hết thảy những lời mào tấm tác ngợi ca đều là giả dối.

Những tiếng khóc than và phẫn hận trong lời đờn của người đời đến từ linh phách bị trói buộc của họ.

Chúng nó đứng rất gần Ô Hành Tuyết, bởi thế mà Ô Hành Tuyết gần như trở mắt nhìn gương mặt mừng rỡ chuyển sang hoang mang, rã hoá thành oán hận.

Chúng nó giãy giụa trong đám lửa cao ngất, không ngừng tru thét và chửi rủa rền trời.

Chúng trợn trừng hai mắt, nhìn chòng chọc Ô Hành Tuyết bên kia ánh lửa, gào lên, “Không phải người nói giải thoát chúng ta sao? Không phải người trả lại tự do cho chúng ta sao? Không phải... chúng ta sẽ sống lại sao?”

Linh phách đã trở nên mê man sau thời gian dài bị trói tại nơi này, chúng đã không còn sáng suốt nữa. Chúng tưởng rằng được giải thoát là được trở về thân thể, là được tự do sống tiếp một lần nữa. Nhưng nào có phải, chúng đã tách lìa thân thể mình lâu, lâu lắm rồi. Giờ chúng đã... không còn sống nữa.

Người chết không thể sống lại, đây là chân lý mà người đời đều biết.

Giải thoát cho chúng chỉ mang ý nghĩa giải thoát khỏi trói buộc này, để cát bụi trở về với cát bụi, để chúng đi đến một lần chuyển dịch luân hồi.

Nhưng không một ai ưa thích thời điểm phải rời đi cả. Nên chúng sẽ không cam lòng, sẽ phẫn uất, sẽ oán hận, sẽ đờn đau...

Chúng quay cu ồng, gào thét đến chói tai giữa ngọn lửa ngất trời, trút hết tất cả không cam lòng, phẫn uất, oán hận, đờn đau lên cái người đã nói sẽ “giúp bọn họ giải thoát”.

Còn người kia vẫn một mực không hề nhúc nhích, thậm chí không hề chớp mắt mà chỉ đờn giản đứng giữa ngọn lửa do chính mình châm lên, và đưa mắt nhìn chúng trong thỉnh lặng.

Chúng nó kêu gào không hề câu nệ, “Người lừa bọn ta!”

Ô Hành Tuyệt không giải thích.

Người chết dưới tay chàng nhiều vô số, không thể giải thích cho từng cái chết một. Mà những người đã khuất kia cũng sẽ không nguôi oán hận chỉ với một lời giải thích.

Mỗi một người mất mạng dưới tay chàng hẳn đều hận chàng lắm, chẳng một ai ngoại lệ. Thế thì, có thêm một người hay bớt một người cũng thế mà thôi. Thêm vài ngàn hay bớt vài ngàn cũng thế mà thôi.

Chúng nó tiếp tục gào lên, “Người sẽ chết không toàn thân —”

Ô Hành Tuyệt cười.

Cười đờn, chàng khép mắt lại, trả lời, “Được.”

Chàng nghe thấy những linh phách kia rít lên đến chói tai, rồi lại tiếp tục rên gào “Ta khó chịu quá”, gào “Ta sẽ nhớ kỹ người, ta sẽ nhớ kỹ người...”, gào “Người là đờn ma đờn”.

Để có thể giải thoát cho những linh phách này không thể chỉ dùng lửa bình thường, mà buộc Linh Vương phải hoà một phần linh phách mình vào đấy.

Thành thử, những linh phách nọ bị đốt bao lâu thì chính chàng cũng bị đốt bấy lâu. Những linh phách kia phải đau đờn thế nào trong lúc hấp hối thì

chính chàng cũng đau đớn từng ấy.

Thế nhưng, chàng vẫn đứng thẳng mình, tựa như một thân cây lẻ loi giữa đ̣ồng hoang.

Chàng chịu đựng rét buốt và đau đớn đan xen, ngẩng đ̄ đầu nhìn ngọn lửa xuyên trời thấu đ̄ất như đang nhìn xuyên mây đen mù mịt, hướng về Thiên đ̄ạo Linh đài chẳng biết ở nơi đ̄âu.

Chàng mấp máy môi, cất giọng khàn khàn, “Người thấy không, đ̄ây chính là cái chết của phàm nhân.”

✱

Lời tác giả:

Còn một chương nữa nha.

Cá:

Ừi em vừa edit mà em vừa đ̄ay nghiến á mọi người, nữ nào... nữ nào làm vậy...

Chương 85: Xẻ linh

Chàng và Thiên đạo có cùng ngu ần cùng cội. Không biết Thiên đạo Linh đài đề nặng bên trên Tiên đồ kia có thể cảm nhận được một chút gì thông qua cơ thể này của chàng hay không...

E là không thể.

E là trước giờ đều không thể.

Đây mới chính là đi ều ngang trái và thương tâm bậc nhất.

Bởi phía đối diện không phải một cá thể hay một sự việc, mà chính là Thiên đạo Linh đài, là thứ không thể nhìn thấy, không thể chạm vào. Hết thấy những nỗi không cam lòng và phẫn uất tràn tr ề có đến đâu cũng không nhận được một lời h ồi đáp, hết như đâm ra một nhát kiếm nhưng chỉ chạm đến thình không.

Và nó vẫn duy trì cái mà nó gọi là cân bằng và đạo lý, là phúc hoạ tương y (1), thiện ác cùng t ần tại, tiên và người khác biệt...

(1) Phúc hoạ tương y: trong phúc có hoạ, trong hoạ có phúc, phúc hoạ đi li ền với nhau

Vì tiên và người khác biệt nên một đám lửa khủng khiếp có thể thiêu trụi linh phách phạm nhân v ề cát bụi, còn Ô Hành Tuyệt bị bỏng thấu xương nhưng da thịt bên ngoài không chút thương tổn.

Vì chàng có th ần tính, mang thân thể của tiên.

Cho dù lúc tinh th ần không ổn định ban nãy, tà ma khí đã bao quanh người chàng, cho dù vừa có hàng ngàn linh phách chết dưới tay chàng, nhưng chàng vẫn là một vị tiên.

Thật nực cười, trên người lượn lơ tà ma khí mà vẫn tính là một vị tiên.

Nhưng, trên thế gian này còn có một tiên nào như vậy nữa không?

Không, không còn một ai.

Cả thế gian chỉ có duy nhất một Linh Vương, sát nghiệp đầy tay, không ra người không ra quỷ, chẳng là cái thể thống gì cả.

Chỉ cần thần mộc còn tồn tại một ngày, chỉ cần Linh Vương còn tồn tại một ngày, thì những dòng rối loạn, những mầm mống tai họa ra đời từ lòng tham với sự sống và cái chết vẫn còn hiện hữu một ngày.

Ý nghĩ này không ngừng lớn vồn trong đầu Ô Hành Tuyết.

***

Sau khi những linh phách bị trói tan trong ánh lửa, cấm địa đột ngột chấn động, áp lực vô hình bủa trào như sóng dữ.

Trong tiếng lửa thiêu lách tách, có âm thanh sột soạt vang lên thật khẽ.

Một ảo ảnh bất chợt xuất hiện giữa đống hoang tàn cỏn, ảo ảnh đó mang hình dáng của chiếc lọng đẹp đẽ nhất trần gian, như sương như khói, như ráng như mây.

Đó chính là thần mộc giấu mình trong cấm địa.

Hiện tại thuật che giấu đã bị gỡ bỏ, thần mộc lần nữa hiện ra giữa đống không mông quạnh, ở phía sau lưng Ô Hành Tuyết.

Gốc đại thụ rợp trời lảng lảng yên mình đằng sau Ô Hành Tuyết giống như đang trải bóng đỉnh đầu chàng trên nền đất, còn chàng chẳng hề ngoái đầu lại. Thân thể chàng vẫn hiên ngang giữa biển lửa, song phải chịu đau đớn và buốt rét thấu xương nên chỉ đứng thôi cũng phải dốc cạn toàn bộ sức lực.

Rất rất lâu sau đó, chàng mới ngẩng đầu lên đặng chiêm ngưỡng tàng cây như một chiếc lọng nguy nga đang che bóng, cánh hoa vẫn không ngừng lìa cành. Cứ thế tiếp diễn mãi mãi.

Chàng xoa sương đọng trên đầu ngón tay, duỗi tay toan đón lấy cánh hoa đang rơi nhưng rồi chẳng chạm được chút gì.

Sau khi sinh tử luân hồi bị tróc khỏi thân mộc, hết thảy cánh hoa rơi chỉ còn là ảo ảnh, là hư không, hết như phố núi Lạc Hoa nơi chàng đang đứng.

Đều là ảo ảnh cả thôi.

Chàng nhìn bàn tay trống trơn của mình mà chớp mắt thật khẽ, lát sau mới thì thào, “Ta hơi mệt rồi...”

Tính từ khi hoá thân thành người, được triệu hoán thành tiên đến thời khắc này, chàng đã chém đứt cơ man dòng rối loạn, dọn dẹp không biết bao nhiêu cục diện phức tạp rối ren. Chàng phải chịu đựng những đau xác thối khủng khiếp chẳng kể xiết. Mà lần nào cũng chỉ đành gượng cường rồi khoát tay bỏ qua.

Chỉ riêng lần này...

Có lẽ không bỏ qua được nữa.

Phía sau tang thương vô bờ là phần nộ, phía sau phần nộ là trống trải vô biên, và sau trống trải, là kiệt quệ đến gục ngã.

Chàng chưa bao giờ mệt mỏi đến thế.

Ta là ai...

Ta còn nên sống hay sao...

Khoảnh khắc, Linh Vương thẫn hỏi chính bản thân mình.

Dĩ nhiên, khi hỏi những điều này, tự chàng đã có câu trả lời. Vào thời điểm chính tay chàng dỡ bỏ thuật che giấu thân mộc, chàng đã biết mình sẽ làm

gì.

Nhưng chàng không thực hiện ngay mà đứng lặng người hồi lâu.

Để tự cười nhạo bản thân vì phút lưỡng lự đó.

Lòng bảo người nhìn đi, đã làm tiên rồi, mà vẫn có thể cảm thụ xung động cuối đời của phàm nhân. Quả thật có muôn vàn kiếp nuôi, có bao điều vẫn vương.

Thậm chí vào một phút nông nổi, chàng còn muốn quay về Tiên Đô một phen. Muốn đến Nam Song Hạ vì chàng muốn nhìn Tiêu Phục Huyền đôi chút.

Chàng yêu thích sự gần gũi xuất phát từ tình yêu, thích những hân hoan và rung động vì một cá nhân. Bởi chúng không như bao sinh tử chia ly mà chàng nhìn ngắm khi ngồi trên tầng cây, mà chỉ thuộc về riêng hai người họ.

Đây là mối liên kết chàng mới trải qua lần đầu trong đời, không nơi tham chiếu, không biết nên diễn tả ra sao.

Chỉ biết rằng, người phàm vẫn luôn nhớ mái nhà khi bước đến điểm cuối chót của đường đời. Chàng không phải người phàm, dù hoá hình ở Lạc Hoa Đài nhưng suy cho cùng đó cũng chẳng phải một mái nhà.

Chàng không có nhà để nhớ, chỉ có mỗi Tiêu Phục Huyền.

Chàng nhớ về khoảnh khắc gặp nhau lần đầu ở Tiên Đô, khi Tiêu Phục Huyền ngược nhìn từ phía xa bậc thang bạch ngọc dài dằng; nhớ về mái hiên tại Nam Song Hạ, khi Tiêu Phục Huyền chống một gối cúi nhìn; nhớ về phố núi Lạc Hoa, khi Tiêu Phục Huyền đưa mắt nhìn sang từ bên kia những ngọn đèn lồng...

Nhớ đến một lần, sau khi hoàn thành thiên chiếu, chàng vừa quay về Tiên Đô liền nhen tính lười biếng, không muốn nhúc nhích. Khi đó chàng tựa

đầu trên chiếc trường kỷ, liệng ra con hát bằng giấy cho chúng xướng tuồng gõ chiêng trên sân khấu được chàng biến ra từ hư không.

Trong tiếng ca ào ạt, chàng chìm vào giấc ngủ, rồi chợt loáng thoáng nghe tiếng ai đó vén màn bước vào. Chàng uể oải mở một con mắt, Tiêu Phục Huyền tựa lên bàn và cúi đầu hôn chàng.

Chàng đáp lại một lúc, bỗng nghe giọng trầm thấp của Tiêu Phục Huyền vang lên từ nơi bờ môi tiếp xúc, hỏi rằng, “Ô Hành Tuyệt, sao đã ngủ lại còn phải nghe gõ tuồng chiêng.”

Chàng không biết nên trả lời làm sao, bèn thần thơ đáp vui rằng, “Nếu không người đến gõ cũng được, nếu gõ hay hơn con hát thì ta thưởng hai tiểu đồng cho người.”

Hai tiểu đồng tử đứng bên cạnh cửa trông người như phỗng. Do ở phía bên ngoài màn nên chúng không biết tình hình trong phòng ra sao, bèn thỏ thẻ hỏi, “Chúng ta phải đi theo Thiên Túc đại nhân à?”

Tiêu Phục Huyền nói, “Miễn.”

Y trả lời tiểu đồng tử xong thì buông mắt nhắm nghĩa đôi mắt Ô Hành Tuyệt, sau lại liếc nhìn đám con hát và thấp giọng hỏi nhỏ, “Người ghét ở một mình à?”

Ô Hành Tuyệt ngẩn ngơ thoáng chốc.

Có rất nhiều người nghe đến việc chàng chuộng gấp giấy làm con hát, cũng có rất nhiều người thử đoán nguyên nhân, thậm chí lúc tò mò họ còn trực tiếp hỏi liều chính chủ. Chàng từng kể ra đủ loại lý do chẳng khác nào nói đùa, người ta nghe không tin thì cũng không hỏi tới nữa. Dù gì cũng chỉ là sở thích nghe đến ào sôi động thôi mà.

Chỉ mỗi Tiêu Phục Huyền dường như chớp nhìn đã thấu nội tâm chàng, hỏi chàng không thích khung cảnh tĩnh lặng hoàn toàn à, hỏi chàng ghét ở một mình hay sao.

Lòng chàng như bị nắn qua thật khế mà bủn rủn cả người. Nhưng rồi chàng vẫn mạnh miệng phủ nhận và đánh trống lảng chuyện khác để cho qua.

Bởi chàng không muốn Tiêu Phục Huyền hỏi tới nguyên do vì sao chàng không thích sự yên tĩnh hoàn toàn.

Chàng không muốn Tiêu Phục Huyền biết mình từng giết đến nghìn ấy người...

Đến tận hôm nay vẫn không.

Chàng mong được thấy Tiêu Phục Huyền, song cúi nhìn qua thân thể thì chỉ thấy tà ma khí càng dày đặc hơn sau khi những linh phách tan biến vào đám lửa.

Làn sương đen lượn lờ quanh người chàng từng hồi từng đợt, toát ra thứ mùi chỉ tà ma mới có, nó mang đậm oan ức và oán hận của những người đã khuất.

Sao chàng có thể xuất hiện trước mặt Thiên Túc chuyên trừ tà ma với bộ dáng như thế này...

Làm vậy sẽ khiến người ấy khổ sở và khó xử biết bao.

Chàng không thể đi.

Những người may mắn ở cõi trần có nhà để về lúc lâm chung, còn chàng... e rằng không nhìn thấy người kia được rồi.

Chàng lặng thinh hồi lâu, móc một tấm bùa từ tay áo, gấp hai lần rồi trải ra.

Tấm bùa hoá thành một luồng gió xuân giữa màn sương, men theo mây xanh đặng hướng về Tiên Đô và thay mặt chàng đến Nam Song Hạ.

Song, dù ánh đèn Nam Song Hạ vẫn sáng nhưng không thấy bóng dáng Tiêu Phục Huyền đâu.

Mười mấy cậu tiểu đờng mà chàng ép sang Tiêu Phục Huyền để trêu người năm nào đang tụ tập trước cửa cung phủ để tiếp đón khách đến từ bên ngoài.

Nam Song Hạ trấn áp luồng xoáy sát khí dày nặng nhất Tiên Đô nên xưa giờ đâu vắng chân khách ghé. Việc có một vài vị tiên có mặt hiện tại rất khác ngày thường.

Những vị tiên kia dắt tiên sứ theo bái kiến, hỏi thăm tiểu đờng tử mà nét mặt không giấu vẻ lo âu, “Ban nãy Tiên Đô rung chấn dữ dội khiến mọi người vô cùng lo lắng, chúng ta đặc biệt ghé đến bái kiến một chút, không rõ Thiên Túc đại nhân thế nào?”

Tiểu đờng tử trả lời, “Đại nhân nhà ta không ở trong cung phủ.”

Các tiên nhân đều ngạc nhiên. “Không ở trong phủ?”

Tiểu đờng tử chỉ tay vào một góc Nam Song Hạ và nói, “Đại nhân đã trấn áp luồng xoáy kia xuống rồi, mong các vị đại nhân đây không cần lo lắng tai ương nảy mầm, ít nhất vào thời điểm hiện tại sẽ không có vấn đề.”

Các tiên nhân thở dài, song vẫn lịch sự ngỏ lời hỏi thăm, “Thiên Túc đại nhân có...”

Tiểu đờng tử chấp tay hành lễ, nói, “Đại nhân nhà ta chỉ dặn người có việc phải đi gấp rồi lập tức rời khỏi, có lẽ vì hôm nay người bị tổn hao linh hồn nặng nên cần đi đi đâu dưỡng.”

Khi bị tổn hao linh hồn, đa phần chúng tiên trên Tiên Đô sẽ đóng cửa ở trong cung phủ mình để đi đâu dưỡng. Duy nhất chỉ có Thiên Túc là ngoại lệ, lý do là vì y buộc phải trấn áp sát khí bên dưới Nam Song Hạ nên nơi đây tuyệt đối không phải địa điểm thích hợp để đi đâu dưỡng. Một khi cần hồi phục linh hồn, y luôn tìm đến những hang trời hoặc vùng đất hoang sơ hiểm dấu chân người lui tới.

Thế mà các tiên nhân vẫn chưa nguôi nét lo âu trên mặt, họ nói, “Sát khí trên Tiên Đô nghiêm trọng đến nỗi khiến Thiên Túc tổn thương nhường

này hay sao.”

Không ngờ tiểu đồng trả lời rằng, “Không hẳn chỉ vì sát khí Tiên Đô, mong các vị đại nhân chớ bẽo lắng.”

Các tiên nhân ngạc nhiên. “Sao? Còn có tai ương gì khác ư?”

Tiểu đồng lắc đầu. “Không phải là tai ương ạ, khi trở về Tiên Đô, đại nhân nhà ta có bị thương do vừa đương đầu với tà ma ở Vân Nam. Sau đó...”

Tiểu đồng trầm ngâm một chốc rồi nói, “Sau đó cũng không rõ vì sao mà thương tích chợt trở nặng. Giống như... giống như có thứ gì đó rút lấy tiên nguyên khí của đại nhân từ giữa thình không vậy. Rồi ngay vào lúc đó, sát khí chợt bùng nổ khó kiểm soát và gây ra một chút rung chấn.”

Ngay khi cậu vừa dứt lời, ngọn gió xuân vờn quanh bức tường bên ngoài sân vườn Nam Song Hạ chợt ngưng đọng như nước lạnh vào đêm.

Song không một ai bên trong hay bên ngoài sân biết được, và cũng không một ai chú ý đến.

Những tiên nhân nọ còn bận hỏi, “Sao lại có thể? Sao lại có thể rút đi từ thình không được!”

Tiểu đồng tử đáp, “Đúng vậy ạ, chúng ta cũng không hiểu nguyên do. Dù vậy việc này cũng không phải lần một lần hai, trước đây đại nhân vẫn thường rơi vào trạng thái như vậy, có đi đâu lúc trước không nghiêm trọng như hiện tại mà thôi. Nói chung, thật sự đã làm phiền đến các vị đại nhân rồi. Không biết chừng đợi thêm chút nữa đại nhân nhà ta cũng chưa quay trở lại, chẳng bằng các vị đại nhân hãy tạm vờnghi ngờ trước.”

Những vị tiên nhân kia lại thăm hỏi thêm mấy câu rồi lần lượt chào tạm biệt.

Khi họ ngoảnh lưng rời khỏi, tiểu đồng tử thấy gió đêm ở Nam Song Hạ chợt trở lạnh, cái lạnh vô cớ này khiến chúng run lên căm cập và lòng không khỏi bồn khoăn.

Một tiêu đ ồng tử trong nhóm xoa xoa gương mặt mình thì chợt nghe có giọng nói hơi khàn hỏi kh ẽ, “Y... l ần trước y gặp phải trường hợp này là hôm nào?”

Tiêu đ ồng trả lời theo bản năng, “Là vào nửa tháng trước.”

Cậu trả lời r ồi mới sực nhận ra rằng các tiên nhân vận áo choàng dài đã khuất bóng đ ằng xa, nên chắc rằng người hỏi không phải là họ.

Thế thì là ai?

Tiêu đ ồng sững sốt, ngoái nhìn một vòng xung quanh song chỉ nhìn thấy màn đêm miên man vô tận và sương lạnh băng l ảng.

Dường như cậu loáng thoáng nhìn thấy một dáng người thon cao bước giữa màn sương, cậu nhanh chân bước qua thì nhận ra trong sương không có bất kỳ ai mà chỉ còn gió lộng qua mặt.

Cơn gió ấy mang cảm giác lạnh lẽo khó tả, khi rớt vào khoang mũi khiến cậu lạnh căm từ ngực xuống tận lòng bàn chân.

Ngay tiếp sau, cậu nghe giọng nói mơ hồ kia nhẹ nhàng đáp lại, “Ừm...”

Tiêu đ ồng tử nghe giọng nói nọ có hơi giống giọng Linh Vương, mà sao khàn hơn giọng Linh Vương rất nhi ều.

Chẳng rõ có gì, phải chăng vì gió đêm man mát đ ớm nổi tịch liêu, mà khi nghe tiếng “Ừm” như thế, lòng cậu lại thấy xốn xang khó tả. Giọng điệu người nọ khiến cậu cay xè cánh mũi, ch ớm ứa nước mắt.

Có lẽ năm xưa Linh Vương táy máy vào cơ thể mấy đ ứa bọn chúng nên giờ sinh chút cảm ứng trong lòng. Cậu nhóc bất chợt đỏ h ửng mắt, cong chân chạy vào nhà để rút tấm bùa để gửi thư cho Thiên Túc nhà cậu hiện đang ở cực bắc...

Mấy đ ồng tử khác cũng lo sợ không thôi, h ốt hải chạy qua chạy lại r ồi toan đến Toạ Xuân Phong xem thử tình hình ra sao.

Vào lúc đó, hai tiểu đồng tử của Toạ Xuân Phong cũng nhói lên sự bức bối vô có. Chúng đứng ng ỡ không yên phải vội vã chạy tới Nam Song Hạ.

Trên đường, cậu em trai hấp tấp quá nên còn vấp bậu cửa bạch ngọc, té huỵch xuống đất.

Cậu không than lấy một tiếng như thể chẳng hề cảm giác được đau đớn, l ồm c ồm bò dậy chạy theo anh mình đến phía bên kia của Tiên Đô. Lúc đang chạy trên đường, cậu cảm thấy mặt mình lạnh lạnh, mà khi chạm mu bàn tay lên mặt mới nhận ra đã đầm ướt mà không biết vì sao.

Cậu vội níu lấy anh trai mình, hỏi nhỏ, “Tại sao em lại khóc vậy anh...”

***

Ô Hành Tuyết không hay biết hết thảy những chuyện ấy.

Làn gió xuân thay chàng ghé tìm Tiêu Phục Huyền đã tan vào bóng đêm trên Tiên Đô sau khi chàng gửi lời “Ủm” với cậu tiểu đồng tử.

Còn bản thể chàng đang đứng giữa ngọn lửa nghi ngút trong cấm địa.

Ngọn lửa cháy hừng hực chẳng biết qua bao lâu mà chàng không mấy may cảm thấy bỏng rát, chỉ có sự lạnh lẽo cùng cực, cả người rét run...

Chàng được phủ trọn dưới cái bóng khổng lồ của thần mộc, ánh mắt thần thờ trong một điểm vô định trên nền đất. Ngón tay thả bên hông chàng siết mỗi lúc một chặt, siết mạnh đến đau đớn.

Đôi môi chàng run rẩy mấp máy, kh ẽ giọng lặp lại câu, “Nửa tháng trước...”

Nửa tháng trước...

Nửa tháng trước cũng là thời điểm chàng nhận một thiên chiếu, sau khi giải quyết xong dòng rối loạn và quay về Tiên Đô cũng rơi vào tình huống lạnh buốt đau đớn không ngừng. Chẳng qua không nghiêm trọng như lần này.

Khi đó, tiểu đồng tử còn hỏi chàng, “Đại nhân đau ạ?”

Chàng khoát tay tảng lờ, chỉ cười nói, “Lát nữa sẽ tự lành thôi.”

Thật vậy, chàng an tĩnh thì yên định chưa đến một canh giờ đã hồi phục lại như ban đầu.

Đây là khả năng tự chữa lành của Linh Vương.

Đây là... “phúc lợi của Linh Vương.”

Chàng dùng hai chữ phúc lợi để an ủi hai cậu chàng kia và cũng để an ủi chính bản thân mình. Không biết đã qua bao ngày tháng cảm nhận sự ấm áp dịu dàng lúc thân thể tự lành lặn, chàng nhủ với lòng: Đây, gọi hai chữ “Linh Vương” vẫn có đi ầu phúc báo chứ nào chỉ có gánh nặng.

Thế mà...

Đến cả “phúc lợi” kia cũng chẳng phải trời ban cho Linh Vương tự có.

Phúc báo chàng có được hoàn toàn không phải vì những việc chàng từng làm, mà chỉ vì trên thế gian có một Tiêu Phục Huyền.

Khả năng “tự lành” này đã hiện hữu ngay từ đầu, khi chàng và Tiêu Phục Huyền thậm chí còn chưa quen biết. Bởi vậy, đây chắc chắn không phải việc Tiêu Phục Huyền cố tình làm, mà là ràng buộc trời sinh...

Ô Hành Tuyết dăm dăm trên bàn tay mình, khép mắt lại, đóng kín năm giác quan và thử vận sức tự chữa lành chốc lát.

Ngay khoảnh khắc cảm nhận dòng nước ấm áp chảy xuôi từ thẳm trong huyết mạch, chàng choàng mở mắt, quay ngoắt người nhìn thẩn mịch...

Không ngoài dự kiến, chàng trông thấy tinh chất bạch ngọc bao bọc hoàn toàn phần rễ thẩn mịch và đang men dần lên trên theo vân cây như một nguồn cung cấp dinh dưỡng.

Hắn rằng, mỗi ràng buộc cung cấp dinh dưỡng giữa Tiêu Phục Huyền và chàng có nguyên lai từ đây.

Khoảnh khắc đó, bao nhiêu lời đồn bắt lên trong trí óc chàng.

Trong truyện kể dân gian, phạm nhân thường kể rằng có một loài hoa sinh đôi với hai đoá hoa trên một cành. Khi một đoá nở rộ, đoá còn lại sẽ héo úa.

Phạm nhân còn kể rằng, sự ràng buộc này hiếm hoi vô vàn, có thể xem như một duyên phận to lớn.

Rất lâu về trước, khi hoá người từ thân mộc lần đầu tiên, khi tự tay khắc khối bạch ngọc thành hình người lần đầu tiên, khi chạm mắt Tiêu Phục Huyền lần đầu tiên, chàng cũng định ninh như vậy đấy: Đây ắt là duyên phận hiếm hoi vô vàn trên thế gian.

Số phận sớm định đoạt, chàng sẽ được gặp một người với mỗi ràng buộc cực kỳ sâu sắc.

Song hôm nay, chàng không cách nào thấy thế được nữa...

Với chàng, đi đâu hiếm hoi vô vàn này ắt là duyên phận, còn với Tiêu Phục Huyền, có lẽ không quá khi gọi hai chữ “nghiệt duyên”.

Tại sao y phải đến nước này?

Y từng cản mình trước thiên lôi ở đời trước, mà đến đời sau thành tiên phải cung cấp dinh dưỡng cho Linh Vương.

Tại sao lại là y?

Tại sao lại là y!

Đôi mắt Ô Hành Tuyết hoen đỏ, chàng khom lưng nhẹ nhàng chạm đầu ngón tay vào tinh chất bạch ngọc đang bao bọc chạc cây, cảm giác thật ấm áp như nhiệt độ cơ thể Tiêu Phục Huyền.

Chàng khẽ giọng, “Ta giúp những linh phách kia được giải thoát, vậy cũng nên giúp người một phen.”

Không chỉ mình người, mà tất sẽ giúp muôn vàn người trên thế gian được giải thoát.

Một ngày Linh Vương còn trên Tiên Đô, một ngày dòng rối loạn trên thế gian còn chằng chịt.

Một ngày thần mộc còn trên cõi đời, lòng tham con người còn chưa đến hồi kết.

Chàng nhắc tay giữa màn lửa lớn, một thanh trường kiếm khắc vân bạc cắt ngang chân trời lao thẳng xuống dưới, xuyên qua cấm địa, vũng vàng rơi vào trong tay chàng.

Chàng vuốt lòng bàn tay mình trên mũi kiếm bằng tinh chất bạch ngọc ấy, trên mũi kiếm có hương vị tương tự linh phách Tiêu Phục Huyền.

Chàng hít vào hương vị nhàn nhạt kia, thấp giọng thì thầm, “Một lần cuối cùng thôi.”

Ta mượn sức người một lần cuối cùng thôi.

Bởi vì...

Bởi vì có lẽ sẽ hơi đau.

Ngay tích tắc ý nghĩ này bật lên, thanh trường kiếm của Linh Vương phóng vút như một bóng hình diễm lệ, kiếm khí lạnh căm tột độ giáng xuống từ trời cao, chém thẳng vào tán thần mộc như sương như mây.

Xẻ linh phách đau đớn tê tâm liệt phế đến nhức nào, thời điểm ấy chàng đã thấu triệt cùng cực.

Vào phút giây khốn quẫn đau thương cùng cực, ai trên thế gian cũng sẽ gãy giụa, đó là bản năng, là tiềm thức. Song khi thần mộc chấn động,

chàng lại nuốt máu trong miệng, siết chặt chuôi kiếm và tăng lực mạnh hơn.

Chàng khép hai mắt mình, cảm nhận được linh phách và ý thức mình bị tách làm đôi, một bên là thể *tàn* của thầ̃n m̃c, một bên là thể *vinh* của thầ̃n m̃c.

Vinh tàn phân ly, linh phách xẻ đôi. Ánh bạc chói loà toả khắp thân đại thụ rợp trời dầ̃n lụi tàn theo lưỡi kiếm.

Đến khi ánh sáng hoàn toàn biến mất, sắc tiên quang đã tuyệt nhiên khuấ̃t dạng.

Biến mất cùng nó là tiên khí trên cơ thể Ô Hành Tuyệt.

Khoảnh khắc ấy, tiên nguyên tiêu tan triệt để trong người chàng, nhường chỗ cho tà ma khí vốn đã âm ỉ mạnh nha. Chỉ trong chớp mắt mà chúng bủa tràn òạt, dày đặc như biển Vô Đoan bao la.

Dù không nhìn thấy Thiên đạo kia nữa, song chàng có thể tự nhủ với lòng mình.

Người muốn thân m̃c vinh viễn tồn tại trên thế gian, ta sẽ chém đôi thân m̃c.

Người muốn có Linh Vương trấn thủ ở cuối dòng rối loạn, ta khiến thế gian này không còn Linh Vương.

Chẳng phải thiện ác phụ thuộc vào nhau đấy sao?

Nhân gian có thêm một ma đầu, người sẽ làm gì để ngăn cản đây?

Trong cơn đau đớn tột độ, chàng không cách nào đứng vững người, quỳ sụp xuống trước tro tàn thầ̃n m̃c, cơ thể rơi vào giữa tinh chất bạch ngọc, vạt áo tán loạn đầ̃y nằ̃n đất. Máu đang trào ra từ các huyết đạo trọng yếu trên cơ thể, chẳng mấy đã nhuộm đỏ thẳm phục trang.

Chàng nuốt máu tanh vào họng giữa cơn mê man. Khi ý thức đang nhanh chóng tan biến, chỉ còn những tiếng ù ù trong não, chàng bất chợt nhói lên ảo giác như nghe được giọng Tiêu Phục Huyền, hoặc cũng có lẽ là dư âm còn lại của tướng quân thiếu niên bên dưới tàng cây năm nào.

Người ấy gọi chàng một tiếng “Ô Hành Tuyệt”.

Hai người họ luôn ưa thích trêu vui bằng cách gọi nhau “Thiên Túc đại nhân” này “Linh Vương đại nhân” nọ. Chỉ trong những phút giây thân mật nhất mới gọi nhau bằng tên.

Ô Hành Tuyệt chớp mắt, máu nhỏ giọt khỏi hàng mi. Chàng nhếch khoé miệng.

Chàng muốn nói *Tiêu Phục Huyền ơi, có lẽ ta... sẽ không được gặp người trong một khoảng thời gian dài.*

Ta cũng chẳng rõ có còn cơ hội được nghe người gọi “Ô Hành Tuyệt” lần nữa hay không.

✱

Lời tác giả:

Còn một chương nữa mà tui phải viết lại rất nhiều nên chắc sẽ cập nhật trễ tí.

Cá:

Bộ này được xếp vào hàng top những bộ truyện ngược tui từng đọc được rồi đấy.

Chương 86: Tận diệt

Thực ra, Tiêu Phục Huyền đã sớm nhận ra sự bất thường với thân thể mình, thậm chí từ trước khi gặp Ô Hành Tuyết trên thềm bạch ngọc ở Tiên Đô.

Có những thời điểm, y sẽ bất chợt thấy cả người mình chìm trong sát khí như thể có ai đó đang hút tiên nguyên và khí kinh y từ xa.

Cảm giác đó dị thường khôn cùng, mà y không biết điểm đến phía bên kia là đâu và cũng không biết khi nào sẽ chấm dứt.

Ban đầu, y còn tưởng mình bị tà ma bỏ lén một loại cấm thuật nào đó trong lúc giao đấu với chúng. Nhưng sở tà ma có khả năng hạ cấm thuật lên người y trong âm thầm không ai hay biết hiểm hoi đến mức gần như bằng không.

Y từng thử truy ngược tìm ngọn, nhưng ràng buộc này tựa như một loại ảo ảnh, hễ tìm đến nửa đường liền mất bóng hoàn toàn mà không hề có dấu vết của phù chú hay bất kỳ một loại cấm thuật nào.

Y trấn thủ Nam Song Hạ, nơi có sát khí nồng đậm nhất Tiên Đô. Đây là việc đã được đề cập trong thiên chiếu y tiếp nhận năm đó. Nếu không thể trấn áp chỗ này sẽ dễ dàng khiến Tiên Đô chấn động. Nhỡ đâu có một ngày nó bị sụp đổ vì lý do nào đó thì người lãnh chịu hậu họa chính là bá tánh dưới nhân gian.

Bởi vậy, y nghiêm nhiên không rời là cảnh giác. Không tìm được nguyên cơn cụ thể nên vào thời gian đó, y thường xuyên ghé qua Linh đài cho việc này.

Về sau, vào những lúc nghe người trên Tiên Đô hoặc dưới nhân gian nói “Thiên đạo Linh đài biết hết mọi việc”, y chỉ lạnh nhạt liếc nhìn rồi quay lưng rời đi.

Lý do chỉ một —

Nếu quả thật Thiên đạo Linh đài biết hết mọi việc thì tại sao không có cách nào nói cho y hay rốt cuộc ai đã hạ ràng buộc này trên thân thể y, để hút đi tiên nguyên và khí kinh y mà không hay không biết?

Hoặc là Thiên đạo Linh đài không biết hết mọi việc, hoặc là đã biết đó là ai nhưng không muốn nói y biết, và cũng không định để y cắt đứt mối dây này, ngược lại còn để liên kết cứ tiếp diễn không ngừng.

Nếu rơi vào khả năng sau thì rất đáng để suy xét.

Bởi vậy, Tiêu Phục Huyền đã cực kỳ thờ ơ với Thiên đạo Linh đài từ rất lâu về trước.

Song tính tình y lạnh lùng cố hữu, hầu như không mang cảm xúc gì với rất nhiều chuyện ở đời. Sự thờ ơ lần này không ảnh hưởng gì nhiều, chẳng qua y chỉ không mang lòng tôn kính Thiên đạo, và bản thân việc đó không ảnh hưởng đến nhiệm vụ trấn thủ Nam Song Hạ cũng như không cản trở việc y trừng trị tà ma hoành hành tác loạn trên thế gian.

Chỉ là, có một khoảng thời gian rất dài, y có chút đề phòng Thiên đạo Linh đài.

Có lẽ vì sự đề phòng này, và cũng vì Nam Song Hạ có sát khí nặng nề quá đổi nên không thích hợp làm nơi tĩnh dưỡng. Thế nên mỗi lần bị hệ lụy từ sự ràng buộc vô cớ ấy dẫn đến tổn hại linh thân, y đều lấy đó làm lý do để đi tĩnh dưỡng ở một nơi bên ngoài Tiên Đô.

Quá hiếm địa điểm trên thế gian phù hợp dùng làm nơi tĩnh dưỡng cho y, hiếm đến gần như bằng không. Ấu cũng vì y mang mệnh cách thật oái oăm.

Không biết kiếp trước, và kiếp trước nữa, y là người nơi đâu và đã từng làm những việc gì, mà chung quy từ lúc chào đời, trên người y đã nhiễm nặng sát khí. Thêm cả, linh phách y từng vỡ nát không thể thành hình vẹn nguyên, sau còn trải qua nhiều phen sinh tử nên sát khí kia mang cả oán khí mà chỉ người chết mới có.

Nếu đơn thuần nhìn vào mệnh cách thì dù có kết luận y là “lệ quý nhiều kiếp liêm” cũng không cảm thấy phi lý.

Ấy thế mà y lại được triệu hoán thành tiên, từ đó khoác trên mình tiên khí sắc bén bậc nhất.

Chính nhờ có thân thể với sự mâu thuẫn này nên khi lên Tiên Đô, y mới trở thành người có khả năng trấn giữ Nam Song Hạ.

Và cũng chính nhờ có thân thể với sự mâu thuẫn này nên mỗi khi bị thương tổn, y rất khó tìm được một nơi để trị thương hiệu quả — đi đến nơi có tiên khí nồng đậm sẽ áp chế sát khí trời sinh trên người y, còn ngược lại đi đến nơi sát khí quá nặng sẽ ảnh hưởng đến tiên nguyên.

Tiêu Phục Huyền đã đến rất nhiều nơi trên thế gian, cuối cùng cũng tìm được một địa điểm đặc biệt. Y từng tiếp nhận vô số thiên chiếu nhưng tuyệt nhiên không một thiên chiếu nào chỉ về hướng đó.

Bởi nơi đó là một vùng rộng lớn thênh thang, hoàn toàn khoáng dãng, không người không tiên cũng vắng bóng tà ma. Nếu trên đời có một nơi được xem như vô thiện vô ác, vô sinh vô tử, thì ắt chỉ có duy nhất nơi này.

Nơi đó còn xa hơn cực bắc, được người ta gọi là phía ngoài cực bắc.

Sau này, người đời thường nghe rất nhiều lời đồn về nơi “phía ngoài cực bắc” này nhưng không một người nào có thể đặt chân đến, và cũng không một ai tới quấy rầy.

Thế nên sau đó, Tiêu Phục Huyền thường đến đây để đi đầu dưỡng sức khoẻ, vạch ra kết giới và ng ỡng tĩnh tọa để hồi phục.

Y đã từng muốn cắt đứt mối ràng buộc vô danh kia và cũng đã thực sự tìm ra cách. Thế nhưng cuối cùng y đã không làm gì cả. Vì sau này y tình cờ phát hiện ra, bên kia mối ràng buộc chính là Ô Hành Tuyệt.

Lúc phát giác được việc này, ngay đến Thiên Túc cũng không nói nên lời mà chỉ biết tự xoay ngược lời châm biếm về chính bản thân mình. Tới tới lui lui, người bên kia mối ràng buộc thế mà gằn trong gang tấc, còn y phải mất ng ần ấy thời gian mới nhận ra.

Có lẽ mỗi lần linh thần bị tiêu hao, y đều tránh ra bên ngoài cực bắc đến mấy hôm liền, lấy lý do nhận thiên chiếu để không quay về Tiên Đô, tránh làm người ấy lo lắng vô cớ.

Vì vậy, bọn họ vẫn luôn sít sao lỗ mất.

Mãi đến chuyến đi đến phố núi Lạc Hoa, y đứng dưới ánh đèn lồng chờ Linh Vương bước sang đây khí khái.

Đêm hôm đó, y phát hiện cơ thể người kia lạnh căm như đóng băng, khí kinh bị ngưng trệ, rõ ràng cơ thể rất khốn khổ mà gắng không thể hiện ra ngoài. Y phải khuyên nhủ dụ dỗ nhiều lần, người kia mới chịu nghe lời đến tĩnh tọa an dưỡng trên giường.

Y vốn định ở bên cạnh bảo vệ chút thôi, ngờ đâu người bên kia mới tĩnh tọa giây lát thì tiên nguyên và khí kinh y đã xuất hiện biến động.

Phải gặp tận mắt trường hợp như vậy, y mới vỡ lẽ, ngọn nguồn mình mãi tìm nhưng không có kết quả lại vẫn luôn g ần ngay trước mắt.

Bỗng dưng, ràng buộc thế ấy chẳng khiến y bận lòng mấy nữa.

Thế là về sau, Tiêu Phục Huyền không bao giờ nghĩ đến việc cắt đứt mối liên kết này.

Mà trái lại, y nghĩ đến hai vấn đề khác.

Thứ nhất, y muốn chuyển dạng ràng buộc này sang một cách khác, giấu nó đi kỹ hơn chút nữa.

Vì nếu y có thể phát hiện, đừng nghĩa một ngày nào đó Ô Hành Tuyết cũng sẽ phát hiện. Y hiểu rõ tính tình người kia, và cũng đoán chắc được phản ứng của người ấy một khi biết được chuyện này. Y không muốn nhìn thấy một Linh Vương khí khái dạn dĩ phải đau lòng hay áy náy.

Thế nên, tốt nhất là đừng bao giờ để bị phát hiện.

Hơn nữa... nếu y có thể tính được như vậy, thì không có gì Thiên đạo Linh đài lại không cả? Thiên đạo Linh đài biết rõ nhưng không có bất kỳ phản ứng nào mà còn để tai họa tiềm ẩn kéo theo rất nhiều hệ lụy này tiếp diễn, lý do là gì?

Để hai người bọn họ kiềm chế lẫn nhau? Để mỗi người trong họ không bao giờ có thể vượt xa Linh đài?

Bất luận là nguyên do nào thì vẫn mang ý hạn chế trong đó.

Vừa kiềm chế mà vừa hạn chế, liệu rằng sẽ có một ngày bọn họ phải đối đầu lẫn nhau dưới sự thúc đẩy của Linh đài hay không?

Chưa chắc là không thể.

Dù gì trong quá khứ, y đã nhìn thấy Ô Hành Tuyết lần đầu tiên trong hoàn cảnh hai người đao kiếm đương đầu.

Có một quãng thời gian rất dài sau đó, Tiêu Phục Huyền mãi nghĩ đến “xác suất” nhỏ nhoi kia, y cần phải làm gì đó, hoặc phải để lại gì đó để nhớ đâu có một ngày hai người thật sự ở hai chiến tuyến thì vẫn còn một đường lui để cứu vãn.

Mỗi lần ra bên ngoài cực bắc để an dưỡng, trong không gian tĩnh lặng không gì khuấy nhiễu đầu óc, y đâu sẽ dành thời gian dài suy ngẫm về vấn đề này.

...

Tiêu Phục Huyền nỗ lực thử không biết cơ man là cách, cả công khai lẫn bí mật, cuối cùng cũng tìm được một phương pháp tạm xem là thích đáng.

Thật ra, y đã nghĩ ra giải pháp và cũng chuẩn bị trước một ít rồi. Kế hoạch gần như được bắt tay vào thực hiện, chỉ chờ đúng thời điểm là ngày giải quyết xong tà ma ở bên ngoài Vân Nam.

Ấy thế mà... những sự việc kia lại xảy ra vào đúng ngày hôm đó.

Ngày hôm đó, y bị tà khí quấy nhiễu lúc quay trở về Tiên Đô.

Việc này cũng không nghiêm trọng gì cho lắm, ngoại trừ đám tiểu đồng tử mà Ô Hành Tuyết ép y phải nhận cứ quen thói nhao nhao lên thì y không cảm thấy ảnh hưởng gì, chỉ cần nghỉ ngơi một chút sẽ khoẻ lại ngay.

Ngờ đâu, y nghỉ ngơi chưa tới nửa khắc thì tiên nguyên và khí kinh chợt bắt đầu chuyển động và àoạt tràn về một hướng nào đó. Thành thử, sự quấy nhiễu vốn không đáng bận tâm lại bất ngờ trở thành một mối phiền phức.

Vòng xoáy bị trấn áp bên dưới Nam Song Hạ đột ngột xao động, sát khí ngợp trời bủa trào cuộn đến độ muốn nuốt chửng Nam Song Hạ vào trong.

Khoảnh khắc đó, Tiêu Phục Huyền đang trấn ngay tâm điểm thì dường như xuất hiện ảo giác. Thân thể y như không đang ở Tiên Đô, cũng không đang ở Nam Song Hạ gì đó, mà đã trở về Kinh Quan nơi chôn vùi hàng hà năm mớ. Nơi ấy cũng là nơi mang sát khí nặng nhất nhân gian. Một vài phần linh phách y từng sống và trấn giữ nơi này, suốt ngày thâu đêm lắng nghe tiếng vạn quỷ khóc gào trong sát khí, để chúng cắn nuốt linh hồn.

Cảm giác ấy thật tệ khôn cùng, hiếm người nào có thể chịu đựng nổi, và tiên cũng không ngoại lệ. Bằng không thì sao cả một Tiên Đô rộng lớn đến vậy mà chỉ mỗi mình y có thể trấn giữ chỗ này.

Song, khi sát khí Thiên Túc thượng tiên bít bùng trong gió đất, lòng y lại lo lắng rằng “Sao lần này nghiêm trọng đến thế, không biết tình huống ở Toạ Xuân Phong ra sao rồi.”

Cũng chẳng rõ sát khí rung động Nam Song Hạ thế này liệu có ảnh hưởng gì đến người đang tinh toạ an dưỡng ở Toạ Xuân Phong hay không.

Nghĩ vậy, y không muốn trì hoãn thêm chút nào nữa.

Ngay lúc đó, hàng mây Tiêu Phục Huyền nhú chặt lại, y ngưng tụ và trích máu từ đầu tim mình hết lần này đến lần khác để dùng làm sức ép hồng đống ngược sát khí đang bao trọn Tiên Đô trở lại từng chút từng chút một. Mỗi lần ép nó xuống một tấc, máu trên mặt y lại phai đi một ít, thế nhưng khí thế băng giá căm căm kia chẳng mấy may suy yếu.

Ngày hôm đó, tất cả mọi người trên Tiên Đô đều chứng kiến sát khí ngợp trời tràn ra khỏi Nam Song Hạ cuộn như biển, hung hãn kinh hoàng, tưởng chừng muốn nuốt chửng toàn bộ Tiên Đô.

Tuyệt cảnh hang trời trên chín tầng mây của họ rung chuyển không ngừng, thậm chí trên thềm ngọc cầu ngọc đã có dấu hiệu nứt gãy, dư chấn lan rộng khiến núi Thái Nhân và tháp tiên nổi lên Tiên Đô cũng không yên ổn, e rằng đêm ấy bá tánh nhân gian chẳng thể ngủ được một giấc an lành.

May thay... còn có Thiên Túc thượng tiên.

Gần như bọn họ đều tận mắt chứng kiến luồng sát khí kia bị rút ngược về cung phủ Thiên Túc, rồi đóng lại vào dưới thềm ngọc thạch từng tấc từng tấc một như thế nào.

Sau khi chấn động dần suy giảm, bọn họ hấp tấp chạy tới Nam Song Hạ hòng gửi lời cảm tạ hoặc thăm hỏi tình hình, ngờ đâu nhận được câu trả lời của các tiểu đồng tử rằng: “Đại nhân nhà ta không ở trong cung phủ.”

Đúng là Tiêu Phục Huyền không ở đó.

Ngay sau khi trấn áp hoàn toàn sát khí xuống dưới, y gần như không nấn ná một khắc nào đã lập tức xới ngàn dặm đất để đến bên ngoài cực bắc.

Sự bất thường đêm hôm nay khiến lòng y bồn chồn không nguôi.

Người y đã chịu tổn thương lại còn phải trấn áp sát khí, khó tránh việc tiên nguyên và khí kinh bị sát khí bào mòn đôi chút. Khi đó lại trùng hợp thời điểm quá trình tĩnh dưỡng của Ô Hành Tuyết bị gián đoạn, ước chừng người bên kia đã hồi phục vài phần.

Nhân cơ hội có quang nghỉ này, y muốn tận dụng tiến hành việc mình sớm định làm từ lâu nhằm đánh đổi sự an tâm lâu dài.

Bên ngoài cực bắc quanh năm tuyết trắng, giương mắt về phương xa chẳng thấy nổi ranh giới.

Tiêu Phục Huyền chưa chạm chân xuống đất đã tung ra kết giới bao bọc cơ thể mình bên trong, lướt qua màn tuyết mà chẳng lưu lại dấu vết.

Y cup mắt ngẩng chỉ chu dưới nền trời tuyết đậm, gác thanh trường kiếm sang một bên. Tiếp đó, những hạt tuyết trắng nhờ bất chợt cuộn lên bao bọc thân thể y theo dòng lưu chuyển của khí kinh, nhốt người y vào bên trong màn sương tuyết.

Đến khi sương tuyết mịt mù rơi xuống để lộ người ngẩng trong kết giới, mới thấy giữa môi Tiêu Phục Huyền hiện sắc máu đỏ thẫm, trong tay y là ba thanh đỉnh tang màu đen.

Từ xưa đến nay, không một ai tỏ tường tác dụng của ba cây đỉnh tang này. Trên thế gian có lời đồn nói rằng, “đỉnh tang” nghe qua như có liên hệ mật thiết đến sinh tử, không mang đi ầm lành. Bởi vậy nên khi ba thanh đỉnh vuông nhọn góc phủ sát khí nặng nề đóng trên xương tai của một vị thượng tiên càng lộ rõ sự mâu thuẫn đến tột độ.

Chỉ một mình Tiêu Phục Huyền mới hiểu rõ, tuyệt đối không được tháo ba thanh đỉnh tang này ra.

Khi xưa linh phách y vỡ vụn và tan vào những dòng rối loạn đó. Mỗi lần Ô Hành Tuyệt chặt đứt một dòng, phần linh phách kia mới thoát được một ít. Mãi đến khi các dòng rối loạn ở Kinh Quan bị chém sạch sẽ, hết thủy linh phách vụn vỡ của y cuối cùng đã quay về chốn cũ. Và từ đây, trên thế gian mới có một Tiêu Phục Huyền.

Chẳng là, linh phách vỡ vụn rồi nào dễ gì khôi phục nguyên vẹn như lúc ban đầu được nữa. Thêm cả, linh phách Tiêu Phục Huyền trời sinh đã thế thì càng khó cách nào có thể đột ngột dung hoà.

Ba thanh đỉnh tang kia cũng hơi tương tự như đỉnh đóng quan tài dưới nhân gian, tác dụng của nó là nối những mảnh vụn linh phách y lại với nhau và dính chặt chúng vào thân thể.

Đỉnh tang đã đóng hàng mấy trăm năm nay, chưa một lần rời khỏi xương tai y.

Đây là lần đầu y tháo nó xuống. Linh phách y vỡ vụn trong thân thể.

Thật dị thường...

Nguyên trạng linh phách y là mảnh vỡ, chúng chỉ được nối lại với nhau bằng ngoại lực mà thôi. Thế mà sau khi gỡ đỉnh tang xuống để chúng trở về những mảnh vụn, y vẫn cảm nhận được cơn đau giằng xé khi linh phách bị chẻ nát.

Không chỉ một đường, mà nó gồm vô vàn những vết nứt không sao đếm xuể, rách toạc ra từ những vị trí khác nhau. Không khác gì có hằng hà những miệng vết thương chưa kịp lành lặn hoàn toàn đã bị xé mạnh ra lần nữa.

Dẫu có là trời sinh thành quen thuộc như Thiên Túc thượng tiên thì vẫn không tránh khỏi rướm máu bờ môi.

Y mím môi trong mùi máu tanh nồng, tháo túi gấm bên hông ra. Bên trong túi gấm là tinh chất bạch ngọc đã được chuẩn bị từ trước. Mỗi lần đến phố núi Lạc Hoa, y đều cố tìm chút tinh chất bạch ngọc còn sót lại hoặc rơi vãi

đâu đó. Y không biết tinh chất bạch ngọc ra đời từ đâu, nhưng y biết có ai đó rất yêu chuộng nó.

Y cúi đầu, rút sống một phần linh phách mình ra ngoài, dung hoà nó vào bạch ngọc, rồi cẩn trọng đeo tinh thể bạch ngọc kia thành hình.

Y muốn đeo tượng thần Linh Vương, khắc ấn thờ vào sau lưng tượng thần và kết nối ấn thờ với linh phách trong tinh chất bạch ngọc ấy. Để từ nay về sau, mỗi khi Ô Hành Tuyệt cần đi đâu dưỡng sức khoẻ, thì hết thầy mọi ràng buộc đều nằm trên bức tượng bạch ngọc này, tiêu hao phần linh phách mà y tách ra trước chứ không hiển hiện trực tiếp trên thân thể y.

Nhờ đó, y sẽ không cần tránh đi Toạ Xuân Phong và nhất mình ở bên ngoài cực bắc này. Mà y có thể hành xử như thường lệ, vén màn bước vào và ngắm nhìn người kia dần dà hồi phục, để thấy người kia lần nữa lộ ra nét mặt hồng hào và nụ cười sáng trong.

Y không bao giờ quên cảnh tượng có một dịp mình bước vào Toạ Xuân Phong và trông thấy Ô Hành Tuyệt nghiêng đầu ngó tựa trên thành trường kỷ mà ngủ một giấc chẳng an lành, bên cạnh người là con hát bằng giấy đang khua chiêng âm ỉ.

Trong tiếng hát ca í ới, y nhíu mày nhìn người kia mà lòng trĩu lên xót xa vô cớ.

Cho dù Ô Hành Tuyệt đã an ủi và lừa gạt bằng rất nhiều lý do thì y vẫn có thể thấy rõ, người ấy không thích không gian yên tĩnh quá mức, và cũng không thích đơn độc một mình.

Y muốn nói... *sau này sẽ không phải như thế nữa.*

Tiêu Phục Huyền rũ mắt nhìn, tượng thần bằng bạch ngọc đang xoay nhẹ trong lòng kiếm khí từ ngón tay y.

Rõ ràng là một người sinh ra với gương mặt lãnh đạm đến tột cùng, mà hành động luôn đậm dấu tình thâm.

Tượng th ần trên tay y đã hòm hòm nên hình, người đ ược chạm có dáng vẻ thon cao đ ỉnh đ ạc, phong thái tuấn tú oai phong, trên tay c ần một thanh trường kiếm, trông r ạng ngời như nắng ấ m (1).

(1) Gốc là “*húc nhật chiêu quang*”, trong đó chữ “chiêu” là cùng chữ “Chiêu” tên tự của Linh Vương.

Y kh ẽ hí p mắt, cong ngón tay kh ỏ nhẹ lên bức tượng ngọc một chút và cất giọng tr ầm th ập gọi, “Ô Hành Tuyệt...”

Y muốn hỏi: Người đó muốn đeo chiếc mặt nạ ấy không?

Thế nhưng y chỉ kịp gọi tên thì ngón tay chợt kh ựng, r ồi thốt nhiên ng ẩ ng người.

Nháy mắt đó, linh phách chưa lành lặn trong cơ thể y th ình linh ch ấn đ ộng, cảm giác hết như đ ạp hụt bước từ vách núi cheo leo. Tim y đ ánh d ần mạnh mẽ r ồi bất chợt th ិត lại như đang bị một bàn tay vô hình siết chặt, sau một lúc lâu mới từ từ đ ược thả ra.

Khi máu chảy xuôi trong huyết mạch, cảm giác hốt hoảng vô cớ bất chợt tuôn trào...

***

Trong thế giới của phàm nhân, người ta gọi đây là linh cảm của con tim.

Có lẽ đó thật chính là linh cảm của con tim đấy, bởi thế nên vào khoảnh khắc Ô Hành Tuyệt ch ẻ đôi th ần mộc, trừ kh ử tiên nguyên và quỳ sụ m xuống đất, thì người ở bên ngoài cực bắc xa xôi cũng bất giác cảm thấy đau bu ồn xâu xé tâm can.

Khoảnh khắc đó thật ng ắ ngủi, nhưng cũng quá đ ối dài lâu.

Ng ắ ngủi đến độ không một ai kịp nhận biết chuyện gì vừa xảy ra đ ặng có bất kỳ phản ứng nào. Ng ắ ngủi đến độ tiêu đ ồng tử ở Nam Song Hạ chỉ mới vừa chạy qua một chiếc c ầu vòm, ng ắ ngủi đến độ hai anh em cậ

nhóc ở Toạ Xuân Phong còn chưa kịp lau đi nước mắt tuôn trào chẳng rõ nguyên do.

Đã từng, Tiên Đô cũng có những người bị giáng xuống nhân gian, để từ khoảnh khắc người đó không còn là tiên, tất cả những người khác sẽ dần quên mất họ.

Khi vẫn còn là Linh Vương, Ô Hành Tuyết đã từng tiễn đưa rất nhiều cố hữu. Chàng đã từng rung chuông bạch ngọc cho rất nhiều người, dẫn họ vào một giấc mộng an lành, để khi họ tỉnh khỏi giấc mộng ấy sẽ không còn nhớ rõ gì nữa, và nhờ vậy cũng sẽ không cảm thấy khổ đau nữa.

Chàng đã tiễn đưa nhiều người như thế đấy...

Song đến lượt chàng thì hoàn toàn khác hẳn.

Có lẽ vì được hoá thân từ thân mộc, có cùng căn nguyên với Thiên đạo và tách biệt với chúng tiên của Linh đài nên chàng trở thành một sự tồn tại đặc biệt. Hoặc cũng có lẽ quá trình chàng chế linh phách thân mộc và tự trừ khử tiên nguyên đã thật sự đả kích Thiên đạo Linh đài đè nặng bên trên Tiên Đô, nên chàng phải gánh nhận hình phạt nặng nề hơn bất kỳ một ai khác.

Trước đây, hình phạt cho Vân Hải và những người kia là trôi dạt vào quên lãng.

Còn hình phạt cho Linh Vương là tận diệt...

Ngay thời điểm tiên nguyên hoàn toàn biến mất, hết thảy ký ức về chàng đã bị xoá sạch khỏi thế gian.

Tiểu đồng tử ở Nam Song Hạ đang hối hả gửi một phong thư đến đại nhân nhà chúng. Mà khi chấm bút vào mực son thì bỗng quên mất định nói gì.

Cậu nhóc cầm bút trên tay, ngẩn ngơ tựa người vào thành bàn một lúc lâu mới giật mình hoàn hồn khi một đồng tử khác chạy vào trong nhà và hỏi, “Cậu lấy bùa ra làm gì thế?”

Cậu ta đắm chiêu mãi mới thần thờ đáp, “Tôi... tôi quên mất rồi.”

Cậu nói tiếp, “Hình như tôi có chuyện gì rất quan trọng cần bẩm báo cho đại nhân, nhưng mà... tôi quên rồi.”

Mấy tiểu đồng tử vừa chạy qua cây cầu vòm ngoài đầu hồi thúc nhóm bạn đằng sau, “Nhanh lên, sắp tới...”

Cậu đang nói, bất chợt nét âu lo trên gương mặt bị thay thế bằng sự nghi ngờ, bước chân cậu cũng chậm lại.

Cả đám vừa hấp tấp xô đẩy nhau xuống cầu, rồi giờ ai cũng lần lượt chứng người, chúng nhìn nhau một hồi rồi ai cũng thắc mắc, “Khoan đã, tui mình... tui mình định đi đâu vậy?”

“Ồm...”

“Lạ quá, đang yên đang lành sao tui mình phải rời khỏi phủ vậy?”

“Không biết nữa.”

“Kỳ ghê, sao tôi thấy đau lòng quá.”

“Tôi cũng vậy... sao đau lòng quá đi mất.”

Mấy tiểu đồng tử thờ người giấy lát mà cảm thấy mệt mỏi cùng cực mà chẳng rõ nguyên do. Trước giờ chúng chưa từng phải đau lòng đến thế.

Cùng lúc đó, hai tiểu đồng tử ở Toạ Xuân Phong đang chạy giữa gió đêm thổi trên Tiên Đô. Chúng băng qua một vùng sương mù lạnh giá, và không bao giờ bước ra ngoài nữa...

Tương tự như cơn gió xuân Linh Vương gửi lên đây, chúng nó đã tan biến trong đêm thâu, không gợn mây khói.

Toạ Xuân Phong ở một góc xa xa trên Tiên Đô giăng những dây đèn dài tít tắp. Ánh đèn đầu sáng ngời nối nhau thành dãy cũng tắt ngúm trong nháy

mắt, từ bấy về sau chẳng bao giờ rạng lên lần nữa.

Tuyết lớn phủ ngợp trời bên ngoài cực bắc, cơn đau xé toạc linh phách dai dẳng lặp đi lặp lại trên cơ thể Tiêu Phục Huyền như thể sẽ kéo dài bất tận. Bởi thế, có một khoảnh khắc nào đó, y bất chợt nhen lên ảo giác như thể đó không chỉ là cơn đau của linh phách mình.

Nhưng ngoại trừ chính mình ra thì còn ai nữa?

Còn ai khác sẽ...

Cuối cùng, cơn đau dai dẳng kia cũng dần nguôi ngoai, Tiêu Phục Huyền mở mắt, hai tròng mắt y hoen đỏ. Y cau mày thật chặt, yên lặng cụp mắt nhìn món đồ mình đang cầm trên tay.

Đó là một pho tượng bằng bạch ngọc, dáng vẻ thon cao đĩnh đạt, phong thái tuấn tú oai phong, trên tay có cầm một thanh trường kiếm. Thế nhưng bức tượng này không tên không họ, và cũng không có gương mặt.

Có lẽ chính bản thân y đã tự tay chạm nên bức tượng này.

Thế nhưng người được chạm trong tượng là ai, và vì sao y lại gỡ đỉnh tang rỗi ngổ giữa bão tuyết?

Y nhìn khoảng trống nơi gương mặt tượng thẩn hờ lâu mà mãi vẫn không nhớ nổi.

Chắc rằng y đã quên mất chuyện gì đó, cũng vì thế mà thế giới này khuyết đi một mảnh.

Từ đây về sau gần ba trăm năm, nó chẳng bao giờ vẹn tròn trở lại.

✻

Lời tác giả:

Tui sửa lại mấy lần, mọi người chờ lâu rỗi QAQ

Cá:

Ồ mình khá là bất ngờ vì tác giả đã xoá luôn ký ức của Tiêu Phục Huyền ở đây...

Chương 87: Trăm năm

Ắt rằng không một ai có thể đếm được rốt cuộc ngọn lửa lớn thiêu trụi Lạc Hoa Đài kia đã kéo dài trong bao lâu, kể cả bản thân Ô Hành Tuyết cũng không nhớ nổi.

Lửa bùng cu ồng nộ, linh phách xé đôi, tiên nguyên tàn lụi... hết thảy những thứ này đều đổ ập lên cùng một cá thể, dẫu có là ai cũng không cách nào đón nhận mà còn giữ được tỉnh táo. Trong rối bời, chàng ng ỡ tĩnh lặng trong cấm địa.

Lửa cháy bao lâu, chàng ng ỡ bấy lâu.

Chàng không còn thân thể bất hoại mang th ần tính quanh mình. Dưới sự suy nhược nặng nề thì đám lửa kia cũng sẽ để lại vết thương. Vết thương trên cổ, lưng, cánh tay, mắt cá chân... ở những vị trí càng trọng yếu và những vị trí nhạy cảm với cơn đau thì vết thương càng lộ rõ hơn cả.

Cuối cùng, trang phục trên người chàng thấm đẫm máu.

Sau này nhân gian tương truyền rằng, sau khi Lạc Hoa Đài bị thiêu thành đất hoang cằn cỗi, có quá nhiều người đã chết cháy, quá nhiều máu đã nhuộm sâu, nên tất cả những dòng sông chảy ngang qua đó đều trong xanh ở đầu nguồn nhưng khi thoát ra khỏi núi đã chuyển sang đỏ sẫm và uốn quanh toàn bộ cánh đ ồng Gia Minh. Từ đó về sau, đến gió thổi qua cánh đ ồng Gia Minh cũng mang theo mùi máu khô, lạnh lẽo như sắt rỉ.

Song không bất kỳ ai biết rằng, mùi máu tanh n ồng được gió lan khắp đ ồng hoang đều đến từ cơ thể Linh Vương.

***

Nếu có thể xem việc ý thức mê man rối loạn là một giấc ngủ, thì có lẽ Ô Hành Tuyết đã ngủ một giấc rất dài tại Lạc Hoa Đài.

Đến khi chàng choàng mở mắt tỉnh lại, ngọn lửa lớn đã dừng từ lâu, mười hai dặm Lạc Hoa Đài cháy đến tàn lụi, để lại bóng hình chàng đơn côi. Những người trong tiên môn đến để chữa cháy cũng đã rời khỏi, phố núi lầy lừng một thuở trong lời bá tánh giờ đây chỉ còn là những niềm thốn thức.

Ô Hành Tuyết giấu đi vết máu trên trang phục mình. Khi bước lên đường núi trống trải để rời đi, chàng loáng thoáng nhìn thấy thành trì phía xa. Bên ngoài thành có dăm ba quán trà quán rượu chống thân tre treo đèn lồng và cờ hiệu trước cửa. Mặt trên của những lá cờ hiệu kia đã đổi từ “Tuế Ninh” sang “Thanh Hà”.

Cứ như chỉ “ngủ” một giấc mà tưởng chừng nhân gian đã đổi thay.

Ở góc rẽ bên ngoài rìa núi, chàng vô tình gặp phải một nhóm bá tánh có đầy đủ già trẻ trai gái. Họ đang đi theo một chiếc xe bò chất đờ rất nặng, cân trọng bước từng bước dưới chân núi, vừa đi vừa dáo dác nhìn khắp mọi nơi như thể e ngại yêu ma quỷ quái sẽ nhảy bổ ra từ ven đường.

Ngồi bên tấm ván xe bò là một cô gái với đôi mắt sắc lẹm, cô là người đầu tiên vừa nhìn đã phát hiện ra chàng qua lớp sương mù miệt núi. Thoạt đầu, cô giật mình, hốt hoảng hô lên, “Bên dưới Lạc Hoa Đài mà có người dám đi một mình à?”

Chiếc xe bò đang đi chầm chậm thảng lại đánh *két*, cả nhóm người lục đục ngừng bước đứng dờ mắt sang nhìn chàng một cách khó tin. Họ nhìn nhau và xôn xao bàn tán, âm thanh xì xào phát ra liên tục. Người đánh xe có thân hình rắn rỏi, bên hông treo một thanh đao.

Người đó nhìn chòng chọc về phía này, tay chạm vào đao bên hông và hỏi, “Vị công tử này đến từ đâu, tại sao lại đi một mình trên đường núi này? Không lẽ huynh đài chưa nghe lời đồn về Lạc Hoa Đài hay sao? Chẳng lẽ không biết thiên hoả từng xuất hiện ở Lạc Hoa Đài?”

Cô gái có ánh mắt sắc lẹm ở bên cạnh nói thêm một câu, “Công tử là người nơi khác đến đây à? Trước đây trong núi này từng có tà ma quấy phá!”

Những người còn lại xôn xao gật đầu tán đồng, có người chỉ khoanh tay nhìn lên đỉnh núi mà nói, “Chẳng biết tà ma đến từ nơi nào nữa, mà chắc mang nghiệp chướng nặng nề đến mức cực kỳ khó giải quyết, thế nên trên kia không chịu nổi bèn giáng thiên hỏa làm hình phạt, lần đó lửa cháy nghi ngút chẳng rõ bao nhiêu ngày.”

“Vào thời điểm bùng lên, lửa cao chót vót! Cao đến độ đứng cách xa mấy chục dặm vẫn có thể thấy rõ cả một vùng trời đỏ quạch. Rất nhiều người nghe thấy tiếng khóc than bên trong. Phải gọi đó là... oán khí ngút trời. Mà oán khí dày đặc như vậy khó lòng phai nhạt trong sớm chiều, thế nên đến tận bây giờ, ở đây vẫn thường xảy ra chuyện!”

“Phải phải phải! Có rất nhiều người hay nói thấy lửa đỏ ở đây, không chỉ thế còn xuất hiện nhiều thứ đáng sợ nữa!”

“Đi một mình đến đây cực kỳ nguy hiểm, người ta muốn đến các thành trấn lân cận cũng phải đi đông người, dẫn theo xe ngựa chở hàng hoặc đi chung với người biết thuật pháp, còn công tử đây...”

“Công tử?”

Các bá tánh thay phiên nhau nói một lúc lâu mà mãi không thấy người trả lời, họ không khỏi thấp giọng đoán, “Không lẽ anh ta không nghe được?”

Đúng thật là lúc đó Ô Hành Tuyết không thể nghe rõ.

Cơn đau sót lại khắp cơ thể chàng còn chưa dứt, năm giác quan như tê liệt. Lời mấy vị bá tánh này lọt vào tai chàng như ngăn sông cách biển, mịt mờ mông lung. Thứ mà chàng nghe được rõ nhất là những câu chữ được lặp đi lặp lại rằng, tà ma quấy phá Lạc Hoa Đài và oán khí dày đặc với tiếng than khóc ngút trời.

Trong sương mù lạnh lẽo, chàng lặng lẽ đứng nghe lời đồn đã được truyền xa.

Cũng chính cô gái với đôi mắt sắc lẹm lên tiếng phủ nhận, “Chắc không đâu, trông anh ta không giống...”

“Không giống cái gì?”

“Không giống người không nghe được.”

...

Trông chàng còn không giống bất kỳ một người nào nơi đây, khác biệt hoàn toàn với đường núi ám bụi xám xịt. Người chàng vận trang phục trắng muốt như tuyết. Đứng giữa vách núi cheo leo và sắc đá thẫm đỏ, trông chàng tái nhợt như sương mù mùa đông nơi triền núi, tưởng như sẽ tan biến ngay khoảnh khắc mặt trời ló dạng.

Cô gái nọ nhảy khỏi tấm ván xe, vô cùng gan dạ bước mấy bước về phía chàng và tỏ vẻ lân la, “Công tử này định đi đâu đấy? Nếu tiện đường thì có thể đi chung với bọn tôi... Công tử?”

Cô nàng cao giọng gọi hai lần mới thấy đối phương giật mình bần thần, mấp máy môi trả lời, “... Đi phía bắc, biển Vô Đoan.”

Giọng nói người này có lẽ êm ái lắm, nhưng lại mang nét khàn khàn như thể đã không nói chuyện từ rất lâu.

Song không che đi được chất giọng êm ái.

Những người khác thấy chàng trả lời, bèn dầm dề nguôi đi sự ngờ vực cần trọng. Người đánh xe vỗ lên lưng con bò, nâng thanh đao đeo bên hông và bước lại gần, nói, “Biển Vô Đoan? Thế thì cũng tương đối thuận đường đó, đến bến đò cũng phải đi hướng đấy. Nếu công tử đã có khả năng đi một mình thì ắt cũng chuẩn bị vài thuật pháp phòng thân. Thế thì lát nữa công tử có thể đi ở phía rìa. Công tử có dùng đao hay kiếm không?”

Vị công tử này có dáng người thoát trông còn cao hơn hẳn, khi hẳn nói chuyện phải hơi ngước mắt lên một tẹo, thế nên hẳn không chú ý đến xung

quanh. Sau khi hỏi r ấ, hấn mới liếc nhìn bên hông người nọ thì thấy nơi đó chỉ treo một món đ ờn như chiếc chuông làm bằng bạch ngọc. Còn đâu hoàn toàn không có bất kỳ một loại vũ khí bén nào.

Hấn hơi ng ờ ngàng, r ấ nghe đối phương trả lời, “Tôi không có kiếm.”

***

Trước đây, Linh Vương khá lười nhác, không ưng c ần đ ờ trên tay. Còn hai tiểu đ ờng tử trong cung phủ chàng m ồm mép tía lia, lúc nào cũng bầu bầu vúi vúi hỏi có việc gì cho chúng làm không, cứ như nếu không chứng tỏ được sự hữu dụng của mình thì chúng hết còn lý do để sống trên Tiên Đô vậy.

Bởi thế, mỗi lần hai tiểu đ ờng tử xuống phàm, chàng đ ều giao chúng nhiệm vụ c ần kiếm, không chỉ thế mà còn đặt biệt danh cho bọn chúng là “đ ờng tử ôm kiếm”.

Còn những khi không có tiểu đ ờng tử bên cạnh, thanh kiếm đó thường được giắt cùng một bên hông với chuông mộng bạch ngọc, mỗi khi chàng hành sự chúng sẽ chạm nhẹ vào nhau vang lên những âm thanh khe khẽ.

Trước đây, mỗi lần đến Nam Song Hạ, chàng còn chưa chạm gót lên mái hiên thì người trong sân đã ngược mắt nhìn lên.

Người ấy nói, “Ta đã nghe được tiếng ngọc thạch từ sớm.”

Chàng hỏi, “Thần kỳ vậy sao. Sớm cỡ nào?”

Người ấy nói, “Vừa ra khỏi Toạ Xuân Phong đã nghe r ấ.”

...

Giờ đây, đã chẳng còn tiểu đ ờng tử tíu tít theo đuôi, và cũng chẳng còn ai chờ chàng trong sân đặng ngược nhìn mỗi khi nghe thấy tiếng ngọc.

Sau khi chế đôi linh phách thần mộc, cũng tương tự như tiên nguyên tiêu tan, thanh kiếm ấy trở về hình hài vốn dĩ trên nền đất đẫm máu — nó trở

thành cành gãy được bao phủ trong tinh chất bạch ngọc.

Hai tay chàng trống không, bên hông trơ trọi, không còn một thanh kiếm nào nữa.

***

Người nam đánh xe và cô gái đang đứng rất gần chỗ chàng, rốt cuộc đã nhìn thấy vết bỏng to tướng một bên cổ chàng qua sương mù mờ mờ trên núi.

Cô gái ấy là người giàu tình cảm, trông thấy thế thì cất giọng thảng thốt, “Ôi công tử bị thương à!”

Cô lần mò trên người mình, tìm được một tấm khăn sạch rồi rắc bột thuốc lên đấy và đưa sang, nói, “Vết thương rộng như vậy sẽ rất đau, tôi có thuốc bột này được người trong tiên môn cho, có thể giúp công tử cầm —”

Nói được nửa câu thì cô im bật, người nam đánh xe thình lình giữ cô lại. Họ chong chong đôi mắt vào vết thương trên cổ Ô Hành Tuyết, mắt họ mỗi lúc một trợn to.

Vết thương đó đang dần lạnh lặn với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được. Trong lúc da liền lại, từng đợt từng đợt khói đen nhẹ nhàng lớn vờn quanh miệng vết thương và bao bọc xung quanh cơ thể Ô Hành Tuyết...

Có lẽ những bá tánh này đã từng chịu khổ quá nhiều, nên chỉ loáng mắt họ đã nhận ra. Chân họ chững bước đột ngột, chỉ lặng đi trong một thoáng chốc liền lập tức hô thất thanh, “Tà ma! Người... người là tà ma!”

“Hắn là tà ma!!!”

“Chạy mau! Có tà ma!”

Đường núi yên tĩnh đã trở nên nhốn nháo chỉ trong chớp mắt.

Chỉ trong chớp mắt, trâu ngựa hí vang, cả đám người xông xáo như vỡ đê.

Chỉ trong chớp mắt, ai nấy đều la hét inh ỏi và bỏ chạy tán loạn.

Ô Hành Tuyết lắng nghe họ hét la, nhìn bóng dáng họ biến mất vào cuối đường núi, nhớ rõ ánh mắt họ khi ngoảnh đầu trong kinh hãi, ánh mắt ấy tràn đầy hoảng hốt, bất an, sợ hãi và kinh tởm.

Chàng đứng lặng hồi lâu trên con đường núi đã quay vệt tích mịch, đoạn cúi người nhặt tấm khăn vải thấm thuốc bột bị đánh rơi trên đất.

Chàng đặt chiếc khăn vải lên một cành cây khô trên vách đá, sau chót thoáng đưa mắt nhìn Lạc Hoa Đài từng một thời nhộn nhịp đông vui, rồi cất bước một mình đi về phía bắc.

***

Cô gái kia có hỏi rằng chàng định đi nơi nào, khi đó chàng đã im lặng một lúc lâu mới trả lời cô.

Quả thực, chàng có muốn đến một nơi nằm ở tận cùng biển Vô Đoan, nơi ấy được gọi là Thương Lang Bắc Vực.

Linh phách thần mộc bị bỏ làm đôi cần phải được an vị ở đâu đó, chàng đã nghĩ đến nhiều chốn trên nhân gian nhưng chỉ có nơi này là phù hợp nhất.

Thế nhưng hiện tại đó lại là nơi mà chàng không muốn đến nhất.

Chàng hãy còn chưa thích ứng được tà ma khí lạnh vắng quanh người mình, nên nếu không cần trọng thì không thể giấu chúng đi được.

Chàng có thể mừng tượng ra phản ứng của bất kỳ một ai khi nhìn thấy tình cảnh mình như thế này. Khả năng cao là họ đều phản ứng giống hết những người trên đường núi ban nãy, sẽ hét lên thất thanh hoặc vung kiếm xuất chiêu trong nỗi sợ hãi, kinh tởm, hoặc hoảng loạn...

Chàng cũng có thể mừng tượng ra khung cảnh đối mặt những người bạn cũ, mừng tượng đến khung cảnh gặp những người trên Tiên Đô rồi sẽ ra sao.

Chỉ không cách nào mường tượng đến Tiêu Phục Huyền.

***

Năm đó là năm Thanh Hà thứ nhất.

Ô Hành Tuyết đi đến bờ biển Vô Đoan nhưng không vượt biển.

Chàng tìm một thung lũng băng tuyết ở ven biển Vô Đoan để tĩnh tọa mười tháng ròng, tận đến lúc chàng có thể dễ dàng che giấu tà ma khí dày đặc bên trong cơ thể mình không để lộ một chút nào ra ngoài, tận đến lúc chàng có thể ngưng tụ được một bộ linh pháp ảo hoàn chỉnh cho thân thể mình để đánh tráo thật giả. Bấy giờ, chàng mới rời khỏi nơi không người kia.

Chàng thay đổi gương mặt mình, đắp lên một dáng vẻ có kiểm tra cách nào cũng không tìm thấy sơ hở. Không chỉ vậy, chàng còn đảo ngược quá trình vận chuyển khí kinh, sửa lại thói quen xuất chiêu đã quen thuộc từ trước...

Chàng đã tính đến không biết là bao nhiêu trường hợp, đã chuẩn bị đủ đường. Thế rồi đến lúc sắp sửa băng qua biển Vô Đoan mới chợt nghe được một chuyện...

Ngày hôm ấy nhân gian đang độ giữa đông, tuyết đổ dày trên bờ biển Vô Đoan. Bên trên nóc những chiếc tàu neo trên bến treo đèn lồng cản gió, bóng những chiếc đèn đưa hắt sáng cả một vùng mép nước. Giữa vùng sáng ấy, Ô Hành Tuyết nheo mắt, chớp rử hạt tuyết bên đuôi mắt.

Khi chàng ngược mắt lên lại thì chợt nghe mấy người trong tiên môn ở bên cạnh nói với nhau, “Nghe đâu Thiên Túc thượng tiên Tiêu Phục Huyền đã không ở Tiên đô rất lâu rồi...”

Ô Hành Tuyết ngăn người, bất chợt quay ngoắt sang.

Chàng đứng giữa gió tuyết, lắng nghe lời họ nói.

Bọn họ nói rằng Tiêu Phục Huyền không ở trên Tiên Đô.

Bọn họ nói rằng thiên chiếu ban y lệnh cấm, bắt y ở bên ngoài cực bắc một trăm năm.

Một trăm năm trời, người đó sẽ không xuất hiện ở nhân gian.

Một trăm năm trời, hai người họ không có cơ hội gặp gỡ, dẫu là số phận định sẵn hay tình cờ vô ý, dẫu có ở Thương Lang Bắc Vực hay bất kỳ nơi đâu...

Chàng còn vỡ lẽ một việc giữa những tin đồn nghe được — hoá ra vào thời điểm chàng chẻ đôi thân mộc, bị tan vỡ tiên nguyên và trở thành tà ma, tất cả mọi người trên thế gian đều đã quên chàng.

Chưa từng có một ai nhảy xuống từ tán cây thân mộc trên cao.

Chưa từng có một Linh Vương trên Tiên Đô.

Chàng không cần phải mừng tượng đến khung cảnh đối mặt với Tiêu Phục Huyền ra sao...

Cho dù sau trăm năm nữa, dẫu cho họ bước ngang mặt nhau giữa con đường rộng lớn nhất, dẫu bốn mắt giao nhau, thì cũng chẳng chuyện gì xảy ra cả.

Hai người họ không khác gì những người xa lạ không ngừng lướt qua nhau trên phố.

Mười tháng của chân chừ và do dự sao chẳng khác nào một trò đùa.

✱

Lời tác giả:

Ngủ ngon QAQ

Chương 88: Sấm rền

Đối với người phàm, mười tháng có thể thật ngắn mà cũng có thể rất dài.

Ngắn bởi chỉ đổi lớp y phục mỏng thành áo khoác dày thì đã qua mười tháng. Dài trong từng đêm thâu bởi tà ma yêu vật thường xuyên xuất hiện khiến người ta khốn đốn.

Vào ngày Ô Hành Tuyệt rời khỏi biển Vô Đoan rộng lớn sau khi đã giấu kín một nửa thân mộc, bọn tà ma lại xuất hiện quấy rối ở một địa điểm trong nhân gian.

Nhưng thoát tiên, Ô Hành Tuyệt không hay biết chuyện này.

Chàng cố tình né khỏi những thành thị tập trung dân cư sinh sống và chọn một con đường núi hoang vu vắng vẻ. Nơi này là núi Bất Động, trước đây thuộc quyền chưởng quản của Tang Phụng ở Lễ các. Dưới chân núi chỉ còn dấu vết sót lại của một thôn làng đã tang hoang — là những gian nhà sập xệ vắng người từ lâu, những nắm mớ rác chất chồng lên nhau và cỏ dại mọc cao hơn cả mái nhà.

Chàng những tưởng mình sẽ không gặp bất kỳ sinh vật sống nào. Ngờ đâu ở cuối bãi cỏ dại đó, chàng đã chạm mặt cố nhân.

Thật ra nói cố nhân cũng không chính xác, ấy chính là một người mà chàng và Tiêu Phục Huyền từng chung tay cứu giúp trước đây, nói ra thì chắc chỉ gặp nhau chừng hai lần là cùng...

Lần đầu gặp mặt, người đó vẫn còn là một cô bé búi chòm tròn um. Cô bé dùng tay bụm miệng vết thương, đứng bàng hoàng bên cạnh thi thể cha mẹ mình mà suýt chút đã bị tà ma hung vật miên hoang đã cắn đứt cổ.

Lúc đấy chàng và Tiêu Phục Huyền tình cờ đi ngang qua, bèn ra tay chém tà ma hung vật đang lùng đuổi cô và giúp cô mai táng thi thể. Khi họ dắt cô bé trở về thành trấn, cô bé đã níu chặt vạt áo chàng và khóc rất lâu bên trong căn phòng trống.

Khi họ rời khỏi, Tiêu Phục Huyền đặt một chiếc đèn đuổi linh có tác dụng chống lại tà ma hung vật ở trên bàn.

Hơn mười năm sau, họ tình cờ gặp lại cô. Bây giờ, cô bé kia đã trưởng thành. Cô lên tiếng gọi họ ở gần cổng thành giữa rất nhiều dân cư lui tới. Đáng vẻ cô gái bây giờ đã thay đổi hoàn toàn, may nhờ có vết bớt bên dưới mắt nên họ mới nhận ra cô.

Cô gái gửi lời cảm tạ hai người đã có ơn cứu mạng, sau thấy dung mạo họ chẳng hề thay đổi tí ti dù đã mười mấy năm trôi qua thì cô hồ hởi mà nói, “Ta biết ngay các huynh chính là thần tiên mà!”

Cô còn nói, “Giá mà sau này ta có cơ hội gặp lại các huynh lần nữa thì thật tốt quá...”

Và đến giờ phút này, đã mấy chục năm trôi qua, họ gặp lại nhau thật. Thế nhưng ở lần gặp gỡ này, cô nương năm nào nay đã luống tuổi và trở thành một bà lão.

Chỉ lơ đãng chốc lát thôi mà đã là cả một đời phàm nhân.

Cô gái năm nào phấn khích nhảy cẫng khi nhìn thấy thần tiên giờ đây đã bạc phơ mái đầu, bờ vai lom khom. Chỉ có vết bớt vẫn còn như xưa, có thể lơ mờ nhận ra được.

Bà không thể thoải mái ngồi xuống hay quỳ dậy được nữa. Thậm chí khi cúi lưng muốn đứng lên, bà còn phải chống đỡ thân cây bên cạnh.

Bà rải mấy thỏi vàng mã từ trong một chiếc giỏ xuống trước mấy nấm mồ rỗng rỗng đổ nát. Tro tàn bị thổi bay trong gió, cuộn quanh thân thể Ô Hành Tuyết. Bây giờ, chàng mới choàng ngỡ ra nấm mồ này có lẽ là nơi chôn cất cha mẹ cô, là nơi mà xưa kia chàng và Tiêu Phục Huyền từng giúp đỡ.

Thế ra đây chính là con đường núi mà mấy mươi năm trước họ từng sống vai, và lúc này đây chỉ còn một mình chàng cô bóng.

Bà lão đang dùng một cành cây cào vàng mã thì loáng thoáng nhận ra có người. Bà lập tức treo một chiếc đèn lên đầu cành cây, nhóm lửa đốt đèn, rồi vươn ánh đèn về phía Ô Hành Tuyết.

Ánh lửa đèn đầu rất ảm đạm và hoàn toàn không hề chói mắt, thế nhưng khi bị chiếu vào, Ô Hành Tuyết phải nheo mắt và né mặt đi — ánh sáng ấy khiến linh hồn ảo trong cơ thể chàng lung lay, tạo cảm giác vô cùng khó chịu.

Theo bản năng, chàng biết ánh đèn kia không phải loại đèn bình thường mà có vấn đề gì trong đấy.

Ngón tay buông bên người cong lên, suýt nữa chàng đã xuất chiêu. Song trước khi giơ tay, chàng thoáng trông thấy nét chữ và ký tự phù chú quen thuộc trên bề mặt của chiếc đèn lồng.

Nét chữ ấy thon gọn và rắn rỏi, từng đường cong nét phết đầu bén nhọn như lưỡi đao.

Đó chính là chữ viết của... Tiêu Phục Huyền.

Ô Hành Tuyết sững người dưới đèn, thoáng chốc mới vỡ lẽ chiếc đèn ấy hoá ra không có vấn đề gì cả. Đó chỉ là chiếc đèn đuổi linh họ đưa cho cô bé trước đây.

Bên trong bậc đèn có hoà trộn tiên thuật và bột thuốc, dưới chân đèn và trên chao đèn đều viết phù chú. Các tiên môn dưới nhân gian cũng chuộng dùng loại đèn này, một khi thắp lửa lên có thể giúp xua đuổi vài thứ tà ma âm hồn.

Ô Hành Tuyết từng thấy loại đèn này rất nhiều lần, thậm chí bản thân chàng còn từng làm mấy chiếc. Khi đó, chàng vừa phất bút viết phù chú vừa nói với Tiêu Phục Huyền, “Ánh đèn này toả ra thật dịu dàng ấm áp,

thậm chí không sáng gì cho lắm, không biết rơi vào người tà ma sẽ khiến chúng cảm thấy thế nào.”

Khi thốt ra những lời này, chàng nào có thể ngờ rằng đến một ngày kia, tự bản thân chàng có thể trả lời cho thắc mắc năm xưa...

Ánh đèn nhìn ấm áp là thế, nhưng bị chiếu lên người khiến tà ma cảm thấy không khác gì đâm dao vào mắt, đốt lửa vào người. Không khỏi làm người ta muốn giơ tay chắn lại, muốn ngoảnh đầu tránh đi.

Song Ô Hành Tuyết không giơ tay mà cũng không ngoảnh đầu. Chàng chỉ khẽ híp mắt, đọc những ký tự bên trên chao đèn trong cái nóng thiêu đốt đến bỏng rát.

Chàng nghe được cô gái đã từng phẫn khởi hô to “các huynh là thần tiên” giờ cất giọng nhẹ nhàng của một người luống tuổi, hỏi, “Cậu... là người hay quỷ? Tại sao lại đến nơi núi rừng hoang vu này?”

Ô Hành Tuyết đã xoá bỏ lớp cải trang để tránh người khác từ lâu. Giờ đây dáng vẻ chàng giống hết mấy mươi năm về trước, vậy mà bà lão chẳng mảy may phản ứng chút nào.

Người đã từng lia mắt đã nhận ra chàng và Tiêu Phục Huyền giữa dòng người đông đảo, giờ đây hoàn toàn trở thành một người xa lạ.

Đúng thật đã quên hết rồi, đúng thật không còn một ai nhớ đến chàng nữa.

Chàng nhìn tư thế cảnh giác của bà lão, nhìn chiếc đèn họ từng đưa cho bà và im lặng một lúc rất lâu mới nói, “Tôi bị lạc đường trong núi.”

Chàng không trả lời câu hỏi “là người hay quỷ”, vì giờ chàng cũng không biết nên trả lời như thế nào. Dừng đoạn, chàng nói với bà lão, “Tôi còn phải đi tiếp, xin không làm phiền bà nữa.”

Nói rồi, chàng dời mắt khỏi chiếc đèn đuổi linh, nhắc chân toan hướng về phía nam.

Về đêm, tà ma khí trên người chàng càng dày đặc hơn, gió lạnh chỉ cần lộng qua một cơn là chàng còn có thể thấy đôi.

Đấy là bản tính của tà ma.

Chàng không muốn trưng thứ bản tính tà ma này ra nơi đây, bởi dù gì nơi đây cũng từng có đôi ba chuyện cũ và bạn cũ, bởi phía sau lưng kia là chiếc đèn đuổi linh mà chính tay Tiêu Phục Huyền làm nên.

Ấy thế mà trời chẳng chiều lòng người.

Ngay khi chàng tính rời khỏi thì sấm chớp ngày đông đột ngột đánh rền trên tầng mây đen nặng nề cuối chân trời.

Thời điểm đó, Ô Hành Tuyết chưa biết rằng vào những ngày sấm rền như thế — đặc biệt là về đêm — là đám tà ma cấp thấp sẽ trở lên một loại bản năng khác được gọi là “hành hương”.

Giữa lúc đầu óc mê man tột độ, chúng chỉ tuân theo bản năng mà lừa đến bên cạnh nơi có tà ma khí nặng nề nhất ở gần đấy, không khác gì thời khắc hàng trăm loại trùng xao động.

Bởi vậy, chàng đã chẳng cách nào rời khỏi đường núi ấy trong bình yên.

Khi sấm sét giáng xuống, chân trời tối sầm lại giống hết những buổi đêm thâm thẳm. Những âm thanh soàn soạt bất chợt dấy lên giữa mảnh đất hoang vắng vốn yên tĩnh tột cùng.

Âm thanh như thể có vô số thứ đang ào ạt tràn về phía chàng với tốc độ cực nhanh.

Về sau, Ô Hành Tuyết mới biết hiện tượng này là do những tà ma đang quấy nhiễu ở những thành trì và thị trấn nơi xa thoáng ngửi thấy hương vị thoảng ra lớn vờn trong không khí dưới bầu trời nghit sấm chớp. Chúng đã không khống chế được bản năng mình nên đều dấn dập đổi hướng và chạy về phía ngọn núi.

Đó là lần đầu tiên Ô Hành Tuyết được trải nghiệm “hành hương” của tà ma, có hàng trăm hàng ngàn những tà ma cấp thấp bủa vè từ bốn phương tám hướng, lao đến cùng một tâm điểm...

Tâm điểm của chúng chính là chàng.

Chàng nghe thấy bà lão kia thét toáng trong kinh hãi, ngọn đèn dầu trên tay bà lung lay qua lại. Ánh sáng khiến tà ma cảm thấy khó chịu vẫn chưa thoát khỏi tầm mắt, khiến chàng bị rọi đến nóng bỏng cả mắt.

Đèn đuổi linh rất có hiệu lực khi dùng với hai ba tà ma, thế nhưng khi phải đối mặt với hàng ngàn tà ma thì chẳng sá là bao. Biển tà ma đen nghịt kia chỉ chững lại trong thoáng chốc rồi tiếp tục lao tới ào ạt với tốc độ khủng khiếp như gió như bóng.

Chúng nó thậm chí còn không buồn giấu giếm mùi tà ma trên cơ thể. Khi hàng trăm hàng ngàn lũ tà ma lao tới, thứ mùi đó trộn vào nhau vừa dày vừa đặc như vũng bùn, trùm kín Ô Hành Tuyết vào bên trong.

Chàng duỗi tay bẻ bừa một cành cây.

Khi chiêu kiếm quen thuộc quét ra, lũ tà ma kia không kịp tránh thoát nên đã bị kiếm ý lạnh băng chém ngang cơ thể.

Một chiêu kiếm đó tưởng chừng rạch ngang vách màn đen ngòm, khiến lũ tà ma cấp thấp rú lên trong cuồn cuộn loạn, tiếng tru rên vang vọng khắp núi rừng. Những lúc này chúng còn bắt chước tiếng người, cất tiếng khóc lóc bi thương.

Thoạt trông không khác gì những bá tánh vô tội bị kẹt vào trong dẫy, đầu lia khỏi cổ dưới nhát kiếm và rơi lộp độp trên mặt đất.

Một cái đầu lăn đến trước đôi ủng của Ô Hành Tuyết, tà ma khí đen nùng bủa trào tràn lan từ miệng vết thương của nó.

Khoảnh khắc đó, Ô Hành Tuyết giật mình.

Chàng lẳng lẳng nhìn gương mặt không khác gì người sống kia, đoạn ngoái sang nhìn về phía bà lão và chiếc đèn trong tay bà theo bản năng.

Đến khi chàng quay đầu trở lại, đã thấy cái đầu gãy lìa kia hiện trở về nguyên hình là thứ dị dạng của bọn tà ma cấp thấp.

Chàng rử mắt nhìn chốc lát, rồi bất chợt thả cành cây trên tay xuống, từ bỏ chiêu kiếm.

Tiếp tới, khí lạnh băng sương rét buốt mãnh liệt thành linh tuôn trào từ hai tay chàng. Cùng phong quét đến đâu liền đông cứng đám tà ma trong một lớp sương trắng đến đây.

Bọn tà ma bị đông lại lạnh lẽo, rú lên một tiếng kinh hoàng rồi vờ vập đổ dờn về phía Ô Hành Tuyết. Lần này không bị kiếm khí chém ngược trở ra nên chúng có thể mon men lại gần.

Khi chúng nó vừa ngoác miệng để lộ hàm răng dính máu, một bàn tay lạnh như băng đã chặn ngang đầu chúng. Những ngón tay tái nhợt vừa quặp vào đã có thể nghe tiếng tru thét thảm thiết thấu tâm can găm ra từ trong cổ họng bọn tà ma cấp thấp.

Cả người chúng nó run lên bần bật, tròng mắt lờ lờ lộ ra ngoài bắt đầu hiển hiện tử khí. Tiếp sau đó, sương giá tràn từ đỉnh đầu nó xuống dưới, loáng cái đã bao trùm toàn bộ cơ thể chúng.

Ô Hành Tuyết ném một con sang bên và tiếp tục bắt con kế tiếp.

Cứ vậy suốt một thời gian chẳng biết bao lâu, chàng mới ngỡ ngàng nhận ra không còn tà ma nào nhào vào nữa.

Khi đó, chàng đang siết cổ một con tà ma, con tà ma này đã chết tươi song tròng mắt nó vẫn trơ ra nhìn chàng lom lom.

Ô Hành Tuyết chau mày, vừa định buông tay ra thì chợt cảm thấy có thứ gì đó đang lùa qua những ngón tay và tràn vào huyết mạch. Tà ma bị chàng

siết chặt trong tay đang khô quắt đi với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy, chẳng mấy chốc chỉ còn một lớp da rỗng tuếch.

Cùng lúc đó, cảm giác đối âm ỉ trong người chàng cũng nguôi đi đôi chút...

Chàng nhíu mày, bất giác nhớ về lời đồn đãi chẳng biết nghe được từ nơi đâu.

Lời đồn nói rằng, phần lớn tà ma trên thế gian đều ăn thịt người để sống, mà một khi không tìm thấy người sống thì chúng sẽ chuyển sang tấn công đồng loại, từ linh hồn da thịt đến xương đều không chừa.

Đây cũng là một loại bản năng không thể thay đổi của tà ma...

Ngay lúc chàng nhận ra chuyện này, cơ thể tà ma của chàng đã phản ứng trước, và càng có nhiều sinh vật chết toả ra tà ma khí nghi ngút khắp nơi.

Cảnh tượng ấy có thể khiến một người dũng cảm cũng phải lạnh run —

Giữa miền hoang dã, hàng trăm hàng ngàn tà ma không cách nào đếm xuể đã chết tươi chỉ trong chốc lát ngắn ngủi, quanh cơ thể chúng phủ đầy sương giá trắng xoá, thoáng nhìn tưởng như một trận tuyết rơi đột ngột đã giấu kín lao tù nơi đây.

Và tà ma khí đang tuôn ra khỏi cơ thể chúng như suối, hết chảy đều cuồn cuộn tràn về phía Ô Hành Tuyết.

Ô Hành Tuyết cúi đầu nhìn những ngón tay trắng dã không màu của mình.

Chàng nhìn những thứ chỉ có ở tà ma đang ồạt tuôn vào cơ thể, nhìn những ngón tay mình nhờ đó mà dần hồng hào trở lại, nhìn đôi tay mình đổ bóng trước đôi ủng trước mặt.

Chàng biết rõ sau lưng mình có một chiếc đèn đuổi linh do Tiêu Phục Huyền làm, ánh đèn ấy đang rọi thẳng vào người chàng...

Và chàng không thể quay đầu lại.

Khoảnh khắc ấy, chàng chợt thấy bị quên lãng dường như cũng không tệ cho lắm.

Vì đã quên chàng mất rồi, nên sẽ không một ai bất chợt nhìn thấy chàng liền gọi tên, trong đáy mắt hiện nỗi xót xa hay thắc mắc, hỏi chàng rằng: Vì sao lại ra nông nỗi này.

Lời tác giả:

Mọi người chờ QAQ, tui phải sửa mấy lần, tiếp tới còn một chương nữa, đừng bỏ lỡ nha.

Dạo gần đây sẽ cập nhật cách ngày nên mọi người không phải thức đêm chờ đâu ~

Cá:

Ngược, ngược nữa, ngược mãi~

Chương 89: Gặp lại

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trong một trăm năm sau đó, Ô Hành Tuyết đã gặp phải “hành hương” như vậy rất nhiều lần.

Nhiều đến mức khi phải chứng kiến lần nữa, nét mặt chàng đã chẳng còn để lộ chút ngạc nhiên hay bất ngờ gì, nhiều đến mức chàng có thể vung ra sương giá phủ trọn toàn bộ mỗi một lần đám tà ma cấp thấp kia lùa về như vũ bão.

Nhiều đến mức chàng có thể bóp chặt cái đầu chúng với một gương mặt không mấy may xúc cảm, siết cổ chúng mà chẳng màng chớp mắt.

Đám tà ma thường trợn trừng đôi mắt vào lúc chết, trong mắt chúng sẽ lộ ra từng tầng từng lớp vui buồn lẫn lộn. Vui buồn ấy là những dấu vết mà người sống chúng từng cần xé lưu lại trên cơ thể chúng.

Chàng luôn lặng lẽ nhìn những dấu vết còn lưu lại đó, nhìn chúng dần dà xuất hiện rồi chầm chậm tan biến.

Trong khoảnh khắc ấy, nếu có người từ bên dưới ngược nhìn lên chàng thì sẽ nhận ra lòng bi mẫn thấp thoáng trong đôi mắt ma đầu danh tiếng lẫy lừng.

Tiếc thay, bên dưới mắt chàng chỉ toàn những tà ma đã chết, và không một ai nhìn thấy ánh mắt ấy cả.

Rồi đến khi chàng dời mắt khỏi những sinh vật chết và ngược lên, hết thảy đã trở về biểu cảm tĩnh lặng thường nhật.

Ô Hành Tuyết đã sớm quen với việc này.

***

Chàng chọn một địa điểm trong toà thành bỏ hoang ở phía nam và gieo nửa linh phách còn lại của thần mộc xuống đây. Một nửa linh phách này nhanh chóng đâm chồi nảy lộc, sinh trưởng thành gốc đại thụ rợp trời giữa miệt hoang dã, trông có nét hao hao thần mộc thuở nào. Ấy nhưng dấu tán cây cao lớn ngút trời, nó không bao giờ trở hoa lần nữa.

Rõ ràng nó mang dáng dấp của một thân cây xanh tốt phần vinh, thế mà trên thân lại toát ra tử khí dày đặc lan tràn khắp mấy dặm. Cũng vì thế, các loài chim muôn đều không dám sà xuống thân cây này.

Sau đó, chàng dựng một sân vườn quanh gốc đại thụ, xây hành lang và lầu các khác hẳn với những toà cung phủ bằng ngọc thạch thường thấy ở khắp mọi nơi trên Tiên Đô. Đường như chàng chẳng bao giờ dùng đến bạch ngọc trắng ngần láng bóng kia nữa. Thay vào đó, trong sân đặt đủ loại đá tảng xanh sẫm, xám trắng, đen hoặc nâu đỏ như màu máu.

Rồi về sau chàng cũng hiếm khi nặn con hát bằng giấy để tạo không khí sôi động nhằm đi vào giấc ngủ yên.

Căn phủ trạch rộng lớn là thế song luôn tĩnh lặng, hầu có người cũng không ai dám lớn tiếng, vì họ sợ...

Rất nhiều người e sợ chàng, bá tánh nghe đến tên cũng sợ mà tà ma tề tụ về cũng sợ. Đường như chỉ cần bước chân qua cổng Tước Bất Lạc thì hễ là sinh vật còn sống đều sẽ hạ thấp giọng theo bản năng.

Vì vậy, căn phủ trạch đó lắm lúc im lìm đến tĩnh mịch, và Ô Hành Tuyết sống giữa sự tĩnh mịch ấy.

Về sau có người cả gan hỏi, không biết có phải chàng rất ghét ồn ào náo nhiệt hay không.

Khi ấy chàng đang lúc thần thờ, đuôi mắt hơi sụp xuống khiến nét mặt lộ vẻ mệt mỏi. Người hỏi câu ấy chờ mãi không nhận được trả lời thì tưởng rằng mình lỡ lời, vừa định vội vàng nhận lỗi thì chợt nghe chàng mở miệng nói, “Không hẳn.”

Người hỏi câu ấy nhận được đáp án này thì ngạc nhiên vô cùng, vừa định hỏi tiếp đã nghe Ô Hành Tuyết nói, “Nhưng yên tĩnh vẫn tốt hơn.”

Đối với chàng hiện tại, yên tĩnh vẫn tốt hơn.

Trước đây, chàng đã từng nỗ lực hết mình để quên đi tiếng thét gào và than khóc của những người mất mạng dưới lưỡi kiếm mình. Còn hiện tại, chàng bắt buộc bản thân phải nhớ rõ những đi ều đó...

Chàng bắt buộc phải nhớ rõ từng thứ một, tuyệt đối không được quên. Bằng không, chàng sẽ đắm quen với thói sát sinh không kiêng kỵ của tà ma.

Chàng đã đắm quen với quá nhiều thứ rồi.

Chàng buộc phải nhớ rõ đây không phải lý do mình đi đến bước đường này.

***

Từ khi nhân gian xuất hiện một Ô Hành Tuyết, đám tà ma gây loạn mọc lên từ bốn phương đã dần dà có sự thay đổi.

Lúc trước, tà ma có thể hiện ra từ bất cứ một nơi nào mà chẳng có dấu hiệu báo trước, cũng không cách nào ngừa được. Dù cho Thiên Túc mới bình định thung lũng chưa được mấy năm, tà ma mới đã rục rịch xuất hiện.

Mọi người từng thử nhiều phương thức khác nhau nhưng không làm sao hiểu được lý do bọn tà ma nhúc giết hoài không hết, cứ như thể bọn chúng được trời sinh đất dưỡng, giống rêu xanh và cỏ dại mọc hoài bất tận giữa một vết nứt trên đá, một mảnh đất tàn, một khu nghĩa địa. Bất kỳ địa điểm vô chùng nào mà người thường tình cò không để ý cũng có thể trở thành nơi tà ma sinh sôi.

Bởi vậy, có một quãng thời gian rất dài, mọi người phải sống trong sự nơm nớp lo sợ rất dị thường — rằng bất kỳ một người nào, từ người thân, hàng xóm, thậm chí đến những người xa lạ gặp gỡ trên phố cũng đều có khả năng bị tà ma khoét rỗng thân thể vào một hôm nào đấy và bị đồng hoá thành tà ma như chúng. Rồi đến một ngày nào đó, những người ấy sẽ xuống tay với họ.

Cảm giác nơi nơi đều là tà ma mà người ta vô phương phát hiện manh mối này tẻ nhạt vô cùng.

Nhưng đến một ngày kia, ở vùng đất hoang phía nam mọc lên một căn phủ trạch có tên “Trước Bất Lạc”. Sau đó, mỗi đợt sấm chớp đột ngột đánh rền xuống nhân gian khiến trăm loại trùng xao động, đám tà ma yêu vật tán loạn khắp nơi kia lại bò gần về phía “Trước Bất Lạc” đó trong vô thức mà chẳng hay chẳng biết.

Bởi đó là bản năng của tà ma — một khi tiếp cận kẻ mạnh hơn mình thì một là chúng thần phục, hai là giết chết đối phương.

Tà ma không màng tình cảm, không kẻ nào thích bị áp chế dù đó có là bản năng đi chăng nữa. Vì vậy thoát đầu, phần lớn chúng nó đều từng thử ra tay giết Ô Hành Tuyết.

Bọn chúng kéo nhau đi từ đám này đến đám khác, rồi lần lượt từng đám bọn chúng chết dần dưới tay đối phương.

Sau một thời gian dài, những kẻ tự tìm đường chết đã vơi đi nhiều. Một số trong chúng đã biết đi đâu hẳn ra, một đám khác bắt đầu thắc mắc: Tại sao bỗng dưng một ma đầu như vậy xuất hiện ở nhân gian? Rốt cuộc hẳn đã giết bao nhiêu người, dưới tay đã chết bao nhiêu vong hồn để có thể tích tụ lượng tà ma khí nùng nặc đến vậy.

Bọn chúng nghĩ cỡ nào cũng không đoán ra được, bèn cho rằng người kia có biện pháp tu hành đặc biệt nào đó, ví dụ như... nhờ vị trí đặt căn phủ trạch của hẳn.

Thế nên dần dà, một phần bắt nguồn từ bản năng và một phần do mang tà tâm, càng ngày càng có nhiều tà ma dời nơi tu hành xuống phía nam, ở vị trí không xa “Tước Bất Lạc” cho lắm.

Về sau nữa, nơi đó trở thành chỗ tà ma tề tụ.

Khi chúng tề tụ về cùng một chỗ thì lượng tà ma khí hiển nhiên sẽ vượt xa giới hạn của một người. Chính vì vậy, càng có nhiều tà ma ở xa hơn người được mùi vị ấy rã lại òạt đổ về nơi đó vào những dịp sấm sét đánh rền.

Cứ thế năm này qua năm khác, gần như toàn bộ tà ma trên thế gian đều vây quanh nơi này. Còn tay ma đầu trùng tu và xây dựng “Tước Bất Lạc” đã dựng một kết giới bao lấy cả khu vực đó, đặt tên cho nó là “Chiếu Dạ thành”.

Cửa vào của Chiếu Dạ thành là Lạc Hoa Đài, bên ngoài Lạc Hoa Đài còn có cánh đồng Gia Minh. Mười hai dặm núi và cánh đồng hoang vu rộng lớn kia dường như đã tạo thành một tấm chắn tự nhiên.

Chắn lấy động ma ở bên trong, chắn lấy nhân gian ở bên ngoài.

***

Trong một khoảng thời gian rất dài, người ta mang nỗi sợ khôn nguôi với cái nơi “Chiếu Dạ thành” đột ngột xuất hiện như vậy. Họ cho rằng đó là chốn tà ma tề tụ nên chắc còn đáng sợ hơn dưới luyện ngục.

Hễ nhắc đến nơi đó, họ đều gọi nó là động ma. Hễ nhắc đến thành chủ Chiếu Dạ thành, họ đều gọi hần là ma đầu.

Sự kinh tởm và nỗi sợ hãi vượt lên tất cả.

Bởi thế mà chưa từng có một ai đề cập đến, thậm chí không một ai để ý rằng, gần một trăm năm kể từ khi Chiếu Dạ thành xuất hiện ở nhân gian, dường như bọn họ đã không còn những ngày đêm sợ sệt bất an như xưa nữa.

Tà ma vẫn sẽ hoành hành nhân gian, nhưng chúng không còn xuất hiện từ thình không ở khắp mọi nơi mà chẳng một dấu hiệu báo trước. Ít ra thì vào thời điểm hiện tại, ai cũng biết hang ổ của bọn chúng ở đâu.

Thêm nữa, các tiên môn cũng không còn lạc lối mò mẫm trong vô định. Bởi giờ đây, đám tà ma kia muốn ra khỏi thành để vào nhân gian bắt buộc phải đi qua một số cung đường nhất định.

Thành thử trong những năm đó, rất nhiều xung đột giữa tiên môn và tà ma đều nổ ra trên khu vực cánh đồng Gia Minh...

Cánh đồng hoang dã ấy thật lạ kỳ.

Năm xưa khi vẫn còn thần mộc, biết bao trận chiến giữa những quốc gia nhỏ vẫn thường xảy ra ở đây, khiến cả vùng hoang dã mịt mù khói bụi, thi thê nơi nơi. Khu vực này là một vùng đất chết, nhưng lại giúp bảo vệ an nguy cho mẫu quốc của rất nhiều người còn sống.

Sau này không còn thần mộc, Lạc Hoa Đài chìm trong biển lửa. Cánh đồng hoang này lại ghi dấu vết máu tràn trề. Nó vẫn là một vùng đất chết, song đã góp phần tiên đoán cho trăm năm kế tiếp không còn họa loạn từ lòng tham nối liền với thần mộc.

Và lúc này, cánh đồng hoang ấy vẫn lâm vào cảnh binh qua giữa tiên ma, vẫn là một vùng đất chết, song chưa hẳn không mang điềm may mắn.

Truyền thuyết kể rằng, thành chủ Chiêu Dạ thành Ô Hành Tuyết thường đứng trên Lạc Hoa Đài cần cỗi, vọng về phía cánh đồng Gia Minh ở phương xa. Có người đoán hẳn có mối quan hệ bí ẩn gì đó với khu vực này. Nhưng mỗi khi rời khỏi thành, hẳn luôn chọn đi đường vòng chứ không bao giờ băng qua cánh đồng hoang vu ấy.

Rất nhiều người tò mò về nguyên do phía sau, người ta suy già đoán non đủ đi đủ nhưng không một ai dám mở miệng hỏi thẳng.

Thật ra nếu có người dám hỏi, Ô Hành Tuyết cũng sẽ không trả lời.

Chàng không tiết lộ cho bất kỳ kẻ nào một chuyện — ở phía bắc cánh đồng Gia Minh có một bệ thờ được giấu kín, trên bệ thờ ấy đặt tượng thần của một người mà hiếm có bá tánh nhân gian nào thờ phụng. Trên tượng khắc một cái tên, tên gọi Tiêu Phục Huyền.

Sau lưng tượng thần có một dấu ấn, khi xưa đương lúc vui đùa Tiêu Phục Huyền đã tự mình khắc lên thân tượng, bảo rằng để dễ dàng “bắt” được người nào đó cứ hay ngao du khắp nhân gian.

Dấu ấn này khác với ấn thờ thông thường ở chỗ nó có liên hệ mật thiết với bản tôn hơn. Nhờ vậy, nó có thể thay thế đôi mắt Tiêu Phục Huyền. Những gì tượng thần nhìn thấy cũng là những gì Tiêu Phục Huyền nhìn thấy.

Và chàng không muốn bước qua bên dưới đôi mắt ấy, chàng không muốn lúc ngược đầu lên sẽ trông thấy đôi mắt buông hờ của bức tượng thần kia.

Đó là ánh mắt vẫn luôn hiện diện trong mỗi thời điểm thân mật nhất, chứ không phải giữa chốn đồng hoang nhân gian, nhìn tà ma khí quẩn rịt thân chàng và đôi tay bám đầy sát nghiệt.

Nhưng đồng thời, chàng cũng hiểu rất rõ rằng... sớm muộn gì cũng có một ngày người kia nhìn thấy.

Thiên Túc thượng tiên chuyên diệt trừ tà ma. Sớm muộn gì cũng có một ngày, Tiêu Phục Huyền sẽ nhận thiên chiếu xuống nhân gian, và họ sẽ gặp nhau giữa khi giao đấu.

Có đôi lúc chàng bất chợt bần thần, khó nén lòng nghĩ về khung cảnh của một ngày như thế.

Đó sẽ rơi vào ngày tháng năm nào? Ở địa điểm nào dưới nhân gian? Liệu đó là Chiếu Dạ thành, hay sẽ là cánh đồng Gia Minh đi sao cũng không tránh khỏi...

Chàng đã nghĩ đến rất nhiều chỗ, khung cảnh trong tất cả những chỗ ấy đều mờ ảo, đi kèm sương mù lạnh lẽo không tan biến và những đêm dài tĩnh mịch.

Chàng thậm chí còn nghĩ đến tiếng trường kiếm xé gió vút sang. Nhưng đến cùng, chàng mới vỡ lẽ, nó không giống như bất cứ khung cảnh nào trong tưởng tượng.

***

Ngày ấy, ở nhân gian ngay độ tháng ba xuân sang, hạnh mai nở rộ kết chùm như hoa đăng ở phía nam Mộng Đô.

Ô Hành Tuyết vẫn một mực né khỏi cánh đờng Gia Minh, chàng chọn đi băng qua toà thành kia. Dù không định ở lại quá lâu, nhưng chàng lại vừa khéo đụng trúng đèn bảo vệ của các con cháu tiên môn.

Chàng không có ý quấy rối ngày lễ hội, bèn chọn lùi bước và phóng mình lên một tầng lầu cao.

Vào những dịp lễ hội hiếm gặp này, các toà thành tiên môn đều dỡ bỏ cấm chế đi lại ban tối để khu chợ hoạt động xuyên đêm. Bởi thế, hai bên vách phố tấp nập những mặt tiền quán xá giăng đầy đèn lồng tỏ sắc cam vàng.

Có đi đâu, không phải mặt tiền quán xá nào cũng đông vui sầm uất, như căn nhà Ô Hành Tuyết đang tạm lánh mặt đây chính là một ngoại lệ ít ỏi trong số ấy. Trên lầu hai đã tắt đèn từ sớm, chỉ còn sáng đèn nửa phía trước của tầng một mà thôi.

Chàng đứng ngoài hành lang nhô ra phía ngoài trên lầu hai, trong bóng đêm mịt mờ không ánh sáng, tựa người vào trụ gỗ lan can sơn đỏ đặt buông mắt trông về con phố bên dưới.

Con phố này không hẳn là dài, dây đèn treo từ đầu đường đến chỗ này cũng chỉ tầm một dặm là cùng chứ chớ hều ối quanh tít tắp đến chân trời. Thế mà khi nhìn vào những ánh đèn dầy, lắng nghe tiếng ồn ã của bá tánh, nhìn dòng người tấp nập xôn xao, chàng vẫn không khỏi ngáy ngẩn.

Bất giác, chàng không rõ hôm nay là ngày nào nữa.

Dường như chàng đã chìm vào giấc mộng dưới ánh sáng của ngọn đèn từ xa xưa nào ấy...

Thế mà vẫn có những kẻ không biết lựa thời, cứ phải nhè ngay dịp này để tới quấy rối người khác.

Khi cảm nhận được bùa giấy lung lay, Ô Hành Tuyết cup mắt xuống, gương mặt tối sầm. Chàng đã quá quen thuộc với thứ động tĩnh này, dù hiện tại rất hiếm có tà ma nào tự mò đến trước mặt chàng tìm chết, nhưng đôi khi vẫn có những kẻ cứ cảm thấy bản thân mình có thể lợi dụng sơ hở đây đó...

Ví như nhân cơ hội Ô Hành Tuyết không có ở Trước Bất Lạc, ví như nhân lúc không có một ai bên cạnh chàng, ví như nghe đồn chàng từng bị các tiên môn dưới nhân gian truy lùng gắt gao mấy phen liền nên cơ thể thụ thương. Mà quan trọng hơn cả là, sau khi lũ tà ma ấy lén mò vào thành lại nghe được một cái tên đã lâu chưa thấy từ miệng các đệ tử tiên môn...

Nghe đâu vị kia trên Tiên Đô xuống phạm.

Thiên Túc thượng tiên không hạ phạm mà không có lý do, nếu y đã đến ắt hẳn sẽ có ma đầu dính nạn.

Mà hiện tại, còn có ma đầu nào hùng mạnh hơn thành chủ Chiếu Dạ thành?

Bởi thế, bọn chúng muốn giữ một cự ly không xa không gần để hóng xem có thể nhân cơ hội kiếm chác được chút nào hay không.

Những lúc bình thường, hễ bọn chúng không động thủ trước thì Ô Hành Tuyết cũng rất lười chủ động ra tay bắt chúng mà để bọn chúng tùy ý bám đuôi. Ngặt nổi hôm nay chàng có hơi khác thường.

Có lẽ vì không muốn bị người quấy rầy giữa lúc thưởng ngoạn lễ hội đèn lồng đầy hoài cảm này, hoặc có lẽ do số mệnh đã định sẵn sao đây... mà

chàng cảm thấy bồn chồn không yên, bực dọc trong lòng nên muốn đào đám người chướng mắt kia ra.

Sau đó Ô Hành Tuyết đã không còn nhớ rõ rốt cuộc có bao nhiêu tà ma đã trà trộn vào lễ hội đèn lồng hôm ấy. Năm đũa? Hay là bảy đũa?

Đã quên rồi.

Ô Hành Tuyết đã quên rất nhiều những sự vụ tử tử mồn ngày hôm đó, chỉ khắc ghi thời điểm mình ra tay giết sạch lũ tà ma kia, và khung cảnh sương giá lạnh căm bực kín những cái xác khô quắc khi chúng ngã xuống nền đất tối om không ánh đèn bên trên tầng lầu toà nhà.

Chàng cúi nhìn chút ánh sáng le lói chót cùng tắt ngúm trong mắt bọn chúng, đoạn đứng dậy, máu vẫn tí tách nhiều giọt từ đầu ngón tay.

Cứ thế, chàng lảng lảng đứng trong bóng đêm. Chẳng biết qua bao lâu sau, chàng chợt nghe tiếng chiêng trống vang lên bên ngoài.

Theo tập tục dân gian, tiếng chiêng trống vang lên báo hiệu giờ lành đã điểm, và những người cầm đèn trong tay sẽ đồng loạt thả đèn. Bởi thế khi đó, hàng chuỗi dài ngọn đèn lồng sẽ nổi lên cùng một lúc, lững thững bay lên những tầng mây tựa như muôn đốm sao lấp lánh.

Nghe thấy tiếng chiêng trống, chàng mới sực giật mình hoàn hồn, chốc lát sau cất bước ra ngoài lan can.

Khoảnh khắc đó, giữa hàng người ồn ã tấp nập trên phố, có một bóng dáng rất cao quấn gió mạnh quanh người, tay mang trường kiếm, bước đến từ một góc đường.

Người này mang gương mặt lạnh lùng trời sinh và ánh mắt tuyệt nhiên vô tình, hiện đang băng ngang con phố. Đến khi nghe thấy tiếng chiêng trống rùm beng, y chợt bừng tỉnh và dừng bước chân.

Đó chính là khoảnh khắc muôn ánh đèn trái đầy con phố được thả bay cao.

Thế nên, Ô Hành Tuyết đứng cụp mắt trên lầu cao, và người nọ ngược mắt từ bên kia con phố.

Qua đấy, một trăm năm nhân thế chậm rãi trôi theo ánh đèn loá nhoè tầm mắt.

Đám đông trên phố vẫn nối bước theo ánh đèn trong niềm hân hoan. Âm thanh vang ra từ ấy chắc phải rộn rã rình rang, song Ô Hành Tuyết chỉ thấy mịt mù như bị phủ sau tấm vải nhung dày, khiến chàng chẳng nghe rõ được đi đâu gì.

Ánh đèn rực rỡ sáng ngời, lung linh đến loá mắt. Và giữa vầng sáng ấy, chàng nhìn thấy Tiêu Phục Huyền.

Chàng từng thấy bốn mùa trôi qua chóng vánh, chớp mắt đã từ đông sang xuân, rồi từ xuân sang đông. Ngọn đèn thanh minh trước cửa vào Chiếu Dạ thành chuyển dời sau mỗi mười năm, đến giờ phút này đã xoay chuyển mười lần, bất quá cũng chỉ là bóng câu qua cửa sổ.

Mãi đến khi bước vào bóng đêm mịt mờ sương khói, đối diện với ánh mắt của Tiêu Phục Huyền, chàng mới bất giác cảm thấy, một trăm năm sao dài quá đổi.

Một trăm năm ấy quá dài, khiến khoảnh khắc đôi mắt chạm nhau giữa hai người họ trở nên thật ngắn ngủi.

Ánh đèn khu chợ vừa khéo choáng ngay trước toà nhà làm người ta nhìn sao cũng không rõ. Đến khi ánh đèn đầu le lói len vào bóng mây, bên kia góc phố đã vắng bóng người.

Cứ như thế... ánh mắt đối phương chỉ tình cờ lướt qua, thoát nán lại trong giây lát. Xong khi thả đèn kết thúc, bá tánh lại bắt đầu di chuyển, người kia cũng thu tầm mắt về và ngoảnh người hoà mình vào đám đông.

Thật sự không khác gì hai người xa lạ.

Cho dầu Ô Hành Tuyết đã nghĩ về khoảng khắc này biết bao bận, đã chuẩn bị tinh thần suốt trăm năm, thật chí đã từng nghĩ việc đến nước này âu cũng tốt chứ chưa hẳn là chuyện xấu. Ấy thế mà khi nó thật sự xảy ra, con tim chàng vẫn nhói đau âm ỉ khó lòng kiềm nén, tựa như bị đâm ngoáy bởi một con dao cùn rỉ sét.

Bên dưới toà lầu, một đệ tử nhà nào đó thổi tiếng còi canh gác du dương, hàng trăm ngọn đèn đuổi linh khiến tà ma e dè được thấp sáng và treo hai bên chợ để bảo vệ bình an cho đêm chợ hôm này.

Bá tánh tự do du ngoạn bên dưới ánh đèn, mỗi mình Ô Hành Tuyết lấy tay che ngang mắt.

Chàng ngửi được mùi máu còn vương trên tay, chân lùi về sau một bước, nép mình vào bóng tối trên toà lầu cao.

Đứng ở vị trí này, đèn đuổi linh không rơi vào người chàng được nữa. Chàng không phải nhìn thấy ánh sáng khiến tà ma khó chịu, song vẫn không buông cánh tay đang chắn ngang mắt mình.

Chàng vẫn khép chặt hai mắt, trông mắt nóng hổi.

Sau đó, Ô Hành Tuyết chẳng biết mình đã đứng ở nơi tối tăm không người ấy bao lâu...

Có lẽ cũng không bao lâu.

Vì khi cái bóng rít trong mắt còn chưa tan biến, chàng nghe thấy âm thanh rất khẽ bất chợt vang lên phía sau mình. Âm thanh ấy khiến chàng sửng người, cứng đờ tại chỗ.

Đó là tiếng trường kiếm nhẹ nhàng va vào vỏ kiếm, vang lên cách chàng chưa đến nửa bước chân phía sau lưng.

Thoáng chốc, cả căn lầu chìm vào tĩnh lặng.

Một lúc lâu sau, người đứng sau cất giọng trầm thấp, hỏi, “Người là... Ô Hành Tuyết?”

Ô Hành Tuyết hé mở đôi mắt bên dưới mu bàn tay, hai mắt nóng bừng đỏ hừng.

Lời tác giả:

Ngủ ngon QAQ~

Hồi ức sát còn thêm chút nữa, nếu bạn nào không thích xem thì chờ hết rồi đọc một lượt luôn nha.

Cá:

Em cũng muốn qua nhanh đoạn ngược mà nhầm ngay lúc này lại quẩn quật với công việc ở ngoài đời nên chậm trễ quá +__+

Chương 90: Nghe nói

Đó là năm Thanh Hà thứ một trăm.

Tiêu Phục Huyền vừa được giải trừ lệnh cấm chưa đến nửa tháng.

Nếu có ai vén ống tay áo y lên sẽ thấy trên cánh tay y vẫn còn sót lại dấu vàng nhạt của chú giam cầm, trông nó tương tự với chữ “Miễn” được Thiên đạo ban tặng bên cổ.

Chẳng qua, chữ nơi cổ được vinh danh là “thưởng”, còn ở trên người lại là phạt.

Suốt một trăm năm, cả Tiên Đô lẫn nhân gian thường lưu truyền một lời kể, rằng Thiên Túc thượng tiên mang lệnh cấm trên người nên phải ở yên ngoài cực bắc một trăm năm. Song đến cùng, y đã làm ra chuyện gì? Vì sao lại phải nhận lệnh cấm? Rồi vì sao phải kéo dài đến tận một trăm năm? Rất nhiều câu hỏi bên trong đấy mà trước giờ không có một ai trả lời rõ ràng được.

Ngay cả các vị tiên thuộc Linh đài trên Tiên Đô, thậm chí có đôi khi Tiên thủ Minh Vô tình cò nghe nhắc đến vẫn chỉ có thể lắc đầu kết luận, “Chỉ biết sơ sơ.”

Điều duy nhất họ biết chính là, vào ngày hôm đó Thiên Túc thượng tiên đã băng xuyên qua Linh đài một mình.

***

Ngày Lạc Hoa Đài chìm trong hoả hoạn, Tiêu Phục Huyền dùng linh thức mình xông thẳng vào Thiên đạo Linh đài.

Linh đài trên Tiên Đô bao gồm mười hai ngọn núi treo cao giữa trời, mỗi ngọn núi do một vị tiên cai quản và trấn thủ, bên người mỗi tiên đều có tiên sứ nhiều không kể xiết.

Ngày hôm đó, khi phần linh thức bọc trong khí lạnh của gió sương cực bắc lộng thẳng vào Linh đài như một thanh kiếm băng giá thấu xương, các vị tiên nhân lẫn tiên sứ đều thất kinh hồn vía.

Từ khởi thủy đến nay, không bất kỳ một ai dám bước vào Linh đài bằng tác phong như vậy. Phàm là bất kỳ người nào, phàm là đến nhận thiên chiếu hay đến quỳ lãn thiên phạt thì đều phải cất từng bước một lên mỗi tầng mây.

Chưa bao giờ có một người... mang kiếm ý hung hãn đây ngạo nghệ còn dính kèm sát khí.

Những tiên sứ kia phải giơ tay lên che mặt. Nhưng bọn họ vẫn có thể cảm nhận được cơn cuồng phong quét qua khi linh thức kia lướt sang. Cơn gió ấy đượm tuyết vụn không rõ từ đâu và mang hương vị tiêu điếu chỉ thuộc riêng về cực bắc.

Ngay khi ngửi được mùi vị đó, tất cả bọn họ đều kinh hồn tán đảm.

Người trên Tiên Đô có thể nhận sai hương vị của tiên nào chứ chắc chắn không nhầm được Tiêu Phục Huyền. Cả người y phủ trong tiên khí hoà quyện sát khí dày đặc nhất, mang hương vị độc nhất vô nhị.

Mà chính vì độc nhất vô nhị để chỉ thoáng lướt qua là người ta nhận ra ngay, nên bọn họ càng sợ hãi không thôi.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến Tiêu Phục Huyền phải gấp rút đến bậc này?!

Chúng tiên sững sờ nhưng hoàn toàn không tìm ra manh mối.

Bấy giờ, họ đã hồi phục sau khoảng trống “Linh Vương bị xoá sổ” ngắn ngủi, hoàn toàn quên bằng sự tồn tại của Linh Vương mà chỉ ngỡ rằng Tiên

Đô vừa trải qua một ngày như mọi ngày như trăm năm qua, là một hôm gió yên sóng lặng, vô sự phát sinh.

Thế nên họ không hiểu và cũng không kịp cản người, chỉ vội hô to, “Thiên Túc! Làm thế là vi phạm thiên quy đấy!”

Bất kỳ một ai cũng biết không thể tùy tiện xông vào Linh đài, và làm như vậy là trái với thiên quy. Chắc chắn Tiêu Phục Huyền cũng biết, nhưng linh thức y vẫn không mảy may chậm bước.

Bọn họ chỉ loáng thoáng trông thấy ảo ảnh Thiên Túc giữa gió tuyết lạnh căm, gương mặt y đanh lại như băng rét và đáy mắt nhuốm đỏ.

Trong chóng vánh, những lời hô hào và cảnh báo của họ đã tuột lại phía sau. Họ hỏi, “Chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao đột nhiên Thiên Túc lại như thế?!”

Thực chất, bản thân Tiêu Phục Huyền cũng không rõ chuyện gì đang xảy ra.

Cơ thể y vẫn đang ng ã đông cứng giữa trời bão tuyết bên ngoài cực bắc, trên tay y đang c ãn pho tượng bằng bạch ngọc còn chưa chạm hoàn chỉnh. Y không biết nên giải thích chuyện đang xảy ra thế nào mà chỉ biết có một nháy mắt nào đó, trong lòng y chợt nhói lên nỗi đau xót vô cớ.

Miền cực bắc rộng lớn thênh thang, y ngửi hương gió tuyết mà cảm thấy lạnh lẽo như vạn kiếm xuyên tâm. Y mím đôi môi mỏng thẳng tắp, cup mắt nhìn xuống bức tượng ngọc. Trước khi y kịp nhận ra thì linh thức y đã tách rời thể xác, đi thẳng lên Tiên Đô.

Y không thể nói rõ là chuyện gì, nhưng y cần phải làm gì đó.

Y cần phải làm gì đó, nếu không...

Nếu không...

Y thậm chí không biết “nếu không” sẽ như thế nào, nhưng linh thức y đã phóng ra ngoài như một thanh gươm nặng nề, cắm thẳng vào đỉnh núi trên Linh đài.

Khoảnh khắc đó, đỉnh núi lơ lửng giữa màn mây rung lắc dữ dội. Vết nứt dưới chân ảo ảnh Tiêu Phục Huyền dần lan rộng khắp nơi, đá vụn bắn tung toé.

Y siết chặt thanh kiếm trong tay, ngừng đầu lên hỏi, “Người đã làm gì?”

“Rốt cuộc, người... đã làm gì?”

Thiên đạo đã xoá sổ thì chẳng chừa đường thoát và cũng không lưu lại vết tích. Dẫu cho có là ai trên thế gian cũng thế thôi...

Tất cả bọn họ đều tỉnh lại từ khoảng trống ngắn ngủi, rồi tiếp tục làm công việc như thường lệ. Từ bấy về sau sẽ đưa ngày hôm đó chìm vào quên lãng.

Khoảng trống để lại trong quá khứ được lấp đầy bởi một cơ sở lý do cực kỳ hiển nhiên, khiến họ không chút bất ngờ khi nhớ lại và không để họ phát sinh nghi ngờ. Họ sẽ cảm thấy sự tình vốn dĩ nên như vậy, thế gian trước giờ vốn nên là thế chứ chưa hề có một biến cố nào xảy ra.

Tất cả mọi người đều nên phản ứng như thế, không một ai ngoại lệ.

Vậy mà... lại có một Tiêu Phục Huyền.

***

Các tiên trên Linh đài không bao giờ biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra trên đỉnh núi cao nhất trước án Linh đài vào ngày hôm ấy.

Thật ra ngày đó, họ đã tận mắt chứng kiến mười hai toà núi cao treo giữa tầng mây rung chuyển kinh hoàng, cơn lốc sát khí bên dưới Nam Song Hạ dậy sóng cuộn cuộn. Có thời điểm, họ còn nhận được chiếu lệnh và dấn dập mang theo pháp khí hướng về đỉnh núi.

Nhưng về sau, họ không còn nhớ rõ chuyện kia nữa, bởi những việc xảy ra trên Linh đài ngày hôm ấy cũng đã bị xoá bỏ hoàn toàn.

Sau chót, đi đầu duy nhất còn đọng lại trong ký ức họ là hình ảnh linh thức Thiên Túc cưỡi gió băng tới, và kết quả mà ai ai đều biết.

Đề r ấ sau này, người ta thường nói, “Nếu chúng tiên trên Tiên Đô vi phạm thiên quy sẽ đến quỳ nhận thiên phạt trên mười hai đỉnh Linh đài, riêng Thiên Túc là ngoại lệ. Dầu sao, y cũng là thượng tiên duy nhất được triệu hoán thành, t ờn tại độc lập không thuộc về chúng tiên. Nếu y vi phạm thiên quy thì hình phạt ấ hần phải khác, có lẽ nên gọi đó là lệnh cấm.”

***

Khoảnh khắc linh thức Tiêu Phục Huyền trở về cơ thể, lệnh cấm mang sắc vàng nhàn nhạt hiện lên trên tay y r ấ bao bọc quanh cơ thể và tập trung ở giữa ngực. Đây là một l ồng giam th ần l ặng giữ chặt thân thể, nhốt y vào cánh đ ồng tuyết vạn dặm bên ngoài cực bắc.

Ký ức được nói lỏng từ nỗi đau như vạn kiếm xuyên tim, lại bị quét đi hết lần này đến lần khác trong vòng lưu chuyển của lệnh cấm, rốt cuộc đã bị xoá sạch.

Y vẫn thường cup mắt nhìn bức tượng bạch ngọc kia. Rõ ràng đây là một khối vật chết với không có mặt, mà sao y luôn cảm thấy nó nên có linh, dạn dĩ sáng ngời chêm chút phần ma mãnh.

Gương mặt nó nên đượm ý cười, tỏ nét kiêu ngạo và hơi lười biếng, và cũng sẽ thủ thỉ chuyện trò cùng y tựa chừng đang trêu đùa vui vẻ.

Thế nhưng nó không bao giờ lên tiếng.

Tất cả mọi người trên Tiên Đô đều cho rằng một Thiên Túc thượng tiên có thể trấn áp sát khí vô biên và nhẫn chịu tịch mịch bất tận thì chắc sẽ yêu chuộng sự lạng lẽ. Bản thân y cũng định ninh đúng thật là vậy.

Nhưng giữa lúc khép mắt ng ồi giữa cánh đ ồng tuyết vạn dặm, có đôi lần y thình lình choàng mở mắt.

R ồi y chợt ng ẩng đ ầu, không rõ vì sao mà gương mặt về một điểm nào đó trên cao. Cứ tưởng như từ nơi đó sẽ ngân vang tiếng chuông, hoặc sẽ có một ai đó gọi y một tiếng “Tiêu Phục Huyền”.

Thế nhưng không có.

Khung trời ở bên ngoài cực bắc trong xanh vĩnh cửu, lẫn trong tuyết trắng và sương mù miên man, bao la vô tận.

Có những lúc, lòng y chợt trỗi lên một nỗi chấp niệm muốn hoàn tất bức tượng th ần kia. Kiểm khí đã tụ thành lưỡi kiếm nhọn mang theo sát ý trên đ ầu ngón tay, y cố mừng tượng rất lâu song không tài nào biết bức tượng này nên có gương mặt ra sao.

R ồi cuối cùng, y sẽ thu kiếm khí về, cong đ ầu ngón tay mình chạm nhẹ bên má bức tượng th ần kia.

Y cất tượng th ần kia vào trong túi gấm do mình tiện tay biến hoá ra. Túi gấm màu trắng có thêu chỉ bạc, cực kỳ lạc lõng với sắc th ần đen từ trang phục với giày ủng y.

Y c ầm chiếc túi gấm trong tay, ng ỡ ngàng một lúc lâu r ồi mới buộc nó vào bên hông.

Lệnh cấm vàng nhạt chuyển động ba ngàn ba trăm lần mỗi ngày, chẳng dừng một khắc. Theo bản năng, trái tim y cũng bị kéo theo lệnh cấm kia không ngừng.

Trước đây, cảm giác vạn kiếm xuyên tim hiện hữu mỗi ngày, đ ể r ồi mỗi ngày lòng y đều bình lặng trở lại.

Nếu nói thế gian này đã kinh qua sự xoá sổ của Linh Vương một lần, thế thì có vẻ bên ngoài cực bắc đây phải trải nghiệm xoá sổ ấy ngày ngày đêm đêm.

Hết lần này đến lần khác, một ngày không triệt, một ngày không ngưng.

Cứ thế ngày qua ngày, một trăm năm trôi đi.

***

Ngày Tiêu Phục Huyền rời khỏi cực bắc trở về Tiên Đô, dưới nhân gian vừa sang tháng ba.

Nhưng thoát đầu y không biết.

Vì chốn Tiên Đô thiên thang này tràn đầy khói mây và ngọc bích quanh năm suốt tháng, không có mùa màng cụ thể.

Khi băng qua cổng vào Tiên Đô, bước lên nấc thang bạch ngọc cao vót dẫn lên mười hai đỉnh Linh đài trên tầng mây, chỗ xanh chỗ xám, thoát ẩn thoát hiện. Mấy tiên sứ Linh đài lả lướt bước ngang, nhìn thấy y thì cúi người thi lễ rồi thưa, “Thiên Túc đại nhân.”

Họ vẫn e sợ y, không dám tiếp cận và cũng không dám nhiều lời hệt như khi xưa. Thi lễ hoàn tất xong, bọn họ chỉnh tề xoay người tiếp tục tiến về Linh đài.

Khi Tiêu Phục Huyền trở về Nam Song Hạ, mười hai tiểu đồng tử kia cung kính đứng chờ bên hông cửa sân. Lúc nhìn thấy y, chúng nghiêm túc hô to, “Thưa đại nhân đã về!”

Đám tiểu đồng tử này rất vui vẻ, chúng cong đôi mắt để lộ nét cười, nhìn qua không có vấn đề gì.

Nhưng Tiêu Phục Huyền khẽ nhíu mày.

Động tác ấy thoáng vô cùng, thoáng đến mức chính bản thân y cũng không nhận ra. Chỉ vào một tích tắc nào đó, y chợt cảm thấy những tiểu đồng tử này sao mà hiên lành quá.

Các tiêu đ̣ông tử đ̣ược đ̣ược Lẽ các đi ầu đ̣ộng sang, và Lẽ các nổi tiếng cẩn trọng. Một khi họ đ̣ưa tiêu đ̣ông tử hay tiên sứ đi ầu đ̣ảm bảo chúng sẽ tuân thủ quy tắc, giơ tay nhấc chân không một đ̣ộng tác thừa thãi. Mấy đ̣ứa trong cung phủ y đã đ̣ỡ hơn nhiều so với các tiên sứ Linh đài r ấ.

Y đã quen ở một mình, căn bản không cần đ̣ông tử hay tiên sứ gì cả. Lẽ ra lúc trước Lẽ các đ̣ưa mười hai đ̣ứa đ̣ông tử này sang, y nên trả chúng về mới phải. Nói chung chắc y bị ma ám nên mới đ̣ổi ý.

Từ lúc y vào nhà, tiêu đ̣ông tử đã tất bật không ngừng, chạy trước chạy sau y hòng chu toàn hết thảy mọi việc cho gọn ghẽ. Thế nhưng bọn chúng không hết tí ta tí tít không ngừng, bởi vậy nên dù Nam Song Hạ rộng lớn thoát trông như có rất nhiều “người”, nhưng chẳng chút gì sôi đ̣ộng mà vẫn tĩnh lặng như xưa.

Chỉ vào một khoảnh khắc nào đó, có một tiêu đ̣ông tử sẽ giọng cảm thán, “Mới đó mà đã một trăm năm r ấ, thật là nhanh quá.”

Tiêu Phục Huyền đang thay quần áo thì nghe vậy, ánh mắt thoát lướt sang. Y cất giọng trầm thấp đ̄áp lại, “Nhanh?”

Chắc tiêu đ̣ông tử không ngờ y sẽ tiếp lời nên hoảng sợ. Phất trần đặt trên tay cậu run run, cậu lắc đầu ngu ậy ngu ậy theo bản năng. H ấ lâu sau, cậu mới kịp bình tĩnh lại, nói, “Đại nhân không cảm thấy nhanh sao?”

Tiêu Phục Huyền thu tầm mắt về, gác kiếm sang một bên, chốc nữa mới nặng giọng đ̄áp, “Ừm.”

Bất giác, y mới sực ng ờ ra, một trăm năm với tiên nhân mà nói nào có tính là dài, có đôi khi chỉ là một chớp mắt. Còn nguyên do khiến y cảm thấy dài vô tận có lẽ bởi vì... tuyết rơi quá nặng bên ngoài cực bắc.

Y tháo túi gấm bạc bên hông mình xuống toan đặt nó sang một bên. Đến khi tay chạm vào r ấ thì bất chợt sững lại.

Tiêu đ̣ông tử đang ôm kiếm y, định chờ nhận luôn cả túi gấm đi cất một lượt thì thấy cảnh này. Cậu chớp mắt bối rối, một lúc lâu sau mới dề dặt

hỏi, “Thưa đại nhân?”

Tiêu Phục Huyền hoàn hồn, thấy cánh tay vươn ra chờ mình bèn nhạt giọng đáp, “Không cần cất món này.”

Tiểu Đổng tử gật đầu đã nghe, vô cùng tuân thủ kỷ luật, không tò mò thắc mắc gì thêm. Thế nhưng cậu vô tình lướt mắt nhìn vào miệng túi gấm, thấy bên trong thì “O” lên một tiếng.

Tiêu Phục Huyền nhướn mi chờ cậu nói.

Tiểu Đổng tử bùm miệng mình tỏ vẻ ngỡ ngàng. Trong Lễ các, hành vi nhìn lên và hỏi bừa là không được phép. Bọn chúng cần phải chĩn chu muôn sự, cư xử đúng mực và lễ độ.

Nhưng đại nhân nhà cậu đang nhướn mi chờ, cậu làm sao dám không trả lời, chỉ đành ngậm ngừng mà rằng, “Thưa đại nhân, ta vô tình nhìn thấy tượng thần bên trong túi gấm, vì sao tượng không có mặt thế ạ?”

Tiêu Phục Huyền trầm giọng đáp, “Chưa chạm xong.”

Y đổi trang phục sang áo bào tinh tươm không vương hạt bụi, xong xuôi lại buộc chiếc túi gấm lại vào bên hông mình. Tiểu Đổng tử nhìn với vẻ tò mò, muốn hỏi vì sao lại giữ một pho tượng thần chưa chạm xong ở bên cạnh mình như vậy. Song cuối cùng, cậu cũng không cả gan hỏi ra.

Nhóm tiểu Đổng tử dọn dẹp lau nhà vô cùng phép tắc, những đứa không có việc để làm thì đứng canh bên ngoài cửa, ngoan ngoãn nín thinh chứ không lảm lòi tiếng nào.

Rõ ràng đây là lẽ đương nhiên, cả Tiên Đô vốn dĩ nên như thế. Nhưng sao Tiêu Phục Huyền lia mắt nhìn khắp nơi thì bất giác cảm thấy quá vô vị và tẻ nhạt.

Y có thể chấp nhận cánh Đổng tuyệt tịch mịch mà hiếm khi nảy lên ý nghĩ rằng nó thật “vô vị và tẻ nhạt”. Bởi vậy, suy nghĩ lần này khiến chính y cũng hơi ngạc nhiên.

Có đi đâu, y vẫn liếc nhìn ngoài cửa sổ rồi cất bước ra cửa.

Tiểu đồng tử vội vàng nối gót theo và hỏi, “Đại nhân muốn đi đâu thế ạ?”

Theo lệ thường ở Tiên Đô, bọn chúng sẽ muốn đi theo. Thành thử một hai đứa trong chúng lập tức ngừng đứng yên gặt gù, sải bước đuổi theo đại nhân nhà chúng.

May mà đại nhân nhà chúng mang vẻ mặt lạnh lùng xa cách thế thôi chứ cũng không hay làm khó chúng. Dù y không bảo cần chúng đi theo, nhưng khi nhìn thấy chúng toan chạy theo mình thì y vẫn dừng bước chân đôi chút.

“Đại nhân có công việc cần làm sao ạ?” Tiểu đồng tử ngửa mặt lên hỏi.

Một tiểu đồng tử khác lại trả lời, “Tất nhiên là có việc cần làm rồi, cậu có bao giờ thấy đại nhân nhà mình đi dạo mà không có việc gì không?”

Một tiểu đồng tử khác lại gật đầu đồng tình, “Đại nhân nhà chúng ta không đi dạo, cũng không thăm hỏi.”

Quả vậy, Thiên Túc thượng tiên chưa bao giờ ghé thăm hay làm khách cung phủ vị tiên nào, và cũng chưa từng có một người nào ghé sang Nam Song Hạ.

Y vẫn luôn đơn độc hành động, ai trên Tiên Đô cũng biết chuyện này.

Thế nhưng chẳng mấy lâu sau, các tiểu đồng tử đã phát giác ra có gì đó không đúng. Lần này trông dáng bộ đại nhân nhà chúng không giống như ra ngoài làm việc, vì y không đi về phía Linh đài và cũng không có ý định xuống nhân gian. Trái lại, y phi thân mấy lần, đi mỗi lúc một sâu hơn vào Tiên Đô.

Qua một lúc lâu sau, tiểu đồng tử mới nhận ra... đại nhân nhà chúng dường như đang đi dạo thật.

Bảo là “đi dạo” cũng không thích hợp lắm, vì dù sao y cũng không có ý định lãng du qua các toà cung. Thế nhưng vẫn là cất bước vô định. Hai cậu đồng tử bị kẹt ở giữa khúc mắc đầy đàu, bối rối không thôi.

Cứ thế, họ sải bước không hề “nhàn nhã” băng qua toàn bộ Tiên Đô, đến một địa điểm rất xa xôi hẻo lánh.

Những chỗ khác trên Tiên Đô đều chằng chịt cung phủ, chỉ mỗi nơi này là không. Phóng tầm mắt quanh mây mù lững lờ nơi đây chỉ thấy một toà cung phủ bỏ hoang giữa vùng trời bao la nhường ấy, ở bên cạnh nó là Phế tiên đài cao cao. Trông qua như thể chưa từng có ai sống ở nơi này.

Người trên Tiên Đô ai cũng kiêng dè “Phế tiên đài” nên xung quanh đây hiu quạnh không bóng người, chỉ có mình Tiêu Phục Huyền đến phá tan sự tĩnh lặng.

Thời khắc ấy, một cơn gió từ nhân gian chợt thoáng qua, mang theo cánh hoa chẳng rõ bắt nguồn từ đâu. Những cánh hoa ấy lượn một vòng trong gió rồi khẽ khàng đáp xuống bệ cửa sổ của toà cung phủ không người kia.

Khoảnh khắc ấy, Tiêu Phục Huyền nhướn mắt.

Y nhìn cánh hoa lướt qua khung cửa sổ rồi ngừng trên thềm cửa sổ bạch ngọc, đọng thành một nhúm nhàn nhạt. Y đứng trong gió nheo mắt, ánh mắt thần thờ trên thềm cửa sổ một lúc lâu vẫn chưa hoàn hồn.

Rồi y bất giác nhớ về cánh đồng tuyết miên man bên ngoài cực bắc. Trong tầm mắt phủ đầy sắc màu nhạt nhoà rộng lớn vô bờ, còn cõi lòng y rộng không lặng lẽ, tưởng chừng đã bị ai đó khoét mất một phần. Giờ đây chỉ còn ánh vàng nhàn nhạt của lệnh cấm đang lưu chuyển không ngừng đến hàng tỉ vòng vẫn chẳng hề dừng lại.

Tiêu Phục Huyền nhìn song cửa sổ, thấp giọng hỏi, “Hiện tại nhân gian đang tháng mấy?”

Tiểu đồng tử ngạc nhiên, trả lời, “Tháng ba, tháng ba mùa xuân ạ.”

Một tiểu đ ồng tử khác cũng h ừa theo tiếp lời, “V ị sao đ ại nhân lại hỏi chuyện này thế ạ? Có phải người muốn xuống nhân gian không?”

***

Đúng như lời cậu đ ồng tử nói, chẳng bao lâu sau, Tiêu Phục Huyền đã nhận đ ược một tờ thiên chiếu.

Trước đây, mỗi lần y nhận thiên chiếu đ ều tương tự nhau, tức là có tà ma đ ang hoành hành tác loạn ở nhân gian mà những tiên môn bình thường không thể chống cự nổi nên cần đến y ra tay dẹp yên tai hoạ.

Nhưng lần này thì khác, thiên chiếu lần này không bảo y đi chém giết tà ma hay dẹp yên một địa phương nào, mà bảo y đến Thương Lang Bắc Vực.

Thương Lang Bắc Vực nằm dưới sự cai quản của y, chuyên dùng để giam cầm những tà ma bị hành hình. Chỉ trong vòng vài ngày, chúng sẽ gánh nhận hết mọi khổ nh ớ và rơi vào kết cục h ồi phi phách tán.

Tà ma dưới nhân gian nghe đến nơi này đ ều sợ hãi đến mất mật, song không phải tự nhiên mà Thương Lang Bắc Vực có thể dựng thẳng sừng sững như vậy. Sau mỗi t ần trăm năm, nó cần y đến bổ sung tiên linh của mình để bảo trì. Làm như vậy có thể đ ảm bảo nơi chúng tà ma hãi hùng vẫn vững chắc kiên cố, bình an vô sự.

Lẽ ra khi xuống nhân gian, Tiêu Phục Huyền nên đi thẳng về phía bắc. Vậy mà khi vừa đến thì y chợt nghe nói ở phía nam đã mọc lên một toà Chiếu Dạ thành...

Nghe kể rằng trong một trăm năm y ở cực bắc, có một ma đ ều dựng nhà trên mảnh đất hoang ở phía nam, đ ể rồi sau đó, toàn bộ các tà ma trên thế gian đ ều dời xuống t ệt trụ về phía nam. Mười mấy năm trôi qua, nơi đó trở thành đ ộng ma dưới nhân gian, là Chiếu Dạ thành của hiện tại. Còn ma đ ều đã dựng toà phủ trạch đ ầu tiên kia trở thành thành chủ Chiếu Dạ thành.

Lẽ ra Tiêu Phục Huyền không nên chuyển lộ trình.

Trong trường hợp không nhận được thiên chiếu, y không thể tự tiện nhúng tay vào sự vụ dưới nhân gian.

Thế mà đêm hôm đó, chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào mà y lại đổi hướng đi về phía nam. Y vốn chỉ định xem thử hiện giờ Chiếu Dạ thành đó đã bành trướng đến độ nào, phạm vi bao xa và trông ra làm sao.

Nếu như nơi đây là động ma như lời đồn đãi thì e rằng sớm hay muộn gì y cũng sẽ nhận thiên chiếu bình định chốn này.

Có tổng cộng hai đường nối chỗ y đến Chiếu Dạ thành. Một con đường băng qua cánh đồng Gia Minh, con đường còn lại đi qua thành trấn của bá tánh.

Y đã chọn con đường sau, bởi ở cánh đồng Gia Minh có một bức tượng thần khắc ấn của y có thể thay y theo dõi cánh đồng hoang vô tận kia. Còn con đường vào các thành trấn về đêm xem chừng nhiều hiểm nguy rình rập hơn, lúc trước vẫn thường có tà ma nhân lúc đêm thâu để lẻn vào thành gây rối.

Khi Tiêu Phục Huyền cầm kiếm trên tay và bước qua cổng thành, những ngọn đèn lồng được bá tánh làm nên đang giăng dài trên phố.

Những chiếc đèn lồng kia thấp sáng cả con đường, tô sắc lộng lẫy ánh ngời lên những tòa lầu cao, phản chiếu nên ánh vàng ấm áp. Thêm vào đó, tiếng người xôn xao vang vọng từ những bức tường con hẻm, hoà quyện vào gió đêm se lạnh dưới ánh trăng xuân.

Y chợt ngừng bước, khi hoàn hồn lại đã giẫm nhẹ lên mái hiên, đáp xuống một góc trên con phố dài như bóng diều hâu.

Người ngựa trên phố tấp nập xôn xao, mấy chục người vận trang phục tiên môn bước ngang người y trong lúc đang bảo vệ những chiếc đèn trên tay.

Quái lạ thay, ngay lúc ấy y bất chợt nhớ về một địa điểm dưới nhân gian được gọi là Lạc Hoa Đài. Đó là một nơi từng sở hữu khu phố núi rộn ràng

khôn kể, ánh đèn dầu thấp sáng như thân r ồng, uốn lượn qua những khúc quanh đặng trải dài suốt mười hai dặm.

Y từng đến nơi đó vài lần, lần nào cũng đi hết dọc con đường ấy. Y cứ đinh ninh rằng mình chẳng có ấn tượng sâu đậm gì với nơi đó. Thế mà lúc này đây khi bất chợt nhớ lại thì y mới vỡ lẽ, hoá ra mình vẫn còn nhớ rất rõ nhiều đi ều nơi phố núi kia.

Quán trà ở không xa lối vào luôn nườm nượp khách ghé sang, tiếng thước gõ của ông chú kể chuyện vang đến tận bên đường. Có một số quán trọ kín phòng từ ngày này sang ngày khác, một số quán khác có chim sà đầu trước cửa. Ở nơi đó, ánh đèn đượ thấp từ thời điểm mở chợ thâu đêm suốt sáng, không bao giờ tắt. Càng về đêm, tiếng người càng thêm náo nhiệt.

Thường có người bán hàng rong quải những gánh trúc mang hàng bán, bên trong gánh trúc chứa đầu đồ ăn hoặc đồ chơi đượ trẻ em yêu thích như những chú chim đan bằng tre, các loại chuông và mặt nạ đủ kiểu.

Một số vị khách lựa chọn mê say, còn đeo thử mặt nạ lên mặt để xem có vừa hay không. Rồi đôi khi họ nhắc lên một góc mặt nạ, để lộ ra nụ cười...

***

Thời điểm đó, tiếng chiêng trống ngân vang trên đường phố khiến Tiêu Phục Huyền bất chợt hoàn hồn. Y trông thấy những ngọn đèn ngập phố đang đượ các bá tánh thả vào trời đêm.

Y thoáng ngược nhìn đôi chốc. Giữa lúc đưa mắt băng quơ giữa ánh đèn đan xen vào nhau, y trông thấy một người đứng bên lan can trên lầu gian hàng đối diện.

Tầng lầu ấy không thấp đèn, góc phòng tối mù không ánh sáng, mà bóng hình người kia cũng lờ mờ không thấy rõ, không biết lúc nào sẽ phiêu tán vào màn sương mỏng theo gió đêm.

Cho đến khoảnh khắc ánh đèn dầu lung lay trước mặt thì ền gian hàng.

Khoảnh khắc đó, Tiêu Phục Huyền ngửi được mùi tà ma khí trong gió và nhìn thấy đôi mắt người kia.

Thời điểm ánh đèn dầu loé qua, đôi người ấy đượm sắc sáng ngời, song khi người kia hạ mi mắt thì điểm sáng ngời ấy hoàn toàn tan biến.

Loáng mắt, Tiêu Phục Huyền lại nhớ về cánh đồng tuyết bên ngoài cực bắc lần nữa. Y nhớ về thời điểm lệnh cấm trên cơ thể vừa bắt đầu chuyển động, khi đó chẳng hiểu vì sao y lại có cảm giác như bị vạn kiếm xuyên tim.

Chờ đến khi y kịp tỉnh táo lại thì nhận ra mình đã đến phía sau toà nhà, men qua khung cửa sổ mở hé để lên tầng hai tối mù không ánh sáng.

Y nhìn thấy xác tà ma chất đầy mặt đất, mỗi cái xác đều khô quắt lại. Bản thân y đã từng giao đấu với rất nhiều tà ma nên chỉ nhìn lướt qua cũng biết hiện trạng bọn chúng chính là bị tà ma mạnh hơn hút sạch toàn bộ.

Tiêu Phục Huyền giật mình ngược mắt lên, trông thấy người đứng bên lan can đang nhắc tay che đôi mắt mình, chân lùi ra sau một bước.

Ánh đèn từ phía ngoài toà nhà nán lại trước đôi ủng người kia, ánh sáng ấy mang hương vị phù văn đặc biệt chỉ dành cho đèn đuổi linh. Người kia đang tránh khỏi ánh đèn ấy và đứng vào giữa màn đêm dày đặc.

Người đó quay lưng lại Tiêu Phục Huyền, chỉ cách một bước chân.

Trên cánh tay đang buông thõng của người nọ vẫn đang nhiều máu. Thân thể trùm kín trong tà ma khí không gì che giấu nổi, dày đặc hơn hết thầy bất kỳ tà ma nào Tiêu Phục Huyền từng chém.

Nếu nói theo lối dân gian thì đây hẳn là một ma đầu trăm năm mới gặp, và cần phải lập tức đâm trường kiếm qua tim.

Tiêu Phục Huyền nhìn người trước mặt, ngón tay thả lỏng bên người khẽ giật. Nhưng đó không phải tay cần kiếm. Khoảnh khắc ấy, trông y như muốn nhắc tay lên để chạm vào đối phương, hoặc làm gì khác...

Nhưng rồi, y chỉ nghe thấy bản thân mình hỏi, “Người là... Ô Hành Tuyết?”

Người quay lưng về phía y không nhúc nhích, dẫu đèn đuổi linh không hề chiếu vào người nữa nhưng người kia vẫn che kín đôi mắt và không ngoảnh đầu lại.

Tiêu Phục Huyền không nhìn thấy dáng vẻ người đó, không nhìn thấy đôi mắt người đó. Y chỉ nghe giọng nói kia có hơi khàn, mãi lâu sau người nọ mới thả tay xuống, đáp, “Vì sao lại nghĩ ta là Ô Hành Tuyết, người quen hẳn sao?”

Căn phòng chợt lặng thinh thoáng chốc, rồi giọng nói trầm ấm của Tiêu Phục Huyền vang lên.

Y nói, “Ta từng nghe nói.”

Lời tác giả:

Ngủ ngon QAQ

Chương 91: Lảng tránh

Không phải *biết*, cũng không phải *nhớ*, mà là *nghe nói*.

...

Chỉ là *nghe nói*.

Ô Hành Tuyệt lảng người tại chỗ, vẫn không quay đầu lại.

Đôi mắt hoen đỏ hãy còn chưa phai, tiêu cự đặt vào một điểm nào đó trong hư không, chàng hỏi, “VẬY... Ô Hành Tuyệt người từng nghe nói là người thế nào?”

Chàng đợi một lúc lâu nhưng không nhận được câu trả lời.

Tiêu Phục Huyền im lặng chốc lát rồi nói, “Thành chủ Chiêu Dạ thành.”

Qua một lúc lâu, Ô Hành Tuyệt mới khẽ khàng cất tiếng, “À.”

Chàng chợt thấy con người ta quá đổi lạ kỳ. Dẫu đã sớm biết rồi sẽ có ngày gặp phải tình cảnh như này, suốt trăm năm ròng từng mừng tượng cơ man lãn, thế mà khi nghe được câu trả lời vẫn cảm thấy thật khốn khổ.

Thế mà chàng lại cảm thấy khốn khổ.

Cảm giác ấy tựa như có một lưỡi kiếm đang chống trước con tim, còn chàng rủ mắt chăm chăm nhìn nơi lưỡi kiếm ấy đang chậm rãi cắm sâu vào trong.

Chàng nghe thấy bản thân lại tiếp tục nói khẽ, “Nếu đã thế, chắc người cũng từng nghe qua Chiêu Dạ thành là nơi thế nào.”

“Từng nghe,” người phía sau nói. “Quá nửa tà ma trên thế gian sống tại đó.”

“Quá nửa tà ma trên thế gian sống tại đó...” Ô Hành Tuyết lặp lại.

Ánh mắt chàng vẫn ngừng tại điểm nào đó giữa hư không. Mãi đến khi sương mù phủ mờ đôi người phai đi, chàng mới chớp mắt rồi nói, “Chắc hẳn người kể cho người hay những tin đồn nọ đã nói rất nhiều điếu lan man và khó tường tận. Chẳng bằng để ta nói cho người biết, Chiêu Dạ thành mà người thường hay nhắc đến chỉ tóm trong hai chữ, động ma. Thành chủ Chiêu Dạ thành mà họ gọi cũng chỉ tóm trong hai chữ...”

Chàng ngừng đoạn, nói, “Ma đầu.”

Quá trình lưỡi kiếm chần chậm cắm vào tim thật dài dằng, thật gian nan. Chàng không làm sao có thể thẳng mình đứng đến sau cùng. Thôi thì chẳng thà tự mình bước tới trước một bước để đóng một nhát cho xong.

Máu nhiều từ đầu ngón tay xuống đất đọng lại thành vũng cạn, chàng buông mắt nhìn xuống, cất giọng phảng phất như sương mù lớn vờn trong đêm, “Người đã kể cho người hay những tin đồn này cũng chỉ được nghe lại từ kẻ khác chứ chưa từng giao đấu với tên ma đầu kia. Bằng không, người đó hẳn nên cho người biết rằng hễ nhìn thấy ma đầu kia thì tuyệt đối không nên hàn huyên cùng hắn. Nhớ phải xuất kiếm càng nhanh càng tốt, nếu không...”

Chàng ngưng lời, nghe giọng người phía sau nói, “Nếu không thì thế nào.”

“Nếu không sẽ không thể giết được hắn.”

Câu nói vừa cất lên, gió buốt nổi lên khắp cả gian nhà. Cơn gió ấy lộng qua đột ngột, tụ sương toàn bộ tầng hai chỉ trong nháy mắt.

Cơn lạnh ấy mang sức mạnh của hàng dãy núi, có khả năng đóng băng và chấm dứt hô hấp người sống một cách chóng vánh. Cho dù có là thần tiên hay tà ma cũng không tránh khỏi khí kinh bị đông cứng, khó lòng lưu chuyển.

Tất cả những ai từng giao chiến với thành chủ Chiêu Dạ thành đều biết thời khắc đó làm người ta kinh hãi đến thế nào. Bởi lẽ chỉ cần chạm một chiêu, đầu chùng chỉ trong tích tắc là bị siết chặt cuống họng ngay tức khắc.

Những ngón tay đó thon dài mảnh khảnh, thoát trông như chưa từng bám bụi bẩn và cũng chưa bao giờ phải xách vật nặng. Thế mà chúng lại nặng nề như ổ khoá bằng thiết lạnh, bị những ngón tay ấy siết chặt sẽ không cách nào thoát ra được nữa.

Rất nhiều người từng bỏ mạng dưới những ngón tay này theo cách đó...

Nhưng đêm nay đã trở thành ngoại lệ.

Ánh kiếm sắc vàng dẫn theo âm thanh lạnh lốt như xé gió hiện lên gần như cùng lúc với sương giá bạc trắng. Ngay khoảnh khắc sương kết thành băng, đỉnh nhọn của ánh kiếm ấy sít sao chống thẳng vào nó.

Tiếng băng vỡ thành linh nổ đùng, vụn băng mảnh tuyết bắn tung toé khắp trời.

Hai luồng khí kinh mang sức ép nặng nề va chạm mãnh liệt, một bên là tiên khí thuần khiết mang sát ý cuồn cuộn bạo, bên còn lại là tà ma khí nồng và đặc như mực đen.

Dưới cơn chấn động, Tiêu Phục Huyền trông thấy đường nét mờ hồ của ma đầu kia giữa bụi tuyết và sương đen.

Chẳng rõ có gì mà y chợt cảm thấy hai đôi bàn tay trống không của đối phương sao có vẻ... cô đơn lẻ loi quá. Đáng nhẽ ra, người kia nên cần thứ gì đó trên tay, ví như một thanh đao hoặc một thanh kiếm.

Nói chung nên có một loại vũ khí.

Có lẽ vì đối phương thiếu một thanh kiếm trong tay nên hồi sau, y đã tận dụng được lợi thế cách cự ly một thanh trường kiếm và đè ma đầu kia trên

mặt đất.

Trong một trăm năm đó, đây là lúc bọn họ gần nhau nhất, gần đến độ có thể nhìn thấy hình ảnh mình phản chiếu trong đôi mắt đối phương.

Tiêu Phục Huyền quỳ một chân trên mặt đất, một tay ấn giữ vai tên ma đầu và tay còn lại cầm kiếm.

Vụn tuyết thổi qua cánh mũi, y nghiêng đầu chớp mắt rũ tuyết đi rồi lại quay mặt sang, đôi mắt y quét một vòng qua gương mặt ma đầu.

Lạ kỳ thay, rõ ràng là một người y chưa từng gặp, rõ ràng là một gương mặt có kiểm tra cũng không tìm ra dấu hiệu bị chỉnh sửa, vậy mà sao y cứ có cảm giác đối phương đã dịch dung.

Đôi mắt đó không hoà hợp với mũi và môi, thế nhưng chính y cũng không rõ rốt cuộc một đôi mắt thế kia nên đi kèm với gương mặt ra sao.

Ánh mắt tên ma đầu giăng đầy băng giá, và trên nền đất đầy sương tuyết nổi lên vết máu lốm đốm. Dường như do tác động của những vết máu kia mà trong mắt ma đầu cũng phảng phất đỏ hửng, sắc đỏ nhạt nhoà khó mà phân rõ.

Y nhìn sắc đỏ nhạt nhoà ấy, nghe giọng ma đầu vang lên.

Ma đầu kia cất giọng nhỏ nhẹ, “Vì sao người không tuốt kiếm khỏi vỏ?”

Thanh kiếm y đang đặt cạnh cổ ma đầu, ngay nơi yếu hại trên cơ thể, nhưng lại không hề rời vỏ. Và hề không rời vỏ thì xem như không thật sự tung ra sát chiêu.

Tiêu Phục Huyền hơi cau mày nhưng không trả lời.

Y cũng không thể giải thích lý do, thậm chí đến khi ma đầu hỏi ra rồi thì y mới nhận ra mình không tung sát chiêu.

Bàn tay đặt trên chuôi kiếm siết chặt hơn, y rũ mắt nhìn người kia trong bầu không khí tràn ngập hương vị tà ma, sau hồi lâu mới đáp, “Chưa đến

lúc.”

Có lẽ chính là vì chưa đến lúc, vì y vẫn chưa nhận được thiên chiếu bắt phải diệt trừ ma đầu nọ nên tự trong tiềm thức y đã chữa lại đường sống cho người kia.

Chứ không phải vì lý do nào khác.

Ma đầu nghe xong câu trả lời của y thì mãi sau mới nói, “Là thế à...”

Những tin đồn lưu truyền trên thế gian đều kể rằng đại ma đầu của Chiếu Dạ thành có dung mạo hoàn toàn không giống tà ma, thậm chí còn mang vẻ mê hoặc lòng người. Lời này cũng có phần chính xác.

Bởi lẽ, mỗi khi đôi mắt nọ thoáng rử sẽ kéo theo đuôi mắt hơi hướng xuống, tạo ra ảo giác cho người nhìn rằng trong giây lát ấy ma đầu này đang đau bu ần.

Một cảm giác khôn tả trỗi lên tự đáy lòng Tiêu Phục Huyền, song chưa kịp xác định rõ y đã cảm thấy bên dưới ngón tay mình trống rỗng.

Người bị đè trên mặt đất bỗng hoá thành cụm bông tuyết r ồi tan rã.

Đôi mày Tiêu Phục Huyền nhíu lại, ngay sau đó y mới phát giác ban nãy mình chỉ ki ếm một hoá thân của ma đầu kia dưới mặt đất mà thôi. Còn người thực...

Giọng ma đầu vọng ra từ một vị trí cách đó hơn hai bước, “Tiêu Phục Huyền.”

Tiêu Phục Huyền bất chợt ngược mắt.

Người kia chỉ gọi tên y r ồi không nói thêm gì nữa. Có lẽ người ấy chỉ muốn xác nhận y có phải chính là Thiên Túc thượng tiên chuyên trừ tà ma ấy hay không.

Đôi mắt nọ ngược hướng ánh sáng nên tối om như mực. Ma đầu ấy nhìn y một lúc lâu mới mở miệng nói, “L ần sau...”

Ma đầu lặng thinh thoáng chốc mới tiếp tục, “Đừng gọi ta là Ô Hành Tuyết.”

Ngay lúc âm thanh cất lên, bóng hình thon cao đó lại lần nữa tan biến như vụn tuyết.

Trông thấy vụn tuyết tứ tán trong gió, Tiêu Phục Huyền cầm kiếm đứng dậy.

Y bất chợt cảm thấy... gian nhà này quá rộng và tịch liêu.

***

Sau hôm đó, Chiêu Dạ thành sa vào tình trạng u ám trong một khoảng thời gian dài.

Bởi tất cả những ai trông thấy Ô Hành Tuyết trở về ngày hôm đó đều thấy rõ trong nét lười biếng của thành chủ có niềm chút gì mệt mỏi. Nắng sớm chiếu vào gương mặt vốn tái nhợt khiến nó còn nhạt nhòa hơn mây khói. Bởi thế mà đôi mắt hơi chếch xuống kia càng thêm tăm tối, để người ta nhìn vào càng khó lòng hiểu thấu.

Có một số tà ma ngây ngô còn tưởng linh thần chàng gặp tổn hại hoặc bị thương ở đâu đó, nên cho rằng thời cơ tấn công đã đến. Thành thử mấy hôm liền sau đó ngày nào cũng có người lăm le xâm nhập Tước Bất Lạc.

Chúng đi vào không mấy vất vả, tính ra thì khá suôn sẻ.

Thế nhưng chẳng bao lâu sau, đám tà ma khác trong Chiêu Dạ thành đã phát hiện, những kẻ bước vào Tước Bất Lạc đều không ra ngoài được nữa.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Chiêu Dạ thành thấy nôn nao trong lòng. Không một ai thích bị áp chế bởi kẻ có sức mạnh tuyệt đối và bị đe dọa trong âm thầm. Song chúng cũng không thể thoát khỏi bản năng của mình.

Khoảng thời gian đó, một số thuyết âm mưu cũ lại được đề cập đến...

Có tà ma bảo, “Việc thành chủ đã biến nơi đây thành động ma Chiêu Dạ thành và thu hút tất cả tà ma quẩn cư nơi này có lẽ còn vì một số mục đích khác.”

Có kẻ còn hòa theo, nói, “Tao đã nói thế từ sớm mà không ai tin.”

Thật ra, không phải là không ai tin, đám tà ma cũng nghi ngờ đủ kiểu thời điểm mới bắt đầu tề tựu lại chỗ này. Nhưng bọn chúng theo dõi động thái Ô Hành Tuyết rất lâu mà không phát hiện ra vấn đề gì.

Mà bản tính xưa giờ của tà ma là thích gì làm đó, cứ tùy hứng mà hưởng lạc thú. Sau mấy chục năm, mấy trăm năm mà không phát hiện ra vấn đề gì thì chúng cũng chẳng bận tâm suy nghĩ thêm nữa.

Hướng hờ đầu là tà ma với nhau, có cùng một giuộc bản tính, thì làm gì có kẻ nào đi bài bố trận cục trải đến trăm năm?

Thành thử, những âm mưu nghi ngờ đột ngột dấy lên một thời gian rồi lại lần nữa chìm xuống. Lần này cũng giống hết như khi trước, chỉ sau vài ngày chúng đã biến mất tăm và không một kẻ nào đề cập đến nữa.

Bọn chúng dừng định định cư lại Chiêu Dạ thành, cứ như thể hết thấy tà ma trên thế gian này vốn nên quy thuận về chốn này.

***

Sau lễ hội đèn lồng mùa hạnh mai nở lần đó, Ô Hành Tuyết không còn đặt chân ra khỏi Chiêu Dạ thành lần nào trong suốt một thời gian dài.

Về sau, hai người họ có tình cờ gặp nhau vài lần, có lẽ do vận mệnh cố tình muốn trên người lòng người, hoặc cũng có lẽ là một thứ vận mệnh treo ngoe giữa tiên và ma. Lần nào họ cũng gặp lại nhau trong tình huống éo le nhất, trạng thái éo le nhất, thời điểm không muốn bị bắt gặp nhất... vậy nên, lần nào cũng rồi bởi khủng khiếp.

Về sau nữa, mỗi lần đến nhân gian, Ô Hành Tuyết đều sẽ cố tình tránh một số địa điểm, tránh khỏi những nơi Tiêu Phục Huyền có khả năng đặt chân

đến.

Chàng nghe vô số người gọi mình là “thành chủ Chiếu Dạ thành”, nghe vô số người bảo rằng mình “hoành hành không kiêng dè, tội ác tày trời”. Với những lời này, chàng vẫn có thể bình tĩnh bỏ ngoài tai, ngó lơ hết cả. Song chàng không bao giờ có thể bình tĩnh đối diện với Tiêu Phục Huyền.

Cảm giác khi ấy còn khó chịu hơn xẻ linh phách.

Ô Hành Tuyết đã lánh mặt rất lâu.

Nghe đồn trong thời gian đó, Thiên Túc thượng tiên thường xuyên tiếp nhận thiên chiếu nên tới lui cực bắc rất nhiều lần. Cũng nghe đồn rằng Thiên Túc luôn xử lý công việc ở phía bắc, nhưng có đôi khi lại xuất hiện ở phía nam.

Dường như họ đã quanh đi quẩn lại trong ranh giới được vạch ra bởi chính nhân gian.

Lúc xa, họ cách nhau núi cao biển rộng, nhưng vẫn lắng nghe tin tức của đối phương qua lời kể lại từ những người xung quanh. Lúc gần, cự ly cũng cắt một toà thành.

Có một đợt, Ô Hành Tuyết vừa thoáng thấy bóng dáng Tiêu Phục Huyền từ xa liền ngoảnh lưng rời đi cả ngàn trượng. Ấy thế mà đến khi đặt chân đến một toà thành bỏ hoang ở cách đó ngàn dặm và nhìn thấy những gian nhà đổ nát với con đường lớn, chàng mới sực nhớ ra đây chính là phế tích của hoàng thành.

Lúc trước, chàng và Tiêu Phục Huyền đã từng đứng cùng nhau trên con đường lớn này. Chàng cầm mặt nạ trên tay và khẽ từng nhịp bằng đốt ngón tay, cất lời hỏi Tiêu Phục Huyền, “Nếu một mai, trên đời không còn tiên cũng không còn ma thì sẽ ra sao?”

Họ đã từng cười đùa tán gẫu về những “chuyện sau này”, còn hiện tại đã sắp quen với việc ngoảnh lưng về phía nhau mà rời đi.

Ngày hôm đó, Ô Hành Tuyết đứng lặng người giữa đường lớn không một bóng người thật lâu mà không tài nào cất bước.

***

Luẩn quẩn như thế cả một thời gian, cho đến một ngày, Ô Hành Tuyết gặp Tiêu Phục Huyền ở thung lũng Đại Bi.

✽

Lời tác giả:

Phần sau kể về một đoạn cốt truyện cần được viết lại nên hôm nay tui cập nhật trước một chương. Chương sau sẽ dài hơn nhé ~ ngủ ngon QAQ

Cá:

Chương sau dài gấp 3 chương này... nên chắc em sẽ ngâm hơi lâu QAQ

À phải rồi, mọi người đọc xong chương này có thấy đoạn Tiêu Phục Huyền dù mất trí nhớ nhưng vẫn không tung sát chiêu với Ô Hành Tuyết không. Nếu liên tưởng đến trường hợp của Hoa Tín và Vân Hải thì sẽ thấy đi ầu mà Huyền Tuyết có nhưng Hoa Vân không có... và lý do vì sao câu chuyện Hoa Vân mang nhiều tiếc nuối đến tận lúc này...

Chương 92: Dịch dung

Ngày hôm ấy, trời vừa vào đêm ở thung lũng Đại Bi, gió lộng không ngừng, khói bụi mịt mù nơi nơi.

Ô Hành Tuyết trông thấy một bóng người rất cao đang lẳng lặng đứng giữa sương mù, đôi mắt về thung lũng rộng thê lương từ phía bên kia chiếc cầu treo.

Dáng hình ấy đã quá chi quen thuộc với chàng, dù không nhìn rõ mặt chàng vẫn biết đó là Tiêu Phục Huyền.

Tương tự vô vàn những lần trước đó, Ô Hành Tuyết xoay gót toan rời đi trước khi đối phương phát hiện ra. Thế mà chàng chỉ vừa bước hai bước đã thoáng ngửi thấy mùi máu.

Mùi máu khoác về cô tịch trên bóng dáng Tiêu Phục Huyền, một dáng vẻ hiếm khi hiển hiện trên người y.

Ô Hành Tuyết ngừng bước.

Mãi lâu sau, chàng thở dài thật khẽ rồi quay người lại.

Chàng đắp lên người mình một lớp dịch dung khó bị phát hiện ra nhất, tiếp đó phủ một tầng trắng nhờ nhờ nhạt trên tròng mắt, và thậm chí còn vẽ một vết sẹo bên cạnh đuôi mắt.

...

Chàng ém hết tất cả khí kình tà ma lại, nhấc ủng giẫm lên mặt đất gồ ghề sỏi đá ở thung lũng Đại Bi, vẳng ra tiếng sột soạt khe khẽ. Âm thanh ấy vang rất rõ trong bóng đêm, khiến cho người đang nhìn thung lũng hoang vắng ngóai đầu sang phía chàng.

Ô Hành Tuyết dừng chân chốc lát.

Chàng đứng trước ánh mắt đối phương, phủ lên mình một gương mặt xa lạ và cất lên giọng nói xa lạ, đóng giả thành người qua đường đang chuẩn bị băng qua thung lũng. Chàng nói, “Ta... người thấy mùi máu bên này nên sang đây xem thử.”

Ánh mắt Tiêu Phục Huyền đọng lại thật lâu trên gương mặt chàng, xong mới rũ mắt liếc nhìn cánh tay mình.

Ô Hành Tuyết cũng nhìn qua chỗ đó thì thấy cánh tay cùn kiếm của y đang nhiều máu tí tách mà không rõ vết thương nằm ở đâu.

Trong trí nhớ của chàng, rất hiếm khi Tiêu Phục Huyền đổ máu liên tục như vậy, trừ trường hợp linh thần y bị tổn thương nghiêm trọng. Ô Hành Tuyết nhìn chăm chăm vào vết máu cực kỳ nổi bật kia mà cảm thấy như bị dao đâm vào lòng.

Chàng cau mày thật khế đến độ khó lòng phát hiện ra, gắng giữ giọng mình bình tĩnh như người dung gặp gỡ và bày tỏ lòng tốt một cách hững hờ. “Tay người chảy máu rồi, bị thương phải không. Ta có mang sẵn một ít thuốc đây, nếu cần dùng...”

Còn chưa dứt lời, cánh tay Tiêu Phục Huyền đã nhích nhẹ. Dường như có một thủ thuật che mắt vừa được thực hiện nên ngay sau đó, máu chảy dọc khắp cánh tay đã hoàn toàn biến mất không còn tung tích.

Y cất giọng thờ ơ, “Không cần.”

Quả nhiên.

Ô Hành Tuyết thần nghi.

Trong quá khứ, những người trên Tiên Đô đều nói Thiên Túc thượng tiên lạnh lùng xa cách, câu trả lời phổ biến nhất của y chính là “miễn” và

“không cần”, để người ta không tài nào tìm ra cơ hội tiếp cận hay làm quen được.

Trước đây, Ô Hành Tuyết vẫn luôn thấy người ta chỉ cường điệu quá thể thôi. Tiêu Phục Huyền mà chàng biết chỉ lạnh nhạt bên ngoài, còn một khi bạn làm gì hay nói gì thì y đâu sẽ đáp lời.

Đến ngày hôm nay, Ô Hành Tuyết mới ngỡ ra, dường như những lời miêu tả kia vốn dĩ không sai.

Chỉ với một câu “Không cần”, chàng đã không còn gì để nói tiếp.

Ô Hành Tuyết chớp nhẹ mi, lòng nhen nhói đôi phần hối tiếc. Chàng âm thầm cười tự giễu một phen, lúc ngẩng đầu lên thì gương mặt đã trở về bình thản. Thậm chí, chàng còn mỉm cười và hỏi vô cùng tự nhiên, “Thật sự không cần ư?”

“Ừm.”

“Thế ta không làm phiền nữa vậy.”

Tiêu Phục Huyền vẫn giữ nguyên ánh mắt mình trên mặt chàng. Khi nhìn nét cười ấy, không rõ vì sao y lại thoáng cau mày.

Ngay lúc Ô Hành Tuyết xoay người định rời đi, Thiên Túc một mực kiềm lời bất chợt mở miệng, hỏi với giọng trầm trầm, “Người không định qua thung lũng à?”

Ô Hành Tuyết ngẩn người, ngoái đầu lại hỏi, “Sao cơ?”

“Người đến đây chỉ để hỏi một câu có cần thuốc hay không chứ không phải để rời khỏi thung lũng à.” Tiêu Phục Huyền nhìn chàng với đôi mắt đen tuyền, giọng nói y còn kéo theo sương bạc băng lạnh vờn quanh trước mặt.

Bấy giờ Ô Hành Tuyết mới sực nhận ra — ở chốn hoang vu này về đêm thường xuất hiện những thứ xấu xa giả dạng thành người, bởi vậy có

khiến người ta hỏi thêm một câu nữa cũng không kỳ lạ.

Chàng giữ nét mặt bình tĩnh, trả lời, “Ta có định đi qua, nhưng cần chờ đến sáng sớm mai đã.”

Chàng nói rồi còn hất cằm về hướng gần đó. “Người nhìn xem, những người định qua thung lũng đầu tập trung ở đây còn gì.”

Ở phía đó chỉ có một túp lều dựng thành quán trà, trước lều điểm tuyết đèn lồng lấp lánh như ánh sao. Có những lúc xe ngựa đến đây mà không muốn băng thung lũng vào ban đêm nên ngừng lại ở quán này. Mọi người từ già trẻ lớn bé quây quần quanh những chiếc đèn lồng đuổi linh, đồng thời giắt ngựa đang phe phẩy đuôi nghỉ ngơi bên cạnh. Trong nhóm họ thường có một vài người có thể thi triển tiên thuật. Những người này giúp tuần tra khu vực xung quanh để đảm bảo an toàn.

Đây là những hình ảnh phổ biến thường gặp trong khu vực thung lũng Đại Bi này.

Bấy giờ, có một vài xe ngựa đang nghỉ ngơi phía xa xa của túp lều. Ô Hành Tuyết lựa chọn trang phục không khác gì những người tuần tra xung quanh nên vừa khéo có thể giả vờ mà không dễ bị phát hiện sơ hở gì.

Trả lời xong xuôi câu hỏi này, chàng cảm chắc trong lòng Tiêu Phục Huyền sẽ tin chứ không nghi ngờ nữa. Có đi đâu đến lúc này, họ đã thật sự không còn gì để nói với nhau.

Ngay khi suy nghĩ đó nhen lên, Tiêu Phục Huyền lại tiếp tục nói. Giọng nói trầm thấp mơn theo gió đêm mà truyền sang, “Mắt người bị sao vậy?”

Ô Hành Tuyết kinh ngạc, giơ tay lên sờ trong vô thức. Khi đụng vào vết sẹo gồ ghề bên cạnh đuôi mắt, chàng mới chợt nhớ ra mình đã chỉnh sửa một chút chỗ mắt này.

Tư lự chốc lát, chàng trả lời, “Trước đây ta từng bị thương nên để lại sẹo, tròng mắt cũng bị ảnh hưởng nên đôi khi xuất hiện màng trắng.”

Tiêu Phục Huyền: “Không phải người mang sẵn thuốc bên người sao?”

Ô Hành Tuyết ngừng đoạn, ngẫm lại mới thấy đúng là có nhiều phương thuốc giúp chữa trị màng trắng với hiệu quả ngay tức thì thật. Nếu chính chàng đã nói trên người thường mang sẵn thuốc thì làm gì có chuyện bị bám trắng đến nhòa mắt.

Chàng thốt “Ồm” để che giấu sự lúng túng nhất thời của mình, đoạn lắc đầu và nói, “Phương pháp thông thường không hữu hiệu.”

Nói ra được lời mào đầu rồi thì đoạn sau đơn giản hơn rất nhiều.

Ô Hành Tuyết chỉ vèlối vào hẹp và dài của thung lũng Đại Bi rồi nói, “Lần này ta cần qua bên kia thung lũng để tìm thầy xin thuốc chữa bệnh tại một tiên môn lớn hơn.”

Tiêu Phục Huyền lia mắt nhìn theo ngón tay chàng rồi lại dời tầm mắt về

Ô Hành Tuyết những tưởng với tính cách của y thì chỉ “À” một tiếng rồi kết thúc cuộc trò chuyện. Không ngờ y lại tiếp tục cất giọng nhàn nhạt, “Nhà họ Phong ở Mộng Đô?”

Từ khi xuất hiện Chiếu Dạ thành, trên thế gian có thêm một ma đầu, các tiên môn dưới nhân gian lại đông thêm một chút. Tuy vậy những tên tuổi lẫy lừng nhất vẫn thuộc về các gia tộc cũ. Mà nhắc đến “tiên môn lớn hơn” theo hướng được chỉ thì phần lớn mọi người đều sẽ chọn nhà họ Phong.

Thế mà, Ô Hành Tuyết lại nheo mắt.

Những việc xảy ra trong vòng thời gian rối loạn khiến chàng không có ấn tượng tốt với nhà họ Phong lắm. Chàng phủ nhận, “Không phải.”

Hướng về phía đó nhưng không phải nhà họ Phong, chỉ còn một gia tộc khác cũng được nhiều người tìm đến, nhà họ Hoa. Vậy nên, Ô Hành Tuyết nói, “Ta đến Xuân Phiên thành.”

Tiêu Phục Huyền đáp “À” một tiếng.

Ô Hành Tuyết nhướn mày, thầnh nhủ *đây mới đích thị là Thiên Túc kiệmlời trong “lời đồn”*. Thế rấi chàng nhớ lại dáng vẻ Tiêu Phục Huyền khi đôi mắt về vùng thung lũng thầnh sâu ban nầy...

Chỉ cần kiệml đứng bên vách núi thồi, mà sao vô cớ khiến người ta cảm thấy đau khổ muôn vàn.

Chàng không nén nhịn nổi, bèn hỏi, “Còn người thì sao?”

Tiêu Phục Huyền dời mắt sang nhìn chàng.

Ô Hành Tuyết hỏi, “Người đến thung lũng Đại Bi này để làm gì?”

Thực chất, Tiêu Phục Huyền hiếm khi trả lời những câu hỏi như vậy từ người khác. Những việc y làm cả đời này đều liên quan đến thiên chiếu nên không thể để lộ quá nhiều. Từ đó dẫn thành thói quen trả lời ngắn gọn cho tất cả mọi loại câu hỏi quanh quẩn trong “Có việc” hoặc “Không thể nói.”

Nhưng khi nghe Ô Hành Tuyết hỏi vậy, y lại lặng cả người, trông có vẻ hơi thất thầnh.

Một lúc lâu sau, y mới đáp, “Tình cờ ghé qua.”

Câu trả lời này quả thật không giống Tiêu Phục Huyền, con người y vẫn luôn nhanh gọn, tuyệt nhiên sẽ không bất chợt dừng chân ở một nơi mình tình cờ ghé ngang để ngắm nhìn quá lâu như vậy.

Ô Hành Tuyết rất muốn hỏi rõ hơn. Song hiện tại chỉ đóng vai người đứng như bèo nước gặp gỡ thì chàng lấy tư cách gì để hỏi bây giờ.

Bởi vậy mãi rất lâu về sau, chàng vẫn không biết rốt cuộc Tiêu Phục Huyền đứng lặng lẽ trước lối vào thung lũng Đại Bi vì lý do gì.

Chỉ mỗi mình Tiêu Phục Huyền mới biết...

Nguyên do y dừng chân phía trước lối vào thung lũng Đại Bi là vì trước đây y từng vô tình nghe kể câu chuyện về việc Vân Hãi mất mạng ở khu vực thung lũng Đại Bi. Lúc đó, Minh Vô Hoa Tín đã mang kiếm hạ phàm và ra tay sát phạt tà ma, sau đấy dựng nên một pho tượng thần cho Vân Hãi để tưởng niệm bên dưới lòng thung lũng Đại Bi này.

Rồi sau đó nữa, nghe đồn tất cả những vị tiên bị giáng xuống phàm đều có một pho tượng thần dưới đây.

Cả khu vực thung lũng Đại Bi tưởng chừng một nghĩa trang tĩnh lặng không ai hay biết, an táng những vị tiên chẳng một phàm nhân nào nhớ tới.

Tiêu Phục Huyền cũng không phải kiêu người đa sầu đa cảm, y không định vào quấy rầy bên trong. Thế nhưng, có đôi khi y bước ngang qua thung lũng thâm sâu và hoang vắng này rồi chợt nhớ đến những lời đồn đãi như “vị tiên bị phế truất xuống nhân gian” hoặc “không ai hay biết”, thì y lại không khỏi thần thờ, phải nán chân lại dẫm vào thung lũng thâm sâu không thấy điểm cuối.

Chẳng rõ vì có gì mà mỗi lần đứng ở nơi này và nhìn về thung lũng Đại Bi mịt mờ sương khói, y luôn cảm thấy mình cũng nên tưởng niệm một ai đó...

Cảm giác ấy lạ thường và tràn đầy mâu thuẫn.

Chỉ cần đứng trước thung lũng Đại Bi, lòng y sẽ dấy lên đôi phần nhung nhớ. Song y hiểu rõ, niềm nhung nhớ ấy không dành cho bất kỳ một ai bên dưới lòng thung lũng cả.

Y không biết mình đang nhung nhớ ai, nhưng lần nào niềm nhung nhớ ấy nhen lên lại tựa như... đời này y sẽ không bao giờ vui vẻ được nữa.

Mà mỗi khi suy nghĩ ấy bất chợt nảy ra thì y lại gặp được ma đầu Ô Hành Tuyệt người đời đầu biết ở phương nam xa xăm.

Rồi về sau, phải có đến gần sáu mươi năm y bị cuốn vào guồng công việc tại Thương Lang Bắc Vực nên không còn dịp đến nhân gian nữa.

Lần này ghé thung lũng Đại Bi đã gần đến năm Thanh Hà thứ hai trăm.

***

Ban đầu, Ô Hành Tuyết chỉ định giả vờ một lúc, đợi đến khi Tiêu Phục Huyền “tình cờ ghé ngang” rời khỏi, chàng sẽ tháo bỏ lớp dịch dung rồi quay lưng băng qua thung lũng để đi về hướng khác.

Vậy mà thế sự cứ mãi nằm ngoài dự đoán của chàng.

Ngày hôm ấy, thung lũng Đại Bi xảy ra chấn động bất thường. Không biết việc này do lũ vật tính âm gây nhiễu hay sao nhưng nhìn chung tình hình có hơi nguy hiểm. Vì vậy, Thiên Túc thượng tiên đã thay đổi ý định và ở lại bên rìa thung lũng Đại Bi một đêm.

Y không rời đi, Ô Hành Tuyết cũng chỉ còn cách diễn cho trót mấy lời lừa gạt để làm an lòng người khác và phải giữ nguyên dáng vẻ giả mạo kia mà nghỉ ngơi một đêm ở quán trà dựng bằng lều.

Nhờ ơn trời nên quán trà có kha khá xe ngựa, một chiếc trong đó vừa khéo giúp chàng che khuất mấy chiếc đèn đuổi linh bao quanh nhóm người.

Đường đường là thành chủ của Chiêu Dạ thành mà thậm chí còn không có cả một chiếc giường, phải ngồi chống đầu bên cạnh một chiếc bàn vuông, lắng nghe những lời tán gẫu chửi đũa của nhóm người đang hồi hả lên đường. Ấy thế mà cảm giác tự tại hơn ở Tước Bất Lạc rất nhiều.

Chàng hí hửng đôi mắt dài và nhìn những người kia một cách biếng lười, trong lòng hiểu rõ ở phía trên nóc túp lều tranh này có một người đang âm thầm ngồi trấn giữ và bảo vệ cả khu vực này.

Đó là người đã từng ước hẹn... một trăm năm, ba trăm năm, hay lâu hơn thế nữa cũng sẽ đồng hành cùng chàng.

Họ đã từng hôn nhau dưới bầu trời giăng kín những vì sao, tương tự những đôi tình nhân vĩnh viễn chân thành chốn nhân gian.

Ấy mà chớp mắt, hai trăm năm đã trôi qua.

***

Sáng sớm hôm sau, những cỗ xe ngựa nghỉ chân quanh túp lều dựng thành quán trà lần lượt xuất phát, trên xe chở hàng hoá và những bá tánh muốn băng qua thung lũng. Chuỗi xe nối thành một hàng dài dọc theo con đường hẹp dẫn vào thung lũng.

Ô Hành Tuyết thẩn thờ, tự nhủ trong lòng một ngày một đêm vừa rồi sao mà vô thực. Dù vậy chàng vẫn cất bước đi theo đội xe ngựa kia, lững thững băng qua thung lũng Đại Bi.

Có đôi khi bóng chim vô tình lướt sang, chàng sẽ vươn tay chắn ánh sáng và ngẩng đầu lên. Dù không thấy bóng người nhưng chàng biết Tiêu Phục Huyền đang ở trên đỉnh vách núi ấy.

Trong đội xe ngựa có cả người già trẻ nhỏ nên họ di chuyển rất chậm, tốn gần hết cả ngày mới đi đến bên kia thung lũng dài dằng này.

Đa phần mọi người đều muốn đến thành chủ Mộng Đô, ngoài ra có một số ít rẽ sang nhánh nhỏ để đến Xuân Phiên thành.

Ô Hành Tuyết vẫn không tỏ vẻ vội vã. Khi nhóm người bước qua cổng Xuân Phiên thành, những người khác đều nhanh chóng hoà mình vào những ngõ hẻm dọc ngang rồi mất dạng.

Chỉ mình Ô Hành Tuyết thoáng ngừng bước chân...

Vì từ bên khoé mắt, chàng trông thấy một bóng người cao cao đang ôm kiếm tựa lưng vào bờ tường đá xanh dựng thành hẻm nhỏ. Chàng đã định tỏ vẻ không nhận ra, song đã thoáng ngừng bước chân rồi mà giờ còn giả vờ sẽ lộ sơ hở mất.

Bởi vậy, chàng dừng bước và quay sang nhìn con hẻm hẹp phía bên kia.

Chàng ra chiều không biết, thắc mắc hỏi Tiêu Phục Huyền, “Người cũng đi cùng đội xe ngựa tới đây à, sao suốt dọc đường ta không thấy người.”

Tiêu Phục Huyền không trả lời mà nói, “Người nghỉ chân ở nhà họ Hoa à?”

Ô Hành Tuyết suy nghĩ rồi đáp, “Không phải, hôm nay đi ngoài đường lâu quá nên bụi bặm bám hết mặt mày rồi, thật sự bê bối không chịu được. Hôm nay ta phải nghỉ ngơi chỉnh trang rồi mai mới đến làm phiên họ.”

Tiêu Phục Huyền liếc mắt ra bên ngoài hẻm, thấy có quán trọ cách đó không xa.

Ô Hành Tuyết nhìn y, bất chợt hỏi, “Sao người cũng đến Xuân Phiên thành?”

Tiêu Phục Huyền hơi cau mày rồi lại thả lỏng, nói, “Xem như... để cảm tạ phần thuốc người định đưa ta.”

Ô Hành Tuyết ngăn người.

Vào một khoảnh khắc nào đó, chàng tưởng chừng mình nhen lên ảo tưởng, nhất là những thời điểm mà Tiêu Phục Huyền tiếp lời tất cả những điều chàng nói. Chàng suýt đã quên rằng hiện tại mình là tên ma đầu khét tiếng của Chiếu Dạ thành.

Tiêu Phục Huyền đưa chàng đến tận đây còn vì mục đích nào khác nữa?

So với việc nghi ngờ thân phận chàng thì câu “cảm tạ cho thuốc” đã là câu trả lời tốt lắm rồi. Với tính cách của Tiêu Phục Huyền thì hành xử như vậy cũng hợp lý.

Ô Hành Tuyết đáp “Ồ” rồi mỉm cười.

Chàng thấy Tiêu Phục Huyền nhìn mình một chốc rồi trầm giọng, “Ta còn có việc, người—”

Không biết vì sao mà Tiêu Phục Huyền dừng đoạn, lại nói, “Thôi, ta đi trước đây.”

Ngay khi câu nói kết thúc, bóng hình y biến mất giữa con hẻm dài.

Ô Hành Tuyết đứng nguyên tại chỗ rất lâu, cảm thấy đôi phương đã đi khỏi thật rồi mới thả lỏng cơ thể đang gồng cứng. Lồng hơi thở kia đang di chuyển dần về phía bắc. Còn chàng chờ đến khi hơi thở ấy đã mất tăm mới ngược mắt lên nhìn về phía bắc.

Trời đã hoàng hôn, ráng đỏ phủ ngập cả bầu trời, những con đường hướng về Xuân Phiên thành đều nhuộm sắc đỏ nhàn nhạt.

Ô Hành Tuyết đứng giữa một trong những con đường ấy, cởi dần dịch dung.

Thực chất, đã lâu lắm rồi chàng không nói chuyện với người ta nhiều đến bậc này, và cũng không chỉ qua một khoảnh khắc thôi đã như cơn mây hay lộ nét cười. Tâm trạng chàng đã vui vẻ hẳn lên trong nhất thời ấy. Để rồi hiện tại, khi tháo bỏ lớp dịch dung, nét mặt chàng lại dần hiện vẻ mệt mỏi.

Chàng hàn huyên cùng người đã từng thân mật kháng khí, vậy mà phải đóng giả người dưng.

***

Khi rời khỏi Xuân Phiên thành, chàng nhận được thư từ Chiêu Dạ thành.

Mấy kẻ được xưng là “thuộc hạ” chàng đến Tước Bất Lạc, thấy cả phủ trách rỗng không bèn truy vấn thư đến hỏi, “Thành chủ đi đâu vậy ạ?”

Chàng lười không buồn trả lời, chỉ xoa nhẹ đầu ngón tay. Tấm thư tan biến thành tro tàn.

Chàng nhủ trong lòng: Ai mà biết.

Ô Hành Tuyết ra ngoài là có việc cần làm thật, chàng muốn đi tìm người...

Năm xưa, chàng có để lại dấu ấn không ảnh hưởng đến cục diện trên người hai tiểu đồng tử. Dấu ấn này không có tác dụng gì đặc biệt ngoài

việc giúp chàng cảm nhận được hai đứa trong trường hợp sau này chúng
đều thai thành người.

Tốt xấu gì cũng đã theo chàng lâu đến thế...

Lần này chàng ra ngoài cũng vì phát hiện được động tĩnh của dấu ấn nọ.
Xét trên lý thuyết thì ắt hẳn là hai đứa nhỏ đều thai thành.

Dấu ấn nọ chia làm hai hướng, một cái đang ở thôn làng nào đó gần biển
Vô Đao, cái còn lại ở ngoài ô phía nam Miện Châu. Nói chung... dấu nào
cũng cách Xuân Phiên thành tận mấy ngàn dặm.

Chàng cũng chẳng có dự định gì mà chỉ muốn đến nhìn xem tin tức của
chúng là được.

Không ngờ, khi Ô Hành Tuyết tới nơi thì hai dấu vết ấy đã biến mất.

Trong dân gian tương truyền rằng trẻ con sinh ra vào những ngày rét đậm
giữa đông rất dễ chết non và khó nuôi. Mà hai cậu nhóc kia đều sinh ra ở
phương bắc lạnh giá, vào gia đình không khấm khá lại còn đông con.
Thành thử chỉ vừa ra đời chúng đã yếu mệnh.

Khi Ô Hành Tuyết tìm đến nơi thì chỉ còn thấy năm m ònh nhỏ giữa ngàn
dặm tuyết phủ.

Thậm chí, hai gia đình ấy còn không hề biết rằng, vào cái đêm họ lau nước
mắt, mà đầu khét tiếng nọ đã đến phía sau nhà họ và âm thầm đặt kẹo đậu
phộng mà trước đây hai tiên đế ông rất yêu thích cạnh bên năm m òm mới
dựng.

***

Sau đó, Ô Hành Tuyết vẫn thường thả bùa tìm người ra ngoài. Chàng gấp
giấy thành hình người hoặc hình chim, hai con dùng để tìm kiếm dấu vết
đều thai của hai tiểu đế ông tử, còn một con... để truy vết Thiên Túc thượng
tiên.

Ý định ban đầu của chàng là muốn sớm tìm ra tung tích hồng tiện bề tránh né.

Ấy thế mà bùa tìm người của chàng cứ mãi vô hiệu đối với Tiêu Phục Huyền, để rồi chàng vẫn chạm trán đối phương khắp nhân gian.

Có đôi lúc chàng không kịp né đi, còn có đôi lúc bởi những nguyên nhân khó lòng tả rõ. Ấu có lẽ khó tránh khỏi số mệnh. Chẳng biết từ thời điểm nào đó mà mỗi lần gặp được Tiêu Phục Huyền, Ô Hành Tuyết đều khoác lên mình một lớp dịch dung khó lòng nhận ra nhất.

Chàng mang trên người dáng vẻ và ngoại hình khác nhau, giống như lần gặp gỡ ở thung lũng Đại Bi. Qua những năm tháng đó, chàng trở thành một người qua đường với những khuôn mặt khác nhau bên cạnh Tiêu Phục Huyền.

Có những lúc, nhìn thấy dáng bộ cao ngạo mà lẻ loi của đối phương khiến lòng chàng đau xót. Có những lúc, chàng phát hiện đối phương bị thương nên không khỏi lo lắng trong lòng.

Vào những thời điểm như vậy, chàng đều sẽ khoác dáng vẻ một người xa lạ và bước sang bắt chuyện với Tiêu Phục Huyền.

Đứng trước mặt bá tánh, dường như Thiên Túc thượng tiên hoà nhã hơn chút so với khi ở cùng chúng tiên trên Tiên Đô. Thế nên thật lạ kỳ, dù Tiêu Phục Huyền nổi tiếng khó gần nhưng lần nào gặp nhau họ cũng trò chuyện sôi nổi, và lần nào bên nhau cũng tương đối vui vẻ.

Song những lúc ấy vui vẻ biết bao nhiêu, thì sau đấy Ô Hành Tuyết sẽ lặng lẽ đi bấy nhiêu.

Những năm ấy, Thiên Túc bận rộn trong công vụ, số lần bước chân đến nhân gian chẳng tính là nhiều, thường thường chớp mắt đã năm năm, chớp mắt đã mười năm.

Cứ thế, trạng thái ấy đã kéo dài rất lâu...

Lâu đến mức Ô Hành Tuyết tìm ra dấu tích đầu thai của hai tiểu đồng tử kia một lần nữa. Lâu đến mức chàng đã đến hẳn hai địa điểm tách biệt để nhật hai kẻ khốn khổ và đưa về Tước Bất Lạc.

Hai người họ trở thành hai cư dân thường trú còn lại của Tước Bất Lạc, giống như ở Toạ Xuân Phong năm xưa.

Hai người họ một tên Ninh Hoài Sam, một tên Phương Trữ.

Phương Trữ trước đây là anh trai, tính tình điềm đạm hơn chút đỉnh và thường giữ cho Tước Bất Lạc được trật tự ngăn nắp. Còn Ninh Hoài Sam hiếu động hơn hẳn nên thường theo Ô Hành Tuyết ra ngoài...

Thi thoảng, cậu đi theo lúc chàng gặp gỡ Tiêu Phục Huyền.

Rồi mãi sau, Ninh Hoài Sam vẫn không hiểu được lý do vì sao thành chủ luôn có vẻ buồn bã sau khi nhìn thấy Thiên Túc thượng tiên. Có những lúc còn lặng người đến mấy ngày liền...

Nếu gặp mặt khiến tâm trạng trở nên tệ như vậy thì không phải cứ tránh đi là được rồi sao?

Tiếc rằng, cậu không dám cả gan đi hỏi thẳng Ô Hành Tuyết. Nhưng dù có hỏi cũng sẽ không nhận được câu trả lời.

Vì thành chủ nhà cậu cũng không cách nào giải thích cho cậu hiểu rằng tâm trạng chàng mỗi lần gặp mặt Tiêu Phục Huyền chẳng tệ chút nào, mà chính vì chẳng tệ chút nào nên mới khiến chàng càng sa sầm hơn cả...

Bởi mỗi lần cười đùa cùng Tiêu Phục Huyền, chàng đâu mang gương mặt của bất kỳ một người nào trên thế gian này, chỉ trừ của chính bản thân.

Chàng mang dáng vẻ của rất nhiều người xa lạ khác nhau và xưng những cái tên chọn bừa. Sáng hôm nay vui cười mấy câu, sang hôm sau đã chìm vào dòng người, không chạm mặt nhau nữa.

Chàng có thể là bất kỳ một ai bước ngang trên phố, chỉ không thể là thành chủ Chiêu Dạ thành Ô Hành Tuyệt.

Chàng thật tỉnh táo, nhưng không tránh khỏi xót xa.

Có một lần, chàng tưởng rằng câu chuyện này sẽ tiếp diễn tương tự những dòng thời gian rối loạn chàng phải chém đứt theo lệnh thiên chiếu năm nào — vô vọng không hồi kết.

Cho đến một lần tương ngộ...

***

Lần đó, Ô Hành Tuyệt cảm thấy một nửa linh phách thần mộc có biến động. Tuy biến động không rõ ràng lắm nhưng vẫn khiến chàng không yên tâm muốn đến xem thử. Thế là chàng đến bên bờ biển Vô Đoan.

Bờ biển Vô Đoan hôm ấy chẳng hề yên bình. Không biết sao mà có một nhóm đệ tử tiên môn đang tụ tập. Bọn họ đều bị thương, có một số đang giúp lẫn nhau, một số khác ngã xếp bằng tại chỗ, ngoài ra còn có một số khác cần theo túi gấm rảo khắp nơi để phát thuốc cho đệ tử của các môn phái khác nhau.

Bọn họ chiếm cứ toàn bộ khu vực bến thuyền và pháo đài trên mặt nước. Khung cảnh xác xơ đến độ có phần hỗn loạn.

Ô Hành Tuyệt loáng thoáng nghe họ nói đủ mọi loại chuyện và bắt được mấy chữ linh tinh như “tà ma quấy phá”. Chàng cũng không lấy làm ngạc nhiên, gần cả trăm đệ tử tiên môn bị thương thì nguyên nhân chắc cũng không đến nỗi là do cả đám bọn họ đánh nhau mà ra.

Điều khiến chàng thắc mắc là danh tính kẻ gây rối này.

Mọi người đều biết bên ngoài cổng Chiêu Dạ thành có treo đèn thanh minh hộ vệ, mỗi chiếc đèn đều do Ô Hành Tuyệt đích thân làm nên. Bọn họ cũng biết hiệu dụng của đèn thanh minh là nhằm ngăn chặn những người bên ngoài xâm nhập vào Chiêu Dạ thành. Nhưng không một ai đoán được rằng

Ô Hành Tuyết cũng dùng những chiếc đèn ấy để theo dõi động tĩnh của tà ma trong thành.

Chàng biết rõ ngày nào có tà ma nào ra khỏi thành, tà ma nào vào trong thành.

Chàng vẫn còn nhớ hai ngày này, số tà ma rời khỏi thành có thể đếm được trên đầu ngón tay, và chúng không đi về phía biển Vô Đao. Huống chi, những tà ma rời thành cũng không phải hạng có thể gây phiền hà nghiêm trọng, ít nhất không đến nỗi gây ra cơ sự thế này cho gần cả trăm đệ tử.

Có đi đâu, chẳng mấy chốc chàng đã không còn tâm trí đâu mà suy xét xem đây là do tà ma nào gây ra nữa, bởi toàn bộ bến đò đã rơi vào tình trạng còn hỗn loạn hơn...

Mấy đệ tử đã uống thuốc giảm đau lần lượt rên lên trong đau đớn, thậm chí còn có người bị đau đến mức lăn bò ra đất mà nhe răng trợn mắt.

Những đệ tử còn lại sợ hãi quá độ không dám uống nữa. Đệ tử đang phát thuốc cũng sợng người dừng động tác, trên tay hãy còn cầnbao thuốc đây còn gương mặt tràn vẻ thảng thốt.

Đệ tử nọ mở túi thuốc ra, mùi thuốc men theo gió thổi sang. Ô Hành Tuyết chứng kiến những cảnh tượng tương tự quá nhiều lần trong mấy năm gần đây nên chỉ thoáng nghĩ qua là hiểu rõ nguyên cơn vấn đề.

Chàng vốn có thể ngó lơ hết thấy, song khung cảnh hỗn loạn này ằmĩ đến mức khiến chàng nhức cả đầu. Chưa kể chàng còn phải băng qua bến thuyền này.

Bởi vậy, chàng khẽ lắ đầu, giấu thân thể mình đi rồi phóng lên một mái nhà cao cao bên trên pháo đài trên nước.

Ô Hành Tuyết đứng ở mái hiên, cởi túi gắm đeo bên hông ra rồi đưa ngón tay thon dài vào trong khều vài lần.

Đúng lúc đó, một tiếng động khe khẽ đột ngột vang lên trên mái hiên.

Ngay khi nghe tiếng vỗ kiếm khẽ khàng đánh vang, Ô Hành Tuyết hơi sượng ngón tay đôi chút. Chẳng cần ngoái đầu nhìn, chàng cũng biết mình chạm trán ai.

Hương vị quá đỗi quen thuộc của Thiên Túc được gió đưa sang, đồng thời còn pha lẫn vị máu nhàn nhạt.

Lại là vị máu.

Vì sao lúc nào bị thương vậy chứ...

Ô Hành Tuyết nhắm mắt lại. Tiếng vỗ kiếm đánh vang dừng lại cạnh người chàng, giọng hững hờ của Tiêu Phục Huyền vang lên, “Ở dưới kia đồng người như vậy, tại sao người lại đứng trên mái nhà?”

Ô Hành Tuyết mở mắt ra, thấy như có gì đó đang ngoáy chặt trong tim, nhưng nét mặt chàng vẫn hoàn toàn bình thản.

Hiện tại, chàng đang đắp một lớp cải trang mà thần quỷ cũng khó lòng phân biệt được, đây là một dáng vẻ hoàn toàn xa lạ như bao lần. Dùng giọng một người dưng, chàng nói, “Lên đây giúp một chút việc. Thế còn người, người là ai mà sao lại ở trên mái nhà?”

Nói rồi, chàng mới quay mặt sang nhìn người đang đứng bên cạnh mình.

Bằng một thời gian không nhìn thấy, dường như Tiêu Phục Huyền đã ốm hơn xưa. Vìên mi và cánh mũi càng thêm rõ nét, hốc mắt cũng sâu hơn. Không biết có phải mùi máu ấy đã ảnh hưởng đến y hay không mà trông gương mặt y đượm chút mỗi một hiếm gặp. Dù vậy, sự mệt mỏi đó nhỏ nhoi tới mức gần như không tồn tại, nó chìm hẳn trong khí chất sắc bén bao bọc quanh người y.

Y rử hàng mi mỏng, lướt nhìn xuống bên đờ rồi quay sang Ô Hành Tuyết.

Ánh mắt y dừng lại trên gương mặt Ô Hành Tuyết hồi lâu. Y không trả lời câu hỏi “Người là ai, tại sao lại ở trên mái nhà”, mà liếc nhìn viên đan

trong tay Ô Hành Tuyết, trầm giọng hỏi, “Giúp đỡ gì? Đưa thuốc à?”

Ô Hành Tuyết nhìn y một lượt nhưng không thấy vết thương cụ thể, còn mùi máu đã nhạt đi rất nhiều trong gió. Bấy giờ chàng mới trả lời, “Đại loại thế, nói đúng hơn là ta muốn ngấm đỏi thuốc. Bọn họ bị tà ma làm bị thương, uống loại thuốc kia phải chịu tác động của thủy triêu nên dẫn đến tác dụng phụ, thành thử mới r3n rỉ như vậy.”

Tiêu Phục Huyền cất giọng thờ ơ, “Người tính ngấm kiểu gì?”

“...” Ô Hành Tuyết nheo lời.

Ban đầu, chàng dự định lướt qua giữa những người kia mà không để bất kỳ một ai phát hiện ra, rồi xuất chiêu nhẹ hơn cả làn gió. Chỉ là đỏi thuốc thôi thì có thể gây khó dễ cho ma đầu khét tiếng như chàng hay sao.

Ngặt nổi, Tiêu Phục Huyền xuất hiện khiến chàng không cách nào làm vậy được nữa. Nói cho cùng, một đệ tử tiên môn tằm tằm hay một tà ma thường thường không thể có năng lực cao như vậy.

Thế nên, Ô Hành Tuyết mới làm bộ nghi ngại, đoạn hỏi Tiêu Phục Huyền, “Sợ xuất quá, đúng là ta không làm được. Người thì sao? Người thuộc môn phái nào? Có cách nào giữ những người dưới kia lại hay không?”

Tiêu Phục Huyền hỏi, “Bao nhiêu?”

Ô Hành Tuyết: “Tất cả.”

Tiêu Phục Huyền hững hờ “À” một tiếng. Ngay thời điểm âm thanh cất lên, tất cả những người trong khu vực bên đầ đầu cứng đờ lại, không còn động đậy gì nữa.

Ô Hành Tuyết nhướn mày, đoạn tiếp tục lục lạo túi gấm.

Lục hết một vòng rồi, chàng lặng lẽ ngẩng đầ.

Ánh mắt Tiêu Phục Huyền vẫn giữ nguyên trên mặt chàng. Trông thấy dáng vẻ “ối toi rồi” của chàng, y mấp máy môi, “Chuyện gì?”

Ô Hành Tuyết nói, “Không đủ thuốc r ấ.”

Tiêu Phục Huyền: “Có bao nhiêu?”

Ô Hành Tuyết: “... Mười viên.”

Tiêu Phục Huyền: “?”

Dưới kia có g ần trăm người đang chờ nhận thuốc, mà chàng chỉ mang mười viên. Thiếu kiêu này thiếu hơi bị nhiều đấy. Song, thứ thú vị hơn cả lại là nét mặt của Tiêu Phục Huyền.

Trước khi bản thân kịp nhận ra, Ô Hành Tuyết đã siết túi g ăm và bật cười.

Đến khi chàng cười đã r ấ ngược mắt lên mới nhận ra Tiêu Phục Huyền đang nhìn mình.

Ô Hành Tuyết dừng bật.

Thoáng chốc, cả mái hiên rơi vào tĩnh lặng.

Ô Hành Tuyết mấp máy môi, nói, “Có chuyện gì thế?”

Tiêu Phục Huyền thu t ầm mắt v ề r ấ trả lời, “Không có gì. Không đủ thuốc vậy người tính thế nào?”

Ô Hành Tuyết cup mắt nhìn sơ qua túi g ăm một chốc, nói, “Thì chỉ còn cách tung chiêu thiệt hại thôi.”

Tiêu Phục Huyền: “Hừm?”

Ô Hành Tuyết chỉ tay vào nhóm đệ tử tiên môn đang cứng đờ bất động mà hỏi, “Có cách nào khiến bọn họ hé miệng một chút không?”

Dĩ nhiên chàng biết Tiêu Phục Huyền có cách.

Thật vậy, ngay khi vừa kết thúc câu nói, gần cả trăm đệ tử tiên môn đồng loạt mở miệng dù vẫn tiếp tục bất động. Khung cảnh ấy vừa cực kỳ ấn tượng lại vừa vô cùng buồn cười.

Đúng là có thiệt hại chút đỉnh.

Ô Hành Tuyết cười giòn chốc lát mới quay sang nói với Tiêu Phục Huyền, “Ta xuống dưới trước đây.”

Nói rồi, chàng nhảy xuống từ trên mái hiên cao, hết như một áng mây lững lờ ghé ngang. Tiêu Phục Huyền đứng bên rìa mái hiên, rủa mắt nhìn áng mây lững lờ kia yên ả đáp xuống mặt đất. Hồi lâu sau, y mới xoay người nhảy khỏi góc mái.

Ô Hành Tuyết biến mười viên thuốc đan kia thành lá bùa, tiếp đó vo mấy lá bùa ấy rồi đốt thành tro mịn. Xong xuôi, chàng lướt qua gần trăm cậu đệ tử và rải chút tro giấy vào miệng của từng người một.

Đang rải tro giữa chừng, chàng chợt dừng bước, quay đầu lại hỏi Tiêu Phục Huyền, “Mấy người này không thấy ta đấy chứ?”

Tiêu Phục Huyền: “Có việc gì à?”

Ô Hành Tuyết nói, “Cũng không có gì, ta chỉ sợ họ nhớ kỹ dung nhan rồi lại tưởng mình bị lừa bỡn và truy tìm tới cửa.”

Thật ra, dù họ có nhớ kỹ cũng chẳng hề gì bởi dung mạo chàng dùng là hàng giả, nhớ rồi cũng chẳng có chỗ nào mà tìm. Thế nhưng khi lướt qua các đệ tử đang nhìn Tiêu Phục Huyền, chàng sực nhớ vềnét mỗi một thoáng đờm ban nãy của người kia.

Chàng lặng đi trong giây lát, đoạn cất bước đi đến trước mặt Tiêu Phục Huyền. Chàng nói, “Phải cần có đồng phạm, không thể để ta bị nhớ một mình được. Đưa tay đây nào.”

Đôi mắt rủa hờ của Tiêu Phục Huyền nhìn sang chàng, có phút chốc tưởng chừng y muốn nói gì đó. Mà cuối cùng y chỉ mấp máy môi im lặng. Sau

một lúc, y xoè bàn tay sang cho Ô Hành Tuyết.

Ô Hành Tuyết nhìn bàn tay đã một thời nắm lấy giữa vô vàn thời điểm thân mật, lòng chàng bỗng thấy rối rắm biết bao.

Lạ kỳ thay, hơn hai trăm năm đã qua, mà chàng vẫn không khỏi ham thích trêu chọc người kia. Chàng muốn nhìn Thiên Túc vẫn một mực “lạnh lùng khó gần” phá lệ hết lần này đến lần khác. Thế rồi khi Tiêu Phục Huyền thật sự phá lệ, chàng lại chẳng thấy hào hứng gì.

Bởi lúc này đây, chàng — người khiến Tiêu Phục Huyền phá lệ — đang khoác một gương mặt xa lạ, mang một cái tên xa lạ. Đó là một ai khác chứ không phải Ô Hành Tuyết.

Ô Hành Tuyết đứng yên một chốc. Chàng nhoèn miệng, song đôi mắt vẫn mãi sụp xuống. Chàng đưa phần tro bùa còn lại cho Tiêu Phục Huyền, cất giọng nhuốm ý cười, “Phần còn lại nhờ người.”

Cho đến khi Tiêu Phục Huyền đã đi xa xa rồi, Ô Hành Tuyết mới ngược mặt dõi về hướng ấy.

Nét mặt chàng bình thản, nhìn không nhận ra dấu hiệu bất thường nào.

Hễ chàng không muốn thì dường như từ xưa đến nay không một ai sẽ nhận ra manh mối.

Tiêu Phục Huyền rải phần tro bùa cuối cùng lên một đệ tử trẻ, đoạn ngược mắt thoáng nhìn sang bên này. Ô Hành Tuyết lập tức hiểu rõ, bèn mỉm cười né mình ra mặt sau vách pháo đài trên nước.

Tiêu Phục Huyền vừa ra tay, những đệ tử trẻ tiên môn tức khắc thoát khỏi tình trạng bất động và khôi phục trạng thái bình thường. Họ mỉm môi theo bản năng, chỉ cảm nhận vị đắng đắng khó tả trong miệng. Nhưng họ còn chưa kịp trỗi lên nghi ngờ thì những người r3n rĩ nằm oài trên đất đã kinh ngạc hô lên trong mừng rỡ, “Hình như... đỡ hơn rồi!”

Những người khác cũng nhanh chóng nhận ra trên mặt vết thương do tà ma để lại không còn ra máu như thác đổ với khí đen lớn vờn nữa. Miệng vết thương đã dần dà khép lại.

Ô Hành Tuyết tựa lưng vào tường, lắng nghe nhóm đệ tử tiên môn xôn xao bàn luận rồi ỉ ới gọi nhau chuẩn bị rời khỏi bến thuyền.

Chẳng mấy chốc, khu vực bến thuyền đã thoát khỏi tiếng ồn ã và trở về tĩnh lặng.

Ô Hành Tuyết đứng thẳng dậy, rời khỏi vách tường và chạm mặt Tiêu Phục Huyền đang đi về phía mình.

Chàng ngừng chân và nhìn người kia.

Trong thoáng chốc, nét cười trong đôi mắt khoẻ môi chàng như đang dần tan vỡ. Song cuối cùng, chàng vẫn chỉ về phía bến thuyền và nói, “Tiện đường giúp đỡ xong rồi, ta phải đi đây.”

Chàng thật lòng có hơi luyến tiếc...

Lần nào cũng thế, khác nào uống rượu độc để người ngoài cơn khát.

Tiêu Phục Huyền đang quay lưng về hướng vầng dương ảm đạm, nét mặt có phần mờ ảo. Ô Hành Tuyết chỉ thấy hàng mi y nheo nhẹ giây lát rồi lại thả lỏng ra, y hỏi, “Người định đi đâu?”

Ô Hành Tuyết định tới Thương Lang Bắc Vực, nhưng việc hiện giờ Tiêu Phục Huyền xuất hiện ở đây cho thấy y cũng đang đi đến Thương Lang Bắc Vực. Vậy thì chàng phải đổi sang hướng khác.

Ô Hành Tuyết ngẫm nghĩ, không nói địa điểm cụ thể mà chỉ nêu chung chung, “Hướng nam.”

Chàng đang mang một dáng vẻ giả, xuất hiện với tư cách một người xa lạ, hiển nhiên cũng không làm gì khác được.

Chẳng qua chỉ là một người dung xuất hiện một lần trong đời. Lần nào xuất hiện trước mặt Tiêu Phục Huyền, chàng đâu như thế.

Thế nên chàng cũng không nói mấy câu đại loại như “hẹn gặp lại” hay gì đó, mà chỉ cong mắt nhoèn cười, rồi lướt qua vai Tiêu Phục Huyền và tiến về bên đò.

Tương tự bao lần trước đây.

Đèn lồng giăng dài trên những cột cao dọc bên đò đang khẽ khàng đung đưa trong gió.

Khi thuyền ô bồng cập bến, nụ cười trên mặt Ô Hành Tuyết đã tắt ngúm, đôi mắt dài trĩu xuống.

Vừa lúc chàng nhắc dây đèn toan cúi người bước lên thuyền, một người bước đến từ đằng sau và nắm lấy tay chàng.

Ô Hành Tuyết ngõ ngàng một lúc lâu, sau đó bất chợt quay đầu lại. Chàng nghe giọng Tiêu Phục Huyền vang lên trầm ấm.

Y nói, “Ô Hành Tuyết, khi không mang dịch dung, trông người ra sao?”

Y nói: Ô Hành Tuyết, ta muốn nhìn gương mặt người.

***

Ấy là một hôm của hơn hai trăm năm sau. Vào đêm tương tự năm Thanh Hà thứ nhất, bên bến thuyền ra biển Vô Đao, giữa màn trời mịt mờ tuyết xám.

Linh Vương bị xoá sổ năm nào, giờ vẫn chưa một ai nhớ đến.

Nhưng trên đời vẫn luôn có một người như thế, người chẳng bao giờ nhận nhầm đôi mắt chàng.

✻

Lời tác giả:

Mọi người đợi lâu QAQ tui viết mà không ưng lắm nên phải viết đi viết lại mấy lần.

Cá:

Mọi người còn nhớ lúc Huyền Tuyết đến nhà họ Hoa ở Xuân Phiên Thành lần đầu và khi Tuyết hỏi “Ô Hành Tuyết trong ấn tượng của Huyền là người thế nào” thì Huyền đáp là “Là người mà ta không bao giờ nhận nhầm” đó. lãng mạn chết mất thôi~

Chương 93: B ầu bạn

Cảm giác có quá nhiều ký ức cùng tràn về một lúc thật sự không thoải mái. Chỉ một giấc mộng Thước Đo dài hai lăm năm đã có thể khiến người mơ hồ bối rối, nói chi đến quãng thời gian tận hơn hai trăm năm.

Với g ần như tất cả ký ức từ đầu lừa về Ô Hành Tuyệt lại bước qua con đường dài kia một lần nữa. Và đi ầu khó chịu nhất không phải việc con đường ấy miên man không h ết kết, mà là việc nó thật hỗn loạn mông lung, đảo điên không thứ tự.

Trong một khoảnh khắc, chàng hãy còn đứng giữa đám lửa phừng phừng vô tận giữa Lạc Hoa Đài, lắng nghe những linh phách điên cuồng gào thét về phía mình. Rồi ngay tiếp đó, chàng đã dừng chân giữa phố phường nam thành, vươn tay che đèn đuổi linh, và nghe người đứng sau hỏi mình là ai.

Chàng phải gánh chịu cả cơn đau thêu thân trong lửa dữ lẫn cái lạnh buốt thấu xương. Bao quanh chàng là tiếng vọng h ồn than khóc xâu xé tâm can, nhưng tuyệt nhiên chẳng một bóng người. Cả bầu không gian tĩnh mịch, trống trải và cô liêu.

Tay chàng mịt sương, tay chàng đầy máu.

Chàng là Linh Vương, chàng là ma đầu.

Bao mối hỗn loạn dần dập ẹp về không mang đến cảm giác khai sáng tỏ tường mà chỉ toàn mù mờ điên đảo. Đến cuối cùng hết thấy hoá thành đống đau...

Dường như, không bất kỳ thân thể hay con tim người sống nào trên cõi đời này có khả năng đón nhận hết thấy những đi ầu đó. Không một ai chịu nổi

ng ần ấy thứ đ ầy mâu thuẫn đến vậy. Thế nên, mọi đi ều chuyển thành cơn đau thẳng thừng nhất.

Cơn đau đó còn khó mà chịu thấu hơn cả xé toạc linh phách, nó đau đến mức Ô Hành Tuyết đã tự mình phong bế bản thân. Đây là một phản ứng hoàn toàn thuộc về ti ềm thức, là sự kháng cự lại cơn đau lần đ ầu tiên trong cuộc đời chàng.

Lần tự phong bế này còn kín kẽ hơn việc mất đi năm giác quan. Chàng như nhốt mình vào một cái kén vô hình.

***

Tước Bất Lạc chưa từng trải qua một đêm dài gian nan đến thế.

Khi vào phòng ngủ thành chủ nhà mình, Ninh Hoài Sam không khỏi giật bản người vì trong phòng quá lạnh.

Cậu chưa bao giờ tưởng tượng nổi một căn phòng có thể trở lạnh đến nhường này...

Từ xà nhà, bàn ghế, bình phong, tranh vẽ, đèn đóm, thậm chí đến cả vách tường lẫn sàn đá trắng đều bọc kín trong sương giá. Nếu nhìn thoáng qua còn tưởng bên trong không phải một căn phòng mà giống h ầm băng hơn.

Bá tánh mà bước vào đây trong một khắc thôi là có thể lạnh cóng đến sinh bệnh. Ngay đến Ninh Hoài Sam cũng chịu không nổi, răng đánh lập cập liên h ữ, cơ thể run lên b ần bật.

Mà hết thấy sương giá rét buốt này đ ều bắt ngu ờn từ Ô Hành Tuyết.

Trước đó, Phong Tiết Lễ và Tiểu H ồ xâm nhập vào Tước Bất Lạc. Sau một trận giao chiến, họ đấu không lại nên đành phải rút lui vào trong gió. Thời điểm hai người nọ biến mất, trên r ễ cây đại thụ xanh mướt rợp trời giữa Tước Bất Lạc xuất hiện tinh chất bạch ngọc.

Lúc đó, Ninh Hoài Sam nghe đôi ba tiếng chuông vang lên khe khẽ. Khi quay sang hướng phát ra âm thanh, cậu nhận ra chiếc chuông bạch ngọc treo bên thắt lưng thành chủ nhà mình đang lung lay nhẹ

Ninh Hoài Sam kinh ngạc vô cùng.

Vì chuông bạch ngọc đó được treo bên người thành chủ nhà cậu lâu lắm rồi nhưng cậu chưa bao giờ nghe được nó tự rung lên để phát ra âm thanh.

Mà âm thanh ấy quả thực khác thường, làm lòng người hốt hoảng. Ngay đến Ninh Hoài Sam nghe vào cũng ong ong cả đầu óc, linh phách chấn động không yên.

Cậu lắng nghe tiếng chuông vắng vắng, một ít hình ảnh rời rạc bất giác loé lên trong tâm trí...

Ví như hình ảnh cậu và Phương Trữ ôm chiếc áo khoác lông chồn trắng muốt trên tay, chụm đầu vào nhau bên trong gian nhà phụ và bàn tán về kế hoạch.

Từ bên rìa tầm mắt, họ bỗng thấy thành chủ đang tựa mình vào cạnh cửa, chẳng biết đã nghe họ rì rì hết bao lâu. Lúc đó, hai người bọn họ sợ đến mức tim nảy lên thành thịch.

Rồi ví như... trong khoảnh khắc đó, tiên khí của Thiên Túc dần dà toả ra từ cơ thể thành chủ.

Ninh Hoài Sam hoàn toàn lạc lối trong mớ hình ảnh rời rạc đó, nhất thời không cách nào nhớ ra những việc này xảy ra khi nào.

Cậu che cái đầu căng cứng của mình, định hỏi thành chủ xem chuyện gì đang xảy ra. Thế mà chỉ vừa ngước mắt lên, cậu đã thấy thành chủ quỳ sụp xuống như tuyết lở ầm ầm trên vách núi.

Cậu thất kinh hồn vía không kịp phản ứng gì, chỉ vừa lúc trông thấy Thiên Túc hối hả vươn tay ôm người vào lòng rồi đưa về phòng.

Sau đó, chính là tình hình như hiện tại...

Ô Hành Tuyết đang ng ồi l ặng người trên giường, hai mắt nhắm nghiền và đầu gục xuống. Gương mặt chàng bọt bọt không một chút máu, g ần như còn trắng hơn và tuyết. Đôi môi mỏng mím lại thành một đường thẳng. Nếu nhìn từ trên xuống, khoé môi chàng còn như tr ẽ xuống dưới.

Gương mặt ấy không tỏ ra biểu cảm gì, thế nhưng khiến người ta nhìn vào xoắn xang, làm người nhìn tựa hồ cũng trở nên khổ sở theo.

Bao bọc quanh toàn bộ cơ thể chàng là một tấm chắn vô hình. Tấm chắn ấy giam chàng vào bên trong, đồng thời ngăn cản toàn bộ thế giới ở bên ngoài, không để bất kỳ thứ gì tiếp cận được.

Ban đầu, Ninh Hoài Sam còn đang bối rối nên không chú ý đến tấm chắn này, cậu vói tay ra toan kiểm tra tình hình thành chủ. Kết quả suýt chút đã mất luôn ngón tay.

Cậu rút mạnh về, máu tung toé khắp ngón tay. Bấy giờ, cậu mới nhận ra chiếc bàn đặt giữa trường kỷ cũng đã vỡ nát thành gỗ vụn dưới sức ép của tấm chắn kia.

Không chỉ vậy...

Khí kinh thành chủ nhà cậu đột ngột tuôn trào, tràn òạt không ngừng từ tấm chắn ra ngoài, dẫn đến sương giá trắng muốt đóng đầy gian phòng, thậm chí lan ra cả bên ngoài phòng và phủ kín toàn bộ toà phủ trạch.

Bởi vậy, bầu không khí ở Tước Bất Lạc hiện tại lạnh căm như một động băng.

Lu òng khí kinh đó còn mang theo áp lực đ ề xuống nặng nề, Ninh Hoài Sam chỉ đứng bên cạnh trường kỷ thôi mà thấy nghẹt thở không thôi. Dường như sương giá kia đã chui vào cơ thể theo hô hấp của cậu, thiếu đi ều lấp kín toàn bộ nội tạng bên trong.

Bấy giờ, Ninh Hoài Sam hoảng sợ thực sự.

Cậu gọi “thành chủ” mấy lần nhưng chỉ nhận được câu ngắt lời của Thiên Túc, “Y không nghe thấy được.”

Ninh Hoài Sam lại hỏi, “Không nghe thấy được?! Tại sao lại như vậy?”

“Tự phong bế.”

“Tự phong bế?” Ninh Hoài Sam trềnh mặt chốc lát mới nói, “Tự phong bế là ý gì?”

Cậu chưa từng trải qua những chuyện như vậy và cũng chưa từng gặp người nào từng thấy những tình huống thế này. Trong giây lát, cậu còn chưa kịp phản ứng và cũng không tài nào hiểu nổi.

“Không nghe, không thấy, không cảm, không biết.” Thiên Túc cất giọng vừa trềnh thấp vừa hơi khàn khàn, lời thốt ra từng chữ một.

Chẳng rõ vì sao mà khi nghe những chữ “không” ấy, Ninh Hoài Sam bất giác cảm thấy đau lòng khôn tả, đó là cảm giác chán nản và căm ghét.

Cậu nhìn thành chủ, lẫm bẫm, “Tại sao? Tại sao phải tự phong bế?”

Thiên Túc nhìn thành chủ nhà cậu một lúc lâu mới khàn giọng nói, “... Vì quá đau.”

“Nhưng...” Ninh Hoài Sam hãy còn muốn nói tiếp.

Cậu biết một khi chiếc chuông mộng bạch ngọc bên hông thành chủ nhà cậu rung lên tức giấc mộng được giải trừ. Việc này đồng nghĩa lớp phong ấn ký ức kín bụi được cởi bỏ và người sẽ nhớ lại chuyện cũ thôi mà.

Vì sao nhớ lại quá khứ... lại đau?

Trước giờ, thành chủ nhà cậu không phải kiểu người sợ đau. Rốt cuộc đây là cơn đau đến mức độ nào để khiến người phải tự phong ấn như vậy.

Song đến cùng, Ninh Hoài Sam vẫn không hỏi ra lời vì cậu thấy Thiên Túc cau mày, trong đôi mắt đen thẳm chứa chan ấm áp mà quá sức nặng nề

Vì sao đang nói về việc thành chủ quá đau đớn mà dường như cơn đau ấy cũng ập lên người Thiên Túc.

Thật ra, nó đúng là ập lên người Thiên Túc...

Bởi sức ép từ thành chủ nặng cực kỳ, sức nặng ấy có thể nghiền nát thịt xương người thường. Còn Thiên Túc đang ngồi ở nơi có sức ép mãnh liệt nhất.

Tấm chắn tự phong bế ấy đủ sức đánh đổ máu trọng thương tất cả mọi thứ đến gần. Và Thiên Túc vươn tay vào trong tấm chắn ấy để nắm lấy bàn tay đóng băng của thành chủ.

Như thể sợ bàn tay ấy sẽ quá lạnh.

Ninh Hoài Sam tưởng chừng trông thấy máu me tràn khắp cánh tay Thiên Túc, mạch máu lần lượt vỡ ra, trông vào kinh khủng vô cùng. Ấy thế mà ngay sau đó, Thiên Túc vẫn tiếp tục vận khí kinh...

Rồi miệng vết thương chầm chậm khép lại từng chút một. Máu tuôn cũng dần rút trở vào, không để một giọt nào rơi trên tay thành chủ.

Cứ như thế, lặp đi lặp lại.

Chỉ nhìn thôi đã cảm thấy đau đớn, mà Thiên Túc không một thời khắc nào biến sắc.

Ninh Hoài Sam không còn gì để nói, chỉ có thể lặng lẽ rời đi.

Cậu cứ ra vào như thế mấy chục thì nhận thấy Thiên Túc chẳng mấy may đi chuyển. Khí kinh y vẫn không ngừng chầm rãi chảy vào bên trong tấm chắn.

Nó bị cản lại vô số lần, rồi lại vùi vào vô số lần.

Giống một cơn gió ấm miệt mài len lỏi qua mặt nước hoá băng.

Tình trạng ấy tiếp diễn chẳng biết bao lâu...

Một ngày? Hai ngày?

Chót cùng, không chỉ mình Ninh Hoài Sam mà đến Tiêu Phục Huyền cũng quên băng thời gian. Y đã ng ồi bên cạnh người tự phong bế bản thân, ở bên cạnh cùng người ấy bước qua quãng h ồi ức hơn hai trăm năm đằng đẵng.

Như đang hoàn thành một lời ước hẹn.

Vì y đã từng tự hứa với lòng sẽ không bao giờ để cho Ô Hành Tuyết phải lẻ loi đơn chiếc, dẫu cho y còn sống hay đã chết.

✧

Lời tác giả:

Chương này hơi ngắn, sáng ngày mai sẽ viết dài hơn chút nha ~

Sau này không cập nhật cách ngày nữa ~

Chúc ngủ ngon QAQ

Cá:

Em vẫn đang cố gắng bơi qua bể ngược các chị ơi (◦T ω T◦)

Chương 94: Thức tỉnh

Ô Hành Tuyệt chao đảo trong nỗi đau và ký ức ngổn ngang để rồi tự nhốt mình vào trong kén. Có lúc chàng còn tưởng mình đã quay trở về bên trong thân mộc — khi chàng vẫn chưa hoá thành hình người, với biết bao hỗn loạn xoay quanh, còn chàng đứng chân trần giữa sự hỗn loạn đó.

Một khoảnh khắc nào đó, chàng bất chợt cười thẫn thờ chẳng rõ nguyên do.

Chàng cảm thấy mình thật kỳ lạ, trước đây luôn mỉm cười khi cảm thấy đau đớn đến tột cùng, khi cảm thấy phần uất đến tột cùng. Còn hiện tại, khi đau đớn đến tột cùng, đau đớn đến độ tưởng chừng không tài nào chịu nổi, phản ứng bản năng của chàng vẫn là cười.

Cơ thể chàng rung lên nhẹ nhàng theo tiếng cười vô thanh, rồi cuối cùng không thể đứng thẳng được nữa mà quặp người gục xuống.

Giữa lúc đau đớn, con người ta luôn muốn ấn mạnh vào nơi phát ra cơn đau ấy. Vậy nhưng khi chàng nhấc tay lên lại chẳng tìm ra chỗ đặt xuống, cuối cùng chỉ đành buông thõng.

Trong ký ức chàng có vô số người và vô số giọng nói đang gọi chàng với nhiều danh hiệu vào những thời điểm khác nhau.

“Thần tiên?”

“Linh Vương.”

“Đại nhân —”

“Ma đầu!”

...

Trước đây, chàng sẽ lắng nghe từng lời một, sẽ đáp lời từng tiếng một. Mà hiện tại có lẽ chàng bỗng nhiên mỗi một, ngoảnh mặt ngó lơ.

Giờ đây, những mỗi một và chán ghét chưa từng bộc lộ qua hàng trăm năm đang tuôn trào mãnh liệt. Chúng khiến chàng chẳng buồn cử động, và cũng chẳng muốn mở mắt ra.

Giữa những chán ghét và đau đớn kinh hoàng đang dâng trào đến đỉnh điểm, chàng bỗng nghe thấy có ai đó thấp giọng gọi tên mình. Người ấy không gọi danh hào, không gọi thần tiên, không gọi Linh Vương, không gọi đại nhân gì đó, và cũng không gọi ma đầu.

Mà chỉ đơn thuần là tên chàng, *Ô Hành Tuyết*.

Chàng ngẩn người, ngược đầu thoáng chút để nhìn thấy một bóng hình mờ hồ trước mắt. Xuyên qua mờ hỗn độn, bóng hình ấy đang nắm lấy tay chàng.

Không nhằm kéo chàng đi đến nơi khác, không cưỡng ép lôi chàng ra khỏi tổ kén tự phong ấn, mà chỉ níu giữ ngón tay, yên lặng đứng trước mặt chàng.

Bóng hình ấy cúi đầu hỏi chàng, “Ô Hành Tuyết, có muốn ra ngoài hay không.”

Ô Hành Tuyết còn chưa trả lời thì người kia tiếp tục thì thầm, “Không muốn ra ngoài cũng không sao.”

Giọng nói trầm thấp ấy nghe thật dịu dàng giữa sóng trào hỗn loạn.

Y nói, “Ta ở đây.”

Cùng người.

Ký ức đang kinh hoàng trào dâng vẫn dần dập dờ về Ô Hành Tuyết như gió cuồn sóng dữ, bao trùm và nhấn chìm lấy chàng. Chàng vẫn đau đớn cùng cực, đau đến mức không muốn thoát khỏi tổ kén.

Nhưng dường như... không khốn khổ đến thế nữa.

***

Vào ngày thứ bảy Trước Bất Lạc bị đóng băng giữa sương tuyết, toàn bộ phủ trạch nhuộm một màu trắng xoá.

Tấm chắn trên trường kỷ vẫn ngăn trở toàn bộ thế gian lại phía bên ngoài, khí lành lẽo đẽo tính công kích vẫn không ngừng cuộn bủa tràn ra ngoài. Sương giá trên trường kỷ đọng r ồi lại tan, tan r ồi lại đọng. Giống như bàn tay đang vươn vào trong tấm chắn của Tiêu Phục Huyền đổ máu r ồi lại ngừng, ngừng r ồi lại đổ.

Dẫu đã nhìn đến ngày thứ bảy r ồi, mà mỗi lần bước vào phòng ngủ, mỗi lần trông thấy bàn tay đổ máu r ồi lạnh lạnh liên hồi của Tiêu Phục Huyền, Ninh Hoài Sam vẫn không khỏi thấy rợn cả người, tê tái cả đầu óc.

Ban đầu, cậu còn định khuyên nhủ đôi ba câu, nhưng sau đó mới nhận ra dường như Thiên Túc cũng rơi vào trạng thái tự phong bế. Cậu có khuyên nhủ cũng vô dụng.

Vì vậy, ngày nào cậu cũng lặng lẽ đến chăm nom bên cạnh trường kỷ với vẻ âu lo, sau chốc lát lại lặng lẽ rời đi.

Cậu vốn định ninh rằng ngày hôm nay cũng sẽ là một ngày như vậy. Nào ngờ khi đến bên cạnh trường kỷ, cậu chợt nghe âm thanh rất khẽ.

Ninh Hoài Sam sửng sốt. “Tiếng gì vậy?”

Suýt chút cậu đã tưởng mình lo lắng quá mức nên sinh ảo giác. Nhưng r ồi cậu thấy Thiên Túc ngược mắt lên như cũng vừa nghe thấy.

Ninh Hoài Sam nói, “Thiên Túc cũng nghe thấy phải không? Dường như có tiếng thứ gì đó nứt.”

Tiêu Phục Huyền đã không nói chuyện lâu ngày, lại còn bị thương liên tục hết lần này đến lần khác nên giọng cũng khàn đi chút đỉnh. Y dời mắt sang

nơi phát ra tiếng động và nói, “Là chuông mộng.”

Ninh Hoài Sam hoảng hồn, tức thì cũng lia mắt nhìn theo thì phát hiện đúng thật là âm thanh phát ra từ chuông mộng treo bên hông thành chủ nhà mình.

Chiếc chuông bạch ngọc kia có phản ứng với tinh chất bạch ngọc nên đã lung lay liên hồi từ trước. Hiện giờ, không biết có phải sức ép toả ra từ Ô Hành Tuyệt quá nặng nề khiến nó không chịu nổi hay còn có nguyên do gì khác mà trên thân nó lại xuất hiện thêm những vết rạn nhỏ. Chúng sâu và nhiều hơn hẳn những vết rạn trước đây.

Đó là nguồn gốc của những tiếng nứt kẽ vang lên khi nãy.

Ninh Hoài Sam sợ hãi. “Cái chuông này bị làm sao vậy, không lẽ nó sắp vỡ thật rồi sao?”

Tiêu Phục Huyền mím môi không trả lời.

Hắn không đến mức vỡ, tuy nhiên...

Chuông mộng ngân vang sẽ hoá giải giấc mơ, trả lại người những chuyện xa xưa thuở trước. Hiện tại chuông mộng không đủ khả năng hoàn thành việc này nên mới nứt nặng hơn, khiến tiếng chuông ngừng bật. Việc này cũng đồng nghĩa hiệu lực của chuông mộng sắp chấm dứt.

Một khi hiệu lực chuông mộng chấm dứt...

Vậy có lẽ người bị kẹt trong quá khứ đã đến hồi thức tỉnh.

Tiêu Phục Huyền chăm chú nhìn chuông bạch ngọc, thoáng ngẩn người giây lát rồi mới ngỡ ra đi đâu đó, y thình lình ngược mắt lên.

Đã lâu lắm rồi y không cử động, đồng thời luôn ngẩn giữa nơi sức ép và khí kinh mãnh liệt nhất nên cả gương mặt bám đầy vụn băng. Giờ đây khi y ngược mắt, những hạt băng ấy tan ra và hoà vào tròng mắt.

Băng giá lạnh tê tái, khiến Tiêu Phục Huyền rũ nhẹ đôi ngươi.

Ngay thời khắc y hạ hàng mi rồi ngược nhìn lên trở lại, Ô Hành Tuyết trong tấm chắn choàng mở mắt.

***

Giây phút ấy, sự tĩnh lặng bao trùm toàn bộ Tước Bất Lạc, chỉ tích tắc mà như dài vô tận.

Tiêu Phục Huyền nhìn rèm mi vừa rung động kia mà thần thờ không nói nên lời, mãi một hồi lâu sau mới hoàn hồn trở lại.

“Ô... Hành Tuyết?” Y thì thầm thật khẽ.

Người ngồi bên trong tấm chắn vẫn đang găm đầu chứ chẳng hề thay đổi tư thế. Nếu không nhờ rèm mi rung động thì không ai nhận ra chàng đã tỉnh lại.

Tiêu Phục Huyền cúi đầu nhìn sang và trông thấy đôi mắt đỏ hừng của Ô Hành Tuyết. Y lập tức cảm thấy đau lòng đến xót xa như thể bị rất nhiều kim châm nhỏ tí đâm xuyên khắp người.

Y trông thấy đôi mắt Ô Hành Tuyết ứa đọng một màn sương ẩm. Nó khiến cho sắc đỏ bên trong như ăn sâu vào mắt. Tuy người đã tỉnh nhưng đôi ngươi chẳng chớp lấy một lần, trông đờ đẫn và lặng im buông rủ như đang nhìn điếm hư không nào đó trên trường kỷ.

“Ô Hành Tuyết,” Tiêu Phục Huyền lại thì thầm gọi chàng lần nữa.

Người trong tấm chắn không phản ứng.

Tiêu Phục Huyền không chút bận tâm mà vẫn chậm rãi cất giọng, gọi, “Ô Hành Tuyết.”

Người trong tấm chắn vẫn không phản ứng.

Ninh Hoài Sam ở bên cạnh cũng thừa thành chủ mấy lần rồi quay sang nói với Tiêu Phục Huyền, “Thiên túc! Tại sao thành chủ im lìm như vậy?”

Tiêu Phục Huyền lặng thinh chốc lát mới nhẹ giọng, “... Y không nghe thấy.”

Bởi những ký ức quá nhiều, quá dài đã bao vây người ấy vào bên trong. Dù giờ đây người có mở mắt ra rồi thì vẫn khó lòng thoát khỏi lòng xúc cảm sâu như hố thẳm.

Tấm chắn kia vẫn bị phong ấn kín kẽ, ngăn cản hết mọi thứ ở phía ngoài. Thế nên, vốn người bên trong chẳng hề nghe thấy từng lời từng tiếng “Ô Hành Tuyệt” kia.

Ấy thế mà sau khi trả lời xong, y lại tiếp tục gọi tên người kia “Ô Hành Tuyệt”.

Ninh Hoài Sam thắc mắc hỏi, “Không phải Thiên Túc vừa nói thành chủ không thể nghe thấy à? Đã không nghe thấy rồi thì có nói gì cũng công cốc cả. Mà đã là công cốc thì sao Thiên Túc vẫn tiếp tục gọi thành chủ làm chi? Nhìn...”

“Nhìn ngài gọi người thật khó chịu quá đi mất,” cậu nhỏ giọng rừ rừ.

Khó chịu...

Tiêu Phục Huyền nhắm lại từ này, thẫn thờ: Đúng là khó chịu.

Nhưng lời này không dành cho y, mà đang nói tới Ô Hành Tuyệt năm xưa.

Vì bị Thiên đạo tận diệt nên y đã quên lãng Ô Hành Tuyệt những năm tháng nọ. Mọi quan hệ giữa hai người họ khi đó có khác gì lúc này đâu?

Không khác gì cả, vẫn là một tấm chắn, hai người.

Chẳng qua lúc trước, bản thân y người đã quên hết mọi việc mới chính là người bên trong tấm chắn, còn Ô Hành Tuyệt ở bên ngoài. Chẳng rõ rốt cuộc năm ấy Ô Hành Tuyệt “bên ngoài tấm chắn” đã từng nói biết bao điếu mà y chẳng hề nghe thấy.

Giờ đây cũng chỉ là tráo đổi vị trí chút thôi.

Sao y có thể dừng lại cơ chứ?

Ninh Hoài Sam không biết những chuyện quá khứ đó mà chỉ biết hiện tại vào thời điểm này, cậu đứng trong phòng ngủ mà xót xa hốc mũi, bứt rứt trong lòng. Thực sự không cách nào chịu đựng nổi nữa.

Thành thử, cậu bèn lấy có “nấu bình nước ấm” và “chuẩn bị vài bộ quần áo” để chuồn lẹ sang gian nhà bên cạnh.

Tiêu Phục Huyền hoàn toàn không màng để tâm đến Ninh Hoài Sam, thậm chí y còn không nghe những lời cậu nói.

Y vẫn chú tâm gọi đi gọi lại tên Ô Hành Tuyết, chẳng chút nề hà.

***

Không biết đã qua bao lâu, người bên trong tấm màn chắn tự phong bế cửa mình thật khế. Đôi mắt đỏ hừng lia nhẹ sang bên cạnh, nhờ đó mà Ô Hành Tuyết trông thấy bàn tay mình được người nắm lấy.

Bàn tay người ấy trắng thóm thon dài, nom gầy mà vững chắc. Song giờ đây mạch máu không ngừng rách vỡ, máu thấm ứa trào.

Người ta nói ngón tay kết nối thẳng vào tim, ắt hẳn gây ra cơn đau tột độ. Thế mà những ngón tay kia vẫn đan chặt vào giữa kẽ ngón tay chàng mà chẳng hề co siết.

Ô Hành Tuyết quan sát sắc đỏ chói mắt kia, chợt vươn tay toan lau đi vết máu trên bàn tay ấy.

Khi bị đối phương nắm lấy giữ lại, chàng mới bất chợt sững người, cuối cùng đã thoát ra khỏi những ký ức đang quấn rịt vào mình.

Ô Hành Tuyết ngẩng đầu lên nhìn người trước mặt qua tấm màn chắn. Mãi lâu sau, chàng mới khàn giọng gọi khế, “Tiêu Phục Huyền.”

Khi thốt lên cái tên ấy, tấm chăn bao bọc quanh cơ thể chàng dần dà biến mất, song đôi mắt dài bất giác bị nhuộm tràn sắc đỏ.

Đúng lúc ấy, Tiêu Phục Huyền cúi người hôn chàng.

Trái tim y thít lại và đánh d ãn mạnh mẽ. Dầu thế, nụ hôn trao đi thật sự dịu dàng, ngay cả hơi thở cũng êm ả khẽ khàng như sợ chạm vào làm tổn thương chi đó.

Những nụ hôn ấy rơi vào đuôi mắt, chóp mũi, và giữa môi Ô Hành Tuyết, từ tổn chạm vào từng chút một.

Y có thể cảm thấy người được hôn cứng đờ cơ thể, rồi dần dà thả lỏng ra, và đến sau cùng, những ngón tay nắm lại chợt run lên thật khẽ.

Con người ta vẫn thường như thế đấy. Một khi đã g ãng mình hết sức để đón nhận quá nhiều đi ều khổ đau, thì đến thời điểm cởi bỏ được những gánh nặng ấy sẽ khiến người ta không khỏi rùng mình run rẩy.

Nhưng Ô Hành Tuyết nào phải người thường, chàng chưa bao giờ phản ứng như thế cả. Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời.

Cơ thể chàng run lên nhẹ. Đôi mắt quan sát Tiêu Phục Huyền đang rử mi hôn lên từng vị trí đã kiệt lực, trên từng ngón tay chàng.

Và sau đó, chàng được người kéo vào lòng ngực.

Chàng được ôm vào lòng.

Thật lạ kỳ, hai người họ từng hiện hữu hết thảy những đi ều thân mật nhất, dẫu là dịu dàng mỹ lệ hay ái dục tri ền miên. Thế mà giờ đây, chàng vẫn được xoa dịu bởi một cái ôm đơn giản.

Chàng đặt cằm mình trên vai Tiêu Phục Huyền, lắng nghe đối phương cất giọng hỏi, “Ô Hành Tuyết, còn đau không?”

“Không đau,” Ô Hành Tuyết dịu giọng đáp lời theo bản năng.

Đáp lời rồi chàng lặng thinh chốc lát, sau đột nhiên nói, “Thật ra...”

Chàng ngừng lại giây lát, chớp mắt rồi mới thì thầm, “Thật ra có hơi khó chịu một chút.”

Chàng vẫn thường vờ vịt hô “sợ quá” và “khó chịu quá”. Tuy nhiên, khi những điếu đó thật sự xảy đến, chàng chẳng bao giờ than vãn nửa lời. Chỉ vào giây phút này, chàng mới chột muốn buông lời và nói “thật sự đau lắm” với Tiêu Phục Huyền.

Chàng nói, “Tiêu Phục Huyền này, ta đã mơ thấy rất nhiều chuyện. Có chuyện Tiên Đô và có cả chuyện nhân gian.”

“Ta cũng nhớ ra ta từng nhắc đến với người về Thước Đô.”

“Vì vậy trước đây khi ta bảo ta đến từ Thước Đô, người đã nhận ra ngay lập tức rồi phải không?”

“Và cả những chuyện sau đó, bao lần dịch dung đều bị người nhận ra cả phải không?”

“Thảo nào mỗi lần dịch dung người đều muốn chỉnh sửa mắt ta.”

...

Chàng cứ tiếp tục nói từ câu này đến câu khác. Nói xong xuôi, chàng lặng người thật lâu, khép mắt lại và gọi, “Tiêu Phục Huyền.”

“Ừm?”

“Hai trăm ba mươi năm thật dài quá...”

✱

Lời tác giả:

Hai người cùng chết thì sao gọi là HE được! Yên tâm đi, không có đâu ~

Cá:

Hông biết ai đ ều hai người cùng chết là HE để chị tác giả phải lên đ ỉnh chính vậy nữa, ác quá đi hà...

Em cá thấy có lỗi với các cô dì chú bác quá, em hứa sẽ cố gắng đẩy nhanh tiến độ...

Chương 95: Tuyệt tan

Ô Hành Tuyệt không phải một người lảm lời.

Khi còn trên Tiên Đô, chàng thân thiện dễ gần, ưa thích đùa giỡn, nhưng khó có thể xem như nóng nhiệt. Sau này trở thành ma đầu, ngay cả “thân thiện” cũng không còn thấy đâu.

Nhưng những lúc bên cạnh Tiêu Phục Huyền, chàng vẫn luôn nói rất nhiều.

Sau chàng mới nhận ra, nguyên nhân ở việc Tiêu Phục Huyền sẽ hỏi tới.

Mỗi khi chàng nói xong một chuyện, Tiêu Phục Huyền sẽ hỏi tiếp tới một chuyện, vì thế chàng phải mở lời nói thêm lúc nữa. Chàng vốn không thích nhắc về những chuyện không vui, số chuyện có thể kể đến trong hơn hai trăm ba mươi năm rông ấy tính ra chẳng bao nhiêu, vậy mà chàng đã kể thật thật lâu...

Nhờ đó, những khung cảnh dĩ vãng đảo điên và hỗn loạn ấy dần dà hiện ra rõ nét hơn.

Vừa kể xong một chuyện, chàng bất chợt ngừng lại rồi lặng người thần thờ trong phút chốc mới nói, “Nhưng có vài chuyện ta vẫn chưa nhớ ra. Trên lý thuyết, một khi chuông mộng đã đánh tiếng thì ta nên nhớ ra tất cả mới phải.”

Tiêu Phục Huyền: “Chuông mộng gặp vấn đề?”

“Nó bị sao thế?”

“Vết nứt nghiêm trọng hơn.”

Ô Hành Tuyết cúi đầu, móc chiếc chuông mộng treo bên hông mình lên để nhìn cho kỹ thì phát hiện vết nứt trên bề mặt chuông trông còn rõ hơn trước. Nó không chỉ nứt ở mặt trong mà kéo dài hẳn ra phía ngoài. Thoạt nhìn tưởng chừng chỉ cần chạm nhẹ một phát là nó sẽ vỡ tan tành.

Ô Hành Tuyết mân nhẹ ngón cái dọc miệng chuông, cất giọng thắc mắc, “Sao lại hỏng đến mức này? Không lẽ lúc mất đi ý thức ta đã đụng vào nó sao?”

Tiêu Phục Huyền trả lời, “Không đụng, nó bất thành linh thành ra như vậy.”

Ô Hành Tuyết lẩm bẩm, “Thật kỳ lạ...”

Lúc trước, chàng đã chấn tẩm phong ấn để không ai có thể dễ dàng tiếp cận. Mà chuông mộng được treo ngay bên thắt lưng chàng, vậy quả thật ngoại trừ bản thân thì hiện tại không một ai có thể chạm vào nó cả. Nhưng Tiêu Phục Huyền lại nói chàng không hề đụng vào nó, vậy rốt cuộc chuyện gì xảy ra với chuông mộng?

Chẳng lẽ chàng nhớ lại quá nhiều những chuyện trước đây nên vượt quá sức chịu đựng của chuông mộng? Hay là... còn có nguyên nhân khác?

Khó có thể sáng tỏ vấn đề trong chốc lát. Ô Hành Tuyết trầm ngâm một lúc vẫn không nghĩ ra manh mối, nhưng dòng suy nghĩ chàng lại trôi về khoảnh khắc cuối cùng trước khi tỉnh giấc.

Chàng nhắm nghiền mắt cố nhớ lại, khổ nỗi không tài nào nhớ ra kết cục của khung cảnh hôm ấy. Chàng mở mắt, thần thờ hồ lâu mới ngẩng đầu lên thủ thủ gọi, “Tiêu Phục Huyền.”

“Ừm?” Tiêu Phục Huyền ấm áp đáp lời.

Ô Hành Tuyết nhìn y, hỏi, “... Hôm đó ta có cưỡi lớp dịch dung không?”

Tiêu Phục Huyền hơi sửng sốt giây lát.

Ô Hành Tuyết nhẹ nhàng nói, “Bên cạnh bến thuyền ra biển Vô Đao, vào ngày ta đổi thuốc cho nhóm đệ tử tiên môn, người còn nhớ hôm ấy không?”

“Còn nhớ,” Tiêu Phục Huyền trả lời. “Tất nhiên còn nhớ.”

Sao có thể quên được một ngày như thế.

Ô Hành Tuyết nói, “Ta đã trả lời thế nào cho câu người hỏi ta ở bến thuyền? Ta... có đồng ý không?”

Dòng ký ức đột ngột cắt ngang ngay thời khắc ấy. Giờ đây chỉ cần nhắm mắt lại, chàng sẽ nhìn thấy Tiêu Phục Huyền nắm lấy tay mình và khàn giọng hỏi, “Ô Hành Tuyết, khi không mang dịch dung, trông người ra sao? Ta muốn nhìn gương mặt người.”

Khốn thay có khi nào ngẫm đến mức nào, có cố gắng đến đâu, chàng cũng không tài nào nhớ ra chuyện gì xảy ra sau đó.

Chàng có đồng ý với người ấy không? Hay vẫn ngoảnh mặt lên thuyền và rời đi mà chẳng màng ngoái đầu?

Tiêu Phục Huyền hỏi chàng, “Tại sao người muốn biết?”

Ô Hành Tuyết: “Ta sợ mình từ chối.”

Dẫu đây là chuyện trong quá khứ đã qua biết bao năm rồi, dẫu đó là bản thân, và không một ai thấu hiểu bản thân hơn chính chàng. Lẽ ra không cần hỏi chàng cũng đoán được mình đã trả lời ra sao, thế nhưng chàng vẫn cảm thấy lo lắng.

Chàng lo rằng khi đó mình nói “không” với Tiêu Phục Huyền, rồi bỏ mặc bóng hình cao cao cô độc ấy nơi cầu tàu nhô ra ngoài xa.

Tiêu Phục Huyền lại hỏi, “Sao lại sợ mình từ chối?”

Ô Hành Tuyết lặng thinh giây lát rồi nói, “Vì ta sẽ khó chịu.”

Tiêu Phục Huyền nghe câu trả lời này thì đặt tằm mắt đau đáu trên gương mặt Ô Hành Tuyết. Ngay tiếp đó, y giữ lấy cầm chàng và gieo một nụ hôn nũng nịu.

Nụ hôn này có phần mạnh mẽ, giữa khi người kia hé môi, y trầm giọng, “Người không từ chối, và đã cởi bỏ dịch dung.”

Ô Hành Tuyết bị hôn đến mơ màng, giọng cất lên vô cùng mị mị, “Thật ư?”

“Thật.”

“Không lừa ta chứ?”

“Không.”

Ô Hành Tuyết đáp lại nụ hôn, hồi sau lắm bầm càn mơ hồ hơn, “Lừa cũng vô dụng, sớm muộn gì ta cũng nhớ ra.”

“Ừm,” Tiêu Phục Huyền đáp lời.

Y không nói dối.

Trên bến thuyền ra biển Vô Đoan ngày hôm ấy, Ô Hành Tuyết kề cận ngay trước mặt y, tháo bỏ từng lớp dịch dung một, để lộ gương mặt nguyên bản của chàng.

Thế nhưng đi đâu y không nhắc đến chính là sau ngày hôm đó, người vẫn luôn giả dạng để hàn huyền cùng y đã biến mất, không xuất hiện trước mặt y một lần nào nữa.

Y đã chặn bót một số bùa tìm kiếm, song dường như đối phương lại có những phương thức lảng tránh mới, bởi vậy nên y không làm sao lần mò ra tung tích đối phương.

Thời điểm đó, y phát sinh một số bất hoà với Thiên đạo Linh đài và đang tra xét vài việc, những chuyện đó cũng không lấy gì làm suôn sẻ. Kết quả là y cũng không có nhiều cơ hội ghé xuống nhân gian. Tuy vậy, mỗi lần

xuống nhân gian y đâu đi tìm một người, mà lần nào cũng quanh đi quẩn lại một hồi rồi quay về trắng tay.

Cho đến một lần nọ, lần ấy khắp người y mang đầy những vết thương phiên phức và thân thể thấm đẫm vị sắt rỉ của máu, y bước qua nhân gian và dừng chân bên ngoài cổng của nơi được gọi là “Động Ma” Chiếu Dạ thành.

Kết cấu của Chiếu Dạ thành có nhiều điểm tương tự thành trấn ở nhân gian với những toà tháp cao và mảng tường dài bao trọn quanh khu vực đặt cổng thành. Có đi đâu, ngoài cổng thành không hề có các loại khoá cổng tà ma ngoại đạo, cũng chẳng có bóng dáng thuộc hạ của thành chủ, mà chỉ có mấy chục chiếc đèn thanh minh bùng lửa như ma trơi xếp thành hàng phía trước.

Người ta đồn đám lửa ma trơi ấy do chính tay thành chủ chế tạo, chúng có thể dò ra tung tích của bất kỳ thứ gì không thuộc về tà ma trong Chiếu Dạ thành, đặc biệt phát hiện được tiên khí.

Lời đồn kể rằng chỉ cần người từ Tiên Đô đến gần Chiếu Dạ thành, đám đèn thanh minh đó sẽ phản ứng ngay lập tức. Chúng sẽ chìm kẻ xâm nhập vào một biển lửa hoàn toàn tách biệt.

Thành chủ Chiếu Dạ thành không phải hạng tầm thường, từ tiên đến ma đâu cực kỳ dè chừng đám lửa kia, ngay cả Tiêu Phục Huyền cũng chưa từng nhận thiên chiếu nào liên quan đến Chiếu Dạ thành và thành chủ của nó.

Việc y đến đây thực sự là danh bất chính và ngôn cũng chẳng thuận.

Vào hôm đó, y lau vết máu trên cổ mình đương khi nhìn vào những ngọn đèn thanh minh, vừa rửa thềm bản thân *người điên rồi*, vừa bước đến cánh cổng vào thành.

Khi y sắp đụng phải đèn thanh minh, sắc lửa xanh rờn thành linh bập bùng. Ngay thời điểm gần như có thể trông thấy chúng đang đà bùng cháy thành

tường lửa nóng rực, một bóng người vận y phục trắng bất ngờ băng xuyên qua biển lửa và dừng trước mặt Tiêu Phục Huyền.

Người vừa đáp xuống, mu bàn tay lướt qua, biển lửa xanh rờn đã bị người nọ kiểm soát trong tay.

Hôm đó, thành chủ Chiêu Dạ thành không cải trang thành dáng dấp người xa lạ, gương mặt cũng không nhuốm nét cười. Chàng lia mắt nhìn vết máu bên cổ Tiêu Phục Huyền, khẽ nhíu mày mà nói, “Người có biết hệ quả của việc một thượng tiên xâm nhập vào Chiêu Dạ thành là gì không?”

Tiêu Phục Huyền: “Có nghe kể sơ.”

Ô Hành Tuyệt: “Thế tức là đã biết, nếu đã biết tại sao còn tới đây?”

Tiêu Phục Huyền không trả lời.

Dưới tác động của đèn thanh minh, vết thương bên cổ y càng hở ra mỗi lúc một nghiêm trọng hơn, đến độ sau một hồi lâu vẫn chưa khép miệng, máu không ngừng tràn dài theo đường viền xương cổ. Muốn gỡ chuông cần tìm người cột chuông, ai cũng biết vết thương do đèn thanh minh để lại cần người tạo ra đèn thanh minh đích thân đến giải.

Ô Hành Tuyệt quan sát hết cả và đứng lặng một lúc lâu. Bất chợt, chàng khép mắt lại, nắm lấy tay Tiêu Phục Huyền và kéo người đi xuyên qua dàn đèn thanh minh.

Đám đèn ấy áng chừng đã bị chàng ngấm ngầm đi đầu chỉnh nên không nổi bùng lên thành biển lửa vô tận thiêu đốt thân tiên, và dường như từ sau đó, chúng cũng đã nhận dạng Tiêu Phục Huyền.

Bọn họ đi qua khung cửa vòm ngất ngưỡng ở bức tường chắn lối vào, băng qua Lạc Hoa Đài sớm đã hoang vu.

Khi họ bước khỏi đường núi, Tiêu Phục Huyền cúi đầu trong sương mù mịt mù, đột nhiên lên tiếng với người đã dẫn mình vào thành, “Ô Hành Tuyệt, đã lâu không gặp.”

Ô Hành Tuyết đang giữ tay y thoáng sượng bước chân giây lát.

Có lẽ vì màn sương mù dày đặc mà cả hai đều không nhìn thấy rõ người kia, thành thử chẳng phân ma đâu chẳng phân thượng tiên. Ô Hành Tuyết chỉ đáp “Ừm” thật khẽ rồi mới tiếp tục cất bước.

Bắt đầu từ ngày hôm ấy, mỗi lần Tiêu Phục Huyền lui tới Chiêu Dạ thành đều không còn kinh động đến dàn “đền thanh minh” canh giữ bên ngoài cổng thành một lần nào nữa.

***

Những mối rối này kể ra thì thật dài, quãng thời gian “đã lâu không gặp” kia cũng là một nỗi chua xót không tài nào kể xiết. Thế nên Tiêu Phục Huyền không nhắc đến, y lược bỏ hết những năm tháng đó và chỉ nói với Ô Hành Tuyết rằng, “Ngày hôm đó người cởi bỏ dịch dung để ta trông thấy người.”

Nên người không cần phải đau lòng.

Nghe câu trả lời của y, tâm trạng Ô Hành Tuyết mới khá lên nhiều.

Chàng im lặng chốc lát rồi chợt nói với Tiêu Phục Huyền, “Người có còn nhớ những chuyện xảy ra hồi trên Tiên Đô không?”

Tiêu Phục Huyền nói, “Còn nhớ.”

Ô Hành Tuyết hỏi, “Làm sao nhớ ra được thế?”

Tiêu Phục Huyền lặng đi một chốc, nói, “... Tiên Đô đã mất, ta nhớ ra thôi.”

Ô Hành Tuyết ngẫm lại thì thấy thế cũng có lý, dù gì tận diệt cũng chịu tác động của Thiên đạo Linh đài, được dùng để trừng phạt các thần tiên. Mà hiện tại Tiên Đô đã mất, trừng phạt đoán chừng cũng mất hiệu lực, tận diệt ấy cũng theo đó mà được tháo gỡ.

Chàng im lặng một hồi, rồi tiếp tục nói, “Còn một việc nữa.”

Tiêu Phục Huyền: “...”

Y vẫn đang giữ cầm Ô Hành Tuyết, bèn không nén nhịn nữa mà chạm ngón cái nhích bờ môi đang khép mở kia đang trao hôn.

Lời Ô Hành Tuyết tính nói cứ thế nhạt nhoà trong nụ hôn của y.

Đại ma đầu giờ đây thật thân thiện, ngoan ngoãn hôn lại hết một lúc. Đến khi Tiêu Phục Huyền dời sang bên, chàng mới nói, “Ta hỏi ngươi —”

Vừa thốt ra chữ *ngươi*, Thiên Túc lại hôn tới lần nữa.

Thế là mọi thứ lại trở nên nhạt nhoà.

Đại ma đầu: “?”

“Tiêu Phục Huyền, ngươi có chuyện gì muốn giấu nên mới tìm cách ngăn cản ta có phải không?” Ma đầu bị hôn tới mơ màng đầu óc nhưng vẫn ráng nói cho hết câu.

“Không.”

“Vậy để ta hỏi cho hết câu.”

Tiêu Phục Huyền rời đi một chút.

Ô Hành Tuyết hỏi. “Nếu ngươi nhớ rõ mọi việc, vậy vì sao lúc trước ta hỏi ngươi ta là người ra sao thì ngươi lại không nói thẳng cho ta hay?”

Chàng vốn không để bụng chuyện này, chẳng qua bất chợt nhớ đến nên tiện hỏi luôn mà thôi.

Nào ngờ Tiêu Phục Huyền lại lặng thinh hẳn, hồi lâu sau mới hỏi, “Nói thế nào đây?”

Ô Hành Tuyết tư lự chút, thấy hình như không biết nên nói thế nào thật, bèn thốt, “Từng thành tiên, từng thành ma các kiêu.”

Ô Hành Tuyết chỉ nói bừa, song nghe được giọng trầm thấp của Tiêu Phục Huyền.

Y nói, “Không được.”

Ô Hành Tuyết ngẩn người, lắng nghe người đã bên cạnh chàng qua cơn đau đớn trong hỗn độn cất giọng, “Đó là những việc do chính người trải nghiệm, không bất kỳ một ai có thể tóm lược bằng quơ trong mấy chữ cho người nghe được.”

“Ngay cả ta cũng không.”

Ô Hành Tuyết nhìn y đăm đăm, đôi người phản chiếu sắc trời bên ngoài cửa sổ.

Một lúc lâu sau, ánh sáng ngời ngời ấm áp dần lan tỏa tự nơi ấy.

Chàng gọi, “Tiêu Phục Huyền.”

Tiêu Phục Huyền nhấc mắt để rồi bị nét cười đã lâu khuất dạng lung lay tằm mắt.

Một luồng gió len vào qua khung cửa sổ, khoảnh khắc ấy toàn bộ sương tuyết Tước Bất Lạc tan biến.

Giờ khắc này, hơn hai trăm ba mươi năm thuở nào bỗng trôi về nơi xa xăm, thật sự khoác lên mình dáng vẻ “quá khứ”.

Cái gọi là “quá khứ” chính là hết thấy đã đi vào dĩ vãng.

✱

Lời tác giả:

Tui phải viết lại hết một lượt, để mọi người chờ lâu QAQ

Cá:

Thiệt sự là ngụy lặn trong cơn ngọt ngược đản xen luôn à QAQ

Chương 96: Tìm người

Sau đó, Ninh Hoài Sam hối hận không thôi, bởi chẳng biết rốt cuộc mình mắc chứng gì mà phải đi mở cửa phòng thành chủ ngay thời điểm như vậy. Không lẽ bị bứt rứt quá chịu không nổi hay gì?

Tại sao chứng kiến tuyết tan khắp Tước Bất Lạc thôi thúc cậu bật dậy đi báo cho Thiên Túc cơ chứ? Tuyết tan chỉ là tuyết tan thôi mà, cứ để yên cho nó hoá lỏng trong im lặng không được à?

Nhưng trên thực tế, cậu vừa hô to “Thiên Túc ơi! Sương giá tự dưng tan hết rồi, có phải thành chủ sắp tỉnh lại hay —”, vừa vung tay đẩy mạnh cửa ra để phóng vào phòng ngủ.

Cậu thẳng gấp ngay bên cạnh trường kỷ, vừa kịp nhìn thấy thành chủ nhà mình tách khỏi môi Thiên Túc...

Cậu đứng hình không dám cục cựa.

Đại khái chắc là cảm giác bị Cửu thiên huy ền lôi giáng thẳng vào đầu đây mà.

Khoảnh khắc đó, trong não Ninh Hoài Sam chỉ có ba thứ —

Ta mù rồi.

Ta toang rồi.

Ta còn đứng gần tới vậy.

Ô Hành Tuyết cũng không ngờ có người dám xông thẳng vào trong, chàng ngăn ra chút rồi thắc mắc, “Trong phòng không đặt kết giới?”

Vừa hỏi xong, chàng ngược mắt trông thấy gương mặt không lời nào tả xiết của Tiêu Phục Huyền.

Khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng ấy nửa điếng lạng mà nửa âu s`âu, đôi môi kia bật ra hai chữ, “Có đặt.”

“Có đặt?” Ô Hành Tuyết ngoảnh đầu sang nhìn Ninh Hoài Sam. “Vậy người vào bằng cách nào?”

Ninh Hoài Sam mấp máy môi. “... Ta sợ hai người lâm vào tình trạng kia nhờ gặp phải chuyện nên xin Thiên Túc đỡ kết giới đi để ta có thể vào thăm mỗi ngày một lần.”

Ô Hành Tuyết: “...”

Chàng hoàn toàn cạn lời, cúi đầu tìm chuông mõng.

Ninh Hoài Sam tưởng chàng tìm vũ khí nên lập tức rút người lại, giơ tay lên che đầu rồi hô to, “Thành chủ ơi ta sai rồi! Ta không nhìn thấy gì hết, ta...”

Cậu kêu rồi nhận ra chắc có kêu cũng bằng thừa, bèn vất giò lên cổ chuồn ngay lập tức.

Ô Hành Tuyết vốn tính lắc chuông cho thẳng ngực này, thế mà trên thân chuông mõng chi chít vết nứt, ngó chừng tạm thời không dùng được. Rồi khi chàng ngược mắt lên thì thẳng ngực kia đã biến mất dạng.

Chàng cầm dây chuông, hỏi Tiêu Phục Huyền, “Người cứ để yên cho nó chạy chứ chẳng chịu ra tay bắt lại giúp ta một chút à?”

Tiêu Phục Huyền: “...”

Tiêu Phục Huyền: “Bắt lại để xem tiếp hả?”

Ô Hành Tuyết ghen lời, song thấy gương mặt y rất chi buồn cười thì nhớ lại khung cảnh ba người đối mặt nhau. Vừa nhớ lại thì chàng không nhìn được mà móc lấy dây chuông và bật cười.

Chàng cong một chân, đặt khuỷu tay lên gối. Trên ngón tay thon dài có quấn một sợi dây, chàng vừa nghịch chuông vừa cười giòn một lát, trông như thoáng để lộ ra ngoài dáng bộ phóng đạt. Tiêu Phục Huyền nhìn chàng hồi lâu mới thì thầm, “Không ngưng à?”

Ô Hành Tuyết thản nhiên trả lời, “Người nói gì thế, ta thấy ngưng lúc nào.”

Tiêu Phục Huyền gật đầu, chốc nữa mới chỉ vào bên cổ mình và nghiêm giọng, “Từ khi Ninh Hoài Sam xông vào đến giờ, chỗ này của người đồ hững.”

Ô Hành Tuyết: “...”

Tiêu Phục Huyền nói xong câu rồi dừng mắt bên cổ chàng. Nhìn một hồi, y lại nghiêm túc nói, “Vẫn còn đồ.”

Ô Hành Tuyết bật cười thành tiếng, chỉ loáng mắt mà dây chuông lụa bạc đã vòng qua cổ Tiêu Phục Huyền. Chàng móc tay vào sợi dây rồi giật nhẹ một tí, híp đôi mắt dài và cất giọng nửa đùa nửa thật, “Không phải người kiem lời có tiếng à, đâu ra mà nói nhiều vậy hửm.”

Tiêu Phục Huyền đáp, “Tuỳ người.”

Ô Hành Tuyết nhướn mày rồi lại chìm vào thần thờ trong giây lát.

Chàng bất giác nhớ về thời điểm ở trên Tiên Đô, khi ấy chàng cực kỳ thích những ngoại lệ của Tiêu Phục Huyền, chỉ với một câu nói hay một hành động thôi cũng có thể giúp chàng vui vẻ. Chàng những tưởng đây chính là “tình yêu” mà nhân gian thường đề cập, vốn vẹn vẹn rung động và vui thích. Sau này trở thành ma, trải qua gần ba trăm năm rùng, chàng mới dần hiểu được thì ra không chỉ có thế, thì ra đó còn là chua xót và những nỗi niềm buông bỏ chẳng xong.

Đã từng những cay đắng, khổ đau, buông bỏ chẳng đặng mà dây dưa không rõ. Để rồi vẫn chỉ với một câu nói, một hành động, một chút ngoại lệ đã

khiến lòng người vui vẻ hết như lúc xưa.

Phàm nhân thường bảo, đây chính là ái tình sâu đậm suốt đời chẳng phai.

“Đang nghĩ gì vậy?” Tiêu Phục Huyền hỏi chàng.

“Không có gì,” Ô Hành Tuyết cười đáp. “Chỉ tính toán linh tinh mà thôi.”

Tính toán xem cả đời có thể dài đến nhường nào.

***

Sau khi Ninh Hoài Sam bỏ chạy thoát thân thì không định đến gần phòng ngủ một bước nào nếu không được cho phép nữa. Song chưa kịp nấp bao lâu thì thành chủ nhà cậu đã vung một bức thư bằng bùa gọi cậu vào.

Cậu khẳng định chắc nịch trong lòng: Ai đi làm chó.

Nhưng cậu đâu có dám không đi.

Sau cùng, cậu luồn ống tay áo đùng đùng đi đến trước cửa phòng ngủ, mắt nhìn mũi và nói, “Thưa thành chủ.”

Thành chủ nhà cậu còn lờ mờ, “Tìm người cả nửa ngày rồi, bây giờ mới tới.”

Ninh Hoài Sam: “...”

Cậu cầm nín cả buổi mới rặn ra được một cái có, “Ta đang dọn tuyết tan trong sân và phòng.”

Trước đây Tuyết Bất Lạc bị đông lại không khác gì hãn băng, bây giờ sương đã tan chảy hoàn toàn, đâm ra đâu đâu cũng ướt sũng.

Trên thực tế, không chỉ có gian phụ và sân mới rơi vào tình trạng như vậy, đến phòng ngủ của Ô Hành Tuyết cũng ngang tài ngang sức. Nước đọng ướt đầm khắp xà và cột nhà, thoát trông cực kỳ rùng rợn. Chẳng qua ban nãy không ai để ý đến mà thôi.

Ô Hành Tuyết lảng lạng lia mắt bao quát một vòng, trưng vẻ mặt ngây ngô hỏi Tiêu Phục Huyền, “Ta làm à?”

“...”

“Ta làm.”

Tiêu Phục Huyền bực dọc đáp.

Ô Hành Tuyết ngoan ngoãn thu tầm mắt về. Ngay sau đó, toàn bộ băng tuyết sương mù do chàng tạo nên lúc trước lại được chàng chuyển hoá thành hư không. Bấy giờ, Ninh Hoài Sam mới chịu tén bài quét tước vô dụng của mình lại.

Cậu siết bùa giấy và nói với Ô Hành Tuyết, “Thành chủ muốn hỏi gì ạ?”

Ô Hành Tuyết đáp “À” rồi nói, “Qua nhiều ngày rồi đã có tin tức nào của Phương Trữ chưa?”

Ninh Hoài Sam: “?”

Cậu cảm thấy hơi chần chừ, không hiểu sao thành chủ hỏi kiểu gì mà kỳ lạ quá vậy. Phương Trữ quay về Tước Bất Lạc mấy hôm trước là Phong Tiết Lễ nhập xác, còn Phương Trữ thật vẫn còn kẹt lại trong quá khứ. Đến cậu còn biết được chuyện này thì sao thành chủ có thể chưa nghĩ đến được. Nếu muốn dò la tung tích Phương Trữ ắt hẳn phải quay về quá khứ để tìm, mà chắc chắn thành chủ với Thiên Túc có nhiều biện pháp hơn cậu. Vậy mắc gì phải hỏi cậu?

Có đi đâu cậu lại nghĩ đến việc Phương Trữ thân thiết với cậu hơn. Hơn nữa cậu đã canh giữ căn phủ trách này mấy ngày rồi.

Ninh Hoài Sam thôi chần chừ thắc mắc, lắc đầu đáp, “Chưa ạ.”

Nói rồi, cậu cũng tỏ vẻ lo lắng và tiếp tục, “Thưa thành chủ, Phương Trữ mãi chưa quay trở lại, chắc không xảy ra việc gì chứ?”

Ô Hành Tuyết cau mày, quay sang hỏi Tiêu Phục Huyền, “Phần linh thức người để lại ở dòng thời gian kia có tìm được gì không?”

Tiêu Phục Huyền lắc đầu. “Có dò ra tung tích nhưng vẫn chưa tìm được linh phách.”

Trước đây, Ô Hành Tuyết mãi không tỉnh lại khiến y không cách nào phân tâm. Giờ đây Ô Hành Tuyết đã hồi phục tương đối nên y có thể rảnh tay một chút. Y ngẫm nghĩ rồi nói, “Để ta sang đó lần nữa kiểm tra một phen.”

Vừa nói dứt, y cup mắt xuống, trôi theo dòng linh thức quay trở về dòng rối loạn kia.

***

Nhìn qua trông y vẫn không khác gì mọi ngày, người vẫn đang ôm kiếm đứng tựa vào cửa như thường lệ. Chợt thấy chỉ tướng y vừa nhớ ra một vài việc nên có vẻ thất thần.

“Thưa thành chủ, Thiên Túc đã tách linh thức khỏi thân thể rồi à. Y còn có thể nghe thấy động tĩnh xung quanh không?” Ninh Hoài Sam rướn đầu qua tính xem thử Thiên Túc có phản ứng gì không. Nhưng cậu lại thấy Ô Hành Tuyết ngược mắt, đặt ngón trỏ lên miệng, tỏ ý bảo cậu giữ im lặng đừng nói chuyện.

Tiếp tới, ngón tay Ô Hành Tuyết đặt lên vai cậu.

Ninh Hoài Sam còn đang thắc mắc thì nghe tiếng thành chủ truyền âm sang mà miệng không hề cử động, “Ta hỏi người một chuyện.”

Ninh Hoài Sam hơi hé miệng rồi mới sực nhận ra, bèn truyền âm lại để trả lời, “Có chuyện gì thế thành chủ? Sao phải nói chuyện bằng truyền âm? Bộ không được để Thiên Túc nghe ạ?”

Ô Hành Tuyết đáp “Ừm” rồi bảo, “Cứ coi như vậy đi.”

Ninh Hoài Sam tỏ vẻ không hiểu, hỏi, “Nhưng hai người không phải đã...
ừm ừ r ồi sao.”

Cái nét cậu trước giờ bộp chộp không hiểu chuyện. Trước đây, cậu thấy kỳ
độ kiếp của tà ma xong đầu toàn dùng cụm “cẩn miệng” mỗi khi kể cho
Phương Trữ nghe, đâm ra bị Phương Trữ gieo ánh mắt khinh bỉ như nhìn
“thằng ngu” từ lâu r ồi. Trục giác mách cậu hay nếu ăn nói như vậy trước
mặt thành chủ thì chỉ có chết, bởi vậy đành ậm ừ lướt qua.

Kết quả, ánh mắt thành chủ nhìn cậu vẫn khiến cậu sợ điếng trong lòng.

Ninh Hoài Sam lập tức run rẩy trả lời, “Ta chưa nói gì hết, thành chủ người
hỏi đi.”

Ô Hành Tuyết bực mình liếc cậu một phát r ồi hỏi, “Người còn nhớ chuyện
hai năm trước không?”

Ninh Hoài Sam sửng sốt. “Nhớ ạ, tất nhiên còn nhớ rõ.”

Ô Hành Tuyết lặng người một h ồi mới hỏi, “Nhớ rõ là được, vậy lúc ta lên
Tiên Đô người và Phương Trữ có ở đây không?”

Nghe chàng nhắc đến Tiên Đô, nét mặt Ninh Hoài Sam âu s ầu hẳn xuống.

Ô Hành Tuyết hỏi, “Ta có dặn dò gì với hai người không?”

Chuông mộng bị hồng khiến chàng chưa thể nhớ ra hết tất cả mọi chuyện,
phần ký ức được khôi phục đứt đoạn ngay thời điểm hai trăm ba mươi năm
trước. Chàng hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra sau đó. Hiện tại,
chàng chỉ có thể thử suy đoán dựa trên phần ký ức mình đã lấy lại được.

Nhưng vẫn có một vài điểm mâu chốt mà chàng nghĩ mãi không ra.

Chẳng hạn như... tại sao chàng lại tàn sát Tiên Đô?

Đúng là chàng từng mơ về một thế giới không có thần tiên hay ma quỷ,
từng cho rằng nếu trên đời không có Tiên Đô cũng không có Động Ma thì
có lẽ đó sẽ là một thế gian thịnh vượng biết bao. Dù vậy, quá nửa chúng

tiên trên Tiên Đô không thù không oán với chàng, cũng không có thù oán gì với bá tánh dưới nhân gian. Cho dù Tiên thủ Hoa Tín tác họa đi chăng nữa thì xét với tính cách của mình, chàng cũng sẽ không xuống tay giết sạch chín tầng mây để khiến Tiên Đô sụp đổ hoàn toàn như vậy.

Hướng h ồ, trong các tiên còn có Tiêu Phục Huyền cơ mà.

Những chuyện xưa trước hai trăm ba mươi năm ấy không đưa ra bất kỳ manh mối cụ thể nào cho chàng biết nguyên do dẫn đến hành động sau này của mình.

Trước đây, qua một số tin đồn và góp nhặt từ lời Tiêu Phục Huyền, chàng biết rằng Tiêu Phục Huyền không có mặt ở đó vào thời điểm chàng xuống tay tàn sát Tiên Đô. Khi Tiêu Phục Huyền đến nơi thì Linh đài Thập nhị tiên đã bỏ mạng và toàn độ Tiên Đô đang trên đà sụp đổ, cuối cùng bị huỷ diệt hoàn toàn.

Chàng không biết mình cố tình chọn thời điểm Tiêu Phục Huyền không có mặt ở đó hay đây là Thiên đạo nhúng tay gây rối.

Nếu là khả năng sau thì không có gì, còn nếu là khả năng trước...

Nếu là khả năng trước, chắc chắn sẽ khiến Thiên Túc đại nhân không vui.

Mà tệ hơn cả chính là việc Ô Hành Tuyệt đã từng làm làm quá nhiều chuyện tương tự trong quá khứ, đến nỗi bây giờ chính bản thân cũng không đoán được là khả năng nào. Thành thử, chàng chỉ còn cách chờ lúc linh thức Tiêu Phục Huyền không hiện diện để ngấm ngầm hỏi Ninh Hoài Sam hồng đoán chừng xem xác suất thế nào. Nhớ đâu một h ồi nữa cần đỡ dành người ta thì chàng còn biết đường chuẩn bị trước.

Kết quả là chàng hỏi xong xuôi mà Ninh Hoài Sam cứ một mực chớp mắt ấp úng chứ mãi không chịu trả lời.

Ô Hành Tuyệt bực lên. “Nói đi chứ ấp úng gì vậy? Nếu người ch ần chờ tới lúc linh thức Thiên Túc đại nhân đây quay về cơ thể thì coi như người đi đời đây.”

Ninh Hoài Sam trệ mặt còn dài hơi mặt lừ, cuối cùng cậu mới nấc ra được một tràng dài dằng dặc.

Cậu nói, “Thành chủ thứ lỗi dù ta và Phương Trữ có ở đây trước lúc thành chủ lên Tiên Đô nhưng trước giờ người có việc gì cũng dặn dò Phương Trữ còn ta toàn biết không đâu không đuôi tốt hơn hết là người nên tìm Phương Trữ hỏi trực tiếp đi, vớ lại...”

Cậu dừng đoạn, thả nhẹ giọng nốt một câu, “Thiên Túc đang nhìn người kìa...”

Ô Hành Tuyết: “...”

Chàng sượng trân người rồi ngoảnh đầu lại, lẳng lẳng nhìn Tiêu Phục Huyền và chớp chớp mắt.

Bèn thấy Tiêu Phục Huyền rử mắt nhìn mình và hỏi, “Lại tính bịp?”

Khấp gương mặt y khắc đây dòng “không có cửa đâu”, đoạn y thả khí kinh vào cơ thể Ô Hành Tuyết rồi bắt đại ma đầu theo mình vào dòng rối loạn quá khứ.

Khi đâm xuyên màn sương mù đáp xuống dòng rối loạn, Ô Hành Tuyết cảm giác được Tiêu Phục Huyền đang giữ lấy mình, giọng nói trầ trầ thâm thấp của y rót vào bên tai, “Đã đoán được người tính làm gì, chúng ta đi tìm Phương Trữ hỏi trực tiếp, đừng mơ chạy thoát.”

✽

Lời tác giả:

Ban ngày có việc nên gõ chậm, để mọi người chờ lâu.

Cá:

Có người yêu như Tuyết nhi thì phải Huyền bảo mới trị được

Chương 97: Tiên đô

Đại ma đầu rất có tinh thần tự giác, nghe Tiêu Phục Huyền nói vậy thì không khỏi nhột thẫn. Song bên ngoài chàng vẫn muốn chống chế một chút.

“Thiên Túc đại nhân,” chàng gọi.

Tiêu Phục Huyền không trả lời, đoán chừng nghe thấy cái giọng điệu này là biết ngay có chuyện không lành.

Đại ma đầu lại gọi, “Tiêu Phục Huyền!”

Tiêu Phục Huyền: “...”

Tiêu Phục Huyền đầu hàng số phận, đáp, “Nói.”

Đại ma đầu giờ bàn tay còn tự do lên, duỗi ngón út ra rồi nói, “Thế này nhé, chuyện gì xảy ra rồi thì cứ cho nó trôi qua đi, giờ gặp được Phương Trữ lỗ hỏ ra chuyện gì thì cũng đừng giận nhé.”

Tiêu Phục Huyền ngừng bước, liếc mắt nhìn ngón tay đó.

Đại ma đầu chưa gì đã tung chiêu đỡ trước. Chàng thấy thú vị quá bèn nhanh chóng rèn sắt khi còn nóng, “Chỉ cần không tức giận thì muốn sao cũng được.”

Tiêu Phục Huyền nhướn mắt như thể đang xác nhận xem “muốn sao cũng được” là được cái gì.

Ô Hành Tuyệt hé miệng tính nói rồi tự dưng im re.

Tuy ban đầu chàng không định nói câu đó với ý kia, nhưng bây giờ mà hùa tới nữa thì hơi giống lưu manh giữa ban ngày quá.

May mà Tiêu Phục Huyền không chờ chàng nói tiếp gì nữa đã liếc ngón tay nhô lên của chàng và nói, “Còn muốn móc ngoéo?”

Ô Hành Tuyết: “Tất nhiên, chứ không đờng ý rồi trở mặt thì phải làm sao.”

Tiêu Phục Huyền suy ngẫm.

Ô Hành Tuyết cong cong ngón tay hời hợt.

“Chuyện gì xảy ra rồi thì cứ cho nó trôi qua, muốn sao cũng được?” Tiêu Phục Huyền hững hờ lặp lại.

Ô Hành Tuyết: “...”

Ô Hành Tuyết: “Người cố ý?”

Tiêu Phục Huyền: “Không có.”

“Trọng điểm là không được giận,” Ô Hành Tuyết tức tối nhấn giọng một cách cường điệu, thẳng tay móc lấy ngón tay Tiêu Phục Huyền. Chàng ấn vào lỗ khóa y một chút rồi chìa lỗ khóa mình ra để ngón tay Tiêu Phục Huyền chạm vào.

Tiêu Phục Huyền mặc cho chàng nắm tay mình làm càn, sau ba lần chạm nhau, một kết ấn được lập nên.

Như vậy, cuối cùng ma đầu cũng hài lòng, thấy nhẹ nhõm trở lại.

***

Lần bước vào dòng rối loạn này khác với lần trước. Lần trước Ô Hành Tuyết đến bằng cả thân lẫn linh, còn lần này giống như bị Tiêu Phục Huyền dẫn linh thức tách khỏi thân thể hơn.

Linh thức hai người hoá hình thành hai bóng dáng người thường, đáp xuống một vùng thôn dã.

Chân vừa chạm đất, Ô Hành Tuyết đã nghe thấy tiếng leng keng nho nhỏ phát ra từ cơ thể mình, thoạt nghe rất giống tiếng chuông bạc. Song hiện tại chàng đang tồn tại ở dạng linh thức nên không đeo chuông bên người.

Chàng tò mò cúi đầu nhìn thử thì thấy xung quanh lớp trang phục được biến thành từ hư ảo xuất hiện hình bóng xiềng xích.

Loáng một thoáng, chàng sững sờ.

Ngày thường, chàng đeo tương đối nhiều đồ trên cơ thể. Lúc trước khi mới vào thung lũng Đại Bi, Tiêu Phục Huyền treo lục lạc lên người chàng, đồng thời chàng còn có chuông mộng bạch ngọc. Nhờ có những thứ này mà bản thân chàng cũng đã sớm quên mất cơ thể mình còn bị xích bởi khoá trời từ Thương Lang Bắc Vực.

Khoá trời không hình không dạng, không ai nhìn thấy. Có lẽ hiện tại chàng dùng linh thức bước vào nơi này nên khoá trời không hình không dạng kia mới thấp thoáng để lộ bóng dáng mơ hồ.

Những sợi xích chập chờn đan xen vào nhau giữa lớp y phục và được cắm vào một vài vị trí yếu hại trên thân thể chàng. Chúng cực kỳ mỏng manh và cũng cực kỳ nhẹ.

Khi mới ra khỏi Thương Lang Bắc Vực, Ô Hành Tuyết từng thấy phiên lòng với tiếng đám xiềng xích này. Còn hiện tại, chàng thấy hơi là lạ...

Nguyên do là vì suốt quãng thời gian vừa qua, dù những sợi xích này luôn hiện diện nhưng không mấy may có bất cứ động tĩnh nào. Bằng không làm gì đến mức khiến chàng quên cả sự tồn tại của chúng.

Ô Hành Tuyết nhìn những cái bóng mỏng manh chập chờn lúc hiện lúc mất, vươn tay ra sờ và gọi, “Tiêu Phục Huyền?”

“Ừm.”

Ô Hành Tuyết còn đang móc ngón tay mình vào một sợi xích, chưa kịp mở miệng thì đã nghe được giọng trầm ấm của Tiêu Phục Huyền vang lên, “Có đau không?”

“Không đau,” Ô Hành Tuyết đáp.

Tiêu Phục Huyền vươn tay ra chạm nhẹ vào sợi xích kia.

Sự thật là không đau, Ô Hành Tuyết không nói dối về việc này. Tuy vậy, chàng vẫn cảm giác được sợi xích lung lay khe khẽ giống như có một con kiến nhỏ đang bò quanh nơi khoá trời đóng vào cơ thể.

Cảm giác đó hơi nhọn nhạo một chút.

Dù nét mặt Ô Hành Tuyết không hề thay đổi, song Tiêu Phục Huyền vẫn tinh ý nhận ra vấn đề và lập tức rút tay về.

Ô Hành Tuyết thấy y cup mắt xuống và nhú chặt hàng mày, bèn nói ngay, “Không đau thật đấy, nếu ta không chợt nghe tiếng thì đã quên bằng mất thứ đồ chơi này rồi.”

Khắp thiên hạ này, nói không chừng đây là lần đầu tiên có người dùng cụm “thứ đồ chơi” để miêu tả thứ này. Tiêu Phục Huyền ngược mắt lên.

Ô Hành Tuyết nói tiếp, “Nhắc đến chuyện này, ta có việc muốn hỏi người. Khoá trời ở Thương Lang Bắc Vực xưa giờ đều biết đi đâu nghe lời như vậy à? Sao có thể...”

Chàng càng miêu tả càng thấy bất thường, nét mặt Tiêu Phục Huyền cũng càng thêm đăm chiêu.

“Nếu nó biết đi đâu nghe lời như vậy thì làm gì khiến lũ tà ma kinh sợ? Mà sao mang trên người mười năm trăm năm cũng không có tác dụng gì vậy,” Ô Hành Tuyết thì thầm. “Hay là chưa đến thời điểm?”

“Những người ta từng thấy đều trở về cát bụi cả rồi,” giọng trầm thấp của Tiêu Phục Huyền vang lên.

Ô Hành Tuyết chợt kinh ngạc r ồi mới ng ờ ra...

Phải r ồi, tà ma vào Thương Lang Bắc Vực làm gì có kẻ nào còn sống thoát ra ngoài, nói gì đến việc đeo khoá trời mười năm hay trăm năm. Như vậy cũng không cách nào biết được nguyên do vì sao nó một mực im lìm không động tĩnh hay đang chờ đợi thời điểm nào.

Song chỉ vừa nghĩ đến chuyện này, chàng đã cảm thấy ngón tay Tiêu Phục Huyền chạm vào mặt mình.

Chàng ngược mắt, nhìn thấy Tiêu Phục Huyền đang quan sát xi ềng xích r ồi tr ần giọng, “Ô Hành Tuyết, nó sẽ được giải trừ.”

Giọng y thật nghiêm túc và vững vàng, vừa nghe vào đã khiến Ô Hành Tuyết mỉm cười.

Cũng giống như năm nào, chỉ cần y ng ồi tĩnh tọa trên mái hiên thôi đã có thể trấn giữ lốc xoáy sát khí trên Tiên Đô, hoặc chỉ cần y đánh vang tiếng chuông thì đã giúp bá tánh an lòng rằng “vạn sự thái bình”...

Ô Hành Tuyết đáp lại, “Được.”

Nói r ồi, chàng thấy ánh mắt Tiêu Phục Huyền vẫn hằm vẻ u s ầu, bèn nói thêm, “Cho dù không thể xử lý ngay lập tức cũng không sao cả, nó giúp tạo thêm hứng thú mà.”

Tiêu Phục Huyền: “...”

Y im lặng giây lát r ồi nhắc mắt. “Tạo thêm cái gì?”

Ô Hành Tuyết đáp “À” r ồi nói, “Nếu người từng thấy kiếp kỳ của tà ma thì sẽ biết có một số tà ma còn mang nhiều xi ềng xích hơn số khoá trên người ta hiện tại đây.”

Thật khó mà miêu tả biểu cảm trên gương mặt Thiên Túc thượng tiên vào thời điểm ấy.

Ô Hành Tuyết quay mặt đi bật cười tít mắt.

***

Chàng khoác thêm một lớp áo mỏng màu xám tro như sương mù miệt núi bên ngoài y phục trắng phau của mình để che đi những sợi xích lập lòe ẩn hiện kia.

Suốt dọc đường, hai người thả bùa tìm người để truy tìm tung tích Phương Trữ.

Họ đã đi qua rất nhiều nơi mà chỉ toàn phát hiện dấu vết ít ỏi còn sót lại chứ mãi vẫn không tìm được linh phách Phương Trữ đâu. Hai người đi một dọc từ bắc tới nam tận hai lần.

Tiêu Phục Huyền vươn tay bắt lấy tấm bùa tìm người đang quay trở lại. Tấm bùa kia rơi vào giữa hai ngón tay y rồi tự cháy thành tro.

Y cau mày nói, “Vẫn không phải.”

Ô Hành Tuyết trầm tư. “Chỉ một linh phách mà khó tìm vậy sao?”

Lẽ ra không nên như vậy.

Đâu chỉ đơn giản là không nên mà việc này còn vô cùng kỳ lạ, đặc biệt là khi người truy tìm tung tích là bản thân chàng và Tiêu Phục Huyền.

Tiêu Phục Huyền nói, “Nếu đã vậy mà còn không tìm ra thì chỉ có hai khả năng.”

Hiện giờ Ô Hành Tuyết đã nhớ lại hơn một nửa nên không cần hỏi từng chuyện một như trước đây nữa. Chàng biết ngay đó là hai khả năng nào chứ không cần Tiêu Phục Huyền giải thích...

Một là linh phách Phương Trữ đã tan biến nên không cách nào tìm ra được.

Hai là linh phách hẳn đến một nơi mà bùa tìm kiếm không tiếp cận được.

Thông thường thì khả năng trước cao hơn. Bởi dù gì Phương Trữ cũng là người hiện thế, lang thang một thời gian dài trong dòng rối loạn quá khứ đâu phải chuyện hay ho gì, nên vẫn có khả năng linh phách đã tan biến mất rồi. Tuy nhiên, nếu linh phách tan biến thì phần dấu vết sót lại trong thế giới này sẽ không giống như hiện tại.

Suy tính của Ô Hành Tuyết thiên về khả năng sau hơn — tức linh phách hẳn đã đến một nơi mà bùa tìm kiếm không thể dò la tới.

Chàng trao đổi ánh mắt với Tiêu Phục Huyền rồi ngược mặt hướng về chính tầng mây.

Tiên Đô vẫn đang tồn tại trên dòng rối loạn này. Mà nếu có một nơi bùa tìm kiếm không dò la tới thì chỉ có thể là Tiên Đô...

***

Phương Trữ choàng mở mắt, phát hiện mình đang ở một nơi lạ lẫm.

Nơi đây là bên trong một căn phòng ngủ, và tràn ngập trong tầm mắt hẳn là sắc ngọc. Trường kỷ đặt bên cạnh cửa sổ, khung cửa sổ rộng thoáng với bức rèm bông bành như mây khói. Xung quanh còn có những cánh hoa từ đâu được gió mang đến, đang nhàn nhã đọng lại bên thành cửa sổ bạch ngọc.

Cách bài trí trong căn phòng này khiến hẳn nhớ về Tước Bất Lạc, thế nhưng chắc chắn không phải. Ở nơi đây, hẳn có thể loáng thoáng nghe được âm thanh của chim tước, là thứ âm thanh tuyệt nhiên không hiện hữu ở Tước Bất Lạc.

Hắn ôm cái đầu nhức ong ong của mình, gắng gượng đứng dậy nhưng trong lòng lại dấy lên cảm giác rất kỳ lạ cứ như thân thể này không phải của mình.

Đến khi hẳn cúi xuống nhìn thân thể và tay chân mới sượng cứng cả người — thân thể này đúng là không phải thân thể hẳn. Hẳn đã trưởng thành từ

sớm và cũng khá cao. Thế mà thân thể hiện tại giống với dáng vẻ thiếu niên hơn, bảo là hấn nhập xác Ninh Hoài Sam hấn còn tin.

Hấn nổi hết cả da gà, vừa tính nhảy dựng lên chạy thì chợt thấy hai bóng người từ bên rìa tầm mắt.

Phương Trữ ngẩng phát đầu lên thì thấy đó là hai nhóc tiểu đồng tóc buộc cao, vận trang phục thắt băng lụa, tay đang cầm phát trăn rất nghiêm chỉnh, cả người toát ra đôi phần tiên khí.

Phương Trữ ngăn người, mặt hơi thất thần nhưng trong lòng hăng đi một chút.

Bởi dưới nhân gian, tiên đồng tương tự thế này thường xuất hiện chung trong những pho tượng thần. Hấn đã gặp nhiều rồi, mà lần nào gặp cũng nhìn một phát là ói mửa, phản ứng rất kinh khủng.

Hấn nhủ bụng *tiêu rồi, không lẽ bị kéo vào tiên môn nào rồi?*

Có những đứa trẻ ăn mặc như thế này thì chắc chắn không phải môn phái bé nhỏ gì, mà khả năng cao còn là những tiên môn nổi tiếng lẫy lừng như nhà họ Hoa hay nhà họ Phong.

Nói gì thì nói, hấn cũng chỉ là một tiểu ma đầu, nếu bị kéo vào tiên môn thật thì nguy hiểm bốn bề dữ dội lạnh lẽo lắm. Hoặc là hấn phải tàn sát một mạch để phá vòng vây thoát ra ngoài, hoặc là hấn phải nằm đây chờ đám đệ tử tiên môn đến hành xác.

Nghĩ vậy, Phương Trữ vừa thử vận khí kinh trong cơ thể vừa hỏi dò hai tiểu đồng tử nọ, “Các người thuộc môn phái nhà nào?”

Hai tiểu đồng tử tùm lại vào nhau, vừa nhìn hấn thao láo vừa rầm rầm bàn tán. Một hồi sau, đứa lớn hơn mới trả lời, “Chúng ta không thuộc môn phái. Người đã tỉnh táo chưa? Còn muốn ngủ nữa không? Nếu không ngủ nữa thì ta đi gọi người!”

“Không thuộc môn phái?” Phương Trữ chầm hỏi đầy đầu, càng nghe càng thấy khó hiểu. Hắn thấy tiểu đồng tử kia đã có chiểu phẩy phất trầu chạy tọt ra ngoài, không biết đang tính gọi ai. Hắn hoảng hốt với tay ra túm chúng lại.

Thế mà hắn chưa kịp chạm vào cổ áo tiểu đồng tử thì đã bị một cơn gió chặn ngang qua.

Tấm chắn gió này không nặng, cũng không đi kèm sức công kích mà gần với hiệu ứng gió thổi hoa rơi nhiều hơn. Phương Trữ giơ tay lên che lại thì thấy mình bị thổi ngược trở lại trường kỷ.

Người có khí kinh bực này dĩ nhiên là một nhân vật vô cùng lợi hại.

Phương Trữ khiếp đảm trong lòng, ngoài miệng hô, “Ai?!”

Giọng nói vừa thốt lên, hắn chợt nghe thấy một âm thanh đang theo gió truyền đến gần, “Đừng hốt hoảng, thân thể của người do ta dùng bùa nắn tạm nên không thể hứng chịu lực nặng hay cử động quá mạnh. Người từ từ thôi.”

Phương Trữ nghe thấy giọng nói này thì hoàn toàn sững sờ.

Bởi đây là chất giọng hắn đã quá quen thuộc, là âm thanh hắn nghe được mỗi ngày. Đó là giọng thành chủ Ô Hành Tuyệt nhà hắn...

Hắn ngẩng phất đầu lên khi nghe được giọng nói, để rầ nhìn thấy một bóng người đeo mặt nạ vân bạc cùng thanh kiếm trên tay đang cất bước vào phòng.

✻

Lời tác giả:

Ngủ ngon ~QAQ

Chương 98: Chuông mộng

Suýt chút nữa thì Phương Trữ buột miệng gọi “Thành chủ”, song đã nuốt ngược vào trong sau khi trông thấy chiếc mặt nạ vân bạc kia.

Đây là thành chủ nhà hắn, nhưng không hẳn.

Hắn từng nhìn thấy một Ô Hành Tuyết cầm kiếm đeo mặt nạ ở dưới đáy thung lũng Đại Bi, khi Thiên Túc thăm vãn Vân Hải. Người bị thăm vãn đã gọi Ô Hành Tuyết đó là —

“Linh Vương...” Phương Trữ lẩm bẩm.

Người vừa đến nghe vậy thì có vẻ hơi ngạc nhiên, giọng thốt lên trong bất ngờ, “Người gọi ta là gì?”

Bấy giờ, Phương Trữ mới nhận ra mình đã nói thành lời những suy nghĩ trong lòng, bèn lắc đầu tấp lự. “Không có gì, ta chưa nói gì cả.”

Hắn không lỗ m ãng như Ninh Hoài Sam, hiện tại còn chưa biết mình đang trong tình huống thế nào thì không thể trả lời bừa bãi.

Đối phương không bỏ qua chỉ vì một câu chối của hắn. “Tai ta rất thính, vừa nãy người gọi ta là Linh Vương.”

Phương Trữ vẫn không dám trả lời, chỉ trơ mắt ra nhìn y dăm dăm.

“Còn các người có nghe thấy không?” Người nọ khẽ nghiêng đầu ra sau và hỏi.

Hai tiểu đồng tử đang nép bên cạnh cửa, có một đứa thò đầu ra hòa theo, “Có nghe! Hắn gọi đại nhân là Linh Vương.”

“Đấy,” người kia quay đầu lại, giọng điệu nghe chừng không mấy nghiêm túc mà thoảng như gió xuân phớt qua mặt.

Song Phương Trữ vẫn cứng đờ không dám nhúc nhích. Mãi lâu sau hẳn mới thốt, “Gọi thế không được à?”

“Dĩ nhiên là được, trên Tiên Đô đâu gọi thế đấy thôi,” người nọ nhoẻn cười, xong mới bắt đầu chậm giọng, tỏ nét nghi ngờ. “Nhưng người không phải người trên Tiên Đô. Ta không cai quản hung cát và cũng không bận tâm đến phúc họa, dưới nhân gian không có tượng thần của ta, nên danh hào ta có được truyền ra ngoài bao giờ.”

“Vậy tại sao người lại gọi ta là Linh Vương, người biết ta sao?” Người nọ nhắc nhẹ mặt nạ lên, để lộ ra đôi mắt tuyệt đẹp với góc đuôi hơi hướng xuống, ánh mắt tối om như mực.

Đây đích thị là Ô Hành Tuyệt.

Phương Trữ hoàn toàn nghếch ra...

Hắn đang gặp phải thành chủ lúc còn là thần tiên ư?

Phương Trữ âm thầm cấu ngón tay mình vào thịt để thử thì thấy đau thật, không phải hắn nằm mơ.

“Ta...” hắn hé miệng nhưng không biết nên trả lời làm sao. Dù sao cũng đâu thể nói “Ta là thuộc hạ của người sau này khi người trở thành tà ma” được?

Sau cùng, hắn chỉ có thể nói, “Ta không biết.”

Vừa dứt lời, hắn đã muốn xử đẹp bản thân, thế loại trả lời xàm xí gì vậy.

Ngờ đâu, Linh Vương chỉ nhướn mày rồi nhẹ nhàng nói, “Thế à...”

Người ấy ngần ngừ giây lát nhưng không nói thêm gì mà có vẻ đang rơi vào trầm tư.

Phương Trữ nhanh chóng lia mắt nhìn khắp một vòng, bấy giờ mới giật mình nhận ra mà kêu lên, “Khoan đã, thành... Linh Vương đại nhân, ta đang ở Tiên Đô sao?”

Linh Vương hoàn hồn lại, gật đầu. “Đúng vậy, chứ người tưởng mình đang ở đâu?”

Một câu nói thốt ra như sấm chớp giáng thẳng vào đầu, khiến cho Phương Trữ đột ngột nhảy dựng! Hành động này quá nhanh còn đi kèm với gương mặt đầy vẻ đêphòng, dẫn đến việc trong phòng ai nấy đều ngạc nhiên vô cùng.

Hai tiểu đồng tử thắc mắc, “Cây đình nào trên giường đâm trúng người hả?”

Đâu phải chỉ có cái giường, thiếu đi đầu trên mặt đất mọc đầy đinh cắm thẳng vào lòng bàn chân hấn đấy chứ. Phương Trữ nhấc chân liên tục như thể không tìm được một chỗ nào để đặt chân xuống. Hấn kinh hồn bạt vía, thất thanh hô, “Ta?”

“Tại sao ta lại ở Tiên Đô?”

Dù sao hấn cũng là một tà ma, chỉ cần chạm trán một pho tượng thần dày linh khí một chút cũng phải ói cả buổi, nói gì đến việc ở Tiên Đô nơi có linh khí nồng nhất cơ chứ. Chắc phải mưa cả —

Hở?

Ý nghĩ này vừa lướt qua đầu, Phương Trữ đã đờ người.

Vì bấy giờ hấn mới ngỡ ra mình hoàn toàn không có phản ứng gì. Không chóng mặt choáng váng, không ói đến tối tăm mặt mũi. Vừa nãy mà không nhảy căng lên đột ngột thì thậm chí nhịp tim hấn còn chẳng biến động.

Tình huống này khiến hấn cau có cùng cực.

Còn chưa để hẳn kịp ngẫm ra cơ sự, hai tiểu đồng tử kia đã rậm rì bày tỏ, “Người cũng lạ ghê á, người thường mà biết mình có may mắn được lên Tiên Đô thì vui mừng không hết, vậy mà người làm gì sợ hãi tới vậy?”

“Đúng vậy.”

“Nếu không nhờ gặp được Thiên Túc và đại nhân chúng ta thì giờ người toang rỗi đấy.”

“Chuẩn rỗi.”

“Thiên Túc?” Phương Trữ nghe thêm một danh hào quen thuộc khác, bèn tiếp tục thắc mắc.

Hai tiểu đồng tử mồm mép tía lia kia cứ vừa nói vừa đùa không ngơi nghỉ, chẳng mấy lâu mà Phương Trữ đã nhớ ra ngọn nguồn...

Từ lúc bắt đầu vào Lạc Hoa Đài, hẳn đã bị tách ra khỏi thành chủ và những người còn lại. Trong lúc đi tìm nhóm, hẳn sợ ý nên bị kẻ khác tập kích. Mà kẻ tập kích hẳn lại là một cao thủ hiếm gặp trên thế gian, chưa để cho hẳn nhìn thấy là ai thì đã lột sống linh phách hẳn ra khỏi cơ thể.

Người kia lấy cái xác rỗng của hẳn đi mất, không biết tính dùng thân thể hẳn để làm gì. Còn linh phách hẳn bị tách lìa khỏi cơ thể rỗi rơi vào trạng thái mù mờ mông lung.

Ban đầu, hẳn vẫn còn nhớ mình đang tìm người.

Là thành chủ, Thiên Túc, Ninh Hoài Sam, hay Y Ngô Sinh đầu được.

Sau đó, ý thức hẳn bắt đầu nhạt nhoà.

Một linh phách tách rời thân thể lang thang trên thế gian càng lâu thì ý thức càng lu mờ. Từ đó việc “tìm người” đã dần trở thành hành động bản năng.

Hẳn quên mất bản thân định làm gì mà chỉ biết cất bước về phương nam, hướng tới vị trí Tước Bất Lạc trong vô thức. Song vào thời điểm đó, Tước

Bất Lạc chỉ là một vùng hẻo lánh, không có gốc đại thụ rợp trời và cũng không có toà phủ trạch nào.

Hắn đến đó nhưng không hề nhận ra.

Bởi vậy, hắn rảo bước một vòng trong mơ hồ rồi lại lang thang sang nơi khác.

Người phàm dùng linh pháp để qua luân hồi sinh tử, và hắn đã đi đến một vài nơi trong vô thức. Những nơi này có lẽ là những nơi có liên quan đến kiếp này, hoặc thậm chí là kiếp trước hay kiếp trước trước nữa. Hắn đi một mạch từ nam ra bắc, phiêu dạt đến một ngôi làng trên núi ở vùng ngoại ô Miện Châu.

Không có nhiều hộ gia đình sinh sống trong ngôi làng này. Hắn lờn vờn quanh đó cả đêm, doạ rất nhiều dân làng, khiến họ tưởng rằng có tà ma đến gây sự.

Một tiểu đồng tử khoác cây phất trần, cất giọng nghiêm trang, “Nhờ có Thiên Túc đại nhân tình cờ đi ngang qua, nghe nói có tà ma gây hoạ trên núi nên mới đến xem thử. Sau đó đã truyền thư kêu đại nhân chúng ta đến cùng.”

Tiểu đồng tử còn lại lờn bầm, “Không biết sao mà còn đem lên tận Tiên Đô.”

“Chắc là thấy người cô đơn quá.”

“Hay có khi đại nhân chê hai đứa chúng ta không khôn khéo nên muốn rước người khác về làm tiểu đồng tử cũng nên.”

“...”

Hai tiểu đồng tử càng nói càng hăng say, chớp chớp mồm mép ra dáng tủi thân uất ức cực kỳ.

Linh Vương tức mình túm bọn chúng ném ra ngoài, hất cầm về phía cửa và ra lệnh, “Không có ai chê hai đứa không khôn khéo hết, ra ngoài trông cửa chút đi, ta có chuyện cần hỏi hấn.”

Hai tiểu đồng tử hô “Vâng” nhận lệnh rồi thất thủ từng bước lùi ra ngoài.

Đến khi chúng nó khuất dạng rồi, Linh Vương vừa đung đưa mặt nạ trong tay vừa ngắm nghía Phương Trữ như đang có đi đâu suy xét.

Phương Trữ đành chào thua trước, hỏi, “Thành... Linh Vương đại nhân.”

Linh Vương: “Hửm?”

Phương Trữ ngỏ giọng chần chừ, “Theo ta biết, người thường không thể tùy tiện lên Tiên Đô.”

Linh Vương gật đầu. “Đúng vậy, và người cũng không phải người thường, trên linh phách người bám tà ma khí không hề nhẹ.”

Phương Trữ nói, “Vậy tại sao lúc thấy ta Thiên Túc không giáng hình ngay tại chỗ luôn mà còn dẫn ta về Tiên Đô làm gì?”

Linh Vương nghe vậy thì nhoen cười rồi mới trả lời, “Người hiểu lầm Tiêu... à, hiểu lầm Thiên Túc rồi, y nào có phải người gặp ai cũng giáng hình ngay đâu.”

Nói đoạn, Linh Vương tiếp tục ngắm soi Phương Trữ, nói, “Khi y trông thấy người ở ngôi làng trên núi, người có còn nhớ mình đã nói với y một câu không?”

Người phạm dùng linh phách đi qua luân hồi sinh tử, linh phách tách lìa thân thể trong thời gian dài xem như bị mất đi gốc rễ, chỉ còn biết lang thang vô định. Thức cũng trở nên rối loạn, ký ức nhiều đời bị trộn lẫn vào nhau. Phương Trữ cố nhớ lại nhưng chỉ nhớ được cảnh đêm thôn làng với sương khói lãng đãng và đôi ba năm mờ ảo.

Còn lại không nhớ ra một chút nào.

Hắn lắc đầu.

Linh Vương suy tư chốc lát rồi nói, “Y truyền thư cho ta nói rằng khi người nhìn thấy y thì có đề cập đến ‘Nam Song Hạ’, còn nhắc là ‘đại nhân nhà ta đã xảy ra chuyện’.”

Phương Trữ sửng sờ.

Nghe vậy, trong đầu hắn bắt đầu xuất hiện một vài hình ảnh mờ...

Trong lúc lớn vờn quanh ngôi làng trên núi, hắn có đi ngang qua một cây cầu vòm. Để rồi khi trông thấy Thiên Túc vận trường bào đen thẫm, hắn chợt thấy lòng mình như thất lại.

Dường như hắn đã phải chạy một quãng dài rất rất lâu trong cơn hoảng loạn, chạy qua con đường dài bằng ngọc thạch, băng hết cầu vòm này đến cầu vòm khác, gắng hết sức mình chỉ để tìm và báo một chuyện quan trọng với một người. Ấy thế mà có chạy cỡ nào cũng không đến nơi ấy, làm thế nào cũng không nhìn thấy được người kia.

Mãi đến thời điểm Thiên Túc xuất hiện, hắn mới choàng mở to mắt trong cơn mơ hồ, khẽ giọng lầm bầm, “Thiên Túc đại nhân, cuối cùng cũng tìm được người rồi, sao Nam Song Hạ lại xa quá vậy, ta phải chạy mãi thật lâu.”

Nét mặt Thiên Túc tỏ vẻ ngạc nhiên, sau một chốc nhíu mày lại. “Sao người biết...”

“Thôi,” y tự ngắt lời rồi hỏi, “tìm ta có việc gì?”

Phương Trữ giờ chỉ còn linh phách nói, “Đại nhân nhà ta gặp chuyện rồi.”

Thiên Túc càng nhíu mày chặt hơn. “Đại nhân nhà người... là ai?”

Phương Trữ không trả lời được nữa.

Khoảnh khắc đó, hắn chỉ còn một cảm giác... tưởng chừng biết bao sức lực gắng gồng mấy trăm năm qua bất chợt cạn kiệt, linh phách hắn như rung lên rồi tiêu tán trong gió. Nước mắt lưng tròng, hắn chìm vào hôn mê. Khi tỉnh lại chính là lúc này, hắn đang ở trên Tiên Đô.

Linh Vương liếc mắt ra ngoài khung cửa sổ rộng thoáng, lẩm bẫm như đang tự nhủ với bản thân, “Nhân lúc y xuống nhân gian có việc, ta hỏi người —”

Y dờ mắt sang, nhìn Phương Trữ đăm đăm và nói, “Đại nhân nhà ta mà người nhắc đến khi đó, ý nói... ta?”

Phương Trữ ngơ ngàng, trong ánh mắt hiện vẻ mông lung.

Thật ra hắn cũng không biết “đại nhân nhà ta” mà mình nhắc đến là ai. Có lẽ đấy là chấp niệm tàn lưu từ kiếp trước, hay thậm chí từ kiếp trước trước nữa. Bây giờ làm sao hắn nhớ rõ được.

“Ta không biết nữa,” Phương Trữ ngẫm lại. “Vì sao đại nhân lại nghĩ vậy? Vì ta gọi người là ‘Linh Vương’ ban nãy hay sao?”

Hắn vốn tính nói rõ sự thật là ta có biết người sau này chứ không liên quan gì đến kiếp trước hết.

Thế mà hắn còn chưa kịp há miệng thì Linh Vương đã nói, “Trên linh phách người có dấu ấn.”

Phương Trữ kinh ngạc. “Dấu ấn? Dấu ấn thế nào?”

Hắn cúi đầu chăm soi mình một phen nhưng không thấy có chỗ nào kỳ lạ, mà hắn cũng đâu thể nhìn thấu linh phách mình bên trong lớp thân thể rập bằng giấy này được.

Linh Vương nói, “Không cần phải tìm, người không thấy được dấu ấn đó đâu, ngoài ta ra không một ai có thể nhìn thấy cả.”

Phương Trữ thẫn thắc mắc trong lòng.

Linh Vương nói, “Người có thấy hai tiêu đờng tử ban này không. Ta đặt dấu ấn lên linh phách hai đứa chúng nó. Nếu sau này chúng ở Tiên Đô chán chê rồi muốn quay về nhân gian để đi vào luân hồi thì ta còn có dấu hiệu để nhận ra sau khi chúng chuyển thế. Ngoài ra dấu ấn này không có tác dụng gì khác.”

Y im lặng chốc lát rồi nói tiếp, “Dấu ấn trên linh phách người giống hết tiêu đờng tử của ta.”

Phương Trữ bần thần hồi lâu, xong đột ngột ngẩng phát đầu lên.

Tích tắc đó, rất nhiều những cảnh tượng tràn vào ạt chẳng khác nào từng cơn núi sét biển gầm.

Bất giác, hắn nhớ về quãng thời gian rất lâu về trước. Khi ấy, hắn lưu lạc miền hoang dã và bị tà ma âm v@t xâm xé thịt xương. Cả người hắn bê bết máu chẳng khác gì tấm áo sờn rách đẫm máu bị vắt bừa giữa những chạc cây. Trong lúc mơ màng giữa cơn đau giằng xé đến chết ngất, hắn thấy một chiếc xe ngựa đen tuyền lặng lẽ ngừng bước bên lề đường.

Hắn loáng thoáng trông thấy một dáng người thon cao đang khom lưng cúi người, đưa hắn vào trong xe ngựa.

Từ đấy, hắn đã có một chốn nương thân mang tên “Tước Bất Lạc”.

Tương tự rất nhiều cư dân của Chiếu Dạ thành, hắn luôn cảm thấy sợ thành chủ. Vậy nhưng hắn vẫn nhớ mang máng đôi mắt người nọ lúc cúi người khom lưng và đặt tay lên trán hắn kiểm tra linh. Trong đôi mắt buông hồ ấy đượm nét ôn hoà và lòng bi mẫn.

Hắn từng tưởng rằng đó chỉ là ảo giác. Có những khi hắn đề cập việc này với thằng ngu Ninh Hoài Sam thì sau một hồi lời qua tiếng lại, hắn lại cảm thấy cực kỳ thắc mắc. Có biết bao nhiêu tà ma ở Chiếu Dạ thành này, tại sao hai người họ lại trở thành khách nhân nán lại lâu nhất bên trong Tước Bất Lạc.

Cho đến hôm nay hữu duyên, tình cờ gặp được Linh Vương trong quá khứ nhiều trăm năm về trước. Bây giờ hẳn mới vỡ lẽ, ánh mắt ôn hoà và bi mẫn kia thực sự tồn tại chứ không phải chỉ là ảo giác.

***

Phương Trữ sống sót hồi lâu rồi lại nghe Linh Vương nói, “Ta chỉ đặt dấu ấn này lên người hai nhóc tí kia, mà người thấy rồi đấy, hai nhóc đang tử vẫn còn ở đây, vậy thì... người từ đâu đến?”

Phương Trữ bất chợt muốn trả lời. Hắn muốn cho người này biết hắn đến từ mấy trăm năm sau. Thời điểm đó, thế gian đã không còn Linh Vương nhưng lại có thêm một tên tà ma mang tên Ô Hành Tuyết. Hắn muốn nhắc nhở người trước mặt, mong rằng nhờ đó giúp người tránh khỏi một vài tai hoạ.

Song đến lúc lời ra tới cửa miệng thì Phương Trữ lại do dự.

Hắn không chắc việc nói ra như vậy sẽ dẫn đến hệ quả tốt hay xấu. Chưa kể, hắn cũng không đảm bảo được người này chính là Linh Vương của năm xưa. Hắn cần có bằng chứng nào đó để xác nhận mới có thể an tâm được.

Ví như nhìn thấy Thiên Túc đương thời?

Nếu chỉ có một người thì còn có khả năng là giả mạo, nhưng giả cả hai người thì có hơi khó.

Phương Trữ lần nữa mãi không trả lời, song Linh Vương cũng không lấy làm bực mình. Y chỉ thản cười và nói, “Lúc nhỏ ngốc nghếch vậy mà giờ cũng biết đề phòng ghê nhỉ.”

Tiểu đồng tử đứng bên ngoài chợt hô lên gọi, “Thưa đại nhân, Thiên Túc gửi thư về ạ.”

Linh Vương cầm mặt nạ, vén rèm bước ra ngoài.

Phương Trữ thả lỏng vai, bỗng dừng nghe giọng ai đó gọi tên hắn trong mơ hồ, “Phương Trữ.”

Hắn sượng cả người, ngoảnh nhìn một lượt căn phòng rồi lại nghe giọng người kia nói tiếp, “Không cần tìm xung quanh.”

Câu này nhiều từ hơn một chút, giọng cũng rõ ràng hơn một chút.

Phương Trữ thắc mắc không thôi, thì thầm ra tiếng, “Thiên Túc?”

“Ừm,” giọng kia đáp lại.

Phương Trữ lặng thinh một chốc mới nhỏ giọng hỏi, “Người là Thiên Túc nào?”

Giọng nói: “...”

Chưa chờ người kia trả lời, Phương Trữ đã phát giác ra. Nếu đây là Thiên Túc thượng tiên của mấy trăm năm trước thì đâu có gọi hắn là “Phương Trữ”.

Mình hỏi cái câu ngu si gì vậy, nhưng không sao, chắc chắn Thiên Túc cũng không trả lời mình đâu.

Phương Trữ tự rửa thầm trong lòng.

Thế rồi hắn lại nghe giọng kia vang lên, “Không.”

Phương Trữ hoảng hốt.

Mãi tới lúc này, hắn mới vỡ lẽ là Thiên Túc liên lạc với mình bằng phương thức truyền âm mà người khác không nhận ra.

Phương Trữ tự hỏi thầm trong lòng, “Thiên Túc đang ở đâu vậy? Thành chủ của bọn ta thì sao? Có đang ở cùng người không?”

Giọng Tiêu Phục Huyền vang lên, “Có.”

Y dừng đoạn, lại trầm giọng, “Hai ta đang ở núi Thái Nhân.”

Phương Trữ: “Núi Thái Nhân?”

Nếu Lạc Hoa Đài là cổng vào Động Ma Chiếu Dạ thành, thì ba mươi ba tầng tháp cao nổi trời trên núi Thái Nhân chính là cổng vào Tiên Đô.

Trong dòng thời gian hiện thế, Tiên Đô sụp đổ đã kéo theo sự sụp đổ của núi Thái Nhân và căn tháp kia. Hiện tại bọn họ đang ở trong dòng thời gian mấy trăm năm trước. Khi này Tiên Đô vẫn còn nên hiển nhiên căn tháp cao kia cũng vẫn còn tồn tại.

Phương Trữ hơi ngỡ ngàng rồi mới vỡ lẽ. “Ta đang ở trên Tiên Đô! Còn người và thành chủ đang ở ngay bên dưới Tiên Đô?”

Tiêu Phục Huyền: “Ừm.”

Phương Trữ phóng tầm mắt ra ngoài gian nhà. Hấn cất tiếng hỏi mà nhịp tim đánh dồn thình thịch mỗi lúc một nhanh, “Hai người tính lên đây à?”

***

Ở gần cực bắc, bên cạnh “Hoàng đô” cũ có một ngọn núi cao quanh năm phủ tuyết, nhìn từ xa chỉ thấy thuần một màu trắng xoá. Trên đỉnh núi có một ngôi tháp cao trắng như tuyết. Ngôi tháp có tổng cộng ba mươi ba tầng, tầng trên cùng luôn chìm trong mây mù băng lạnh.

Nếu bước lên đỉnh tháp và tiến vào đám mây sẽ thấy bên trên nó có một hang trời. Và khi vượt qua tầng mây mù ấy, ta bước tới những nấc thang bạch ngọc cao cao tiến vào Tiên Đô.

Hiện tại, bên dưới ngôi tháp chính là Tiêu Phục Huyền và Ô Hành Tuyết đến dòng rối loạn để tìm Phương Trữ.

Nhưng họ không lên tháp ngay lập tức.

Vì họ thấy sự tồn tại của Tiên Đô này thật sự quá dị thường.

Ô Hành Tuyệt đã cắt đứt vô vàn dòng rối loạn, khởi điểm của những dòng rối loạn đó đều xuất bắt ngu ồn từ nhân gian. Bởi chỉ có nhân gian mới phải khốn đốn vì sinh tử, mới hiện hữu người với lòng tham không đáy, h@m muốn được bắt đầu lại từ đầu. Từ đó đã sinh sôi rất nhiều dòng rối loạn.

Bởi thế, bên trong những dòng rối loạn ấy đều t ồn tại một nhân gian cụ thể, nhưng Tiên Đô chỉ là một bóng mờ như hoa chiếu mặt gương, trắng soi đáy nước. Tiên Đô nơi ấy là ảo ảnh được phản chiếu lại từ hiện thế. Phía trên màn sương mù lớn vờn trên đỉnh núi Thái Nhân không nên t ồn tại một Thiên đạo Linh đài tương tự hiện thế, và cũng không nên xuất hiện một Linh Vương thực sự với khả năng cắt đứt dòng rối loạn.

Nhưng dòng rối loạn này cá biệt.

Dù nó được nhà họ Phong tạo ra nhưng có lẽ có liên quan đến Hoa Tín nên điểm khởi đầu của dòng rối loạn này không chỉ có nhân gian mà còn kéo cả Tiên Đô vào trong.

Tiêu Phục Huyền đã thử đủ mọi cách mới tìm được phương thức truy ền âm hữu hiệu. Vừa xác định được vị trí Phương Trữ, Ô Hành Tuyệt đã thì thầm, “Thảo nào...”

Tiêu Phục Huyền: “Sao?”

Ô Hành Tuyệt ngẩng đầu nhìn lên trời cao và nói, “Thảo nào dòng rối loạn này lại trở thành một ngoại lệ cá biệt nhất, hoá ra ở dòng rối loạn này còn có cả Tiên Đô.”

Tiêu Phục Huyền cau mày.

Ô Hành Tuyệt chột nhẹ y và nói, “Người hỏi Phương Trữ xem hắn đang ở đâu trên Tiên Đô?”

Thực chất không cần hỏi cũng có thể đoán được. Tự bản thân Phương Trữ làm sao mò lên được tới Tiên Đô, nên chắc chắn là có ai đó đưa lên. Mà

hiện tại hẳn chỉ là một phần linh phách, vậy thì người đưa hẳn lên Tiên Đô còn có thể là ai?

Tiêu Phục Huyền không cần hỏi đã thốt ra, “Gần như chắc chắn là ở Toạ Xuân Phong.”

Song y vẫn truyền âm lên, không ngoài dự đoán, Phương Trữ nói, “Ta ở chỗ thành chủ... à không phải, ở chỗ thành chủ trước kia.”

Nét mặt Ô Hành Tuyết đăm chiêu hẳn đi, chàng lẩm bẫm, “Thật sự có một Linh Vương.”

Chàng suy tư một chút rồi lại chột Tiêu Phục Huyền. “Người lại hỏi hẳn xem Linh Vương kia trông thế nào, mang mặt nạ hay tháo mặt nạ, có để lộ mặt thật không?”

Chàng hỏi nhiều đến vậy cốt chỉ nhằm xác nhận xem Linh Vương ở trên Tiên Đô kia rốt cuộc “thật” đến mức độ nào.

Dĩ nhiên Tiêu Phục Huyền hiểu ý chàng, nên y chỉ nói đúng một câu khi truyền âm cho Phương Trữ, “Linh Vương mà người nhìn thấy khác y như thế nào?”

Phương Trữ nghe vậy còn chưa kịp phản ứng, hỏi ngay lại, “Y? Ai?”

Hồi lâu sau, hẳn mới hiểu ra rồi “Ồ” lên và nói, “Ý Thiên Túc là... Linh Vương này khác thành chủ nhiều hay không chứ gì?”

Phương Trữ nhỏ giọng lẩm bẫm xong mới chột nhận ra, khi nói chuyện với người khác, Tiêu Phục Huyền rất hiếm khi gọi “Ô Hành Tuyết”, và tất nhiên không bao giờ dùng “thành chủ nhà người” các kiểu này nọ, mà luôn xưng là “y”.

Mỗi lần gọi “Ô Hành Tuyết” đều chỉ dành cho chính bản thân.

“Để xem nào,” Phương Trữ suy tư một hồi rồi nói, “Ta nhớ có nhìn thấy Linh Vương sơ qua một lần trong lúc thăm vấn Vân Hải, Linh Vương này

cũng giống, hình như... không thấy khác gì cả.”

“Người cũng đeo mặt nạ, cũng cầm kiếm. Khi cởi mặt nạ ra để cầm trên tay, trông y giống hệt thành chủ không khác chút nào. Ngay cả giọng điệu nói chuyện cũng giống. À... phải, có một chỗ!”

Sau khi miêu tả một hồi, hắn mới tìm ra được điểm khác biệt.

Tiêu Phục Huyền nghiêm nghị hỏi, “Cái gì?”

Phương Trữ nói, “Bên thắt lưng người này không có chuông.”

“Không có chuông mộng?” Ô Hành Tuyết hơi ngạc nhiên, nói, “Chưa bao giờ có, hay là sao?”

Phương Trữ không trả lời, có lẽ đang nghĩ cách dò hỏi xem.

Một lúc lâu sau, Phương Trữ mới truyệ̀n âm trở lại, hắn nói, “Linh Vương đã ra ngoài rồi, ta vừa nghĩ cách dụ hai tiểu đ̣ồng tử kia khai ra.”

Tiêu Phục Huyền: “Thế nào rồi?”

Phương Trữ nói, “Linh Vương này có chuông mộng nhưng đã đánh mất.”

“Đánh mất?”

“Đúng vậy. Hai tiểu đ̣ồng tử kia nói có lần nọ trong lúc xuống nhân gian, Linh Vương bị lạc vào một nơi nào đó rồi sau khi quay về thì chuông mộng đã biến mất, không còn bên thắt lưng nữa. Vì chuyện đó mà Linh Vương mất vui trong suốt một thời gian dài. Theo lý thuyết, chuông mộng bị thất lạc dưới nhân gian ắt phải dễ tìm được thôi, dù gì nó cũng là tiên bảo mà, một khi rơi vào tay người nào cũng sẽ dấy lên tranh đoạt hoặc dẫn đến lòng ngưỡng mộ. Chắc chắn tin tức phải lan truyệ̀n khắp mọi nơi, giống như tin đồn “tiên bảo” nhà họ Hoa khi trước vậy đó. Nói chung, cho dù đánh rơi ở đâu dưới nhân gian cũng đều sẽ để lại vết tích. Song Linh Vương lại bảo không cần tìm, vì có tìm cũng không tìm ra.”

“Không tìm ra?”

“Ta cũng hỏi sao lại chắc chắn sẽ không tìm ra. Nghe đâu Linh Vương nói nơi đó không phải nhân gian bình thường, nếu đã đánh mất ở đó thì rất khó lòng tìm lại được.”

Không rõ Tiêu Phục Huyền nhớ ra chuyện gì mà nghiêm giọng lặp lại, “Không phải nhân gian bình thường...”

Nghe vậy, Ô Hành Tuyết cũng ngẩn người chốc lát, rồi đột ngột cúi đầu nhìn chuông mộng treo bên thắt lưng mình.

Những lời miêu tả này khiến chàng chợt nảy ra một ý nghĩ...

Trước đây những tin đồn về nhà họ Hoa kể rằng: Chuông mộng của nhà họ Hoa là “tiên bảo ngẫu nhiên có được nhờ cơ duyên”, và được đặt dưới sự trông nom của gia chủ Hoa Chiếu Đình. Sau đó, ma đầu Ô Hành Tuyết đến nhà họ Hoa, rồi chuông mộng biến mất. Nhưng sau đó không lâu, chuông mộng lại quay trở về nhà họ Hoa. Tiếp tới nữa, Ô Hành Tuyết giết sạch Tiên Đô.

Trước đây Ô Hành Tuyết từng suy ngẫm trong suốt một thời gian dài để đoán xem vì sao mình lấy chuông mộng đi rồi mà còn đem trả trở về. Và nếu chuông mộng đã quay lại nhà họ Hoa rồi thì chàng đi vào giấc chiêm bao ở Thương Lang Bắc Vực bằng cách nào?

Mốc thời gian nghĩ sao cũng không khớp, làm thế nào cũng không xuôi.

Nhưng nếu... có nhiều hơn một chiếc chuông mộng ở hiện thế thì sao?

Nếu Linh Vương này không vào nhầm một dòng rối loạn nào đó và chuông mộng không bị đánh rơi ở dòng rối loạn, mà đang ở hiện thế thì sao?

Nếu trên thế gian có hai chiếc chuông mộng thì những khúc mắc về mốc thời gian hoàn toàn có thể giải thích được.

Mà quan trọng hơn cả, việc này chứng tỏ Linh Vương ở dòng rối loạn này từng tới hiện thế. Mà nếu y đã từng tới hiện thế, vậy hiện thế trong mắt y

là gì? Một “dòng rối loạn” hay sao?

Chương 99: Đan xen

Ô Hành Tuyệt cảm thấy mình đã bắt được một điểm gì đó.

Chàng nhìn chuông mộng đeo bên thắt lưng, suy ngẫm chốc lát rồi nói với Tiêu Phục Huyền, “Có lẽ việc ta lên Tiên Đô hai trăm năm trước có liên quan đến vị Linh Vương ở dòng dõi loạn này.”

Chàng tiếp tục với giọng từ tốn, “Theo ta thấy, giả mà năm đó ta chưa đánh mất chuông mộng mà lại nghe tin nhà họ Hoa nhặt được một chiếc tiên bảo chuông mộng thì chắc chắn ta sẽ đến nhà họ Hoa xem thử xem sao.”

“Nếu chuông mộng nhà họ Hoa tình cờ thu thập được giống hệt chuông mộng của ta thì...”

Tiêu Phục Huyền: “Người sẽ muốn biết nó bắt nguồn từ đâu.”

Ô Hành Tuyệt gật đầu. “Chắc chắn rất muốn biết.”

Thật ra, vào năm đó cũng có rất nhiều người thắc mắc, rõ ràng thành chủ Chiếu Dạ thành hoàn toàn có khả năng cuỗm đi tiên bảo nhà họ Hoa mà thần không biết quỷ không hay. Vậy mà hắn chẳng hề giấu giếm, từ việc đi lấy đến lúc trả lại đều dấy lên tin đồn âm thầm đến mức gần như tất cả mọi người đều biết.

Giờ ngẫm lại, có lẽ đầu cố ý hết cả...

Chàng làm vậy để tìm ra manh mối hòng xác thực một vài suy đoán, ví như có Linh Vương nào khác từng tới nơi này hay không.

Và nếu suy đoán đó được xác thực...

Thì chắc chắn dẫn đến một cuộc đại loạn.

Nếu vậy, việc Tiên Đô bị huỷ diệt tuyệt đối có liên quan đến vấn đề này.

Ô Hành Tuyệt nghĩ vậy bèn chột Tiêu Phục Huyền, ý bảo y truy vấn âm cho Phương Trữ.

Tiêu Phục Huyền nhìn chàng rồi mới nói, “Y có nhắn nhủ gì trước khi lên Tiên Đô hai năm trước không?”

Vừa dứt lời, tay Tiêu Phục Huyền bị nắm lấy.

Y lia mắt sang thì thấy ngón tay của ma đầu đang vừa xoa vừa ấn trên vị trí huyệt khẩu mình, dấu ấn ước hẹn khi trước bắt đầu thấp thoáng ẩn hiện bên dưới nơi bị sờ vào.

Tiêu Phục Huyền khẽ nhướn mi, nói, “Làm gì vậy?”

Ma đầu đáp, “À, không có gì, ta chỉ nhắc nhẹ một chút là chúng ta đã hứa cho dù có hỏi ra được chuyện gì đi chăng nữa thì còn dấu ấn ở đây, người không được nuốt lời đâu đấy.”

Tiêu Phục Huyền khẽ mặc chàng néo mình, nói, “Chột dạ rồi?”

Ma đầu cười gượng, tự nhủ trong lòng *ai mà quởn vậy, chẳng phải cũng vì mãi chưa nhớ ra và còn có tinh thần tự giác đấy ư.*

Có đi ầu, trước đây chàng cảm tưởng mình sẽ nhắn nhủ chút gì đó cho Ninh Hoài Sam và Phương Trữ, còn hiện tại chàng không nghĩ thế nữa. Nếu vấn đề này có liên quan đến “dòng rối loạn” hoặc “Linh Vương” thì e là chàng không thể tiết lộ bất kỳ đi ầu gì. Nói cho cùng, chuyện dòng rối loạn và Linh Vương bị dây dưa đến giờ đi ầu có dính líu đến Thiên đạo Linh đài.

Quả nhiên, Phương Trữ trả lời rằng, “Lúc đó thành chủ không nhắn lại gì cả.”

Ô Hành Tuyệt đưa mắt nhìn người bên cạnh. Chàng thấy Tiêu Phục Huyền không hề lộ vẻ ngạc nhiên một chút nào mà chỉ cất giọng trầm trầm, “...

Biết ngay.”

Phương Trữ tiếp tục truy vấn âm tối, “Thật ra trước khi rời khỏi Tước Bất Lạc, thành chủ có gọi ta đến chắc muốn nhắn nhủ gì đó. Ta tưởng rằng thành chủ muốn sai ta đi làm việc, vậy mà thành chủ chỉ để lại đúng hai câu.”

Phương Trữ nhớ lại. “Một là dặn ta và Ninh Hoài Sam mấy ngày đó đừng ở trong Chiếu Dạ thành.”

Cả hấn lẫn Ninh Hoài Sam đều rất nghe lời, màn đêm vừa xuống là lập tức rời khỏi Chiếu Dạ thành. Có đi đâu bọn họ không đến thành thị nhân gian mà lại đánh liều đi đến núi Thái Nhân. Hai người không lên Tiên Đô được nên chỉ biết lo lắng luân quân bên dưới chân núi.

Sau khi Tiên Đô sụp đổ, luồng tiên khí dày đặc nhất thế gian tuôn tràn từ chín tầng mây, đổ thẳng xuống Động Ma Chiếu Dạ thành. Biết bao nhiêu tà ma ở Chiếu Dạ thành suýt nữa đã diệt vong cùng Tiên Đô. Những kẻ không chết thì cũng bị hao tổn nguyên khí nặng nề, phải mất rất nhiều thời gian mới có thể từ từ hồi phục lại.

Nhưng hấn và Ninh Hoài Sam đã tránh khỏi kiếp nạn này.

Phương Trữ nói tiếp, “Hai là... câu thứ hai khá kỳ lạ, trước đây ta nghĩ mãi vẫn không hiểu.”

Tiêu Phục Huyền hỏi, “Y nói gì?”

Phương Trữ đáp, “Thành chủ bảo rằng sau này nếu có nhìn thấy người cũng khoan vội bước lại gần, và cũng khoan vội xác định đó chính là người mà nên cẩn trọng một chút. Còn nhấn mạnh ta cần phải nhắc nhở Ninh Hoài Sam.”

Hấn lúng túng nói tiếp, “Trước đây ta tưởng thành chủ dặn dò phải đề phòng có kẻ dịch dung giả dạng.”

Hắn ghi nhớ những lời này rất lâu, lâu đến tận hai trăm năm. Khi đến Thương Lang Bắc Vực tìm Ô Hành Tuyết, hắn vẫn nhớ rõ câu nói này.

Bởi vậy, hắn nhìn sao cũng thấy Ô Hành Tuyết bị mất trí nhớ cực kỳ bất thường, bèn nghiêm túc nhắc nhở Ninh Hoài Sam “Có thể ai đó cải trang thành thành chủ.”

Khi mới bước vào thung lũng Đại Bi, hắn và Ninh Hoài Sam còn lập mưu để răn dạy cho Ô Hành Tuyết “giả dạng” một bài học.

Mà bây giờ quả thực không dám ngẫm lại những chuyện lúc trước nữa.

Phương Trữ nói, “Bây giờ ta gặp được Linh Vương trên Tiên Đô rồi mới hiểu được ý nghĩa thực sự của câu nói kia. Ngặt nỗi... Linh Vương này nhìn qua không giống một người nguy hiểm, tại sao lúc trước thành chủ phải để lại lời nhắn như vậy? Có phải để chúng ta cảnh giác hơn không?”

Hắn tự biết đây là một câu hỏi rất ngu, nếu là trước đây, chắc chắn hắn sẽ không hỏi thêm gì. Thế nhưng từ lúc biết trên người mình có dấu ấn của tiểu đồng tử thì hắn cũng gan dạ hẳn lên.

Ô Hành Tuyết nghe xong thì nhủ thầm *tạo phản rồi*, đồng thời chột Tiêu Phục Huyền bảo trả lời cho hắn, “Nếu để ý biết người không đến từ thế gian này thì căng đấy.”

Phương Trữ sững sốt khi nghe thấy câu này. “Tiêu rồi.”

Ô Hành Tuyết: “?”

Phương Trữ: “Chắc là đã biết rồi...”

Hắn kể lại những việc Linh Vương hỏi mình lúc nãy cho Tiêu Phục Huyền và Ô Hành Tuyết, gôm cả dấu ấn trên người hắn và cả câu “hai tiểu đồng tử vẫn đang ở bên cạnh ta, vậy người từ đâu ra.”

Nghe vậy, Ô Hành Tuyết cau mày.

Chàng suy ngẫm đôi chút, nếu mình khi vẫn còn là Linh Vương năm xưa gặp phải một người như Phương Trữ thì chắc chắn sẽ cho rằng đây là một người từ dòng rối loạn nào đó đi lạc vào hiện thế.

Chàng sẽ nảy lòng xúc động và cảm thấy thân thiết với xuất thân của Phương Trữ, nhưng sẽ không vì vậy mà mềm lòng bỏ qua. Chỉ e cho dù có xúc động đến đâu đi nữa thì chàng cũng sẽ tìm bằng được dòng rối loạn kia và chặt đứt nó một cách triệt để.

Chàng sẽ hành động như vậy, thế thì không chừng Linh Vương Tiên Đô này cũng sẽ như vậy.

Họ hỏi Phương Trữ, “Người vừa nói Linh Vương đi ra ngoài là đi đâu?”

Ô Hành Tuyết thàn mong y đi đến Nam Song Hạ hoặc nơi nào đó trên Tiên Đô. Song Phương Trữ cho hay, “Y cầm kiếm và mặt nạ rời đi, hai tiêu đờng tử nói là xuống nhân gian.”

Ô Hành Tuyết tái mặt.

Đã không dắt đờng tử theo mà còn cầm mặt nạ mang kiếm, vậy cực kỳ không ổn.

Nếu hai Linh Vương chạm trán thẳng mặt, mà người nào cũng cho rằng người kia đến từ dòng hỗn loạn, còn bản thân mình mới thực sự ở hiện thế thì kết quả thực khó lòng tưởng tượng.

Trừ khi...

Tiêu Phục Huyền nói dứt khoát, “Đến nhà họ Phong.”

Ô Hành Tuyết giật mình ngỡ ra.

Hai Linh Vương đột ngột chạm trán tất dẫn đến kết quả bi thảm, thế nhưng nếu một trong hai người nhận ra bản thân đến từ dòng rối loạn thì mọi chuyện sẽ khác.

Dòng rôi loạn này khởi nguồn từ nhà họ Phong, người đã vạch ra dòng rôi loạn này là gia chủ nhà họ Phong. Vậy ở đó sẽ có bằng chứng rõ rệt nhất.

***

Ngay khi Tiêu Phục Huyền và Ô Hành Tuyết đi về phía nhà họ Phong và dẫn dắt Linh Vương cũng sang đó, thì đã có người xuất hiện ở nhà họ Phong tại Mộng Đô trước —

Các đệ tử nhà họ Phong đang mặc tang phục vải trắng, đến cả chiếc đèn lồng trong tay họ còn có chữ “Điện”. Khi nghe thấy tiếng va chạm lên lớp cấm chế ở ngoài cửa, bọn họ còn tưởng có khách ghé phúng điếu.

Thế mà khi mở cửa ra xem ai đến, tất cả họ đều loạt sững sờ.

Nhóm đệ tử trẻ đứng ngay người một hồi lâu mới có một vài người thốt lên ngỡ ngàng, “Thiên... Thiên Túc?!”

Người đứng bên ngoài cửa có gương mặt như ngọc tạc, cực kỳ điển trai và lạnh lùng. Một bên tai y có đính ba cây đinh tang màu đen toả sát ý rét căm căm.

Đây không ai khác ngoài Thiên Túc thượng tiên ở dòng thời gian này.

Các đệ tử nhà họ Phong vừa nhìn thấy gương mặt ấy đã hết hoảng sợ hãi. Dù gì đây cũng mới là lần thứ hai họ trông thấy Thiên Túc thượng tiên Tiêu Phục Huyền.

Mà lần đầu gặp gỡ, Tiêu Phục Huyền đã trói gô toàn bộ đệ tử nhà họ vào một quán trọ ở phố núi Lạc Hoa, ép Phong Huy Minh và Phong Thù Lan phải cùng đi đến Lạc Hoa Đài. Rồi tiếp đó Tiêu Phục Huyền theo nhóm Phong Huy Minh quay về nhà họ Phong, tiếp nữa... khu cấm địa với tòa tháp cao nhà họ Phong sụp đổ, cả Phong Huy Minh lẫn gia chủ đều mất mạng.

Cũng vì lẽ đó nên họ mới phải mặc hai lớp đờ tang.

Tất nhiên nhóm đệ tử trẻ này không hề hay biết hai Thiên Túc thượng tiên đến nhà họ không phải là một người. Bọn họ vừa thấy người tới đã sợ hãi thất thẩn mà nghĩ: Sao ngài lại tới đây nữa vậy!

Tuy vậy, họ cũng chẳng dám nói thẳng ra suy nghĩ của mình mà chỉ có thể thi lễ với nét mặt tái mét và hỏi, “Không biết thượng tiên ghé qua có việc chi?”

Người ngoài cửa đáp, “Trừ hoạ.”

Đệ tử nhà họ Phong ngạc nhiên. “O? Trừ... trừ hoạ?”

Song bọn họ chưa kịp nói thêm gì thì một cơn gió quét mạnh qua — Thiên Túc thượng tiên vừa đứng bên ngoài đã lướt qua người họ, xông thẳng vào bên trong. Đây rõ ràng không phải việc họ có thể chặn lại để hỏi.

Mà thực chất, cho dù có hỏi thì Thiên Túc cũng không thể tiếp lời. Vì lần này y đến nhà họ Phong là do nhận được thiên chiếu.

Sau khi sắp xếp cho linh phách gập tại ngôi làng trên núi đến Toạ Xuân Phong của Linh Vương xong xuôi, y nhận được thiên chiếu bảo y đến nhà họ Phong để tẩy rửa hậu hoạ tà ma gây ra.

Trong quá khứ, phần lớn những thiên chiếu y nhận được chia làm hai loại. Một loại là có tà ma nào đó đang gây rối, cần quấy hung hãn không e dè đến mức độ tiên môn ở nhân gian không phải là đối thủ. Khi đó, y phải hành quyết và giáng hình, triệt để tẩy rửa đám tà ma đó.

Còn một loại khác là những tà ma đã chết nhưng để lại quá nhiều hậu hoạ, cần y đến để thu dọn tàn cuộc.

Chuyến đi đến nhà họ Phong lần này thuộc trường hợp sau.

Thiên Túc thượng tiên đi xuyên qua nhóm đệ tử, bước vào bên trong ngôi tháp cao nhà họ Phong và chứng kiến nền đất đầy ngổn ngang, trong đống ngổn ngang còn phảng phất tà khí âm u. Y men theo làn tà khí ấy để đến linh đường nhà họ Phong và thấy bốn cỗ quan tài.

Hai cỗ trong chúng là quan tài dài, nằm một bên là Phong Huy Minh, bên còn lại là gia chủ nhà họ Phong. Ngoài ra còn có hai cỗ quan tài ngắn hơn, từ linh vị cho thấy đây là cặp nam nữ đã yếu mệnh của gia chủ nhà họ Phong.

Gia chủ của một đại gia tộc tiên môn với ác niệm sâu đậm đến độ trở thành người chẳng khác gì tà ma, thật sự đã để lại vô vàn hậu hoạn.

Âm khí vờn quanh bốn cỗ quan tài và đóng phế tích ngổn ngang của toà tháp cao đã phủ trùm bầu không khí ô uế lên toàn bộ nhà họ Phong.

Thiên Túc thượng tiên đứng im, mắt nhìn bao quát một lượt.

Y giờ thiên chiếu lướt nhìn, đoạn truyền một phong thư cho Linh Vương trên Tiên Đô, nhắn rằng mình sẽ mất thêm thời gian ở nhà họ Phong. Xong xuôi, y mới tuốt kiếm khởi võ.

***

Thật ra, sau khi nhận được thư từ Thiên Túc, Linh Vương cũng không đi đâu tra “dòng rối loạn” kia ngay lập tức mà đi tới nhà họ Phong trước.

Đồng thời, Ô Hành Tuyết và Tiêu Phục Huyền cũng đang trên đường đến nhà họ Phong.

Đáng lẽ những chuyện xảy ra ở nhà họ Phong chính là bằng chứng rõ ràng nhất cho sự tồn tại của dòng rối loạn, thế mà hết thấy lại xê dịch suýt soát ngay ở thiên chiếu mà Thiên Túc nhận được...

Khi chạy đến gian phủ trạch rộng lớn nhà họ Phong, Ô Hành Tuyết và Tiêu Phục Huyền mới phát hiện tất cả những minh chứng cho sự khởi nguồn của dòng rối loạn này, từ tàn tích toà tháp cao cho tới gia chủ nhà họ Phong lẫn Phong Huy Minh đều đã bị gột rửa sạch sẽ dưới mệnh lệnh từ thiên chiếu.

Chương 100: Cơ duyên

Thật ra, người khốn đốn nhất những ngày này chính là đệ tử phòng hộ nhà họ Phong.

Đầu tiên, họ bị Thiên Túc thượng tiên tìm đến tận cửa, chưa gì đã ném ra hai chữ “trừ hoạ” rồi thật sự thanh trừng nhà bọn họ đến cạn khô không còn gì và rời đi.

Tiếp đó, họ gặp phải Linh Vương — vị ấy mân mê mặt nạ, tay cầm kiếm bạc chạm trở hoa văn, đập người xuống một cành cây cao phía bên ngoài sân nhà họ Phong, rảo mắt nhìn khắp cả tiên môn rộng lớn giờ đây không sót lại một chút tà khí nào, sau đấy để lại một lời “xin chia buồn” rồi cũng ngoảnh bước rời đi.

Chẳng đến một lúc sau, ngoài cửa phát động tĩnh thêm lần nữa.

Đệ tử phòng hộ ra cửa xem thì thấy...

Lại là Thiên Túc.

Lại là Linh Vương.

Phải mà không mang nỗi sợ tự nhiên kèm với bị áp lực chế ngự nặng nề thì họ đã muốn bật thốt, “Hai vị thần tiên có thể đi tra tấn gia tộc nào khác được không...”

Nhưng sau cùng, họ vẫn chẳng cả gan nói ra câu ấy mà chỉ cúi dập đầu chào hai vị khách tới. Thế mà chưa kịp đứng thẳng người dậy, họ đã nghe hai người cất giọng nghiêm nghị, “Đã có người tới rồi?”

“...”

Nói tóm lại, các đệ tử nhà họ Phong vừa ngẩng đầu lên đã trưng một vẻ mặt căng thẳng đến không thể căng hơn được nữa. Cũng may, hai vị nọ không tra tấn họ quá lâu mà chỉ lướt qua đã rõ mọi việc. Hai người sa sầm nét mặt rồi rời đi.

Hai người rời khỏi sau chót đó chính là Tiêu Phục Huyền và Ô Hành Tuyết.

Tất cả tàn cuộc ở nhà họ Phong đã được dọn dẹp sạch sẽ, thứ duy nhất còn sót lại là kiếm ý của Thiên Túc thượng tiên. Thiên Túc sẽ không nghiêm nhiên đi càn quét một tiên môn như vậy, nên chắc chắn hành động này là phụng chỉ từ thiên chiếu.

Hoá thân linh thức của hai người ngừng bước bên ngoài ô thành Mộng Đô, hai bóng người một đen một trắng đứng giữa đường núi.

Tiêu Phục Huyền vươn tay đón lấy luồng gió thoảng, vân vân rồi gửi nó một chút để đoán định tung tích Linh Vương và Thiên Túc của dòng rối loạn. “Họ cũng đi trên con đường này, một trước một sau, đi về phía bắc.”

“Lần lần làng này quá khéo rồi, chỉ cần nhanh hay chậm một bước là hai phe sẽ chạm trán nhau ngay,” Ô Hành Tuyết vừa nói vừa nheo mày, nhưng khi kết câu lại muốn bật cười. Có đi đâu chẳng mấy mà nét cười kia đã nhạt nhòa hẳn đi, chàng nghiêm giọng, “Ý đồ lại chẳng rõ ràng quá đi, nhà họ Phong bị diệt thì khởi nguồn của dòng rối loạn cũng bị xoá sạch ngay lập tức.”

Nguồn cơn ra đời biến mất, sự tồn tại của dòng thời gian này trở nên mơ hồ — làm gì có ai nguyện lòng thừa nhận bản thân chỉ là một ảo ảnh phản chiếu, người nào chẳng cảm thấy sự tồn tại bản thân mới là chân thật.

Miền không còn bằng chứng đủ thuyết phục, bất kỳ ai cũng có thể chỉ vào dòng rối loạn này và nói “Đây là hiện thế”.

Ô Hành Tuyết ngược mắt lên nhìn chín tầng trời cao, phía trên đó có một Linh đài đã không còn tồn tại trong hiện thế.

Năm xưa, chàng tưởng rằng Thiên đạo ngầm chấp nhận để dòng rối loạn sinh sôi loạn lạc nhằm mục đích tạo mối hiểm hoạ chung cho thế gian, nhờ đó mới được hưởng hưởng hoả từ năm này sang năm nọ, để Linh đài tiếp tục trường tồn mãi mãi.

Mà giờ đây chàng mới bất chợt nhận ra, đó hẳn chỉ là một đường lui mà Thiên đạo vĩnh viễn giữ lại cho mình mà thôi.

Chỉ cần còn một dòng thời gian rối loạn thì cho dù Tiên Đô hiện thế sụp đổ, Linh đài có bị huỷ diệt đi chẳng nữa cũng không thành vấn đề.

Vì nó chỉ cần chuyển dời dòng rối loạn thành “hiện thế”, khiến Linh Vương nghĩ hiện thế chính là dòng rối loạn và diệt trừ, thế là hết thấy lại quy về bình yên.

“Trước đây ta đã cảm thấy thật kỳ lạ,” Ô Hành Tuyết thả nhẹ giọng. “Khi ta vừa rời khỏi Thương Lang Bắc Vực, nhìn thấy những toà thành và thị trấn dưới nhân gian thì cảm giác ấy càng rõ rệt hơn. Ta thắc mắc rằng nếu Tiên Đô đã sụp đổ, Linh đài không còn, tất cả thần tiên đều qua đời, vậy thì những tượng thần dưới nhân gian đó chứa linh của ai?”

“Mà chính vì tượng thần có linh nên bá tánh vẫn dâng hương thắp đèn nghi ngút như cũ. Vậy số hương hoả đó đưa về nơi nào?”

Người ta nói thiện ác sống dựa vào nhau, hễ có phúc thì phải có hoạ, có tiên thì phải có ma. Đây là lẽ thường với Thiên đạo.

Nhưng hai trăm năm trước, khi Tiên Đô sụp đổ và linh khí tràn vào Chiếu Dạ thành, tại sao những tà ma tề tựu nơi đó không chết sạch hết đi mà vẫn sống cả lũ như vậy?

Trong hai trăm năm này, tà ma mỗi ngày một thêm lộng hành, tiên môn dưới nhân gian không còn đương đầu nổi. Những toà thành chính càng lúc càng thu hẹp, người sống càng ngày càng ít. Cả nhân gian chìm trong mây mù ảm đạm, chẳng còn một ngày xanh trong nắng ấm. Tình huống này sao có thể gọi là lẽ thường thiện và ác sống dựa vào nhau?

“Ta từng nghĩ thế giới này quá mức kỳ lạ, đến mức chẳng hề có đạo lý. Mà giờ đây ngẫm lại...” Ô Hành Tuyết nói tiếp như đang chế giễu, “thì ra đạo lý đang ở đây.”

Nơi đây có một dòng rối loạn đang sắp trở thành “hiện thế”, trong dòng rối loạn này có một Tiên Đô còn nguyên vẹn.

Tượng thần ở hiện thế vẫn có linh là do chúng tiên đang tồn tại trong dòng rối loạn.

Và số hương hoá dạt dào mà bá tánh dâng cúng ở hiện thế cũng chuyển hết sang bên này.

Bởi vậy, tà ma ở hiện thế không chết hết vào hai trăm năm trước, mà trái lại, chỉ trong hai trăm năm chúng đã vượt xa các tiên môn ở nhân gian. Nguyên do nằm ở sự “cân bằng” được hình thành không chỉ đối với các tiên môn ở hiện thế mà còn có Linh đài trong dòng rối loạn này.

“Nhưng tại sao,” Ô Hành Tuyết thu lại nét chế giễu, dời mắt sang nhìn Tiêu Phục Huyền và nói, “Tại sao nó nói cái gì sống thì cái đó nên sống, nói cái gì đáng chết thì cái đó phải chết, nó nói thiện ác phải sống dựa vào nhau thì cần xác người la liệt. Tại sao nó không muốn biến mất thì có thể phất tay đổi một nhân gian khác?”

Tiêu Phục Huyền nhìn đôi mắt đượm đầy mỗi một của chàng rồi nghiêng đầu sang hôn vào đuôi mắt chàng và thì thầm, “Vậy thì cho nó biến mất.”

“Đã huỷ diệt Tiên Đô Linh đài một lần thì có thể huỷ diệt lần thứ hai.”

Tim Ô Hành Tuyết trật nhịp.

Chàng chợt nhớ ra, dù nhà họ Phong vạch ra dòng rối loạn này nhưng vẫn còn một ngọn nguồn mơ hồ hơn, Hoa Tín. Thậm chí ngoài Hoa Tín ra có lẽ còn có những nhân quả mờ ám khác.

Giờ chỉ cần có thể khiến Linh Vương dòng rối loạn này nảy lòng nghi ngờ thì vẫn còn cứu vãn được.

***

Trên đường đi về phương bắc, Linh Vương chợt bị gió cát tấp nhoè mắt, phải nghiêng đầu đi chớp mắt.

Đến khi mở mắt ra trở lại, y cảm thấy có thứ gì đó cào qua mặt mình, không để ý thì nó chẳng khác nào chiếc lá bị gió thổi bay. Nhưng y nhấc khẽ tay, giữa hai ngón tay thon dài thẳng thớm kẹp một tấm bùa thư.

Lúc đầu khi mới từ Tiên Đô xuống, y có nhận hai tấm bùa thư như vậy. Bức thư thứ nhất do Thiên Túc gửi, nhắn rằng y sẽ mất thêm thời gian ở nhà họ Phong.

Bức thư thứ hai vẫn là nét chữ quen thuộc của Thiên Túc, viết ngắn gọn súc tích: Tới nhà họ Phong.

Chỉ với nội dung hai bức thư khó lòng đoán được vấn đề, Linh Vương không lấy làm nghi ngờ nên tạm thời bỏ qua việc đi đâu tra dòng rồi loạn để chuyển hướng sang nhà họ Phong.

Ngờ đâu khi đến nhà họ Phong, y không thấy bóng dáng Thiên Túc đâu, người kia xong xuôi mọi việc và đi mất rồi.

Ngay lập tức, Linh Vương cảm thấy thật kỳ lạ, bởi cho cùng xưa nay Thiên Túc chưa bao giờ lỡ hẹn.

Y xem lại hai tấm bùa thư kia mới phát hiện có chỗ khác biệt rất nhỏ. Hai bức thư này không xuất phát từ cùng một người.

Thế nhưng nét chữ này chắc chắn là chữ của Tiêu Phục Huyền, y không thể nhầm được.

Suốt dọc đường đi, Linh Vương thấy rất đáng ngờ. Y định đi tìm thẳng Thiên Túc, ngờ đâu giữa đường lại nhận được một tấm bùa thư mới.

Y mở bức thư ra, bên trong vẫn là nét chữ của Tiêu Phục Huyền, trên đó viết một địa điểm — Thung lũng Đại Bi.

“Thung lũng Đại Bi...” Y nhỏ giọng lầm bầm.

Nơi này đặt dưới sự quản lý của Vân Hải, hàng năm ngựa xe nô nức, miếu thờ trước lối vào thung lũng nhận hương hoả d ễ dào, rõ ràng là một địa danh khá tốt. Vậy bức thư nhắc đến nơi này nhằm mục đích gì?

Linh Vương do dự giây lát rồi siết chặt bức thư, xoay người cất bước đi đến thung lũng Đại Bi.

***

Cùng lúc đó, trên Tiên Đô của dòng thời gian rối loạn, có người gõ cửa ngoài cổng bạch ngọc của Toạ Xuân Phong.

Phương Trữ nghe tiếng động bèn quay sang, thấy một tiên quan tuấn tú vận áo bào xanh nhạt đang đứng bên cạnh cửa, trên tay hắn là hai bầu rượu bằng ngọc đang gõ vào nhau phát ra tiếng leng keng.

Thoạt nhìn, Phương Trữ thấy người tiên nhân này khá quen nhưng chưa kịp nhớ ra đã từng gặp ở đâu. Mãi đến khi nghe hai tiểu đồng tử ở Toạ Xuân Phong hô to, “Vân Hải đại nhân.”

Nghe thấy cái tên “Vân Hải”, Phương Trữ thất kinh. Bấy giờ hắn mới nhớ ra người này có gương mặt giống hệt tà ma bị trấn áp bên dưới lòng đất thung lũng Đại Bi.

Chẳng qua tà ma kia mang vết sẹo to và dài che mất một nửa mặt nên không nhìn rõ dung mạo vốn dĩ được nữa. Còn nửa gương mặt vẹn nguyên trắng bệch như tờ giấy, khác xa vẻ sống động của sinh linh trước mắt đây.

Hai tiểu đồng tử lon ton chạy ra đón người, cất giọng thắc mắc, “Sao hôm nay đại nhân ghé thăm còn gõ cửa vậy, trước giờ người đâu trực tiếp gọi cơ mà?”

Vân Hải lắc đầu, nói, “Chỉ trách ta ở lì trên Linh đài nhiều ngày liền chán quá nên bị nhiễm thói xấu này của Tiên thủ đại nhân.”

Tiểu đồng tử sấm soi hấn một phen, ngờ vực hỏi, “Linh đài... chán hờ?”

Vân Hài gật gù. “Chán, cực kỳ chán, tiên sứ đồng tử ai nấy đều như ông cụ non.”

Tiểu đồng tử ra chiều hớn hờ, xong lại tiếp tục tò mò hỏi, “Nhưng trông đại nhân vui vẻ thế mà, người đang chán à?”

Vân Hài chỉ thẳng mặt hai tiểu đồng tử và nói, “Ngậm máu phun người.”

Nói xong, hấn quét mắt một vòng rồi hỏi, “Đại nhân nhà mấy đứa đâu? Chắc không phải bị Thiên Túc đại nhân bắt đi nữa rồi chứ...”

Tiểu đồng tử nói, “Ừm, đại nhân nhận một bức thư từ Thiên Túc đại nhân rồi bảo có việc cần làm.”

Vân Hài chằm ngòi, “Không dắt hai đứa theo?”

Tiểu đồng tử mếu máo, “Không dắt theo.”

Vân Hài: “Thế thì toi rồi, đại nhân hai đứa chê hai đứa rồi, không thôi thì theo ta về phủ đi. Mấy tiểu đồng tử chỗ ta đưa nào cũng một kiểu như tạc vị Tiên thủ đại nhân nào đó, thậm chí còn chả biết cười.”

Tiểu đồng tử lắc đầu ngu ngậy nguậy. “Không được, chúng ta mang trọng trách trên người.”

“Trọng trách? Trọng trách gì?”

“Đây. Thiên Túc và đại nhân nhặt một người về, giờ chúng ta phải trông chừng.” Tiểu đồng tử chỉ về phía Phương Trữ.

Vân Hài đứng thẳng dậy và nhìn sang.

Hấn vốn tính thoải mái, nhắc bầu rượu hướng về phía Phương Trữ và nói, “Nếu đại nhân các người không ở đây thì ta với hấn nhâm nhi trước vài chung cũng được.”

Phương Trữ: “...”

Song cuối cùng, Vân Hải cũng không có cơ hội uống rượu cùng người lạ. Hắn vừa toan bước qua ngạch cửa thì nhận được một phong thư từ phủ mình gửi đến.

Hoa văn trên bức thư kia rất đặc biệt, chỉ nhìn qua Vân Hải đã biết có chính sự — hẳn nhận được bùa thư như vậy chứng tỏ có việc xảy ra ở nơi hắn cai quản và cần hắn xuống phạm giải quyết.

Mà nơi hắn cai quản có tên thung lũng Đại Bi.

Tiểu đồng thử thấy nét mặt nghiêm túc của hắn bèn hỏi, “Đại nhân có uống rượu không ạ? Nếu uống thì để chúng ta chuẩn bị chung ngọc.”

Vân Hải nói, “E là hôm nay không uống được rồi, hẹn hôm khác vậy. Giờ ta phải xuống nhân gian, rượu này đưa cho mấy đứa.”

Hắn đưa hai bầu rượu ngọc cho tiểu đồng tử rỗi xoay lưng rời khỏi phủ, chỉ trong chớp mắt đã tan biến nhẹ nhàng như làn khói.

Một lát sau, căn miếu dầy dờn hương hoả trong thung lũng Đại Bi dưới nhân gian xuất hiện một tà áo xanh.

Căn miếu trước lối vào thung lũng Đại Bi chưa bao giờ dựng tượng thần, bởi vậy những bá tánh đến dâng hương có đứng bên cạnh Vân Hải đi nữa cũng không biết đây chính là vị thần tiên cai quản nơi này.

Hơn nữa, tạm thời bọn họ cũng không có tâm trí đâu mà bận tâm, vì sự chú ý của tất cả đều đang dồn vào cái hố khổng lồ sụp trên nền đất...

Động đất thành linh nổ ra ở thung lũng Đại Bi, khiến cho sàn ngôi miếu nứt toạc ra thành một lỗ sâu đen ngòm, và một số dân thường đã vô tình rơi xuống dưới.

Nếu chuyện này xảy ra ở bên ngoài miếu hoặc trên đường núi thì cũng không cần Vân Hải phải đích thân xuất hiện. Khốn nỗi nó lại ngay giữa

miếu thờ nên vừa gây sự chú ý vừa trông như đi ầm giờ.

Thà hẳn không tới thì thôi, chứ vừa tới đã phát hiện bên dưới hang động này có gì đó khác thường, có cả... mùi hương của trận cục tà quái.

Nếu đã có thứ dị thường như này xuất hiện ở nơi hẳn cai quản thì tất nhiên hẳn không thể ngoảnh mặt làm ngơ.

Vì vậy, Vân Hải tự nhận mình là đệ tử nhà họ Hoa tình cờ đi ngang qua đây, đẩy những bá tánh đứng nhòm ngó xung quanh sang bên r ỡ nhảy xuống đáy động. Một cú nhảy này đưa hẳn xuống lòng đất dưới đáy thung lũng Đại Bi.

Vừa đứng thẳng người dậy, hẳn thấy một pho tượng thần của bản thân, bức tượng r ỏ mắt nhìn xuống, một tay giương cờ phướn, một tay nâng cành hoa. Đoá hoa ở đầu cành che khuất một nửa gương mặt.

Vân Hải đứng ngẩn ngơ trước tượng thần một lúc vẫn chưa hoàn hồn.

Sau h ỡ lâu, hẳn mới từ từ nhú mày. Hẳn thân là sơn thần thung lũng Đại Bi mà còn không biết bên dưới đáy thung lũng có một tượng thần của chính mình.

Tượng thần này ở đâu ra? Do ai dựng? Tại sao nó ở bên dưới lòng đất...

Lòng Vân Hải tràn đầy hoài nghi, hẳn bước quanh tượng thần một vòng, duỗi tay chạm vào ấn thờ phía sau bức tượng. Không biết ai là người khắc ấn mà khi ngón tay hẳn chạm vào thì chợt thấy con tim mình lạc nhịp vô cớ.

Khi hẳn đứng thẳng dậy thì thấy có gió lộng tới từ sâu bên trong, mang theo mùi máu tanh nhàn nhạt.

“Thật lạ...”

Vân Hải thì th ầm, tiếp đó, hẳn phóng mình vào sâu trong lòng thung lũng nhanh như chớp.

Mười dặm thung lũng với hấn chỉ là vài bước chân. Hấn chẳng nán lại nửa bước dọc đường mà đi thẳng một mạch đến thâm cùng sâu thẳm của thung lũng.

Trong tiếng gió rít thê lương dưới đáy thung lũng Đại Bi, hấn trông thấy đại trận “dùng mệnh nuôi mệnh” được người che giấu.

Chương 101: Cản trở

Vân Hãi chưa bao giờ chứng kiến trận cục nào giống vậy.

Ở chính giữa đại trận là một cái hố sâu hoắm, dây leo xanh tốt um tùm đan chằng chịt vào nhau thành lưới, lấp kín miệng hố sâu. Ở dưới đáy thung lũng Đại Bi không có ánh sáng mặt trời, vậy mà số dây leo kia lại trở cảnh đơm hoa tươi non mơn mớn, tràn trề sức sống.

Vân Hãi đứng cách hố sâu một quãng tương đối, hắn giữ nguyên vị trí đứng nhìn mãi mà không bước tới gần.

Hồi lâu sau, hắn mới hoàn hồn, thấp giọng lầm bầm, “Thật quái lạ...”

Rõ ràng hắn chưa từng nhìn thấy trận cục giống vậy, mà thâm tâm lại tỏ ý kháng cự không muốn tới gần, giống như có thứ gì đó đang bị chôn bên dưới hố sâu.

Thật quái lạ.

Vân Hãi bật cười tự giễu, bụng nhủ thầm mình sống càng lâu càng tiến hoá lùi. Trên đời này có loại tà ma yêu đạo nào mình chưa từng gặp, vậy mà giờ lại chần chừ trước một trận cục huyền ảo ma mị.

“Nếu để Tiên thủ đại nhân nào đó biết được, thì e là nếu người không nói thẳng mặt cũng sẽ âm thầm đánh giá ta là loại đệ tử bỏ đi —” hắn lắc đầu, tự thầm thì với chính mình, đồng thời bước đến bên cạnh dây leo và huơ mũi chân đẩy những cành hoa mọc ra từ sợi dây leo ra.

Từ kẽ hở giữa những cành hoa đó, hắn nhìn vào bên trong hố sâu.

“Trống không?” Vân Hãi kinh ngạc.

Hắn vén áo bào, hạ người xuống, đẩy những cành hoa sang bên trong sự ngờ vực hòng nhìn kỹ hơn chút nữa. Dưới hố sâu thật sự không còn thứ gì cả...

Không người, không xương, không có bất cứ đồ vật nào khả dĩ lập được trận. Bên dưới chỉ có những cành dây leo xoắn vặn một cách kỳ dị.

Trung tâm trận cục rỗng không, chỉ nuôi một mớ cành hoa dây leo... để làm gì?

Vân Hải suy ngẫm, đoạn rút ra một tấm bùa viết thư trắng trơn từ trong tay áo.

Giữa hư không, hắn vung ra một cây bút và viết chữ lên tấm bùa thư:

“Ta thật hối hận vì ngày thường mãi lười biếng, để giờ đây gặp phải một trận cục bên dưới thung lũng Đại Bi nhưng không phát hiện được manh mối, chỉ đành thỉnh cầu Tiên thủ chỉ điểm đôi lời...”

Hiển nhiên là hắn có thể tự mình truy tìm ngọn nguồn sự việc, nhưng thật đáng tiếc nếu để vuột mất một cơ hội được hỏi ý. Xưa giờ hắn luôn vờ vịt như vậy, làm bộ không biết để gửi một tấm bùa thư lên Linh đài, rồi sau đó có thể lừa Tiên thủ đại nhân đóng vai “tiên sinh ở đệ tử đường” thêm lần nữa.

Khổ nỗi dạo gần đây diễn cùng võ tuồng tận hai lần, có hơi nhiều.

Vân Hải tư lự rồi bổ sung thêm một câu ở mặt sau, “Hết lần này, ta nhất định sẽ sửa đổi tật lười biếng của mình.”

Hắn kẹp tấm bùa giữa hai ngón tay, vừa định vung thư đi thì chợt người thấy mùi gì đó. Mùi hương này lan ra từ gốc rễ sâu bên dưới đám dây leo, gồm mùi máu kèm với một hương thoang thoảng nào đó nữa.

Ngửi được mùi hương ấy, Vân Hải bỗng thấy kinh ngạc.

Hắn cứ cảm thấy mùi hương kia có phần quen thuộc mà chưa thể nhớ ra rốt cuộc từng ngửi mùi vị đó ở đâu. Song hắn đã rút bức thư sắp gửi đi trở về trong vô thức.

Ngay tức khắc đó, đám dây leo chẳng chịt thành linh chuyển động!

Có lẽ lá bùa thư được viết ra ban nãy đã toả tiên khí linh khí ra bên ngoài và kích thích đám dây leo kia. Vừa nghe tiếng gió g ãn rít, đám dây leo như sống lại, vun vút lao tới chẳng khác nào một bầy m ăng xà!

“Chúng bây tự tìm đấy nhé!” Vân Hải nói, đ ồng thời vung tay tung một chiêu hung mãnh.

Hắn lách mình xuyên qua đám dây leo như một chú r ồng uốn lượn, áo bào xanh tung bay tựa làn khói bị gió cuốn tan giữa rừng thẳm. Nơi hắn lướt qua, đám dây leo xanh tốt lập tức đông cứng lại, tiếp đó nứt toạc thành vô số vết sâu hoắm.

Từ trong những vết nứt đó, tà khí n ồng nặc tràn ra ngoài kèm với tiếng kêu thét hỗn loạn.

Tiếng thét đó pha tạp từ nam đến nữ, già đến trẻ, âm thanh đa dạng khiến người nghe tê tái đ ầu óc.

Vân Hải tức thì sa s ầm nét mặt.

Hắn đã đoán ra trận cục này là loại gì — có một số loại trận dùng cành hoa và dây leo với tác dụng cộng sinh, có ai đó đã dùng linh, xương, máu, thịt để nuôi đám hoa bên dưới hố này, qua đó cung phụng cho tính mạng một người nào chưa rõ.

Thoạt nhìn, trận cục bên dưới đáy thung lũng Đại Bi này được nuôi bằng mệnh của người lập trận. Song đám dây leo hút máu thịt linh phách nhiều lắm quen nên đâu chịu ở yên một chỗ. Nếu trận chỉ vận hành trong một hai ngày thì không nói, đằng này nó t ồn tại từ năm này sang tháng nọ, khiến cho đám cành cây kia mỗi lúc một tham lam, càng ngày càng dễ dối. Để r ồi

khi chúng phát r ò lên lại hút đi tàn h òn toái linh của rất nhi ều người ghé ngang qua khu vực này hòng tiếp tục cuộc sống của mình.

Bởi vậy mới có tiếng thét gào inh ỏi phát ra từ đám dây leo.

Thật không ngờ, hấn đã trông coi thung lũng Đại Bi ng ần ấy thời gian, mà đến bây giờ mới phát hiện thứ này được bày bố ngay bên dưới thung lũng Đại Bi!

Tất nhiên Vân Hãi không thể để nó tiếp tục vận hành vô tội vạ. Hấn lách mình, phóng thẳng tới vị trí trung tâm trận cục như một mũi tên bén nhọn. Mu bàn tay hấn quét ngang n ền trời, một lá cờ phiến xé không hiện ra.

Dây leo quét đến nơi nào, cờ phiến dài rộng cản lại đến nơi đó! Vân Hãi giẫm chân trên lá cờ, lướt xuống trên n ền cờ như một cánh ưng xanh.

Hấn lướt đến đâu, dây leo đứt đến đấy.

Khi lướt tới cuối lá cờ dài rộng, Vân Hãi cúi người, vươn tay vói vào trong hố sâu. Năm ngón tay hấn siết chặt rễ dây leo r ồi rút mạnh ra —

***

Hiện thế, Chiếu Dạ thành, bên trong “Lễ trạch” của Phong Tiết Lễ.

Mấy thiếu niên không mặt trong “đệ tử đường” vẫn nhòai người trên bàn, nằm chếp kinh trong lơ đãng. Một người trong họ bất chợt đẩy đồ lọ rửa mực, đánh vang lên tiếng lạch cạch rõ m ờn m ột. Toàn bộ thiếu niên bên trong đệ tử đường đều ngẩn người, ngoái đầu nhìn lọ sứ mà không hề cử động thân hình.

Tiếng vang lanh lảnh thình lình giữa căn nhà tĩnh lặng thật khiến người ta hốt hoảng.

Người nằm trên trường kỷ đột ngột rung lên, hai mắt choàng mở.

“Thiếu gia...” Tiểu H ồ đang ng ồi bên rìa trường kỷ, sắc mặt nhợt nhạt không chút máu, lưng dựa vào cột để dưỡng thương. Vậy mà gã vẫn ưu

tiên chú ý đến động tĩnh của người trên giường. Sau khi khẽ khàng gọi, gã gượng người thẳng dậy và nói, “Cuối cùng thiếu gia cũng tỉnh lại rồi.”

Hôm đó bọn họ đến Tước Bất Lạc một chuyến mà chẳng chiếm được một chút lợi thế nào, bản thân Tiểu Hồ còn thiếu đi đầu bỏ mạng. May mà ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, phần tàn hồn của Phong Tiết Lễ thực sự đã tỉnh lại trong thoáng chốc, giành lấy quyên sở hữu thân thể từ linh phách Hoa Tín, thu lại chiêu tấn công và nhanh chóng kéo gã rời đi.

Cũng nhờ hai vị ở Tước Bất Lạc kia bị một tiếng chuông kéo chân nên không bám theo bọn họ. Thế nên họ mới có đường rút lui trở về khu “Lễ Trạch” niêm phong cửa nẻo.

Tiểu Hồ bị thương nặng, phải thiến định trong mê man hết mấy ngày mới dịu lại một chút. Còn Phong Tiết Lễ đã hoàn toàn bất tỉnh nhân sự từ hôm đó đến tận bây giờ.

Có lúc Tiểu Hồ lo lắng khôn cùng, tới lúc này rồi gã mới dám thở phào một phen. Gã nhìn người nằm trên trường kỷ rồi đứng thẳng dậy, nói, “Tôi đi lấy thuốc cho thiếu gia...”

Còn chưa nói xong chữ “uống”, cả người gã đã cứng đờ.

Vì gã thấy thiếu gia nhà mình chỉ vừa mới tỉnh dậy đã gồng vai thẳng thóm với tác phong chững chạc như một dạng bản năng. Điêu này cho thấy người tỉnh lại không phải là Phong Tiết Lễ thực sự, mà là Thiên thủ Minh Vô, Hoa Tín.

Tiểu Hồ hoảng sợ không thôi! Xong gã phát giác đối phương trợn to mắt, lồng ngực phập phồng trông rõ mồn một, thậm chí thấy được nhịp tim nặng nề đến mức độ nào.

Lẽ ra gã phải sợ hãi lắm, song vẫn hỏi tiếp, “Thưa thiếu gia... cậu có chuyện gì thế?”

Gã nghe “Phong Tiết Lễ” đáp lạnh tanh, “Có người muốn phá huỷ trận.”

Tiểu Hòe sững sốt không rõ. “Trận? Trận ở đâu?”

Song gã không thể nghe được câu trả lời, vì ngay lúc đó “Phong Tiết Lễ” đã khép mắt lại.

Tiểu Hòe thấy người hấn run lên thật khẽ, sau đó nhẹ nhàng gục đầu xuống.

“Thiếu gia ời?” Tiểu Hòe khẽ giọng gọi vài lần, gã không yên lòng bèn duỗi tay kiểm tra một chút mới phát hiện linh thức đối phương đã rời khỏi thân thể.

***

Hoa Tín đã trối linh phách và sinh mệnh mình với trận cục dưới đáy thung lũng Đại Bi từ lâu, giờ chỉ cần nhắm mắt lại là linh thức hấn có thể lập tức xuất hiện trong trận cục ở thung lũng Đại Bi.

Ngay khi đáp xuống đất, hấn thấy tà khí đen ngòm tràn ra từ những đoạn dây leo gãy lìa đang che phủ gần kín mít cả mặt đất. Hấn làm gì quan tâm ai là người ra tay huỷ trận, vừa tới đã tung sát chiêu.

Một chiêu đó mang theo sức mạnh của ngọn đèn dầu, cắt ngang qua làn khí đen. Hấn phóng thẳng vào bên trong nơi dây leo bện rẽ.

Gió từ cánh tay hấn quét đến đâu, ánh lửa sáng bùng lên đến đó, soi tỏ phần gốc rễ của chùm dây leo xanh mượt. Hấn trông thấy có một bàn tay toan nhổ sạch gốc dây leo nên ngay khi sát chiêu vừa kết thúc, hấn nắm liền lấy cái tay nọ và nói, “Đây không phải chỗ để người —”

Hấn chưa kịp nói xong hai chữ “làm loạn” thì ánh lửa bập bùng đã lan ra phạm vi rộng hơn.

Hấn ngẩng đầu trong ánh lửa, cuối cùng cũng nhìn thấy bộ dáng người đến phá huỷ trận.

Đó là sơn thần thung lũng Đại Bi, Vân Hải.

Các tiên sứ Linh đài từng một thuở gọi hấn là “Lang quan”.

Còn từng một thuở Tiên thủ Minh Vô giờ đang nhìn người vận y bào xanh, lòng bất giác nhớ về ngày đầu Vân Hãi lên Tiên Đô, khi đó hẳn khoác... một thân thuần trắng?

***

Năm đó, khi mới phi thăng lên Tiên Đô, Vân Hãi vẫn giữ thói quen ăn mặc của đệ tử nhà họ Hoa, ngoại trừ tấm eo bài đệ tử màu hồng phù dung thì phần còn lại của trang phục chỉ thuần sắc trắng cơ bản.

Rồi vào một ngày nào ấy? Vân Hãi bất chợt nói với hắn, “Cung phủ của Tiên thủ trắng thế nhỉ.”

Khi đó, hắn lướt mắt nhìn một vòng rồi nói, “Dao cung ngọc trên Tiên Đô đều như vậy, có gì để than thở.”

Vân Hãi lắc đầu cười nói, “Tiên thủ hiếm khi ghé qua cung phủ của các vị tiên quan khác, hoặc có đến cũng không để lọt mắt rồi. Các cung phủ đều có sự khác biệt tương đối đấy. Tỉ dụ cung phủ của Tang Phụng thuộc Lễ các có rất nhiều hồ cá, cá chép đa sắc bơi lượn thành đàn như gấm dệt. Còn nơi của Mộng Cô nào có như vậy, sau nhà chỉ toàn vách đá nhấp nhô vì nàng có nuôi một chú bạch hổ. Toạ Xuân Phong của Linh Vương đại nhân hoà cùng nhịp điệu nhân gian, hoa rơi tuyết đổ chưa từng ngơi nghỉ. Nghe đâu ngay cả căn viện của Thiên Túc đại nhân cũng đầy cây lá xanh tươi...”

Hắn hỏi, “Con từng đến chỗ Thiên Túc?”

“À, thật ra chưa đến. Ta nghe Linh Vương kể lại, mà Linh Vương chắc không điều ngoa những việc như thế này, vậy hẳn cũng không sai lệch nhiều đâu.” Vân Hãi dừng đoạn, rồi nói tiếp, “Nơi đây ắt là nơi trắng nhất Tiên Đô rồi.”

Hắn đã sớm quen với không gian như vậy nên không để ý, rồi lại nghe Vân Hãi hỏi, “Tiên thủ không thích những thú vui hoa cá chim cảnh ấy ư?”

Hắn nói, “Dĩ nhiên không phải.”

Vân Hãi lại hỏi, “Vậy một màu trắng thuần thế này có khiến người buồn không?”

Hắn thình lạng một chốc, nghĩ qua rồi nói, “Không buồn.”

Lời hắn đáp là “không buồn”, song dường như Vân Hãi lại hiểu khoảng suy nghĩ ngắn ngủi kia thành “đần đờ” và “chần chờ”. Bởi vậy mà sau hôm ấy, lần nào đến cung phủ hắn Vân Hãi đều sẽ chấp tay sau lưng, giấu trong tay áo một món đồ gì đó.

Về sau, hắn thường phát hiện trên cửa sổ bỗng có thêm một chậu hoa có thể nhai tiếng người, hoặc dăm ba chú cá chép tiên bên cạnh khay rửa cộ.

Về sau nữa, Vân Hãi còn đổi cả phục trang, không mặc những bộ y phục trắng giản đơn kia nữa. Những chiếc áo bào khi thì xanh lam, lúc thì vàng óng, lần nào bước qua cổng đình vào cung phủ, Vân Hãi đều trở thành khoảnh sắc màu duy nhất giữa căn phủ thuần nét trắng tinh.

Đến Lễ các chuyên trông nom công việc linh tinh ở các cung phủ Tiên Đô còn chưa làm tới mức như vậy.

Khi đó hắn cảm thấy khó hiểu, bèn hỏi, “Con đang làm gì vậy?”

Vân Hãi nghĩ suy rồi đáp, “Có lẽ là... lòng hiếu kính của đệ tử ạ.”

“Lòng hiếu kính của đệ tử” cứ thế len lỏi vào từng chút một, chẳng đáng chú ý mà bất giác hắn đã đâm quen. Cho đến một thời điểm rất lâu về sau, lâu đến hồi Tiên Đô đã mất đi sơn thần thung lũng Đại Bi, vào một ngày nọ trở về cung phủ, hắn chợt dừng bước trước cổng.

Tiên sứ đi theo hỏi hắn một cách rập khuôn, “Đại nhân sao thế ạ?”

Hắn đứng yên và đưa mắt nhìn khắp toàn bộ cung phủ, chẳng biết hết bao lâu rồi mới cất bước.

Hắn không trả lời tiên sứ.

Chẳng qua, hẳn nhớ có người từng than thở rằng, “Cung phủ của Tiên thủ trắng như vậy có khiến người buồn không?”

...

Có đấy.

Chương 102: Hu ềnhau

Hoa Tín đột ngột rút tay v ề và thu sát chiêu lại.

Dù đã rút v ề nhưng áp lực từ sát chiêu chưa suy giảm ngay mà vẫn tiếp tục quét ngang tới. Nhất thời, cả lòng đáy thung lũng Đại Bi chấn động như sấm r ền, đất đá nứt vỡ.

Hắn nhanh chóng bước lùi v ề sau, song linh thức vẫn bị oanh tạc tan nát. Tuy vậy chỉ trong một loáng mắt, hắn đã tụ ra được một cơ thể khác.

Cũng chính thời khắc đó, tà khí đen ngòm bủa trào từ đám dây leo bị quét sạch đi, lộ rõ khung cảnh bên dưới n ền đất...

Ở chính giữa là hố sâu cung cấp chất dinh dưỡng cho đám dây leo, hai bên đầu là hai bóng người đứng đối diện nhau qua trận cục cùng hố sâu.

Vân Hãi liếc nhìn bàn tay đang siết chặt r ồi vung tay ra sau vai. Tấm cờ phiến khổng lồ lộng gió ph ần phật cũng theo đó mà được thu v ề.

Hắn ngược mắt nhìn sang phía này, cất giọng, “Xem ra... người chính là người lập tà trận này.”

Giọng điệu quá chi lạ lắm, ánh mắt chẳng chút thân quen, Hoa Tín nghe hỏi mà chột ngẩn người. H ồi sau, hắn mới sực nhớ ra khi linh thức mình hoá hình đã biến thành dáng vẻ của Phong Tiết Lễ theo bản năng.

Vì vậy, hai chữ “Vân Hãi” còn chưa ra khỏi miệng đã bị nuốt ngược vào trong. Mà ngoài việc gọi hai chữ “Vân Hãi”, Hoa Tín đã không còn biết phải nói gì.

Hắn nhìn vị tiên quan trong y bào xanh một h ồi lâu mới nói, “Người đến lòng đáy thung lũng Đại Bi để làm gì?”

Vân Hãi còn đang sẫm soi hấn, nghe hỏi thế thì bật cười, “Lạ thay, ta nên hỏi người câu này mới phải. Toàn bộ khu vực thung lũng đều đặt dưới sự trông coi của ta, ta làm gì ở thung lũng Đại Bi cũng nên xếp vào hàng thiên kinh địa nghĩa, còn người...”

Vân Hãi liếc nhìn trận cục, trông thấy đám dây leo xoắn vặn như mãng xà cu ồng loạn giờ đã lặng im, nép xuống lòng hố một cách ngoan ngoãn. Nhưng khi hấn ngược mắt lên lần nữa, lại thấy tấm cờ phiến sau lưng rung lên càn cách, chứng tỏ khí kinh xung quanh vẫn luôn lưu chuyển chưa ngơi và có thể tung chiêu bất kỳ lúc nào.

Tuy thế, hấn lại nói tiếp chứ không ra tay ngay lập tức, “Ta thật sự rất tò mò, rốt cuộc người là người phương nào mà có thể xuống tay bày trận ở nơi này trong th ầm lặng không ai hay biết. Nếu hôm nay ta không nhận được truy ền thư thì không biết đến chừng nào ta mới phát hiện ra sự dị thường bên dưới lòng đất này.”

Hoa Tín lặng người chốc lát. “Người nhận được truy ền thư?”

Vân Hãi có phần ngỡ ngàng, nét mặt cũng thâm trầm hẳn xuống. “Giọng điệu người... người biết truy ền thư ta nhắc đến là gì?”

Hoa Tín một thời là Tiên thủ, tất nhiên biết truy ền thư là gì.

Một khi vùng đất đặt dưới sự cai quản của tiên nhân nào đó xảy ra vấn đề cần họ phải hạ phàm giải quyết thì tiên nhân đó sẽ nhận được truy ền thư. Nhưng nói cho cùng, đấy vẫn là quyết định của Thiên đạo Linh đài.

Thiên đạo tận dụng cơ hội này để đưa Vân Hãi xuống lòng đất thung lũng Đại Bi, khiến hấn phát hiện ra trận cục này...

Hoa Tín sa s ầm hấn nét mặt. Nhưng rồi hấn chợt nghe được lời chốt lại của Vân Hãi sau một hồi suy tư, “Người thuộc tiên môn?”

Hoa Tín thành linh ngược mắt.

Vân Hãi nói, “Phản ứng như vậy hẳn là ta đoán đúng rồi.”

Hoa Tín: “Từ đâu lại nói thế?”

“Trực giác,” Vân Hãi nói. “Sau khi nghe thấy ta nói toàn bộ khu vực thung lũng đều đặt dưới sự trông coi của ta, người chẳng may lộ vẻ ngạc nhiên. Điêu này chứng tỏ người từng gặp ta, có biết ta? Hoặc đã từng nhìn thấy ta trong tiên phủ. Không chỉ thế, người còn biết ý nghĩa của truyền thư mà ta nhắc đến. Thêm nữa...”

Hắn chợt ngưng giọng, hàng mày hơi chau lại. Ánh mắt hắn lia một lượt qua người Hoa Tín, thoáng dừng khi đến vai cổ người kia. Trông hắn ngần ngợ có vẻ như đang thất thần.

“Thêm nữa thế nào?” Hoa Tín hỏi.

“Thêm nữa tư thế người quá mực thước, thật sự rất giống...”

Nói đến đây, Vân Hãi mới chợt hoàn hồn, bèn vội chỉnh lại lời, “Thật sự còn chuẩn mực hơn một tiên nhân chân chính như ta, nên chỉ nhìn qua là biết ngay xuất thân từ tiên môn. Người họ gì?”

Hoa Tín bình tĩnh đáp, “Phong.”

Vân Hãi như đã tỏ tường. “À, nhà họ Phong, khó trách khó trách, đây là một trong những gia tộc tiên môn lớn nhất nhân gian.”

Cảm thán xong xuôi, nét mặt hắn đã đổi. Hắn từ tốn nói, “Nếu đã xuất thân từ tiên môn, tại sao lại sa đà xuống con đường này đến độ phải lập tà trận dưới đáy thung lũng Đại Bi?”

Hoa Tín lặng thinh không trả lời.

Sau hồi lâu, hắn mới hỏi, “Tại sao phải nhiều lời với ta như vậy?”

Vân Hãi sững sờ, bản thân hắn có lẽ cũng không tường tận được ngay lý do, chỉ biết trả lời theo phản ứng tự nhiên, “Ta không biết.”

Song liền sau đó, nét mặt hắn đã trở lại như cũ. Hắn cất giọng thờ ơ, “Xưa nay ta đều hành động theo cảm tính, hề thấy tò mò sẽ hỏi thêm mấy câu, bằng không sẽ bứt rứt khó chịu trong lòng lắm. Nói chứ... cũng có lẽ vì khi này người thu sát chiêu về Lễ thượng vắng lai, có qua có lại, nghiêm nhiên ta cũng không nên đánh liền tay mà nên tâm sự với người đôi lời.”

Những lời này khiến Hoa Tín lặng bật một lúc lâu.

Đây không phải lần đầu tiên hắn nghe những lời như thế. Rất lâu về trước hắn từng nghe Vân Hải nói thế rồi, chẳng qua khi ấy hắn không hiểu được và cũng không thể đồng tình qua loa. Cảm nhận của hắn khi đó là đối phương sống quá cảm tính, dễ rước họa vào thân. Vậy mà hôm nay, hắn chỉ cảm thấy thế sự đổi dời, lâu rồi chưa được nghe thấy.

Vân Hải nhìn vào hố sâu và nói, “Tà trận này được lập bằng linh, thịt và cả máu, xương chỉ để nuôi dưỡng đám dây leo ấy, người làm vậy để đổi mệnh hay để hại người?”

Lúc này, Hoa Tín mới lần đầu nhận ra, khi thốt những câu chữ ấy, giọng điệu người kia còn lộ vẻ hung dữ đe dọa, khiến người ta nghẹn lời không đáp được.

Hắn không trả lời, Vân Hải lại tiếp tục nói, “Vào những lúc như thế này, đa phần những người ta từng gặp sẽ trả lời cả hai đều không phải, đáp án là họ muốn cứu người. Còn người thì sao? Cũng như vậy sao?”

Hoa Tín đặt tầm mắt trên người hắn và im lặng không nói.

Vân Hải thấy hắn không trả lời thì lắc đầu. “Có rất nhiều cách để cứu người, sao phải chọn con đường tà đạo như vậy.”

Trong câu nói, dường như sự tò mò “lễ thượng vắng lai” đã đi đến hồi kết. Cờ phiến trong tay hắn run lên nhẹ nhẹ.

Hắn vừa định tung chiêu thì Hoa Tín đột nhiên nói, “Phương pháp bình thường không có tác dụng.”

Vân Hải ngược mắt nhìn sang. “Tại sao?”

Hồi lâu sau, Hoa Tín mới thả nhẹ giọng, “Vì ta muốn cứu người đã chết.”

Khoảnh khắc đó, toàn bộ thung lũng Đại Bi chìm vào tĩnh lặng.

Vân Hải không hiểu tại sao, song vẫn dịu giọng hẳn đi dù không hề cố ý. Hắn hỏi, “Người đó là ai?”

“Là...” đối phương nói ra một tiếng r ã mơ màng nét mặt, im lặng như không biết nên miêu tả ra sao. Chẳng rõ mất bao lâu, Vân Hải mới nghe một câu, “Ái đ ò của ta.”

“Ái đ ò...” Vân Hải lặp lại theo, r ã hỏi tiếp, “Vì sao hắn chết?”

Câu hỏi này dường như còn khó trả lời hơn, vì hắn thấy người kia rũ mắt, tr ãn mặc một lúc lâu hơn khi nãy r ã mới thốt, “Bị một kiếm đâm xuyên.”

Trái tim Vân Hải gõ nhịp d òn đập, tưởng chừng có thể cảm giác được như thế nào là một kiếm xuyên tim.

Hắn lại cup mắt nhìn hố sâu, quan sát đám dây leo trong mê man. Đến khi hoàn h òn, hắn mới nhận ra mình đã vô tình hỏi một câu. Hắn hỏi, “Người có đau lòng không?”

Đối phương đáp, “Đau lòng.”

Vân Hải gật đ ãu.

“Cũng phải, ta hỏi thừa mất r ã.” Vân Hải nhìn vào hố sâu kia và nói, “Nếu không đau lòng thì làm gì đến mức phải dùng mệnh nuôi mệnh đ ãu.”

Hắn dường như sực nhớ ra đi ãu gì đó, bèn tiếp tục, “Nói đ ãn, ta cũng có một sự phụ. Có những lúc nhàn r ãi ta cũng suy nghĩ không biết nếu nh ã sau này ta xảy ra chuyện gì, liệu người có đau lòng hay không?”

R ã không chờ đối phương trả lời, hắn đã nói tới, “Nhưng bây giờ ta lại mong người không nên đau lòng quá.”

“Vì sao?”

“Vì ta sợ người sẽ trở thành giống người.”

Khi những lời này vang lên, không gian lặng yên không một tiếng động.

“Có đi đâu người sẽ không...” Vân Hãi nhủ thầm trong bụng.

Vì người chính là Tiên thủ Minh Vô cơ mà.

Vừa dứt lời, cò phiến trên tay hắn dịch chuyển. Hàng mấy chục thớ vải vun vút lao thẳng ra, tấn công bóng hình đang lặng im không hé nửa lời ở đối diện.

Đối phương rút sát chiêu một lần, hắn đáp lễ một khắc, lễ thượng vãng lai, có qua có lại vậy là huề.

Dù thứ tà trận này được bài bố ở thung lũng Đại Bi để cứu người, nhưng nó cũng sẽ hại người và để lại mối hiểm họa khôn lường. Dẫu hắn cảm thông, nhưng không vì thế mà xiêu lòng. Đây chính là sự công bằng mà hắn nhìn nhận.

Thế nhưng, khi cò phiến dẫn theo áp lực đủ khả năng siết chết tà ma sắp cuốn chặt lấy người bày trận, Vân Hãi kinh ngạc trong giây lát.

Vì hắn nhận thấy người bên kia hãy còn đang thần thờ, không hề có ý định đánh trả.

Hắn trông thấy ngọn đèn dầu lừng lơ bên cạnh bóng người cao cao ấy mà lòng chột thẳng thốt.

Ánh huỳnh quang đó dấy lên trong lòng hắn hình ảnh ngọn đèn chiếu thế của Hoa Tín. Khi băng qua rừng hoang đất vắng về đêm, lần sau màn sương mù che phủ, ánh đèn ấy cũng lập loè thứ ánh sáng mờ ảo như kia.

Vân Hãi trợn to mắt!

Hết thầy tựa như vận mệnh an bài...

Khi cò phiến chạm đến cổ người nọ, Vân Hãi loáng thoáng nghe tiếng một danh hào hô lên trong gió lùa qua thung lũng khoáng đãng —

Có ai đó đã chui xuống lòng đất thung lũng Đại Bi, gọi người xa lạ lập nên tà trận này một tiếng, “Tiên thủ Minh Vô.”

Chương 103: Thâm vấn

Người theo xuống lòng đất thung lũng Đại Bi là Tiểu Hồn.

Ban đầu Gã định ở lại phủ trách “Lễ” ở hiện thế để chăm nom cơ thể thiếu gia Phong Tiết Lễ. Thậm chí gã còn nghĩ một khi linh thức Hoa Tín rời khỏi thân thể thì Phong Tiết Lễ chân chính có thể nhân cơ hội xuất hiện trở lại lần nữa.

Song phần tàn hồn kia chưa kịp xuất hiện thì gã đã thấy máu trào ra từ bên khoé miệng Phong Tiết Lễ.

Gã giật mình hoảng sợ, hấp tấp đưa ra kiểm tra thử — có lẽ linh thức Hoa Tín gặp chuyện chấn động cả linh lẫn thân, cơn đau tấn công thẳng vào tim nên ép máu trào ra bên ngoài.

Gã vừa sốt ruột vừa lo thân thể này bị tổn thương nên cần rằng tách linh thức khỏi thể xác và đi theo sang kia.

Các ma đầu trong Chiếu Dạ thành đầu đặt dấu ấn lên người bọn thuộc hạ để tiện triệu hồi vào những lúc nguy cấp. Thực ra ban đầu Phong Tiết Lễ không định làm vậy nhưng bản thân Tiểu Hồn kiên quyết phải đặt.

Đã hơn hai mươi năm rồi, thật không ngờ đến bây giờ lại có thể dùng tới.

Vì vậy, linh thức Tiểu Hồn vừa đến nơi đã đặt chân xuống thung lũng Đại Bi, xuất hiện ngay bên cạnh Hoa Tín.

Gã vừa xuất hiện đã thấy hình ảnh hàng chục lá cờ phiến siết cổ Hoa Tín hiện ra trước mắt. Gã hoảng hốt hô to, “Tiên thủ Minh Vô!”

Ngay tiếp đó, gã cảm thấy dấu ấn sau cổ mình nóng hực lên, có một người truyền âm vào tai gã.

Đó là giọng Hoa Tín, giọng nói yếu ớt cùng cực nhưng nghe vào như đang quát, “Đừng gọi.”

Tiểu Hò sượng người. “Hả?”

Rồi gã nghe được một đợt truyền âm nữa nối theo ngay sau, “Đừng gọi danh hào này trước mặt hắn.”

Bấy giờ, Tiểu Hò mới nhận ra còn có một tiên quan ở trên tầng cờ phiến đang cúi nhìn xuống đây.

Khi đó quá chóng vánh nên gã không thấy rõ mặt người kia, vậy mà gã lại thấy thân hình và tư thế xuất chiêu có điểm gì đó rất quen thuộc.

Ngay sau, Tiểu Hò lập tức vỡ lẽ, đúng là gã chưa từng thấy tiên quan này. Nguyên do gã thấy có điểm gì đó rất quen là vì những thiếu niên không mặt trong đệ tử đường ở “Lễ” trạch có nét hao hao với vị này.

Tiên quan đó vừa nghe bốn chữ “Tiên thủ Minh Vô” thì rung động cả người, cánh tay đang tấn công Hoa Tín cũng đánh run. Hắn ngược phất mặt lên nhìn sang, trong đôi mắt chứa kính ngạc xen lẫn chút mờ lung.

Tiểu Hò thấy hắn mấp máy môi, giọng thốt ra khẽ đến mức khó mà nghe được, “Người gọi... ai?”

Tiểu Hò muốn trả lời, song sức nhớ đến truyền âm Hoa Tín vừa gửi nên nuốt ngược giọng trở lại.

Thành thử, trong mắt Vân Hải, gã giống như chỉ thoáng dừng đã tiếp tục sấn tới, vung song đao chém đánh cờ phiến, chẳng khác gì viện binh hồi hải đến trợ giúp.

Còn Tiểu Hò vẫn luôn nở một nụ cười trời đánh không phai, nhìn qua rất giống đang ủ mưu gian tà, thậm chí đến tiếng gọi “Tiên thủ Minh Vô” vừa này dường như cũng chỉ là một trò giả quyết hồng khiến người khác mất tập trung mà thôi.

Chỉ là...

Vẻ khiếp sợ trong mắt Vân Hãi còn chưa vơi, tâm trạng bỗng chốc rối bời rồi chuyển sang nhịp tim đánh loạn không thôi. Đó là loại cảm giác vô cùng bút rứt khó chịu cứ như thể hẳn thật sự hoảng loạn.

Nhưng tại sao hoảng loạn?

Lúc này đây, hẳn là Tiên thủ Minh Vô đang nghiêm mình yên vị trên đỉnh ngọn núi cao nhất của mười hai ngọn Linh đài, bao quanh giữa các tiên sứ, tiên đờng quy củ và cứng nhắc như cụ non.

Mặc dù người sắp bị cờ phiến siết cổ đang ở trước mặt hẳn đây cũng rất mực thước đĩnh đạc và toát ra phong thái tiên môn, nhưng tràn quanh người hẳn là hơi thở của tà ma, một bên mặt hẳn còn có đường thêu hình cành hoa chạy dài xuống tận vai, người không ra người ngợm không ra ngợm, đã vậy còn phà quỷ khí dày đặc.

Hai con người khác nhau một trời một vực như vậy, làm gì tìm ra điểm nào tương tự.

Khoảnh khắc Vân Hãi mất tập trung dường như tạo cơ hội người bị cờ phiến quấn chặt siết cổ tìm được sơ hở, lật tay đánh trả một chiêu.

Tích tắc, hàng loạt lá cờ phiến đờng loạt vang lên tiếng rách!

Vân Hãi đánh nét mặt, lòng nhủ quả nhiên...

Chỉ bằng một chiêu đánh trả này đã chứng minh tất cả — tiếng “Tiên thủ Minh Vô” chỉ là một trò gian trá nhằm mục đích làm hẳn phân tâm và để lộ sơ hở mà thôi.

Bên dưới lá cờ bị xé rách hiện ra gương mặt người suýt bị siết cổ giữa tầng lớp vải cờ. Trông hẳn vô cùng yếu ớt nhưng vẫn nở một nụ cười.

Giờ khắc này, nụ cười ấy đậm nét châm biếm như đang muốn nói “Uy lực của danh hào của Tiên thủ vẫn không suy giảm, có thể dễ dàng lừa người”.

Cũng chính nụ cười đó giúp Vân Hãi xác nhận mình đã hoàn toàn bị lừa.

Vì Tiên thủ Minh Vô chưa bao giờ có biểu cảm như vậy.

Bao khúc mắc trong lòng Vân Hãi thoáng chốc đã biến mất tăm hơi.

Hắn nghiêm mặt lại, quơ một tay gom hết toàn bộ cờ phiến bị rách, tay còn lại ác liệt tung chiêu.

Thân hình bén nhọn như tia chớp ngang trời phóng thẳng tới từ giữa màn cờ trắng.

***

Có lẽ như, hết thấy mọi chuyện đã vẽ nên một vòng tròn luân hồi qua sinh tử...

Hoa Tín đập lưng xuống mặt đất, dỗi mắt nhìn bóng áo xanh cao cao hạ sát chiêu thẳng xuống. Hắn nhủ, khung cảnh này có nét giống với những gì xảy ra mấy trăm năm trước ở thung lũng Đại Bi.

Thì ra tâm nhìn của Vân Hãi năm xưa chính là thế này đây—

Là trông thấy người lao xuống cùng thanh kiếm, xuyên qua sương đen bao phủ khắp cơ thể tà ma, tay nắm chặt chuôi kiếm và lạnh lùng đâm thẳng qua.

Khác rằng năm xưa Vân Hãi mỉm cười khi bị kiếm đâm xuyên người. Còn giờ đây, hắn không tài nào cười nổi.

Hắn vẫn luôn nghe người ái đồ ấy cầu nhàu “Muốn Tiên thủ cười mới khó làm sao, thật khổ ta quá đi mà”. Xưa giờ hắn vẫn không hiểu nổi, đến tận lúc này hắn mới vỡ lẽ đúng là khó quá.

Làm khổ con r ấ...

Hắn trăn mắt ngược nhìn Vân Hãi giáng xuống, từ trên cao đến gần ngay trước mắt.

Vào khoảnh khắc bị sát chiêu đánh tan linh thức, Hoa Tín khẽ nhấc tay.

Ngay lúc cánh tay chạm đến lưng Vân Hãi, linh thức Hoa Tín tản mát như bụi trăn lất phất.

***

Vân Hãi mê man trăn mắt trong màn bụi.

Hắn khép mắt rồi mở ra, bên dưới lớp đất đá đã rỗng không và người lập trăn chẳng còn tung tích.

Là đã chết hay trăn mất rồi?

...

Vân Hãi cảm thấy hơi ngở ngàng, chìm trong bàng hoàng hồi lâu mới thẳng người đứng dậy.

Mấy chục lá cờ phiến hoá thành dải lụa, chúng vung lên rất cao sau đợt sát chiêu giáng vào đáy sâu vừa nãy, rồi mới là đà buông xuống trở lại.

Vân Hãi đứng giữa khung cảnh ấy.

Rõ ràng hắn nhận được truy ền thư nên hoàn thành chức trách đến trừ hoạ ở thung lũng Đại Bi. Rõ ràng hắn đương đầu với tà ma, thế mà sao đột nhiên lại cảm thấy thần thờ cô tịch quá.

Hắn kiểm tra một lượt tất cả mọi nơi, bất chợt không còn hứng thú tìm hiểu gì nữa nên thẳng tay huỷ sạch dây leo, phá tan tà trăn.

Khoảnh khắc tự tay nhổ sạch gốc dây leo, không rõ vì sao mà tim hắn lại loạn nhịp, cảm giác khó chịu cùng cực ủa tới một lần nữa.

Hắn nắm chặt dây leo, quan sát đóa hoa rộ sắc trên cành héo đi trong chớp mắt. Nó khô úa, rũ thân r ễ rụng xuống, nhuộm chung màu sắc của đất bùn. Nó làm hắn cảm thấy như chính tiên lực của mình cũng vừa bị rút đi mất.

Hắn cau mày một lúc lâu r ễ mới rút một tấm bùa viết thư, biến ra cây bút từ giữa thình không và viết, “Ta gặp phải một ít chuyện lạ thường ở thung lũng Đại Bi, muốn hỏi ý đôi đi ầu, dám hỏi Tiên thủ đang ở Linh đài hay cung phủ?”

Vừa gửi thư đi chẳng mấy chốc, hắn đã nhận được h ễ âm.

Hắn mở bùa thư ra, bên trên là nét chữ thân thuộc của Hoa Tín, thư viết, “Linh đài, đang lúc r ễ r ễ không có việc gì, có chuyện gì vậy?”

Nét mặt Vân Hãi nhẹ nh ễm hắn đi.

Hắn đ ề bút h ễ đáp một lời, “Ta chạm trán một tà ma cực kỳ quái dị, nói ra thì đông dài, để ta quay v ề kể cho người nghe.”

Hắn rải bức bùa thư đi, không muốn ở lại dưới lòng thung lũng Đại Bi thêm một khắc nào nữa nên lập tức xoay người đi mất.

***

Khi Tiêu Phục Huyền và Ô Hành Tuyết chạy vội đến thung lũng Đại Bi và nhảy xuống ngôi mộ tiên dưới đất thì trong lòng dấy lên cảm giác bất an.

Ô Hành Tuyết vừa phóng nhanh vào sâu trong đường h ềm dưới thung lũng vừa nhỏ giọng thì th ềm, “Ta đoán chừng chúng ta lại chạm một bước r ễ.”

Cho dù đã dự đoán được, song khi đi đến thâm cùng dưới đáy thung lũng và nhìn thấy mớ ngổn ngang trên mặt đất, hai người vẫn không khỏi sa s ềm nét mặt.

Ô Hành Tuyết ngoảnh nhìn khắp nơi r ễ nói, “Đến nhà họ Phong đã như vậy, giờ đến thung lũng Đại Bi cũng như vậy, kẻ trên kia tính toán thật

chuẩn xác, thời gian sát sao vừa khéo, không sai một li không muộn một tí, khiến chúng ta luôn luôn chậm mất một bước.”

Cái cảm giác mãi mãi chậm một bước này có lẽ giống một lời trách phạt hơn chỉ đơn giản trên người. Giống như thể Thiên đạo Linh đài muốn dùng những thứ xảy ra hết lần này đến lần khác đó để chứng minh cho họ thấy có những kiểu đấu tranh không xứng gọi là “đấu tranh”, mà chỉ là “hoài công”.

Và rằng nó đang trả lời câu chất vấn của Ô Hành Tuyệt lúc trước —

Hễ nó muốn thế gian có thiện có ác thì phải có thiện có ác. Hễ nó muốn thế gian sinh tử vô thường thì phải vô thường. Hễ nó muốn đổi sang một nhân gian khác thì không bất kỳ ai có thể ngăn cản.

Ý định của họ là dẫn Linh Vương của dòng rối loạn đến đây để đối phương tận mắt chứng kiến những manh mối này. Vậy mà Linh đài luôn đi trước họ một bước.

Cứ đà này, có thể dễ dàng thấy mọi thứ đang đi vào lối cụt.

Từ bên rìa tầm mắt mình, Ô Hành Tuyệt thấy Tiêu Phục Huyền vung thanh trường kiếm, phát lên một tấm màn trắng.

Ô Hành Tuyệt ngoảnh đầu sang nhìn. “Đó là gì thế?”

Tiêu Phục Huyền bắt lấy thứ đó trong tay và dùng đầu ngón tay sờ qua, đáp, “Cờ phiến.”

Ô Hành Tuyệt kinh ngạc một lúc mới sực nhớ ra chỉ có một người thường dùng cờ trong chúng tiên. “... Vân Hãi sao?”

“Lúc trước ta để yên cho trận cục này là vì ngại đánh động đến người lập trận. Mà nhìn tình hình trận cục hiện tại...” Tiêu Phục Huyền trầm giọng. “Chắc chắn Hoa Tín đã tới.”

Quả thật, đại trận đã bị huỷ, nếu Hoa Tín còn tỉnh thì đảm bảo sẽ cảm nhận được và tuyệt đối không ng ỡ yên. Chắc chắn hắn sẽ tìm cách đến đây. Phàm là bất kỳ ai khác đến phá trận, Hoa Tín sẽ ngăn chặn bằng mọi cách. Thế nhưng người đến phá trận lại chính là Vân Hải...

Ô Hành Tuyết nói, “Thảo nào Vân Hải được chọn đến đây.”

Đối đầu với Hoa Tín trên cương vị một tà ma, chỉ duy mỗi Vân Hải mới có khả năng giành thế thượng phong trong giao chiến, dẫn đến việc trận cục bị tàn phá đến nhường này.

“Vậy Hoa Tín đâu r ỡ?” Ô Hành Tuyết thắc mắc hỏi.

Nhìn mớ ngổn ngang trên mặt đất thì áng chừng người dưới thế hạ phong sẽ khó lòng có được kết cục tốt đẹp, chỉ là không biết tình hình thực tế t ỡ t ỡ đến mức độ nào mà thôi.

“Dù sao đây cũng là dòng rối loạn, hắn đến gấp rút cỡ nào cũng chỉ có thể dùng linh thức,” Tiêu Phục Huyền rút trường kiếm khỏi vỏ, lia mắt nhìn bao quát khắp nơi r ỡ đánh giọng lại. “Nếu hắn bị thương trong lúc giao chiến đến mức tan nát linh thức thì sẽ không quay trở về thế xác được nữa mà chỉ có thể lượn lờ quanh đây, vĩnh viễn... không nhìn thấy ánh mặt trời.”

Y nói đoạn, dường như đã tìm ra linh thức bị đập tan bèn lập tức xoay người chém ngang thanh trường kiếm. Ánh kiếm lao ra khắp bốn phía.

Bao mảnh vụn linh thức tản mát như bụi tr ỡn tụ về một chỗ theo lu ồng gió lộng.

Ngay kế đó, bóng kiếm ánh vàng đâm xuyên qua màn bụi lất phất, cắm thẳng vào n ền đất.

***

Vân Hải đã thu cờ phiến về và đi một mạch đến núi Thái Nhân, định lên Linh đài ngay lập tức. Hắn muốn nhìn thấy Tiên thủ trên Linh đài, muốn

thấy người kia vẫn an lành yên vị trên ngai cao, cùng bạch lộc được hoá nên từ tiên khí và ngọn đèn chiếu thế bên người.

Vậy mà hắn đang đi thì chợt trái chậm nhịp chân.

Không hiểu sao hắn lại nhớ về cụm “ái đờ” đó, nhớ đến ánh mắt người kia ngóng về phía hắn vào thời điểm sát chiều đánh thẳng xuống thân thể. Rồi còn có cái người hối hả chạy đến hỗ trợ hô to “Tiên thủ Minh Vô”, giọng gã khi đó nghe vào thẳng thốt chứ không giống đang ử mưu.

Hơn nữa...

Làm sao một tà ma có thể biết chỉ cần gọi “Tiên thủ Minh Vô” sẽ khiến hắn bất an trong lòng?

Vân Hải đột ngột ngừng bước.

Hồi sau, hắn xoay phắt người lại lao về phía thung lũng Đại Bi với tốc độ xé gió như sấm chớp.

Đời này, chưa bao giờ hắn phải phóng nhanh đến thế, nhanh đến mức khiến hắn nghẹt thở. Để rồi khi chạy đến thung lũng Đại Bi thì đôi mắt đã hừng hừng ngấn đở.

Hắn ngoặt qua vách núi quanh co rồi rẽ lối qua mỏm đá sau chót, vừa kịp trông thấy bóng kiếm ánh vàng của Thiên Túc rậm rậm giáng xuống.

Tiếng kiếm lạnh lạnh đánh vang, chấn động toàn bộ thung lũng Đại Bi rộng lớn.

Vân Hải đứng ngây người giữa ảo ảnh mịt mờ, mãi một lúc lâu sau mới vỡ lẽ...

Đấy chính là âm thanh vang vọng từ màn thâm vấn của Thiên Túc thượng tiên.

Chương 104: Nửa đời

Từ rất lâu về trước, khi trên thế giới mới chỉ có thần mộc chứ chưa tồn tại Tiên Đô, nhân gian đã có rất nhiều tu sĩ. Tuy nhiên, những tu sĩ thời kỳ đó tự tu theo cách riêng chứ không lập thành hệ thống.

Khu vực Tây Nam chủ yếu tu bằng dị thuật, đa phần tu sĩ nơi đây nghiên cứu thuật con rối, cổ dược và các loại kỳ môn pháp trận. Ở phương Bắc, khí hậu lạnh giá chạy dài từ núi Thái Nhân đến biển Vô Đoan ở Miền Châu, nên các tu sĩ thường học dùng lửa luyện đan, bàn tu và các thuật pháp phù chú. Còn ở phía Đông Nam chiến tranh liên miên, về sau các tu sĩ có xu hướng nhập đạo bằng đao kiếm hay các loại vũ khí.

Đã có đao kiếm vũ khí ắt khó tránh khỏi giao chiến đối đầu, đã vậy ở Đông Nam còn có nhiều thành trấn, dễ dàng tạo điều kiện cho các tu sĩ qua lại với nhau, những môn phái đầu tiên được ra đời tại đây.

Trong những môn phái đó, có hai gia tộc tồn tại đến hàng trăm năm. Họ trở thành tên tuổi nổi trội trong giới tiên môn. Hai gia tộc đó là nhà họ Phong ở Mộng Đô và nhà họ Hoa ở Xuân Phiên thành.

Người đời sau chỉ biết hai gia tộc này cách nhau không xa, họ có mối quan hệ thân thiết và có thể được xem là bạn thâm giao lâu năm. Nhưng hiếm ai biết rằng vào thuở đầu, hai gia tộc này vốn cùng một môn phái.

Tổ tiên nhà họ Phong và nhà họ Hoa cùng bái một vị tu sĩ làm thầy và được người ấy truyền dạy kiếm pháp. Kể ra cũng xem như là sư huynh đệ.

Tuy là đồng môn cùng gốc gác nhưng tính tình hai bên trái nhau như trời với đất, cũng bởi vậy mà kiếm pháp họ tiếp thu rẽ hoàn toàn sang hai ngã tách biệt — một bên sắc bén như đao, một bên nhẹ nhàng như nước.

Nhà họ Hoa rơi vào trường hợp sau.

Và cũng do họ đồng môn cùng gốc gác nên sau khi các sư huynh đệ lần lượt thành gia lập thất và xây dựng môn phái riêng, khó tránh được việc họ bị đem ra bàn luận so sánh — danh tiếng nhà nào vang xa hơn, tu vi nhà nào cao hơn, đệ tử nhà nào phi phàm ưu việt hơn.

Ngặt nổi vào thời điểm đó, nhà họ Hoa không hề nổi bật, cho dù có so với nhà nào cũng chỉ có thể nhận thế yếu về mình.

Khi nhắc đến nhà họ Hoa, giới tu hành chỉ thường bảo “tài năng xoàng xĩnh”.

Cứ thế bao thế kỷ trôi qua, cuối cùng nhà họ Hoa xoàng xĩnh tầm thường cũng đã xuất hiện một nhân tố ngoại lệ.

Đó là con trai trưởng của gia chủ nhà họ Hoa, tên chỉ đúng một từ “Tín”. Từ lúc còn bé, hắn đã phô bày tài năng xuất chúng. Thời điểm những đệ tử khác còn nỗ lực cặm kiếm cho vững, hắn đã có thể dùng cành cây dài đánh tay đôi với trưởng lão vài chiêu.

Khi ấy hắn còn chưa tròn bảy tuổi.

Thời điểm đó, người ta hay đồn rằng những người thông minh và đạt nhiều tiên duyên từ tấm bé thì đến khi lớn lên cũng chỉ xoàng thôi.

Nhà họ Hoa đã bị nhận định là “xoàng xĩnh tầm thường” suốt hàng trăm năm mới xuất hiện một kỳ tài ở đẳng cấp này, thì hẳn nhiên không thể lơ là dù chỉ giây lát, để tránh cho kỳ tài ấy trở thành “cũng chỉ xoàng thôi” trong miệng người đời.

Thành thử, khởi đầu của cuộc thâm vấn Tiên thủ Minh Vô Hoa Tín là một chuỗi dài ký ức đơn điệu lặp đi lặp lại...

Các đệ tử nhà họ Hoa đầu tu luyện trong đệ tử đường, những con trai con gái khác của gia chủ cũng không được đối xử đặc biệt hơn đệ tử bình

thường. Họ vẫn thường vui đùa bên trong phủ, chỉ riêng một mình hắn bị đưa vào căn gác cao bên cạnh sân luyện kiếm.

Căn gác ấy cao mấy tầng, có một tầng để tĩnh tu, một tầng làm phòng sách, phía dưới nữa có được đường và ghế nằm. Trước tuổi trưởng thành, việc duy nhất hắn làm là tu luyện và tiếp tục tu luyện. Ngoại trừ lễ đón giao thừa hằng năm, hắn gần như không rời khỏi căn gác cao ấy.

Gia chủ cũng cấm những người khác không được đến gần nơi này, tránh gây động tĩnh ồn ào.

Trong quãng thời gian đó, người hắn trông thấy nhiều nhất là một vị tiên sinh dạy pháp trận và luyện đan. Nghe đâu vị tiên sinh này vô vùng hà khắc, mặt mũi bặm trợn, bởi vậy nên hai bên khoé mũi ông hắn hai nếp nhăn sâu hoắm, vừa nhìn đã thấy không dễ gần.

Nghe đâu nhận được một câu khen ngợi từ miệng ông còn khó hơn lên trời, ông nói câu nào là răn đe câu đó. Vậy mà trong căn gác cao ở nhà họ Hoa, mọi thứ lại đảo ngược. Ông không hề thốt ra một câu răn đe nào.

Ban đầu ông còn kiêu lòng không đặng nên ca ngợi hết lời, bảo rằng Hoa Tín là mầm non tuyệt vời “trăm năm hiếm gặp”, năng lực nhạy bén vô cùng. Sau đó mấy câu khen ngợi quanh đi quẩn lại cũng bấy nhiêu, nên lâu ngày ông không nói nữa.

Về sau nữa, có đôi khi vị tiên sinh kia sẽ tỏ nét buồn rầu và thở dài vu vơ.

Hoa Tín hiếm khi tọc mạch vào chuyện của người khác nên dù có nghe tiếng thở dài của ông, hắn vẫn không giảm tốc độ chép bài và luyện đan.

Cho đến một lần nọ, bị tiên sinh nhìn bằng ánh mắt thật sự lộ liễu, hắn mới ngừng bút và ngẩng đầu hỏi, “Thầy thở dài vì con à?”

Mãi lâu sau, người kia mới đáp, “Ta thấy tất cả các đệ tử của nhà họ Hoa đều tu luyện trong đệ tử đường, có lúc dụng công chăm chỉ nhưng cũng có lúc vui chơi rộn rã. Chỉ có một mình đại công tử con ở đây một mình từ

nhỏ, tu luyện ngày này qua ngày khác mà chưa từng ngơi nghỉ, con không cảm thấy bất bình tức giận sao?”

Hoa Tín trả lời thản nhiên, “Lúc còn nhỏ có đôi khi con cũng muốn lười biếng, nhưng sau này không như thế nữa.”

Tiên sinh lại nói, “Nhiều lần ta phải trách đệ tử mình không chịu khó chăm chỉ, mà đến lượt con cứ muốn khuyên nghỉ ngơi một chút, thỉnh thoảng cũng cần giải lao cho khuây khoả.”

Hoa Tín: “Đệ thầy phải lo lắng rồi.”

Hắn nói rồi lại dời tầm mắt về tay tiếp tục nhắc bút.

Hành động đó khiến vị tiên sinh sửng sò, ông không nén trong lòng nữa mà hỏi, “Đại công tử khổ luyện tu hành là để thay mặt nhà họ Hoa đứng ra phủ định những lời bình luận bên ngoài kia hay sao?”

Hoa Tín hơi ngạc nhiên.

Song hắn chưa trả lời thì tiên sinh ngộ ra. “Xem chừng không phải thế. Vậy là vì đi đâu gì? Tu sĩ nào cũng có ước vọng, nhưng dường như trước giờ ta vẫn chưa nhìn ra được ước vọng của con.”

Hoa Tín: “Các tu sĩ đó mong ước đi đâu gì?”

Tiên sinh trả lời, “Đa phần họ cầu trường sinh. Con có vậy không?”

Hoa Tín: “Con chưa từng nghĩ tới.”

Hắn chỉ vừa qua tuổi thành niên, đâu hề dè chuyện sinh tử.

Tiên sinh nói, “Ta cũng nghĩ vậy, thông thường người ta có đi đâu gì đó luyện kiếp thì mới cầu trường sinh bất tử.”

Ông tiếp tục nói, “Cũng có một số người tu hành để bảo vệ một hoặc một vài người nào đó. Không biết công tử có đặc biệt mong muốn bảo vệ một ai không?”

Hoa Tín đáp, “Không ạ.”

Từ thuở bé, hắn đã sống xa cách mọi người, đến cả quan hệ thân thuộc cũng chẳng mấy mặn nồng. Hắn đã sớm quen với việc có một giới hạn giữa mình và những người khác.

Nếu gặp phải tà ma âm v@t, hắn sẽ không ngại ngần ra tay tương trợ, bất kể đó là người nhà họ Hoa hay chỉ là một người ng ẫ xe cưới ngựa qua đường nào đó. Nhưng để nói đây chính là mục đích tu hành của hắn thì chưa thật sự chính xác.

Nói chi đến “đặc biệt mong muốn bảo vệ một người” gì chứ.

Trông thấy nét mặt âu lo của tiên sinh, hắn cất giọng nhỏ nhẹ, “Mục đích bảo vệ một người hoặc một vài người quá ngắn ngủi.”

Đây là lần đầu tiên tiên sinh nghe Hoa Tín bàn về “Đạo”, ông bốt về âu lo trên mặt và thốt, “Ồ?”

Hoa Tín nói, “Nếu người mình rất muốn bảo vệ không còn nữa thì họ phải làm thế nào bây giờ? Họ sẽ bỏ dở mọi thứ hay sẽ tìm gì đó để tiếp tục gắng sức ư?”

Tiên sinh gật gù. “Đúng vậy đấy.”

Sau giây lát do dự, tiên sinh mới hỏi, “Thế... đại công tử nghĩ sao?”

Hoa Tín tư lự rồi nói, “Chỉ cần không có người mình muốn dốc lòng bảo vệ, chỉ cần không có việc mình muốn dốc lòng hoàn tất, vậy thì người nào cũng ổn và việc nào cũng suôn, rồi sẽ không có một ngày bị suy sụp đến mức không đường chống đỡ.”

Tiên sinh nhìn hắn, trong giây lát ông chưa biết nên tỏ quan điểm ra sao.

Mãi lâu sau, tiên sinh mới nói, “Cũng hợp lý. Ta mong rằng sau này con vẫn giữ được như vậy, đây là việc tốt có thể giúp con đạt thành đại đạo.”

Ông ngừng lời, không tiếp tục nói nữa.

Hoa Tín hiểu rõ lời tiên sinh vẫn còn một nửa vế sau, nếu đã có “Nếu vẫn giữ được như vậy thì thật tốt” thì hẳn phải có “Nhỡ có một ngày chợt thay đổi”. Song thời điểm đó hẳn cũng không bận tâm cho lắm. Đối với hẳn, chỉ cần có nửa vế đầu là được, nửa vế sau không liên quan gì đến hẳn cả.

***

Nửa vế đầu lời vị tiên sinh kia vô cùng chính xác.

Hoa Tín đạt nhiều thành tựu tu hành từ lúc còn rất trẻ. Sau khi trưởng thành, hẳn không còn ở lì trên gian gác cao kia suốt ngày nữa. Khi đó, địa vị hẳn ở nhà họ Hoa đã lên rất cao, thậm chí còn chớm vượt qua gia chủ. Dù vậy, hẳn hiếm khi can thiệp vào các sự vụ trong môn phái.

Hẳn thường du hành bên ngoài và hay ra tay giúp đỡ đó đây, nhưng hẳn luôn luôn giữ một mối quan hệ “có điểm dừng” với tất cả những người mình giao thiệp cùng.

Từ đại công tử nhà họ Hoa, sau mấy mươi năm, hẳn dần trở thành “cao nhân”, “tên bối”. Tuy vậy, nếu có ai đó hỏi về hai chữ “cố hữu”, người đầu tiên hẳn nghĩ đến chỉ có mỗi vị tiên sinh từng dạy hẳn trận pháp và luyện đan năm nào.

Có lẽ vì vị tiên sinh nọ đã từng trao đổi những lời ấy cùng hẳn một cách nghiêm túc.

Hẳn vẫn giữ liên hệ với vị tiên sinh ấy dù không mấy thường xuyên, chỉ thi thoảng họ mới trao đổi thư truyền âm với nhau.

Nhờ có hẳn mà trong những năm đó, nhà họ Hoa bắt đầu có tiếng tăm.

Song hẳn không mấy để tâm.

Có một số người đ̣ề cập đến tình hình nhà họ Phong trước mặt h̄n. Họ kể nhà họ Phong có một hậu bối cực kỳ giỏi giang với tài năng thiên bẩm, tiếc thay vừa trưởng thành đã kết hôn và hạ sinh một đôi nam nữ, từ đó bỏ dở tu hành. Mà đáng tiếc hơn cả chính là nghe đâu hai bé vừa mất hai ngày trước.

Hôm ấy là hôm Hoa Tín tình cờ đi ngang qua thành Mộng Đô, h̄n giương mắt nhìn về phía nhà họ Phong từ xa.

Cả một toà phủ trạch rộng lớn nh̄ờng ấy treo đầy những chiếc đèn lồng bọt bọt. Còn người hậu bối đ̄ợc đ̄n là “có tài năng thiên bẩm” đang đưa tiễn khách khứa trong tướng mạo ḡn như không ra hình người.

Đấy là lần đầu tiên h̄n trông thấy một nhà tu hành vì chuyện sinh tử mà bị suy sụp đến mức độ này.

***

Không phải Hoa Tín không hiểu sinh tử. Trái lại, trong những năm tháng ngao du bên ngoài, h̄n đã chứng kiến vô vàn những cuộc sinh tử, những buổi gặp gỡ và biệt ly. H̄n có thể hiểu tường tận đi ều gì khiến những người đó cảm thấy đau thương, thi thoảng h̄n còn cảm thấy xúc động trước những chuyện ấy.

Thế nhưng bẩm sinh tính cách h̄n đã như vậy, xúc động ấy r̄i cũng “có điểm dừng” chứ chưa từng vượt quá t̄m kiểm soát.

H̄n đã giữ tính cách như vậy một thời gian rất lâu.

Sau đó th̄n mộc biến mất khỏi nhân gian và phía bên chín tầng mây xuất hiện một Tiên Đô. H̄n may mắn đ̄ợc trở thành một trong những vị tiên phi thăng sớm nhất, thậm chí còn đ̄ợc nḡi trên vị trí Tiên thủ Linh đài, cũng từ đó mà cảm giác xúc động “có điểm dừng” ấy lại càng lúc càng nhạt phai.

Bởi từ đấy, nhân gian mà h̄n nhìn thấy đã trở thành tổ hợp vô số những gương mặt mơ hồ chứ chẳng còn là một cá thể đang khóc than đau đớn nào

nữa.

Có lúc, hắn tưởng rằng mình sẽ không bao giờ dấy lên niềm xúc động vì “sự đau khổ của một người nào đó” nữa. Thế mà vào ngày kia, hắn bất ngờ nhận được một phong thư gửi đến từ dưới nhân gian.

Bức thư ấy thấm hương thuốc thoang thoang trên giấy bùa, một mùi hương Hoa Tín vô cùng quen thuộc. Ấy là vị tiên sinh đã từng dạy hắn trận pháp và luyện đan, người giờ đây được hắn xưng là “cố hữu”. Tiên sinh luôn sử dụng loại giấy bùa có mùi hương này mỗi khi truy ền thư tín đến cho hắn.

Sau đó, vị tiên sinh ấy lia trầ n, trước phút lâm chung, ông có gửi đến hắn một phong thư cuối cùng. Thư nói rằng ông chỉ có một cô con gái độc nhất còn sống trên đời mà không rõ tương lai sau này con bé sống ra sao, nên nhờ hắn thi thoả ng xuống nhân gian hãy ghé mắt ngó chừng giúp một chút.

Cô con gái độc nhất của tiên sinh được gả vào làm vợ liêu sứ Vấn Thiên liêu và hiện đang sống ở Vương đô. vào thời điểm đó, Vấn Thiêu liêu mang nhiệm vụ bói thiên cơ, người được họ thờ phụng chính là Linh đài thập nhị tiên.

Hoa Tín nhận lời phó thác của tiên sinh nên những h ồi thi thoả ng xuống nhân gian, hắn thường xuyên ghé sang nơi đó, sau được liêu sứ kính xưng “tiên hữu”.

Bức thư mà hắn nhận được ngày nọ là do hai vợ ch ồng liêu sứ gửi lên.

Khổ thay bức thư ấy đi qua nhi ều biến cố quanh co, để khi đến được tay hắn đã chỉ là cảnh còn người mất...

Cặp vợ ch ồng liêu sứ bỏ mạng vì bị người âm mưu hãm hại, để lại mỗi cậu con trai độc nhất. Mà cậu bé kia giờ đang sống lang bạt cùng lưu dân ở miền sơn dã chứ không còn trong Vương đô nữa r ồi.

Mấy năm đó Tiên Đô vô cùng hưng thịnh, song nhân gian chẳng hề bình an.

Ngoài sơn dã, đám tà ma âm v@t hoành hành hung hãn, để một đứa trẻ chẳng tinh thông thuật pháp lưu lạc nơi ấy thì không biết liệu có còn giữ được xương cốt hay không nữa là.

Dù đã dự trù như vậy, Hoa Tín vẫn xuống nhân gian một phen.

Dưới sơn dã, hắn gặp được cậu con trai độc nhất của hai vợ chồng liêu sứ. Cậu bé mù một mắt, gãy một chân, và đang giương mắt nhìn hắn với thân thể bê bết máu.

Hắn tưởng rằng cậu thiếu niên kia sẽ bật khóc, khóc vì đau, khóc vì sợ, hoặc khóc vì ấm ức.

Những người hắn từng gặp đều phản ứng đại loại kiểu bật khóc nức nở, gào thét không thôi. Nhưng đối phương không như thế.

Thiếu niên nhìn hắn đăm đăm với đôi mắt hoen đỏ, sau đó cắn vào tay hắn một cách mãnh liệt.

Đã bao nhiêu năm trôi qua rồi, cuối cùng hắn đã lần nữa trông rõ gương mặt “một người” dưới nhân gian.

Con mắt đỏ au cùng nhát cắn thình lạng thế mà dậy lên trong hắn niềm xúc động còn nhiều hơn cơn khóc ròng.

Rốt cuộc chẳng rõ là do bất ngờ ồn từ “cố hữu” hay vì vết cắn và máu trên tay đã khiến hắn cảm nhận được nỗi đau đớn và cơn thịnh nộ của người kia.

Bởi thế, lần đầu tiên trong đời hắn đã cất giọng giải thích, “Linh đài có thiên quy, ta không thể nhúng tay vào sự vụ dưới nhân gian.”

Hắn gần như không bao giờ thấy xúc động, nên đâu giỏi an ủi.

Tuy vậy, vào ngày hôm đó, khi trông thấy người thiếu niên từ từ nhả miệng ra với đôi chân run rẩy mà vẫn ương bướng không rên một tiếng nào, hắn vẫn ngỏ vài lời an ủi.

Nhưng hẳn thật sự không giỏi chuyện này nên chỉ còn cách nói linh tinh ngoài lề. Thậm chí, hẳn còn đặt cho người nọ cái tên, tên gọi Vân Hãi.

***

Trước đây khi vẫn còn dưới nhân gian, Hoa Tín từng nghe người ta nói rằng nếu muốn mối quan hệ giữa mình và đi đâu gì đó thêm đậm sâu thì hãy đặt cho nó cái tên.

Song hẳn vốn sẵn tính thờ ơ nên không hề cảm thấy thêm một cái tên có thể thay đổi được gì.

Mà đúng thật, không có thay đổi nào hiện ra ngoài — hẳn dẫn đưa nhỏ tên Vân Hãi đến nhà họ Hoa.

Những năm ấy, nhà họ Hoa hay thu nhận một số trẻ nhỏ phiêu dạt từ khắp nơi vào. Bên trong đệ tử đường có sẵn thầy dạy học nên mọi thứ sẽ được sắp xếp thoả đáng. Vân Hãi đến đây cũng sẽ được chăm sóc dạy dỗ, từ nay về sau cứ để số phận hẳn thuận theo lẽ tự nhiên, không cần Hoa Tín phải chăm nom nhiều nữa.

Cùng lắm, lâu lâu hẳn xuống nhân gian sẽ ghé mắt ngó chừng một chút theo lời gửi gắm của tiên sinh dạy luyện đan.

Lẽ ra hết thầy chỉ có thể mà thôi.

Vậy mà, vào thời điểm rời khỏi nhà họ Hoa, hẳn chợt trông thấy nét mặt Vân Hãi — cậu thiếu niên ấy đang nhìn mấy đệ tử nhà họ Hoa đang luyện kiếm với ánh mắt đầy khao khát cháy bỏng.

Bất giác, hẳn nhớ lại lời vị tiên sinh nói năm nào, “Tu sĩ nào cũng có ước vọng.”

Hẳn biết rõ thứ mà cậu thiếu niên kia khao khát hiện tại không phải trường sinh và cũng không phải vì muốn bảo vệ một ai đó, dẫu sao giờ cậu ta đã

tan cửa nát nhà, đâu còn ai để bảo vệ. Bao khát khao tuôn trào trong mắt cậu chỉ thuần là oán hận và báo thù.

Rồi oán hận có thể kéo dài bao lâu? Rồi báo thù xong thì thế nào?

Nếu báo thù xong rồi ngưng lại thì đành thôi, còn nếu không ngưng lại được thì phải làm sao đây? Mà đời hắn từng gặp phải biết bao nhiêu là người không ngưng tay được sau khi nhúng máu.

Hắn không muốn cậu thiếu niên kia trở thành một trong số đó.

Vì vậy trước khi rời khỏi, hắn đã dặn dò người nhà họ Hoa khoan hãy cho Vân Hải cầm kiếm, và cũng đừng dạy cậu thuật pháp.

Gia chủ nhà họ Hoa nghe vậy thì không khỏi ngỡ ngàng, phải nhìn hắn với gương mặt đầy kinh ngạc. Song cuối cùng, gia chủ cũng không dám nhiều lời can thiệp mà chỉ hỏi một câu, “Đã không được luyện kiếm còn không rèn thuật pháp, vậy nên cho cậu ta làm gì bây giờ?”

Hoa Tín nói, “Cứ dưỡng thương trước đã.”

Mãi đến lúc trở về cung phủ trên Tiên Đô rồi, Hoa Tín mới sực nhận ra lý do khiến gia chủ nhà họ Hoa sững sờ ngạc nhiên là vì hắn đã vô tình phá vỡ một nguyên tắc nữa: Không nhúng tay vào chuyện người khác.

Xưa kia, thầy dạy học than một ngày ba bận mà hắn còn không hé lời nửa câu. Thế mà bây giờ hắn lại chỉ dẫn cho nhà họ Hoa nên đối đãi cậu thiếu niên kia như thế nào.

Đây hẳn là hậu quả của việc “đặt tên”.

Có lẽ để đưa mọi chuyện trở lại như cũ, suốt gần hai năm sau đó, hắn không xuống nhân gian nữa. Dần dà, người thiếu niên kia cũng trở thành một sự hiện hữu “không khác gì muôn vàn người khác trên thế gian”.

Mãi đến hai năm sau, hắn có việc ghé nhà họ Hoa một chuyến.

Cậu thiếu niên nhảy phốc xuống từ trên đầu tường, phóng vọt vào hành lang, nín chặt áo hần và gọi một tiếng “Thư sư phụ”, tiếp đó lại bày đặt tỏ vẻ rộng lượng và nói, “Nếu người hối hận vì đã dẫn ta về đây thì đừng ngại cho ta hay, để ta tự giác rời khỏi đây là được.”

Thời điểm đó, vết thương của Vân Hải đã lành lặn từ lâu, đỉnh đầu hần đong hần lên, tôn dáng vẻ sắc sảo của thiếu niên dậy thì. Vẻ ngoài đã thay đổi nhưng xương cốt vẫn để lộ sự ương bướng dù gãy một chân run lẩy bẩy mà sống chết vẫn cắn răng không rên một tiếng.

Thế là, cũng tương tự năm xưa, Hoa Tín đã cho hần một lời giải thích nữa.

***

Rất lâu về sau, khi nhớ lại những chuyện xưa năm ấy, Hoa Tín mới vỡ lẽ hoá ra những ngoại lệ vô cớ đã hiện hữu đầy rẫy giữa hai người bọn họ ngay từ lúc ban đầu.

Mỗi một đợt “hiếm khi”, “hi hữu” hay “phá lệ” của hần đều rơi trên cái người mang tên Vân Hải, dấu đó là vui cười hay tức giận.

Có lẽ vì suốt thiên hạ này, chỉ duy mỗi người đó xem hần là “sư phụ” chứ không phải một “Tiên thủ Minh Vô” ngự trên ngai cao.

Hần luôn cảm thấy tất cả mọi chuyện Vân Hải làm đều mang đến cảm giác “nghiêm nhiên” như thế —

Xem như hần là sư phụ và Vân Hải là đệ tử, nghiêm nhiên mối quan hệ giữa hai người họ phải gần gũi hơn những người khác trên Tiên Đô.

Nghiêm nhiên, Vân Hải có thể ra vào nơi ở của hần, có thể bày biện đủ loại đồ chơi trong cung phủ thuần một sắc trắng của hần. Và nghiêm nhiên, Vân Hải cũng có thể ghé sang Linh đài những khi nhàn rỗi để tìm hần xin thỉnh giáo vài vấn đề linh tinh, mà mỗi lần ghé sang đều ở trong đấy cả buổi.

Khi hoàn thành tốt công việc, nghiêm nhiên Vân Hãi sẽ đến tìm hần để tìm lời khen ngợi. Khi gặp phải chuyện không hay, nghiêm nhiên Vân Hãi cũng sẽ chạy đến đòi được vài câu quở trách.

Theo thời gian, Hoa Tín đã lấy đó làm quen.

Thậm chí không phải là “theo thời gian”, mà dường như hần đã quen với việc đó ngay từ ban đầu.

***

Thực chất, thói quen chính là thứ êm đềm như nước, như dòng chảy ngầm bên dưới mặt hồ phẳng lặng, trên mặt hồ không gợn sóng khiến người ta chẳng bao giờ phát hiện ra.

Với tính cách của Hoa Tín càng đúng như thế.

Nhưng cũng không phải lòng hần không hề gợn sóng.

Có một ngày nọ, hần đang ngồi chép kinh trên một toà lầu các trong cung phủ. Các tiên sứ và tiên đồng sợ làm phiền đến hần nên ngồi hết ở gian phòng phụ một cách nghiêm túc. Gian phụ này ở cách toà lầu các rất xa.

Giữa bốn bề trắng thềm đơn sắc, yên lặng như tờ, trong không khí thoang thoảng mùi hương đàn dược đang luyện trong lò từ tầng dưới. Đang chép dở một quyển kinh mà ngửi được mùi thuốc ấy chợt khiến hần ngẩn ngơ.

Có một giây lát nào đấy, hần gần như tưởng rằng mình hãy còn trong tuổi thiếu thời chưa tròn đôi mươi, khi đó hần ở trên gian gác bên cạnh sân luyện kiếm nhà họ Hoa, sống mười mấy năm ngày ngày như một, trở thành chuẩn mực và ngoại lệ trong cả lứa đệ tử nhà họ Hoa. Nơi ấy, không ai làm phiền, không ai đến gần.

Vào thời điểm hần chấm đầu bút vào lọ mực, đổi sang một quyển lụa tiên khác đang tiếp tục chép kinh trong bình lặng như mặt hồ không gợn sóng, chợt có một bóng người khoác áo xanh xuất hiện bên rìa tầm mắt.

Bóng dáng ấy đang c ãn một chậu cây biết nói với khả năng nhại theo tiếng người trên tay, vừa đấu võ m ãm với chậu cây ấy vừa phóng qua lan can phía trên căn gác nhảy vào trong, cuối cùng đáp xuống chính xác ngay trước bàn viết kinh.

“Ngoan chút đi nào, chịu khó học giỏi biết nghe lời, bớt làm phiền người khác,” Vân Hãi cảnh cáo chỉ tay vào cành cây biết nói kia, đoạn đặt chậu cây mang cùng sắc màu với trang phục mình trên mặt bàn, phát ra một tiếng cạch nhẹ nhẹ.

Hắn chống tay lên bàn chép kinh, cười nói, “Sự phụ chép kinh có buồn không? Để ta ng ẫ chung với người nhé.”

Hoa Tín ngưng bút, ngược mắt lên.

Ngòi bút thấm mực chấm một vệt trên mặt lụa tiên, loang ra thành mảng lớn chẳng biết tự khi nào.

***

Thực tế, đó chính là một viên đá ném xuống mặt hồ phẳng lặng...

Tiệc thay thời cơ chẳng chín mu ẫ, mà đã hơi trễ r ẫ.

Vì chẳng mấy lâu sau, Vân Hãi bị giáng hết lần này đến lần khác. Hương hoả ở thung lũng Đại Bi dần suy tàn, suốt một trăm năm không người thờ cúng. Bởi vậy mà vào một hôm nào đó, ánh sao tỏ trên trời rơi xuống, và Tiên Đô vắng bóng một vị tiên được gọi “Lang quan”.

Thế theo quy tắc Linh đài, tiên bị giáng trần đều sẽ biến mất khỏi ký ức của tất cả các vị tiên còn lại trên Tiên đô. Không một ai còn nhớ đến người này, dấu cho nhìn thấy những món đồ có liên quan.

Hết thầy quá khứ và ký ức có liên quan đến hắn đều bị phủ bên trong một tảng sương mù dày đặc, mịt mờ nhìn sao cũng không thấy rõ.

Nhưng Hoa Tín không giống những người khác vì nơi nơi trong cung phủ hần đâu vương dấu người kia — những món đồ có linh giúp khuấy động bầu không khí, và đám cây cỏ biết nói ngày ngày hí ha hí hửng hô, “Hôm nay Tiên thủ chưa có cười nha”.

Dưới tác động của Thiên đạo, ký ức hần cũng dần bị xoá mất. Mà đồng thời, khi nhìn thấy những cây cỏ biết nói và đồ vật có linh kia, hần lại nhớ về bóng người vận y bào xanh phóng mình qua lan can, nhảy vào trong gian gác cao.

Cảm giác đó vô cùng mâu thuẫn. Tưởng chừng như có một ai đó không ngừng ném hòn đá vào mặt hồ, rồi lại cưỡng ép đè mặt hồ gợn sóng kia phẳng lặng trở lại.

Hần bắt đầu giam mình trên gian cao của toà lầu các để chép kinh liên tục mấy hôm, dùng cùng một loại lụa trắng, cùng một loại bút lông, và có những khi còn cùng một vệt đỏ thắm như in ngày ấy.

Nhưng đâu hần có chép bao nhiêu quyển kinh, có ngừng bút ngẩng đầu bao bận, cũng chẳng còn một ai nghiêm nhiên nhoẻn miệng cười tíu tíu trước mặt hần nữa.

***

Bởi thế, hần lại phá lệ thêm một lần nữa.

Thế theo thiên quy Linh đài, hần không được hỏi han về các tiên đã bị giáng trần. Thế mà nhân một lần đi công tác hần lại ghé sang nhà họ Hoa, để lại một tấm bùa thư nhờ thăm dò tung tích người kia.

Theo thư hồi âm trong những năm đó, cuộc sống của Vân Hải sau khi hạ phàm tương đối ổn thoả. Hần đã quên mất mọi thứ trên Tiên Đô và hiện đang sống những tháng ngày bình thường hết như muôn vàn bá tánh. Hần sống trong một góc nhỏ tại Xuân Phiên thành, trong phạm vi có thể đến nhà họ Hoa mỗi ngày để học một số thuật pháp đơn giản. Thế nhưng mãi mà hần vẫn không gia nhập vào tiên môn lần nữa.

Những người trên Tiên Đô không để ý năm tháng, nhưng Tiên thủ Minh Vô là một ngoại lệ. Nếu có một ai bất chợt hỏi, hẳn thậm chí còn không cần phải nghĩ cũng có thể trả lời năm nay là năm nào ở nhân gian. Dù rằng, làm một Tiên thủ, rõ ràng hẳn phải túc trực bên cạnh Linh đài chứ làm gì có thời gian rỗi rãi xuống nhân gian.

***

Đã từng, Hoa Tín tưởng những tháng ngày đó sẽ trôi qua rất rất nhiều năm, trôi qua bình lặng cho đến khi Vân Hải bước dần đến cuối cuộc đời phàm nhân của mình.

Song thực tế lại hoàn toàn khác biệt.

Cái gọi là “bình lặng” ngắn hơn hẳn tưởng rất nhiều.

Vào một hôm nào đó, hẳn nhận được một tấm bùa thư hồi âm của nhà họ Hoa, thư nói Vân Hải đi theo đoàn xe ngựa băng qua thung lũng Đại Bi, vừa lúc chạm trán tà ma đang tác họa. Nhà họ Hoa đang chờ người đến đây nhưng chỉ lạnh lẽo ít ỏi thôi.

Rất lâu về trước, vào thời điểm hẳn vẫn còn trẻ chưa đến đôi mươi, thầy dạy học từng đàm luận với hẳn về sinh tử. Khi đó, hẳn trả lời ông rằng, “Ấy đâu là duyên, đoản mệnh hay trường thọ đều do tạo hoá định đoạt, việc này ta không bận tâm đến”.

Và chẳng mấy lâu về trước, hẳn hãy còn nghĩ, phàm nhân đều có sinh lão bệnh tử, Vân Hải khó thoát khỏi quy luật này.

Vậy mà đến khi đọc được bốn chữ “lạnh lẽo ít ỏi” trên bức bùa thư, hẳn mới vỡ lẽ những lời mình nói ra trước đây đều chỉ là những lời nói suông. Trước khi hẳn kịp ý thức được thì hẳn đã mang kiếp tức tốc xuống thẳng nhân gian.

Hắn nhủ bụng: Hề Vân Hải còn một hơi thở, hẳn nhất định phải cứu cho được người về bằng mọi giá.

Còn nếu Vân Hãi đã ngừng thở...

Khoảnh khắc ấy, hắn đang lướt xuyên mây mù bọc quanh thung lũng Đại Bi. Trời không rét mà hắn thấy lạnh đến rợn kinh người.

Hắn chợt nhận ra, mình không tài nào dám nghĩ đến đi đâu gì sẽ tiếp nối sau chữ “nếu” ấy.

Chương 105: Phần tiếp

Điều khó lòng tưởng tượng nhất với một Hoa Tín càn kiếm hạ phạm chính là việc “Vân Hãi đã mất mạng”.

Nhưng sau này hắn mới hiểu hoá ra “mất mạng” còn chưa phải kết quả tồi tệ nhất.

Tồi tệ nhất là việc hắn đã tự tay giết chết người kia.

Hôm đó, Tiên thủ Minh Vô quỳ trên đường núi thung lũng Đại Bi, mắt đắm đắm vào gương mặt tà ma Vân Hãi bị ghim dưới kiếm mình. Trước lúc vĩnh viễn khép lại đôi mắt, đối phương đã thốt lên một câu không thành tiếng.

Hắn nói, “Người sẽ nhớ rõ ta chứ...”

Khoảnh khắc ấy, Tiên thủ Minh Vô bỗng thấu tỏ rất nhiều điều trước đây hắn không thể tùy tiện đoán được.

Trong lòng hắn ngập tràn một suy nghĩ: Miễn có thể làm người bị ghim dưới kiếm sống lại thì đánh đổi giá nào cũng được.

Hắn giam linh phách Vân Hãi trở vào thể xác, ngay lập tức chôn người xuống đáy thung lũng Đại Bi, trói bằng dây leo thần rồi trấn hết lại dưới trận pháp.

Thoạt nhìn, dường như trận pháp kia được dùng để áp chế tà ma vĩnh viễn không thể siêu sinh, nhưng thực tế nó có tác dụng níu giữ linh phách Vân Hãi không phân tán ra bên ngoài.

Hắn giam giữ người kia hòng chờ một cơ hội.

Sau khi hoàn tất hết mọi việc, Hoa Tín thu kiếm về, đặt thêm một tầng phong ấn trước miếu thờ ở thung lũng Đại Bi rồi mới trở về Tiên Đô.

Sau này, mỗi khi tình cờ nhắc đến sự việc ngày hôm ấy, các tiên trên Tiên Đô đều nói, “Tiên thủ Minh Vô ra tay trả thù cho đệ tử mình, nhưng sát phạt tà ma vốn là trách nhiệm của Thiên Túc, hành động của Tiên thủ đã vi phạm tiên quy nên sau khi trở lại Tiên Đô, hắn phải tự đi đến Linh đài nhận phạt, tiếp đó bế quan tĩnh tu một thời gian trong cung phủ mình, sau nữa mọi thứ mới trở về như thường lệ.”

Gần như tất cả mọi người đều cảm thấy đó là sự thật. Và Hoa Tín cũng hy vọng mọi người nghĩ vậy.

Nhưng cứ phải tồn tại một số ngoại lệ.

Ví như Lễ các.

Lễ các trông nom công việc linh tinh trên Tiên Đô, đó đều là mấy chuyện vặt vãnh không tên, không đáng chú ý và cũng chẳng ảnh hưởng đến ai.

Trên Tiên Đô ai cũng đình ninh như vậy.

Trước đây Hoa Tín cũng nghĩ như thế, tuy nhiên sau khi trở về từ thung lũng Đại Bi, hắn đã đổi cách nghĩ. Nguyên do là vào thời điểm nhận phạt nên phải bế quan tĩnh tu, hắn bất chợt nhận ra một điều, trên Tiên Đô có một số người dẫu dùng cách nào cũng không tránh được...

Đó là các tiên sứ và tiên đờng Tiên Đô đâu đâu cũng thấy.

Linh đài có, cung phủ có, gần như tại mỗi góc ngách Tiên Đô đều có.

Khi đó, trên cơ thể Hoa Tín có bám khí tà ma, trong khí tà ma còn vương dấu tích Vân Hải, mà hắn không muốn bất kỳ một ai phát hiện ra sự bất thường nào.

Hắn càng không muốn thì càng cảm thấy hết thấy những người xung quanh mình đều là chướng ngại. Chướng ngại lớn nhất chính là các tiên sứ

và tiên đ ờng. Mà tất cả các tiên sứ, tiên đ ờng đ ều xuất thân từ Lễ các.

Bởi vậy, Tiên thủ Minh Vô khá đ ề phòng Lễ các vào thời điểm đ ó. Có một đ ợt, trong lúc đ ề cập đến chuyện nhỏ nhất gì đ ó với người khác, hẳn cất giọng hờ hững, “Nếu có đi ều khó hiểu thì có thể đến thỉnh giáo hai vị tiên quan ở Lễ các hay hơn tìm ta đ ấy.”

Người kia mới thắc mắc, “Sao ngài nói thế?”

Hắn đ áp, “Lễ các rất c ần cù, có mối quan hệ với tất cả các tiên trên Tiên Đ ồ nên biết đ ược rất nhi ều chuyện, có khi còn nhi ều hơn cả Linh đài chúng ta nữa.”

Người kia bấy giờ mới ngộ ra, bèn đ ờng tình, “Quả thật là vậy, Lễ các còn có giao tình với cả hai vị Linh Vương và Thiên Túc cơ mà.”

Lúc đ ó, Hoa Tín nghĩ bụng, ai mà không có bí mật? Chỉ e đến cả hai vị tách biệt với Linh đài ngoài kia cũng có, mà ngay cả thân phận của hai người cũng đã là một bí mật r ồi.

Nói không chừng, đến cả Thiên đ ạo vô hình vô dạng kia còn có bí mật.

Mà còn Lễ các thì những bí mật trên Tiên Đ ồ còn có thể giữ kín đ ược bao lâu? Hễ muốn biết chuyện gì, chỉ c ần tới tán gẫu với Tang Phụng, Mộng Cô mấy câu là có khi lộ ra chút đỉnh manh mối ngay.

Không bao lâu sau cuộc trò chuyện đ ó, Tang Phụng của Lễ các can thiệp vào vài việc dưới nhân gian, vi phạm tiên quy nên phải nhận xử phạt, bị đi ều ra khỏi Lễ các và trở thành sơn thần núi Bất Động.

Tang Phụng làm sơn thần trông coi núi Bất Động đ ược mười mấy năm. Trong một lần đến nhân gian xử lý chút việc linh tinh, anh ta gặp trực trặc nên đ ược Mộng Cô ra tay giúp một phen. Khi đ ó, Mộng Cô cũng vi phạm đến tiên quy và nhận kết cuộc tương tự là bị đi ều khỏi Lễ các, đến cai quản Kinh Quan.

Đối với chúng tiên, bị phạt hay bị đi ầu đi ầu phải thông qua Tiên thủ Linh đài.

Hoa Tín đã xem qua tất cả lệnh chuyển công tác và lệnh xử phạt nhưng không nhận thấy có vấn đề gì. Quả thực ầu do bọn họ vi phạm tiên quy trước nên không còn gì để biện minh.

Tuy vậy, lòng hấn không thanh bạch nên nhìn thấy gì cũng suy nghĩ thâm sâu hơn một chút. Trong mắt hấn, dường như việc hai người kia bị đi ầu đi ầu khỏi Lễ các là chủ ý của Thiên đạo.

Nhưng Thiên đạo vô hình vô tướng sẽ không ra tay thao túng bất kỳ ai, nên dần dà Hoa Tín cũng không còn cảm giác nghi ngờ đó nữa.

Từ đó về sau cứ thi thoảng lại có tiên nhân vi phạm tiên quy, lần lượt nhận hình phạt, lần lượt bị đi ầu đi ầu. Hấn đọc kỹ những lệnh chuyển chuyên đó mà tuyệt nhiên không thắc mắc gì ầu.

Cho đến một ngày, lần ầu tiên có một lệnh phạt có phần đặc biệt được đưa đến tay hấn.

Lệnh phạt này không áp dụng cho chúng tiên dưới quyền kiểm soát của Linh đài mà dành cho tiên môn dưới nhân gian. Tiên môn này không phải một cái tên xa lạ gì, trái lại ít ầu còn có mối tương liên không mấy sâu sắc với hấn.

Tiên môn đó chính là nhà họ Phong.

Nhờ một lệnh phạt bình thường như vậy mà Hoa Tín đã nhìn thấy một “bí mật”. Hấn phát hiện ra tung tích thần mộc “chỉ trẻ sơ sinh và người sắp qua đời mới có thể nhìn thấy” đã tồn tại trong truyền thuyết từ mấy trăm năm trước. Thần mộc bị Linh Vương phong ấn trong Lạc Hoa Đài, và nhà họ Phong phụng theo thiên chiếu trở thành những người canh giữ cấm địa.

Nguyên do có lệnh phạt này là vì nhà họ Phong canh giữ không nghiêm, khiến có người suýt nữa đã thâm nhập vào cấm địa.

Tuy kết cuộc chuyện đó bất thành, chỉ khiến mọi người hoảng loạn một phen nhưng nếu nó thành thật chắc chắn sẽ là một mối họa kinh khủng. Một mối họa kinh khủng như vậy mà án phạt nhận được lại quá chi bình thường.

Bởi án phạt này mà lần đó Hoa Tín âm thầm xuống nhân gian một phen, có đi đâu hấn không dùng chân thân. Hấn tàng hình đến thành Mộng Đô, đi ngang qua cổng lớn nhà họ Phong.

Ngày hôm đó, Hoa Tín dậy lên trong lòng cảm giác vật đổi sao dời. Người hậu bối bị mất đi đôi nam nữ năm nào giờ đã là gia chủ nhà họ Phong, ngồi trên ngai cao rất nhiều năm, mà trông cũng đã phảng phất bóng dáng tuổi xế chiều.

Khi người ta đã luống tuổi, được công thành danh toại rồi lại càng ước mong những đi đầu trước đây mình chưa đạt được. Và vị gia chủ kia cũng không ngoại lệ.

Hoa Tín nghe nói trong mấy năm vừa qua, vị gia chủ kia không ngừng nhắc đến hai người con chết non của mình, nghe đâu ông ta đã thử rất nhiều phương thức, nghĩ đủ mọi cách hòng giúp hai đứa nhỏ sống lại để nhìn ông ta lần nữa, ông nghĩ nhiều đến mức ám ảnh.

Hoa Tín chợt nhớ lại mấy trăm năm về trước khi đi ngang qua Mộng Đô, hấn từng nhìn thấy đèn trắng giăng kín trước cửa nhà họ Phong và người đàn ông mang tang hai đứa con trẻ với gương mặt hốc hác tiều tụy chỉ sau một đêm.

Ấy thế mà hấn lại cảm thấy mình có ít duyên phận với người gia chủ nhà họ Phong này.

Khoảnh khắc ấy, Tiên thủ Minh Vô thầm nghĩ: Đây chính là cơ hội hấn đã chờ rất nhiều năm.

Và thậm chí hấn còn cảm thấy cơ hội này được Thiên đạo ngầm chấp thuận cho. Bằng không, vì có gì hấn có thể tìm ra bí mật của thần mộc và Linh Vương chỉ với một tấm giấy xử phạt tầm thường như thế này?

Song đây ḍầu sau cũng chỉ là suy đoán và cảm nhận của hắn chứ không có bằng chứng gì cả. Thế nên hắn đã thử xem sao. Hắn nghĩ cách xâm nhập vào giấc chiêm bao của gia chủ nhà họ Phong rồi thông qua giấc mơ đó để chỉ cho đối phương hai con đường.

Một con đường ngay thẳng, đường còn lại thì không.

Hắn đã nghĩ, hết thấy để trời cao định đoạt.

Sau nhiều năm chờ đợi, Hoa Tín đã thấy được đáp án.

Ban đầu, gia chủ nhà họ Phong chọn con đường ngay thẳng nhưng đi hoài chẳng đạt được kết quả, sau cùng ông ta cạn kiệt sức nhẫn nại, chấp niệm nặng nề hoá thành nỗi ám ảnh. Bởi vậy, ông ta đã chọn đi con đường còn lại...

Ông ta lợi dụng việc nhà họ Phong mình được giao nhiệm vụ canh giữ cấm địa để tự trộm đ̣ờmình trông coi, mượn sức mạnh của thần mộc hồng đưa mọi việc trở lại điểm ban đầu.

Thành thử, Tiên thủ Minh Vô đã tự thân chứng kiến thế gian xuất hiện thêm một dòng rối loạn mới.

Hắn tận mắt thấy gia chủ nhà họ Phong trở thành khởi nguồn của nhân quả rồi sống mất ḥần như điên như dại ở hiện thế, sau đó chìm sâu vào mê man.

Người nhà họ Phong không rõ nguyên do nên chỉ đành nói gia chủ bế quan tu hành, không tiếp người ngoài. Mỗi mình Hoa Tín biết thực ra gia chủ nhà họ Phong đã dẫn mình trong dòng rối loạn.

Việc này chệch hẳn khỏi suy tính ban đầu của Hoa Tín, rõ ràng trong hoàn cảnh này, gia chủ nhà họ Phong biết dòng rối loạn không phải hiện thế, tất cả mọi thứ bên trong dòng rối loạn đều chỉ là ảo ảnh như trăng trong gương, hoa trong nước mà thôi.

Người đã khơi mào dòng rối loạn đây chỉ còn đường đón nhận một cái kết thảm hại cùng cực. Và thậm chí, những thứ trong dòng rối loạn còn có thể quấy nhiễu đến hiện thế.

Hoa Tín hiểu tường tận hết cả một cách tỉnh táo...

Thế nhưng “trăng trong gương” sao mà mê hoặc quá đỗi.

Hắn vẫn sử dụng cơ duyên của gia chủ nhà họ Phong để đi vào dòng rối loạn, bài bố lại tà trận vốn không tìm được chỗ ẩn náu năm xưa xuống dưới đáy thung lũng Đại Bi trong dòng rối loạn, cộng sinh với dây leo thần để hấp thụ máu thịt xương linh của người sống, đồng thời chạy ngược về nuôi nấng linh phách Vân Hãi ở hiện thế. Hết thầy để đánh đổi một cơ hội sống vô vọng.

Hắn liên tục nhắc nhở bản thân rằng tất cả mọi thứ thuộc về dòng rối loạn đều không phải sự thật, tuyệt đối không được chìm đắm bên trong.

Ấy vậy mà đến khi nghe nói có một vị tiên quan tên Vân Hãi ở trên Tiên Đô của dòng rối loạn nhận được lệnh đi đầu sang làm sơn thần thung lũng Đại Bi, hắn vẫn không cách nào kiềm lòng nổi, cuối cùng lại nhúng tay can thiệp.

Bởi vậy, thung lũng Đại Bi nơi Vân Hãi cai quản chẳng còn là một vùng đất hoang vu. Ở nơi ấy, ngựa xe nối đuôi nhau không ngớt, hương hoả dãi dào nghi ngút. Và vị sơn thần được thờ phụng cũng chẳng cần phải lo việc hương hoả phai nhạt rồi bị giáng xuống nhân gian.

Dẫu vậy, hắn vẫn một mực tránh đi chứ không gặp vị sơn thần thung lũng Đại Bi ở dòng rối loạn một lần nào. Hắn sợ rằng một khi chạm mặt rồi hắn sẽ ngã ảo ảnh chính là sự thật mất.

Bởi thế, hắn để một phần linh phách mình lại ở dòng rối loạn để trông chừng, còn bản thân quay về hiện thế.

Một quãng thời gian rất dài trôi qua, hắn vẫn không ngừng kiếm tìm một biện pháp khác.

Nếu có thể biết nơi phong ấn thần mộc, biết được nơi nhà họ Phong đang trông coi, hẳn chắc chắn sẽ tìm được một biện pháp để thật sự hồi sinh người dưới đáy thung lũng Đại Bi.

Những năm tiếp sau đó, Hoa Tín đã mượn tay rất nhiều người, dòng rối loạn của gia chủ nhà họ Phong không phải là nhánh rẽ duy nhất. Song hẳn chưa bao giờ bước vào những dòng rối loạn khác. Về sau hẳn bắt đầu nhận ra những dòng rối loạn kia đang lần lượt biến mất, và những nhánh rẽ ấy lần lượt bị kéo ngược trở về.

Đến tận lúc ấy hẳn mới hiểu cái danh hào Linh Vương rốt cuộc dùng để đảm nhiệm việc gì trên thế gian.

Và thậm chí, đến một lời xin lỗi “có điếm dưng” hẳn cũng chẳng có.

Năm xưa, người thầy dạy luyện đan từng nói “Nếu vẫn sẽ giữ được như vậy thì thật tốt”, nhưng ông ấy vẫn để dở nửa câu sau: Với tính cách của con, nhớ đâu bỗng có một ngày con muốn bảo vệ một ai đó hoặc có chấp niệm với một việc gì đó, chỉ e dễ lần đường lạc lối.

Mà trái ngang hơn cả chính là việc hẳn biết rõ đây là lạc lối.

Hoa Tín thử hết lần này đến lần khác, càng về sau hẳn càng có thể khẳng định Thiên đạo Linh đài ngầm chấp thuận cho sự lạc lối này.

Từng có lúc hẳn thắc mắc không biết vì sao Thiên đạo lại ngầm chấp thuận việc này, hẳn là không đến mức muốn che chở cho hẳn hay Vân Hải. Sau đó nữa, hẳn mới dần dò la ra manh mối.

Hẳn cảm thấy, không biết vô tình hay hữu ý mà có vẻ như Linh Vương đang chống đối Thiên đạo Linh đài, vì vậy mà Thiên đạo ngầm chấp thuận việc này hòng châm củi nỡ lửa đàn áp sự chống đối kia xuống.

Hẳn tình cờ chứng kiến chuyện ấy, tình cờ tận dụng cơ hội ấy, mà những hành động của hẳn lại vô hình trung trở thành “cơ sóng” mà Thiên đạo muốn nổi lên.

Đây có lẽ là vai trò đầy châm biếm nhất của Tiên thủ Linh đài.

Nhưng hắn không quan tâm.

Hoa Tín đã hiểu ra chuyện đó từ lâu, và những diễn biến về sau gần như đều chứng minh suy đoán của hắn là chính xác. Cho đến hai năm trước khi Tiên Đô sụp đổ và gần như toàn bộ chúng tiên đều ra đi, hắn mới bỗng nhận ra suy đoán này không thật sự đúng lắm.

✱

Cá:

Ôi cứ thấy Hoa Tín và Vân Hãi đậm vibe Romeo và Juliet ấy nhỉ (ಠ_ಠ), cái kiểu ngược này nó hợp gout toi vãi các chị em ạ

Chương 106: Sau cùng

Thật ra, vào ngày hôm đó của hai lăm năm về trước, người đầu tiên xông vào Linh đài không phải Ô Hành Tuyết mà là Linh Vương của dòng rối loạn.

Hoa Tín vẫn còn nhớ như in, ngày ấy tiên sứ hối hả chạy đến báo tin, “Có người tự ý xâm nhập Tiên Đô!”

Hoa Tín sửng sốt. “Là ai?”

Tiên Đô nào có phải chốn để người bình thường chạy vào làm loạn, tháp thông thiên dẫn lên Tiên Đô ở núi Thái Nhân cũng đâu phải nơi thường nhân có thể bước lên. Loại chuyện như “Tự ý xâm nhập Tiên Đô” chưa từng xảy ra trước đây.

Thành thử, chỉ với một câu đơn giản như vậy đã chấn động hết toàn bộ Linh đài.

Tiên sứ đáp, “Thưa không rõ. Người đó mang mặt nạ suốt chứ không hề để lộ bóng dáng.”

Hoa Tín: “Mặt nạ?”

“Mặt nạ bạc chạm hoa văn!”

Hoa Tín giật thót trong lòng, nhỏ giọng lầm bầm, “Sao lại là y...”

Những người khác chưa hết hoang mang bèn hỏi, “Ai? Là kẻ nào? Tiên thủ biết sao?!”

Sau khi Ô Hành Tuyết trở thành tà ma, sự tồn tại của Linh Vương đã bị Thiên đạo Linh đài xoá sạch. Đúng lý mà nói, không bất kỳ một người nào

trên đời này nhớ được nơi đây từng có một vị thần tiên thường cần kiếm và đeo mặt nạ như thế.

Nhưng Hoa Tín là trường hợp đặc biệt...

Để chăm nom cho tà trận, hắn phải tách một phần linh phách mình canh giữ bên trong dòng rối loạn của nhà họ Phong, phần linh phách đó không bị tác động từ sự tận diệt trong dòng thời gian hiện thế. Vì vậy, tất cả những tận diệt mà hắn phải gánh chịu đều không hoàn chỉnh.

Hắn vẫn luôn còn giữ một ít ấn tượng đối với Linh Vương.

Những người khác trên Tiên Đô không nhận ra người tự ý xâm nhập là ai, song Hoa Tín thì biết. Chỉ vừa nghe đến việc người kia đeo mặt nạ là hắn biết ngay đó chính là Linh Vương, không chỉ thế mà còn là Linh Vương của dòng rối loạn.

Bởi vị ở hiện thế giờ đã là tên ma đầu người người đầu biết.

Nhưng tại sao Linh Vương của dòng rối loạn lại xuất hiện ở hiện thế?

Hoa Tín: “Người đó có nói gì không?”

Tiên sứ đáp, “Thưa có!”

Tiên sứ trả lời tiếp trong giọng vừa rồi bồi vừa hoang mang cực độ, “Y vừa tới Tiên Đô đã thở dài, bảo *đắc tội*.”

“Đắc tội?” Hoa Tín nhíu mày. “Nói với ai?”

Tiên sứ đáp, “... Với mọi người.”

Hoa Tín đứng bật dậy.

Hắn không phải hạng ngu đần, chỉ cần nhìn một là hiểu được hết, và lần này cũng không ngoại lệ.

Dù cố ý hay vô tình, trước đây Thiên đạo từng ngậm chấp thuận và thêm củi thổi lửa, nhờ đó mà hắn biết được bí mật của Linh Vương, biết được những việc Linh Vương sẽ làm mỗi lần tiếp nhận thiên chiếu.

Chỉ cần xâu chuỗi lại với nhau, hắn hiểu ngay Linh Vương đến đây vì lý do gì...

Vị Linh Vương kia xem hiện thế như dòng rối loạn và đang có ý định dọn sạch chỉ trong một lần ra mặt.

Hoa Tín ngay lập tức rút kiếm ra, từ trên đỉnh Linh đài chém xuống một nhát!

Tiên nhân trấn thủ mười hai đỉnh Linh đài lập tức nổi gót theo sau.

Năm xưa khi mượn sức mạnh của thần mộc, Tiên thủ Minh Vô từng lường trước rằng sớm muộn gì cũng có một ngày hắn phải giao chiến với Linh Vương.

Vốn dĩ hắn tưởng thần mộc sẽ là nguyên do, nhưng không ngờ lại lâm vào tình huống như hôm nay.

Và hắn càng không ngờ được vị Linh Vương ngày thường cười đùa vui vẻ như gió xuân lại khốc liệt đến như vậy vào những lúc phải ra tay chém đứt dòng thời gian. Từng chiêu tung ra đều là sát chiêu, từng chiêu đều cuốn sức mạnh có thể san bằng non cao biển rộng.

Có lẽ vì càng yếu lòng do dự khi chém đứt dòng thời gian sẽ càng mang đến nhiều khổ đau cho người bị dọn dẹp.

Song sự khốc liệt đó giờ đây lại đáng sợ hơn bao giờ hết.

Vì nó sâu thẳm không đáy.

Đấu với một người, y mang sức mạnh của một người. Đấu với mười người, y gánh sức mạnh của mười người.

Các tiên Linh đài tuyệt nhiên không chiếm được một chút thượng phong nào khi đương đầu với Linh Vương. Thoắt cái, nỗi khiếp sợ và kinh hoàng lan tràn nơi nơi, có người hô to, “Tại sao không truyền thư triệu hồi những người bên ngoài gấp?!”

Khoảnh khắc đó, Hoa Tín chợt thảng thốt!

Hiếm khi hắn cảm thấy cơn ớn lạnh như băng trượt xuống từ đỉnh đầu...

Đúng vậy, Tiên Đô đã hỗn loạn đến mức này mà Thiên đạo Linh đài hoàn toàn không có bất kỳ một phản ứng gì.

Cứ như thế...

Lại là ngầm chấp thuận.

Nếu xét kỹ hơn một bước nữa sẽ thấy, Linh Vương chém dòng thời gian cũng vì nhận được thiên chiếu.

Bấy giờ, Hoa Tín cuối cùng đã tỏ tường tất cả những lần chấp thuận trong âm thầm của Thiên đạo trước giờ để nhằm mục đích gì...

Hắn mượn tay người khác để dùng sức mạnh của thần mộc, lẽ nào Thiên đạo không thể mượn tay hắn để vạch ra dòng rối loạn?! Hiện tại, Thiên đạo lại tiếp tục thúc đẩy Linh Vương của dòng rối loạn đến chém đứt hiện thế, cho thấy rõ ràng nó đang muốn diệt trừ sạch sẽ hiện thế này.

Nó không muốn hiện thế này, nó muốn biến dòng rối loạn kia thành hiện thực.

Nhưng tại sao... tại sao Thiên đạo Linh đài không muốn hiện thế này?!

Hoa Tín trầm ngâm.

Tuy nhiên, hắn không có nhiều thời gian để suy nghĩ kỹ lưỡng, vì đã có một người nữa xông tới.

Đó là một ma đầu tên gọi Ô Hành Tuyết.

Đây là khung cảnh Tiên Đô nhiễu loạn và hỗn loạn bậc nhất mà chúng tiên chưa bao giờ chứng kiến...

Linh Vương dòng rối loạn muốn chém đứt hiện thế, Ô Hành Tuyết hiện thế công khai đến ngăn cản, đồng thời tấn công thẳng vào Thiên đạo Linh đài.

Hoa Tín toan xuất chiêu chặn lại, hấn thét to một câu giữa lúc khẩn cấp, “Linh Vương không thể —”

Ô Hành Tuyết đánh mặt ngược mắt lên. “Người vừa gọi ta là gì?”

Hễ Thiên đạo đã tận diệt một người thì tuyệt nhiên không một ai còn nhớ ra kẻ đó. Ngoại trừ trường hợp tận diệt chưa sạch bởi một nguyên cớ nào đó.

Người kia nhay bén khôn cùng, gần như đoán ra được ngay lập tức. “Thần mộc...”

Phản ứng của Hoa Tín đã khẳng định hết thảy.

Hắn nghe Linh Vương cất giọng lạnh lùng, “Ngay từ lúc phát hiện ra dấu tích còn sót lại của một Linh Vương khác ta đã luôn tự hỏi rốt cuộc tại sao lại như vậy. Rốt cuộc dính líu đến vị thần tiên nào khiến cho dòng rối loạn xuất hiện cả Tiên Đô và có cả Linh Vương. Ấy thế mà là người!”

Hắn còn nghe Linh Vương nói, “Ta từng chứng kiến biết bao người đời bị ám ảnh bởi thần mộc đến mức hại người hại mình. Thật không ngờ rằng người cũng là một người trong số họ.”

Hoa Tín không có ý định thanh minh, chỉ đáp trả bằng cách tung chiêu.

Hai chiêu đâm vào nhau nổi cuộn phong sắc bén như lưỡi đao xuyên trời xé đất, chúng chém thẳng một mạch đến mười hai đỉnh Linh đài. Vách núi treo cao bị bổ ra vết nứt khổng lồ, đá vụn bắn tứ tung!

Hắn nhận ra Ô Hành Tuyết định làm gì.

Cả hai đều hiểu rõ ý đồ của Thiên đạo, nhưng hấn ở đây để ngăn cản Linh Vương đến chém đứt dòng thời gian, còn Ô Hành Tuyết muốn thẳng tay huỷ diệt Thiên đạo Linh đài.

Nhưng sao có thể được!

Chiêu thức của đối phương khiến linh thần Hoa Tín chấn động dữ dội, nhưng hấn vẫn ghìm nét mặt bình tĩnh không lay chuyển và cất giọng khàn khàn, “Người... chắc chắn sẽ thua.”

“Tại sao.”

“Đó là Thiên đạo,” Hoa Tín nói.

Hấn hiểu quá rõ.

Hấn là Tiên thủ Linh đài, thay mặt chúng tiên đón nhận thiên chiếu suốt mấy trăm năm. Hấn từng chứng kiến quá nhiều.

Thiên đạo vô hình vô trạng, nhưng nó luôn có cách đưa người ta bước đi trên con đường mà nó mong muốn. Nó luôn luôn có thể khiến người ta bỏ lỡ trong suýt soát, luôn luôn có cách để người ta chệch chân một bước, để người ta cảm thấy khổ sở và bất lực. Cuối cùng, người ta chỉ đành than thở “Ý trời trên người”.

Hấn từng trải chuyện đó nên hiểu rõ hơn bất kỳ ai khác. Cũng vì thế mà suốt ngàn ấy năm, hấn chưa từng vi phạm mà chỉ nương theo sự chấp thuận ngàn của Thiên đạo để tiến hành chuyện mình muốn làm.

Ngay cả thời điểm này, khi Thiên đạo muốn diệt trừ hiện thế, khiến cho tất cả những gì hấn làm trong những năm qua đều tan thành bọt nước, thì hấn cũng sẽ không đụng đến Thiên đạo Linh đài.

Vì hấn biết đó là đi đâu không thể, biết chắc chắn thất bại.

Hấn chặn trước đỉnh Linh đài, nói với Ô Hành Tuyết giữa gió quật mãnh liệt, “Không ai có thể cản chuyện Thiên đạo muốn làm...”

“Nó có thể sắp đặt hết thủy mọi thứ một cách chuẩn xác để người chạm trán đối thủ mạnh nhất ngay thời điểm bản thân t ồi tệ nhất, và hoàn toàn cô độc.”

“Nó có cách để người không thể cứu người người muốn cứu, cũng có cách để ngăn cản những người muốn đến giúp đỡ người.”

...

Lúc đấy, Hoa Tín không biết mình đang cảnh báo đối phương hay chỉ mượn những lời này để tự nhủ bản thân.

Hắn ngừng đoạn, rồi tiếp tục nói với Ô Hành Tuyết, “Linh Vương còn chưa nhận ra sao? Tại sao Tiên Đô rộng lớn bực này, mà khéo sao người duy nhất có khả năng đối đầu Thiên đạo chung với người lại không có mặt.”

Hắn thấy Ô Hành Tuyết thốt nhiên ngược mắt lên.

“Linh Vương từ tiên nhập ma, đã hứng chịu rất nhiều việc, hẳn là hiểu rõ hơn ta chứ.”

“Thiên đạo chính là như vậy đấy.”

“Nó có thể khiến Thiên Túc quay về không kịp một lần, thì chắc chắn luôn có biện pháp để y quay về không kịp lần thứ hai.”

Ngay tích tắc câu nói này vang lên, dường như để khẳng định tất cả những lời Hoa Tín nói đều hoàn toàn chính xác —

Đúng lúc đó, sát chiêu của Linh Vương thành linh sấn tới, mang theo bên mình tiếng thở than. Gần như toàn bộ chúng tiên đều xoay mũi giáo, chuyển pháp khí hướng sang người đang toan huỷ diệt Linh đài. Còn Hoa Tín vượt qua chiếc đèn trong tay, lửa dây ngút trời trùm kín thanh trường kiếm.

Vận mệnh đã định, chỉ trong nháy mắt mà tất cả hỗn loạn và chấn động phân thành hai phe rạch ròi — mọi người và Ô Hành Tuyết.

Đó chính là mong muốn của Thiên đạo.

Dù cho mục đích của từng bên khác nhau, nhưng vào thời điểm nào đó vẫn thể theo những đòi hỏi của Thiên đạo.

Ngay khoảnh khắc tia sáng lạnh lẽo phóng đến —

Một luồng ánh vàng chém vụt qua!

Ánh vàng đâm xuyên ba vạn nấc thang bạch ngọc Tiên Đô và mười hai vách núi Linh đài, xé toạc gió lộng cuộn cuộn, đáp thẳng xuống trước mặt Ô Hành Tuyết.

Đó là một thanh kiếm lạnh lẽo. Khi nó cắm xuống đất, muôn vạn bóng kiếm đồng loạt trải ra và bao bọc quanh cơ thể Ô Hành Tuyết, che chắn chàng bên trong luồng kiếm ý.

Bởi vậy, khi vô số chiêu thức phóng đến đập vào màn kiếm ý, ánh kiếm sáng ngời loé rực gần như toàn bộ Tiên Đô.

Dưới ánh sáng trắng xoá không thể nhìn thấy gì, Hoa Tín nghe chất giọng lạnh lùng của Thiên Túc xé gió truyền sang, “Ai nói ta chắc chắn sẽ không quay trở lại kịp.”

Tích tắc đó, nhận thức đã bén rễ sâu sắc hằng mấy trăm năm đã bị lung lay.

Hoa Tín suýt ngỡ rằng đến cả Thiên đạo cũng có những lúc không ngáng đường được, cũng sẽ tính sót thời cơ.

Nhưng nó cũng chỉ tồn tại một tích tắc mà thôi.

Vì dù phen hỗn chiến chấn động Tiên Đô kia có chệch hướng đi chăng nữa rồi kết quả cũng hoàn là mong muốn của Thiên đạo.

Đây là tình huống thâm trầm nhất từ thuở khai sinh của Tiên Đô — Tiên Đô sụp đổ, chúng tiên gờn như biến mất toàn bộ chỉ trong chớp mắt.

Hoa Tín chứng kiến khung cảnh chót cùng ấy — khung cảnh sen vua ánh vàng thuộc về mệnh của Thiên Túc trở sắc vào thời điểm Tiên Đô sụp đổ. Chẳng qua không biết dưới bóng vàng sen vua ấy, ai còn sống và ai đã ra đi.

Đến tận mấy tháng sau khi hấn nhập xác Phong Tiết Lễ và tỉnh lại mới biết, hiện thế chưa bị diệt trừ toàn diện, có đi ầu trên đời đã không còn Tiên Đô.

Người ta đồn rằng Thiên Túc Tiêu Phục Huyền đã bỏ mạng, còn ma đầu Ô Hành Tuyết bị đóng đinh trong Thương Lang Bắc Vực. Ngoài ra có vô số những tin đồn khác.

Nhưng Hoa Tín hoàn toàn không mớ mắt trước những tin đồn đó, hấn còn một phần linh phách đang trôi nổi trong dòng rối loạn. Nhờ nhìn được cả hai bên nên hấn biết được nhiều việc hơn những người khác.

Hấn biết Thiên đạo Linh đài đã dời sang dòng rối loạn, mà cứ như vậy rồi chắc chắn có một ngày, nó sẽ xuống tay diệt trừ tận gốc hiện thế này.

Nhưng không thể như thế...

Vì hấn biết mọi thứ ở loạn tuyến chỉ là ảo ảnh, cả hấn lẫn người mà hấn muốn cứu đều còn ở hiện thế. Nếu hiện thế bị chém đứt, tất cả mọi việc hấn làm đều chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Hấn cần nghĩ cách để Thiên đạo xem hiện thế là dòng chính một lần nữa.

Thành thử, Hoa Tín quay trở về vấn đề cốt lõi trước đây chưa kịp suy xét: Tại sao Thiên đạo Linh đài không muốn hiện thế này?

Lúc đó, Hoa Tín chỉ có thể nghĩ đến một lý do duy nhất...

Ở hiện thế, sau khi Ô Hành Tuyệt đọa ma, không một ai còn tìm thấy thầ
mộc được nữa. Thế nhưng trong dòng rối loạn, thầ
mộc vẫn có thể bị
người ta sử dụng dưới sự chấp thuận ngầm của Thiên đạo.

Hắn vẫn cảm thấy Thiên đạo là bất khả kháng cự, nhưng có lẽ còn có
phương thức khác để khiến Thiên đạo “đổi ý định”.

Nếu lý do nó chối bỏ hiện thế là vì không có thầ
mộc, vậy chỉ cần làm
cho thầ
mộc “sống” lại một lần nữa, để người ta có thể sử dụng một lần
nữa.

Bởi vậy kể từ lúc đó, Hoa Tín mượn nhờ thân thể của Phong Tiết Lễ để
tiến hành một chuyện — làm cho thầ
mộc tái hiện hậu thế.

Hắn bị cuốn sâu vào guồng ấy, chẳng mấy đã qua hai lăm năm.

Cho đến giờ phút này, bên dưới thung lũng Đại Bi, linh thức tản mát như
bụi trần của Minh Vô Hoa Tín bị lãnh nhận thâm vấn của Thiên Túc. Len
qua kẽ hở bóng kiếm giữa cuộc thâm vấn, chút ý thức cuối cùng của hắn
nhìn về Ô Hành Tuyệt và Tiêu Phục Huyền mà bất giác cảm thấy... có lẽ
hắn đã đoán sai một chuyện.

Lý do Thiên đạo chối bỏ hiện thế không phải bởi vì một gốc thầ
mộc, mà
bởi vì ở hiện thế có người mà nó không thể khiến.

Có lẽ hắn đã hiểu ngược vấn đề..

Từ trước đến nay, không phải Linh Vương hay Thiên Túc chống đối Thiên
đạo, mà Thiên đạo muốn chống đối người mà nó không thể khiến bằng
cách luôn luôn ra tay trước.

Đó không phải là sự áp đảo toàn diện, mà đúng hơn phải là nỗi sợ hãi tiềm
ẩn.

✱

Lời tác giả:

Tui phải sửa lại hai lần, đợi lâu ~

✧

Cá:

Chuẩn bị đi oánh boss ròi

Chương 107: Bất ngờ

Bóng kiếm ánh vàng dần dà phai nhạt, tiếng kiếm vang và rung chấn cũng từ từ dịu lại. Dấu hiệu cho thấy thảm vận đã đi đến hồi cuối.

Mảnh linh thức tản mát như bụi trần hội tụ lại thành bóng người bên dưới tầng sáng vàng nhạt, trông mờ ảo và lợt lạt.

Đó là Hoa Tín.

Hắn dùng thể xác của Phong Tiết Lễ suốt hai trăm năm, sống trong hình thù của Phong Tiết Lễ. Dù hắn dùng linh thức hoá hình trong dòng rối loạn này thì vẫn không thay đổi diện mạo.

Cho đến tận giờ khắc này, hắn mới xuất hiện với dáng vẻ nguyên bản của mình.

Ô Hành Tuyết nhìn người một thời là Tiên thủ Linh đài mà trong lòng dấy lên ngổn ngang khôn tả.

Chàng, Tiêu Phục Huyền, và vị Tiên thủ đây quả thực khó thể gọi nhau một tiếng “tiên hữu”, những đi đâu ít ỏi họ biết về nhau đều thông qua Vân Hải. Không thể ngờ mấy trăm năm sau, vào lúc này, giữa bọn họ còn hiện hữu những liên lụy công khai hay mờ ám như vậy.

Vào thời điểm tàn ảnh cuối cùng của Hoa Tín xuất hiện trong hình hài nguyên bản, Ô Hành Tuyết chợt thấy như có âm thanh rất nhỏ vang lên không xa lắm ở phía sau. Thoạt nghe giống như tiếng cát đá trượt.

Là gió thổi hay còn có người?

Chàng đang định xem thử thế nào thì tàn ảnh Hoa Tín bỗng dựng cất giọng một cách mông lung, “Từng có người hàn huyền với ta, bảo rằng hắn rất tò

mò không biết vì sao Thiên Túc lại giáng một đọt thâm vấn vào thời khắc cuối cùng của tà ma...”

Ô Hành Tuyết ngẩn người quay đầu lại.

“Người muốn tà ma thật tâm hối cải hay sao?” Đến tận lúc này rồi mà giọng Hoa Tín vẫn đi đều nhiên như cũ. “Hắn nói khi còn là người đã từng gặp tà ma, và hắn không cảm thấy vào thời khắc cuối đời, những tà ma đó sẽ thật lòng cho rằng bản thân mình đã sai chỉ vì một đọt thâm vấn.”

Ô Hành Tuyết nhìn sang Tiêu Phục Huyền, chàng trông thấy ngón tay đang giữ chuôi kiếm ngưng đoạn, y nhướn mắt lên.

“Trên thế gian không một ai cảm thấy mình sai chỉ vì phải nhận phạt, cho dù có thừa nhận mình sai cũng chỉ vì không muốn bị trừng phạt mà thôi. Trước đây ta nghĩ như vậy, hiện tại vẫn không thay đổi nhìn nhận,” ảo ảnh Hoa Tín rử mắt, có vẻ như không phải hắn đang hỏi, mà chỉ thông qua câu hỏi ấy để tưởng nhớ về chuyện cũ.

Hắn tiếp tục nói giọng nhẹ nhàng và từ tốn, “Thật ta chưa từng thắc mắc việc này, nhưng năm xưa không thể cho hắn một câu trả lời nên có đôi phần vương vấn. Hiện giờ... ta cũng nhận phải một đọt thâm vấn của Thiên Túc, bèn thay hắn hỏi một câu để có được đáp án.”

Dẫu cho không còn người chờ mong đáp án này nữa.

“Tại sao lại thâm vấn, thật sự là để tà ma cảm thấy hối hận vào thời điểm cuối đời ư?” Hoa Tín nói.

Tiêu Phục Huyền nhắc kiếm, nhướn mắt nhìn hắn.

Một lúc sau, y cất giọng lạnh băng, “Ai quan tâm tà ma có hối hận không?”

Hoa Tín tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Hối hận đều là giả, ‘sợ hãi’ mới là thật,” Tiêu Phục Huyền thờ ơ nói. “Chỉ cần sợ là được.”

Y từng sát phạt, giáng hình hàng ngàn hàng vạn tà ma, mà số thật lòng hối cải chỉ ít càng thêm ít. Nhưng thế thì có sao? Đâu ai quan tâm tà ma có hối hận hay không. Những nạn nhân dưới tay chúng đã mất mạng từ lâu, dù chúng có hối hận cũng đâu để ai nhìn.

Trừ Tiêu Phục Huyền ra thì còn có ai thấy được đâu.

Bởi vậy, y vốn không để ý những chuyện đó mà chỉ muốn khiến cho lũ tà ma sợ hãi.

Khi gánh chịu thâm vấn, dòng đời ngắn dài và đủ các thể loại hình ảnh sẽ làm tà ma nảy sinh nỗi sợ cái chết. Khi nhìn thấy cách bản thân đã dần từng bước đến cuối con đường này, chúng luôn cảm thấy không cam lòng, luôn sẽ vật vã vùng vẫy.

Nhưng chúng biết mình có làm sao cũng không thoát được, chính bởi vậy mà chúng cảm thấy sợ hãi, hoảng loạn, điên cuồng, và tuyệt vọng.

Phàm nhân bị chúng hãm hại phải trải qua những gì trước lúc lìa đời thì chúng cũng sẽ hứng chịu những đi ầu tương tự.

Mà “hối hận” chỉ là một hạt cát không đáng kể và cũng không ai bận tâm đến trong tất cả những đi ầu đó mà thôi.

Tiêu Phục Huyền chưa bao giờ để ý xem tà ma có thật lòng hối hận hay không mà chỉ muốn chúng bị “gậy ông đập lưng ông”.

Đây là thứ công bằng y mưu cầu.

“Bình sinh ta chưa từng gặp tiên nào không giống tiên như người,” Hoa Tín nói.

Ngay đến biện pháp an ủi vong linh phàm nhân cũng thấm đậm sát khí sát phạt. Nào có bóng dáng những dịu dàng và từ bi thường thấy ở tiên nhân.

Giữa chúng tiên, đây quả thực là độc nhất xưa nay.

“Khó trách,” Hoa Tín hạ tầm mắt, nói, “khó trách các người là hai người duy nhất mà Thiên đạo không thể thao túng...”

“Sai rồi,” Tiêu Phục Huyền nói.

Hoa Tín: “Sai ở đâu?”

Tiêu Phục Huyền nói, “Không phải chỉ hai người.”

Hoa Tín: “Còn ai nữa?”

“Còn rất nhiều.”

Tiêu Phục Huyền: “Trong túi gấm của ta cũng có có một vị, ta giúp hấn an táng thi cốt.”

“Là ai?”

“Y Ngô Sinh, hậu nhân nhà họ Hoa các người.”

E rằng đến Thiên đạo Linh đài cũng không lường trước được khi đứng trước cơ hội “làm lại từ đầu” và “khởi tử hoàn sinh”, còn có người trên thế gian dám chấp tay xin miễn, phất tay áo mà ra đi.

Có lẽ chẳng có mấy người như vậy, nhưng tuyệt đối không thể tóm gọn chỉ trong vồn vện “hai người”.

Hoa Tín lặng thinh không nói.

Đã lâu lắm rồi hấn không để ý đến nhà họ Hoa, về sau này gia tộc đầy danh vọng kia lại sản sinh ra hậu bối “sáng trong như vầng nguyệt” ư? Và những hậu bối ấy bây giờ ra sao?

Những tin đồn chốn nhân gian thoảng theo tiếng gió lọt vào tai hấn, nhưng chẳng động trong lòng. Hấn chôn sâu những lời ấy vào gạch đá bờ tường và không bao giờ ngoảnh nhìn lại.

Cho đến tận thời khắc này, Hoa Tín vẫn như vậy.

Bóng dáng hắn mỗi lúc một mờ nhạt, linh thức càng lúc càng yếu ớt, thế mà hắn hoàn toàn không mang nỗi sợ hãi, không cam tâm, sự oán hận hay vùng vẫy như những tà ma khác.

Cho đến phút chót cùng, Hoa Tín mới quay sang Ô Hành Tuyết, cất giọng nhạt nhòa đến độ không nghe rõ.

Hắn nói, “Ta còn một chuyện sau cuối... muốn hỏi Linh Vương.”

Ô Hành Tuyết không ngờ hắn lại hỏi đột ngột như vậy, chàng không khỏi ngạc nhiên. “Chuyện gì?”

Nét mặt Hoa Tín lúc này thoạt nhìn không khác gì muôn thuở, vẫn phẳng lặng như mặt hồ không dậy sóng, song thấp thoáng có nét căng thẳng. Dường như tất cả những chuyện lúc trước đều chỉ là màn dạo đầu, còn đây mới là chuyện hắn thật sự muốn hỏi.

Mà dường như đi đầu này không phù hợp với tính của hắn nên hắn vốn không định hỏi, mà cuối cùng vẫn không kiềm lòng choặng.

Hoa Tín nhìn Ô Hành Tuyết chăm chú, nhấn giọng từng chữ, “Năm xưa khi Vân Hải quay lại nhân gian lẽ ra không nên nhớ những chuyện đã xảy ra trên Tiên Đô. Thế mà khi ta mang kiếm chạy đến thung lũng Đại Bi thì thấy hắn nhớ hết tất cả mọi thứ.”

Ô Hành Tuyết khẽ nheo mày, nhận ra được ý hắn.

Thật vậy, ngay sau đó Hoa Tín liếc nhìn chuông mộng đeo bên thắt lưng Ô Hành Tuyết và hạ thấp giọng, “Chỉ e Linh Vương ít nhiều có liên quan đến việc tiên bị giáng xuống trần không còn nhớ về Tiên Đô. Một khi Linh Vương đã xuống tay thì không thể dễ dàng giải trừ được. Hắn không phải người đầu tiên và cũng không phải người cuối cùng. Trước và sau hắn còn rất nhiều tiên quên đi hết thủy và quay về nhân gian, nhưng theo ta được biết, không có một ai trở thành người phạm rồi lại chợt nhớ ra những chuyện xảy ra trên Tiên Đô...”

“Chỉ có Vân Hãi là ngoại lệ.” Hoa Tín ngưng đoạn, hỏi Ô Hành Tuyết, “Linh Vương có làm gì không?”

Ô Hành Tuyết lập tức nói, “Không.”

Hoa Tín lặng thinh, thoát trông có vẻ không tin.

Ô Hành Tuyết: “Ta và Vân Hãi có giao tình, năm xưa ta tự tay rung chuông tiễn hấn xuống nhân gian. Hơn ai hết, ta mong hấn có thể quên đi tất cả, không cần phải nhớ kỹ việc gì.”

Hoa Tín: “Nếu Linh Vương đã đích thân rung chuông thì việc khôi phục lại ký ức vất vả đến bực nào có lẽ không cần ta lắm lời, tự Linh Vương có kinh nghiệm hơn cả.”

Ô Hành Tuyết cau mày thật chặt.

Hoa Tín lại bảo, “Việc mà bản thân Linh Vương không thể làm trong tích tắc thì sao Vân Hãi có thể?”

Lúc trước, sau khi dùng kiếm đóng chặt Vân Hãi xuống thung lũng Đại Bi, hấn vẫn thường nhớ về ánh mắt Vân Hãi nhìn mình khi đó, và cũng thường nghĩ tới những lời Vân Hãi nói không thôi. Ánh mắt và lời nói khi đó chứng tỏ người kia không quên những chuyện xảy ra trên Tiên Đô.

Đã từng, khi không còn một người để chuốc lỗi, Hoa Tín dấy lên lòng căm phẫn đối với Ô Hành Tuyết.

Hấn nghĩ, chuông mộng đã xoá sạch ký ức rồi sao có thể khôi phục dễ dàng như thế? Nhìn ma đầu Ô Hành Tuyết hiện tại là thấy ngay muốn khôi phục ký ức phải vất vả đến bực nào.

Bản thân Ô Hành Tuyết còn phải vất vả đến vậy thì nói gì đến những người khác?

Nếu không có sự trợ lực từ chuông mộng, làm sao Vân Hãi có thể nhớ lại hết tất cả mọi việc?!

Với tính cách của Vân Hãi, việc nhớ lại một thuở Tiên Đô là đi đâu khổ đau đến nhường nào. Và rồi Vân Hãi đã phải sống qua mấy chục năm đó ra sao?

Hoa Tín hoàn toàn không dám tưởng tượng đến.

Có đôi lúc hắn tự hỏi giả như Vân Hãi thật sự không nhớ những chuyện xa xôi dĩ vãng ấy thì sẽ thế nào. Giả như không nhớ thời niên thiếu được ai cứu bên ngoài sơn dã, không nhớ từng tu luyện thuật pháp ở nhà họ Hoa, không nhớ mình từng phi thăng lên Tiên Đô, không nhớ hết thảy mọi chuyện từng xảy ra trên Tiên Đô ấy thì liệu Vân Hãi sẽ thế nào?

Liệu có dẫn đến những chuyện xảy ra về sau đó hay không?

Liệu còn có nhất kiếm ở thung lũng Đại Bi hay không?

Có lẽ là không đâu.

Mỗi lần nghĩ về đi đâu ấy, Hoa Tín lại càng lún sâu hơn vào vũng bùn, lại càng không cách nào quay đầu được nữa.

Mấy trăm năm trôi qua, Hoa Tín không bao giờ nhắc đến và cũng chưa từng để lộ một chút cón con nào ra ngoài. Cho đến thời khắc này khi linh thức sắp tan biến, hắn mới thốt ra khúc mắc trong nỗi oán hận.

Hắn muốn có một đáp án, bằng không không tài nào nhắm mắt.

Hắn nhìn Ô Hành Tuyết, nói, “Ngoại trừ ngươi, ta không còn nghĩ ra một ai khác có thể cố ý hoặc vô tình hoá giải ký ức bị phong ấn của Vân Hãi.”

Hoa Tín dừng lời chốc lát, đè nặng giọng, “Chỉ có mình ngươi.”

Ô Hành Tuyết hơi lạng người.

Không phải vì chàng bị hắn hỏi cho cứng họng trả lời không được, mà vì lời Hoa Tín nói thực tình rất hợp lý...

Chàng đích thân rung chuông mộng cho Vân Hải, vậy không thể nào hắn ta có thể khôi phục như cũ chỉ trong một sớm một chiều, trừ phi hắn vô tình nghe được tiếng chuông giải mộng.

Trong trường hợp đó, đúng là không một ai khác có thể làm được chuyện này.

Chỉ có một mình chàng.

Tiêu Phục Huyền đứng cạnh chàng lạnh tanh nét mặt, y toan mở miệng thì chợt nghe một giọng nói ấm êm như tiếng gió cát lên, “Không chỉ có một người, còn có ta đây.”

Giọng nói đó giống hệt giọng Ô Hành Tuyết, nhưng phát ra từ phía sau lưng!

Ô Hành Tuyết ngậy người, lập tức quay sang trao đổi ánh mắt với Tiêu Phục Huyền. Ngay cả tàn ảnh của Hoa Tín cũng sững sờ rồi đột ngột ngược mắt.

Tất cả ngoái đầu lại nhìn —

Có hai bóng người lướt gió tiến đến, đáp xuống gần chỗ họ! Đôi ủng chạm vào nền đất thanh thoát như hạt nước, sỏi đá im lìm trong tích tắc. Đoạn, sức ép vạn trượng bủa ngang tứ phía khiến toàn bộ vách đá rung động kịch liệt.

Dường như thanh kiếm với danh tự “Miễn” dưới tay Tiêu Phục Huyền có cảm ứng. Lưỡi kiếm ngâm khẽ, một luồng ánh sáng mờ loé qua.

Ô Hành Tuyết lập tức nhìn sang thanh kiếm.

Chàng nghe Tiêu Phục Huyền trầm giọng, “Không có gì đâu.”

Ngón tay thon dài của y gõ trên chuôi kiếm, tiếng ngâm khẽ kia tức thì im bật. Thoắt cái, thanh linh kiếm đã dụ hắn xuống.

Bấy giờ, y mới đi êm nhiên ngược mắt lên nhìn người đang bước tới.

Một trong hai người đó vận trang phục đen mạ vàng, thân hình dong cao và gương mặt lạnh lùng sắc sảo. Phía bên cổ có dấu ấn vàng chữ “Miễn” vừa thoáng loé lên đã lại nhoà xuống. Đến cả gió lộng qua thân cũng nặng nề kiếm ý bén lạnh.

Người còn lại khoác y phục trắng ửng bạc, trên đầu gắn phát quan bằng bạch ngọc. Người ấy đeo một chiếc mặt nạ nam vân bạc, trên tay cầm linh kiếm cũng nam vân bạc. Vô kiếm khẽ vào trang phục đánh lên những tiếng leng keng.

Hiển nhiên họ không ai khác hơn ngoài Thiên Túc và Linh Vương của dòng rối loạn.

Và câu trả lời “Không chỉ có một người, còn có ta đây” cho Hoa Tín vừa nảy do chính miệng Linh Vương thốt ra.

Chương 108: Quy tiên

Có lẽ đó chính là cảnh tượng quái dị nhất dưới lòng thung lũng Đại Bi.

Khi bọn họ đối mắt nhau, gió cũng lặng đi trong thoáng chốc.

Khoảnh khắc ấy thực sự diệu kỳ, và dường như kéo dài vô tận.

Khí kình lặng lẽ luân chuyển quanh cơ thể tất cả mọi người, trong bầu không khí ẩn chứa sự căng thẳng đối địch xen lẫn mỗi tương quan ràng buộc sâu đậm.

Cho đến khi có một giọng nói đánh tan sự yên tĩnh.

Đó là Hoa Tín. Hắn nhìn chăm chăm vào Linh Vương vừa xuất hiện đột ngột, khàn giọng hỏi khẽ, “Lời người vừa nói có ý gì? Người nói việc Vân Hải khôի phục ký ức có liên quan đến ai?”

Linh Vương thoáng nghiêng mặt sang phía Hoa Tín. “Ắt là ta.”

Hoa Tín nhíu chặt mày như thể không hiểu ý y là sao. Trên mặt hắn mang vẻ thần thờ kèm ngỗ ngàng hiểm khi hiển lộ. “Ắt là? Tại sao lại ‘ắt là’?”

Hoa Tín đánh giọng, “Các người không liên quan gì đến nhau, làm sao có thể gặp nhau được.”

Một phía là Linh Vương của dòng rối loạn, một bên là người trong hiện thế. Cho dù Linh Vương này từng đi đến hiện thế, thậm chí từng nghĩ hiện thế là dòng rối loạn và có ý định chặt đứt nó đi chẳng nữa, thì thời kỳ cũng khác nhau hoàn toàn, ở đâu ra có sự liên quan?!

Linh Vương tư lự giây lát rồi trả lời, “Mỗi lần tìm ra dòng rối loạn, ta đều sẽ trở về thời điểm trước đó tầm mười hay trăm năm để truy tìm xem ngọn

ngu ồn nhân quả dòng rối loạn này xuất hiện từ đâu...”

Linh Vương ngừng lời chưa tiếp tục nói, Ô Hành Tuyết đã hiểu rõ.

Còn có ai hiểu rõ hơn chàng.

Linh Vương có trách nhiệm diệt dòng rối loạn, nếu trước đây Linh Vương này cho rằng hiện thế chính là dòng rối loạn thì hẳn nhiên sẽ ra tay đi đâu tra để tìm ra nơi bắt ngu ồn của cái y tưởng là “dòng rối loạn” đó.

“Ta ngược dòng về trước mấy trăm năm,” Linh Vương nói.

Hoa Tín biến sắc, cò về hẳn đã đoán ra đi đâu Linh Vương tính nói.

Đúng như dự đoán, Linh Vương nói, “Trong quá khứ, ta gặp Vân Hãi mà người nhắc đến.”

Khoảnh khắc ấy, ảo ảnh của Hoa Tín mờ nhạt gần như không còn thấy gì. Hẳn cứng đờ người, khàn giọng hỏi, “Khi nào?”

Linh Vương trầm tư một hồi mới đáp, “Mấy trăm năm trước, lúc đó hẳn không phải là tiên mà chỉ là người phàm. Hẳn biết một số chiêu thức đơn giản song chỉ là vỏ rỗng bên ngoài chứ không có tiên khí.”

Bóng hình Hoa Tín khẽ run lên, hẳn nhỏ giọng tự nhủ, “Tiên đã bị giáng xuống trần sẽ tiêu tán tiên nguyên, không thể tụ lại được nữa...”

Nên vào năm đó, Vân Hãi chỉ có thể học hình thức bên ngoài của các chiêu thức chứ không bao giờ ngưng tụ được thành tiên nguyên.

“Người phàm...” Hoa Tín lẩm bẩm lại lần nữa rồi tiếp tục nói, “Khi người thấy hẳn, hẳn đang làm gì?”

Linh Vương nói, “Bị tà ma bao vây.”

Hoa Tín khép mắt lại.

Ô Hành Tuyết nghe đến đây thì chợt nhớ lại cảnh tượng khi thăm vấn Vân Hãi...

Năm đó khi đã là người phạm, Vân Hãi đụng độ tà ma. Trước lúc lìa đời, hắn lờ mờ nhớ ra mình đã từng cố kháng cự một hồi chuông. Ngay từ khoảnh khắc ấy, Vân Hãi đã nhớ lại hết mọi chuyện quá khứ.

Giờ ngẫm lại mới thấy việc đó đúng là hơi lạ thường.

Người ta làm sao nhớ ra được âm thanh mà mình hoàn toàn không thể nhớ, trừ khi vào thời điểm đó hắn nghe được âm thanh tương tự. Sở dĩ hắn bất giác nghĩ đến tiếng chuông mộng là vì hắn thật sự nghe được tiếng chuông.

Chẳng qua ý thức lúc lâm chung không còn sáng suốt nên hắn nhầm lẫn “nghe được” và “nhớ ra” mà thôi.

Quả thật, Hoa Tín liền trầm giọng thắc mắc, “Rồi sau đó...”

Linh Vương đáp, “Lúc đó ta vẫn còn chuông mộng đeo bên thắt lưng. Khi ngược dòng về quá khứ có thoáng dừng chân giây lát. Chắc là chuông mộng vang lên đã truy tìm âm vào tai hắn.”

Chuông mộng ngân tiếng giữa kẽ hở thời gian đã vô tình tháo gỡ tầng bụi đóng kín trên ký ức Vân Hãi. Âu tất cả đều tại trời xui đất khiến, để rồi từ đấy Vân Hãi đã bước sang một con đường khác.

Hoa Tín im lặng không nói gì.

Ảo ảnh hắn lung lay trong gió, thoát trông như đang khẽ khàng run.

Chẳng biết hết bao lâu, hắn mới chần chệm cúi đầu nhìn đôi bàn tay mình.

Lần đầu tiên trong đời, hắn cảm thấy hoang đường quá đỗi.

Suốt mấy trăm năm qua, hắn hằng tự thắc mắc giả như trước đây Vân Hãi không khôi phục lại ký ức, không nhớ đến bất kỳ chuyện xưa cũ gì trên Tiên Đô, thì liệu chẳng sẽ không phát sinh hết thảy những chuyện về sau này.

Hắn sẽ không trở thành tà ma, không trốn tránh rồi tạo ra một con rối để lừa gạt người khác, và cũng không giấu nhem gương mặt mình bên dưới thung lũng Đại Bi, không bị kiếm đóng thẳng xuống đáy thung lũng.

Càng nghĩ hắn càng cảm thấy căm hận.

Giờ đây hắn mới vỡ lẽ...

Tất cả những chuyện xảy đến với Vân Hải về sau đều khởi nguồn từ cái đêm khôi phục ký ức ấy, mà nguyên do ký ức khôi phục là bởi hắn bất chợt nghe được tiếng chuông ngân, tiếng chuông ấy xuất phát từ Linh Vương dòng rối loạn. Mà dòng rối loạn của Linh Vương đó...

Là do hắn dụ nhà họ Phong mở ra.

Mệnh số nhân quả xoay quẩn thành một vòng tròn to lớn.

Hoá ra, người mà hắn muốn cứu đã bị đích thân hắn giết chết từ tận trước đó.

***

Ảo ảnh của Hoa Tín run rẩy nặng nề đến độ không tự nổi thành hình. Hắn bất giác cảm thấy bản thân như đã đắm sâu vào con đường tăm tối suốt mấy trăm năm qua. Hết thấy ván cược mang tên *Được ăn cả ngã về không* đều hoá thành một tấn kịch trở trêu.

Dẫu không ai châm chọc, hắn vẫn muốn bật cười.

“Rốt cuộc ta đã làm gì trong suốt mấy trăm năm qua...” Đôi môi hắn mấp máy một lời tự hỏi.

Không ai trông rõ nét mặt hắn, chỉ nhìn thấy Tiên thủ Minh Vô một thời oai nghi giờ đang cúi gằm đầu, toàn bộ ảo ảnh run lên bần bật.

Chẳng biết là suy sụp hay đã chạm giới hạn quẫn trí.

“Hắn vì ta mà chết...” Hoa Tín sẽ giọng thì thào. “Hắn vì ta mà chết, tất cả mọi chuyện đều do ta gây ra, thế mà ta còn làm bộ bày vẽ màn tương tư này đây.”

Một mình hắn qua lại giữa hai dòng thời gian, vừa trốn tránh sơn thần thung lũng Đại Bi ở dòng rối loạn, vừa cung phụng tà trận không đoán được hồi kết. Rồi đến khi Vân Hải dòng rối loạn tìm đến, hắn rút sát chiêu về và trao ra tính mạng.

Làm nhiều trò như thế để cho ai xem?

Thực chất, không một ai đang xem cả, vì người có lòng đã sớm không nhìn thấy được nữa.

Bất quá, hắn chỉ tự thêu dệt để lừa dối bản thân mà thôi.

Hoa Tín thần thờ ngẩng đầu.

Nguyên Tiên thủ Minh Vô đường như choàng tỉnh khỏi giấc mộng hư vô. Đôi mắt hắn lướt nhìn bóng hình bốn người còn lại, sau chót dừng tầm mắt trên người Tiêu Phục Huyền.

Hắn khàn giọng, nhắc đến địa điểm đó lần đầu, “Các người từng đến thung lũng Đại Bi ở hiện thế?”

Tiêu Phục Huyền đáp, “Từng đến.”

“Gặp được hắn à?”

“Đã gặp.”

“Cũng thăm vấn ư?”

“Phải.”

“Hắn... về sau hắn thế nào?”

Tiêu Phục Huyền thoát miệng rồi mới nói, “Hắn tưởng rằng người đã chết.”

Hoa Tín đứng lặng, mãi lâu vẫn không mở miệng.

Vì về sau chẳng cần nói ra hẳn cũng hiểu — người kia tưởng hẳn đã chết nên không lưu luyến ở lại thế gian chi nữa.

Chót cùng giờ đây, hẳn bật cười giòn giã, tưởng chừng toàn bộ tiếng cười trong cuộc đời dài dằng qua đều tích tụ nơi này.

Một lúc lâu sau, Tiên thủ Minh Vô ngưng cười. Gật gù chẳng màng ngược mắt, hẳn cất nhẹ giọng, “Thôi cứ vậy đi.”

Giọng hẳn nhạt nhoà, Ô Hành Tuyết và những người còn lại ngỡ ngàng chưa kịp phản ứng. Cho đến khi cuồn phong nổi lên quét qua khiến ảo ảnh ngưng tụ từ mảnh vụn linh thức Hoa Tín tan vỡ, mọi người mới tỏ tường ý nghĩa câu nói ấy...

Thôi cứ vậy đi.

Thôi cứ đi... hẳn ra đi.

Chỉ thoáng chốc, những mảnh vỡ linh thức kia lập loè bung toả như hằng hà ánh đom đóm. Chúng nhanh chóng tản rộng ra và tan trong gió lộng vạn dặm quét qua thung lũng Đại Bi.

***

Khi làn gió kia phát tán theo bệ sâu thung lũng, nó chợt thoáng dừng chớp nhoáng sau một khúc quanh vách núi như phút nghẹn thở sau cuối của vòng tròn.

Vì có một người phía sau khúc quanh ấy...

Sơn thần thung lũng Đại Bi đang đứng tựa lưng vào vách núi.

Hắn đã đứng đây rất lâu, đứng từ khi thăm vãn mới bắt đầu cho đến khi kết thúc, đi từ bàng hoàng đến đỏ hoe trong mắt.

Có lúc, hắn muốn bước một bước ra khỏi khúc rẽ để đến gần hơn, để nhìn gương mặt người đang lãnh chịu thẩm vấn, nhìn xem gương mặt nguyên bản của người đó có thật sự giống hệt Tiên thủ Minh Vô hay không.

Nhưng một bước đẩy sao khốn khó hơn hết thảy mọi sự trên đời.

Cuối cùng, Vân Hãi chỉ mở to đôi mắt đỏ hừng và nhìn vô định xuống nền đất trong lặng lẽ.

Làn gió ấy cuộn nhẹ quanh người hắn, song hắn chẳng hề hay biết.

Khi cơn gió hoàn toàn biến mất cũng là lúc hắn phát ống tay áo xanh, phóng ra khỏi đáy thung lũng Đại Bi...

Tựa như hắn vốn chưa từng xuất hiện ở đây.

***

Vân Hãi dần bước lên tháp Thái Nhân, tiến vào Tiên Đô trong mây sương bao phủ. Theo bản năng, hắn trước hướng về phía Linh đài như mọi hôm, song chợt dừng bước ở bậc thang trên cùng.

Chẳng biết mất bao lâu, một bức truyền thư hiện ra trước mặt.

Vân Hãi đặt truyền thư vào tay mình rồi từ từ mở ra. Trên truyền thư là nét chữ của Tiên thủ Linh đài: “Tiên sứ nói con ngần ngại trước cửa Linh đài?”

Vân Hãi nhìn chòng chọc chữ viết trên bức truyền thư, đứng trơ người thật lâu rồi mới cất bước đi lên Linh đài.

Trên đỉnh núi Linh đài, Tiên thủ dòng rối loạn đang ngồi định đạc trên ngai cao. Khi hắn trông thấy Vân Hãi thì có phần ngạc nhiên. “Sao sắc mặt con tệ quá, gặp phải chuyện gì rồi?”

Vân Hãi thờ thẩn giây lát, không biết nên trả lời sao.

Lại qua một lúc lâu nữa, hắn mới thì thầm ngỏ lời với Tiên thủ Linh đài, “Ta gặp phải một vài chuyện lạ kỳ...”

Tiên thủ chờ hần kể đoạn tiếp theo, nhưng mãi không thấy hần nói gì bèn nhắc chuyện, “Con có truyền thư đến nói xảy ra chuyện bất thường xảy ra ở thung lũng Đại Bi, thế đã giải quyết xong chưa?”

Sắc đỏ còn chưa vợi trong mắt Vân Hãi, hần không muốn bị phát hiện ra bèn xoay mặt đi. “Ừm...”

Tiên thủ hỏi, “Thế thì tốt, chuyện lạ kỳ như thế nào?”

“Ta gặp một người rất giống người.”

“Giống đến mức nào?”

“Giống đến mức đến ta cũng không phân biệt được,” Vân Hãi nói rồi im lặng rất lâu mới tiếp tục, “suýt chút nữa ta bị lừa rồi.”

“Vậy sau cùng có bị lừa không?”

“Không.”

Vân Hãi sẽ giọng lặp lại lần nữa, “Không bị, sao ta có thể bị lừa dễ vậy được. Hần ta không giống người... người sẽ không như hần.”

Tiên thủ định hỏi tiếp nhưng Vân Hãi đã nói trước, “Thôi thôi, xin đừng nhắc đến việc này nữa.”

Chẳng là sau một lát nữa, khi cuộc trò chuyện đã đổi thay đột ngột đến bao bận, Vân Hãi bất thành linh hỏi Tiên thủ một câu chẳng rõ đầu đuôi, “Giả sử một ngày kia ta mất đi...”

Tiên thủ còn đang giao phó công việc cho tiên sứ, nghe đến đây thì đột ngột ngừng lại và ngoảnh mặt nhìn hần.

Vân Hãi: “Ta nói đùa thôi.”

Nhìn Tiên thủ không thấy muốn cười một chút nào.

Vân Hải tính tình khoáng đạt, tưởng chừng như chỉ đang thuận miệng tán gẫu vài lời, “Giả sử ta mất rồi, sư phụ có muốn giữ ta lại không?”

Hắn chẳng chờ Tiên thủ trả lời đã vội nói tiếp, “Thật ra chỉ cần người nhớ đến ta là tốt rồi, không cần cưỡng cầu giữ lại làm chi.”

Tiên thủ khẽ cau mày nhìn hắn, lát sau mới nói, “Tại sao con nhắc đến chuyện này?”

Vân Hải bảo, “Ta bất chợt nghĩ đến mà thôi.”

“Chẳng là ta chợt thấy trải qua sinh lão bệnh tử, luân hồi chuyển kiếp như phàm nhân cũng không đến nổi tể. Vậy nên giả rằng có một ngày mệnh số chấm dứt...”

Chi bằng hãy cứ thuận gió quy tiên.

***

Thời khắc làn gió cuốn theo vong hồn tan biến cũng là lúc bốn người dưới đáy thung lũng Đại Bi đối mặt với nhau một lần nữa.

Cảm giác lặng lẽ kỳ diệu ấy lại bao trùm.

Linh Vương xúc nhẹ mặt nạ lên, để lộ ra một nửa nét mày rạn ngời. Y lia mắt nhìn từ Ô Hành Tuyết sang Tiêu Phục Huyền, sau cùng chỉ tay vào thất lạng Ô Hành Tuyết và cất giọng điềm nhiên, “Nếu ta không nhầm thì chuông mộng chỗ người hẳn thuộc về ta.”

Chương 109: Bản thể

Ô Hành Tuyết móc chuông mộng vào ngón tay lật qua lật lại xem rồi nói, “Món đồ nhỏ này chiếc nào chiếc nấy giống nhau như đúc, làm sao xác định được chiếc này là của người chứ không phải của ta?”

Linh Vương nhẹ nhàng xoay thanh kiếm trong tay rồi nghiêng đầu nói, “Không cần xác định. Có phải món đồ mình đeo bên người mấy trăm năm hay không thì bản thân người phải hiểu rõ nhất chứ?”

Ô Hành Tuyết: “Ấy thì chưa chắc.”

Linh Vương: “Tại sao?”

Ô Hành Tuyết thản nhiên nói, “Ta thiếu một phần ký ức nên quên rồi.”

Linh Vương: “Vậy người hỏi người không quên kìa.”

Khoảnh khắc đó, Ô Hành Tuyết và Linh Vương dòng rối loạn đồng loạt ngoái đầu sang nhìn hai người còn lại, từ nét mặt đến động tác đều giống nhau như tạc.

Tiêu Phục Huyền: “...”

Hiện tại, Linh Vương và Thiên Túc dòng rối loạn đứng cách nhau một bước chân một trước một sau. Nhưng Ô Hành Tuyết và Tiêu Phục Huyền cực kỳ kèn cựa.

Vì vậy, Ô Hành Tuyết mượn nhờ ống tay áo rộng che phủ đi mất dạng chọt một ngón tay vào eo Tiêu Phục Huyền và truyề âm, “Người nói xem ta có phải là một người rộng lượng không?”

Tiêu Phục Huyền: “?”

Y không biết Ô Hành Tuyết tính làm gì, chỉ im lặng liếc cái ngón tay kia một phát.

Thật ra cả hai người họ đang tách khỏi thể xác, dùng linh thức bước vào dòng rối loạn, nên dù không cần chột vẫn có thể truyền âm trong im lặng. Song Tiêu Phục Huyền vẫn rất tận hưởng cử chỉ nho nhỏ này nên không nhắc nhở Ô Hành Tuyết mà để chàng chột thoải mái.

“Cũng có,” Tiêu Phục Huyền trả lời.

Ô Hành Tuyết dằn lực một chút lên đầu ngón tay. “Sao người trả lời khiên cưỡng quá vậy.”

Tiêu Phục Huyền: “Sao người đột ngột hỏi vậy.”

Ô Hành Tuyết: “Nếu ta phát hiện chuông mộng của mình bị người khác đập nát thì người nghĩ có khi nào ta sẽ đâm người đó một kiếm không?”

Tiêu Phục Huyền: “...”

Ô Hành Tuyết: “Người nói xem chừng nào cái vị trước mặt này sẽ phát hiện ra chuông mộng sắp nổ thành tám cánh rỗi.”

Tiêu Phục Huyền: “...”

Ô Hành Tuyết: “Rủi đâu mà lát nữa phải động thủ, liệu chúng ta chỉ dùng linh thức thì có hơi yếu thế không?”

Tuy đại ma đầu nói chuyện với giọng điệu hơi cợt nhả nhưng thật sự có suy tính kỹ càng trong đầu — tình huống trước mắt thoát nhìn là hai chọi hai, thậm chí là hai người giống hệt nhau nên theo lý mà nói thì thực lực ngang bằng.

Nhưng hai người họ vừa đánh nhau một trận với Hoa Tín ở Tước Bất Lạc cách đây chưa lâu, bị tổn hao linh thần. Hơn thế nữa, hiện tại chàng đang không ở phong độ đỉnh cao, còn Tiêu Phục Huyền không có bản thể.

Nghĩ theo chiều hướng này mới thấy quả thực bọn họ đang bị đẩy vào thế hạ phong.

Ngờ đâu Tiêu Phục Huyền trả lời, “Chưa chắc.”

Ô Hành Tuyết: “Hửm?”

Song trước khi Tiêu Phục Huyền kịp nói gì thêm, Linh Vương phía đối diện đã mở miệng, “Nếu là món đồ nhỏ khác thì ta cũng không chấp nhặt làm gì. Nhưng chuông mộng không được.”

Phản ứng này không sai vào đâu so với dự đoán của Ô Hành Tuyết — những chuyện khác còn dễ nói, riêng chuông mộng là ngoại lệ, dù thế nào cũng nhất định phải đòi lại cho bằng được.

Ô Hành Tuyết cong ngón tay thon dài, móc dải lụa treo chuông mộng trên tay nhưng không có ý định tháo nó ra ngay.

Chàng men ngón tay dọc dải lụa trắng muốt và nói, “Người nói đây là chuông mộng, tất nhiên ta càng phải thận trọng hơn, đâu có chuyện người nói cái gì thì là cái nấy được.”

Linh Vương nhướn nhẹ hàng mày lộ ra bên ngoài. “Người định thận trọng thế nào?”

“Ví như người cần phải giải thích...” Ô Hành Tuyết chỉ vào thất lung trống không của đối phương. “Nếu người nói đây là chuông mộng của người, vậy lẽ ra nó nên được treo bên người người chứ, sao còn cần phải đòi từ chỗ ta.”

Linh Vương nói, “Ta đánh mất.”

Ô Hành Tuyết tiếp tục nói, “Chuông mộng bị mất kiểu gì?”

Dĩ nhiên chàng biết Linh Vương dòng rối loạn đã đánh mất chuông mộng, nó bị mất ở hiện thế. Lúc trước Phương Trữ đã kể chuyện này cho chàng và Tiêu Phục Huyền nghe.

Nhưng chuông mõng bị mất như thế nào, cố ý hay vô tình chính là mấu chốt vô cùng quan trọng. Nếu cố ý thì cần có nguyên nhân. Còn nếu vô tình...

Thế thì thâm thúy hơn nữa.

Ngờ đâu Linh Vương thoáng dừng rồi nói, “Bất cần giây lát rồi không tìm thấy nữa.”

“Thật sự là vô tình à...” Ô Hành Tuyết mấp máy mắt.

Chàng cũng nhưn hàng mảy đẹp đẽ và khê nghiêng đầu, hỏi vị Linh Vương kia, “Người nói ‘bất cần giây lát’ mà không thấy bất thường à, món đồ như chuông mõng sao có thể ‘bất cần giây lát’ được cơ chứ?”

Linh Vương nói, “Tất nhiên là bất thường. Thế nên ta mới muốn lấy lại chuông mõng để soi xét kỹ lưỡng hơn. Vậy...”

Y xoay tay về phía Ô Hành Tuyết, nói, “Trả cho ta.”

***

Giọng nói vừa vang lên, bóng Linh Vương đã biến mất.

Thoạt nhìn giống như y chẳng làm gì cả, nhưng loáng mắt đã thấy y dịch chuyển đến ngay trước mặt Ô Hành Tuyết. Sau đó y trở bàn tay, năm ngón tay luồn tới...

Ô Hành Tuyết cảm thấy chuông mõng treo bên thắt lưng chợt run lên như thể sắp bị một ngón lực kéo đi. Chàng lập tức móc ngón tay đang quấn dải lụa treo chuông mõng. Tay còn lại “quét” qua, tung một chiêu mang nặng sức ép ra ngoài...

Vừa thấy chiêu của Ô Hành Tuyết sắp chạm đến bàn tay lần mò của Linh Vương, toàn bộ núi đá thung lũng thành linh rung chuyển.

Cả Ô Hành Tuyết lẫn Linh Vương đều sửng sờ.

Trong mắt họ, bóng dáng đối phương bất giác nhoè đi, tưởng như sắp sửa biến mất khỏi tầm nhìn bất cứ lúc nào.

Sao lại như vậy?

Ô Hành Tuyết nhú mày.

Chàng liền nghe thấy giọng trầm trầm của Tiêu Phục Huyền truyền sang nói, “Lùi ra sau một chút.”

Ngay sau đó, chàng bị người kia nắm lấy tay kéo ra sau nửa bước.

Đồng thời, chàng thấy vị Thiên Túc của dòng rối loạn cũng nhấc tay kéo Linh Vương về sau một chút từ đằng xa.

“Ta không thể chạm vào y?” Ô Hành Tuyết chột vớ lẽ.

“Ừm,” Tiêu Phục Huyền đáp lời và nói thêm, “Trước mắt xem chừng chính là như vậy.”

“Tại sao?”

“Gặp nhau là cấm kỵ.”

Ô Hành Tuyết hiểu ra ngay lập tức.

Trước đây, hai người họ thường xuyên lỡ mất Linh Vương. Họ lỡ chạm một bước khi muốn Linh Vương đến nhà họ Phong nhìn rõ ngọn nguồn dòng rối loạn. Đến lúc muốn Linh Vương nhìn thấy trận cục dưới lòng thung lũng Đại Bi lại tiếp tục lỡ làng lần nữa.

Dường như ý trời đã quyết cho bọn họ mãi mãi chệch nhau một bước, quả thật đúng là “cấm kỵ gặp mặt”.

Hiện trường bóng dáng nhoè đi vừa nãy cũng tương tự. Nó giống như có một bức tường vô hình chặn ngang ngay giữa, tách hai phe sang hai bên.

Nếu không lùi ra sau một bước thì e là chàng và Tiêu Phục Huyền sẽ ngay lập tức bị cưỡng chế đẩy ra khỏi dòng rối loạn này mất.

Thế nhưng...

Ô Hành Tuyết nói, “Nói vậy thì hơi lạ.”

Tiêu Phục Huyền: “Sao?”

“Nếu không muốn hai bên chạm trán nhau, không muốn để Linh Vương trông thấy bất kể thứ gì liên quan đến ngu Ồn gốc dòng rối loạn, không muốn chúng ta đụng độ nói chuyện, vậy lẽ ra ngay khoảnh khắc vị Linh Vương kia xuất hiện thì nó nên thẳng tay đẩy chúng ta khỏi dòng rối loạn này mới phải. Hoặc nó nên làm giống những lần trước, cứ để chúng ta liên tục bỏ lỡ nhau, liên tục trễ hết một bước thì chẳng tốt hơn hay sao?”

Ô Hành Tuyết cau mày suy tư, càng nghĩ chàng càng cảm thấy kỳ lạ.

Thế theo những việc Thiên đạo làm trước đây, lẽ ra họ phải tiếp tục lỡ làng mới phải. Vậy mà thực tế lại không như dự đoán — bọn họ chạm trán nhau dưới đáy thung lũng Đại Bi, và vị Linh Vương đó còn chứng kiến thăm vấn Hoa Tín.

...

Nghĩ đến đây, Ô Hành Tuyết giữ vững thân thể mình trên mặt đất và núi đá đang rung chuyển. Chàng hỏi Linh Vương và Thiên Túc đang đứng cách đó mấy bước, “Các người đến thung lũng từ lúc nào, đã xem được thăm vấn Tiên thủ Minh Vô đến đâu?”

Câu hỏi này rất thẳng thừng, núi đá rung chuyển càng kịch liệt hơn, bóng dáng bọn họ cũng mỗi lúc một nhạt đi.

Linh Vương ngẩng đầu liếc nhìn chớp của vách đá rồi dời tầm mắt về nhìn sang Ô Hành Tuyết. Y im lặng giây lát rồi nói, “Dù ta và Tiên thủ Minh Vô không quen nhau nhưng ta vẫn biết hiện tại hẳn hầy đang yên vị trên đỉnh Linh đài chứ không tự dưng xuống thung lũng Đại Bi này.”

Ô Hành Tuyết đối mặt với ánh mắt y.

Linh Vương nói, “Người vừa tan biến linh hồn khi này đến từ dòng rối loạn của các vị, lời ta nói lúc sau cùng cũng là nói về chuyện bên chỗ các vị. Chẳng là ta thấy thâm vấn sắp kết thúc nên ra mặt trả lời một câu để chấm dứt những niệm tưởng sau chót của hần mà thôi. Còn về thâm vấn...”

Y dừng đoạn, nói, “Tiếc quá, ta chỉ thấy được phút cuối.”

Ô Hành Tuyết nhẹ nhàng “À” một tiếng.

Thâm vấn Hoa Tín có nhiều sự việc liên quan đến dòng rối loạn, dù chỉ trông thấy phần cuối, nếu Linh Vương suy xét lại một lần cũng đủ nảy sinh nghi ngờ trong lòng rồi.

Linh Vương này hiển nhiên không phải người ngây ngô, Ô Hành Tuyết tin chắc rằng y đã thấy cuộc thâm vấn và có phát sinh mối nghi ngờ trong lòng. Bằng không giờ đây bọn họ đã không đứng đối đáp nhau nơi đây, trong bầu không khí khó tả này. Thật hệt như cả hai bên đang thăm dò lẫn nhau vậy.

Nhưng chuyện này quá chi mâu thuẫn...

Làm sao Thiên đạo Linh đài lại để lọt một kẽ hở như vậy giữa vô vàn tầng lớp ngăn trở?

Có suy ngẫm cỡ nào cũng thấy rất lạ.

Ô Hành Tuyết lia mắt nhìn Linh Vương và Thiên Túc của dòng rối loạn, mắt chạm mắt với hai người họ. Có tích tắc, chàng thấy như mình vừa ngộ ra đi đâu gì, song chàng còn chưa kịp nghĩ kỹ thì Linh Vương kia đã cất giọng trước.

“Nói vậy các vị gửi ta hai bức thư để ta đến xem cuộc thâm vấn này hay sao?” Linh Vương nói, giữa hai ngón tay y hiện ra hai bức phù thư.

Trên hai bức phù thư đó lần lượt viết “Đến nhà họ Phong” và “Thung lũng Đại Bi”, nét chữ rõ ràng thuộc về Ô Hành Tuyết và Tiêu Phục Huyền.

Có đi đâu khi gửi thư đi, bọn họ cũng không đặt kỳ vọng quá nhiều rằng chắc chắn Linh Vương có thể đến kịp lúc như họ mong muốn. Thật ra họ có một ý định khác —

Trường hợp tốt nhất là Linh Vương đến kịp thời, nhưng nếu không kịp cũng không sao. Nếu đi đến hai chỗ liên tiếp mà chỗ nào cũng chỉ thấy khung cảnh bị dọn dẹp sạch tinh không còn gì thì có lẽ ai cũng sẽ thấy nghi ngờ trong lòng.

Với những người nhạy bén, chỉ cần trong lòng sinh nghi thì mọi việc sau đó đều dễ dàng.

Ô Hành Tuyết nói, “Coi như là thế đi.”

“Xem được đoạn cuối cũng coi như là xem rồi,” Linh Vương nói, đoạn vung ngón tay. Dưới khí kinh uy dũng đầy áp bức của Linh Vương, bức phù thư lao thẳng tới.

Tiêu Phục Huyền giương võ kiếm chắn lại, chỉ nghe hai tiếng *keng* vang lên, tấm phù thư chuẩn xác rơi xuống tay Ô Hành Tuyết.

Họ nghe giọng Linh Vương vọng tới, “Con người và sự vật trong dòng rối loạn khó lòng tồn tại lâu dài ở hiện thế. Với đất núi rung chuyển như vậy, nếu hai vị đến từ dòng rối loạn chỉ e rằng sẽ sớm bị đẩy ngược trở về..”

Dường như để xác nhận lời y, bóng dáng Ô Hành Tuyết và Tiêu Phục Huyền chợt lập lòe trong chớp mắt, tưởng như sẽ tan biến bất cứ lúc nào.

“Nhân phút cuối cùng này, ta trả phù thư cho ngươi, ngươi trả chuông mộng cho ta.” Linh Vương nói xong liền đeo chiếc mặt nạ vân bạc lên, vung thanh trường kiếm trong tay giữa núi đất rung chuyển.

Âm thanh lạnh lạnh trong vút vang lên đánh *keng*, thân hình Linh Vương phóng vun vút qua cát bùn lún sụp như một áng mây trôi, chớp mắt đã đến gần.

Còn Ô Hành Tuyết thoáng mỉm cười, chớp mắt đã tản ra như sương khói, rồi tụ lại thành hình phía sau lưng y.

Ý đồ dùng một chiêu đoạt lấy chuông mộng thất bại, Tiêu Phục Huyền dùng bao kiếm đẩy kiếm của Linh Vương ra. Linh Vương lập tức xoay người lui về phía sau, y phục trắng bạc khắc nên một vòm cung gọn ghẽ trong gió, y sấn tới Ô Hành Tuyết một lần nữa.

Qua mấy lượt dịch chuyển, Ô Hành Tuyết rơi vào vị trí hơi phiên hà — phía trước mặt chàng là Linh Vương tấn công trực diện, phía sau lưng chàng là Thiên Túc của dòng rối loạn.

Vừa khéo bị bao vây cả hai mặt.

Ô Hành Tuyết không còn chỗ trốn bèn nhún mào, khí kinh trên đầu ngón tay xoay tròn một vòng trong chớp mắt. Chàng đang định tiếp chiêu kế tới thì chợt bị vỗ nhẹ một cái từ đằng sau.

Ô Hành Tuyết giật mình quay phắt đầu lại, chàng trông thấy Thiên Túc dòng rối loạn hơi nghiêng người, chữ “Miễn” trên cổ toả ra ánh vàng thật nhạt.

Cũng vì chàng ngoảnh đầu xoay người nên không nghênh đón trực diện chiêu thức của Linh Vương mà hai người đều bị chệch đi một cách sít sao. Hệ quả là bốn bề vách núi hứng trọn tai ương.

Khi lướt ngang thân nhau, Ô Hành Tuyết chợt nói với Linh Vương, “Thật ra ta không hiểu.”

Linh Vương: “Chuyện gì?”

Ô Hành Tuyết nói, “Người đánh mất món đồ quan trọng như chuông mộng mà vẫn thản nhiên không đi tìm, để nó trôi dạt ngẩn ấỵ năm?”

Linh Vương đặt mũi kiếm xuống đất, bóng hình đang lướt qua thoát dưng khe. Y đảo mắt nói, “Người nói muốn tìm là tìm sao?”

Nét mặt y gần như hiện rõ ý “Người còn hỏi được một câu đần tới vậy”, song y nhanh chóng nhớ ra và thả nhẹ tiếng “À” rồi nói, “Phải rồi, ký ức người không đầy đủ.”

Ô Hành Tuyết không cau gợn mà chỉ nói, “Vậy thì người nói cụ thể hơn xem.”

Linh Vương nói, “Ta không đi tìm được.”

Ô Hành Tuyết: “Ý người là sao?”

Linh Vương cho hay, “Đi đến dòng rối loạn một lần thì dễ, đi lần thứ hai không dễ vậy đâu.”

Nhân gian thời đã rộng lớn đến vậy, nói gì đến việc đi tìm một nhân gian khác bị chệch ra bên ngoài, nếu muốn vào thì phải vào lúc nào? Vào từ đâu? Sau khi vào được rồi làm sao để xác định đó chính là dòng rối loạn mà mình muốn tìm chứ không phải một dòng nào khác?

Có đủ thứ vấn đề quanh chuyện này.

Linh Vương cho hay, theo lẽ thường, nếu bước vào dòng rối loạn một lần mà không thể diệt trừ tận gốc thì có khi không thể tìm ra nó được lần nữa. Bằng không y cũng đâu để lạc một món đồ quan trọng như chuông mộng trong dòng thời gian khác một quãng thời gian dài đến vậy.

Ô Hành Tuyết nghe thế thì sững sờ.

Ngay khoảnh khắc bước chân chàng chừng nhịp, khung cảnh thung lũng Đại Bi bắt đầu nhạt nhoà đi trong cơn địa chấn. Không gian giống hệt như hình ảnh phản chiếu bên dưới mặt hồ bị khuấy động bởi một thanh côn dài.

Vách núi và tường đá dần xen lẫn vào nhau trong hỗn loạn, cả một vùng thung lũng thăm thẳm sụp đổ ngay trước mắt họ.

Cả Linh Vương và Thiên Túc cũng vậy.

Việc này đừng nghĩa chàng và Tiêu Phục Huyền đang bị đẩy ra khỏi dòng rối loạn này một lần nữa...

Và đi đâu khiến Ô Hành Tuyết ngỡ ngàng này giờ chính là điểm này.

Linh Vương nói đến dòng rối loạn một lần thì dễ, nhưng rất khó để vào lần thứ hai. Mà sự thật là chàng đã vào dòng rối loạn do Hoa Tín và nhà họ Phong tạo ra này hết lần này đến lần khác, hề muốn là vào được.

Nếu bảo mấy trăm năm trước khi còn là Linh Vương, chàng vô tình vào nhầm dòng rối loạn này thì còn dễ hiểu. Còn hiện tại vẫn ra vào liên tục mấy lần như vậy là vì sao?

Ý nghĩ mơ hồ bất giác loé qua khi trước đã bắt đầu thành hình, tựa như sợi lách khỏi khe, mỗi lúc một rõ ràng hơn...

Việc Linh Vương dòng rối loạn tiếp nhận truyền thư của họ rồi đi đến nhà họ Phong và thung lũng Đại Bi chứ không thẳng thừng xem nó như giấy bỏ cũng nhờ trước đó y gặp được Phương Trữ. Trên người Phương Trữ có dấu ấn giống hệt trên tiểu đổng tử nên Linh Vương mới cảm thấy ngờ vực.

Mà nguyên do Phương Trữ được Linh Vương mang về Tiên Đô là vì Thiên Túc phát hiện ra hắn ở khu vực nông thôn vùng núi ngoại ô Miện Châu rồi truyền thư nhắc cho Linh Vương.

Nếu tiếp tục lần về trước đó...

Nguyên do Phương Trữ lưu lạc trong dòng rối loạn là vì bọn họ trót bất cẩn trong lúc bước vào Lạc Hoa Đài nên mới sẩy chân vào vòng rối loạn này.

Mà nguyên do bọn họ đến Lạc Hoa Đài...

Là vì Tiêu Phục Huyền nói, “Ở Lạc Hoa Đài có tinh chất bạch ngọc giúp sửa được chuông mộng.”

***

Ô Hành Tuyết bất giác nhớ lại rất nhiều tình tiết lúc trước.

Vào ngày tỉnh lại tại Thương Lang Bắc Vực, chàng bắt gặp pho tượng bạch ngọc trong quan tài Tiêu Phục Huyền và nghe pho tượng cất giọng nói, “Người muốn trở về? Hãy đến Xuân Phiên thành tìm Y Ngô Sinh.”

Khi đó chàng không nhớ bản thân mình là ai mà tưởng mình nhập hồn đoạt xá thân thể người khác, nên nghe thấy hai chữ “trở về” bèn lập tức liên tưởng đến “trở về Thước Đô”. Song lúc này ngẫm lại...

Nếu câu nói trở về đó không phải chỉ trở về Thước Đô mà ý là “lại đến dòng rối loạn” thì sao?

Hướng chi trước đây Ninh Hoài Sam cứ tưng tưng cái mồm là phải về Chiếu Dạ thành. Mà đến lúc bọn họ ngủ xong một giấc tỉnh dậy thì chiếc thuyền nọ đang đi đến Xuân Phiên thành.

Lý do là Tiêu Phục Huyền chuyển hướng thuyền.

Rồi khi bọn họ đi về phía Lạc Hoa Đài, cũng chính Tiêu Phục Huyền dẫn đầu đi trước, Ô Hành Tuyết nối bước theo sau. Ninh Hoài Sam, Y Ngô Sinh, Phương Trữ lần lượt đi đằng sau Ô Hành Tuyết.

Tiêu Phục Huyền dắt bọn họ nên ngay từ giây phút bước lên Lạc Hoa Đài, bọn họ đã bước vào dòng rối loạn đó.

...

Đầu do Tiêu Phục Huyền dẫn dắt nên mới đi đến nước này.

Ô Hành Tuyết đứng sững người, ngờ ngác suy tư:

Làm sao y làm thế được?

Đến dòng rối loạn lần đầu dễ nhưng lần hai khó hơn lên trời. Vậy Tiêu Phục Huyền làm cách nào để đưa người khác vào dòng rối loạn này hết lần này đến lần khác?

Mãi một lúc sau, Ô Hành Tuyết mới choàng nhận ra mình vừa hỏi thành lời nghi vấn trong lòng.

Bởi thế, vào thời điểm khung cảnh thung lũng Đại Bi đang dần biến mất, chàng nghe được câu nói sau cùng của Linh Vương truyền đến trong mơ hồ, “Chỉ khi để lại thân thể trong dòng rối loạn mới có thể dẫn người sang một cách chính xác. Nói vậy, ta cũng có hơi hối hận...”

Đoạn sau thế nào Ô Hành Tuyết đã không còn nghe thấy, chưa kể chàng cũng chẳng màng bận tâm để nghe.

Thời điểm dòng rối loạn cưỡng ép đẩy ra ngoài, không gian và thời gian chập chững xen lẫn, xương cốt đau nhức nhối khắp toàn thân. Nhưng chàng chẳng màng bận tâm hết thảy.

Vì ngay tích tắc khung cảnh dòng rối loạn hoàn toàn biến mất, chàng thoáng nhìn thấy bên cửa Thiên Túc của dòng rối loạn thấp thoáng ánh vàng theo danh tự “Miễn”.

Thiên Túc đó đưa mắt nhìn chàng từ phía bên kia khung cảnh đang vỡ thành mảnh vụn, rồi thoát đã tan biến trong hư không cùng dòng rối loạn.

Thế nhân nói rằng trên Tiên Đô từng có hai vị thần tiên đặc biệt nhất, một trong số đó chính là Thiên Túc thượng tiên. Vị này không tu luyện phi thăng thành tiên mà được triệu hoán lên, chưởng quản *hình* và *xá* trong thiên hạ, được trời ban danh tự “Miễn”.

Trên cổ của bản thể y có một ấn vàng ghi chữ “Miễn”, lúc tỏ lúc mờ.

Sau khi Tiên Đô sụp đổ hai trăm năm trước, thế nhân lại nói Thiên Túc thượng tiên đã ra đi cùng Tiên Đô.

Quan tài y được phong ấn dưới ba mươi ba tầng đất bên dưới Thương Lang Bắc Vực, bên cạnh tên ma đầu bị khoá giam nơi đó. Y ở bên cạnh ma đầu trong giấc ngủ say, và bị ma đầu đánh thức.

Nhưng tuyệt nhiên không thấy bóng dáng bản thể y.

Đến tận thời khắc này, cuối cùng manh mối mới lộ diện.

Vì Linh Vương nói, một khi không diệt trừ tận gốc dòng rối loạn trong một lần thì về sau muốn quay lại dòng rối loạn đó còn khó hơn lên trời. Trừ phi để lại thân thể và linh phách trong dòng rối loạn để canh giữ nơi đó.

Cuối cùng, khung cảnh thung lũng Đại Bi cũng hoàn toàn biến mất, không gian trước mắt trở về Trước Bất Lạc. Linh phách bọn họ bị đẩy ngược vào thân thể.

Ô Hành Tuyết choàng mở mắt, ngoảnh đầu sang bóng người cao cao bên kia.

Dường như, chẳng rõ tự khi nào mà dấu có ở nơi đâu, dù trong hiện thế hay dòng rối loạn, dù trong ngục giam xích khoá hay thoả ý tự do, người bên cạnh đây đều chưa một lần vắng bóng.

“Tiêu Phục Huyền,” Ô Hành Tuyết gọi y.

Tiêu Phục Huyền dời mắt nhìn chàng.

Ô Hành Tuyết ngõ ngàng bật thốt, “Thiên Túc dòng rối loạn... là bản thể của người đấy ư?”

Chưa đợi Tiêu Phục Huyền đáp lời, chàng đã nói tiếp, “Ta thấy ấn vàng chữ Miễn của người.”

Vì vậy, Tiêu Phục Huyền im lặng giây lát rồi nói, “Là ta.”

“Người giữ bản thể mình ở bên đó là để dẫn ta vào?”

“Ừm.”

“Tại sao phải là bản thể?”

“Vì thể xác con rồi không có ấn vàng chữ Miễn, bên dòng rồi loạn còn có Tiên Đô nên rất dễ phát hiện ra con rồi, nếu không dùng bản thể sẽ không duy trì được lâu.”

Thoắt cái, một hình ảnh chợt loé lên trong đầu Ô Hành Tuyết.

Ấy có lẽ là khung cảnh hai lăm năm về trước mà chàng hãy còn chưa nhớ ra, vào thời điểm sau cuối của trận hỗn chiến Tiên Đô. Dưới bóng phủ ánh vàng của Bản mệnh vương liên từ Thiên Túc thượng tiên, chàng thấy như có người hôn lên đuôi mắt và khoé môi mình, rồi cất giọng gọi chàng trong mùi máu thoang thoảng, “Ô Hành Tuyết.”

“Nó sẽ chấm dứt, chờ ta một chút.”

“Người sẽ quay lại được nơi đó.”

“Ta dẫn người qua.”

Người có thể đi đến bất cứ nơi nào người muốn, có thể chấm dứt bất cứ việc gì cần được chấm dứt, thoả ý tự do.

Ta hứa.

Chương 110: Khởi đầu

“Nhưng Tiêu Phục Huyền, sao người có thể giữ bản thể mình trong dòng rối loạn?” Ô Hành Tuyết nắm ngược lại tay Tiêu Phục Huyền. “Không phải còn có một Thiên Túc ở dòng rối loạn hay sao?”

“Vậy người của dòng rối loạn đâu rồi?” Ô Hành Tuyết soi vào mắt Tiêu Phục Huyền, chàng khan giọng nghẹn ngào.

Tiêu Phục Huyền không trả lời ngay lập tức, chỉ lẳng lặng ngắm nhìn đôi mắt Ô Hành Tuyết, rồi chạm tay vào ve khoé môi Ô Hành Tuyết. Đoạn, y khẽ cúi đầu ôn tồn trao hôn.

Y mang dáng vẻ lạnh lùng bầm sinh, vậy mà hơi thở vô cùng nóng bỏng. Hơi thở y luôn nán giữa đôi môi Ô Hành Tuyết trong những nụ hôn hoặc những lần tỉ tê.

Trao hôn chốc lát, y mới thì thầm nhỏ giọng, “Không còn nữa.”

***

Trong giai đoạn đầu của cuộc hỗn chiến Tiên Đô hai trăm năm trước, họ không bị đẩy xuống thế hạ phong.

Tất cả bước ngoặt đầu xảy ra ở phút cuối cuộc hỗn chiến. Vào thời điểm bọn họ muốn công phá Linh đài Thiên đạo, Tiêu Phục Huyền mới phát giác ra điều bất thường.

Y phát hiện khi Linh đài Thiên đạo bị thương, tình trạng của Ô Hành Tuyết cũng sa sút hẳn đi. Rõ ràng Thiên đạo đang trên bờ vực sụp đổ nhưng máu tươi lại tuôn trào từ cơ thể Ô Hành Tuyết.

Tiêu Phục Huyền không biết Thiên đạo Linh đài bắt đầu từ đâu, nên tất nhiên cũng không biết Thiên đạo và Ô Hành Tuyệt có cùng nguồn cùng cội. Nhưng vào thời khắc cuối cùng của cuộc hỗn chiến, y mới nhận ra mối liên kết này.

Chỉ cần liên kết này còn tồn tại, y không thể xuống tay không chút lưu tình.

Ngay tích tắc đợt tấn công đình trệ thoáng chốc, Thiên đạo Linh đài đã lợi dụng sơ hở để rút sang dòng rối loạn. Tiếp đó, gần hết những chuyện được đề cập ở nhân thế sau này đều xảy ra chỉ trong chớp mắt mau chót ấy —

Ngay khi Thiên đạo rút sang dòng rối loạn, có một khoảnh khắc hiện thế và dòng rối loạn chùng chập vào nhau. Lúc Thiên đạo dời qua dòng rối loạn cũng là thời điểm Tiên Đô hiện thế bị nó truất bỏ và huỷ diệt.

Bởi vậy, tất cả các vị tiên đặt dưới sự cai quản của Linh đài trong hiện thế đều mất mạng ngay thời khắc đó. Tiên đô đè nặng bên trên chín tầng mây cũng theo đó đổ sụp, vách núi gãy nứt mang theo sức nặng kinh hoàng đánh thẳng xuống nhân gian.

Chuyển biến đó đã đẩy lòng căm ghét của Tiêu Phục Huyền với Thiên đạo Linh đài lên đỉnh điểm — vì trong “quan điểm” của nó, chỉ cần nói bỏ là bỏ, đâu có là chúng tiên Tiên Đô hay con người trên thế gian.

Nó nói cái bóng là thật tức là thật. Nó nói người sống là giả tức là giả. Đó không phải là bình đẳng cho chúng sinh thế gian, đó chỉ là thứ “công bằng” mà nó muốn.

Đã thế nó còn vô hình vô trạng, để nỗi ô nhục trút xuống đầu những người tận tình tận tâm.

Chính vì lẽ đó mà trong mắt những người không nắm rõ tình hình thực tế, mọi việc bị chuyển thành “Ma đầu công phá Tiên Đô, giết hại Linh đài Thập nhị tiên, dẫn đến việc Tiên Đô bị sụp đổ”.

Thông thường, Tiên Đô đặt dưới sự trấn giữ của Tiêu Phục Huyền, nên thời điểm Thiên đạo rời đi và huỷ diệt, cơn lốc sát khí phát tán khắp nơi khiến bản thân y cũng bị trọng thương.

Nhưng Ô Hành Tuyết bị thương còn nặng nề hơn. Vì lúc chuyển sang dòng rối loạn, Thiên đạo Linh đài đã đòi hết toàn bộ những thứ nó phải gánh nhận lên người Ô Hành Tuyết có cùng ngu ồn cũng cội với nó.

Tiêu Phục Huyền vĩnh viễn nhớ mãi giây phút ấy —

Khi Thiên đạo chuyển đi, hiện thế và dòng rối loạn chập chồng lên nhau.

Một bên là hiện thế đang sụp đổ, những vách núi linh thiêng không lồ bọc trong lửa dữ đổ ập xuống núi Thái Nhân dưới nhân gian.

Bên kia là Tiên Đô dòng rối loạn sắp sửa khuất dạng. Và tấm áo của người y thương yêu thấm đẫm máu tươi, lay lắt sẽ sàng tựa mây khói trên đà tan biến.

Y không thể để cho dòng rối loạn kia ăn mình để rồi mất tất mất tích. Y cũng không sao đứng nhìn Ô Hành Tuyết gánh chịu nỗi đau xé toạc, tiêu tán linh thần.

Bởi vậy, ngay khoảnh khắc đó, Bốn mệnh vương liên của Thiên Túc thượng tiên bỗng nở tràn trên chín tầng mây phía cao đỉnh núi Thái Nhân. Sắc vàng sáng tỏ phủ rợp đất trời, gần như xuyên thấu mây mù trĩu nặng đặng sà xuống ngọn núi dưới nhân gian.

Người đời ai cũng nói Thiên Túc thượng tiên có hai chiêu đại mệnh. Một chiêu mang mọi vong hồn, một chiêu trao vạn sinh linh. Chiêu thứ nhất diệt trừ, chiêu thứ hai cứu vớt. Người ta đồn rằng ánh sáng chiếu rọi khắp Tiên Đô hai trăm năm trước chính là chiêu thứ nhất, được tung ra để trấn áp ma đầu.

Nhưng họ đều sai cả.

Thật ra, ngày hôm đó Tiêu Phục Huyền đồng thời tung cả hai chiêu.

Bên dưới ánh sen vàng rực toả, chiêu trao vạn sinh linh bao bọc lấy Ô Hành Tuyết đang ngã gục, còn chiêu mang vong hồn đặt vào Tiên Đô trên dòng rối loạn đang sắp biến mất, đặt trên người Thiên Túc của dòng rối loạn.

Ngay thời điểm trọng yếu nhất, y đã xuống tay giết bản thân trong dòng rối loạn và thay thế bằng chính bản thể mình.

Còn phần linh phách tách lìa thể xác tụ lại thành ảo ảnh, ôm lấy Ô Hành Tuyết cả người đẫm máu và suy nhược toàn bộ năm giác quan. Y hôn lên đuôi mắt đối phương và nói, “Chờ một chút, Ô Hành Tuyết.”

Chờ thêm chút nữa.

Nếu lần này không thành công thì còn lần sau, sẽ đến lúc mọi chuyện chấm dứt.

Ta đi cùng ngươi.

Y biết Thiên đạo Linh đài chỉ dời sang dòng rối loạn chứ không biến mất. Còn thời điểm hiện tại, cả y lẫn Ô Hành Tuyết đều cần tĩnh dưỡng nghỉ ngơi. Nơi tĩnh dưỡng nên là nơi Thiên đạo không dễ dàng truy đuổi, cũng không tà ma nào dám đến gần.

Trên thế gian này chỉ có một nơi duy nhất như vậy — nơi y cai quản. Nơi ấy không tiên ma lọt vào, và còn có một thân thể rối trước đây y để lại để trấn thủ hang trời.

Vì lẽ đó, vào ngày hôm ấy, đương lúc sắc vàng sen vua rọi xuống nhân gian, linh phách Tiêu Phục Huyền ôm trọn Ô Hành Tuyết hướng thẳng đến biển Vô Đoan, đi vào Thương Lang Bắc Vực.

Tất cả tà ma trên thế gian bước vào Thương Lang Bắc Vực đều mang lên mình khoá trời để nhận tra khảo ngày đêm.

Nhưng thật ra thứ trên người Ô Hành Tuyết thì không.

Những chiếc khoá tinh tế trên cơ thể Ô Hành Tuyết chưa từng tra khảo, cũng chưa từng khiến chàng đau đớn. Nguyên do là vì khoá trời thực sự đã bị người chần lại và thay đổi khi đóng lên người chàng.

Thoạt nhìn, khoá trên cơ thể chàng trông không khác gì khoá trời, song thực chất chúng đang giữ lấy những huyết quan trọng của sinh mệnh, ngăn ngừa linh hồn tan vỡ và biến mất.

Tác dụng tương tự như đinh tang trên xương tai Thiên Túc.

Khổ nổi linh phách của chính Tiêu Phục Huyền đã tách lìa thân thể, không còn nhận được hỗ trợ từ đinh tang. Vốn dĩ linh phách y đã vỡ vụn, gắng gượng tụ thành hình đến Thương Lang Bắc Vực đã vượt quá giới hạn chịu đựng.

Sau khi chần lại khoá trời, linh phách y hoàn toàn tan rã. Linh phách tan trong Thương Lang Bắc Vực quanh năm lãng đãng mù sương, chìm sâu vào cơn mê lãng lẽ suốt hai lăm năm. Không tồn tại, cũng chẳng tử vong, mà chỉ giống như khoảnh khắc khởi đầu cuộc đời này của y.

Vì vậy mà y không biết được rằng, sau khi linh phách mình tan ra, người “bị giam khoá” từng mở mắt một lần.

***

Giữa khi suy nhược toàn bộ năm giác quan, Ô Hành Tuyết vất vả gắng mở mắt ra một lần. Ấy nhưng đập vào mắt chàng là khung cảnh sương mù mênh mang khắp chốn. Mà phần ký ức sau chót của chàng là bên dưới bóng vàng sen vua thuộc về chiều mệnh của Thiên Túc... và hình ảnh linh phách Tiêu Phục Huyền tiêu tán vào khói mây.

Không một ai có thể tưởng tượng nổi cảm giác của Ô Hành Tuyết vào thời điểm ấy, chỉ mỗi vách đá đen cheo leo trong Thương Lang Bắc Vực ghi khắc...

Từng tấc đá ba mươi ba tầng hang trời Thương Lang Bắc Vực đều bị linh huyết tìm người của chàng xuyên phá.

Sau này có nhiều người không rõ rằng bùa tìm người có thể xác định chính xác hơn nếu được bổ sung một chút linh huyết. Vào thời điểm đó, trên người Ô Hành Tuyết không có lấy một mảnh giấy bùa linh, mà chàng cũng không còn sức vung nét vẽ bùa.

Chàng trực tiếp dùng linh huyết để tìm người.

Mỗi một giọt máu được ấn ra ngoài đều khắc tên “Tiêu Phục Huyền”, thế mà ròng rã đến cuối vẫn không tìm ra bóng người mang ấn danh tự “Miễn”, tay cầm trường kiếm ấy.

Bốn vạn ba ngàn giọt linh huyết men theo gió tuyết tàn đặng trải khắp nơi suốt cõi nhân gian.

Nương theo làn gió, chàng nghe người đời nói, “Thiên Túc thượng tiên đã qua đời cùng Tiên Đô.” Không khác gì hình ảnh linh phách tiêu tán trong ký ức chàng.

Thời điểm đó, Ô Hành Tuyết đang ngồi xếp bằng dưới vực thẳm. Toàn bộ huyết đạo trên người chàng chấn động, đầy máu nóng tuôn trào.

Hết như đang bị người mổ sống quả tim.

Cũng từ đó, chút sức sống sau cùng chàng gắng gượng vực dậy đã hoàn toàn kiệt quệ. Cảnh tượng trước mắt mỗi lúc một u tối, âm thanh bên tai mỗi lúc một mờ hồ, hết thấy mọi thứ bao quanh như được bọc trong màn sương mù. Có lẽ chàng sắp vùi vào đợt tĩnh tọa lâu dài như năm xưa.

Nhưng vào lúc này, chàng cố chống cự lại bóng đêm vô biên thình lạng đó.

Chàng chán chường không gian tịch mịch. Chàng ngán ngẩm màn đêm vô biên.

Chàng không muốn nghe câu “Thiên Túc thượng tiên qua đời”, chàng muốn nhìn thấy Tiêu Phục Huyền.

Thành thử, chàng dịch ngón tay, lặn mò bên thắt lưng mình và bắt lấy chuông mộng bạch ngọc trong màn đêm.

Ô Hành Tuyết không còn nhìn thấy gì nữa nên không biết, bắt ngu òn từ việc có một chuông mộng khác đ ồng t òn tại trong cùng một thế gian nên thân chuông bạch ngọc đã tràn đ ầy vết rạn, nếu dùng tạo mộng sẽ xuất hiện dị trạng.

Chàng siết chặt chuông mộng trong tay, nhớ v ề Thước Đò mình từng nói vui cùng Tiêu Phục Huyền, ấy là nơi hai người họ đ ầu mong được nhìn thấy một l ần...

Nơi đó không có Tiên Đò cũng không có Động Ma. Khói lửa nhân gian rực rỡ bốn bề, phố phường giàn trải, ngựa xe nô nức, khung cảnh thật nhộn nhịp rộn ràng. Không có sự cân bằng giữa thiện và ác mà chỉ có những lẽ thường sinh lão bệnh tử, người ta dấn bước nhờ mình không nhờ trời.

Chàng muốn sánh vai cùng Tiêu Phục Huyền dạo bước trên những con phố ấy, dưới ánh nắng soi toả ấm áp, lắng nghe tiếng chim ca dài lâu...

Đó là l ần đ ầu tiên cũng là l ần duy nhất trong đời, chàng muốn lách mình trốn biệt vào mộng.

Thương thay, chuông mộng vỡ nát trong khoảnh khắc chót cùng, tan thành vụn bột trong tay chàng r ồi tản mác phủ đ ầy lòng hồ băng giá khắp Thương Lang Bắc Vực.

Thế là l ần trốn tránh độc nhất cuộc đời lại khiến chàng sa vào một giấc mộng không tròn vẹn. Trong mộng có tất cả những đi ều chàng miêu tả, duy chỉ không có Tiêu Phục Huyền.

Bởi vậy, dù đang sống trong mộng được g ầy dựng, chàng mãi chẳng yên giấc hằng đêm dẫu bản thân không biết mình đánh mất đi ều gì.

Ròng rã hai lăm năm trời, cho đến ngày chàng khôi phục linh và thân, cho đến ngày Thương Lang Bắc Vực đang đà đở sụp, chàng mới mơ màng mở mắt khỏi giấc mộng lệch lạc.

Từ đó, mọi sự khởi đầu.

Chương 111: Tương ngộ

Khi nhắc đến chuyện quá khứ, Tiêu Phục Huyền luôn giản lược qua những tình tiết khiến Ô Hành Tuyết đau lòng. Bởi thế mà qua miệng y, hai năm rông trong tình trạng không sống không chết đã được gói gọn trong bốn chữ giản đơn — tu dưỡng sinh khí.

Nhưng khi nghe được câu ấy, trong đầu Ô Hành Tuyết loáng thoáng nhớ lại khung cảnh linh pháp Tiêu Phục Huyền tan rã.

Chàng thần thờ h ồi lâu mới nói, “Tiêu Phục Huyền, linh pháp tan rã có đau lắm không?”

Tiêu Phục Huyền: “Không.”

Giọng y thản nhiên như thể quả thật không có cảm giác gì.

Y thấy Ô Hành Tuyết sắp cau mày tới nơi, bèn cúi đầu xuống, mân ngón tay qua r ồi tr ầm giọng, “Ta khác, Ô Hành Tuyết à, linh pháp ta bẩm sinh đã thế r ồi.”

Linh pháp y đã tan rã từ thuở ban sơ, có lâm vào tình huống đó cũng chỉ xem như trở v ề như cũ mà thôi.

“Vậy người không sợ tĩnh dưỡng cũng không h ồi phục được hay sao?” Ô Hành Tuyết hỏi tiếp.

“Không sợ,” Tiêu Phục Huyền nói. Giọng điệu vẫn chắc nịch.

Dường như y luôn c ần chắc hết cả, lời ra khỏi miệng y thường là “Không c ần”, “Không có”, “Khỏi”, “Nhất định”. Đôi khi những lời ấy tỏ ph ần ngạo mạn, nhưng lại khiến người ta cảm thấy an tâm.

“Thương Lang Bắc Vực có linh lực tích trữ nên có thể hỗ trợ quá trình tĩnh dưỡng,” Tiêu Phục Huyền nói.

Thương Lang Bắc Vực được duy trì bằng linh lực y nên mới có thể hoạt động mấy trăm năm không ngừng nghỉ. Lúc trước hàng năm y phải đến Thương Lang Bắc Vực một thời gian chính là để làm việc này.

Nhờ vậy, hai trăm năm trước y mới đem Ô Hành Tuyết đến đây. Dù đôi phương đã mất đi tri giác thì vẫn sẽ được linh lực âm thầm hỗ trợ nuôi dưỡng.

Ô Hành Tuyết “À” nhẹ một tiếng rồi nói, “Thảo nào...”

Tiêu Phục Huyền: “Hửm?”

Ô Hành Tuyết: “Thảo nào đến lúc ta sắp tỉnh, Thương Lang Bắc Vực lại sụp đổ.”

Vì linh lực đã chuyển sang hai người bọn họ.

Tiêu Phục Huyền mấp má hàng môi mỏng như đang do dự muốn nói gì đó.

Ô Hành Tuyết: “Sao thế?”

Thiên Túc thượng tiên cau mày nhưng không hé môi một tiếng.

Ô Hành Tuyết khẽ nhẹ ửng bực vào chân y. “Nói chuyện nào.”

Thiên Túc bị khổ vậy không kiềm lòng được, thốt, “Sụp đổ không nằm trong dự kiến.”

Ô Hành Tuyết hỏi, “Vậy người dự kiến thế nào?”

“...”

Tiêu Phục Huyền vươn tay vuốt khoé môi chàng, nghiêng đầu sang hôn rồi cất giọng trầm nặng, “Thương Lang Bắc Vực còn nguyên vẹn.”

Y hôn tiếp lần nữa, nói, “Ta tỉnh lại trước.”

Thương Lang Bắc Vực còn nguyên vẹn sẽ không đưa tới động tĩnh kinh hoàng đến vậy. Khi Ô Hành Tuyết ra ngoài cũng không phải nghe những lời đồn đãi “Tên ma đầu kia thoát ra” bay tứ tán.

Với cả, nếu y tỉnh lại trước cũng có thể xử lý trước một số việc để tránh phải cập rập.

Ô Hành Tuyết bị hôn tận hai lần nên thấy hơi khó hiểu. Chàng ngẫm nghĩ một hồi mới chợt nhận ra, có lẽ Thiên Túc cảm thấy chuyện “nằm ngoài dự kiến” này khá là mất mặt, thành thử phải hôn để qua loa cho xong.

Việc này đã gợi lên tâm tính thích trêu đùa của Ô Hành Tuyết, dĩ nhiên chàng không thể buông tha được, bèn hỏi tới, “Ồ, vậy người tỉnh lúc nào thế?”

Tiêu Phục Huyền: “...”

Ô Hành Tuyết nhắc mũi giày vổ vổ y ra chiều hối thúc trả lời.

Thế là sau đó chàng bị hôn đến ngã người ra sau, đoạn nghe giọng Tiêu Phục Huyền rì rầm, “Bị người đánh thức.”

Tiêu Phục Huyền bị thương còn nghiêm trọng hơn chàng một chút, phải phiêu đảng lênh đênh trong Thương Lang Bắc ngục suốt hai năm mới dưỡng xong linh phách bị tan rã.

Khi Ô Hành Tuyết rời khỏi nơi tĩnh dưỡng, sen vua ánh vàng bao bọc quanh Thương Lang Bắc Vực đổ vỡ rên trời. Chính trong khoảnh khắc ấy, linh phách tán loạn khắp nơi của Tiêu Phục Huyền mới dịch chuyển, tụ lại vào thể xác con rối bên dưới lòng đất. Để rồi vào thời điểm Ô Hành Tuyết mở quan tài ra, y mở mắt.

Câu “bị người đánh thức” rót vào tai khiến Ô Hành Tuyết cảm thấy râm ran trong lòng. Nhưng trêu mới tí vẫn chưa đã thèm, chàng bèn mở miệng

nói tiếp, “Vậy tại sao người vừa mở mắt ra đã rút kiếm? Thức sớm nên quạu à?”

Tiêu Phục Huyền: “...”

“Không phải.”

“Không có.”

Thiên Túc *không* liên tục hết hai câu, thậm chí còn hôn sâu hơn khi này.

“Thế thì...” đại ma đầu bị y ép người đến ngạt, thế mà vẫn ráng nói cho hết câu, “tại sao?”

Tiêu Phục Huyền lặng thinh một hồi mới trầm giọng trả lời, “Mới vừa tỉnh lại chưa kịp nhớ rõ hôm nay là hôm nào.”

Linh phách tan rã tụ lại một thể mang đến cảm giác tương tự thời điểm khởi đầu cuộc đời này của y nhiều trăm năm về trước. Vì một người mà rã rời linh phách, rồi cũng vì người ấy mà tụ lại linh phách.

Vì người mà chết, vì người mà sinh.

Nên tích tắc bỗng giật mình tỉnh giấc, ký ức Tiêu Phục Huyền đảo điên lẫn lộn, y không nhớ rõ đây là năm nào, và bản thân mình là ai.

Y nhớ về những chuỗi ngày sống rồi chết rồi sống rồi chết ở Kinh Quan, nhớ về mái hiên trên Nam Song Hạ, và nhớ cả về vô vàn lần tương ngộ dưới nhân gian trong thân phận tiên và ma.

Theo bản năng từ bao lần trước đó, y đè người kia dưới thân mình, một kiếp trăm năm, muôn vạn cảm xúc, chỉ để đánh đổi một lời gọi tên, “Ô Hành Tuyệt.”

Nếu khi ấy đối phương cong mắt ngắm nhìn, nhất định y sẽ cúi người trao hôn.

***

Ô Hành Tuyết lặng im giây lát, bấy giờ chợt ngấm lại những gì đã xảy ra ở Thương Lang Bắc Vực ngày ấy mà bất giác nôn nao như bị châm nhuyễn cắm qua tim.

Khi đó Tiêu Phục Huyền gọi tên chàng, hẳn tin rằng sẽ nhận được lời hồi đáp. Thế mà chàng thậm chí còn quên mất bản thân mình là ai...

Chàng ngừng trêu vui, khẽ hôn lần lượt lên mũi, khoé môi, xuống cằm Tiêu Phục Huyền và cất giọng khàn nghẹn, “Lúc ấy ta đã nói gì cơ chứ...”

Càng nghĩ càng thấy xốn xang.

Nhưng chàng nghe thấy Tiêu Phục Huyền điềm nhiên đáp, “Người nói danh hào Thiên Túc thượng tiên nghe thật oai nghi.”

Ô Hành Tuyết kinh ngạc.

Chàng lại nghe Tiêu Phục Huyền trữu giọng, “Khi đó ta hơi mất vui, nhưng giờ không còn nhớ chuyện đó nữa. Vả lại...”

Tiêu Phục Huyền nắm nhẹ cằm chàng và nói, “Ô Hành Tuyết, hé miệng.”

Nụ hôn ấm áp gieo xuống, ấy chẳng phải những chiếc hôn phớt bờn đùa mà thật nồng nàn sâu đậm.

Ô Hành Tuyết thấy cõi lòng như tan chảy.

Ai cũng bảo Tiêu Phục Huyền kiệm lời, hơi có vẻ gì ngạo mạn và không giỏi giao tiếp. Thế mà sao một người như vậy lại dễ dàng khiến người ta ấm lòng hẳn lên.

...

Còn biết cách đổi đề tài.

Giữa những nụ hôn, Thiên Túc cất giọng trầm trầm, “Người tỉnh trước ta, mở quan tài ta, còn đụng chạm vào ngọc thạch của ta.”

Ô Hành Tuyết tránh đi một chút, li3m vì ền môi mình. “Um?”

“Không phải khối ngọc ấy nói cho ta nghe hay sao?” Ô Hành Tuyết nói.

“Không phải.”

“?”

Ô Hành Tuyết hiểu rõ Tiêu Phục Huyền đang an ủi mình, nhưng nói thêm mấy câu như vậy càng khiến chàng tò mò hơn. “Thế để lại cho ai?”

Tiêu Phục Huyền: “Cho ta.”

Ô Hành Tuyết: “Tại sao phải để lại?”

Tiêu Phục Huyền: “Đề phòng bất trắc.”

Trải qua một lần tận diệt, y quả tình không muốn dây dưa với một thể loại bất trắc ngoài dự kiến nào. Bởi thế mà y đã thả một chút linh khí vào khối ngọc chạm. Đến khi tỉnh lại nếu quên mất chuyện cần làm thì còn có ngọc chạm nhắc nhở mình.

“Vậy câu nói mà ta nghe được vốn là dành cho người?” Ô Hành Tuyết nói. “Thế sao ban đầu lại đến tìm Y Ngô Sinh ở nhà họ Hoa Xuân Phiên thành?”

Tiêu Phục Huyền nói, “Vì còn có một số chuyện mà ta của thời điểm đó vẫn chưa nắm tường tận.”

Trước khi Ô Hành Tuyết tàn sát Tiên Đô, trên thế gian có tin đồn rằng chàng đến nhà họ Hoa một chuyến, kết cục giết sạch cha anh vợ con Y Ngô Sinh. Tội danh chàng lan truyền khắp nhân gian. Thời điểm đó Tiêu Phục Huyền chưa kịp tìm hiểu rõ ngọn nguồn.

Nhỡ đâu khi tỉnh lại mà quên hết mọi việc, y sẽ bắt đầu đi đâu tra từ Y Ngô Sinh nhà họ Hoa. Cho dù tra không ra những chuyện khác thì chí ít cũng có thể rửa sạch tội danh của Ô Hành Tuyết.

Ô Hành Tuyết liếc mắt nhìn túi gấm treo bên thắt lưng y rồi banh miệng túi ra để nhìn vào trong, đoạn thắc mắc, “Nếu đã là linh vật thì sao lại giấu trong túi gấm mà không bao giờ thấy người lấy ra vậy?”

Tiêu Phục Huyền: “...”

Mãi vẫn không nghe thấy câu trả lời, Ô Hành Tuyết ngược mắt nhìn y. Thế là chàng thấy Thiên Túc không hé miệng vàng ngọc nhưng trên mặt chói loà hàng chữ: Vì ngu người.

Nếu không phải tại quên mất thì thắc mắc này có hơi ngu người.

Ô Hành Tuyết nhìn nét mặt khôn tả thành lời của y mà không kiềm được lòng bật cười rộ lên.

Chàng vừa cười vừa nói, “Ta phải đi điều tra một phen xem rốt cuộc tại sao người phải dùng giọng của ta mà không dùng giọng chính mình nha.”

Tiêu Phục Huyền để mặc chàng cười ngất, nói, “Khỏi.”

Ô Hành Tuyết láu lĩnh hỏi tới, “Tại sao?”

Tiêu Phục Huyền bật một câu, “Chắc chắn sẽ không nghe.”

Nếu đã không nhớ gì thật mà trong tay còn có một pho tượng nói bằng giọng chính mình bảo đi đến nơi nào đó, thì với tính tình của y hẳn sẽ cho rằng có người cả gan mạo danh mình rồi.

Ô Hành Tuyết mừng tượng ra cảnh ấy rồi lại cười nắc nẻ một hồi lâu.

Sau một lúc, chàng chợt nhớ ra gì đó bèn ngưng lại. Sau hồi suy tư, chàng bỗng vòng qua tay Tiêu Phục Huyền kéo người lại gần mình một chút. “Gỡm đã...”

Tiêu Phục Huyền: “?”

Ô Hành Tuyết nói, “Lần trước ta hỏi người nếu năm xưa chuyện ta ở trên Tiên Đô bị tận diệt xoá sạch vậy làm sao người nhớ ra được. Người bảo rằng Tiên Đô sụp đổ, Thiên đạo không còn ở nhân gian này nữa nên tác dụng của tận diệt cũng không còn.”

“... Ừm.”

“Còn dám ừm, theo lời người vừa nói thì người đã nhớ ra từ trước khi Tiên Đô sụp đổ rồi.”

Ô Hành Tuyết nheo mắt, quay mặt sang căn y một phát.

Chàng hiểu tính Tiêu Phục Huyền quá mà, giấu nhem chuyện quá khứ như vậy chỉ có thể là không muốn để chàng biết sự thật vì sợ chàng đau lòng hoặc lo lắng.

Nên dù chàng cần Tiêu Phục Huyền nhưng vẫn không đành lòng dùng sức.

Hồi lâu sau, chàng lùi lại và hỏi, “Vậy nên... người nhớ ra được bằng cách nào?”

Chàng lia mắt nhìn hết các huyết trọng yếu của Tiêu Phục Huyền, khí kinh nương theo đôi tay khẳng khít của hai người đang chảy qua người Tiêu Phục Huyền, dường như chàng muốn kiểm tra xem trên cơ thể y có giấu vết thương hay đại loại thế không.

Tiêu Phục Huyền mở rộng mệnh môn, để chàng tùy ý kiểm tra không một chút ngăn trở hay dè phòng. Đồng thời, y đưa tay lên vuốt hàng mi chàng, cất giọng trầm ấm, “Không tệ đến vậy đâu.”

Ô Hành Tuyết xác nhận trên người y không có vết thương cụ thể và cũng không có tổn hại nào không thể phục hồi xong xuôi. Bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm, vờ bớt phần nào âu lo và nói, “Làm cách nào thế?”

Tiêu Phục Huyền im lặng một chút, nói, “Thăm vấn.”

Ô Hành Tuyết ghen thờ.

Lát sau, chàng mới thì thào, “Thâm vấn?”

Tiêu Phục Huyền đáp, “Ừm.”

Năm xưa sau khi nhận ra Ô Hành Tuyết dịch dung, có một khoảng thời gian rất dài y bị chìm trong mối tơ vò cảm xúc.

Y không biết lai lịch tên ma đầu kia, vì sao trở thành thành chủ Chiêu Dạ thành, vì sao lại mang tà ma khí dày đặc hơn bất kỳ một kẻ nào trên thế gian. Y không biết trên tay đối phương nhuộm nhiều ít máu, đã từng giết qua bao nhiêu người.

Y cũng không hiểu vì sao mỗi lần trông thấy tên ma đầu đó, bản thân mình lại phá lệ rất nhiều lần, lại đau lòng rất nhiều lần.

Cảm giác mâu thuẫn ấy có lẽ là vì... ma đầu Ô Hành Tuyết mà y được nghe với Ô Hành Tuyết mà y tận mắt nhìn thấy giống như không phải cùng một người.

May thay, y chưa từng mù quáng với những lời đồn. Đến thông tin từ thiên chiếu mà y vẫn không tin tưởng hoàn toàn, nói gì đến mấy lời đồn đãi dưới nhân gian.

Y chỉ tin những gì chính mắt mình nhìn thấy.

Vì vậy mà có mấy chục năm sau đó, vì tên ma đầu kia, y đã vi phạm rất nhiều việc cấm kỵ giữa tiên và ma.

Y gặp gỡ Ô Hành Tuyết khắp nơi dưới nhân gian. Y từng cùng đối phương chia chung bầu rượu, dãi bóng vầng trăng, sỏi bước trên cùng góc phố, ngắm nhìn cây lá đơm hoa.

Y từng vào Chiêu Dạ thành, từng vào Tước Bất Lạc, từng trao hôn và cũng từng cùng trải kiếp kỳ...

Không chỉ một lần.

Càng về sau, y càng cảm thấy chắc chắn mình đã bỏ lỡ hoặc quên mất một chuyện gì đó.

Dưới nhân gian những năm tháng ấy, hoạn nạn tà ma đột ngột tuôn trào tứ phía còn thiên chiếu lại đầy mâu thuẫn, thành thử mối hiềm nghi với Thiên đạo Linh đài càng nghiêm trọng hơn.

Thêm cả, chẳng có mấy ai có khả năng can thiệp vào trí nhớ và quá khứ y đến mức độ này, suy đi nghĩ lại thì chỉ có thể là Thiên đạo Linh đài.

Nhưng nếu Thiên đạo cố tình can thiệp thì không dễ gì có thể hoá giải được.

Tiêu Phục Huyền đã từng thử rất nhiều biện pháp.

Ai cũng nói vào thời điểm già từ cõi đời, người ta sẽ nhớ về rất nhiều chuyện. Tiêu Phục Huyền từng thử tháo đỉnh tang, thả những mảnh linh phách vốn tụ về hồng môn khoảnh khắc đến gần một vong hồn nhất để nhớ lại chuyện cũ, thế mà vẫn không có kết quả.

Sau đó, y mới nghĩ đến thăm vấn.

Ngẫm lại vẫn thấy “ý trời trên người”, ngày hôm đó không sớm cũng chẳng muộn, mà vừa khéo lại rơi ngay vào năm Thanh Hà cuối cùng.

Những ngày sau chót của năm Thanh Hà cuối cùng, Thiên Túc thượng tiên đến Thương Lang Bắc Vực, tận dụng các loại tà khí hỗn tạp mà vô số tà ma để lại tại Thương Lang Bắc Vực dựng dùng thanh trường kiếm đâm xuyên cơ thể, thăm vấn chính mình.

Trong thăm vấn, y nhìn thấy hết thảy những gì xảy đến trong đời, cũng nhờ đó mà nhớ ra được mọi việc. Ngay khoảnh khắc y nhớ ra người thương mình từng một thời là Linh Vương thì nhận được tin cuộc hỗn chiến nổ ra ở Tiên Đô.

Y giấu nhem mọi vết tích, rút kiếm lập tức lao đi.

Trên một góc độ nào đó, đối với y, ngày hôm ấy chính là một buổi tương ngộ trọng thể với Ô Hành Tuyết.

Chẳng là, tương ngộ tức biệt ly.

✱

Lời tác giả:

Đợi lâu ~

Hơi ngoài dự kiến một chút nên chương sau mới nói đến Thiên Túc ở dòng rối loạn _(:3” ∟)_

Cá:

Thực sự là khi gõ những chương này mình sụi sùi trong nước mắt không dừng được luôn ấy, ban đầu khi Mộc lập dàn ý cho truyện này là “ở thế gian có chân tình” mình đã nghĩ chân tình thì có thể sâu sắc đến mức độ nào cơ chứ? Lúc đấy mình thực sự không thể ngờ nó có thể sâu sắc đến mức “vì người mà sinh, vì người mà tử” đâu, tình yêu của Huyền và Tuyết dành cho nhau vượt qua hết tất cả những gì mình từng tưởng tượng. Có một người có thể vì người mình yêu mà tự phân linh phách, tự đâm kiếm xuyên thân, có thể vượt lên trên cái gọi là “ý trời” để sống đúng với con tim. Dù tình tiết truyện thực sự rất ngược nhưng cũng giống như Tuyết nói ấy, khi mình đọc vào lại không khỏi cảm thấy ấm lòng vì tình yêu cao cả và đẹp đẽ của hai bạn (๖~๖)

Chương 112: Duy nhất

“Tiêu Phục Huyền...” Ô Hành Tuyết cất tiếng khàn đặc. Chàng nghẹn giọng giây lát mới nói, “Thế này bảo là không tệ đến vậy đâu?”

“Thậm vấn là dành cho tà ma, thế mà người tự áp lên bản thân mình?”
Vành môi chàng tái mét, nét mặt sầm hẳn đi.

Xưa kia, đám tà ma lớn nhỏ trong Chiếu Dạ thành đều nói ngay cả lúc tức giận thành chủ vẫn luôn giữ nụ cười, một khi trên mặt chàng vơi đi nét cười thì chẳng còn một ai dám đến gần.

Nhưng Tiêu Phục Huyền không lùi dù chỉ một bước.

Y nhấn ngón tay vào giữa mày Ô Hành Tuyết và nói, “Đừng cau mày.”

Ô Hành Tuyết còn tính nói tiếp.

Tiêu Phục Huyền đã trầm giọng, “Năm xưa ta đến Chiếu Dạ thành tìm người cứ thấy người cau mày hoài.”

Ô Hành Tuyết: “...”

Đó là những năm hai người họ tiên ma khác biệt. Chàng không muốn để lộ bản tính tà ma trước mặt Tiêu Phục Huyền, bởi vậy nên chàng thường trưng nét mặt ghét bỏ và cất giọng móc mỉa hòng khích cho đối phương rời đi.

Mà giờ đây nhắc lại, chàng không khỏi nghĩ về hình ảnh Tiêu Phục Huyền cô độc đứng bên ngoài cổng vào Chiếu Dạ thành.

Xót xa và yếu lòng nhanh chóng lấn át tâm trạng, khiến chàng không sao tức giận nổi nữa.

Nhưng ma đầu vẫn không cam lòng.

Chàng mím môi nhìn Tiêu Phục Huyền, dự định phải nghiêm mặt hỏi thêm mấy câu. Kết quả chẳng gì đã bị nụ hôn gieo trên đuôi mắt và giữa mày xoa dịu cho nghiêm không nổi nữa.

“Đừng mỗi lần không biết đường trả lời thì chặn người khác như vậy,” Ô Hành Tuyết nói. “Không có tác dụng đâu.”

Tiêu Phục Huyền trầm giọng đáp “Ừm”, kê đó lùi lại một chút, buông mắt nhìn qua rãnh nhỏ giọng thẫn thẫn, “Nhưng người lại cau mày rãnh, Ô Hành Tuyết.”

Ô Hành Tuyết: “...”

“Vì ta bị ngứa!” Giọng chàng vẫn đanh như thép, nhưng không nói tiếp được nổi. Chàng đành phải mặc kệ hết thảy, nhắm mắt lại rãnh đuổi tay kiểm tra các huyết đạo quan trọng của Tiêu Phục Huyền một lần nữa.

Vừa nãy mới biết người kia từng thâm vấn chính bản thân, giờ đầu ngón tay chàng chỉ dám chạm vào thật khẽ khàng cẩn thận khi di chuyển đến ngực và cổ Tiêu Phục Huyền.

Khí kình chàng lạnh cùng cực, ngay cả ngón tay cũng lạnh như băng. Dùng ngón tay ấy xoa nhẹ trên người thật sự hơi nhột, thế là chưa bao lâu chàng đã bị Tiêu Phục Huyền giữ cánh tay lại.

Thiên Túc nói, “Vừa nãy đã kiểm tra rãnh mà?”

“Ban nãy kiểm vội quá, ta không yên tâm,” Ô Hành Tuyết nói. “Chính người cũng từng nói, thâm vấn nhằm mục đích khiến người bị thâm vấn sợ hãi, tuyệt vọng, mang đến cảm giác đau đớn muốn chết. Bị một thanh trường kiếm sắc bén mãnh liệt như rồng ấy đâm vào người thì sao có thể không thương tổn, không để lại dấu vết.”

Chàng chuyển sang tay còn lại, tiếp tục nhấn từng chỗ một, vừa nhấn vừa lẩm bẩm, “Có phải người giờ thủ thuật che mắt nào đó để giấu đi vết thương cũ hay không?”

Tiêu Phục Huyền: “Không có.”

Ô Hành Tuyết còn nghi ngờ. “Thật không?”

Tiêu Phục Huyền: “Thật.”

Ô Hành Tuyết: “Ta không tin.”

Tiêu Phục Huyền: “...”

Ô Hành Tuyết: “Người đừng nói gì cả, giờ lời người nói không còn đáng tin nữa.”

Chàng vừa nói vừa tiếp tục kiểm tra. Lần này chàng kiểm tra cực kỳ thận trọng nhưng cuối cùng vẫn không tìm được dấu vết nào rõ ràng. Trong lòng còn buồn bực, chàng đã nghe Tiêu Phục Huyền nói, “Không phải người đã xem thăm vấn Minh Vô Hoa Tín rồi à?”

Ô Hành Tuyết kinh ngạc.

Thăm vấn Hoa Tín có nhắc đến những sự việc xảy ra hai năm trước. Theo những gì Hoa Tín nhìn thấy, thời điểm lao đến Tiên Đô đúng là Tiêu Phục Huyền không giống với một người chịu thương, hay đang cố gắng gượng gì cả.

Nhưng những hình ảnh trong thăm vấn luôn lướt qua chóng vánh chứ không mấy rõ ràng nên khó lòng kết luận được.

Những thay đổi trong nét mặt Ô Hành Tuyết đều không thoát khỏi mắt Tiêu Phục Huyền. Tiêu Phục Huyền im lặng giây lát rồi đành tỏ giọng ấm áp mang chút bất đắc dĩ, “Để ta kể cho người nghe.”

Ô Hành Tuyết: “Tuyệt đối không thiếu sót?”

“Tuyệt đối không thiếu sót.”

“Thế?”

“Ừm.”

Đúng ra ban đầu Tiêu Phục Huyền không định kể mấy chuyện nhỏ nhặt không đáng này, ít nhất là chưa kể vào thời điểm này.

Tính tình y xưa nay luôn vậy, nhắc đến chuyện gì cũng chỉ qua loa đôi ba câu, thường sẽ gồm khởi đầu và kết quả, còn quá trình hay diễn biến liên quan đến thương tích hoặc chịu đựng ở đoạn giữa đầu bị lược mất vì y sợ sẽ mang đến sợ hãi và âu lo.

Nhưng y phát giác ra cách này không có tác dụng đối với Ô Hành Tuyệt. Tất cả những chuyện y lược bỏ đi đến lúc nào đó sẽ bị đối phương cảm giác được, xong hỏi tới tới cho đến khi biết được tất cả.

Dường như tất cả mọi việc liên quan đến y đầu đã định phải phơi bày dưới nắng mai, tuyệt không thiếu sót, một chút cũng không thể bỏ qua.

“Đúng là sau đợt thâm vấn ấy ta bị thương,” Tiêu Phục Huyền ôn tồn nói. “Nhưng vết thương đó đã nghịch chuyển trở lại.”

Ô Hành Tuyệt sửng sốt. “Nghịch chuyển?”

Tiêu Phục Huyền gật đầu. “Ừm.”

Ô Hành Tuyệt thắc mắc vô cùng. “Tại sao?”

***

Trên thực tế, ngày hôm đó đến chính Tiêu Phục Huyền cũng cảm thấy hoài nghi.

Y là người rõ ràng hơn ai hết thâm vấn có tác động nghiêm trọng lên linh pháp đến mức nào, thân linh bị tổn thương nặng nề đến mức nào. Cho tới thời điểm y đến Tiên Đô, vung một kiếm phóng qua mười hai đỉnh vách đá

treo cao đặng che chắn trước người Ô Hành Tuyết, thân linh y vẫn đang bị thương. Chỉ không để lộ chút nào trên mặt mà thôi.

Nhưng chưa qua ít lâu, thân thể gánh chịu thâm vấn của y dần dà có dấu hiệu khôi phục trở lại.

Tình huống vô cùng quái dị. Thời điểm đó y không hề tính toạ an dưỡng, cũng không dùng bất kỳ một loại tiên đan linh dược gì, mà thậm chí còn giao chiến với người khác.

Về lý mà nói, vết thương của y phải trở nặng hơn mới phải.

Khi ấy, Tiêu Phục Huyền vừa mới nhớ ra những chuyện quá khứ thông qua đợt thâm vấn nên ký ức có hơi mù mờ hỗn loạn. Bên trong lớp ký ức mờ hồ từng bị tận diệt, y chợt nắm bắt được một chút gì đó...

Trước cả thời điểm Ô Hành Tuyết làm Linh Vương, đã có một mối liên kết vô hình kết nối y và Ô Hành Tuyết, một mối liên kết nở và tàn, được và mất.

Mỗi lần Ô Hành Tuyết rơi vào tình trạng thân linh suy nhược sau khi chém đứt dòng rối loạn và trở về Tiên Đô, linh khí trên người Tiêu Phục Huyền cũng sẽ chuyển dời sang người Ô Hành Tuyết trong vô thức để hỗ trợ chàng hồi phục.

Nhớ đến chuyện ấy, Tiêu Phục Huyền hết hoảng trong lòng. Y tưởng rằng mối liên hệ hỗ trợ cung cấp này vẫn còn tồn tại, và tồn tại hai chiều. Y tưởng rằng nguyên do cơ thể mình dần trở nên tốt đẹp hơn là nhờ hút linh từ Ô Hành Tuyết.

Thành thử trong suốt cuộc hỗn chiến Tiên Đô, y phải không ngừng kiểm tra để đảm bảo Ô Hành Tuyết vẫn bình an.

Sau mấy lần kiểm tra, Tiêu Phục Huyền mới yên tâm lại — bởi y có thể cam đoan việc cơ thể mình dần hồi phục không xuất phát từ Ô Hành Tuyết.

Sau đó, y mới nhớ ra vào ngày Linh Vương bị tận diệt, y đã chuyển liên kết ràng buộc giữa hai người sang bức tượng ngọc do chính tay mình tạc nên.

Đó không phải liên kết hai chi`âu, mà chỉ là một chi`âu...

Nếu Ô Hành Tuyết mắc bệnh hoặc bị thương nặng, y có thể giúp đỡ đối phương.

Còn ngược lại, tuyết không có phản ứng.

Từ lúc đó, rốt cuộc cơn có vì sao những thương tổn y phải nhận từ thâm vấn lại dần chuyển biến tốt đẹp vẫn mãi là một khúc mắc.

Đến thời điểm cuối cùng cuộc hỗn chiến Tiên Đô, khúc mắc đó mới có lời giải đáp.

Khi ấy, Tiên Đô hiện thế và Tiên Đô dòng rối loạn ch`ông chập vào nhau trong tích tắc. Một chiêu mệnh của Tiêu Phục Huyền đang che chở thân thể Ô Hành Tuyết, chiêu mệnh còn lại đặt trên người Thiên Túc của dòng rối loạn.

Tích tắc ấy là lúc Tiêu Phục Huyền hiểu rõ nguyên do.

Khi chiêu mệnh Tiêu Phục Huyền đụng vào Thiên Túc dòng rối loạn, y mới phát hiện linh phách đối phương cũng bị tổn hại, và tổn hại đó cũng đi kèm kiếm ý thanh kiếm mang tự “Miễn”.

...

Ô Hành Tuyết nghe thấy bèn cau mày. “Kiếm ý? Người khắ định đó là kiếm ý của thanh linh kiếm người mang bên mình?”

Tiêu Phục Huyền nói, “Kiếm của ta, tất nhiên ta không nhận l`âm.”

“Linh phách tổn hại và còn đi kèm kiếm ý...” Ô Hành Tuyết lẫm bẫm, chàng vốn rất nhạy bén nên lập tức hiểu đi`âu đó có ý gì. “Chỉ có thâm vấn mới để lại dấu vết như vậy?”

Tiêu Phục Huyền gật đầu. “Chỉ có thâm vấn.”

Ô Hành Tuyết: “Vậy tại sao trên cơ thể hắc cũng có dấu vết của thâm vấn? Đâu đến mức hắc cũng trải qua những việc giống hệt như người được.”

Chỉ cần nhìn Vân Hải và Hoa Tín là thấy ngay, dù dòng rối loạn là ảo ảnh nhưng không đồng nghĩa sẽ giống hệt hiện thế.

Tiêu Phục Huyền thâm vấn bản thân mình ở Thương Lang Bắc Vực hòng nhớ lại chuyện tận diệt lúc trước. Vậy còn Thiên Túc dòng rối loạn thì sao? Hắc vốn không có lý do để thâm vấn bản thân mình.

“Nói cho cùng, dù hắc có lý do gì đó để thâm vấn bản thân thì cũng không thể trùng hợp thời điểm với người đến như vậy,” Ô Hành Tuyết đăm chiêu. “Vậy chỉ có một khả năng duy nhất.”

Chàng ngược mắt nhìn Tiêu Phục Huyền. “Vết thương giống người y hệt bắt nguẩn từ chính bản thân người.”

***

Thời điểm đó, Tiêu Phục Huyền đã đoán như vậy, để rồi chỉ qua chớp nhoáng, đoán định đó đã được xác nhận...

Khi y đốt linh phách mình để làm xúc tác hồng tung chiêu mệnh vào thân thể Thiên Túc dòng rối loạn, trên linh phách đối phương cũng xuất hiện dấu “vết thương bị đốt” hừng hực.

Hai dấu vết gần như giống hệt nhau, trạng thái hai bên cũng tương đương từ đầu đến cuối như hai mặt phản chiếu của một tấm gương.

Và trong suốt quá trình “tương đương” đó, có một dấu ấn hơi lập loè sáng lên trên cả hai người bọn họ.

Đó là dấu ấn vàng chữ “Miễn” được trời ban.

Dấu ấn ấy vô hình phần lớn thời gian, chỉ trong một số tình huống đặc biệt mới lộ ra ngoài —

Một là khi vừa diệt trừ hoạ loạn tà ma, trên người y nhiễm tà ma khí và bị tổn hại linh phách. Hai là trong lúc ý thức mơ màng mê ly.

Trước đây, cả Tiêu Phục Huyền lẫn Ô Hành Tuyết đều cho rằng dấu ấn này chỉ đơn giản là điểm đặc trưng của Thiên Túc và Linh Vương, giống như những vết bớt dùng để nhận dạng trên thân thể phàm nhân chứ ngoài ra không có tác dụng gì khác.

Cho đến tận thời điểm đó, giữa khi Tiêu Phục Huyền và Thiên Túc dòng rối loạn đối đầu khiến hai dấu ấn vàng sáng lên cùng lúc, y mới vỡ lẽ dấu ấn đó không hề vô dụng.

Cách lưu chuyển của hai dấu ấn này giống hệt với một loại ấn chú.

Ấn chú đó được gọi là ấn thờ.

Những nam đờng nữ đờng bên dưới thung lũng Đại Bi cũng mang cùng loại ấn này. Dấu ấn sau cổ Y Ngô Sinh và Hoa Chiếu Đình trước đây cũng là loại này.

Nó từng là loại ấn chú thông dụng và quen thuộc nhất với chúng tiên trên Tiên Đô...

Bọn họ đặt ấn thờ của bản thân trên người những pho tượng thần trong chỗ thờ cúng mình dưới nhân gian. Qua đó, số hương hoả tượng thần nhận được sẽ chuyển hoá thành linh lực, tất cả số linh lực đó được đưa hết về bản tôn.

Nhờ vậy, chúng tiên có thể đảm bảo bản thân không cạn linh lực, không mất tiên nguyên.

***

Vừa nghe đến ấn thờ, Ô Hành Tuyết giật thót tim.

Theo bản năng, chàng vươn tay sờ bên cổ Tiêu Phục Huyền, ngón tay dừng nơi lỗ ra nên có dấu ấn vàng chữ “Miễn”, chàng nói, “Thế nên... dấu ấn được trời ban tặng này thật ra là ấn thờ?”

Tiêu Phục Huyền gật đầu. “Ừm.”

Thực tế, hai năm trước, trận đối đầu giữa y và Thiên Túc dòng rối loạn diễn ra chỉ trong chớp mắt. Y còn chưa kịp ngấm kỹ thì mọi thứ đều đã đi đến hồi kết.

Ngay sau đó, Tiên Đô sụp đổ, Ô Hành Tuyết được an vị ở Thương Lang Bắc Vực, còn bản thân y chóng bị phiêu tán linh phách vào màn sương băng giá, hoàn toàn không có cơ hội suy xét rốt cuộc “ấn thờ” có ý nghĩa gì.

Mãi đến khi bị đánh thức trong cỗ quan tài, nhìn thấy hiện tượng “triệu hoán người phạm” ở thung lũng Đại Bi với Ô Hành Tuyết, đồng thời có một mảnh vỡ linh phách đang quan sát sự việc của dòng rối loạn trong âm thầm, Tiêu Phục Huyền mới dần dà hiểu ra mọi việc.

Y nói với Ô Hành Tuyết, “Người và ta của dòng rối loạn khác với Vân Hãi và Hoa Tín, chúng ta không sinh ra từ nhân quả của dòng rối loạn và cũng không phải chỉ đơn thuần là ảo ảnh phản chiếu.”

“Có lẽ việc này có can hệ đến mối liên quan giữa người và Thiên đạo Linh đài.”

Tiêu Phục Huyền ngừng đoạn, mới thung dung nói tiếp, “Nếu thế gian chỉ có một Thiên đạo Linh đài thì làm sao có Linh Vương thứ hai.”

Ô Hành Tuyết nghe thế thì sửng sờ.

Đến đây, chàng đã đâu đó hiểu rõ ngọn nguồn...

Chàng và Thiên đạo Linh đài cùng nguồn cùng cội. Nếu chỉ có một Thiên đạo Linh đài thì bản thân chàng cũng nên như thế. Cho dù xuất hiện dòng

rối loạn cũng không nên tồn tại một Linh Vương giống chàng như đúc.

Và Thiên Túc cũng vậy.

Ở đâu ra thêm một Tiêu Phục Huyền thứ hai ngăn cản lôi kiếp cho thân một rỗi chống thân kiếm qua đời dưới tàn cây?

Thành thử, dù trên dòng rối loạn có người nào đi chẳng nữa cũng không nên xuất hiện Thiên Túc Tiêu Phục Huyền và Linh Vương Ô Hành Tuyết. Thế nhưng trên thực tế nó đã “xuất hiện”. Vậy thì “Thiên Túc” và “Linh Vương” của dòng rối loạn từ đâu đến là một vấn đề rất đáng suy ngẫm.

Tiêu Phục Huyền nói, “Ta đã tìm thấy một vài manh mối nhưng chỉ có thể xác nhận Thiên đạo Linh đài đã mượn linh vật gì đó để đắp thành thân thể, rỗi từ đó hai thân thể mới hấp thu linh lực thông qua ấn thờ trên cổ người và ta để nuôi dưỡng thành kẻ gọi là Thiên Túc và Linh Vương.”

Nếu nói những người khác là ảo ảnh phản chiếu từ hiện thế nên có thể xem như một phiên bản khác của chính mình, thì “Thiên Túc” và “Linh Vương” dòng rối loạn chính là ngoại lệ.

Thế xác hai người được tạo thành từ linh vật và hoàn toàn không liên quan gì đến Tiêu Phục Huyền và Ô Hành Tuyết nguyên bản. Nhưng thế xác chỉ là bình rỗng, còn tất cả những thứ được bổ sung cho đầy đủ đều bắt nguồn từ chính Tiêu Phục Huyền và Ô Hành Tuyết.

Linh khí và tiên nguyên vốn là một phần của Tiêu Phục Huyền và Ô Hành Tuyết, vì vậy mà “Thiên Túc” và “Linh Vương” gần như không khác biệt gì bản tôn về thói quen, hành động, thần thái cũng như giọng điệu, thậm chí còn giống hơn cả những ảo ảnh phản chiếu kia.

Bên cạnh đó, còn có mối ràng buộc “ấn thờ”.

Ô Hành Tuyết lặng thinh hồi lâu, nét mặt nhuốm vẻ đăm chiêu.

Chàng nhớ đến khung cảnh hỗn chiến Tiên Đô hai trăm năm trước theo lời Tiêu Phục Huyền và nói, “Thảo nào khi người bị tổn thương từ thâm vấn

thì vị của dòng rối loạn cũng bị thương theo, tất cả đều vì ấn thờ kia. Nói như vậy... rồi hai bên sẽ rơi vào trạng thái cân bằng?”

Tiêu Phục Huyền nói, “Hẳn là vậy.”

Đây có lẽ chính là trạng thái mà Thiên đạo mong muốn lúc đầu — Thiên Túc và Linh Vương dòng rối loạn không bao giờ rơi xuống hạ phong khi đối đầu với nguyên bản hiện thế.

Nhưng đó chính là con dao hai lưỡi.

Lúc trước, Tiêu Phục Huyền bị thương nên không ở phong độ đỉnh cao. Vì mỗi ràng buộc ấn thờ nên Thiên Túc dòng rối loạn cũng rơi vào tình huống tương tự. Đã vậy thì vấn đề không còn khó giải quyết nữa.

Hướng hờ, có một sự khác biệt rất lớn giữa hai bên — khởi đầu của kiếp này.

Linh phách Tiêu Phục Huyền bầm sinh đã tan rã, còn Thiên Túc dòng rối loạn chỉ có hư linh tròn vẹn được ấn thờ nuôi dưỡng mà thành.

Vì thế, vào thời khắc cuối cùng của hai trăm năm trước khi cả hai đều bị tiêu tán linh phách, một bên sinh, một bên tử.

Ngay thời điểm Thiên Túc dòng rối loạn mất mạng, hết thủy linh lực và tiên nguyên được hấp thu lúc trước đều hoàn trở về Tiêu Phục Huyền. Cũng nhờ đó mà Tiêu Phục Huyền có thể ngưng tụ thành ảo ảnh dạng ôm lấy Ô Hành Tuyệt tiến vào Thương Lang Bắc Vực.

***

Ô Hành Tuyệt lần đầu tiên nói, “Nói vậy, thực lực Linh Vương hiện giờ chắc không thua kém ta...”

Nói giữa chừng, chàng ngưng lại giấy lát rồi bật cười.

“À, nào phải,” chàng phủ nhận luôn nửa câu đầu, thản nhiên nói tiếp, “Sao tương đương được, phải chênh lệch rất nhiều mới đúng. Giờ ta đâu còn

dấu ấn kia nữa.”

Dấu ấn vàng bên cổ mang tự “Chiêu” đại diện cho Linh Vương đã không còn từ thời điểm chàng trở thành tà ma ba trăm năm về trước.

Ấn thờ kết nối hai phía cũng đứt đoạn từ đây.

Thành thử, chàng từ tiên đoạ ma, trở thành thành chủ Chiếu Dạ thành Ô Hành Tuyết, gánh chịu thương tích từ kiếp kỳ. Trong lúc đó, vị kia vẫn mãi dừng lại tại thời điểm ba trăm năm về trước, là “Linh Vương” trong phong độ đỉnh cao.

***

Ô Hành Tuyết suy tư rồi nói, “Không ổn rồi.”

Tiêu Phục Huyền tưởng có chuyện lạ gì, bèn hỏi, “Sao thế?”

Ô Hành Tuyết: “Ta trong thời đỉnh cao phong độ ba trăm năm trước... sợ rằng người đánh không lại đâu.”

Tiêu Phục Huyền: “?”

Ô Hành Tuyết liếc nhìn y. “Người trưng bản mặt gì thế?”

Tiêu Phục Huyền: “Không có gì.”

Ô Hành Tuyết giọng phô trương. “Người đánh không lại.”

Tiêu Phục Huyền liếc chàng như tính nói gì đó. Bỗng y nhớ về bóng hình phóng thoăn thoắt qua sương mù giá lạnh ở Kinh Quan năm xưa, bèn tỏ giọng đờng lòn, “Xem như là vậy đi.”

“Người có từng giao đấu với y ở trong dòng rối loạn chưa?” Ô Hành Tuyết hỏi tiếp.

Tiêu Phục Huyền: “...”

Y không nhin nữa mà cất giọng nhắc nhở ai đó, “Ta chỉ để lại thân thể kèm mảnh vụn linh phách. Có gì phải đi mời đờn.”

Bộ thích bị lộ lắm hả?

Nét mặt y quá chi là hài hước, khiến cho Ô Hành Tuyết không khỏi bật cười. Nhưng sau một lúc cười giỡn, chàng nghiêm mặt lại. “Không biết tình hình vị ở dòng rối loạn thế nào rồi, liệu y có nhận ra bản thân đang ở trong dòng rối loạn hay không?”

Chàng ngẫm nghĩ rồi nói, “Thật ra ta không biết nên đối xử thế nào với vị... ‘Linh Vương’ đó.”

Cũng có thể xem đó như một phần của chàng, vì y đã hấp thụ linh lực và tiên nguyên, dùng nó như chất dinh dưỡng để nuôi thành trong lúc chàng không may mắn để ý.

Tức nghĩa về bản chất, nó giống với cách bọn họ tách một thể xác ra và tạo thành con rối. Nhưng thể xác và con rối do chính họ toàn quyền định đoạt, mang cùng tư cùng tưởng.

Còn “Linh Vương” kia không giống như vậy.

Chàng không biết những nội tâm tư tưởng hiện tại của “Linh Vương” còn giữ và chịu ảnh hưởng bao nhiêu từ chàng.

Nếu còn tròn vẹn thì tốt không gì bằng. Còn nếu không tròn vẹn, thì phần còn lại do “Linh Vương” tự sinh ra, hay... chịu ảnh hưởng từ Thiên đạo Linh đài?

Nếu rơi vào khả năng sau...

Sẽ là phiền phức to.

Ô Hành Tuyết bày tỏ nghi vấn này.

Tiêu Phục Huyền suy tư chốc lát rồi trả lời, “Khó mà biết.”

Ô Hành Tuyết cảm thấy căng thẳng. “Nói vậy là sao?”

Không phải Tiêu Phục Huyền suốt ngày chăm chăm quan sát dòng rối loạn, đa phần y chỉ để lại thân thể để hỗ trợ mảnh vỡ linh phách trong những việc thường ngày. Sau một hồi ngẫm nghĩ, y nói, “Tính ra ta cũng chưa tiếp xúc nhiều, nhưng theo ta thấy thì có những lúc hành vi của Linh Vương rất quái lạ.”

Có lẽ “Thiên Túc” và “Linh Vương” dòng rối loạn vốn dĩ đã không tồn tại mà chỉ được đắp nặn thành hình từ linh lực và tiên nguyên của Tiêu Phục Huyền và Ô Hành Tuyết. Vì vậy, họ có nhiều điểm khác biệt với “người” thực thụ.

Thoạt nhìn, giọng điệu, thói quen, và tính tình họ gần như không khác gì bản tôn, nhưng về bản chất lại hơi hơi hợm nông cạn hơn.

Giống như họ chỉ học được lớp vỏ bọc bên ngoài.

“Y cũng gọi mấy người Tang Phụng Lễ các là “tiên hữu” giống người vậy,” Tiêu Phục Huyền nói. “Nhưng năm xưa người thường qua lại với nhóm Tang Phụng còn y thì rất hiếm khi.”

“Vân Hãi cũng thế.”

Nhưng Vân Hãi thường hay tự chủ động mang rượu ghé thăm nên số lần qua lại cũng nhiều hơn.

“Còn với ‘Thiên Túc’ dòng rối loạn thì sao?” Ô Hành Tuyết hỏi.

“Cũng vậy, bằng không ta đã bị lộ từ lâu.”

Tương tự với bản tôn trong hiện thế, mỗi khi nhắc đến họ, người trên Tiên Đô thường dùng những cụm “đi cùng nhau”, “có qua lại”, “thư từ thường xuyên”. Người ta nói sao thì họ chính là như vậy. Không hơn không kém.

Vẫn chỉ là một tầng vỏ bọc.

Cứ như thế tất cả mọi thứ đều bị che phủ phía sau màn sương mù.

Ô Hành Tuyết lắng nghe rồi rầm rì nói, “Nếu thế thì kỳ lạ thật sự. Đây không chỉ là hơi hột nông cạn mà nghe giống như vị ‘Linh Vương’ đó đang trở thành hình mẫu mà những người trên Tiên Đô nhìn nhận.”

“Nói cách khác...” chàng dừng đoạn mới tiếp tục, “ấy chẳng phải chính là nhìn nhận của Thiên đạo đấy à?”

Thảo nào Tiêu Phục Huyền bảo rằng “Khó mà biết”.

Nếu đã vậy, chuyện quái lạ chưa dừng lại tại đây.

Nếu “Linh Vương” đó đã từng đến hiện thế, thậm chí còn từng ngược dòng quá khứ để tìm ra ngọn nguồn khởi đầu của hiện thế, đồng thời gây ra cuộc hỗn chiến Tiên Đô hai trăm năm trước.

Lẽ ra sau tất cả những chuyện đó, ít nhiều gì y cũng phải nảy sinh nghi ngờ trong lòng mới đúng.

Nhưng mối hoài nghi của y vẫn chỉ dừng ở mức hơi hột, để rồi vẫn sống như thường qua suốt nhiều năm.

Hồi ở dưới đáy thung lũng Đại Bi dòng rối loạn, rõ ràng “Linh Vương” đã chứng kiến thảm vận Hoa Tín. Khi y bất ngờ xuất hiện và nhắc đến chuông mộng với Hoa Tín thì nghe giọng điệu đã thấy rõ y cảm nhận được thế gian nơi mình ở không đúng lắm.

Vậy mà khi trong thế đối đầu với Ô Hành Tuyết và Tiêu Phục Huyền, thái độ và cách nói chuyện của y hoàn toàn thay đổi.

Giống như là mối hoài nghi của y chỉ dấy lên chút ít rồi ngừng lại và phai nhạt, thậm chí còn biến mất.

Ô Hành Tuyết vừa nhớ lại vừa thả chậm giọng, “Phong thái vị ‘Linh Vương’ kia đúng thật không giống người thường, làm gì có người bình thường nào đổi ý giữa chừng như vậy. Có vẻ như là...”

Chàng ngưng lại chút, Tiêu Phục Huyền tiếp lời, “Bị tác động giữa chừng.”

Ô Hành Tuyết: “Đúng vậy.”

Giống như thế mỗi một lần “Linh Vương” nọ tiếp cận đến điểm mấu chốt để khai thông vấn đề thì sẽ nhận tác động từ đâu đó, dẫn đến việc tất cả mọi thứ bị nén ngược trở lại, và cuộc sống cứ tiếp diễn qua ngày chẳng chút đổi thay.

Tác động này từ đâu ra thì không cần phải bàn.

Trên thực tế, trước đây Ô Hành Tuyết từng tự thắc mắc...

Thiên đạo cảm thấy không thể khống chế được hiện thế nên chuyển sang dòng rối loạn. Vậy làm sao nó đảm bảo có thể khống chế được dòng rối loạn? Làm sao đảm bảo được ‘Linh Vương’ sẽ không tạo phản?

Nếu Linh Vương tạo phản lần nữa, không lẽ nó lại tính tạo ra thêm dòng rối loạn mới?

Bây giờ xem ra đã rõ ràng hơn rồi.

“Linh Vương” dòng rối loạn ra đời từ linh lực và tiên nguyên Ô Hành Tuyết nên cũng xem như một phần của Ô Hành Tuyết. Song, chỉ e rằng còn có sự can thiệp và tác động của Thiên đạo Linh đài bên trong.

Vì vậy, Thiên đạo tin rằng y sẽ không tạo phản.

Ô Hành Tuyết hỏi Tiêu Phục Huyền, “Người nhận ra y có điểm lạ và có khả năng chịu ảnh hưởng từ Thiên đạo từ lúc nào?”

Tiêu Phục Huyền đáp, “Từ trước rồi.”

“Vậy tại sao còn muốn dẫn y đến nhìn những con người và sự việc đó làm gì?” Ô Hành Tuyết thắc mắc hỏi. “Không sợ phí công vô ích sao?”

Tiêu Phục Huyền nói, “Không phải lúc nào y cũng chịu ảnh hưởng của Thiên đạo.”

Im lặng giây lát, y mới nói tiếp, “Chưa kể, có những việc trên đời này mà Thiên đạo không thể định đoạt, cũng có những người mà Thiên đạo không thể đi ầu khiển.”

Ô Hành Tuyết trầm ngâm, “Nghe có vẻ như một canh bạc, có đi ầu thật ra vị ‘Linh Vương’ kia...”

Chàng còn chưa dứt lời, Tiêu Phục Huyền đã nhìn chàng và nói, “Ô Hành Tuyết, ta đang nói người.”

Ô Hành Tuyết sửng người trong giây lát.

“Ta?”

“Ừm.”

Tiêu Phục Huyền nói, “Y ra đời vì người, hoá hình thành người bằng linh lực và tiên nguyên của người. Từng cử chỉ lời nói đều bắt ngu ần từ người, dù có hời hợt, nông cạn đi chăng nữa thì đó vẫn là người.”

Nên làm gì có “vị Linh Vương đó” nào, trên đời này từ trước đến nay chỉ có duy nhất một vị Linh Vương, là độc nhất vô nhị, dù ba trăm năm trước hay ba trăm năm sau cũng thế.

Chàng dám tự khoét máu thịt cả người để chống lại Thiên đạo, thành tiên, thành ma, thành quỷ, thành người. Sẽ không vì có phần hời hợt, có chút nông cạn, hay vì phải hứng chịu ảnh hưởng từ Thiên đạo mà chàng xuôi lòng chấp nhận thiện ác cưỡng c ầu hay cân bằng sinh tử đối gian.

Đây không phải là một canh bạc.

“Vì đây là người, nên ta muốn thử xem,” Tiêu Phục Huyền nói.

Chương 113: Cầu người

Trên Tiên Đô dòng rối loạn.

Phương Trữ tựa vào thành cầu ngọc ở trước Toạ Xuân Phong, rướn người ra nhìn xung quanh bên dưới cầu.

Hai tiểu đồng tử lượn qua lượn lại dưới chân hắn, vác theo cây phất trần phải to bằng cả người chúng rỗi trở giọng, “Người đang nhìn cái gì đấy?”

“Đừng nhòai người xa như vậy, cẩn thận té xuống đó.”

“Đúng! Té xuống dễ mất mạng lắm đó.”

“Người mà mất mạng là khổ cho tụi ta lắm đó, trước khi xuống phàm đại nhân nhà ta đã dặn kỹ chúng ta phải coi... sóc người cho tốt.”

Tiểu đồng tử khựng lại giữa cầu, nhưng bấy giờ toàn bộ chú ý của Phương Trữ đều đặt dưới chân cầu rỗi nên vốn dĩ không để tâm nghe cho lắm, thành thử cũng không phát hiện ra.

Hắn nghe tiểu đồng tử lải nhải nhức cả đầu, bèn đáp bừa, “Không té được đâu, ta đang ngắm nhân gian.”

Bên dưới những cây cầu ngọc trên Tiên Đô không có nước chảy mà toàn mây mù cuộn trôi. Qua màn mây mù có thể thấp thoáng trông thấy những hình ảnh của nhân gian.

Nhưng Phương Trữ không tò mò thưởng ngoạn cảnh sắc. Thực chất đã nửa ngày rỗi không nhận được tin tức gì từ thành chủ nhà hắn, hắn sợ xảy ra chuyện không hay nên không làm sao ng ồi yên một chỗ được.

Thực lòng, hẳn rất muốn xuống nhân gian xem tình hình ra sao rồi nhưng không dám hành động hấp tấp, đành phải dựa người vào thành cầu ngọc mà vò đầu bứt tai.

Cái bộ dạng đần thối này sắp đạt đến trình của Ninh Hoài Sam luôn rồi.

Phương Trữ tự giễu với lòng.

“Dưới nhân gian có gì để xem?” Tiểu đồng tử còn đang thắc mắc. “Không phải người từ nhân gian tới hả? Nhìn ngắm mỗi ngày rồi còn có gì mới nữa?”

Phương Trữ trả lời một cách khô khan, “Khác chứ, ta chưa từng đứng nhìn nhân gian từ một nơi cao như thế này. Một đời thường nhân có mấy dịp được lên Tiên Đô, khó khăn lắm ta mới có cơ hội này nên tất nhiên phải tranh thủ nhìn một chút.”

“Vậy người có thấy chuyện gì mới lạ không?” Tiểu đồng tử hỏi.

“À...” Phương Trữ đang tính trả lời đại thì chợt nhận thấy đám mây mù dưới chân cầu thành linh chuyển động, loáng cái đã dày lên như canh súp trắng.

Vì vậy, nhân gian khuất dáng bên dưới mây nồng, chẳng còn nhìn thấy được nữa.

“Này, đám mây mù này là sao thế?” Phương Trữ chỉ xuống dưới cầu và hỏi hai nhóc tiểu đồng tử. “Tại sao tự dưng lại dày lên như vậy?”

Tiểu đồng tử tỏ vẻ vui mừng, nói, “Đây là việc tốt đấy.”

Phương Trữ hỏi, “Cái gì tốt?”

Tiểu đồng tử cho hay, “Nó có nghĩa là người ta cúng kiếng rất nhiều dưới nhân gian nên hương hoả Tiên Đô được phần thịnh hơn!”

Đột ngột như vậy?

Phương Trữ tự nhủ trong bụng.

Trong mấy chục năm làm tà ma ở hiện thế, hắn từng nghe qua đủ loại tin đồn, có rất nhiều trong số đó kể về Tiên Đô — đi đâu mà nhiều người biết tới nhất chính là “Hương hoả càng dãi dào, Tiên Đô càng hùng mạnh”.

Nhưng hương hoả không nhiều lên một cách vô cớ.

Hắn hiểu quá rõ đi đâu này.

Con người cầu phúc ngày này qua năm nọ thì số lượng cũng chỉ tăng bấy nhiêu, chắc chắn không tăng đột ngột trong nháy mắt thế được. Những đợt tăng nhanh thường không bắt nguồn từ cầu phúc mà từ cầu khẩn.

Là lời khẩn cầu khi nguy nan, khẩn cầu khi hoảng sợ, khẩn cầu lúc lâm chung.

Năm xưa, Phương Trữ từng thấy, và từng tự mình trải nghiệm khi bị trọng thương đến độ không hơn gì tấm giẻ rách. Nhờ vậy, hắn đã hiểu quá tường tận...

Dưới nhân gian, nơi hung hiểm nhất là nơi xây nhiều tượng thần nhất, lúc loạn lạc nhất là lúc người ta dày công cúng kiếng nhất. Chỉ những khi không biết nên làm sao, bá tánh mới tìm đến việc khẩn cầu đi đâu may mắn như một cứu cánh sau cùng.

“Nhưng mà nhân gian chỗ các người có loạn lạc lắm không?” Phương Trữ hỏi trong ngờ vực.

Hai tiểu đồng tử đưa mắt nhìn nhau, không biết phải trả lời câu hỏi này thế nào. “Sao cơ?”

“Ta từng lang thang ở bên dưới một chuyến trước khi bị đưa lên Tiên Đô,” Phương Trữ lầm bầm, “ta nhớ là vẫn ổn mà.”

Trừ khi bỗng dưng gặp phải một thảm hoạ khổng lồ, bằng không ở đâu ra có nhiều người cầu khẩn thần tiên phù hộ cùng một lúc như vậy?

Nhưng nhân gian ở đây đâu có giống đang phải gánh chịu thảm họa gì...

Phương Trữ còn đang thắc mắc thì đã nghe tiêu đờng tử hô lên, “Thưa đại nhân! Đại nhân đã trở lại rồi ạ!”

Hắn nghe bọn nhóc gọi thì ngẩng đầu lên, trông thấy “Linh Vương” mang mặt nạ xuống nhân gian vừa quay trở lại. Thoắt một cái, người kia đã thành linh ngừng bước trên cây cầu ngọc.

Phương Trữ vừa nhìn thấy y thì suýt nữa buột miệng, “Thành chủ nhà ta đâu? Các người có gặp ngài ấy không?”

May mà tính hắn không lỗ mãng như Ninh Hoài Sam nên kịp ngừng lại trước khi thốt ra thành lời. Bởi lẽ hắn cảm giác được vị “Linh Vương” này có gì khang khác thời điểm trước khi xuống nhân gian.

“Thưa đại nhân, có việc gì mà người đi lâu thế ạ?” Tiêu đờng tử ngược cao mặt lên và ra rả không thôi.

Linh Vương không trả lời.

Dường y không nghe thấy lời hỏi han của tiêu đờng tử mà chỉ lẳng lặng đứng bên hông cầu, trầm tư mân mê thành cầu bằng ngọc.

Có lẽ y không cởi mặt nạ vân bạc khiến người ta không nhìn rõ cảm xúc trên mặt nên Phương Trữ cảm thấy rờn rợn vô cớ. May mà hình thể y trông vẫn như vậy chứ không ắt đã khiến hắn sinh nghi rằng có một người khác đang đứng sau tấm mặt nạ.

Linh Vương không mở miệng, hai tiêu đờng tử cũng im lặng theo. Khi hai đứa nâng phất trần mà không nói tiếng nào nhìn không khác gì một loạt các tiên sứ, tiên đờng khác trên Tiên Đô, bỗng chốc mất đi hẳn sức sống.

Đây thật sự là Ninh Hoài Sam và mình năm xưa ư?

Phương Trữ sẫm soi mấy bận, nhủ thầm trong bụng.

Trong sự yên tĩnh, bầu không khí trên cây cầu ngọc trở nên căng thẳng đến lạ thường. Cho đến khi một bóng người khác bước đến sau “Linh Vương” mấy bước.

“Thiên Túc đại nhân.” Phương Trữ gọi to.

Thật sự hẳn không thể ngờ có một ngày phải nhờ đến Thiên Túc đại nhân để phá vỡ sự căng thẳng. Chính như Thiên Túc trước sau như một, không bao giờ thay đổi, nhờ vậy mà giúp người ta an lòng hơn một chút.

Thiên Túc nghe thấy tiếng gọi, liếc mắt nhìn sang hẳn. Đến cả cái liếc mắt này cũng quá mức quen thuộc, đến nỗi cho Phương Trữ cảm thấy người này không khác gì Tiêu Phục Huyền của hiện thế.

Trong lòng cảm giác như vậy nên hẳn đã chủ động hỏi chuyện Thiên Túc, “Thưa đại nhân, hai người có... có gặp phải chuyện gì dưới nhân gian không?”

Ví dụ như chạm mặt người y hệt như hai người?

Có trò chuyện với nhau chứ? Có xuống tay với nhau không? Bên nào chiếm ưu thế hơn?

Phương Trữ thử dò la nhưng không dám nói quá cụ thể.

Thế mà hẳn vừa dứt lời, Linh Vương đã ngoảnh phất đầu sang nhìn hẳn.

Phương Trữ giật thót tim, liền đổi sang chuyện khác, “Dưới nhân gian đang có chuyện loạn lạc gì à? Ta vừa thấy mây dưới chân cầu đột nhiên dày hẳn lên.”

Thiên Túc vừa đặt chân xuống cạnh thành cầu, nghe thế thì ngừng bước và ngoái nhìn bên dưới. Trông thấy mây mù dày đặc như canh trắng, hàng mây y nheo lại cực khế.

***

Hiện thế, Tước Bất Lạc.

Tiêu Phục Huyền khựng người, trên mặt hiện ra cùng một nét biểu cảm.

Ô Hành Tuyết thấy vậy bèn hỏi, “Có chuyện gì vậy?”

Tiêu Phục Huyền: “Tiên Đô dòng rối loạn nhận được rất nhiều hương hoả phụng thờ.”

Ô Hành Tuyết: “Bất chợt à?”

Tiêu Phục Huyền gật đầu.

Ô Hành Tuyết không lấy làm ngạc nhiên, song vẫn sa sầm mặt.

Càng nhận được nhiều hương hoả phụng thờ, Tiên Đô càng cường thịnh dài lâu. Nói cách khác, nếu Thiên đạo Linh đài vốn đã cố tình can thiệp và tác động lên một số chuyện thì trong trường hợp này, sự can thiệp và ảnh hưởng của nó sẽ càng mạnh mẽ hơn, đến độ không kháng cự được.

“Nó làm như vậy để có thể khống chế hoàn toàn ‘Linh Vương’ kia hay đang muốn đẩy ‘Linh Vương’ đi xa hơn nữa?” Ô Hành Tuyết nhỏ giọng rầm rì. “Quan trọng nhất là... tại sao số hương hoả đó lại đột nhiên tăng mạnh như vậy?”

Chàng hỏi Tiêu Phục Huyền, “Có tai hoạ xảy ra ở nhân gian bên đó ư?”

Tiêu Phục Huyền im lặng một hồi như đang dùng thể xác bên dòng rối loạn để đi đầu tra nhân gian đó.

Lát sau, y cất giọng nặng nề, “Không thấy thảm hoạ nào.”

“Bên đó không có thiên tai, cũng đâu thể đương không nổ ra hoạn nạn do tà ma tác loạn được. Chưa kể vị kia vốn đã hơi dao động, nếu bây giờ bỗng dưng xuất hiện thêm tai hoạ nữa thì lại càng thêm bất thường, càng dễ sinh nghi hơn.”

“Đúng là như vậy.” Ô Hành Tuyết gật gù. “Quả thực không thể gây hoạ vào thời điểm ‘Linh Vương’ đang dao động, nó quá đột ngột và dễ thấy —”

Nói được nửa chừng, chàng chợt ngừng bật, trao đổi ánh mắt với Tiêu Phục Huyền.

Tác hoạ ở nơi “Linh Vương” nhìn thấy được thì quá đột ngột và dễ thấy. Nhưng nếu nở ra ở nơi “Linh Vương” không nhìn thấy được thì sao?

Tỉ như...

Hiện thế!

Ngay lập tức, ống tay áo dài rộng của Ô Hành Tuyệt phát ngang.

Cửa phòng đang đóng kín thốt nhiên mở rộng, cánh cửa đập mạnh sang hai bên hông.

Đánh một tiếng *rầm* inh ỏi!

Ninh Hoài Sam bên ngoài cửa sợ nhảy dựng. “Cái đ —”

Cậu nuốt ngược câu chửi thề tục tĩu lại, thốt lên, “Thưa thành chủ! Hai người... linh thức hai người quay về thân thể rồi ả?”

Trước đây, Tiêu Phục Huyền dắt linh thức Ô Hành Tuyệt rời thân thể để đi sang dòng rối loạn, Ninh Hoài Sam đem thể xác họ đặt trong phòng an toàn, sau đó ra ngoài cửa ngắm canh gác.

Thật ra cậu tò mò thiếu đi đầu vào tai bứt tóc, cậu muốn biết Phương Trữ giờ ra sao rồi, và cũng muốn biết rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra ở bên kia dòng rối loạn.

Nhưng nhớ tới thời điểm chạy tọt vào phòng lúc trước đã chứng kiến một số chuyện không nên thấy, giờ cậu ngoan hiền hẳn ra, đánh chết cũng không xộc bừa mà ngẩng yên chờ thành chủ và Thiên Túc tự mở cửa.

Thế mà có làm sao cũng không dám ngờ lúc mở cửa lại mạnh bạo tới như vậy!

“Có chuyện gì xảy ra vậy?” Ninh Hoài Sam nhận thấy tình hình không ổn bèn vội vã hỏi.

Cậu thấy thành chủ thoáng dừng bước trong lúc lướt ra khỏi phòng, hỏi cậu, “Nãy giờ có ai ra khỏi thành không?”

“Ngài nói Chiêu Dạ thành ấy ạ?” Ninh Hoài Sam ngỡ ngàng.

Trước đây, Ô Hành Tuyết chưa bao giờ hỏi họ chuyện này, tất cả đèn thanh minh trấn thủ Chiêu Dạ thành đều do Ô Hành Tuyết tự tay làm ra, chỉ cần có tà ma bước ra hay vào cổng thành, chàng đều có thể cảm nhận được chứ không cần hỏi.

Có đi đâu hiện tại, Hoa Tín giả dạng Phong Tiết Lễ đã đặt pháp trận dày đặt bên trong Chiêu Dạ thành khiến đèn thanh minh bị nhiễu, không còn hoạt động chuẩn xác được nữa.

Ninh Hoài Sam bị hỏi bất ngờ ngỡ người chưa kịp trả lời, cậu còn đang ấp úng thì đã thấy gió lạnh chợt quét qua trước mũi...

Thành chủ và Thiên Túc đã hoàn toàn mất dạng.

Chỉ còn để lại một câu vương trong tiếng gió len vào tai cậu.

Thành chủ nói, “Đừng chạy loạn, ở lại giữ nhà.”

Ninh Hoài Sam còn vừa mới tính tất tả chạy theo cho kịp đã nghe thế, bèn ngừng chân tức thì. Cậu rảo hai vòng quanh sân rồi hùng hổ ngã xếp bằng dưới gốc đại thụ trong Tước Bất Lạc.

***

Chiêu Dạ thành trải rộng hơn trăm dặm.

Ô Hành Tuyết và Tiêu Phục Huyền lao đi như vũ bão, chỉ trong giây lát đã tới điểm hẹn. Cả hai đồng loạt biến sắc!

Vì một Chiêu Dạ thành rộng lớn nhường này mà giờ đây hoàn toàn trống tuếch!

Muôn vạn tà ma đều đã rời khỏi thành.

Quá bất hợp lý.

Lúc trước, trận giao tranh giữa bọn họ và “Phong Tiết Lễ” đã kích hoạt trận cục dày nặng trong thành, sau đó trận cục bị nổ toang, đáng lẽ ra những tà ma này đều phải thụ thương. Một khi bị thương tổn, phần lớn tà ma đều không hấp tấp rời khỏi thành để tránh xui xẻo đụng trúng tiên môn khó nhằn, khiến bản thân phải chịu thiệt.

Thế mà phải ngay đúng giờ phút này, tất cả bọn chúng đều hành xử khác thường.

Phải mà từng ấy tà ma chỉ đi rã về cô lẻ như thường ngày thì còn đỡ, nếu chúng bỏ đi bản tính mình, không toan tính lẫn nhau mà tụ lại thành bầy...

Chỉ e chúng đi đến đâu sẽ dấy lên đại loạn đến đó.

Thoạt nghĩ đến khung cảnh ấy thôi cũng khiến người ta tê tái da đầu. Và bên trong những thành trấn bị mắc tai ương, bá tánh lâm vào đường cùng lại chẳng khẩn cầu sự phù hộ của thần tiên dấy thôi!

Ngẫm kỹ lại, chỉ e hương hỏa phần thịnh Tiên Đô dòng rối loạn nhận được đều bắt nguồn từ đây.

Sắc mặt Ô Hành Tuyết đanh lại như băng.

Chàng hít vào tà khí trong gió lạnh, đuổi theo ngọn nguồn âm tà cùng Tiêu Phục Huyền.

“Tiên môn nhân gian kể ra cũng có đến trăm nhà, chắc không đến mức không ngăn chặn bọn chúng trong thời gian ngắn,” Ô Hành Tuyết cất lời trong gió quật. “Tại sao hương hỏa lại bùng lên nhanh như vậy được.”

“Nhưng số người thực sự có thể gánh vác trọng trách chỉ đếm được trên đầu ngón tay,” Tiêu Phục Huyền nói.

Trong hai trăm năm qua, Tiên Đô dòng rối loạn mỗi ngày một hưng thịnh. Dưới sự cân bằng thiện ác mà Thiên đạo Linh đài mong muốn, tà ma trong hiện thế càng lúc càng hoành hành ngang ngược, khiến cho tiên môn lụn bại hơn nữa.

Dù luôn miệng bảo là trăm họ tiên môn, nhưng nhìn khung cảnh đêm Thương Lang Bắc Vực sụp đổ là biết, những người thực sự có thể gánh vác trọng trách quả chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Gia chủ và trưởng lão nhà họ Hoa đều gặp nạn, khó tránh việc nhà họ còn không tự lo nổi cho bản thân. Bởi vậy nên uy danh lấy lưng nhất vẫn thuộc về nhà họ Phong.

Nhà họ Phong có mấy ngàn đệ tử nên chí ít cũng ngăn cản được một đợt, nhưng khó mà nói họ có thể gồng được trong bao lâu.

Vả chăng, dù hôm nay tai ương bị ngăn chặn thì sang mai hoạ hoạn mới lại mọc lên. Chỉ cần Thiên đạo Linh đài còn cách can thiệp vào hiện thế thì những thứ này không bao giờ có hồi kết.

“Thay vì truy vết tai hoạ khắp nơi như vậy thì chẳng thà diệt sạch ngọn ngu ồn cho xong.” Ô Hành Tuyết ngẫm nghĩ rồi nói, “Đề Thiên đạo Linh đài không nhúng tay vào hiện thế được nữa.”

Như vậy, hiện thế sẽ không còn gánh hệ quả tai ương hoành hành, sinh linh đờ thán.

Đồng thời, Thiên đạo Linh đài cũng bị giới hạn phạm vi hoạt động, tự khoá bản thân mình trong dòng rối loạn.

Khi đó, chỉ cần huỷ sạch Linh đài của dòng rối loạn là nó không cách nào chạy thoát được nữa.

“Ngọn ngu ồn là gì?” Tiêu Phục Huyền hỏi.

Ô Hành Tuyết tư lự, nói, “Vấn đề này ta đã suy ngẫm rất nhiều rồi, về sau mới vỡ lẽ, Thiên đạo tồn tại bên trên Linh đài hiện thế vào thời điểm dòng rối loạn sinh sôi tràn lan lúc trước. Sở dĩ nó chi phối được mọi việc trong dòng rối loạn là vì có kết nối tương quan giữa đôi bên.”

“Mỗi dòng rối loạn đều do một người nào đó ở hiện thế mở ra,” Ô Hành Tuyết giải thích. “Người mở dòng rối loạn là người của hiện thế nhưng họ dẫn nhân quả vào trong dòng rối loạn. Hành động này có thể hiểu giống như việc xây một cây cầu kết nối từ hiện thế đến dòng rối loạn. Từ đó, Thiên đạo Linh đài có thể nương theo cây cầu này để nhúng tay vào việc trong dòng rối loạn.”

“Đúng vậy,” Tiêu Phục Huyền nói. “Thuận lý thành chương.”

“Giả sử cây ‘cầu nối’ kia bị cắt đứt thì hiển nhiên cái tay kia không nhúng qua được nữa,” Ô Hành Tuyết nói đoạn ngưng lại rồi mới tiếp tục, “có điều hiện tại khác với suy đoán lúc trước của ta một chút.”

“Hửm?”

Ô Hành Tuyết nói, “Trên lý thuyết, cây ‘cầu nối’ của dòng rối loạn này được gia chủ nhà họ Phong dựng nên, cộng thêm một Hoa Tín nữa. Mà hiện tại linh phách cả hai người đều đã tiêu tán, thế nhưng Thiên đạo Linh đài vẫn còn khả năng tác động vào.”

Chưa kể, sau khi diệt sạch cả hai người này, Thiên đạo Linh đài vẫn không chùng chân nửa bước. Nó vẫn liên tục đi trước Ô Hành Tuyết và Tiêu Phục Huyền một bước.

Dù nói Thiên đạo vô hình vô trạng, vô tâm vô tình, sinh tử của một cá nhân chỉ là hạt cát trong mắt nó. Song nếu đi đầu kiện cho sự can thiệp của nó phụ thuộc vào điểm này thì chắc hẳn nó sẽ không chủ động thao túng người khác chặt đứt như vậy.

Nó hành động dứt khoát đến vậy chứng tỏ cái được gọi là “cầu nối” không chỉ giới hạn trong hai người này.

Nhưng trừ họ ra thì còn ai nữa?

Ô Hành Tuyết suy đi ngẫm lại về thăm vấn gia chủ nhà họ Phong và Hoa Tín hòng lưu ý xem ngoại trừ hai người này thì còn có thể có ai dính líu đến vòng nhân quả trong đây và trở thành cây “cầu nối” kia.

Trong lúc chàng đang chìm trong suy tư thì chợt nghe Tiêu Phục Huyền cất lời, “Có khi nào là ngược lại không.”

Ô Hành Tuyết kinh ngạc. “Gì cơ?”

Tiêu Phục Huyền nói, “Thiên đạo ở trên Linh đài trong hiện thế, muốn nhúng tay vào dòng rối loạn cần nương nhờ cầu nối từ hiện thế sang dòng rối loạn, nói vậy —”

Chưa chờ y dứt lời, Ô Hành Tuyết đã hiểu ra.

Khoảnh khắc ấy, chàng nhoèn cười tự giễu.

Chàng đã chứng kiến quá nhiều dòng rối loạn, quá nhiều “cầu nối”, cũng vì vậy mà chàng bị hạn hẹp cách nghĩ trong vô thức. Quả thực đúng như lời Tiêu Phục Huyền, có lẽ phải ngược lại mới đúng.

Hiện tại Thiên đạo Linh đài đang ở trong dòng rối loạn, nếu nó muốn can thiệp vào hiện thế thì không nên nương nhờ những người như gia chủ nhà họ Phong hay Hoa Tín mà phải dựng cầu từ dòng rối loạn nối đến hiện thế.

“Ta đoán sai rồi,” Ô Hành Tuyết nói. “Hai chúng ta nên tìm người thuộc về dòng rối loạn, song vì hệ lụy nhân quả nào đó mà đã di chuyển sang hiện thế.”

Một khi luận ra mấu chốt này, Ô Hành Tuyết cảm thấy hơi hốt hoảng mà chẳng rõ nguyên do.

Rốt cuộc là người nào đi từ dòng rối loạn vào hiện thế mà chưa bao giờ gây ra chút hiềm nghi nào? Sao người này có thể ửng yên bình an qua hàng chục hàng trăm năm mà không dấy động dù chỉ một ngọn sóng?

Có một thoáng suy nghĩ mơ hồ nhện lên trong đầu Ô Hành Tuyết, chàng vừa định mở lời đã nghe Tiêu Phục Huyền nói, “Người còn nhớ cặp quan tài nhà họ Phong chôn bên dưới căn tháp cao không?”

Ô Hành Tuyết nhíu mắt, những suy nghĩ mơ hồ kia hiện lên rõ ràng hơn. “Vẫn nhớ rõ, đó là đôi nam nữ con của gia chủ nhà họ Phong!”

Dù trong dòng rối loạn, gia chủ nhà họ Phong vẫn không tránh khỏi số kiếp đoán mệnh của đôi trẻ nhà mình. Vì vậy, gã cảm thấy không cam tâm, bèn liệm hài cốt con trai con gái mình, niêm phong trong quan tài và đặt vào giữa trận cục nối mệnh dưới đáy toà tháp cao.

Gã chờ đợi khoảnh khắc thời cơ đến, dùng sinh mệnh Phong Huy Minh mình nhận nuôi để tìm lại mạng sống cho hai trẻ nhà mình.

Thế nhưng...

Đến tận lúc gã và Phong Huy Minh đều mất mạng, trận cục nối mệnh kia vẫn tuyệt nhiên không thành công.

Tiêu Phục Huyền nói, “Thân thể ta để lại dòng rối loạn từng tiếp nhận thiên chiếu đến nhà họ Phong dọn dẹp tàn cục, khi đó ta phát hiện trong hai cỗ quan tài đó không có linh phách hai trẻ nam nữ nhà họ Phong còn sót lại nữa.”

“Không một chút nào?” Ô Hành Tuyết hỏi.

“Không.”

Nếu không còn sót một chút linh phách nào thì dĩ nhiên trận cục không thể nối mệnh hoặc đổi mệnh được nữa. Đến căn cơ cũng đã mất thì nối kiểu gì? Đổi bằng cách nào?

Gia chủ nhà họ Phong không thể không biết nguyên lý này.

Nếu ông ta đã lập trận cục chứng tỏ ít nhất vào thời điểm lập trận, thì thể hai đứa trẻ không rỗng hoàn toàn mà nên có chút linh phách sót lại, chắc

chấn không tan đi hết.

“Lúc đó ta không nghĩ nhiều về chuyện đó, chỉ cho rằng qua lâu ngày nên tiêu tán đi hết mà thôi,” Tiêu Phục Huyền nói. “Mà giờ ngẫm lại, có lẽ còn có nguyên do khác.”

Nếu linh phách đôi nam nữ kia không tiêu tán theo lẽ tự nhiên mà vì “cơ duyên trời định” nào đấy nên đã rời khỏi thể xác và đi tới chỗ khác rồi thì sao?

Ví như... đến hiện thế.

Ô Hành Tuyết đột ngột dừng bước chân trong cơn gió lộng, chàng níu tay Tiêu Phục Huyền và nói, “Người có phá huỷ hoàn toàn quan tài không? Làm ơn nói là không đi, hãy nói người để lại đặt dự trữ cho sau này.”

Tiêu Phục Huyền nhìn chàng rồi nói, “Có để lại.”

“Nếu không phải hoàn cảnh không thích hợp...” Ô Hành Tuyết nói nửa chừng thì tự nhủ thôi kệ, quan tâm hoàn cảnh làm gì. Thế là, chàng kéo người Thiên Túc lại và trao một nụ hôn.

Tiêu Phục Huyền nhướn mày.

Ô Hành Tuyết nói, “Ta đã tưởng rằng bản thể người phải đi dọn sạch nhà họ Phong quá nhanh, khiến cho người bị chậm một bước rồi chứ!”

Tiêu Phục Huyền, “Thế thì chỉ cần chờ đến khi bị đẩy khỏi dòng rối loạn là được.”

Đã nhận thiên chiếu, y tất nhiên không thể trái lệnh, bằng không sẽ bị lộ thân phận ngay lập tức. Vì vậy dù đã biết bản thân sẽ bị chậm một bước, nhưng y vẫn thể theo thiên chiếu đến nhà họ Phong thu dọn tàn cuộc.

Nhưng y vẫn chừa lại một đường lui chứ không thẳng tay huỷ diệt sạch sẽ tất cả mọi thứ, y đưa chúng vào Thương Lang Bắc Vực.

Làm như thế vừa không vi phạm chiếu, đồng thời cũng để lại manh mối.

“Dấu vết đó có thể dùng để tìm người và thăm dò vật không?” Ô Hành Tuyết hỏi.

“Tạm tạm.”

***

Chẳng bao lâu sau, một tấm phù tim linh phách xuất hiện trong dòng rối loạn, ngang nhiên găm vào hiện thế bằng phong thái giống hệt kiếm ý của Thiên Túc thượng tiên.

Tiêu Phục Huyền dắt Ô Hành Tuyết men theo phù tim linh băng qua nhân gian.

Thực chất họ đã có một vài dự đoán sẵn trong lòng.

Song khi bước qua ngoại ô thành Mộng Đô, nhìn thấy toàn bộ Mộng Đô cùng những toà thành nhỏ và thôn làng xung quanh đều chìm ngập trong mùi tà ma nồng nặc kèm sương đen tràn lan bít kín ánh mặt trời, họ vẫn không khỏi sững sờ đôi chút.

Toà thành chính rộng lớn này từng có một thời huy hoàng, vào những dịp lễ lạc, phố phường thấp đèn sáng đêm, ánh đèn rục rỏ nối tiếp nhau như một chú r ừng dài.

Ở phía nam có một ngọn núi trứ danh nằm ven bờ sông, cứ vào tháng ba xuân sang hằng năm dưới nhân gian, hạnh mai lại trở rộ khắp nơi.

Vào những dịp nhộn nhịp nhất, dù có ra khỏi thành vài dặm vẫn có thể nghe được tiếng người rôm rả sôi động từ trong thành vọng ra.

Nhưng r ồi, dưới sự “cân bằng” thiện ác từ năm này qua năm khác, hết thầy đầu đã sớm đổi thay, nơi đây chẳng có một ngày thanh bình, chẳng có một ngày an cư.

Dưới sự tàn sát vô độ của tà ma với sự đ ồng thuận của ý trời, cõi nhân gian này thậm chí còn không nghe được tiếng khóc than, phàm nhân chưa rên

thành tiếng đã bị tà ma siết gãy cổ, bị nhai nuốt chẳng chừa từ da đến xương.

Điều sót lại duy nhất mà họ kịp làm trước khi chết chính là nấp mình sau lưng bức tượng thần trong hoảng loạn và niệm câu “Thần tiên phù hộ”.

Đây ắt là một điều mỉa mai khủng khiếp —

Toà thành này là nơi có nhiều tượng thần nhất, và cũng là nơi giống với luyện ngục nhất.

Nét mặt Tiêu Phục Huyền lạnh căm, tiếng kim loại lạnh lạnh kéo dài vang vọng đất trời...

Thanh kiếm đâm theo sức ép mãnh liệt, chém xuyên sương đen tà ma ãng nặc, cắm thẳng xuống toà thành giờ đã như một lò luyện ngục.

Khi thanh kiếm đâm thẳng xuống mặt đất, chấn động sâu bên trong đẩy bật mọi thứ ra ngoài, một thoát đã đánh bay linh phách tất cả tà ma ra khỏi thân thể và đập chúng vỡ vụn.

Tích tắc, khoảng không quanh trường kiếm trống trải thê thảm.

Đám tà ma bị đánh bay đi đang định dùng tà thuật ráp đồng tay chân gãy lìa xiêu vẹo lại với nhau thì thấy một cơn cuồng phong lạnh căm căm thổi quét ngang.

Chỉ trong chớp mắt, sương tuyết đọng đầy trên thân thể, khiến chúng hoàn toàn không cử động nổi một chút nào. Không chỉ thế, cảm giác lạnh băng ấy còn xâm nhập len lỏi vào trong lục phủ ngũ tạng chúng.

Thành thử, chúng chỉ có thể trăn trở nhìn cơ thể mình đông lại thành băng, rờn rợn trên trời chứng kiến bản thân thành linh vỡ tan thành bột dưới sức mạnh của khí kinh điển nén trong người.

Phút chốc, luyện ngục giữa nhân gian bất giác thình lạng.

Ngay đến các đệ tử đang miệt mài chiến đấu bên trong cũng ngỡ ngàng.

Các đệ tử tiên môn khoác trang phục đồng nhất, bên trên dải lụa đeo dưới phát quan cài tóc có thêu một chữ “Phong”, hẳn nhiên là xuất thân từ gia tộc họ Phong toạ trấn Mộng Đô.

Ô Hành Tuyết và Tiêu Phục Huyền từng qua lại đôi lần với nhà họ Phong, nhưng đây là lần đầu tiên gặp gỡ trong hiện thế như vậy.

Họ không quen mình đến đây vì đi đâu gì.

Ngay khoảnh khắc các đệ tử tiên môn sững sờ cứng người, họ đưa mắt nhìn vào giữa nhóm người. Lập tức, họ trông thấy tấm phù tìm linh Thiên Túc thả ra từ dòng rối loạn đang hướng thẳng vào vị trí sâu cùng nhất.

Ở nơi đó có hai người đang đứng cách nhau, một nữ một nam với dáng vẻ tương đối giống nhau. Trông hai người họ anh tuấn xuất chúng, có thể xứng danh long phượng của cõi người.

Vị nữ tử mang đôi mắt phượng và nét mày dài với dáng người dong dong đây sắc sảo. Người nam tử có phần bọt bọt hơn, trông thiếu sắc như đang có bệnh.

Những người có qua lại với tiên môn không một ai không biết đến họ. Đó chính là gia chủ đương nhiệm nhà họ Phong — Phong Cư Yến, và huynh trưởng của nàng — Phong Phi Thị.

Mà hai tấm phù mang theo hơi thở còn sót lại trên cổ quan tài đáp đích xác lên thân hai người bọn họ.

Việc này nằm trong dự kiến, nhưng cũng có điểm bất ngờ.

Trong thâm vãn gia chủ nhà họ Phong, Ô Hành Tuyết từng nhìn thấy đôi con trẻ chết non của ông ta. Lần thâm vãn và lời kể của Hoa Tín cũng có nhắc đến tung tích của hai người họ.

Như người đời đều biết, gia chủ tiền nhiệm của nhà họ Phong Phong Thù Lan có ba người con, nam trưởng Phong Phi Thị, nữ trưởng Phong Cư Yến

và con út Phong Tiết Lễ.

Ai cũng bảo có gì đó đặc biệt trong sự ra đời của Phong Phi Thị và Phong Cư Yên, hai người họ dường như là một phiên bản của hai đứa trẻ chết non trước kia. Có lẽ chính định mệnh đã an bài cho họ chuyển kiếp về lại theo chấp niệm của người xưa. Hẳn chính là kết cục viên mãn.

Khi ấy, Ô Hành Tuyết cảm thấy sao mà trùng hợp quá.

Giờ đây chàng mới hiểu ra.

Đấy vốn chẳng phải là chuyển kiếp gì cho cam, mà thực tế là cặp linh phách ở dòng rối loạn đã đi sang hiện thế, chiếm lấy thân xác của hai đứa trẻ ngay khi mới chào đời.

Từ đấy, họ đã trở thành cây “cầu” được Thiên đạo Linh đài dựng lên nơi đây.

Chương 114: Đao cứng

Nếu muốn không hệ lụy đến hiện thế, không còn khiến sinh linh đờ thán, cần chặt đứt “câu nối” này. Nhưng “câu nối” không dựng nên từ đất đá hay gỗ cây, nó hình thành từ hai người.

Vì vậy mà đã có một khoảng tạm dừng trước khi chiêu của Ô Hành Tuyệt chạm đến hai người kia. Trong phút tạm dừng ấy, chàng khẽ buông một tiếng thở dài.

Tiếng thở dài khiến Phong Cư Yến bưng tỉnh!

Đôi đồng tử co rút lại, nàng lách người sang, vung ngang kiếm chắn trước mặt huynh trưởng Phong Phi Thị và dàn đệ tử trẻ tuổi. Nàng nheo cặp mắt xinh đẹp của mình, cất giọng lạnh lùng, “Ma đầu...”

Ô Hành Tuyệt hơi ngỡ ngàng.

Đã rất lâu rồi không có người gọi chàng thẳng mặt như vậy. Đâu đó ắt là ảo giác đã hình thành vì trước đây từng có một Y Ngô Sinh luôn miệng hô “công tử” ời “công tử” à.

Phong Cư Yến chẳng hề ngoảnh đầu đã thét giọng ra lệnh cho các đệ tử nhà họ Phong đứng sau, “Lập kiếm trận!”

Các đệ tử đều được rèn luyện bài bản, nghe vậy lập tức tản ra theo đội hình cánh ưng!

Bọn họ đặt kiếm trước mặt rồi chấp ngón tay tạo thành thủ thế!

Phút chốc, hàng luồng ánh sáng trắng rõ vùn vụt phóng lên, vô số bóng kiếm vờn qua đảo lại bên trong trận. Từng đường kiếm đều kéo theo tiếng gió rền rĩ.

Vừa mới nãy, bọn họ còn dẫn mình trong trận chiến ác liệt, trên người mang đầy thương tích máu me. Kiếm trận lung lay chực đổ vỡ.

Còn Phong Cự Yên đứng trước mặt tất cả, ngay vị trí đầu của đội hình cánh ưng!

Gương mặt nàng nhợt nhạt, trên búi tóc còn thoáng nhuộm máu. Nàng lướt nhanh mắt nhìn đám tà ma bị ép thành bột cát, rồi đắm đắm tầm mắt vào Ô Hành Tuyết và nói, "... Người dắt quần ma đến đây tàn sát vô độ rồi lại giết sạch bọn chúng, rốt cuộc người đang bày trò gì?!"

Vì phản ứng của nàng có phần bất ngờ, Ô Hành Tuyết bèn rút chiêu về, lướt thân mình vòng qua mái hiên dỏng cao không khác gì áng mây trôi, đoạn đáp xuống mặt đất.

Vừa chạm đất, sương giá mang nặng sức ép đã hoá thành khối mù lạnh băng, bủa ào ạt khắp nơi chỉ trong tích tắc.

Các đệ tử trong trận bị đẩy âm âm, đờng loạt lùi về sau nửa bước.

Dung mạo Ô Hành Tuyết quả thật khiến người ta khó mà quên được. Tiêu đệ tử có chưa nhận ra tức khắc thì chỉ cần nhìn thấy băng sương cuộn tuôn tới và nghe Phong Cự Yên hô hai tiếng "Ma đầu" là họ biết ngay người vừa xuất hiện là ai.

Thoáng chốc, trăm ngàn khuôn mặt trắng bệch không còn giọt máu.

Và khi thanh trường kiếm cắm sâu vào mặt đất đang chầm chậm lặng yên trở lại sau cơn dư chấn, mọi người mới nhìn rõ chữ "Miễn" trên thân kiếm. Sắc mặt ai nấy chuyển từ trắng bệch không giọt máu sang bàng hoàng không thôi.

Đến cả Phong Cự Yên cũng không ngoại lệ.

"Đó là..."

Thiên Túc Tiêu Phục Huyền.

Đôi môi nàng mấp má, không nói nổi thành lời nữa về sau.

Ngay lập tức, nàng trông thấy Tiêu Phục Huyền quét qua khí tà ma đen ngòm mà phóng tới, băng xuyên sương mù trắng xoá. Bóng hình y dứt khoát như mũi kiếm, dừng lại bên cạnh Ô Hành Tuyết.

Y vươn tay ra, thanh kiếm mang danh tự “Miễn” xé gió vung lên và rơi vào tay y một cách gọn ghẽ.

Tức thì, bầu không khí lặng ngắt như tờ.

Ngay lúc này, Ô Hành Tuyết mới cất lời với giọng điệu rất đỗi khẽ khàng, song ai cũng có thể nghe được rành mạch, “Ta không dẫn tà ma tới, có giết hết đợt này cũng vô dụng, chúng chết ở đây thì vẫn còn chỗ khác. Chết hôm nay còn có ngày mai.”

Hàng mày sắc sảo của Phong Cư Yên càng cau chặt. “Ngươi có ý gì?”

“Ý giết mãi không hết,” Tiêu Phục Huyền nói.

Mọi người chưa hiểu rõ cơ sự nhưng ai nấy đều thất kinh hốt vía.

Nếu chỉ có một mình ma đầu đứng ở đây thì hẳn không thể có đoạn hội thoại này, ngặt nỗi lại xuất hiện thêm một Thiên Túc thượng tiên.

Vì vậy, dù đang cảnh giác cao độ, Phong Cư Yên vẫn nói, “Giết mãi không hết là sao, tại sao lại giết mãi không hết.”

“Kẻ ra thì đông dài, không thừa thời gian.”

“Ngươi!”

Phong Cư Yên sa sầm sắc mặt, đang tính nói gì đó thì đã nghe Ô Hành Tuyết bảo, “Cách duy nhất là chém đứt ngọn ngu ồn, vì vậy...”

“Vì vậy thế nào?”

“Chúng ta tìm đến đây.”

“Đến đây?” Phong Cự Yến vẫn giữ nguyên tư thế sẵn sàng tung kiếm ý đang bao bọc quanh người, ánh mắt nàng rảo một vòng bốn phía. “Ngọn ngu ồn ở đâu.”

“Ở người.”

Ô Hành Tuyết vừa dứt lời, không gian xung quanh gợn lên một tiếng.

Khoảnh khắc, gợn như toàn bộ các đệ tử tiên môn đang đứng đây đều rùng mình sởn gai óc. Cả nhóm đồng loạt quay sang nhìn những người xung quanh theo bản năng, tay siết kiếm càng chặt hơn.

Phong Cự Yến thấy kiếm trận rung động bèn nghiêng đầu, tính hô thật to ra mệnh lệnh, song đã nghe Ô Hành Tuyết nói tiếp, “Có hai linh pháp vốn không thuộc về chốn này nhưng đã tìm đến đây theo phương thức trái lẽ thường, bằng cách chiếm đoạt cơ thể không thuộc về chính mình. Đây chính là ngọn ngu ồn dẫn đến họa loạn tà ma bốn phương, ta và Thiên Túc lần theo dấu vết tìm được đến đây.”

“Chiếm đoạt cơ thể? Đó là tà thuật đoạt xá còn gì!” Phong Cự Yến đánh giọng, đôi mắt phượng tuyết đẹp long lên nhìn một loạt các đệ tử môn hạ mình.

Ô Hành Tuyết luôn chú ý đến biểu cảm của nàng, đến hiện tại thì chàng hơi nhíu mày, khẽ nghiêng đầu và thì thầm với Tiêu Phục Huyền bằng âm điệu chỉ hai người nghe được, “Cô nương nhà họ Phong này... hơi lạ.”

“Đúng vậy,” Tiêu Phục Huyền thì thầm trả lời.

Phong Cự Yến kia nhìn một loạt phía sau như thể đang quan sát các đệ tử nhà mình xem có tà ma yêu đạo nào trà trộn bên trong hay không.

Mà chất giọng đánh thép kia giống một cách thử, hòng để kẻ đoạt xá trà trộn bên trong lộ ra dấu tích dưới lời đe dọa đầy lạnh lùng đó.

Từ đầu đến cuối, nàng không mảy may tỏ vẻ chột dạ.

Hoặc là che dấu quá kín kẽ, hoặc là... thật sự không biết?

“Nhìn người còn lại,” Tiêu Phục Huyền bất chợt nói.

Ô Hành Tuyết lập tức dời mắt, chuyển sang Phong Phi Thị đang đứng sau lưng Phong Cư Yến.

Người này là anh trai của Phong Cư Yến và là trưởng lão nhà họ Phong. Nghe bảo đây là người có tính cách nho nhã, đầu tư chất khá tốt nhưng cơ thể tương đối yếu, sức khỏe có giới hạn. Thành thử thay vì tiếp nhận kiếm thuật gia truyền, hắn có nhiều đam mê với thuật phù chú và đan dược hơn. Đồng thời, hắn cũng có quan hệ thân thiết với Y Ngô Sinh.

Người này không tham vọng cương vị gia chủ mà chỉ dành toàn tâm bảo bọc cho em gái ruột, vì vậy mà tình cảm hai anh em vô cùng khăng khít.

Hiện tại, nhìn vị trí của Phong Phi Thị cũng có thể thấy rõ đi đầu này.

Dù Phong Cư Yến đang dẫn đầu đội hình kiếm trận còn Phong Phi Thị chắn sau lưng nàng, nhưng đồng thời hắn cũng đảm nhiệm vai trò che chở vị trí trọng yếu của em gái mình, dính như hình với bóng không tách rời.

Ngay thời điểm Phong Cư Yến lia mắt liếc nhìn toàn bộ chúng đệ tử, Phong Phi Thị cũng nhúc nhích ngón tay một cách lặng lẽ khó mà phát hiện.

“Đó là...” Ô Hành Tuyết nhấp môi thật khẽ.

“Chú ấn xoá sổ,” Tiêu Phục Huyền truyền âm sang nói.

Đó chính là tấm phù chú mà Ô Hành Tuyết và Tiêu Phục Huyền dùng để tìm linh. Nó vừa đáp xuống trên người hai bọn họ ban nãy mà cả Phong Cư Yến lẫn những đệ tử còn lại đều không chú ý đến.

Chỉ có người nhạy cảm với các loại thuật phù chú như Phong Phi Thị mới nhận ra, không chỉ thế hắn còn có ý đồ xuống tay xoá sổ nó trong âm thầm.

Ngay khoảnh khắc dấu tích phù chú sắp sửa biến mất...

Âm thanh kim loại vang tỏ!

Một luồng kiếm khí phóng thẳng đến đặng chắn thẳng xuống, đánh một tiếng *rầm*.

Thuật pháp xoá sổ do Phong Phi Thị âm thầm tung ra đâm thẳng vào kiếm khí, xẹt ra tia lửa bắn tứ tung khắp nơi. Âm thanh vang rền khiến mọi người giật mình, đồng loạt quay sang hướng phát ra âm thanh.

Phong Cư Yến cũng đột ngột quay phắt sang...

Phong Phi Thị nhú mày, thành linh cong ngón tay lại.

Nhưng đã muộn, nhờ hành động của hắn mà hai tấm phù tìm linh kia sáng rõ lên trước mắt bao người, toả ra một vòng hào quang màu máu.

Không ít người trong nhóm đệ tử hiểu biết sâu rộng. Tấm phù loé sáng lên đã giúp họ dễ dàng nhận ra hơn hẳn.

Vì vậy, có người hoảng hốt hô lên, “Đây... đây là phù... tìm linh?”

Đệ tử kia nói giữa chừng rồi mới sực nhận ra hai tấm “phù tìm linh” đó đang ngừng trên thân thể gia chủ và trưởng lão nhà họ. Song lời đã thốt ra rồi muốn rút trở lại cũng không được nữa.

Ai cũng biết ở trên đời nếu đã dùng phù chú tìm linh thì chắc chắn thuộc về một trong hai trường hợp:

Một là linh phách bị thương hoặc mắc bệnh nên rời khỏi thể xác và lang thang bên ngoài.

Hai là linh phách đó không thuộc về thể xác, hay theo cách người đời tục gọi... là tà thuật đoạt xá.

Nếu trường hợp đầu thì còn đỡ.

Nếu là trường hợp sau, người bị chiếm đoạt thể xác mang nặng hận thù khiến cho chú ấn bị nhiễm sắc đỏ của máu mà chỉ tà thuật mới có.

Và thứ trên thân thể Phong Cư Yên và Phong Phi Thị chính là loại này.

Mắt thấy tai nghe là chân thực nhất, nó hữu hiệu hơn hết thảy ngàn lời thuyết phục hay tranh luận. Ngay cả khi không có cuộc đối thoại trước đó giữa Ô Hành Tuyết và Phong Cư Yên thì các đệ tử tại đây vẫn sẽ chìm vào thình lạng — chưa cần biết có phải ngọn ngu ãn hoạ loạn tà ma hay không thì vẫn biết đây đích thị là thuật đoạt xá.

Không thể chối cãi.

Thời khắc ấy, Ô Hành Tuyết và Tiêu Phục Huyền quan sát nét mặt Phong Cư Yên rồi đi đến kết luận... cô gái này dường như không biết thật.

Vị gia chủ thường được người xưng “tuyệt sắc như hoa, ương ngạnh như đao” của nhà họ Phong trợn to đôi mắt phượng nhìn chòng chọc vào chú ấn tìm linh trên người mình.

Tóc mai phất tán loạn, dây buộc tóc thêu danh tự “Phong” búi sau đầu, quấn trên mái tóc dài tung bay trong gió. Nàng cúi đầu, song bờ vai vẫn hiên ngang đứng thẳng như lưỡi đao.

Mà giờ đây, lưỡi đao ấy đang run khẽ.

Cứng quá thì dễ gãy.

Phong Phi Thị nhìn bờ vai nàng mà bất chợt nhớ đến một lời đánh giá từ thời điểm nào đó về trước người ta dành cho em gái mình — là anh tài ngút trời, tuyệt vời xuất chúng, bản tính như đao, thế nhưng... cứng quá thì dễ gãy đấy.

Thật tình hẳn đã sắp quên hết những lời ấy rồi, dầu gì cũng là những câu từ trăm năm về trước, giờ có tình cờ nhớ lại mẩu chuyện thuở thiếu thời thì cũng chỉ còn là những hình bóng thoáng qua...

Chứ nói gì đến những chuyện từ trước đó nữa.

“A Yến...” Phong Phi Thị khẽ giọng.

Phong Cự Yến đột ngột ngược mắt.

Thuở nhỏ, đôi mắt phượng ấy luôn tỏ nét khôn ngoan ương bướng, mà sau này khi thành gia chủ rồi thì đa phần chỉ còn sự vững vàng và sắc sảo. Chỉ những khi hai anh em thân thiết trò chuyện cười đùa, nét dịu dàng nên nã mới được thể hiện ra lần nữa.

Mà lúc này đây, trong đôi mắt ấy đã không còn hết thấy những gì được nhắc đến bên trên, mà chỉ vương nổi khiếp sợ và bàng hoàng tột độ.

Cô em gái ruột của hắn không phải hạng dễ bị dất mũi, vốn dĩ từ nhỏ đã thế.

Nên khi Phong Cự Yến mở miệng, hắn không làm sao chối bỏ.

Phong Cự Yến nói, “Vì sao trên người em và anh lại xuất hiện dấu ấn bị đoạt xá?”

Nàng quan sát ngón tay bị kiếm khí ngăn cản của Phong Phi Thị và nói, “Nếu không có lớp kiếm khí này, nếu khi này em không ngoảnh đầu lại, thì anh đang tính làm gì?”

“Anh...”

“Anh muốn xoá sạch nó sao?”

Phong Phi Thị nuốt nước bọt, nghẹn lời một hồi lâu mới nhắm mắt lại, nói, “Đúng, anh sẽ xoá sạch nó.”

Phong Cự Yến nói, “Tức là anh đã biết...”

Ngón tay càn kiếm của nàng siết quá mạnh khiến hồ khẩu nứt toạc một vết, máu tuôn ra chảy dọc xuống chuôi kiếm. Ngón tay nàng run rẩy, thanh

kiếm cũng rung lên theo, phát ra tiếng lao xao khe khẽ.

Trong cơn chấn động lao xao, nàng nhìn anh trai mình đăm đăm và hỏi, “Thế có nghĩa những lời vừa nãy đều là sự thật, có hai cô hồn dã quỷ vốn không thuộc về nơi này đã đến và chiếm đoạt hai thân thể vốn không thuộc về chúng...”

“Em những tưởng có tà ma yêu đạo nào đã trà trộn vào hàng trăm ngàn người nơi đây,” Phong Cư Yến thốt ra từng chữ, lời nào cũng như rỉ máu. “Em đã lục tìm kỹ lưỡng đến thế, hoá ra lại chính là em và anh à...”

“Anh biết hết tất cả chuyện này ư?”

Phong Phi Thị gật đầu thật khẽ rồi nói, “Biết.”

Dĩ nhiên hẳn biết.

Bởi vào thời điểm khởi đầu hết cả, chính hẳn là người đã bần thần quần quanh trận nổi mệnh dưới căn tháp cao nhà họ Phong. Dưới ảnh hưởng của trận cục ngày này qua tháng nọ, sự không cam tâm và nổi nuôi tiếc mỗi lúc một đè nặng lên hẳn.

Đến một ngày nọ, hẳn được ai đó đưa đường dẫn lối, bèn dắt theo linh phách đưa em gái đã không phản ứng từ lâu để đến một cõi thế gian khác, và trở thành “cầu nổi”.

Chương 115: Dễ gãy

“Nói vậy, cơn ác mộng lúc nhỏ em hay kể với anh,” Phong Cur Yến khàn giọng nghẹn ngào, dừng một hồi mới nói tiếp, “rốt cuộc nó chỉ là chiêm bao hay là sự thật?”

Lúc còn nhỏ, nàng thường mơ về một cơn ác mộng.

Trong mơ, nàng thấy mình nằm giữa vùng không gian tối tăm giống như một gian phòng trống hoặc một chiếc giường bít bùng bốn phía. Luôn có một ai đó không nhìn rõ mặt với máu me khắp người liên tục kéo nàng, muốn đẩy nàng ra, đuổi nàng đi.

Đôi tay đó tưởng chừng muốn xé toạc thịt da nàng, khiến nàng đau đến mức khóc thét không ngừng trong giấc mơ. Thế mà cái người đẩy máu me kia khóc còn thảm thiết hơn, tiếng khóc ấy nghe vào làm người ta khổ đau và sợ hãi, vừa lôi kéo nàng còn vừa tự đâm ngực giẫm chân.

Đối với một đứa trẻ như nàng năm đó, nó không khác gì một thứ ma quỷ điên cuồng, là cơn ác mộng chạy hoài không thoát thớ còn bé thơ.

Nàng thường giật mình bừng tỉnh giữa đêm, dù không chấp nhận nỗi sợ nhưng cũng không dám ngủ tiếp, thành thử nàng chạy tới trước cửa sân ngẩng để có thể nhìn các đệ tử mang đèn đi tuần tra đêm.

Mấy nhóm đệ tử đó hỏi nàng vì sao không ngủ. Nàng chỉ bẻ một cành cây nhỏ làm bộ huơ huơ linh tinh rồi nói, “Ta đang luyện kiếm, ngày mai thầy định kiểm tra.”

Gần như tất cả mọi người đều bị nàng đánh lừa. Đến mười năm, trăm năm sau này, trong nhà họ Phong vẫn còn lưu truyền tin đồn nàng không chỉ là một anh tài ngút trời mà còn cực kỳ chăm chỉ.

Chỉ riêng Phong Phi Thị...

Chỉ riêng người huynh trưởng này mới bước đến bên cạnh mỗi lần nàng chống cằm ng ồi trên ngạch cửa khoa tay múa chân giả bộ luyện kiếm, để hỏi nàng, “A Yến, có phải em không ngủ được không?”

Lúc ban đầu nàng cũng không chịu thừa nhận.

Về sau, có một lần nàng muốn chối cách nào cũng không được vì vừa ng ồi trên ngạch cửa vừa khóc sụt sướt, thế là chỉ còn cách kể thật với Phong Phi Thị về cảnh tượng trong mơ.

Đó là những giọt nước mắt hiếm hoi có thể đếm trên đầu ngón tay trong suốt quãng đời trăm năm của nàng.

Đôi mắt nàng trân trân trong màu hoen đỏ, nàng kể với người anh trai ruột mình bằng chất giọng đ ầy nghẹn ngào về giấc chiêm bao, rằng nàng đã bị người máu me đ ần đĩa kia đẩy, kéo ra sao, đã nhuộm máu khắp giường còn bám nàng như hình với bóng ra sao, mới đây còn dập đầu quỳ cầu nàng, rồi sau đó đã lập tức mắng chửi nàng. Dù nàng cố gắng co ro vào trong góc nào đi chăng nữa, có đổi sang hướng nào đi chăng nữa cũng không làm sao trốn thoát nổi.

Phong Phi Thị nghe xong bèn nhẹ nhàng vỗ đầu nàng, ng ồi xuống cùng nàng bên ngạch cửa và ngắm nhìn ánh trăng sáng thâu đêm ở Mộng Đô.

Sau chót, nàng nắm chặt cành cây trong tay và tựa mình vào cạnh cửa ngủ thiếp đi khi hừng đông sắp đến. Trước lúc khép mắt lại, nàng còn l ần b ần một cách uất ức, “Tại sao người đó cứ muốn đuổi em đi vậy...”

Giờ đây ng ắm lại mới hiểu, ấy nào phải ác quỷ muốn đuổi nàng. Rõ ràng chính bản thân nàng mới là thứ ác quỷ đang chiếm đoạt tổ ấm người khác.

Nàng nhìn sang Phong Phi Thị, nhớ về cơn ác mộng đã g ần trăm năm qua chưa nghĩ đến và thốt lên từng câu từng chữ sắc bén như đao, “Khi hai thân thể này của em và anh bị chiếm đoạt cũng bị xé xác như vậy ư?”

“Hai linh phách đáng lẽ nên được sống cũng từng khóc lóc, thét gào, mắng nhiếc như vậy ư?”

“Họ cũng sẽ đâm ngực giã chân, khẩn thiết cầu xin đến độ dập đầu quỳ lạy dưới đất ư?”

Những tưởng những tiểu tiết trong giấc mơ xưa đã sớm phai, mà không ngờ giờ đây khi nàng gần hỏi từng lời từng chữ, nó lại hiển hiện rõ ràng trước mắt như thế.

Vì vậy, nàng đã không còn phân biệt được liệu đó rốt cuộc chỉ là một giấc mơ hay nàng đã thực sự trải qua những chuyện ấy.

“A Yến...” Phong Phi Thị gọi nàng, chẳng rõ đang muốn ngắt lời hay định an ủi nàng.

Thế nhưng Phong Cư Yến không hề chiều theo mà vẫn tiếp tục. Tính tình nàng xưa giờ luôn vậy, nàng không thể chấp nhận sự mập mờ không rõ ràng mà luôn phải tra ra cho bằng hết mới được.

“Em chỉ hỏi anh là có hay không?”

“Có đau khổ như trong những giấc mơ đó hay không?”

Phong Phi Thị hoàn toàn tỉnh lặng.

Thật ra hẳn cũng có thể phủ nhận hoặc bịa ra một lời dối trá và nói mình không nhớ rõ, hoặc có thể nói hai thể xác này từ lúc ra đời đã vô chủ.

Song hẳn hiểu tính cách em gái mình, một khi nàng đã hỏi thẳng ra miệng tức là sự việc đã không còn đường cứu vãn.

Sau cùng, hẳn chỉ có thể nhìn nàng và nhỏ giọng, “A Yến, em đã làm rất nhiều việc thiện.”

“Em đã làm rất rất nhiều việc thiện, đã từng cứu rất nhiều người, diệt trừ rất nhiều tà ma, thu nhận rất nhiều đệ tử, từng trao đi rất nhiều thanh

kiếm, em —” hẳn ngừng giây lát, giọng điệu trầm lắng u buồn hẳn đi, “...
căm ghét cái ác như kẻ thù.”

Phong Cự Yên lắng nghe, mãi một hồi sau mới nhếch cười.

Đúng là nàng căm ghét cái ác như kẻ thù, nàng chưa từng lùi bước trước
mỗi một việc đại sự trên thế gian, dầu đó có là tà ma hoành hành hay
Thương Lang Bắc Vực sụp đổ. Dầu sức mình có ngăn cản được nổi hay
không, nàng vẫn sẽ nâng cao chuôi kiếm và đứng nơi tiền tuyến.

Nàng từng cảm thấy “căm ghét cái ác như kẻ thù” là lời đánh giá tốt đẹp
nhất trên đời, nó bù tai hơn hết thảy những câu anh tài ngút trời hay thiên
phú dị bẩm gì đó.

Bởi những thứ ấy là trời ban, còn “căm ghét cái ác như kẻ thù” là do chính
nàng dẫn lối từng bước, là con đường đích thân nàng chọn lựa.

Mọi người đều biết nàng không phải mẫu người hiền lành nhu mì, tính
nàng ương ngạnh bướng bỉnh, một khi đã xác định một con đường sẽ đi
đến cùng, tuyệt không ngoảnh đầu.

...

Nàng căm ghét cái ác như kẻ thù, tuyệt không ngoảnh đầu.

Trong nháy mắt ấy, Phong Cự Yên thả lỏng hàng mày nhú chặt.

Nàng rảo mắt nhìn quanh một vòng, ánh mắt nàng lướt qua hàng trăm ngàn
đệ tử đầy thương tích máu me, lướt qua toà thành ngổn ngang khắp chốn
sau trận ác chiến và làn sương đen khí tà ma dù tạm thời bị ngăn chặn
nhưng vẫn mịt mù đất trời.

Sau cùng, nàng nhìn sang Ô Hành Tuyết và Tiêu Phục Huyền, đôi môi nàng
mấp máy.

Nàng nói, “Làm sao để cắt đứt ngọn ngu ồn dẫn tà ma tới?”

“Có phải tuẫn thân là được không.”

Giọng nàng nhẹ và khẽ khàng quá đổi nên gần như không nghe được. Đến lúc Ô Hành Tuyết ngợ ra câu “tuần thân” thì vị cô nương bản tính như đao đã vung lên kết giới gió lốc trắng rõ ngay lập tức.

Thình lình, nàng phóng đến bên cạnh anh mình, trong hai tay là kiếm khí mang đầy sát ý lờng lộng.

Ngay lúc ấy, nàng định sẽ giết Phong Phi Thị trước rồi tự kết liễu bản thân. Ấy nhưng khi kiếm khí hạ xuống lại đảo hướng.

Thế là trong tích tắc, Phong Phi Thị cảm thấy đôi mắt mình bị che kín bưng.

Hắn nghe thấy cô gái đã lớn lên cùng mình gọi hai tiếng “ca ca” đã lâu chưa được nghe, đoạn nói, “Cảm ơn anh đã cùng em ngắm trăng sáng Mộng Đô thành mười mấy năm.”

“Thế nhưng...”

“Anh biết đấy, trong mắt em không được tồn tại dù chỉ một nửa hạt cát.”

Nàng căm ghét cái ác như kẻ thù, mà đã chiếm đoạt cuộc đời người ta hơn một trăm năm, giờ không cần phải tiếp tục nữa.

***

Phong Phi Thị nghe thấy tiếng linh phách mình bị kiếm khí oanh tạc, cơn chấn động rung động bộ với nhịp tim và đập mạnh một phát.

Đầu óc hắn trở nên trống rỗng, toàn thân run lên bần bật không kiểm soát được.

“A Yến...”

“A Yến?!”

Hắn gọi thảng thốt, song không nhận được một câu trả lời nào.

Khi tấm chắn che kín mắt được gỡ bỏ, Phong Phi Thị gần như quên mất thân phận con nhà tiên môn, phải tu luyện thuật pháp tiên gia của mình. Theo bản năng, hắn muốn vươn tay hồng găng đỡ lấy người trước mặt.

Khổ nỗi, hắn chỉ còn trông thấy cô gái lẫm liệt trời sinh kia nhắm nghiền đôi mắt, ngã gục trong vô hồn chẳng khác nào một đoá hoa tàn lụi vừa lìa cành. Hắn đỡ nàng không nổi mà chỉ có thể loạng choạng khuy người xuống cùng nàng.

Ai cũng nói trường lão nhà họ Phong lịch lãm nhã nhặn, dù mang bệnh nhẹ trong người nên nhìn qua nét mặt xanh xao, song chưa bao giờ thất thố trước mặt người khác. Thế mà giờ đây, hắn đang khốn đốn quỳ trên mặt đất, đâu còn chút nào đáng vẻ thanh tao.

Hắn nỗ lực vớt vát linh phách tiêu tán trong cơn rối bời, song chỉ hoài công. Vào khoảnh khắc chót cùng nhất, hắn mới loáng thoáng nghe thấy di âm của Phong Cư Yên. “Còn anh thì sao?”

Em căm ghét cái ác như kẻ thù, trong mắt em không được tồn tại dù chỉ một nửa hạt cát...

Còn anh thì sao?

Phong Phi Thị sững lại trong chớp mắt.

Anh ư?

Dường như anh đã không còn tư cách nói những lời như “căm ghét cái ác như kẻ thù” từ sớm mất rồi.

Kể từ thời điểm hắn mang linh phách em ruột mình đến và chiếm đoạt hai thân thể này đây, hắn đã chẳng còn tư cách nói “căm ghét cái ác như kẻ thù” trong quãng đời còn lại của mình nữa.

Vì hắn hãy còn rõ như in vào ngày hôm đó, hai linh phách vốn nên tồn tại trong thân thể này đã rên la nhược nào. Nó giống cơn ác mộng mà Phong

Cư Yên miêu tả, hai linh phách nhỏ bé xa lạ đáng thương ấy đã bị xé xác, đã khóc da diết, đã găng vấy vùng.

Song khi đó, hấn không màng hết thảy chỉ cần được sống.

Hấn muốn sống, muốn được trưởng thành, muốn hoàn thành những hoài bão chưa kịp thực hiện — những đi ầu mà hấn thường nhắc đến với em gái mình khi còn bé, là diệt yêu trừ ma, trả lại một nhân gian trong sạch.

Hấn còn muốn nhìn thấy em gái mình thành tài, em ấy có thiên phú và căn cơ xuất chúng hiếm gặp mà phải lìa đời như vậy thật nuối tiếc quá, ấy là một cô bé đã lớn lên cùng hấn, hấn lưu luyến nàng.

Hấn không cam lòng, không muốn dứt bỏ, vì vậy hấn dẫn em gái mình đến thế giới này để sống sót, và hấn đã thực hiện đi ầu đó bằng sự khốc liệt hơn bao giờ hết.

Còn hai sinh linh kém may mắn kia đã vì hấn mà chết, mà biến mất không còn lại gì.

Hấn những tưởng rằng chỉ cần có thể sống sót là có thể thoả chí vận động và làm những đi ầu mình hằng mong muốn. Nhờ đó hấn sẽ cảm thấy hạnh phúc.

Vậy mà trên thực tế, hấn chưa một lần cảm thấy hạnh phúc tự đáy lòng.

Phong Cư Yên thường nằm mơ thấy ác mộng, bản thân Phong Phi Thị cũng không thoát khỏi nó mỗi ngày. Về sau Phong Cư Yên không nằm mơ và cũng không phi ền lòng nữa, nhưng hấn thì vẫn vậy.

Những lời hấn nói với Phong Cư Yên ban nãy đúng ra cũng chính là lời dành cho bản thân hấn...

Suốt trăm năm nơi đây, hấn đã làm rất nhiều việc thiện, đã nhận vào vô số trẻ em cơ nhỡ và người vô gia cư vào môn hạ mình. Hấn không quan tâm đến kiếm thuật mà đổ toàn bộ tâm huyết vào phù chú đan dược, giao thiệp

cùng Y Ngô Sinh nhà họ Hoa đặng bào chế những bài thuốc cứu giữ sinh mạng rất nhiều người.

Hơn phân nửa thời gian cuộc đời này của hắn dành đúng cho một việc: Chuộc tội.

Song sống càng lâu cũng đờng nghĩa tội trạng hắn càng dài, bởi cuộc sống mà hắn có là do hắn chiếm đoạt mà được. Chót cùng, hắn cũng chẳng rõ rốt cuộc mình là thiện hay ác.

Đến tận thời khắc này...

***

Thời khắc đó là lúc đám tà ma như nhuốc bị Tiêu Phục Huyền và Ô Hành Tuyết tạm thời quét ngang đã lóc góc nhồm dầy.

Có lẽ việc Phong Cư Yến tự phế bỏ linh phách đã khiến “cầu nối” kia bị đứt đoạn một nửa, giờ đang lung lay chực đổ sập. Và nửa còn lại đang có xu hướng buông xuôi.

Thế nên tất cả trở nên điên loạn.

“Nhìn bên đó —” Có một người hô to trong kinh hãi.

Ô Hành Tuyết và Tiêu Phục Huyền ngoảnh đầu sang hướng nọ, nơi đó hơi thở tà ma cuộn cuộn ngợp trời như mây đen đổ sang, đè nặng lên toà thành. Khung cảnh ấy như thể tất cả đám tà ma bò ra khỏi nơi bùn lầy dơ bẩn trên thế gian đều đang tụ tập về đây ngay lúc này.

Nhưng lòng họ hiểu rõ thực ra đây còn chưa phải tất cả.

Thế gian này có ngàn ấy thành trấn thôn làng, không kể Mộng Đô thì còn tới hàng trăm nơi lớn nhỏ khác nhau. Đúng như Ô Hành Tuyết nói lúc trước, họ giết hết đợt này sẽ xuất hiện làn sóng kế tiếp. Cảnh được ở nơi này thì còn chỗ khác, bảo vệ được hôm nay thì còn ngày mai.

Giữa khi mây đen ùn ùn kéo đến gần như nuốt chửng bầu trời, Tiêu Phục Huyền rút thanh trường kiếm và oanh liệt chắn ngang, vạch ra vòng kiếm khí như cầu vồng bay vút lên trời cao.

Dưới sức va chạm từ hai phía, toàn bộ thành Mộng Đô lẫn sông núi quanh nó đều rung chấn như sóng nước.

Gió lạnh bọc quanh ngón tay Ô Hành Tuyết cuộn tròn, sương giá lấp loé như ánh sao.

Khí kinh vô tận không ngừng tuôn ra ngoài để chừng không thấy đáy.

Chàng vừa nhích người đã biến mất tại chỗ chẳng khác nào sương tuyết. Nhưng chàng không đến chặn tà ma cùng Tiêu Phục Huyền mà nhân lúc Tiêu Phục Huyền không để ý để đổi sang hướng khác...

Dùng sát chiêu hung tàn nhất với khí kinh dâng trào khủng khiếp nhất, bọc quanh sương giá lạnh căm nhất. Ngón tay thon gầy trắng nhợt chạm đến thăm dò mệnh môn Phong Phi Thị.

Ấy chính là khung cảnh chàng đã chứng kiến vô vàn lần khi còn là Linh Vương — dọn sạch những dòng rối loạn, và nhìn con người, có thiện, có ác, chết dần trong tay mình.

Chàng đã tránh được ba trăm năm nay, song hiện tại không trốn được phen này.

Chàng vẫn cần phải giết người, vẫn cần phải chứng kiến sống chết của một người trong lòng bàn tay mình.

Phong Phi Thị trời sinh ốm yếu, sức khoẻ hữu hạn. Mà Ô Hành Tuyết tung chiêu tàn bạo nhanh nhất, vốn dĩ hẳn không cách nào tránh được.

Nhưng ngay thời khắc chạm đến mệnh môn Phong Phi Thị, Ô Hành Tuyết vẫn hơi chững lại.

Chàng chần chờ và nuốt tiếc trong tích tắc.

Cũng tích tắc ấy, Phong Phi Thị ngược mặt lên, song hấn không vùng vẫy cũng không xuất chiêu kháng cự. Hấn chỉ hỏi một câu. Câu hỏi là ngục tù giam cầm hấn hàng trăm năm.

Hấn hỏi, “Người chần chờ có phải có nghĩa rằng... ta cũng có thể được tính là người lương thiện?”

Ô Hành Tuyết nói, “Trong mắt người bị người hại người chính là kẻ ác, trong mắt người được người cứu người chính là người lương thiện.”

“Ta là người giết người, ta không thuộc cả hai nhóm trên nên không có quy ước phán định. Còn người... người có thể hận ta.”

Vừa dứt lời, gió tuyết đầu lâm vào tĩnh mịch.

Đã từ sớm, chàng không còn là Linh Vương, không mang mặt nạ vân bạc, không che nổi vui buồn trên nét mặt. Dáng vẻ chàng sẽ phản chiếu vào đôi mắt người bị giết, và chàng sẽ nhìn bóng hình tiếp theo chần chậm đánh mất sức sống trong ánh mắt.

Chàng đã trải qua quá nhiều lần, song vẫn cảm thấy ấy là thời khắc cô tịch nhất cõi đời.

Mà lần này, ngay khi khoảnh khắc đến, có một bóng người khác cùng bước vào. Giọng Tiêu Phục Huyền thâm thập len qua bụi tuyết.

“Đừng chỉ hận một mình y,” Tiêu Phục Huyền nói.

✱

Lời tác giả:

Ngủ ngon ~

Cá:

Nói sao nhỉ, chia sẻ chút cảm nhận cá nhân của mình nhen. Mình nhìn thấy những câu chuyện về các nhân vật phụ trong bộ này có một điểm chung, xoay quanh việc con người sống ở đời có nhiều *tham* và *vọng*, người ta muốn níu kéo một điếu gì đó trân quý, hoặc muốn cứu vớt một sai lầm cuộc đời, như là cách Y Ngô Sinh muốn cứu lấy cuộc sống mình, người tán tu ở Kinh Quan muốn chuộc lại lỗi lầm mình, gia chủ nhà họ Phong muốn cứu sống huyết nhục mình, Hoa Tín muốn giữ mạng người thương, và bây giờ là Phong Phi Thị muốn tìm một cuộc sống mới cho hai anh em. Ở đây có tình cha con, tình yêu, tình anh em, tình bạn, tình người, là đầy đủ những mối dây tình cảm trong cuộc sống.

Nhưng mà những tham và vọng này lại là những điếu rất ư vị kỷ, cầu chi phối và thay đổi nhân quả, đánh đổi lấy sự tổn thương cho mình và cho người khác. Nhưng vì những điếu này là trái lẽ, là sai chớng thêm sai, mà gieo *nhân* thì phải gặt *quả*, khiến cho mọi việc trở nên tồi tệ hơn.

Thế nên ở cuối mỗi câu chuyện đều là mọi sự quy về hư không, trả lại một thế giới thuận theo lẽ tự nhiên, thiện ác hay sống chết không thể cưỡng cầu. Cái gì vốn đã không thuộc về mình cuối cùng sẽ không thuộc về mình mà thôi.

Chương 116: Thiên chiếu

Năm xưa, trưởng lão giảng dạy trong đệ tử đường nhà họ Phong từng nói rằng con người ta ghim hận thù sâu đậm nhất lúc lia đời.

“Dầu có là người tốt hay người xấu, dầu thiện hay ác, dầu là vô tội bị hãm hại hay đúng tội lãnh hình phạt, chỉ cần người ta có đôi chút không cam tâm thì dầu mang lòng oán hận người đã xuống tay giết mình.”

“Nỗi oán hận sâu đậm này sẽ quẩn quanh đôi tay đã giết họ, quẩn quanh thanh kiếm đã giết họ, quẩn quanh linh phách kẻ đã giết họ đặng chất vấn mỗi ngày.” Trưởng lão đã nói như vậy.

Thời điểm đó, Phong Phi Thị cảm thấy vừa hổ thẹn vừa chột dạ, bèn hỏi trưởng lão, “Có cách nào giải trừ không ạ?”

Trưởng lão nhìn hẩn.

Phong Phi Thị sợ bị phát hiện manh mối nên nói thêm một câu, “Suy cho cùng đã là đệ tử tiên môn thì khó tránh bị vương máu trên tay.”

Kết quả là trưởng lão còn chưa kịp trả lời mà A Yến đã phản bác, “Chúng ta giết tà ma chứ đâu phải người sống.”

Đã chính miệng nàng nói thế thì Phong Phi Thị cũng không tranh luận nhiều lời mà chỉ nhỏ nhẹ diễn giải, “Không thể khẳng định chắc chắn vậy được, nhớ đâu gặp trường hợp tiến thoái lưỡng nan không thể không xuống tay thì sao.”

Lần này, trưởng lão lên tiếng, “Thì chấp nhận thôi.”

Phong Phi Thị nghe vậy thì sượng người.

Trưởng lão nói, “Nếu gặp phải tình thế lưỡng nan không thể không ra tay thì hẳn phần lớn người nguyện lòng làm ‘kẻ ác’ là người dũng cảm quả quyết, ắt đã chuẩn bị tinh thần từ trước.”

“Có đi đâu...” Trưởng lão nói, “Một khi đã bị oán hận quấn quanh rồi thì không cách nào xoá bỏ được. Cho dù có là tiên gia đi nữa cũng phải chấp nhận. Con hãy nhìn những bị thần tiên trên chín tầng mây kia xem có ai chỉ trao phước đức mà không dính máu tanh.”

“Cái hận của người sắp lìa đời là thứ cả thần tiên cũng ngán sợ...”

Lúc này đây, Phong Phi Thị quả thực rơi vào hoàn cảnh “không thể không làm”. Khốn thay, hẳn không phải người dũng cảm quả quyết ấy mà chính là người sắp lìa đời kia.

Vào khoảnh khắc sau chót nhất, việc duy nhất hẳn có thể làm có lẽ chỉ là “không oán hận”.

Phong Phi Thị loáng thoáng nghe thấy câu “đừng chỉ hận một mình y”. Hẳn muốn nói “ta làm gì có tư cách” song đã chẳng thoát nổi thành tiếng. Mệnh môn hẳn bị đánh nặng nề, thần lẫn linh đều tan tác. Kiếp này của hẳn đã chấm dứt, hẳn sẽ không có cơ hội lên tiếng một lần nào nữa trong đời.

Đôi người phản chiếu bóng người đang mờ đi nhanh chóng như bậc nền đã cạn. Thân thể rỗng không gục ngã xuống mặt đất cùng em gái mình.

Vậy nên, hình ảnh cuối cùng hẳn trông thấy trong kiếp này chính là bầu trời Mộng Đô.

Đáng ra trên bầu trời ấy nên là vầng trăng ngời ngọi, giống buổi thiếu thời khi hẳn và A Yến cùng dõi mắt lên cao.

Song lúc này khí tà ma còn chưa vơi đang che kín nền trời, dưới nhân gian chẳng nhìn tới ánh trăng. Vì vậy, hẳn chẳng nhìn thấy gì ngoài đêm xám âm u.

...

“Còn có thể có kiếp sau không, A Yến.

“Mong rằng em sẽ có.

“Mong rằng có một ngày khi em mở mắt, nhân gian sẽ chẳng còn những điều em căm ghét, và chỉ cần ngược mắt em sẽ trông thấy vầng trăng sáng Mộng Đô.”

Thân thể đập mạnh xuống nền đất, dấy lên cát đá rung trời. “Cầu nối” bắc từ dòng rối loạn sang hiện thế đã hoàn toàn sụp đổ.

***

Bên trên thành Mộng Đô, khí tà ma đen kịt phủ kín đất trời thỉnh thoảng lại ngay thời điểm va chạm với kiếm khí Tiêu Phục Huyền. Bầu không khí dường như lặng bặt.

Đoạn, tiếng tà ma rít gào tê tái nổ ra...

Các đệ tử tiên môn vốn bị thương nên không chịu nổi lực tác động kịch liệt của tràng rít gào này, họ bèn lập tức cầm thẳng kiếm xuống lòng đất hòng giữ vững thân thể. Song nhiều người vẫn phải nấc lên rên rỉ, máu ứa ra từ khoe môi.

Kế đó, họ trông thấy đám khí tà ma đen kịt đột ngột tan biến.

Và từ phía xa, đám khí đen đang cuộn cuộn bờ ề tới không ngừng cũng bất chợt dừng lại rồi rút lui trong nháy mắt.

Toàn bộ nhóm đệ tử đứng ngây người.

Không biết ai trong họ hô to thất thanh “Gia chủ”, cả đám mới hoàn hồn trở lại.

“Gia chủ!”

“Trưởng, trưởng lão?”

“Gia chủ!!!”

Khi nhìn thấy hai người đã ngã trên mặt đất, ai nấy đều mặc kệ hết thấy những đi đầu vừa nghe lẫn những thứ kinh khủng hãi hùng như “tà thuật đoạt xá” mà vội vàng chạy tới.

Tuy vậy, vẫn có một số người râm rì bàn tán. Họ nhìn đám tà ma đột ngột biến mất và người nằm trên mặt đất, lẩm bẩm, “VẬY MẤY CHUYỆN NHƯ CHÉM ĐỨT NGỌN NGUỒN ĐÓ KHÔNG PHẢI BỊA ĐẶT MÀ LÀ SỰ THẬT SAO?”

“Có vẻ đúng là như vậy.”

“Nhưng đó là lời của tên ma đầu kia đó! Nếu đó là sự thật thì... tên ma đầu đó là thế nào? Không lẽ hắn đang giúp người?”

“Hắn...”

Nhóm đệ tử ngoài người nhìn quanh nhưng chợt thấy cả ma đầu lẫn thượng tiên đầu đã biến mất không còn tăm tích.

***

Ô Hành Tuyết và Tiêu Phục Huyền đang tàng hình đứng trên mái hiên một toà lầu các cao cao giữa thành Mộng Đô. Từ nơi đó, họ có thể quan sát chiến trường ban nãy, đồng thời có thể bao quát hết khu vực thành Mộng Đô.

Tuy “cầu nối” đã bị chặt đứt, tà ma không còn hoành hành vô độ dưới sự chi phối của Thiên đạo Linh đài nữa, song chuyện gì đã xảy ra cũng xảy ra rồi, người đã chết cũng đã ra đi.

Những con đường con hẻm tấp nập một thời ở thành Mộng Đô giờ đây tang hoang, cửa nhà mở toang đong đưa trong gió, vắng lên âm thanh cốt kết khê khàng.

Âm thanh đó chát chùng, nối tiếp nhau, bao trùm hết toàn bộ Mộng Đô.

Bên cạnh cánh cửa rộng mở ấy nằm la liệt những xác người trống rỗng đã bị tà ma cắn nuốt đến không còn gì. Ấy đều là những người đã từng vui cười sinh sống, mà giờ đây góp phần vun đắp sự “ngôn ngang” khắp toàn thành.

Còn những người nhờ được bảo vệ nên sống sót đều đang co ro cuộn mình vào góc tường trong những căn nhà và sợ hãi run rẩy không thôi.

Cảnh tượng ấy không chỉ hiện hữu bên trong thành Mộng Đô.

Từ chỗ đứng, họ có thể phóng mắt nhìn khắp vùng sơn dã, đền thờ bên ngoài thành, thậm chí cả những nơi xa hơn thế nữa. Trong tầm mắt họ, đâu đâu cũng là khói mù và khổ đau. Có thể đoán được, bên dưới chân núi Bất Động, trước lối vào thung lũng Đại Bi, bên bờ biển Vô Đoan, và rất nhiều nơi khác đều lưu dấu tích trần tàn quét của tà ma.

Đây chính là nhân gian vì chịu tác động mà gánh nhận khổ đau.

Ô Hành Tuyết lặng lẽ lia mắt nhìn qua hết thấy.

Chàng đã từng đêm ngày bầu bạn với náo nhiệt xôn xao, từng lắng nghe vô vàn nguyện cầu về bao điều sinh lão bệnh tử, về niềm vui nỗi buồn, về gặp gỡ chia ly, sau cùng đã hoá hình thành người nhờ một dịp được chở che không cần báo đáp thuần khiết nhất.

Nhân gian chàng gặp thuở ban sơ không phải như vậy, và không nên trở thành như thế này.

Chàng chỉ tay vào những bi thương và hỗn độn khắp toàn thành, cất giọng nhỏ nhẹ với Tiêu Phục Huyền, “Nó tính trả giá như thế nào.”

“Tiên hay ma khi xuống tay giết người đều bám đầy oán hận, bị quấn rịt cả đời không cách nào xoá sạch được, mà nó vì lẽ gì có thể không bị?!”

Tiêu Phục Huyền nói, “Ta dẫn ngươi sang đó.”

Ô Hành Tuyết ngoái đầu, trông thấy đôi mắt Tiêu Phục Huyền tựa như vì tinh tú lạnh lẽo nhất vòm trời. Y nói, “Đi sang dòng rối loạn, bắt nó về trả giá.”

***

Bên trên dòng rối loạn.

Vào thời điểm “cầu nổi” do Phong Cư Yến và Phong Phi Thị tạo thành bị chặt gãy, một sự cố nổ ra bên trên Tiên Đô...

Hương hỏa khẩn cầu từ hiện thế dồn dập tràn về nơi này bị đứt đoạn, tầng mây mù bên dưới hàng trăm ngàn chiếc cầu ngọc trên Tiên Đô không còn phồn thịnh, cơn lốc xoáy sát khí bị trấn áp bên dưới Nam Song Hạ đột ngột biến động.

Lúc bấy giờ, Linh Vương hãy còn đang đứng bên thành cầu ở Toạ Xuân Phong, chiếc mặt nạ vân bạc vẫn che khuất gương mặt. Thanh trường kiếm trên tay y lắc lư khẽ nhay vào bên hông đôi chân dài thẳng thớm.

Không ai nhìn ra y đang nghĩ gì trong lòng.

Cơn lốc xoáy rung động kéo theo dư chấn khắp cả Tiên Đô. Phương Trữ chưa kịp phòng ngừa nên loạng choạng cả người, phải chộp lấy thành cầu bằng ngọc mới thăng bằng được thân thể. Hắn hết hoảng thốt hỏi, “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Linh Vương không đáp lời.

Thế nhưng hai tiểu đồng tử kia trả lời cho hắn, “Chắc là có biến ở Nam Song Hạ của Thiên Túc đại nhân rồi.”

Thoáng một tích tắc, Phương Trữ nhác thấy thanh kiếm đang khẽ bên chân Linh Vương ngừng lại, thân thể y nghiêng về một hướng nào đó. Phản ứng ấy cứ như một dạng bản năng bẩm sinh.

Vậy mà y vẫn không dời bước mà chỉ đứng yên chốc lát rồi xoay người lại.

Tiểu đồng tử ôm phất trần trong tay, cất giọng lạnh lạnh mà hỏi, “Đại nhân không đến Nam Song Hạ xem thử sao ạ?”

Bấy giờ Linh Vương mới nhỏ nhẹ đáp lời với chất giọng mềm dịu giống hệt Ô Hành Tuyết, “Không, Thiên Túc có cách giải quyết của riêng mình.”

Phương Trữ đứng nhìn bên cạnh, cảm thấy có gì rất kỳ lạ mà rất không đúng như thế nào đó. Tưởng chừng Linh Vương mà hắn nhìn thấy sau khi mở mắt tỉnh lại đó chỉ là một tầng ảo ảnh. Hắn càng nhìn càng cảm thấy trên người Linh Vương mang đậm hơi thở của thành chủ nhà hắn, thế nhưng thoáng có một chút gì đó lệch lạc. Giống như có hai luồng đối lập va chạm vào nhau trong cơ thể này, chi phối hành động và phản ứng của Linh Vương. Dẫn đến việc vị Linh Vương này thường rơi vào trạng thái xuất thần.

Trong lúc Phương Trữ còn đang thắc mắc, một tia sáng chợt xuất hiện bên cạnh Linh Vương khiến Phương Trữ kinh ngạc. Hắn thấy Linh Vương dứt khoát giương ngón tay kẹp lại một phát. Tia sáng kia đã nằm gọn giữa hai ngón tay y.

Bấy giờ, Phương Trữ mới trông rõ tia sáng kia biến thành một bức phù thư. Chẳng là bức phù thư đó khác hẳn loại phù thư hắn gặp thường ngày, ở mặt trên của bức phù thư này lấp loé dấu ấn mang danh tự “Chiêu” ánh vàng.

“Đây là gì vậy?” Phương Trữ ngạc nhiên hỏi.

Tiểu đồng tử thâm thì trả lời cho hắn, “Đây là thiên chiếu đại nhân nhà ta vừa nhận được.”

Phương Trữ sửng sốt.

Thật tình hắn cũng không hiểu Linh Vương nhận thiên chiếu là có ý gì. Có đi đâu không hiểu sao tự có một loại linh cảm khiến cho hắn bất chợt giật mí

mắt, trong lòng nhen lên cảm giác bất an.

“Thiên chiếu...” Phương Trữ l âm b âm. “Nhận thiên chiếu vào lúc này là cần đại nhân làm gì?”

Giọng hẩn mơ hồ nên không một ai nghe rõ.

Vả chẳng lần này tiểu đồng tử cũng mắt nhìn mũi, mũi ngó miệng, không tiếp tục trả lời hẩn nữa.

Còn Linh Vương sau khi mở tấm phù thư kia đọc lướt qua liền vuốt ngón tay. Một ngọn lửa bùng lên xung quanh và đốt trụi tấm phù thư giữa hai ngón tay y.

Ngay sau đó, y ngoái đầu nhìn Phương Trữ, thanh trường kiếm nạm bạc trong cánh tay còn lại lướt một vòng cung đầy nhã nhặn rồi đánh keng một tiếng mới dừng lại.

Y nghiêng đầu, giọng nói vang lên từ phía sau chiếc mặt nạ để hỏi Phương Trữ, “Người đến từ nơi khác, giờ có muốn trở về không?”

Phương Trữ: “Ta...”

Không đợi Phương Trữ trả lời dứt, y đã nói tiếp, “Người phải về đi thôi. Ta đang định đến đó một chuyến, tiện đường đưa người đi luôn.”

Lời vừa thốt ra, Linh Vương thành linh xuất hiện ngay trước mắt Phương Trữ. Phương Trữ hốt hoảng, giật mình tính né sang chỗ khác theo bản năng, song hẩn cảm thấy có một cánh tay vô hình đang kiềm chặt trên y phục mình.

Ngay tiếp đó, thế giới quay cuồng xung quanh...

Hẩn bị kéo xuống khỏi Tiên Đô.

Khi thoát ra khỏi tầng mây mù, hẩn còn loáng thoáng nghe được tiếng tiểu đồng tử, “Đại nhân đi công việc ạ? Có cần báo cho Thiên Túc đại nhân một tiếng không ạ?”

Phượng Trữ không tài nào mở mắt ra nổi vì sắp bị gió xé xác tới nơi rồi. Hắn chỉ nghe giọng Linh Vương vang lên bên cạnh mình. Y cất giọng điềm đạm trả lời tiểu đồng tử, “Không cần.”

Y vừa nhận một thiên chiếu mới, cần đến xử lý một “dòng rối loạn” nhiều năm trước đây chưa giải quyết gọn ghẽ. Trước đây, y đã gửi lời đến Thiên Túc mỗi lần xuống nhân gian xử lý công việc.

Song lần này thì không.

Dường như có một thứ vô hình nào đó đang thôi thúc y phải chém đứt “dòng rối loạn” kia càng nhanh càng tốt. Y có thể thoáng cảm nhận được sự khẩn cấp của thiên chiếu này, vì lần này thiên chiếu thậm chí còn không chỉ dẫn rõ ràng nên tiếp cận theo phương thức nào.

Những chuyện khác càng ít người biết càng tốt.

Đặc biệt là Thiên Túc.

Lúc này đây, nếu có ai đó có khả năng qua lại giữa hai bên sẽ lập tức thấy rõ...

Ô Hành Tuyệt và Tiêu Phục Huyền hiện thế đang trên đường tiến vào dòng rối loạn. Còn Linh Vương dòng rối loạn cũng đang băng xuyên chín tầng trời để bước vào hiện thế.

Ngay khi Linh Vương nâng vỏ kiếm, toan rút thanh trường kiếm chém thẳng vào nơi giao nhau.

Một tiếng *keng* đánh vang.

Có người bọc mình trong kiếm khí đã phóng tới ngay khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, vung kiếm chặn đứng Linh Vương.

Hai dòng kiếm khí đâm vào nhau, kéo theo hai luồng sức mạnh khổng lồ va đập vang rền.

Kiểm khí của người vừa đến ngập tràn cái lạnh thấu của mùa đông và băng
thiết, tương tự gió buốt từ cánh đồng Gia Minh...

Đó là Thiên Túc.

Chương 117: Ấn mới

Thời điểm hai mũi kiếm va vào nhau, Linh Vương thất thẩn trong thoáng chốc.

Cánh tay cầm kiếm của y hơi cong lên như thể đang có dấu hiệu buông lỏng. Trong khoảnh khắc buông lỏng ấy, phần thuộc về Ô Hành Tuyết trên người Linh Vương trở dậy.

Y nhìn đắm đắm vào tia lửa tung toé từ mũi kiếm rồi mấp máy miệng, nhỏ giọng thốt, “Tiêu...”

Thiên Túc sững người.

Bên trong dòng rối loạn, từ trước đến giờ Linh Vương đầu xưng với y là “Thiên Túc”, “Thiên Túc đại nhân”, chỉ những khi phần thuộc về Ô Hành Tuyết trở dậy và nảy sinh nghi ngờ với dòng rối loạn này thì mới nhắc đến tên y. Song lần nào cũng chỉ gọi vồn vện một chữ “Tiêu”, đoạn ngắn người chút đỉnh rồi đi đâu chỉnh lại lời mình.

Đến lúc đó có thể biết ngay, phần bị chịu ảnh hưởng của Thiên đạo Linh đài đã đoạt lại thể thượng phong.

Còn hiện tại thì sao?

Kiếm khí sắc bén bao quanh người Thiên Túc hơi dụ lại trong giây lát, đôi mắt y quan sát tấm mặt nạ vân bạc kia và chờ câu tiếp theo.

Thế nhưng Linh Vương im lặng một hồi, đôi mắt phía sau tấm mặt nạ khép lại rồi mở ra. Cả cơ thể y rung lên nhẹ nhẹ.

Rung động đó truyền tới đầu mũi kiếm.

Thiên Túc nhíu mày, trong lòng dấy lên linh cảm không lành.

Quả vậy, tiếp đó Linh Vương đã cất giọng, “Không phải lốc xoáy sát khí đang chấn động liên hồi đây à, sao người không đến trấn thủ tại Nam Song Hạ mà ở đây làm gì?”

Cái tên chỉ thốt lên được một chữ đầu chứ không tiếp tục. Điêu này chứng tỏ lúc này đây, Linh Vương vẫn đang chịu ảnh hưởng chặt chẽ từ Thiên đạo Linh đài, kín kẽ gần như không một khe hở.

Thiên Túc trầm giọng trả lời, “Việc có ưu tiên khác nhau.”

“Ưu tiên khác nhau,” Linh Vương lặp lại lời này rồi nói tiếp, “nhưng chẳng phải lốc xoáy sát khí chấn động chính là ưu tiên hàng đầu hay sao? Nếu không có người trấn thủ, toàn bộ Tiên Đô sẽ chẳng được an toàn. Mà một khi Tiên Đô bất ổn, lâm vào cảnh đổ sụp không ai hỗ trợ, thì chính những bá tánh trong nhân gian bên dưới chín tầng mây là người phải gánh chịu tai họa, chẳng phải từ trước đến giờ đây là đi đầu người bận tâm đến nhất hay sao?”

Ánh mắt Thiên Túc loé lên.

Đó là thời khắc khiến cho người ta cảm thấy rối bời khôn kể. Ấy chính vì những lời kia đích thực đầu là những lời Ô Hành Tuyệt từng nói qua khi còn là Linh Vương.

Giờ đây ở bên trên dòng rối loạn, dưới ảnh hưởng của Thiên đạo Linh đài, trong khung cảnh đổi thay và giọng điệu khác biệt, cùng một lời nói ấy đã mang hàm ý hoàn toàn sai lệch.

Lời kia như bị bọc trong một lớp màng mờ, do vô tình hay hữu ý.

Nếu kết quả sau cùng thất bại, hiện thế phải bị diệt vong và để lại sự tồn tại của dòng rối loạn này, thế thì hết thảy những lời tởn cười của ngày xưa cũng sẽ theo đó mà biến mất, chỉ còn những câu nói đã bị che lấp và thay đổi ý nghĩa như trên mà thôi.

Thiên Túc ngược nhìn thoáng qua Linh đài bên trên chín tầng mây bằng ánh mắt thăm đăm sự căm ghét. Rồi y dời mắt nhìn qua mặt nạ của Linh Vương và nói, “Người đã từng suy xét xem vì sao hiện tại lơ xoáy sát khí chấn động liên hồi, mà cùng thời điểm người lại nhận được thiên chiếu hay chưa?”

Linh Vương lặng thinh không trả lời.

Ngón tay đặt trên kiếm của y cử động. Ngay lập tức, cả thanh kiếm chấn động lên theo giống như có một phần thân thể y đang vùng vẫy kháng cự.

Thiên Túc hạ tầm mắt mình trên tay y.

“Ta biết người tính nói gì, người tính nói với ta —” Linh Vương thoáng dừng giây lát mới nhỏ giọng, “Nơi đây là giả.”

Thiên Túc ngược mắt lên tức thì.

Khoảng sừng sốt đó chỉ trôi qua trong một chớp mắt ngắn ngủi, nhưng đã đủ để tạo thành khoảng trống dưới sự hiện diện của một người với năng lực quá mạnh mẽ và uy lực khủng khiếp.

Chỉ kịp thấy Linh Vương nhấc cánh tay, thanh trường kiếm đột ngột biến mất ngay lập tức rồi loáng cái đã đảo chiều. Nó hướng thẳng lên đây ngược kiếm khí của Thiên Túc, đoạn cắm thẳng qua không gian với sức mạnh đủ để chẻ núi tách biển.

Bóng kiếm bọc trong ánh sáng rực rỡ lao xuống từ trên không, xé gió gầm vang như tiếng ưng thần tru thét.

“Thiên Túc cẩn thận bên trên!!!”

Phương Trữ hét lên thất thanh!

Ban nãy hẳn bị sức ép từ đợt va chạm giữa Linh Vương và Thiên Túc đánh mạnh vào khiến linh phách chấn động, có thể nói lâm vào khốn đốn. Dù vậy, hẳn không cách nào trốn thoát khỏi sức ép vô hình đang trói chặt mình

từ Linh Vương. Nhất thời không hỗ trợ được gì, hắn chỉ có thể hò hét bằng miệng ở bên cạnh.

Hắn giương mắt nhìn bóng kiếm mang linh quang đang chém thẳng xuống mà Thiên Túc chẳng hề xuất chiêu đối kháng. Trông cứ như thể không nhìn thấy bóng kiếm kia, y quay người ra sau...

Phương Trữ gần như tắt thở.

Song hắn đã nhận ra chỉ ngay trong tích tắc sau đó. Khi bóng kiếm sáng rực kia chạm vào Thiên Túc thì lập tức bị ép hiện nguyên hình — đó chỉ là một chiêu ảo.

Ngay lúc bóng kiếm hạ xuống, thân thể Linh Vương tức khắc tan biến rồi ngưng tụ thành hình sau lưng Thiên Túc. Khí kinh tràn trề quanh ngón tay cầm kiếm.

Nếu vừa nãy Thiên Túc nghe theo lời cảnh báo của Phương Trữ mà vươn tay cản lại chiêu kiếm đó, thì đã hoàn toàn để lộ điểm yếu sau lưng và tuyệt nhiên không có cơ hội chống trả.

May thay, y đã không làm vậy.

Thiên Túc xoay người lại vừa kịp lúc!

May quá...

Phương Trữ nhìn sang đó, tim đập mạnh đến mức muốn vọt ra ngoài. Hắn thở phào nhẹ nhõm một hơi. Vậy mà một hơi này còn chưa thở ra hết, đồng tử hắn đã đột ngột co rút lại!

Bả vai hắn vừa bị chộp một phát, giọng nói nhàn nhạt của Linh Vương vang lên bên tai, “Đừng hóng hớt nữa, đến lúc phải đi rồi.”

Linh phách Phương Trữ thiếu đi đều bay khỏi người!

Bấy giờ hắn mới bất ngờ nhận ra, Linh Vương phóng đến sau lưng Thiên Túc cũng chỉ là một chiêu giả, còn Linh Vương thật đang ở bên cạnh hắn

đây.

Những chiêu thức ảo kèm với thân thể và bóng kiếm không cách nào phân biệt thật hay giả nối tiếp nhau này chỉ diễn ra trong một tích tắc. Nó nhanh đến mức không cho người ta có cơ hội phản ứng.

Thế nhưng khí kinh và sức mạnh từ những chiêu thức giả đó đều là hàng thật giá thật, bằng không chắc chắn không thể đánh lừa được Thiên Túc.

Việc tách mình ra thành ba phần chỉ trong tích tắc như vậy sẽ gây ra hao tổn linh thần cực kỳ nặng nề với bất kỳ một tà ma hay gia chủ tiên môn ở nhân gian nào.

Thế mà với Linh Vương, nó nhẹ nhàng như cát bụi.

Song Phương Trữ chẳng có thời gian ngẫm kỹ chuyện này.

Hắn chỉ kịp nhìn thấy từ vị trí xuất hiện ảo ảnh của Linh Vương, một chiêu kiếm đi kèm với sấm sét đánh rền vang vọng khắp nơi. Cả một miền sơn dã xung quanh hắn rung lắc dữ dội, vách đá nổ tung rã đổ sụp.

Và bóng dáng Thiên Túc đã chìm trong đất bụi.

Hết rồi.

Có thể nhìn thấu chiêu giả đầu tiên đã khó, đến chiêu thứ hai e rằng Thiên Túc không thể tránh khỏi.

Phương Trữ đang bị Linh Vương kéo sang “hiện thể” mà trên người toát hết mồ hôi hột.

Tuy nhiên, ngay lúc họ xoay người rời đi, tia sáng lạnh lẽo loé lên. Thiên Túc vốn dĩ nên bị giam giữ bên trong ánh điện sấm sét đang hiện ngang chắn kiếm ngang người, đứng cản ngay trước mặt bọn họ.

Linh Vương sượng người.

Thiên Túc cất giọng trầm thấp, “Chiêu thức giả không thể lừa được ta.”

Nhịp tim một đời của Phương Trữ dồn hết cả vào thời điểm này, trước những chuyển biến nhanh tới chóng mặt.

Hắn nghe thấy Linh Vương thở dài, rồi cất giọng nhỏ nhẹ đến mức gần như không ai nghe, “Người... nếu chiêu giả không thể lừa được người, thì phải ra tay thật vậy.”

Lời vừa thốt, bên cạnh Phương Trữ đã không bóng người.

Cuồng phong thành linh nổi lên, quạt mạnh đến mức Phương Trữ không đứng vững nổi mà phải lăn lộn một vòng, gần mình dựng kết giới ngăn cản, song vẫn nứt ra vô vàn những vết thương chi chít.

Hắn đau đớn rên lên thành tiếng, khuỵu một chân quỳ sụm trên mặt đất.

Đến khi ngẩng đầu lên, hắn chỉ còn thấy ánh sáng chói loá như tuyết trắng che kín tầm mắt, bên tai vẳng lên hai tiếng kiếm đang giao đấu. Lúc ánh sáng trắng dần dần dịu xuống, hắn vừa kịp trông thấy hai luồng ánh kiếm mãnh liệt phóng tới.

Rốt cuộc đời này, hắn đã được chứng kiến như thế nào gọi là chiêu kiếm chẻ núi tách biển.

***

Nói cho cùng, Thiên Túc dòng rối loạn chỉ là bản thể gốc của Tiêu Phục Huyền đánh cùng một mảnh linh. Chỉ bằng một mảnh linh mà độ cùng chiêu kiếm chân chính của Linh Vương thì tuyệt nhiên bất khả thi.

Vì vậy, khi cản lại mũi kiếm đó, y đã bị sức ép từ kiếm đẩy người băng về phía sau mấy trăm dặm.

Vừa phút trước, họ đang ở một nơi nào đó khu ngoại thành, mà tích tắc liền sau đã bị đẩy đến miệt núi thên thang.

Phía sau lưng là sơn cước ngút ngàn và non cao vời vợi, vốn dĩ Thiên Túc định vòng qua vách núi đá cheo leo nhô ra ngoài hòng dùng nó cản lại chiêu

kiếm kia. Song đến lúc sắp vòng qua r ễ, y loáng thoáng nghe được tiếng người bên sườn núi.

Thiên Túc giật mình, liếc mắt nhìn sang.

Đấy là ánh đèn soi sáng mười hai dặm núi uốn quanh theo hình r ồng từ sâu trong lòng núi hướng lên xa tít tận chân trời. Bên trong đấy có thể thấp thoáng trông thấy rượu trà cò phươn quỵện vào tiếng người nhộn nhịp, hết thảy đang hoà mình trong gió.

Bọn họ lùi bước ra mấy trăm dặm, ấy thế mà dừng chân tại phố núi Lạc Hoa.

Nếu muốn dùng dây núi này để chặn chiêu kiếm kia, chắc chắn phần đất đá do núi lở sẽ rơi thẳng xuống phố núi, dẫn đến một thảm hoạ không duyên có khác.

Thiên Túc lập tức chững người, thay đổi kế hoạch ngay giữa không trung. Y dùng một mảnh linh phách mình nghênh đón trực diện chiêu kiếm của Linh Vương.

Kiếm khí lao tới chẳng vướng một chướng ngại. Ngay khoảnh khắc va chạm, sấm r ền vang dội tại chín tầng mây từ phía chân trời. Mây mù trong bán kính mấy trăm dặm bị hút vào kịch liệt, xoáy mạnh quanh khu vực ấy và hình thành một cơn lốc mây khổng lồ phủ kín đất trời.

Ngay đến Linh Vương cũng không ngờ rằng người kia dám đón thẳng một kiếm như vậy.

“Không phải người nói toàn bộ thế gian này là giả ư?” Linh Vương hỏi.
“Người cho rằng nơi đây mới là dòng rối loạn, mọi thứ trong này đều là ảo cảnh. Nếu đây đã là ảo cảnh thì có gì người còn e dè, sợ liên luy đến phố núi Lạc Hoa đến mức phải trực tiếp đón nhận chiêu kiếm này?!”

Lốc mây cu ờn cuộn một màu trắng xoá, tất cả đều là sương mù ẩm ướt lạnh lẽo.

Giọng Thiên Túc len lỏi trong khói sương, y nói, “Vì có người sinh ra tại đây rồi sau đó phải tận mắt chứng kiến nơi này bị cháy trụi thành đất cặn tro tàn.”

Y không muốn đến khi người ấy tìm đến đây sẽ phải một lần nữa chứng kiến khung cảnh ánh đèn phố núi tàn lụi, dấu ấy chỉ là dòng rối loạn đi nữa.

Đất cặn...

Tro tàn...

Một thứ gì đó nảy nhịp mạnh mẽ trong thân thể Linh Vương.

Có một phút chốc, y dường như thấy mình chao đảo, tưởng chừng như đang kết nối huyết mạch với một người nào đó. Cảm giác ấy cực kỳ quái dị, giống như y vốn bị vùi trong một cái lồng rộng lớn, rồi đột ngột cái lồng nứt ra một đường, để lọt cơn gió rét buốt luồn vào bên trong.

Một ít hình ảnh mờ nhạt hiện lên trước mắt y.

Ấy là vùng núi mịt mù lửa lớn ngút trời, lửa nhấn chìm hết thảy mọi thứ xa gần chân trời trong một màu đỏ thẫm. Còn y, y đứng giữa biển lửa, chứng kiến tất cả những nhện nhện tàn lụi thành đất hoang cằn cỗi.

Sau đó, y rút kiếm tách linh...

***

Ngay lúc đó, Tiêu Phục Huyền và Ô Hành Tuyệt xông vào dòng rối loạn và bị kéo vào giữa một cơn lốc mây mù trắng xoá.

Chỉ một tích tắc mà dường như bị kéo dài không đếm kể...

Cũng ngay thời điểm đó, mảnh linh của Thiên Túc chấn động kịch liệt rồi vỡ nát dưới sức mạnh của kiếm khí, thân xác bản thể rỗng không rơi thẳng xuống dưới.

Tiêu Phục Huyền trong cơn lốc mây mù như chớp mắt.

Thân xác bản thể và thân rỗi cùng chìm vào kiếm khí sáng rực tỏ vàng, khi hai thân xác chạm vào nhau, thân rỗi tan biến hoàn toàn trong màn sương.

Nếu tính theo thời gian của hiện thế, sau tròn hai trăm năm, Thiên Túc Tiêu Phục Huyền mới quay về bản thể của mình.

Linh Vương cũng rơi thẳng xuống từ không trung.

Người y trông như cánh diều hâu trắng tuyết, y cầm thẳng trường kiếm tiếp đất.

Thế nhưng lúc y đến cùng vị trí với Ô Hành Tuyết, nhịp đập trong thân thể y càng trở nên mãnh liệt hơn, gần như đến mức nện rõ từng cơn.

Khung cảnh lửa rực mênh mông khắp phố núi Lạc Hoa lại trở lên trong đầu y một lần nữa, đồng thời cũng kéo theo khoảnh khắc vung kiếm xé đôi linh phách. Ngọn lửa lớn cháy hừng hực quanh thân và cảm giác đau đớn khi tách linh phách cùng dâng trào cuộn như đỉnh sóng cao nhất trên biển Vô Đoan, rồi đổ ụp xuống nhấn chìm y vào trong.

Khoảnh khắc đó, dường như Linh Vương và Ô Hành Tuyết dung hoà vào nhau. Tưởng chừng họ đang cùng nhớ về một sự việc, đang san sẻ cùng một nhịp thở khẽ khàng nhưng gấp gáp, cơ thể họ đều gồng chặt như cánh cung, và gương mặt trắng bệch không một cắc máu.

Khi nỗi đau đớn cùng cực lúc phân tách linh phách òạt đổ tới, thân thể Ô Hành Tuyết hơi lung lay nhẹ. Chàng khuyu một gối chống quỳ trên mặt đất giống trong biển lửa ở Lạc Hoa Đài năm xưa.

Tiêu Phục Huyền nghe thấy âm thanh đê nén ấy liền bất chợt chém xuyên màn sương mù dày đặc. Vừa thoáng trông thấy tình trạng của Ô Hành Tuyết, y đã sa sầm sắc mặt, vươn tay ôm lấy người vừa ngã khuyu và nhỏ giọng, “Sao lại thế này...”

Vừa dứt lời, y sửng cả người.

Vì lúc đó, y phát hiện ở bên cổ Ô Hành Tuyết xuất hiện một vết thương mới, đây ắt là vết thương vừa mới bị, máu từ miệng vết thương còn đang chảy dọc theo xương cổ thấm ướt cổ áo, nhuộm thành một màu đỏ tươi.

Vết thương mới không chỉ là một vết thương đơn thuần mà do cố ý tạo thành, nó còn mang hình dạng một loại ấn chú. Tiêu Phục Huyền chỉ nhìn sơ qua đã nhận ra ngay lập tức...

Đó là ấn thờ.

Trước đây khi vẫn còn là tiên, Ô Hành Tuyết có dấu ấn mang danh tự “Chiêu” trời ban trên cổ. Trong lúc chàng chẳng hề hay biết, ấn thờ đó đã nối với Linh Vương của dòng rối loạn nhằm cung cấp ngu ồn linh lực dãi dào không ngừng nghỉ cho y.

Sau đó chàng đọa thành tà ma, ấn danh tự “Chiêu” tan biến, sự liên kết giữa hai bên cũng theo đó mà chấm dứt.

Thế mà hiện tại trên cổ chàng lại trực tiếp xuất hiện một ấn thờ mới.

Ấn thờ được hình thành từ máu có tác dụng vô cùng nặng nề. Với ấn thờ mới này, chàng đã nối liền liên kết giữa bản thân mình với Linh Vương của dòng rối loạn một lần nữa.

...

Thảo nào Linh Vương vẫn luôn chịu ảnh hưởng vô cùng chặt chẽ của Thiên đạo lại bất ngờ có dấu hiệu lơ lửng.

Thảo nào Ô Hành Tuyết và Linh Vương lại cùng nhớ về những chuyện trong quá khứ, đón nhận nỗi đau đón đã từng gánh chịu trước đây...

“Ô Hành Tuyết! Người...” Tiêu Phục Huyền cất giọng nghẹn ngào, đang định chữa trị cho vết thương lành lại, song bị người đang khuyu gối nắm lấy cánh tay.

Ô Hành Tuyệt siết tay thật chặt đến mức khớp xương cũng trắng bệch cả ra. Vậy mà chàng gắng mấp máy đôi môi bọt bọt tái mét của mình để thốt một câu khẽ khàng đến mức gần như không thành tiếng, “Tiêu Phục Huyền, hãy tin ta.”

✽

Lời tác giả:

Viết tới hai lần chậm quá, để mọi người đợi lâu

Chương 118: Ngu ôn gốc

Mối liên kết ấn thờ sẽ dần dà cân bằng trạng thái giữa hai người. Một khi ấn thờ phát triển đủ mạnh, mối liên kết đủ sâu, thì Ô Hành Tuyệt thậm chí còn có thể thử tác động lên vị Linh Vương kia.

Nếu thành công, chàng có thể áp chế phần chịu ảnh hưởng của Thiên đạo trên người Linh Vương, để Linh Vương hoàn toàn thức tỉnh.

Còn nếu thất bại...

Nếu thất bại, hệ quả là hiện thế sẽ bị chém đứt.

Nhân gian mà chàng từng tựa lưng vào tán cây để ngắm nhìn sẽ bị huỷ hoại, ngàn vạn linh hồn tiêu tán, hết thấy huy hoàng tan biến.

Tất cả những con người và nơi chốn chàng từng dõi theo dịp tháng ba xuân tới lẫn tuyết trắng đông sang, từng lắng nghe tiếng khóc tiếng cười, từng sở hữu ái hận bi hoan, sinh ly tử biệt, từng xôn xao, từng tịch mịch, đều sẽ ra đi không còn dấu tích.

Chàng không thể thua.

Ô Hành Tuyệt nín chặt Tiêu Phục Huyền và khẽ giọng nhắc lại, “Người hãy tin ta...”

Hiệu ứng của ấn thờ lưu chuyển và lan toả nhanh chóng ngay thời điểm ấy.

Linh Vương chống cự theo bản năng, khiến sức ép và tiên lực khủng khiếp bùng nổ khắp người...

Cuồng phong dâng trào mãnh liệt!

Kết giới đột ngột bao vây khắp một vòng. Đó là cấm chế nhô lên từ dưới mặt đất, không khác gì vô số bức tường mọc lên đến chọc trời, ngăn cách tất cả mọi người.

“Thành chủ!”

“Thiên Túc!”

Phương Trữ nhảy bắn lên, toan phá hủy cấm chế để đến bên cạnh Ô Hành Tuyệt.

Song, hắn vừa tiến qua bên trái một bước, một luồng sáng cấm chế ánh bạc ngay lập tức đập thẳng vào trước chóp mũi hắn.

Hắn xoay người sang bên phải, luồng cấm chế thứ hai cũng động thẳng xuống.

Hắn bèn lùi về sau một bước. Sau lưng xuất hiện ngay một cấm chế nữa.

...

Chỉ trong tích tắc mà mọi hướng đều kín bưng. Hắn đã bị giam trong không gian một tắc vuông, không nhích được một bước nào!

Chiêu thức, khí kinh, sức mạnh của tà ma, và tiếng thét thất thanh giữa hoảng loạn đều bị nhốt bên trong không cách nào truyền ra ngoài.

Ở một bên khác.

Kiểm khí của Tiêu Phục Huyền bằng nhanh hơn tất cả mọi thứ.

Ngay khoảnh khắc những cấm chế đó trỗi lên từ mặt đất, hàng ngàn lưỡi kiếm ngưng tụ cùng thuộc về Thiên Túc cũng đã vượt lên trên lớp tường cao ngất bằng ánh sáng đang lưu chuyển.

Song vào thời điểm kiếm khí mang sức nặng ngàn quân ào ạt xông tới, chuẩn bị chém xuyên qua bức tường chọc trời đó, máu tuôn liên hồi từ

những vị trí bị kiếm đâm vào không ngừng kia. Trong nháy mắt, sắc đỏ đã chảy tràn từ trên cao, tuôn trào không dứt.

Lúc máu đổ ra từ trên cấm chế, Tiêu Phục Huyền nhìn thấy cơ thể cả Linh Vương lẫn Ô Hành Tuyết đều run khẽ một chút.

Tiêu Phục Huyền tái mặt, ngay lập tức thu lại kiếm khí.

Vô vàn kiếm khí vừa rút, sương gió mịt mờ phủ kín trở về. Màn sương mù bị cuốn theo gió mạnh, chỉ trong nháy mắt đã lập thành cấm chế che kín bốn phương tám hướng quanh người y.

Thành thử, y không thể trông thấy Ô Hành Tuyết được nữa.

***

Hàng ngàn hàng vạn cấm chế mãnh liệt chắn xuống nhân gian, ngăn sông cách bể, chia núi tách thành, trời rung đất lở cũng không kết nối lại được với nhau.

Chỉ duy nhất một nơi hiện diện hai bóng hình.

Đó chính là Ô Hành Tuyết và Linh Vương.

Ô Hành Tuyết siết chặt bàn tay trống không và ngược mắt nhìn sang.

Hào quang chói loà bao phủ quanh cơ thể Linh Vương. Hết thủy tiên nguyên cường thịnh nhất, linh lực thuần khiết nhất tuôn tràn từ người y đều bắt nguồn từ chính bản thân Ô Hành Tuyết vào thời kỳ đỉnh cao.

Nhưng từ khi có liên kết ấn thờ, trên cơ thể Linh Vương bắt đầu thoáng xuất hiện khí tà ma. Từng ngậm từng ngậm sương đen nhàn nhạt đang lượn lờ quanh vạt bào Linh Vương.

Khung cảnh ấy có chút gì đó rùng rợn, giống như đang chứng kiến máu thấm xâm lấn tuyết trắng không vương bụi trần.

Ô Hành Tuyết ngơ ngàng chốc lát rồi lặng người.

Vì khung cảnh ấy đâu đó tương tự với thời điểm chàng đoạ ma năm xưa.

Chỉ khác ở chỗ vào năm xưa, sương đen quấn quanh người chàng không loáng thoáng từng ngum như vậy mà cuộn miên man như thể có khả năng nhấn chìm vạn vật.

Hiện tại đây, dường như chàng đang tự quan sát bản thân mình qua ba trăm năm dài.

Chàng nhìn bản thân nhuộm dần khí tà ma, nhìn máu tuôn trào từ huyết đạo nào đó rồi thấm dần vào trang phục. Chàng nhìn mình từ một tiên nhân “hào quang ngời sáng” đang dần dà phai sắc lốm đốm, toát ra quỷ khí nồng nặc...

“Có hối hận không?”

Dường như Ô Hành Tuyết nghe thấy có tiếng hỏi.

Là ai đang nói chuyện?

Ô Hành Tuyết nheo mày.

Giọng nói kia chìm vào tiếng gió lốc rít gào nên vô cùng nhạt nhoà. Nhất thời, chàng khó lòng phân biệt nổi rốt cuộc đó là âm thanh tự hỏi vọng lên trong đầu chàng hay là Thiên đạo Linh đài đang muốn mượn miệng Linh Vương kia để hỏi chàng.

Ngay khoảnh khắc chàng chững người, Linh Vương chống trường kiếm trên mặt đất thành hình ngược đầu lên.

Tiên lực ngay lập tức bùng nổ, va đập kịch liệt tạo ra cơn chấn động khiến núi sông bên trong cấm chế vang rền âm ỉ. Liên kết ấn thờ cũng chịu ảnh hưởng từ cơn chấn động ấy và bị đứt đoạn trong giây lát.

Chính trong giây lát đó, Linh Vương nhắc linh kiếm và lao đến cùng vũ bão!

Bóng dáng lao đến quá nhanh, thoát như sấm chớp. Vừa mới đây người còn cách xa hàng trăm trượng, mà nháy mắt kế tiếp, mũi kiếm đã cận kề yết hầu Ô Hành Tuyết.

Ô Hành Tuyết nhướn mắt lên ngay tích tắc đó.

Chàng nghiêng đầu nhìn Linh Vương đôi chút, rồi đẩy mũi kiếm sang một bên vào thời điểm chót cùng nhất.

Đồng thời, hai ngón tay chàng điểm vào chữ “Chiêu” bên cổ Linh Vương.

Thành thử...

Sức ép mãnh liệt phát ra từ mũi kiếm oanh tạc vào một bên sườn núi. Vách đá cao hàng trăm trượng đổ sập thành cát vụn, sương giá căm căm trộn lẫn với máu rót vào danh tự “Chiêu”, chỉ trong phút chốc đã lan ra hết nửa người.

Linh phách cả Linh Vương lẫn Ô Hành Tuyết đều nảy nhip mạnh mẽ cùng một lúc.

Ấn thờ đã được kết nối một lần nữa.

Trong âm thanh đất đá đổ sụp vang dội, Ô Hành Tuyết lại nghe thấy giọng nói kia một lần nữa.

Giọng nói hỏi chàng, “Có hối hận không?”

“Người đang hỏi?” Ô Hành Tuyết mấp máy môi.

Linh Vương vẫn còn đang bảo vệ tấm mặt nạ vân bạc trước đây Ô Hành Tuyết từng nâng niu không rời. Dưới tác động mỗi lúc một nặng nề của ấn thờ, thân thể y run lên khe khẽ như đang kháng cự.

“Cái gì?” Giọng Linh Vương ảm sau tấm mặt nạ. “Không phải.”

Thực ra, không cần y trả lời Ô Hành Tuyết cũng biết.

Giọng nói kia không phát ra bên cạnh chàng mà vang vọng khắp tứ phía, dội vào tầng kết giới và cấm chế chọc trời thấu đất. Âm thanh ồn ào khủng khiếp đến vậy mà Linh Vương lại chẳng hề nhận ra.

Giống như suốt từ đầu đến cuối chỉ có một mình Ô Hành Tuyết có thể nghe được.

Ngay lúc đó, ấn thờ vừa kết nối lại đứt thêm lần nữa.

Khí chất toả quanh Linh Vương nhạt đi trong nháy mắt, cơn run khe khẽ hòng kháng cự cũng ngừng lại.

Ô Hành Tuyết thoáng nheo mắt.

Chàng cảm thấy rợn người sau gáy.

Chẳng cần ngoảnh đầu lại, chàng cũng biết chuyện gì đang diễn ra, dẫu gì tất cả các chiêu thức Linh Vương sử dụng đều là những chiêu thức chàng từng quen thuộc hơn cả.

Chỉ e rằng vào lúc này đây, có hàng ngàn hàng vạn thanh kiếm tràn đầy linh lực đang phóng lên những áng mây rồi đột ngột lao thẳng về phía chàng!

Ô Hành Tuyết không quay đầu lại mà chỉ dùng mu bàn tay để chắn lại.

Lập tức, bọt tuyết khắp vòm trời tụ về và đông lại thành một tấm chắn ngay trước muôn vàn mũi kiếm.

Băng giá bủa tràn khắp nơi theo hướng đàn kiếm, đánh lên tiếng nổ vang rền. Dường như đang có trận tuyết lớn nhất thế gian đổ bên trong không gian cấm chế.

Linh Vương bị đẩy văng ra xa, đồng thời Ô Hành Tuyết cũng đập lưng vào vách núi cheo leo hiểm trở một phát nặng nề. Máu trào ra từ những vết thương trên huyết đạo trọng yếu, loáng cái đã nhuộm đỏ áo bào.

Giọng nói kia lại cất lên lần nữa, “Người có hối hận không?”

Ô Hành Tuyết ho khan một tiếng, lấy mu bàn tay lau đi vết máu trên mặt. Lần này, chàng đã chịu nhỏ giọng đáp một câu lạnh tanh, “Hối hận cái gì?”

Một chiêu thức khác đánh tới!

Ô Hành Tuyết vất vả tránh thoát, đoạn lật tay tung một chiêu.

Bên trong cấm chế đồ trận tuyết lớn nhất trần gian, tuyết che mịt mờ đất trời. Cả chàng lẫn Linh Vương đều không thể nhìn thấy nhau, song từng chiêu thức đều đánh xuống một cách chuẩn xác.

Hai người họ có thói quen tấn công giống hệt nhau, và cách thức phòng ngự lẫn trả đòn cũng giống nhau như đúc.

Song Linh Vương đang ở đỉnh cao, và đang dùng kiếm.

Còn thanh kiếm của Ô Hành Tuyết đã bị phong ấn cùng với phố núi Lạc Hoa mà chàng từng mến yêu nhất ba trăm năm về trước, vào thời điểm chàng trở thành tà ma. Từ đó, chàng không bao giờ dùng kiếm nữa.

Vì vậy mà chẳng qua mấy lâu, y phục Ô Hành Tuyết đã đẫm máu.

Chàng đón nhận những chiêu tấn công mà mình quen thuộc nhất, chống cự kiếm ý mà mình quen thuộc nhất. Một lần nữa đập người vào vách núi, chàng nghe thấy âm thanh kia cất giọng hỏi mình một câu.

“Người tách linh thần mộc, tự huỷ hoại linh phách, từ tiên thành ma.”

“Người sa ngã từ chín tầng mây, đoạ xuống hố sâu Ma Quật. Từ Linh Vương trở thành một ma đầu mỗi khi nhắc đến người ta đều tái mặt trốn tránh chẳng khác nào rắn rết.”

“Bị tận diệt, bị quên lãng, bị nhục mạ, bị người sợ hãi.”

“Và giờ đây còn bị thay thế.”

Giọng nói đó vang vọng khắp tám hướng, chông muôn tầng lớp, phủ rợp đất trời, hoà cùng cuồn phong hung hãn và tuyết dữ ngút ngàn. Âm thanh

đó mơ hồ nhưng dường như lại mang theo sức ép nặng khủng khiếp nhất, đủ mạnh để san bằng sông núi.

“Tiên nguyên tiêu tán, mất đi thân thể thân tiên, thậm chí một thứ đơn giản như ấn thờ cũng bị đứt đoạn, không phát huy được tác dụng.”

“Người có hối hận không?”

Một cơn gió thổi qua.

Ô Hành Tuyết ngược mắt lên, chàng cất giọng nhẹ nhàng mà kiên định, “Không.”

Tiếp đó, chàng nhấc tay mình giữa gió vẫn vũ bão và tu bổ thêm một tầng ấn thờ trên cổ mình.

Thoáng chốc, gió tuyết chợt thình lạng như thể bị đông lại giữa không trung.

Dòng máu nóng hồi chảy xuống từ vết ấn thờ tu bổ lần hai.

Lúc xưa, có một nguyên lý tất cả mọi người trên Tiên Đô đều biết — trên tượng thần dưới nhân gian chỉ được đặt một tầng ấn thờ, không thể bổ sung thêm. Lý do là tượng thần được làm từ đồng đất nên không chịu được quá nhiều.

Hết thêm một ấn thôi là tượng thần sẽ nổ thành cát.

Rồi sau đó có người nói rằng, thay vì vậy nếu đặt trên thể xác con rồi thì sức chịu đựng bền bỉ hơn chút. Cố lắm cũng có thể đặt hai tầng ấn thờ. Song đây đã là giới hạn chót cùng rồi, cho dù có là bản thể gốc của thần tiên đi nữa cũng tuyệt đối không được vượt quá ba ấn.

Vậy mà hiện tại, bên trong cấm chế tuyết lấp kín trời xanh, ngón tay trắng bệch nhợt nhạt của Ô Hành Tuyết đang không ngừng bổ sung dấu ấn, dùng máu tươi để nuôi dưỡng.

Mỗi lần chàng đặt thêm một ấn, thân thể Linh Vương sẽ cứng đờ đi một chút.

Mỗi lần đặt thêm một ấn, Linh Vương càng giống với chàng hơn.

Mỗi lần đặt thêm một ấn... mỗi liên kết kết giữa chàng và một phiên bản khác càng chặt chẽ hơn.

Chàng thẳng tay ch ồng năm t ầng ấn thờ liên tiếp.

Sau cùng, các ngón tay chàng run rẩy, trên thân thể ngập tràn vẩn tự bằng máu. Vậy mà chàng chỉ hạ mắt xuống, nhếch khoé miệng mấp máy đôi môi trong lặng lẽ, nói với cơn gió thiên địa vô hình kia, “Nhìn đi, người sẽ ngăn cản từng này ấn thờ thế nào.”

Giọng chàng vừa thốt.

Gió tuyết rít gào dài dằng, chàng và một phiên bản khác đã đ ồng tri đ ồng cảm.

Bọn họ thẳng mình đứng giữa gió tuyết, cùng một hình thể, cùng một phong thái, cùng một dáng dấp máu đ ắm thân mình mà chẳng vương hạt bụi.

Khoảnh khắc ấy, Ô Hành Tuyết cảm giác như mình đang t ồn tại trong hai thân thể.

Chàng là ma đ ầu, và cũng là Linh Vương.

“Rốt cuộc người từ đâu ra...”

Chàng khẽ hỏi th ầm một câu trong lòng, r ồi đẩy mạnh linh khí và khí kinh dào dạt nhất.

Ngay sau đó, chàng nhìn rõ lai lịch “Linh Vương” nhờ trạng thái đ ồng tri đ ồng cảm.

Thực ra trước đây Ô Hành Tuyết đã từng nghi ngờ.

Rốt cuộc thân thể này được hoá hình từ loại linh vật nào để có thể đón nhận linh lực và tiên khí chàng trong thời kỳ đỉnh cao nhất mà không chỉ không nổ tan tành cả người thành mảnh vụn, lại còn có thể qua lại các “dòng rối loạn” giống hệt như Linh Vương.

Không chỉ vậy, những khung cảnh trong quá khứ mà Linh Vương này từng chứng kiến cũng giống hệt như chàng, không chệch một chút nào.

Linh vật nào trên thế gian có thể thực hiện đi đâu đó dễ dàng như vậy? Và thân thể nào có khả năng hoá thành Linh Vương như vậy?

Đến tận thời khắc này, Ô Hành Tuyệt mới vỡ lẽ...

Chàng cảm nhận được thứ thân quen quá đối với mình trong thân thể Linh Vương — đó là kiếm ý.

Không phải bắt chước mà thành, không phải nhào nặn từ tinh không, mà đây là kiếm ý duy độc thuộc về Linh Vương.

Trên thế gian này từ xưa đến nay chỉ có một linh vật duy nhất sở hữu đi đâu này...

Kiếm của Ô Hành Tuyệt.

✻

Lời tác giả:

Mọi người chờ lâu, khúc sau còn một chương nữa nha ~

Cá:

Ngẫm lại mới thấy, rốt cuộc ai chính là người đã biến Linh Vương hào hoa phong nhã, rạng rỡ chiếu quang ra nông nổi này nếu không phải là chị tác giả đáng mến của chúng ta??? Chị ta còn cả gan tổng kết lại tất cả những nỗi khốn quẫn Linh Vương phải chịu đựng nữa chứ, thật là một bà mẹ ghê đáng sợ...

Chương 119: Quay về

Thảo nào mà ký ức của “Linh Vương” cũng giống hệt với chàng.

Trong đây có Toạ Xuân Phong một thuở với khung cửa sổ đọng cánh hoa, có mười hai nhóc đờng tử lòng vòng quanh Nam Song Hạ cùng sát khí vang vọng, có từng cung đường chàng từng đặt chân đến, từng con phố nhộn nhịp từng băng ngang, có từng con người, từng hồi sinh tử chàng từng chứng kiến.

Thảo nào mỗi một chiêu thức vị “Linh Vương” này tung ra đều không mang một mảy may ô uế, thậm chí đến kiếm ý cũng y nguyên như tạc.

Làm sao mà không giống cho được...

Đây chính là kiếm của chàng cơ mà.

Sau khi tách linh phách thần mộc, chàng đã phong ấn thanh linh kiếm này tại Lạc Hoa Đài. Suốt ba trăm năm sau đó, chàng chưa từng dùng đến. Chẳng thể nào ngờ được, Thiên đạo Linh đài dám dùng thanh kiếm này làm linh vật để biến ra một thân thể, rồi mượn linh lực được hấp thụ qua ấn thờ nhằm tạo ra Linh Vương của dòng rối loạn.

***

Bất thành linh, Linh Vương dòng rối loạn trợn to mắt.

Phần linh lực thuộc về Ô Hành Tuyệt trong thân thể y rung lên kịch liệt, khiến bóng người y trở nên mờ ảo trong cơn chấn động. Nhìn từ đằng xa, trông y giống như một bóng kiếm dài thẳng tắp đang ghim vào mặt đất.

Bóng kiếm ấy run lên khe khẽ, dạng như cảm ứng của một thanh kiếm có linh.

Kiểm ý vô biên phóng ra từ thân thể y!

Mỗi một luồng kiếm ý đều nhuốm sương giá lạnh như băng, mà bên trong sự sắc bén đó lại để lộ lòng bi mẫn thường thấy ở Ô Hành Tuyết.

Những luồng kiếm ý kia đâm từ trong ra ngoài, cắt lớp phong ấn mà Thiên đạo Linh đài khoá trên người y thành từng mảnh. Dường như tầng mây dày đặc che phủ ánh nắng chói chang đang bị cuốn đi đôi chút.

Ô Hành Tuyết hiểu rõ hơn hết cảm giác nói lòng đó. Chàng có thể cảm nhận được Linh Vương đang chậm rãi nhường một “con đường” cho chàng đoạt quyền khống chế thân thể y.

Dường như sau tận ba trăm năm, chàng mới lại cầm thanh kiếm của mình trong tay.

Chợt, vào lúc “Linh Vương” hoàn toàn buông lỏng để chàng cầm lên thanh kiếm, hết thấy tiếng thét gào khóc lóc dồn dập đổ ào về phía Ô Hành Tuyết.

Cái lạnh thấu và cơn đau buốt lửa tới khắp người chàng chỉ trong nháy mắt mà chẳng kịp phòng bị.

Cơn đau ấy đến quá đột ngột, Ô Hành Tuyết không cách nào chịu đựng nổi. Chàng còng lưng xuống, dùng thời đỡ một tay vào mép nhọn bên vách đá. Mép đá sắc như lưỡi đao, mà Ô Hành Tuyết siết tay quá chặt, ngón tay chàng bị đá cứa vào, chỉ trong nháy mắt đã thấm đỏ. Vậy mà chàng chẳng cảm thấy chút gì. Bởi cơn đau buốt và cái lạnh thấu đã bao trùm làm lu mờ hết mọi thứ.

Ban đầu, Ô Hành Tuyết còn chưa kịp nhận ra cơn đau và cái lạnh này đến từ đâu. Mãi đến khi thứ cảm giác đó trở đau như có hàng vạn con kiến đang xâu xé tâm can. Bây giờ, chàng mới vỡ lẽ.

Đây chính là cơn đau tương tự kiếp kỳ. Cơn đau buốt thấu không đến vô cớ mà bắt nguồn từ những người đã bị sát hại.

Tất cả các đệ tử tiên môn trên thế gian đều từng được dạy qua một bài học rằng: Người ta ghim hận sâu nặng nhất vào thời điểm họ qua đời. Cho dù có là người tốt hay người xấu, là người vô tội bị hãm hại hay người có tội nhận trừng phạt đi nữa, chỉ cần trong lòng có nhen nhóm một chút không cam tâm thôi là họ sẽ căm hận người đã xuống tay giết mình.

Cảm giác không cam tâm sâu sắc ấy sẽ quấn rịt trên cánh tay đã sát hại họ, quấn rịt quanh thân kiếm đã giết chết họ, đeo bám trên linh phách kẻ sát nhân đang tra khảo ngày đêm.

Chỉ cần có cơ hội, họ sẽ trở dậy như có hàng vạn con kiến xâu xé tâm can.

Ấy chính là nỗi oán hận đến thần tiên cũng kinh sợ.

Đó là nơi khởi đầu cho kiếp kỳ của tà ma...

Và là ngọn nguồn nỗi thống khổ của Linh Vương.

Khi Ô Hành Tuyết siết lấy thanh kiếm mình lần nữa, cơn oán hận khiến thần tiên cũng kinh sợ đó đổ ập xuống người chàng như sương đen nghiêng ngả.

Bên trong màn sương đen bịt bùng không tia sáng ấy, chàng trông thấy vô số gương mặt nhợt nhạt. Gương mặt của những người chàng giết theo mệnh lệnh từ thiên chiếu.

Chàng có một thói quen xấu tệ, là thoát trông phóng khoáng tùy nghi, nhưng trong những việc như này lại nhớ kỹ không thôi. Chàng nhớ như in từng dòng rối loạn, và mỗi một người mình đã tự tay giết chết. Chàng nhớ như in những người ấy đã từng đi trên con phố ngõ hẻm, từng trò chuyện vui đùa với người xung quanh. Thậm chí, một số người trong họ còn nhìn thấy chàng thời điểm mới đầu, dù không biết chàng đang làm gì nhưng vẫn nở nụ cười với chàng.

Mà chót cùng, họ đều than khóc, hoặc bàng hoàng chết dưới tay chàng.

Cũng chính vì luôn nhớ như in từng người, lắng nghe mỗi một lời mắng nhiếc và oán hận, lắng lẽ gánh nhận mỗi một lần đau buốt và giá lạnh khi bị vong hồn cắn xé linh phách, nên chàng mới không sao chấp nhận được việc Thiên đạo Linh đài hết lần này đến lần khác mở đường cho người dựng lên dòng rối loạn, hết lần này đến lần khác định đoạt sinh tử của phàm nhân trong sự cân bằng cường ép của nó.

Vì vậy chàng không hối hận.

Chưa từng hối hận.

Ngã từ trời cao chín tầng mây thì có sao? Từ Linh Vương trở thành ma đầu thì có sao?

Nếu phải lâm vào tình thế giống với ba trăm năm về trước, chàng vẫn sẽ chọn phân tách linh phách, nạo sạch thần lực trên cơ thể, tự mình xoá bỏ tiên nguyên, để thần mộc không bao giờ xuất hiện nơi hậu thế nữa.

Chàng vẫn sẽ đứng thẳng lưng, gánh trên mình oán hận ngàn ngút và đôi mắt nhìn về Thiên đạo Linh đài phía trên mây xanh để hỏi, “Người thấy không, đây chính là sinh tử của phàm nhân.”

Sinh tử của vạn linh nặng nề như ngàn quân, khi bị quấn rịt quanh người quả thực khiến người ta khó lòng nhấc nổi một bước. Người lại chưa từng mang trên vai gánh nặng, chưa từng trải nghiệm lấy một phân, người dựa vào đâu để định đoạt?!

***

Những nỗi oán hận che kín đất trời và từng người từng người đã bị sát hại bất ngờ đổ ập vào ngay lúc đó như một lời cảnh cáo.

Cảnh cáo Ô Hành Tuyết, và cảnh cáo Linh Vương.

Thân thể của Linh Vương được tạo thành từ thanh linh kiếm này, y cũng từng gánh chịu những nỗi oán hận mà Ô Hành Tuyết phải gánh chịu. Thế nhưng trước đó y chưa từng có thân thể, nên đây chính là lần đầu tiên.

Mà y cũng không hay biết, thì ra một khi vong hồn tụ hội lại một chỗ có thể đông và dày đặc đến mức linh lực tiên kiếm gì đó cũng không sao chém xuyên được. Hoá ra, nỗi oán hận sinh tử lại có thể sâu nặng đến nhường này, nặng nề đến độ y gần như bị ép còng cả lưng.

Hoá ra, cảm giác linh phách bị cản xé khó chịu đến như vậy, cái lạnh từ vong hồn buốt rát đến mức người ta run rẩy không kiểm soát nổi.

Nhưng tất cả những thứ đó đều không sánh nổi cơn nhói đau khi y nhìn thấy những gương mặt tái nhợt ấy.

Thanh trường kiếm trong tay y run lên phát ra âm thanh rần rì, tiếp đó, vô số vết nứt tét ra từ chuôi kiếm rồi tràn dần xuống dưới cho đến tận mũi kiếm.

Dường như có một thứ âm thanh lớn vờn quanh y, nó cất giọng tràn đầy thống khổ trong âm thanh rần rì, nói với y, “Đó là đôi tay sát nhân, trên tay hắn bám đầy oán hận, hắn không có quyên tâm kiếm...”

“Vốn dĩ hắn không nên xuất hiện nơi này, hắn nên về đi.”

“Đưa hắn về đi.”

...

Linh Vương sớm đã buông lỏng toàn bộ, thế mà trong cơn thống khổ cùng cực này lại bắt đầu khép kín vào, để cho mây mù chầm chậm bao trùm trở lại. Ấn thờ kết nối giữa y và Ô Hành Tuyệt lại sắp hỏng một lần nữa.

Trong tiềm thức, y gắng gượng chống cự nỗi thống khổ và đang có chiều hướng cắt đứt ấn thờ.

Và khi hiệu lực của ấn thờ giảm dần đi, cái cảm giác đau đớn như có vạn kiến xâu xé tâm can này cũng đỡ hơn một chút. Những cơn oán hận ấy dần trở nên mờ mịt hơn với y.

Giống như từ đầu đến cuối chúng chỉ quẩn quanh người một mình Ô Hành Tuyết.

Còn y chỉ bị liên lụy theo mà thôi.

Chỉ cần y cắt đứt được mối liên kết thì không còn phải gánh chịu bất kỳ đau khổ nào nữa.

...

Tất cả mọi chuyển biến xảy ra ngay vào khoảnh khắc đó...

Toàn bộ đất trời đột ngột chấn động kịch liệt, tương tự như hời ở dưới lòng đáy thung lũng Đại Bi.

Ô Hành Tuyết bị bao vây giữa hàng ngàn vong hồn, chàng thậm chí còn không cảm nhận được cơn chấn động đó. Để rồi sau khi chàng chớp mắt rũ đi vết máu trên mi và ngược mắt lên lại thì chỉ còn cảm giác trời đất quay cuồng...

Mất một nhịp sau, chàng mới nhận ra ý nghĩa của cơn chấn động và đứt gãy này...

Chàng và Tiêu Phục Huyền, và cả Phương Trữ, lại một lần nữa bị ép đẩy ra khỏi dòng rối loạn.

Trong cơn hỗn loạn, chàng mơ hồ cảm giác được bức tường cao dựng từ cấm chế đã biến mất, giúp chàng lần nữa nghe được giọng Tiêu Phục Huyền, và cả tiếng hô “thành chủ” từ Phương Trữ.

Ngay sau đó, chàng được người ôm vào lòng.

Chàng muốn nói, thực tình đã suýt thành công rồi, rủi thay...

Lần này họ không chuẩn bị hậu chiêu.

Tiêu Phục Huyền đã quay trở về bản thể mình, đến Phương Trữ cũng bị đẩy ra ngoài. Như vậy không còn gì trong dòng rối loạn có thể kéo họ quay

lại được nữa.

Và như vậy, cả họ lẫn toàn bộ hiện thế đều trở thành phe bị động, chỉ còn cách ngồi chờ vị Linh Vương kia mang kiếm bước sang.

Sông núi dòng rôi loạn chìm vào trong bóng đêm, chỉ để lại tiếng thét gào vang vọng từ gió tuyết đang gùn rít bên tai.

Thế nhưng, ngay khoảnh khắc tất cả mọi thứ biến mất, gió tuyết thét gào bất chợt ngưng bật.

Khoảnh khắc đó bị kéo dài như vô tận.

Sau này, có bao nhiêu năm trôi qua đi nữa, bọn họ đều mãi nhớ như in thời điểm ấy.

Khi đó, gió tuyết trong màn đêm lặng yên về tĩnh mịch, dường như hết thủy thế giới ngưng lại, không tiếp tục tiến về phía trước nữa.

Ô Hành Tuyết hít thở nhẹ hẫng. Để rồi nghe thấy tiếng gió đã rời xa đột ngột vang dội kịch liệt, tuyết dữ mịt trời lại ùa tới trước mặt một lần nữa. Sông núi dòng rôi loạn chìm vào bóng đêm bất chợt hiện rõ trở lại, chỉ trong tích tắc đã đến gần trong gang tấc.

Ngay đến bức tường cấm chế sáng loà cao vạn trượng cũng hiện lên sừng sững.

Ấn thờ vốn bị cắt đứt thành linh chuyển động trở lại, Ô Hành Tuyết giơ tay sờ bên cổ rồi ngược mắt lên nhìn.

Chàng trông thấy Linh Vương chống trường kiếm trên mặt đất, quấn rịt xung quanh là nổi oán hận của vong hồn giống như chàng. Ý đứng thẳng lưng giữa cảnh trời tràn ngập sương đen và cuồn phong lồng lộng.

Đó là khoảnh khắc họ nhận ra, đã có người kéo ngược họ trở về dòng rôi loạn ngay thời điểm ngặt nghèo nhất.

Người kéo họ trở về chính là Linh Vương.

Chương 120: Giữ nhà

Khi kéo bọn họ trở về dòng rối loạn, cơn rét buốt và đau nhức vốn đã dịu hẳn khỏi người “Linh Vương” lại một lần nữa ập tới nhanh chóng.

Cái rét thấu xương chùng ấy chỉ cần một chút thôi đã có thể đông cứng thân thể lẫn linh hồn người ta. Phần cổ tay và ngón tay để lộ bên ngoài trắng bệch ra rồi lập tức nhiễm sắc xanh nhàn nhạt.

Cảm giác đau nhức đó tuyệt nhiên vượt quá sức chịu đựng của người thường, thậm chí đến cả thần tiên cũng phải run rẩy cong lưng.

Y thoáng nghe được một giọng nói thốt lên trong đầu mình, nó mơ hồ đến mức y không xác định được nó bắt nguồn từ đâu mà giống như nó đang rít gào cùng tiếng gió dữ lộng qua non nước hoang dã bao la.

“Có đau không?”

“Có lạnh không?”

“Đó chính là oán hận của người chết đấy, trên thế gian này không một ai có thể giảm nhẹ nó, không một ai có thể ngăn cản nó...”

Tiếng của “Linh Vương” bị ém sau tấm mặt nạ, nghe vào vừa khẽ khàng vừa thâm thấp. Ngón tay run rẩy một cách thiếu kiểm soát, nhưng y đáp trả, “Thế à.”

Giọng điệu giống hệt Ô Hành Tuyết.

Tiếng rít gào càng thêm mãnh liệt, khiến cho cả mặt đất cũng chấn động.

“Cảm giác giống như từng khúc xương, đoạn khớp của người đầu đứt lìa.”

“Giống như bị chôn trong núi băng.”

Gió dữ thổi đến càng thêm hung hãn, g ãn như muốn đẩy văng y đi hoặc quật y ngã xuống. Song y vẫn chống mũi kiếm trên mặt đất, đứng thẳng người và chẳng mảy may nhúc nhích.

“Người sẽ nát tươm, sẽ đổ máu tràn tr ề, sẽ đau đớn cùng cực.”

“Người sẽ hối hận, sẽ kêu trời trong vô vọng, sẽ không chôn dung thân.”

“Người sai r ồi,” y vẫn nhỏ nhẹ đáp trả giọng nói trong đầu, “ta sẽ không.”

Ngay thời khắc ấy, thứ sức mạnh Linh đài đang áp chế và bao trùm chặt chẽ trên người y bị phá vỡ hoàn toàn. Tựa như mặt đất gãy đoạn, đưa ánh sáng xuyên thủng trăm trượng mây cao.

Y đẩy lùi sức mạnh nặng như vạn quân đang áp chế mình, nhếch kh ẽ khoe miệng và nói, “Ta sẽ không bao giờ.”

Thân thể y là thanh kiếm của Linh Vương, trong cốt nhục y là một phần của Ô Hành Tuyệt.

Kiếm sẽ không nát tươm, sẽ không đau đớn cùng cực, sẽ không hối hận.

Từ xưa đến nay, y chỉ biết hướng về phía trước.

Và trước đó nữa, y h ầy là một nhánh th ần mộc được bao bọc trong tinh chất bạch ngọc.

Khởi đầu của y chính là can trường trước sinh tử và sự chở che không c ầu báo đáp. Ngay từ thời điểm bắt đầu t ồn tại trên thế gian này, vốn đã định sẵn y không biết sợ hãi và thoái lui.

“Bởi vậy nên,” y kh ẽ mấp máy môi để trả lời không thành tiếng, “người không dọa được ta đâu.”

“Ta đã tỉnh.”

***

Trong tích tắc ấy, toàn bộ đất trời dòng rối loạn đổi sắc!

“Linh Vương” ngược mắt thoáng nhìn vòm trời mây gió vùn vủ, rồi dời mắt sang phía Ô Hành Tuyệt, Tiêu Phục Huyền, và Phương Trữ.

Vốn dĩ hai người họ chính là một thể, thế nên chẳng cần thừa lời.

Nhưng tại thời điểm ấy, “Linh Vương” vẫn mở miệng nói, “Ta biết mình phải làm gì, nhưng ta vẫn cần nhắc trước một tiếng.”

Y giương tay chỉ về Linh đài Tiên Đô trên chín tầng mây và nói, “Nếu nó có khả năng khống chế và ảnh hưởng lên ta, thì cũng có khả năng khống chế và ảnh hưởng lên những người khác. Thậm chí nó có thể làm vậy dễ dàng hơn nhiều, đâu sao...”

Y đã sống trên dòng rối loạn này quá lâu, dù bây giờ đã hoàn toàn tỉnh táo nhưng khi phải nhắc đến vẫn có một chút ngập ngừng như trước. Dù y đang đeo mặt nạ song nhìn vào vẫn hoàn toàn cảm giác được y ngăn người ra trong chốc lát.

Có đi đâu chẳng qua mấy lâu, y đã đi đến tỉnh lại như bàn thạch và nói, “Nhìn trên một góc độ nào đó thì suy cho cùng, dòng rối loạn này là sản phẩm hình thành từ Linh đài của nó, mỗi một vị tiên nơi đây cũng ra đời từ đây. Chỉ cần nó muốn là có thể khiến mọi người chĩa mũi kiếm về phía chúng ta mà chẳng cần một lý do gì.”

“Thế thì?”

“Thế thì có thể phải lấy một chọi trăm, lấy một chọi ngàn không chừng, chứ đừng mong nhận được nhiều trợ giúp.”

Tiêu Phục Huyền nói, “Không phải trước giờ đâu vậy sao.”

Mọi người im một chốc rồi bật cười mỉa mai.

Quả đúng vậy.

Hai lăm năm trước cũng thế, cùng lăm thì lạp lại l ần nữa thôi.

Nháy mắt sau đó, những bức tường cấm chế chọc trời cấm đất vỡ toang r ần r ần. Tiếng gió điên cuồng trộn lẫn tiếng sông nước ở bên ngoài cấm chế len vào trong tai.

Bọn họ cười trên đầu ngọn gió đi hàng vạn dặm, đâm xuyên qua chín tầng mây tựa như hào quang, tiến thẳng đến Linh đài!

***

Ở bên kia.

Từ thời điểm “Linh Vương” thức tỉnh, Linh đài trên Tiên Đô trên chín tầng mây đã bắt đầu rục rịch. Vô vàn bức truyền thư đã được phóng ra ngoài vào khoảnh khắc ấy...

Trước đó, Tang Phụng cảm giác được tình huống bất thường trong núi nên hiện tại đang đi tuần núi Bất Động do mình cai quản. Đi được giữa chừng, anh ta đột ngột ngừng bước ngay giữa khúc quanh co khó đi trên lưng chừng núi rồi vươn tay bắt lấy một bức phù thư.

Khi mở ra thì thấy bức phù thư đó trống không, hoàn toàn không có nội dung gì.

Tuy vậy, thân thể anh ta cứng đờ, ánh mắt chợt tĩnh lại, h ồi sau anh ta phóng ngay đến núi Thái Nhân, bước lên tháp Thông Thiên để lên Tiên Đô.

Cách đó ngàn dặm, bên trong năm m ờ không l ờ Kinh Quan, Mộng Cô cũng nhận được một bức truyền thư tương tự.

Cô nàng đứng dậy từ một tấm bia mộ, kéo ra một bức truyền thư từ giữa không trung mà thần thờ h ồi lâu. Sau đó, nàng phất váy và cũng phi thân rời đi.

Còn có cả Hoặc Ca ở Tuyệt Trì.

điện và dao cung trên vách cao. Chỉ trong chớp mắt mà những nơi chàng lướt qua đều đọng đầy băng tuyết.

Đề khi chúng tiên Linh đài thân mang pháp bảo tiến vào, ánh đèn của Tiên thủ lướt qua đầy ngọn lửa sáng bùng loá mắt, cũng là lúc một bóng trắng thuần phóng qua cùng tiếng kiếm reo vang như gió thoảng rồi rơi vào bàn tay vẫn luôn trống không của Ô Hành Tuyết.

Sau ba trăm năm trời.

Chàng đã không còn là Linh Vương từ lâu, mà giờ đây lại cầm thanh kiếm ấy trong tay một lần nữa.

Lần này, Tiêu Phục Huyền không phải hối hả chạy tới.

Kiểm ý nông cuông của y giờ sánh vai cùng Ô Hành Tuyết, tựa như hải triêu dũng mãnh nhất đang cuộn sóng ngang trời.

Hàng vạn bóng kiếm sắc vàng đâm thẳng xuống trước mặt chúng tiên Linh đài. Khi chúng đóng xuống mặt đất, nền tiên điện và dao cung nứt vỡ rã rạc, đá bắn tung toé.

Mỗi một tia bóng kiếm lao xuống, chúng tiên lại càng không thể bước lên phía trước!

Ô Hành Tuyết băng thẳng qua lửa dữ bùng lên từ đèn chiếu thế, thân thể chàng sáng rỡ như ánh chớp. Chàng vung lưỡi kiếm trắng bạc khắc vân và lạnh lùng chém thẳng xuống.

Cả vạn toà dao cung trên Tiên Đô như bị sấm sét động rền, hàng loạt vết nứt gãy đờng loạt lan ra.

***

Khi Tiên Đô rung chuyển, mây mù bên dưới ngàn vạn châu ngọc Linh đài không ngừng dâng trào cuộn.

Bấy giờ mà có vị tiên nào trông thấy sẽ biết ngay nó thể hiện một điểu — nền tảng của Linh đài đang mất đi sự ổn định, lốc xoáy sát khí long lên không ngừng, bắt đầu có dấu hiệu suy yếu.

Để áp chế sự suy yếu này và giúp Linh đài Tiên Đô hưng thịnh lên nhanh chóng thì buộc phải có thêm nhiều hương hoá, thêm nhiều những thờ phụng và ước nguyện từ nhân gian.

Thế nhưng “cầu nối” giữa dòng rối loạn và hiện thế đã bị chặt đứt, Phong Cư Yến và Phong Phi Thị cũng không còn, hương hoá hai bên ngưng liên kết với nhau nên thờ phụng cũng không đưa qua được.

Nếu muốn có thể hút được số lượng lớn hương hoá thờ phụng từ nhân gian trong thời gian cấp tốc chỉ còn một cách — xây thêm “cầu nối” khác.

Để có thể trở thành “cầu nối”, đa phần phải cần những linh phách vì không cam lòng qua đời mà lang thang không thôi. Chúng muốn có thân thể thể mới, muốn có một nơi để chúng ký sinh vào, chúng muốn sống.

Mà nơi có nhiều linh phách như vậy nhất trên thế gian chính là Kinh Quan với mòmả khắp nơi, người chết tề tựu.

Thời điểm này, Mộng Cô cai quản Kinh Quan đã lên Tiên Đô. Dưới ảnh hưởng và áp chế toàn diện của Thiên đạo Linh đài, nàng đang vung kiếm đối đầu với bạn cũ năm xưa.

Vì vậy, nàng không nhìn thấy dị thường xuất hiện ở Kinh Quan nơi nàng cai quản — giữa năm mòmả không lồ, những mẩu linh phách li ti của người đã chết nhưng không cam lòng qua đời đang len lỏi nhoi lên từ sáu thước dưới đất mòmả, bọc trong gió lạnh âm u và tụ về cùng một địa điểm.

Chỗ đám linh phách đó tụ về là một khe núi hoang vu, núi non hiểm trở và đá tảng rơi ngổn ngang trên đất, khắp nơi nơi đâu có dấu vết linh kiếm bén nhọn chém qua.

Mới chưa tròn một khắc trước, Ô Hành Tuyết, Tiêu Phục Huyền, và cả “Linh Vương” dòng rối loạn đã giao chiến một trận nơi này.

Đấy chính là địa điểm kết nối với hiện thế.

***

Giữa miệt núi cao, cuồn phong xuyên khe hẹp.

Hàng mấy trăm linh phách không cam lòng qua đời kia đang xé ra một kẽ hở dưới sức ảnh hưởng của Thiên đạo Linh đài.

Chỉ cần chúng nó tiến được vào hiện thế, đặt chân xuống nhân gian phía bên kia, là “cầu nối” sẽ được hình thành một lần nữa.

Và lần này không chỉ một cây cầu, mà có đến hàng trăm cây.

Nếu một số lượng nghìn ấy hình thành thì muốn chặt đứt lần nữa sẽ hao tổn rất nhiều công sức. Cho dù Ô Hành Tuyệt hay Tiêu Phục Huyền có lập tức chạy sang cũng không còn kịp.

Những linh phách kia rít gào qua kẽ hở và xông thẳng vào nhân gian của hiện thế.

Song, ngay trước khi kịp chạm đất, chúng nó trông thấy một bóng người.

Người nọ vóc dáng không cao, thân mình gầy còm nhỏ thó. Thoạt nhìn đoán chừng chỉ tầm mười lăm mười sáu tuổi, ấy nhưng ánh mắt đang chòng chọc hướng về bọn chúng hung ác và lạnh lùng khác hẳn tuổi thiếu niên.

Đây không ai khác hơn ngoài Ninh Hoài Sam.

Nơi giao nhau giữa hiện thế và dòng rối loạn đã bị Tiêu Phục Huyền và Ô Hành Tuyệt phá nát. Vì vậy mà cửa vào bên dòng rối loạn được đặt giữa vùng đất hoang vu, còn cửa ra hiện thế nằm ở Tước Bất Lạc thuộc Chiếu Dạ thành.

Ban đầu, Ninh Hoài Sam không hiểu tại sao thành chủ kêu mình ở lại chốn nhà không vườn trống này, bắt mình phải “giữ nhà”. Cậu còn tưởng thành

chủ thấy mình vô dụng không giúp ích được gì.

Tuy thế, cậu luôn biết nghe lời. Dù có ấm ức trong lòng đi nữa nhưng cậu vẫn ngoan ngoãn ngồi xếp chân bên dưới gốc đại thụ trong Tước Bất Lạc.

Cho đến tận thời khắc này, cậu mới hiểu ra dụng ý của Thiên Túc và thành chủ.

Hoá ra không ai cảm thấy cậu thiếu tư cách đi giúp đỡ.

Hoá ra ở nơi này quả thực cần có người đáng tin cậy đến trấn thủ.

Ninh Hoài Sam nhìn thấy những linh pháp không biết từ đâu tới đang xuất hiện trong một góc của Tước Bất Lạc kia dấy theo hơi ẩm lạnh lẽo âm u của dòng rối loạn và nổi oán hận đậm sâu không sao ngó lơ được.

Cậu nheo mắt, tức tốc đứng bật dậy bên dưới gốc đại thụ.

Cậu bẻ cổ tay cổ chân, bước thoăn thoắt đến trước những linh pháp đó trong chớp mắt.

Oán khí từ đám linh pháp kia bùng lên phừng phực trong tiếng rít gào như lửa mãnh, cuộn cuộn nghi ngút, chỉ trong chớp mắt đã bọc kín các tòa lầu cao thấp trong Tước Bất Lạc.

Và Ninh Hoài Sam đang đứng trước mặt luồng oán khí phừng phực như lửa đỏ.

Đôi mắt cậu sụp xuống, hai tay cong lên khiến gân xanh nổi rõ trên mặt, chạy dài từ trán đến cổ, xuống cánh tay đến tận các đầu ngón.

Khí độc không ngừng tuôn trào àoạt từ trên người cậu ra ngoài.

Khoảnh khắc đó, khí độc và oán khí va chạm vào nhau mãnh liệt!

Đất đai rung chuyển, lầu các lung lay, xen trong tiếng thét dài của linh pháp. Tất cả trộn lẫn vào nhau, vang vọng khắp toàn bộ cực nam Chiếu Dạ thành.

Giữa tiếng thét dài ấy, Ninh Hoài Sam nhếch khoé miệng, để lộ một nụ cười vô cùng ma mị. Cậu vừa hiên ngang tung chiêu vừa cất giọng khàn khàn, “Xin lỗi chứ, Tước Bất Lạc này không phải chỗ không người cho các người chui vào, nơi đây có người giữ nhà!”

Chương 121: Anh em

Đám linh phách đang mang ý đồ cắm rễ ở hiện thế rú lên, hò hét gọi nhau cùng giương nanh múa vuốt về phía Ninh Hoài Sam!

Tiếng rú của chúng bén lềm inh tai, nghe vào như thể dùng đao đục khoét trong ống nhĩ.

“Ồn ào quá!” Ninh Hoài Sam gằn giọng rủa một câu.

Cậu đập tan đám linh phách đó chỉ với một chiêu. Đám linh phách lãnh trọn chiêu thức bị đánh nát tươm ngay tại chỗ, tản ra trong khói độc và biến mất tăm.

Lũ còn lại bất chợt dạt hẳn sang hai bên như dòng nước chảy. Chúng dâng lên “con sóng” còn cao hơn khi nãy và đổ ập ập về phía Ninh Hoài Sam lần thứ hai.

Cậu thả ra một tiếng “Ha” đầy ngạo nghễ, tung chiêu càng hung hãn hơn.

Cậu chàng này ngày thường vốn đã hiểu động, không biết ở yên một chỗ bao giờ. Vào những lúc như thế này vô cùng có lợi bởi cậu phản ứng cực kỳ mau lẹ! Một chiêu vừa tung ra bên này, một chiêu tiếp tới đã tiến công sang bên kia.

Gần một trăm linh phách mang oán khí cuộn cuộn bị sa vào ảo ảnh trên ngón tay cậu, chìm trong khói độc kịch liệt không ngừng rã tan thành không còn mảnh vụn!

Nhưng đây cũng chưa phải tất cả...

Gần một trăm linh phách kia vừa bị Ninh Hoài Sam đánh cho tan tác, song cậu còn chưa kịp nghỉ một hơi nào thì linh phách mới đã lập tức bủa ra từ

kẽ hở. Chúng kéo theo oán khí và gió âm đậm đặc, thét lên những tiếng g ãn rú và hung hãn cần xé.

Ninh Hoài Sam chùi đi giọt máu đọng trên cằm, hất máu xuống đất. “Còn nữa?!”

Cậu nhõ một phát, phóng cơ thể tuôn đ ãy khói độc vào trong cơn sóng linh phách đang dâng trào.

Đám linh phách đó không mang những hình thù kỳ dị mà thật ra rất giống với người sống. Chúng có tay có chân có thân thể, chẳng qua gương mặt chúng loè nhoè không nhìn rõ, giống như người ta ném hòn đá vào mặt nước khiến cho mặt nước gợn sóng, xoá đi hình ảnh phản chiếu bên dưới.

Thoạt nhìn, chúng nó có vẻ ốm yếu và vô hại, tưởng chừng quạt nhẹ tay là tan biến, chỉ cần là người có am hiểu một chút thuật pháp là có thể đương đ ãu với chúng mà không cần mất sức lực tí nào.

Vậy mà đến khi va chạm mới biết đám linh phách và luồng oán khí ngợp trời trên cơ thể chúng nguy hiểm và khó đối phó đến nhường nào!

Trong miệng chúng nó không có răng nhưng cứ như thể đâu đâu cũng là những chiếc răng bén nhọn.

Chỉ cần chúng bám vào cơ thể sẽ lập tức xâu xé máu thịt con người ta đến mức nh ãy nhựa nát tươm. Vết thương và máu me khắp mọi nơi.

Bởi vậy, sau khi xé toạc linh phách và thoát khỏi oán khí bước ra bên ngoài một lần nữa, cả người Ninh Hoài Sam đã bê bết máu.

Máu chảy dọc từ búi tóc trên trán cậu xuống r ãi len vào tròng mắt...

Đâm ra, đôi mắt cậu nhuộm một màu đỏ thẫm.

Cậu bóp nát tàn linh phách trong tay mình, ngang nhiên quay người đối mặt với kẻ hở kia và cất giọng trầm khàn, “Tới tiếp nào!”

Sau đó, cậu lại vùi mình sâu hơn vào oán khí mịt mùng dày đặc.

Mỗi lần một toán linh phách tan biến trong tay Ninh Hoài Sam, lại có một toán khác từ đủ mọi nơi trong dòng rối loạn chui đầu tới, chúng băng qua khoảnh đất hoang dã và cuộn cuộn đổ dồn về hướng này.

Người chết trên đời nhiều biết bao nhiêu, thậm chí hai chữ “muôn vàn” cũng không sao đếm xiết. Bọn họ tứ tán mọi nơi, song lại dường như đang loạt bị đánh thức và lùa về đây bởi một bàn tay vô hình.

Hệ quả chính là... nhiều vô cùng tận.

***

Ninh Hoài Sam đã không còn đếm nổi rốt cuộc mình ngăn cản được bao nhiêu linh phách, cùng chẳng nhớ rõ mình đã canh giữ trước kẽ hở này hết bao lâu.

Mới đây, cậu còn rửa xả và lằm bằm liên tục không ngơi. Mỗi lần chặn đứng một đợt, cậu liến cợt nhả mấy câu tục tĩu, vừa để móc mĩa mà vừa cho bõ tức. Nhưng đã là người thì ai cũng tới lúc kiệt sức, dù có là Ninh Hoài Sam hiểu động nhanh mồm cũng không phải ngoại lệ.

Dần dà, tiếng mắng chửi càng lúc càng thưa đi tại Tước Bất Lạc.

Không biết bắt đầu từ khi nào, Ninh Hoài Sam không thốt ra tiếng nào nữa, cậu chỉ im lặng liên tục tung sát chiêu.

Có lẽ, đây chính là khoảnh khắc mà Ninh Hoài Sam giống với tà ma nhất trong kiếp này.

***

Hơi thở càng lúc càng nặng nề, tay chân mỗi lúc một trì trệ, nhưng cậu nhất quyết không dừng lại. Có đến mấy vạn linh phách từ dòng rối loạn xông qua kẽ hở hòng xâm nhập hiện thế, mà tất cả đều bị cậu bóp chết tại Tước Bất Lạc.

Trong suốt một canh giờ, chẳng ngơi một khắc.

Với một thân thể phủ đầy khói độc, cậu đã phòng thủ chặt chẽ nơi này, không để lọt một mống nào.

Sau cùng...

Khi đang xé xác một linh phách, cậu quá mạnh tay khiến chân mình lảo đảo một bước.

Chỉ mất một tích tắc để cậu đứng vững trở lại. Thế nhưng đám linh phách kia lại canh chính xác vào đúng tích tắc này để tiến hành phản công!

Chúng nó cắn xé vùng cổ, bả vai, tay, và chân của Ninh Hoài Sam cùng một lúc, còn có một đám khác chuyển hướng cấu vào ngực cậu.

Ngay khoảnh khắc đó, dường như có một tầng bụi máu xuất hiện giữa Tước Bất Lạc.

Ninh Hoài Sam bật rên thành tiếng giữa đám bụi máu ấy.

Cậu gằn một tiếng thâm thấp, mạch máu cộm lên cũng nảy mạnh thành thạch! Tiếp tới, khói độc quanh hai tay cậu cuộn thành lốc xoáy khổng lồ và đập xuống một cách tàn bạo.

Râm!!!!

Oán khí tán loạn khắp Tước Bất Lạc bị dẹp sạch tươm chỉ trong nháy mắt.

Ninh Hoài Sam đứng không vững, cả người đổ sụm ngay lập tức. Cậu khụy một gối dưới nền đất đá, chống một tay xuống đất. Máu tươi nhiều từng giọt xuống đọng thành vũng trên mặt đất.

Nhưng cậu hiểu rõ, từng này vẫn chưa phải là toàn bộ.

Vì cậu đã ngửi được mùi ẩm thấp nồng và dày đặc đang lùa tới từ kẽ hở ngay sau lưng mình. Cậu chẳng cần ngoái đầu nhìn cũng biết phải có đến hàng ngàn, hàng vạn linh phách bị người đi đầu khiến đang tề tựu lại chỗ này.

Hiện tại, không biết cậu còn có thể cản lại được bao nhiêu...

Cậu gặm nhẹ một tiếng, siết chặt tay hông cố đứng thẳng dậy thì chợt nghe thấy tiếng ai đó lờ mờ hô lên.

Giọng nói ấy xa xăm như đến từ một thế giới khác và đang gọi tên cậu, “Ninh Hoài Sam!!!”

“Ai đó?”

Ninh Hoài Sam đờ đẫn chớp mắt.

Cậu đang canh giữ tại Trước Bất Lạc ở hiện thế, chỉ có thể ngửi được hơi gió từ dòng rối loạn thông qua kẽ hở vô hình chứ ngoài ra không nhìn thấy được bất kỳ thứ gì.

Vậy nên cậu cũng không hề hay biết...

Rằng vừa mới nãy, khi muôn vàn linh phách tụ lại vùng sơn dã của dòng rối loạn hồng chen qua kẽ hở để xâm nhập vào hiện thế, đã có một bóng người bên dòng rối loạn phóng qua tầng mây như ánh sao sa đáp xuống biển oán khí linh phách ngút trời với hai tay mang đầy sát chiêu.

Ngay tích tắc hấn chạm chân xuống đất, sát chiêu thành linh phóng ra...

Muôn vàn linh phách bị bóng người đó ngăn chặn lại!

Người đã phóng xuống ngay thời khắc hiểm nghèo đó không ai khác hơn ngoài Phương Trữ.

Phương Trữ đang ở bên dòng rối loạn ngăn cản không cho linh phách chạy sang hiện thế. Hấn đưa lưng về kẽ hở nối với hiện thế, gọi tên Ninh Hoài Sam rồi hỏi, “Còn chịu nổi không?”

Cách biệt giữa dòng rối loạn và hiện thế không thể đo lường bằng thời gian hay khoảng cách, lẽ ra họ không thể nghe thấy giọng nhau.

Song tại khoảnh khắc đó, Phương Trữ ở bên dòng rối loạn cảm thấy mình dường như có thể nghe được âm thanh bên Trước Bất Lạc.

Vì vậy, hấn tựa lưng mình chặn trên chỗ liên kết, hô to mà không ngoảnh đầu lại, “Đồ đần! Mày còn sống không?!”

Câu hỏi này men theo đường liên kết chẳng biết dài ngắn bao nhiêu để truyền đến hiện thế trong mơ hồ.

Ninh Hoài Sam đang quỳ một chân trong sân Trước Bất Lạc, cậu bật cười ngặt nghẽo trên nền đất đầm máu.

Những lời này quá thân quen, dẫu có xa xăm và mơ hồ thì cậu vẫn có thể nhận ra.

Trước đây, mỗi một khi nghe Phương Trữ gọi mình “đồ đần”, cậu đâu sẽ hung hăng đáp trả mấy câu. Chỉ riêng lần này, cậu bật cười.

“Cái thằng này...” Ninh Hoài Sam cười mắng lại một câu.

Cậu mở mắt ra, cũng cất giọng nói qua chỗ liên kết trong lúc quay lưng lại, “Sao mày tới đây?”

Giọng cậu đã khàn đi từ sớm, âm lượng cũng không to. Vậy mà người ở bên dòng rối loạn có vẻ vẫn nghe được.

Sau hồi lâu, cậu loáng thoáng nghe Phương Trữ trả lời, “Còn sao nữa, thành chủ kêu tao tới giúp mày.”

Ninh Hoài Sam phun máu trong miệng ra, nói, “Phấn đi, tao dư sức cân được, không cần mày tới giúp! Chưa kể mày tới đây rồi thành chủ với Thiên Túc ở bên kia phải làm sao?!”

Phương Trữ dường như rửa một câu gì đó từ phía bên kia, sau đó mới nói, “Mày câm miệng đi.”

Ninh Hoài Sam lại bật cười sang sảng.

Cậu lau máu bám đầy trên mặt, xoay vai xoay cổ rồi chần chậm đứng dậy.

Cậu nói, “Tao còn sung mãn lắm, dư sức xé nát mấy vạn đũa nữa, mà đừng có tranh công với tao, thả cương cho bọn nó tràn qua mau!”

Ngay sau đó, cậu vung hai tay ra, khói độc lại bủa ra ào ạt, che mịt trời chẳng khác gì mây mù.

...

Từ thời điểm họ ôm phất trần gật gà gật gù bên hàng hiên Toạ Xuân Phong đến hiện tại đã qua hơn ba trăm năm.

Tính từ kiếp trước của họ đến giờ cũng chẳng rõ bao lâu rồi.

Từ sớm, hai người họ đã không phải là anh em ruột thịt, mà vào lúc này đây lại thấp thoáng bóng hình của mấy trăm năm trước...

Một người ở dòng rối loạn, một người ở hiện thế, đồng thời che chắn hai đầu đường nối, lưng đối lưng.

Linh phách và oán khí bất tận đang hung hãn đổ tràn về phía bọn họ.

Hai người miệng mắng nhiếc nhau, nhưng sống nương nhờ lẫn nhau.

***

Trong khoảnh khắc, Ninh Hoài Sam túm lấy đám linh phách đang xâu xé trên cổ mình quăng mạnh xuống dưới. Tầm mắt cậu đen ngòm giầy lất, cậu phải vịn tay lên đá tảng trong sân để vững người lại.

Trong đầu cậu hiện lên một số ý nghĩ vô có. Những ý nghĩ mang tính “không tưởng” mà trước đây cậu chưa từng nghĩ đến...

Nói sao đi nữa đây cũng là một trận chiến với “Trời”, e là kết quả không mấy khả quan. Nếu họ không chống giữ nổi, nếu cả thành chủ lẫn Thiên Túc đều xảy ra chuyện, nếu tất cả mọi người đều chết...

Ninh Hoài Sam chống vào tảng đá để đỡ lấy người mình, cậu chợt thốt, “Phương Trữ, nếu lần này chúng ta phải chết thì có thể đầu thai chuyển kiếp không?”

Có vẻ như Phương Trữ bị ngỡ ngàng trước câu hỏi bất thành linh của cậu, sau hồi lâu sững sờ hẳn mới trả lời, “Mày nói cái thứ gì xui xẻo vậy.”

Ninh Hoài Sam hít một hơi thật sâu rồi nói, “Ai nói cái gì xui xẻo, tự dưng tao chợt nhớ tới nên nói vậy thôi.”

Vọng lại từ dòng rối loạn ở bên kia là tiếng động đập không ngừng từ chiều thức và âm thanh của gió ẩm ẩm u.

Một lúc lâu sau, giọng Phương Trữ mới loáng thoáng truyền sang, trong giọng nói kèm tiếng th ở dốc ngắt quãng giữa các chiều thức được tung ra liên tục, “Nếu dòng rối loạn tồn tại thì hiện thế sẽ không còn, vậy lúc đó, chúng ta, e là, cũng sẽ biến mất, không... không được đầu thai chuyển kiếp nữa.”

Ninh Hoài Sam bĩu môi một cách chật vật.

Phương Trữ nói tiếp, “Nhưng nếu hiện thế được bảo vệ, thì... thì mọi chuyện sẽ khác. Cho dù chúng ta phải đón nhận kết quả ra sao cũng không đáng sợ.”

Ninh Hoài Sam: “Sẽ như thế nào?”

“Nếu hiện thế còn thì chúng ta có thể đầu thai chuyển kiếp.” Phương Trữ ở phía bên kia có lẽ cũng bị thương, giọng nói cất lên không liền mạch. “Cơ thể tà ma này phải chịu kiếp kỳ, có oan hồn bám víu... mất đi thì thôi, không có gì phải tiếc cả.”

Ninh Hoài Sam cũng tự cười nhạo theo, cậu th ở dốc, nói “Nhưng chuyển kiếp thì chúng ta không ai biết ai được nữa.”

Giọng Phương Trữ bị ngăn lại một chút rồi truyền đến trong tiếng gió, “Ở trong dòng rối loạn này... tao đã biết được một việc, trên người chúng ta

có hai dấu ấn đặc biệt.”

Ninh Hoài Sam: “Dấu ấn gì?”

Phương Trữ nói, “Do thành chủ đặt lên.”

“Chỉ cần có hai dấu ấn đó thì dù cho chúng ta có chuyển kiếp đến đâu, thành chủ cũng sẽ biết được.”

“Mấy trăm năm nay, chúng ta luân hồi bao nhiêu lần, miễn còn sống trên đời này là thành chủ biết cả.”

“Ninh Hoài Sam.” Giọng Phương Trữ vọng lại từ xa xăm nhưng lại lọt vào tai Ninh Hoài Sam một cách rành rọt, hắn nói, “Sống rồi chết, sống rồi chết, vẫn luôn có người dõi theo chúng ta.”

Có người vẫn luôn ghi nhớ bọn họ, dõi theo bọn họ, đón nhận bọn họ những lúc chẳng còn chỗ để về..

Thế thì còn sợ chi sinh tử bất tương phùng.

Chương 122: Vãn thiên

Nhờ Ninh Hoài Sam và Phương Trữ phòng thủ vững vàng ở “đường liên thông” nên không một linh phách nào chạm chân được vào hiện thế, thành thử “cầu nối” đã không thể hình thành.

Không nhận được hương hoả cúng kiếng bổ sung mà còn phải gánh nhận công kích kịch liệt từ Tiêu Phục Huyền và Ô Hành Tuyệt khiến Tiên Đô càng lúc càng hiện rõ sự suy sụp...

Cả vạn toà dao cung nứt ra như băng.

Từ cách đó ngàn dặm, mây đen đột ngột xuất hiện và bao trùm cả nền trời xanh chỉ trong nháy mắt.

Nhân gian cũng tối sầm xuống theo, tiếp nối là một tiếng sấm nện kinh hoàng! Trong chớp mắt, đông tố nổi nghịt trời.

Giữa cơn bão dông kín trời, Phương Trữ chật vật đứng thẳng người dậy, quét đi nước mưa hoà cùng máu đầm đìa trên mặt.

Hắn hướng mắt liếc nhìn về phía Tiên Đô, khản giọng nói một câu với Ninh Hoài Sam ở đầu bên kia mà không ngoảnh đầu lại, “Cố thêm chút nữa, xem chừng sắp sửa...”

Hắn tính nói “sắp sửa kết thúc rồi”, song dở nửa câu thì ngưng lại, vì hắn trông thấy một mảng trắng ở phía cuối dông bão.

Thoạt đầu, Phương Trữ tưởng rằng đó là hơi nước bốc lên từ việc mưa gió quá dữ dội. Hồi sau hắn mới nhận ra mảng trắng đó đang cuộn xoắn lao về phía này với tốc độ khủng khiếp, di chuyển phải đến cả trăm dặm chỉ trong chớp mắt.

Đấy chắc chắn không phải hơi nước!

Đông tử Phương Trữ thít chặt lại, để sau đó lập tức nhận ra...

Đó là người.

Nhìn phục trang và phụ kiện là đoán được đây ắt là những người thuộc tiên môn dưới nhân gian.

Có lẽ họ đuổi theo những linh phách từ khắp nơi tụ lại về đây, hoặc có lẽ họ đến đây dưới sự tác động vô hình của Thiên đạo Linh đài. Nhưng dù là lý do nào đi nữa thì cũng chỉ mang đến nguy hiểm cùng cực cho Phương Trữ.

Vì sau khi ngăn chặn mấy vạn linh phách, khí tà ma bộc trên người hắn đã cuộn cuộn ngất trời. Lọt vào mắt mấy đệ tử tiên môn, hắn chính là vấn nạn nghiêm trọng nhất cần được trừ khử ở vùng sơn dã này.

“Nè đồ đần,” Phương Trữ nhìn hướng đó rồi bất ngờ trầm giọng mà bảo, “cái miệng của mày đúng là...”

Đang yên đang lành mắc chứng gì phải nói “Nếu chúng ta phải chết” chi vậy.

“Cái miệng của tao bị cái gì mày...” Giọng Ninh Hoài Sam truyền đến từ bên đầu hiện thế, tiếng mưa rơi âm ỉ cũng không át được tiếng thở hổn hển và mỗi một trong giọng cậu. “Mày nói chuyện ít có khốn nạn lắm... nói cũng không nói cho hết câu.”

Phương Trữ muốn nói “Gặp phải rắc rối lớn rồi, có khi tao cảm không nổi quá”, song lời ra đến miệng đã bị hắn sửa lại.

Hắn nhìn thấy đao kiếm pháp khí của mấy ngàn đệ tử tiên môn đang oanh liệt đổ về phía mình mà thốt chẳng nên lời. Sau cùng, hắn chỉ nói, “Thôi không có gì, tao đánh nhiều mệt nên muốn nhây lười một chút thôi. Có thể lát nữa số lượng linh phách đổ sang hiện thế sẽ tăng đột biến, mày...”

Phương Trữ ngừng chốc r ồi nói, “Mày nhắm có bị đánh cho bò càng không?”

Ninh Hoài Sam vắng tục một câu từ phía bên kia r ồi rít lên, “Bò mà được... Tới!”

***

Ở đời hay gặp cảnh tiên môn vây đánh tà ma, trừ ma hộ đạo, đây là việc thiên kinh địa nghĩa.

Thế nhưng cảnh tượng hiện giờ thật hiếm gặp trên thế gian. Vì số lượng người quá đông...

Trường bào các đệ tử tiên môn như mây như lọng, song song cùng linh phách người chết đang cuộn tròn tới nơi này. Ánh sáng bén nhọn từ đao kiếm và sát khí trộn lẫn oán khí đ ồng loạt đổ dập xuống như sóng g ầm lũ dữ, chỉ trong chớp mắt đã trùm kín tất cả.

Phương Trữ có dốc toàn lực cũng không thể nào ngăn cản nổi lực công kích ng ần ấy, huống gì hấn vốn đã sức cùng lực kiệt.

“Sắp sửa ứng nghiệm vào cái mỏ xui xẻo của Ninh Hoài Sam r ồi...”

Phương Trữ nhủ thầm trong lòng.

Dù vậy, hấn vẫn nghiêng r ặng, ôm một bụng máu trong miệng mà vận hết sức mình nhằm ý đ ột tự bạo linh thần, dùng mệnh đánh đổi một phen.

Không ngờ ngay thời điểm tự bạo, bỗng có thứ bất chợt loé lên, chặn lại trước mệnh môn và huyết tim hấn.

Phương Trữ ngây người.

Lu ồng linh lực chặn lại giúp hấn có nhuộm sương giá lạnh căm. Đây là hơi thở của thành chủ.

Bất chợt, hắn nhớ lại câu chuyện rất nhiều năm về trước...

Khi đó, hắn nhếch nhác tàn tạ không khác gì một tấm giẻ rách, được Ô Hành Tuyết nhặt về Trước Bất Lạc rồi ngâm mình trong ao máu bên dưới gốc đại thụ. Hắn đau chết đi sống lại, đầu óc mê man chỉ cảm thấy mình như ngấp nghé bên quỹ môn quan nhiều lần rất lâu đến khi tứ chi gãy lìa mọc lại một lần nữa và miệng vết thương dần dà khép lại.

Ngày hắn khốn đốn mở mắt ra, thành chủ vận trắng một thân đứng bên cạnh ao máu, cúi người dùng lòng bàn tay chạm lên trán hắn.

Khi ấy hắn run rẩy, lo rằng ma đầu khét tiếng này tính giết mình, sau lại nhận ra đối phương chỉ thả một phần linh lực vào trong cơ thể hắn.

Sau hôm đó, hắn đã thực sự được sống với tay chân trọn vẹn.

Từ đó về sau, hắn không bao giờ rơi vào tình huống cận kề cái chết đến như vậy một lần nữa.

Vì luôn có một phần linh lực níu kéo hắn trở lại.

...

Chính vì vậy, Phương Trữ không muốn phụ lòng người, hắn nỗ lực hết sức mình để giúp thành chủ và Thiên Túc một phen. Nhưng với tình huống trước mắt, ngoại trừ tự bạo linh thần hắn không còn biết làm gì khác hơn.

Trong một tích tắc hắn ngăn người, đã có muôn vạn đao kiếm pháp khí chĩa mũi nhọn đến ngay trước mắt.

Phương Trữ nín thở, nhưng đã không còn kịp phản ứng lại nữa.

Ấy chính là thời khắc ngặt nghèo như ngàn cân treo sợi tóc...

Mũi kiếm chỉ còn cách đồng tử Phương Trữ một li, tích tắc nữa thôi sẽ đâm thẳng qua đầu và đóng đinh hắn lên thành vách đá.

Ngay khoảnh khắc ấy, vô số mũi kiếm trắng loá lao thẳng xuống từ chín tầng mây, kéo bóng thành một “sợi dây” dài, vùn vụt như sao sa.

Những “sợi dây” ấy khâu trời nối đất, đan lẫn vào nhau hình thành một tấm lưới tiên khổng lồ. Tấm lưới ấy bất chợt hiện hình giữa trời trước mắt Phương Trữ, ngăn cản hết thảy muôn vàn đao kiếm pháp khí rồi đột ngột siết lại!

Những đệ tử tiên môn và linh phách đang phi thân về phía Phương Trữ đã bị cản lại phía bên kia tấm lưới.

Ngay sau đó, sương giá trắng tuyết đọng lên khắp cả người khiến bọn họ cứng đờ lại không cầm nổi đao kiếm pháp khí gì nữa, bởi vậy mà không sao sấn tới trước được một li nào.

“Thành chủ?!”

Phương Trữ vừa nhìn thấy sương tuyết đã biết ngay chiêu này xuất phát từ ai.

Nhờ tấm chắn bảo vệ này nên hắn đã suýt soát giữ được một mạng.

***

Cùng lúc đó ở phía trên Tiên Đô, mọi việc cũng đang rơi vào tình thế ngàn cân treo sợi tóc.

Ô Hành Tuyết vừa thu chiêu dưới nhân gian về đã nghe thấy giọng nói kia. Chàng và Tiêu Phục Huyền mới đánh bay chúng tiên, tiến vào Linh đài với một thân người nồng hương máu và khí thế đày lẫm liệt.

Khi đó, giọng nói mơ hồ khó phân biệt kia lại vang lên lần nữa.

Có lẽ vì có cùng ngu ồn cùng cội nên lần này cũng chỉ mỗi mình Ô Hành Tuyết nghe được. Song âm thanh rót vào tai chàng như được truyền từ bốn phương tám hướng, vang vọng khắp toàn bộ Tiên Đô.

“Người đã từng ngẫm lại chưa?”

“Tại sao người liên tục lâm vào cảnh cùng cực?”

“Đó là vì người cứ luôn như vậy. Phân tâm lúc không nên phân tâm, nhúng tay vào những chuyện không liên quan đến mình.”

“Hay cho câu chuyện không liên quan...” Ô Hành Tuyệt rút kiếm ra bước thẳng lên một đỉnh Linh đài, mũi kiếm chằng lướt qua thạch đá khiến tuyết vụn b ản ra ngoài. “Chuyện gì là chuyện không liên quan?”

“Sinh mệnh một ai đó?”

“Hay của tất cả sinh linh vạn vật trên đời?”

Sau lưng họ, một tiếng nổ khủng khiếp r ền vang từ đỉnh toà Linh đài g ần nhất. Vách núi bị phá thành đá tảng, đổ ầm ầm xuống dưới.

Linh đài Tiên Đô có tổng cộng mười hai đỉnh núi treo cao, mỗi một ngọn núi đều có cấm chế. Ngày thường, những cấm chế mang ảo cảnh trùng trùng và núi đao biển lửa này được dùng để trừng phạt những tiên vi phạm tiên quy. Vậy mà lúc này đây, chúng lại trở thành chướng ngại hồng ngân cản Ô Hành Tuyệt và Tiêu Phục Huyền.

Ô Hành Tuyệt trả lời bằng truy ền âm, “Đối với người, sống chết của một người đích thực là chuyện không liên quan chẳng can hệ, và có thể được dùng để b ồi thiên đáp ác, được dùng để “định đoạt” sinh tử. Nhưng đối với ta, mỗi một sinh mạng ta gánh vác đều không thể thiếu.”

Ô Hành Tuyệt siết kiếm trong tay và đứng thẳng người. Khí tà ma trên cơ thể chằng rục cháy như lửa, nổi oán hận của sinh linh quấn rịt tri ền miên, chúng rít gào, cắn xé, tra tấn không ngừng nghỉ.

Gương mặt chàng tái nhợt, khắp người đẫm máu, chẳng chút gì đ ồng điệu cùng một Tiên Đô bóng bẩy không vết tì trước mắt.

...

Rõ ràng, chàng từng tịnh dưỡng trên những áng mây này, từng được xưng ôn hoà bi mẫn, và cũng từng được nhắc đến qua câu “kinh hồng một thoáng”.

Rõ ràng, chàng là vị tiên đầu tiên nơi đây.

Mà hiện tại, chàng đối đầu với Linh đài, trở thành sự tồn tại dị biệt nhất với nơi này. Ngoại trừ Tiêu Phục Huyền và thanh kiếm trong tay chàng, người người nơi đây đều gọi chàng hai tiếng “Tà ma”.

Chúng tiên bị đẩy ra ngoài lại tấn công về phía chàng chẳng biết lần thứ bao nhiêu. Vân Hải, Mộng Cô, Tang Phụng, Hoặc Ca... và nhiều hơn nữa.

Những người trước đây từng là bạn xưa bè cũ, giờ đây chịu sự khống chế toàn diện từ Thiên đạo Linh đài trên dòng rối loạn. Ai nấy đánh nét mặt không chút vui cười, đi đâu khiến đủ loại pháp khí tấn công từ bốn phương tám hướng hòng đối địch với nhóm họ hết lần này đến lần khác.

So với trận hỗn chiến Tiên Đô hai trăm năm về trước, thế tiến công giờ đây còn nặng nề hơn, cam go hơn, càng khiến người ta nuối tiếc nhiều hơn.

Vì lần này, bọn họ chiến đấu cho sinh mệnh của bản thân.

Các tiên điên cuồng thiêu đốt linh thần, trong khoảnh khắc ấy tất cả đều tung ra chiêu mệnh. Nguyên do vì Ô Hành Tuyết và Tiêu Phục Huyền chỉ còn cách Linh đài một bước nữa thôi.

Mà Thiên đạo Linh đài đã nắm được một điểm mấu chốt — họ không thể xuống tay giết những vị tiên này.

Ô Hành Tuyết cầm linh kiếm trên tay, đang gánh vác trên vai mình những nỗi oán hận trầm trọng nhất, khốn đốn nhất từ các vong hồn. Ngược lại, chúng tiên Linh đài vẫn thường ban phúc cho nhân gian, trên người họ là những lời chúc phúc và nguyện cầu tốt đẹp nhất.

Một vị tiên như thế tương đương với muôn vạn người.

Chỉ cần giết một vị thôi, oán hận trói rịt trên người Ô Hành Tuyết có thể đè nặng chàng đến mức không sao đứng nổi, và cũng không thể nhấc nổi kiếm nữa.

Mà Ô Hành Tuyết tuyệt không thể từ bỏ thanh kiếm của mình.

Vì chàng sớm đã mang thân thể tà ma, bắt buộc phải giữ thanh linh kiếm này bên mình, bắt buộc “Linh Vương” của dòng rối loạn phải xuống tay tung chiêu vào giây phút chót cùng nhất — để chặt đứt dòng rối loạn này, để từ bây giờ về sau không còn Linh đài nữa.

Cục diện gần như rơi vào thế bế tắc.

Trong tình thế bế tắc này, chúng tiên dưới sự khống chế của Linh đài đang có ý định chặn đứng chàng và Tiêu Phục Huyền ngay trước thời khắc sau cùng.

Đây chính là khung cảnh tráng lệ và thê thiết nhất Tiên Đô này — phải lên đến hàng ngàn vị tiên đồng thời tung chiêu mệnh thẳng lên đỉnh núi linh thiêng.

Về sau tất cả những mâu thuẫn và rối ren đến mất khống chế bắt nguồn từ Thiên đạo sẽ không còn tồn tại nữa.

Mà ngay trước thời khắc ấy, thanh âm xa xăm kia nói với Ô Hành Tuyết, “Người cứ bảo là áp đặt, nhưng đây không phải sự thật, hết thấy mọi điểu đều nhằm vì sự cân bằng.”

“Cân bằng?”

“Cân bằng...” Ô Hành Tuyết lẩm nhẩm câu đó mấy lần rồi bật cười thành tiếng.

Chàng cất giọng nhẹ nhàng, “Nói thật, ta vẫn mãi thắc mắc một việc... người có còn là Thiên đạo vô hình vô trạng, vô tâm vô tình lúc ban đầu hay không?”

“Ta đã thức mắc rất lâu, giờ có lẽ đã có được đáp án rồi.”

Chàng ngược khẽ mắt.

Bóng dáng những vị tiên đang dốc sức công kích phản chiếu trong đôi người chàng như áng mây mờ mịt. Những mũi nhọn và lưỡi bén pháp bảo d ùn dập lao tới, phóng xuyên qua màn mây, kéo theo tiếng thét g ãn của gió dữ cùng cực.

Mà Ô Hành Tuyết trao đổi ánh mắt với Tiêu Phục Huyền, xong lại nhìn đỉnh núi thiêng cách đó không xa và nói, “Người đã không còn là Thiên đạo đó từ lâu rồi.”

“Khi người mong mỗi bản thân trường t ùn, khi người mong mỗi Tiên Đô hưng thịnh, khi người ghét phải nhìn bản thân mình sụp đổ tiêu tan, chính là lúc người có ‘sinh tử’.”

“Một khi người vì ‘sinh tử’ mà can thiệp vào việc của phạm nhân và tiên ma, dẫn dắt người ta mở dòng rối loạn và gây sự thị phi, chính là lúc người có ‘thiện ác’.”

“Một khi người sống trong ‘thiện ác’, người đã không còn tư cách đứng bên trên chúng sinh, đòi hỏi cân bằng thiện ác.”

“Người đã không xứng, thì lấy đâu tư cách nhắc đến ‘cân bằng’?”

Lời vừa dứt, mây gió Tiên Đô lặng bật.

Bất chợt, một sức hút khổng lồ ngoi lên từ mặt đất Tiên Đô, mạnh mẽ hơn toàn bộ áp lực của chúng tiên cộng lại. Sức mạnh này đổ d ùn đến với uy lực của ngàn quân, nó quấn lấy tất cả các đỉnh vách núi treo cao rồi quật mạnh xuống đất...

Ngay tiếp đó, Tiên Đô bạt ngàn đổ sụp!

Ấy có lẽ chính là cơn phẫn nộ của trời cao.

Trong cơn tai ương l òng l ộng ngút trời, một giọng nói lạnh lùng vang lên, “Ta có thể thử tính xác thực của lời này.”

Người vừa cất giọng chính là Thiên Túc thượng tiên Tiêu Phục Huyền.

Dấu ấn ánh vàng nhàn nhạt bên cổ y hơi loé sáng, tiếp sau đó, thanh linh kiếm y phóng vun vút qua núi đá lở đổ và mây gió v ãn v ỹ, cắm thẳng vào bên trên Linh đài.

Thanh kiếm rung lên kịch liệt hơn bao giờ hết, lưỡi kiếm cuộn ánh kim quang lưu chuyển.

Thanh kiếm ấy đi theo bên người Tiêu Phục Huyền đã mấy trăm năm, giờ mới lần đầu xuất hiện vết rạn. Vết rạn nứt từ mũi kiếm r ỡ lan dần đến chuôi kiếm chỉ trong nháy mắt. Trông như thể nó sẽ vỡ nát thành những mảnh thiết vụn bất kỳ lúc nào.

Cu ãng phong càng bạo liệt hơn, nó r ỡng g ãm bọc quanh lưỡi kiếm, sau cùng uốn thành một cơn lốc xoáy như thân r ỡng cu ãng điên.

Ngay trước thời khắc linh kiếm vỡ nát hoàn toàn, mũi kiếm ch ợt loé lên như đang có ánh sáng vàng lưu chuyển.

Những ai từng gặp Thiên Túc chỉ cần nhìn qua là biết ngay hiện tượng linh kiếm hoá thành như thế này đại biểu cho một chuyện duy nhất...

Thảm v ấ n.

Người đời tương truyền rằng, trước lúc tiêu diệt và giáng hình lên tà ma, Thiên Túc thượng tiên sẽ luôn ghim xuống một kiếm để thay trời thảm v ấ n, vì *sao đi đến bước đường này*.

Nhưng tình hình giờ đây ngược lại.

Cho dẫu trong dòng rối loạn hay hiện thế, cho dẫu trong quá khứ đã qua hay tương lai chưa tới, thì lần này vẫn là đợt thảm v ấ n long trọng bậc nhất.

Đây là lúc Thiên Túc Tiêu Phục Huyền thay mặt vạn vật chúng sinh vấn ngược trời cao.

Thay cho hết thảy những gì đã mất, đã chết dưới thiên ác bị cưỡng ép trong suốt mấy trăm năm; thay cho cõi trần lún sâu dưới nguy cơ không được thấy ánh mặt trời, ta hỏi người...

Vì sao đi đến bước đường này?!

Chương 123: Lốc sát

Hết thấy những chuyện xưa cũ từng xảy ra xuyên suốt quãng thời gian mấy trăm năm, từ hiện thế đến dòng rối loạn, từ còn sống đến đã chết, đầu lùa về như một cỗ xe ngựa băng băng lướt qua theo thời gian thấm thoắt thoi đưa.

Ở nơi ấy xuất hiện quá nhiều sự việc, xảy ra quá nhiều sinh tử, tồn tại quá nhiều ý trời trên người, phát sinh quá nhiều vận mệnh an bài.

Mọi thứ đều hiện lên chớp nhoáng, nhưng nhìn những khung hình lướt nhanh qua vẫn có thể trông thấy nhiều bóng hình quen thuộc...

Có thể thấy Tang Phụng rơi xuống trần, tan biến tiên nguyên, quên sạch quá khứ, sau cùng sống đơn độc trên một con phố suy tàn ở Tây Viên. Trên con phố ấy có một quán rượu vô cùng xoàng xĩnh, tường quán treo vài bức tranh vẽ không ăn nhập gì đến nhau. Một lần đi ngang qua, anh ta nhìn vào thấy trong đấy có bức tranh vẽ một cô gái, cô gái này sở hữu nét mặt hơi hung dữ, dưới chân cô là một con hổ đang nằm ngoan ngoãn.

Bức tranh ấy chẳng đẹp đẽ gì nhưng vẫn khiến anh ta dừng bước vẫn vương một lúc lâu. Lâu đến mức ông chủ quán rượu cũng thấy thắc mắc bèn ra hỏi xem anh ta nhìn cái gì.

Tang Phụng lắc đầu, trả lời rằng mình cũng không biết.

Chỉ là, khi nhìn vào bức tranh kia, anh ta chợt thấy lòng mình đượm buồn man mác. Giống như thể anh ta từng quen biết người phụ nữ như vậy, một cô nàng hung dữ và thích nuôi dưỡng mãnh thú có linh trong nhà.

Nó dấy lên trong anh ta đôi phần hoài niệm.

Rồi họ cũng có thể thấy sau khi xuống nhân gian, Mộng Cô sống một thời gian dài ở phía bắc Miện Châu. Xứ sở đó lạnh lẽo quanh năm, sau một đợt cảm sốt, căn bệnh ăn sâu vào người khiến thân thể nàng về sau suy yếu hẳn đi.

Tính tình cô nàng vẫn cau có như hồi còn ở Lễ các, và cũng có nuôi một con hổ bị thương trong cánh rừng hoang cạnh nhà.

Để rồi có những phút tình cờ nào đấy, nàng còn ngỡ không biết sao núi rừng tĩnh lặng quá thế, phải mà bên cạnh có một người lạnh miệng và ham chăm lo liệu sự thì tốt biết mấy.

Đôi lúc ngẫm về điếu đó, nàng sẽ thẫn thờ nằm soài bên bệ cửa sổ trong chốc lát.

Khổ rằng bọn họ một ở nam một ở bắc, cả đời cũng chẳng thể gặp được nhau.

Rồi ở trong đó còn thấy được Hoặc Ca, nàng ta sống trong một con hẻm ven sông phía nam Mộng Đô, bên cạnh cây cầu vòm có tên “cầu Nghênh Tiên”. Ấy vậy, trên cầu không có thần tiên qua lại mà chỉ thường thấy ăn mày và lưu dân.

Nàng từng giúp đỡ một số người, và cũng giữ lại chăm sóc một số người.

Về sau, con hẻm ấy bị tà ma tàn sát vô tội vạ đến mức không còn một ai, nàng giúp chôn cất những nạn nhân đã khuất. Sau đó, nhân một đêm trăng thanh sáng trời, nàng ngân một điệu ca phúng điếu rồi trầm mình xuống sông.

...

Và có cả Vân Hãi.

Hắn nhảy khỏi Phế Tiên đài; hắn suýt mất mạng trong miệng đám tà ma ngoài hoang dã; hắn thảng thốt nghe thấy tiếng chuông mộng của “Linh

Vương” dòng rối loạn, trong tích tắc hấn nhớ lại hết tất cả mọi chuyện, để rồi vì không cam lòng mà vùng vẫy hút ngược ma nguyên...

Hấn biến thành tà ma.

Hấn tạo ra một con rối để trốn khỏi Hoa Tín hàng mấy chục năm, và cả... sau cùng mất mạng dưới kiếm của chính Hoa Tín trong thung lũng Đại Bi.

...

Tất cả mọi việc đều lướt ngang qua trong âm thanh trầm vãn của Thiên Túc.

Còn trước mắt họ, có lẽ chính là khung cảnh cam go nhất của Tiên Đô dòng rối loạn...

Hàng ngàn tiên nhân tung ra chiêu mệnh với sức mạnh động trời hòng tấn công Ô Hành Tuyết và Tiêu Phục Huyền đang chỉ còn cách Linh đài một bước chân.

Y phục đảo mây, pháp khí xé gió.

Bọn họ sà xuống từ trên cao, để khi lưỡi nhọn pháp khí mấp mé chạm đến Ô Hành Tuyết và Tiêu Phục Huyền thì cả cơ thể họ bất chợt chấn động.

Người có phản ứng lớn nhất chính là Vân Hải.

Những dải cờ phiến đan xen lẫn nhau thừa sức siết chặt cổ người. Chúng vốn đang giăng kín một khoảng trời, giờ vung ra thành từng đợt, đập thẳng vào trụ cột bằng ngọc khiến vách đá vỡ toang tung toé!

Tất cả cờ phiến đan thành một tấm lưới khổng lồ, chỉ cần hấn rút tay lại một lượt thôi là có thể giam hai người đang đứng trên vách núi thiêng kia vào trong màn hình cờ ngay lập tức.

Ấy thế mà các ngón tay hấn lại run lên bần bật, giống như thể lực ảnh hưởng của Linh đài đang tranh đấu kịch liệt với chính bản thân hấn. Bởi vậy, hấn có gắng hết toàn lực cũng không sao cong ngón tay lại được.

Gương mặt hắn cũng y hệt những người khác, là một gương mặt hoàn toàn vô cảm. Thế nhưng vì tranh đấu vật lộn và run rẩy mà đôi mắt hắn lại hừng đỏ hẳn lên.

Có lẽ vì phải nhớ về đợt “thảm vấn” mà hắn không muốn nghĩ đến bên dưới lòng thung lũng Đại Bi chẳng.

***

Những vị tiên khác cũng bắt đầu có dấu hiệu tự vùng vẫy, gần như các chiêu thức họ tung ra đều bị khựng lại trước khi vượt quá giới hạn cuối cùng.

Bọn họ không tiến công về trước, nhưng cũng không rút lui về phía sau.

Những đợt tự tranh đấu ấy không ngừng lặp đi lặp lại, song không thể duy trì được lâu. Chẳng qua mấy chốc, bọn họ đã bắt đầu đi kèm đăm đăm, có vẻ như ảnh hưởng từ Thiên đạo đang dần đoạt lại thế thượng phong.

Tuy nhiên, ngay thời khắc mấu chốt ấy, Tiêu Phục Huyền lại bổ tiếp thêm một đợt.

Âm thanh ồn ã của thảm vấn vang rền lên nữa. Đồng thời tại một nơi khác trên Tiên Đô, tiếng la hét thất thanh và khóc than đến nao lòng đột ngột vang lên.

Vào thời điểm tiếng khóc thét vang vọng, toàn bộ Tiên Đô cũng rung lên kịch liệt. Có vẻ như hàng trời trên chín tầng mây đã chạm mức giới hạn chịu đựng sau cùng.

Tiếng khóc thét ấy khiến các tiên thất kinh, mọi người ngờ ngác ngoảnh sang hướng đó.

Sau một hồi lâu sững sờ, bọn họ mới nhận ra âm thanh kia vọng ra từ chính Nam Song Hạ. Mà ai cũng biết Nam Song Hạ là địa điểm đặc thù nhất trên Tiên Đô, bởi vì nơi đó có một cơn “lốc sát” không rõ nguyên do.

Trước đây, chúng tiên Tiên Đô chưa bao giờ suy nghĩ sâu xa xem cơn lốc sát kia rốt cuộc là thứ gì. Họ chỉ biết rằng nó mang sát khí âm tà vô cùng nặng nề, có thể sánh ngang với Kinh Quan nơi có vong hồn đông đảo nhất trần gian hoặc Động Ma nơi sát khí tràn trề nhất.

Mãi đến giờ phút này, mọi người mới bất chợt vỡ lẽ đây là gì...

Nó là nỗi oán hận vĩnh viễn không an nghỉ của những vong hồn.

Họ chính là những người đã mất mạng dưới cái đực mang danh định mệnh an bài hoặc ý trời trên người trong suốt mấy trăm năm ròng, là nỗi “oán hận” thuộc về Thiên đạo Linh đài.

Các đệ tử tiên môn trên thế gian đều thường nói một câu...

Rằng con người ta ghim hận thù sâu đậm nhất lúc họ lìa đời.

Dù có là người tốt hay người xấu, dù là thiện hay ác, dù là vô tội bị hàm oan hay có tội đáng phạt, chỉ cần lúc ra đi người ta có đôi chút không cam tâm thì đều sẽ oán hận người đã xuống tay giết mình.

Đó là loại oán hận không ai có thể hoá giải.

Khi trước, những lần giảng đến đây, các trưởng lão đệ tử đường đầu bổ sung thêm một câu rằng, “Ngay cả thần tiên cũng không hoá giải được.”

Mà giờ phút này có lẽ phải bổ sung thêm câu nữa...

Không chỉ thần tiên mà đến cả Thiên đạo Linh đài cũng không được!

Cũng bởi đến cả Thiên đạo Linh đài cũng không hoá giải được những nỗi oán hận ấy nên nó buộc phải tìm một người có mệnh cách cực kỳ hung sát đến trấn áp...

Thành thử, ở Nam Song Hạ có Tiêu Phục Huyền.

Mà nguyên do Tiêu Phục Huyền luôn kiên trì trấn áp nơi đó chưa bao giờ là vì tuân thủ Linh đài. Chẳng qua y muốn đảm bảo ngọc đá vỡ trên cung điện Tiên Đô không bao giờ đổ sụp xuống nhân gian bên dưới chín tầng mây.

Ngay khi nhận ra được hết thảy những điều này, cơn phẫn nộ của Ô Hành Tuyết đã dâng trào đến đỉnh điểm.

Chàng từng trải qua cảm giác oán hận quẩn thân, chàng hiểu quá rõ nếu không trấn áp nổi, để nỗi oán hận của những vong hồn kia phản phệ lên cơ thể thì sẽ phải gánh chịu khổ sở và đau đớn đến bực nào.

Vậy mà đến tận bây giờ chàng mới vỡ lẽ, hoá ra người mà mình trân quý nhất, người mà mình không sao buông bỏ nhất, đã phải ngẩng đầu trấn giữ phía trên nơi chôn cất oán hận mãnh liệt, điên cuồng nhất thế gian.

“Người dựa vào đâu?!” Ô Hành Tuyết nhìn về phía Linh đài, khớp ngón tay siết chặt trên chuôi kiếm đã trở nên trắng nhợt.

Ngay sau đó!

Loáng thấy một thân hình cao dong rút kiếm phóng lên, chợt trông như một cơn gió lộng thành linh quét qua, thẳng tiến đến Linh đài.

Tiêu Phục Huyền bám theo sát bóng, kiếm khí lăm lăm xé gió vung lên, bao bọc trọn bốn phía, hình thành một kết giới ánh vàng không gì phá vỡ nổi! Kiếm khí đột ngột bủa ra phía ngoài, mỗi một chớp nháy đều lao thẳng đến những vị tiên đang chịu ảnh hưởng của Thiên đạo Linh đài.

Hòng ngăn cản bọn họ tung chiêu mệnh lần thứ hai để đối kháng.

Song ngay vào thời khắc ấy...

Cơn lốc sát khí bốc hơi rã toả ra, từng tàn ảnh của các vong hồn thoát ra khỏi cơn lốc xoáy của oán hận mãnh liệt nhất. Trong dòng rối loạn chỉ toàn ảo ảnh, vì vậy mà bóng vong hồn đều trao hết thảy di nguyện của mình vào hiện thế.

Kết quả, mọi người chứng kiến nào những Vân Hãi, Hoa Tín, Tang Phụng, Mộng Cô, Hoắc Ca... nhà họ Phong, và thậm chí cả nhà họ Hoa...

Sau khi những tàn ảnh đó thoát ra khỏi lốc xoáy, một số trong đó nổi gót Ô Hành Tuyết và Tiêu Phục Huyền tiến đến Linh đài, một số khác chuyển hướng...

Vừa thoáng thấy tàn ảnh Vân Hãi đáp xuống phía sau lưng Vân Hãi của dòng rối loạn, tàn ảnh của Hoa Tín đáp xuống bên cạnh người Tiên thủ của dòng rối loạn...

Từng người từng người lần lượt đáp xuống bên cạnh phiên bản của mình trong dòng rối loạn. Bóng sáng loé lên rồi hình ảnh hai người chùng vào với nhau, trông như hai bên đang nhập vào làm một.

Khung cảnh lúc ấy không khỏi khiến người ta liên tưởng đến...

Chúng tiên hỡi vị.

Vào khoảnh khắc hai bên hợp lại làm một, chúng tiên Tiên Đô cuối cùng cũng thoát khỏi sức ảnh hưởng và khống chế của Thiên đạo Linh đài.

Họ thoáng trao đổi ánh mắt một phen, đoạn đồng loạt quay sang tiêu diệt Linh đài.

Chương 124: Linh vương

Tiên Đô vốn được sinh ra vì Linh đài, theo lẽ cũng nên thay đổi theo Linh đài. Thành thử, vạn vật nơi đây đều có thể trở thành vũ khí của Thiên đạo Linh đài.

Nếu đến cơn gió kè bên người, áng mây bâng lảng nơi nơi, vầng nhật nguyệt soi rọi trên đầu, vô vàn tiên sứ tiên đờng không kể xiết, cùng với hàng ngàn hàng vạn toà dao cung ngọc... tất cả những thứ trong tầm mắt, những âm thanh trong tầm tai, đều trở thành sự vật mang tính công kích, vậy thì tình huống quả thật nguy ngập.

Tiên Đô hiện tại đang lâm vào tình cảnh nguy ngập đó, nó khốn khó đến độ không một ai trong chúng tiên Linh đài có thể ngăn cản được.

Hành chu đờ của Tang Phụng có thể đóng mở tùy thích, Hoa nguyệt kính của Mộng Cô có khả năng khởi tạo ảo cảnh. Khi hai bên hợp lực với nhau, dao cung cũng khuất khỏi tầm mắt.

Các tiên như đang rảo bước trên hoạ đờ, băng xuyên qua non nước.

Cờ phiến của Vân Hải giăng rộng khắp tám phương, lấp kín nền trời; đèn Minh đăng của Hoa Tín trải dài muôn nẻo, chiếu soi ngàn dặm.

Ngón tay Hoặc Ca lả lướt tựa sao sa, ôm nghiêng thanh tỳ bà. Dây đàn như nước xiết, tiếng ngân áp sấm rền.

Linh kiếm của Tiêu Phục Huyền đã vỡ vụn vào khoảnh khắc giáng xuống vãn thiên, trên hai tay y giờ rỗng không, thế mà y vẫn tự đốt linh phách mình, hoá ra một thanh cự kiếm ánh vàng phóng tới, chống đỡ bên dưới chín tầng mây giữa cơn chấn động kinh hoàng.

Nhờ vậy, dưới nhân gian lúc ấy xuất hiện một khung cảnh diệu kỳ...

Ngọc và đá đồ vỡ từ các vách núi Tiên Đô lật úp lại, đáng lý đã sập thẳng xuống nhân gian, nhưng rồi tất cả đều bị giữ lại bên trong ánh vàng sáng ngời. Chúng rung lên nhưng không một hạt nào rơi xuống.

...

***

Chỉ còn cách một bước là đến Linh đài bao trùm lên chúng sinh kia, vậy mà một bước này như trăm mối họa tụ về, như vạn kiếp nạn ngang chân. Đây là một bước xa xăm dằng dặc nhất thế gian, một chớp mắt dài như hàng trăm năm, không biết chừng cả đời cũng không chạm đến đích.

Nhưng có người dẫn linh đã lia thê, vẫn dẫn bước chúng tiên rờn rã ba trăm năm.

Thế nên dù sau rồi pháp khí bị huỷ hoại toàn bộ, bọn họ vẫn chạm đến đỉnh ngọn núi thiêng kia.

Tay Hoặc Ca đẫm máu nhưng vẫn giữ chặt tỳ bà, đem lên những nốt cuối cùng. Khi âm thanh đi được nửa đường, bốn sợi dây đàn đứt lìa, sắc đỏ thẫm văng cao mấy trượng, nhấn chìm pháp khí còn sót lại này vào biển lửa ngút trời.

Tiếng càn thành linh lạng bật.

Ngay kế đó, Linh đài bổ nhào về phía họ tựa như thứ binh khí mang đầy gió bão, mưa rền, sấm sét, lửa dữ khuynh đảo đất trời. Chúng tiên giơ tay lên che mặt theo quán tính. Bất chợt, có một bóng người nhuốm sắc máu phóng ngược lên như sao băng lướt qua, tiến thẳng vào màn gió mưa sấm lửa.

Ấy chính là Ô Hành Tuyệt.

***

Chàng không nhớ được đây là dòng rối loạn thứ bao nhiêu bị mình chém đứt.

Chàng xuất kiếm quá nhiều lần, sát hại quá nhiều “người”. Giờ đây, con đường vô cùng tận khi xưa rồi cũng sắp đến hồi kết.

Từng một thời, chàng khoác ánh tiên quang toàn thân trong mỗi một lần xử chém dòng rối loạn. Chỉ riêng lần này, trên người chàng không một tia sáng của tiên mà quấn rịt quanh thân tuyệt nhiên là oán hận, hơn thế, những oán hận ấy thuộc về vô số vong hồn không sao đếm xuể.

Ô Hành Tuyết thả nhẹ giọng, ngỏ lời với những vong hồn kia, “Đây hẳn là một lời giải thích thích đáng cho các vị.”

Lời vừa dứt, chàng cầm thanh kiếm hoá hình từ “Linh Vương” dòng rối loạn trên tay, chém thẳng xuống đỉnh Linh đài từ trên cao!

Qua hàng trăm năm, biết bao dòng rối loạn không kể xiết, biết bao người chết không đếm xuể, biết bao những yêu hận chết sống rành rành nơi cõi trần đều được phó thác vào một kiếm này...

Thế rồi, nhát kiếm này trống rỗng.

***

Đáng lý ra, một khi lưỡi kiếm với khả năng chặt đứt dòng rối loạn kia chém xuống sẽ kéo theo cảm giác thân và linh bị xé toạc, tiếp đó đất trời sụp đổ, rồi dòng rối loạn hoá thành hư vô.

Nhưng chém kiếm xuống rồi, mà Ô Hành Tuyết chỉ thấy trống rỗng.

Sao lại như vậy?

Tại sao... lại như vậy?

Chàng bàng hoàng không thôi.

Sau đó, chàng lại nghe thấy giọng nói hư ảo kia. Giọng nói đó vang vọng bên trong Linh đài, vờn quanh người Ô Hành Tuyết, nó lớn tiếng giữa bão tố sấm rền, “Một Linh Vương được sinh ra trong dòng rối loạn đòi chém dòng rối loạn mà được sao? Nơi đây chính là nguyên do tồn tại của hắn.”

“Hoang đường.”

“Ngu xuẩn.”

“Châu chấu đá xe.”

Đồng tử Ô Hành Tuyết rút lại, trái tim chàng hằng nhịp.

Bất giác, chàng hiểu thấu một lời mà người phàm vẫn thường tự nhủ hòng châm biếm bản thân, rằng dẫu có đánh đổi bằng tất cả mọi thứ mình có, hy sinh hết cả sinh mệnh, rồi cũng phí hoài vô ích.

Phí hoài vô ích ư...

Chàng thấy mình như sa vào hầm băng rét buốt cùng cực dưới đáy biển Vô Doan.

Bỗng dưng, biển cố ập tới bất ngờ, tình huống xoay chuyển mau chóng.

Ô Hành Tuyết thiếu chút đập người xuống mặt đất, linh kiếm nảy tiếng leng keng. Ngay tiếp đó, bão tố đột ngột quay cuồng...

Chấn động kịch liệt đến bất ngờ với sức mạnh bất thường, mỗi lần nó rung lên đều mang đến cảm giác như thân và linh bị xé rách, tưởng chừng một nửa người ở dòng rối loạn mà một nửa còn lại đã trở về hiện thế.

Tiếng rên rỉ và âm vang bị chìm trong tiếng đứt gãy đổ sụp, rất khó mà nghe thấy được. Lẽ ra không một ai có thể phát giác, nhưng trong màn đen mịt mù, Ô Hành Tuyết bỗng dưng tìm thấy ánh sáng.

Bên dưới cảnh vật đang vỡ tan thành mảnh nhỏ, cả người chàng đẫm máu, trong tầm mắt không có gì ngoài màu máu, thật tình chàng không thể nhìn

thấy được gì. Thế nhưng chàng lại cảm nhận được các tiên đang suy sụp hoàn toàn không chống đỡ nổi, họ sụm người quỳ rạp xuống đất.

Chàng đã quá quen với cảm giác này.

Hiện tượng này cho thấy Thiên đạo đang định đẩy tất cả những người thuộc hiện thế ra khỏi dòng rối loạn sau khi nhát kiếm của chàng chém xuống bất thành!

Thế nhưng lần này không chỉ có vậy...

Chàng cảm nhận được tất cả sự vật sự việc trong đầu mình đang phai nhạt nhanh chóng. Tất cả những đi đâu chàng từng nghe, từng thấy, từng trải nghiệm đều đang bị rút dần ra khỏi trí óc.

Chìm trong trạng thái mơ màng dần trở nên trống rỗng một lúc, Ô Hành Tuyết đột ngột duỗi tay siết lấy lưỡi kiếm.

Lưỡi kiếm cứa rách lòng bàn tay, cơn đau nhói lên khiến chàng tỉnh táo trở lại trong giây lát!

Trong giây lát đó chàng đã nhận thức được, lần này Linh đạo không chỉ tính đẩy họ ra khỏi nơi này mà còn muốn xoá ký ức để họ quên sạch nơi này đi. Và có lẽ không chỉ nơi này mà còn tất cả những gì có liên quan nữa.

Ánh mắt Ô Hành Tuyết hoảng loạn trong phút chốc.

Chàng đột ngột lão đảo đứng dậy, nhỏ giọng gọi, “Tiêu Phục Huyền...”

Trên thế gian không một ai hiểu rõ mùi vị của sự quên lãng hơn hai người họ, chàng đã phải trải qua đi đâu này suốt mấy trăm năm.

Vùi mình trong núi đao biển lửa, gánh chịu cơn đau thân linh huỷ hoại cũng chưa khiến chàng phải cau mày một chút nào, chàng chỉ sợ mỗi một chuyện này mà thôi.

Chàng không muốn phải nghe Tiêu Phục Huyền hỏi “Người là Ô Hành Tuyết à?” một lần nữa, và cũng không tài nào chịu nổi phải để Tiêu Phục

Huyền nghe lại câu “Người nhìn nhầm người rồi.”.

Giữa cơn càn quét và xóa nhòa không sao ngăn cản được, Ô Hành Tuyết băng băng như đao như kiếm, đâm xuyên qua sấm chớp mưa dông, truy tìm Tiêu Phục Huyền bằng cặp mắt đẫm máu của mình rồi giương mạnh tay nắm chặt lấy người kia.

Song ngay trong tích tắc, khung cảnh vỡ nát thành nhiều mảnh cùng sông núi chấn động đều thành linh dừng bật, ngay đến cảm giác bị rút ký ức cũng chậm hẳn đi.

Cảm giác nó mang đến rất lạ, giống như là... khi đang trong quá trình quay về hiện thế, có ai đó đã kéo ngược mọi thứ trở lại.

Ngăn cản trong chớp mắt đó đến quá đổi đột ngột, không bất kỳ ai kịp nhận biết chuyện gì đang diễn ra. Kể cả Ô Hành Tuyết.

Nhưng ngay sau đó, trong cơn lạnh giá, chàng lập tức hiểu ra.

Vì khi níu tay giữ lấy Tiêu Phục Huyền, chàng trông thấy đối phương gục hẳn đầu xuống, đôi môi tái nhợt đi. Ba thanh đinh tang trên xương tai người kia lăn dài trên mặt đất.

Để rồi mặc cho Ô Hành Tuyết cố gắng cuồn cuộn mò mẫm, cũng không sao tìm được linh phách trong cơ thể y.

***

Quả thật, linh phách trời sinh đã vỡ nát của Tiêu Phục Huyền không nằm trong cơ thể.

Y đã từng siết chặt một pho tượng bạch ngọc trong tay khi còn ở cực bắc, từng trải qua lần quên lãng đấng đấng nhất thế gian. Y hiểu rõ thứ cảm giác bị rút mất tất cả mọi điếu mình trân trọng, hơn ai hết, y biết tường Thiên đạo Linh đài đang có ý đồ gì.

Lúc này đây, y muốn ngăn chặn chuyện đó, bằng bất cứ giá nào. Thành thử, ngay tích tắc đợt càn quét và xoá nhoè kia vừa bắt đầu, Tiêu Phục Huyền đã gỡ đinh tang xuống.

Lập tức, linh phách vốn trời sinh vỡ nát bị phát tán ra ngoài. Những mẫu vụn linh phách đó tản mát trên từng điểm một khắp tám hướng, không mẫu nào rơi xuống. Trông vào tượng như vì tinh tú xa xăm giữa cái lạnh đêm đông thăm thẳm đây tịch mịch.

Thiên Túc thượng tiên Tiêu Phục Huyền chống một gối quỳ trên mặt đất, dùng toàn bộ linh phách mình làm “dây”, đóng chặt vào dòng rối loạn để níu giữ toàn bộ. Nhờ vậy, tất cả những càn quét và xoá nhoè trực tiếp bị cản lại, tiến không được mà lui cũng không xong.

***

Thời khắc đó, sấm chớp mưa dông mịt trời trên đỉnh Linh đài thốt nhiên tĩnh lặng, rồi liên kế đó gầm rú điên cuồng.

Trong tiếng rít gào, giọng nói của Linh đài mà Ô Hành Tuyết từng nghe rất nhiều lần lại vang lên khê khàng, nó nói với người đang quỳ một gối trên mặt đất, cũng nói với tinh tú xa xăm khắp nền trời.

“Người như vậy...”

Thực chất từ mấy trăm năm trước, khi Tiên Đô vừa hình thành đã từng có người hỏi Tiêu Phục Huyền việc này, hỏi rằng, “Vì sao Thiên Túc lại thành tiên?”

Người phạm tu hành luôn mong cầu đi đâu gì đó. Họ cầu trường sinh, hoặc cầu mong bảo vệ một người, hoặc cầu trở nên hùng mạnh. Những đi đâu đó quả tình hời hợt nếu đặt trên người Tiêu Phục Huyền, dường như y vẫn luôn sống một đời kiên định, không e không sợ.

Rồi sau cùng, ngay cả Thiên đạo Linh đài cũng phải thốt lên câu “Người như vậy”.

Một người có thể cống thi thể đưa bé trên lưng băng qua rừng núi; một người giữa khi hấp hối đã dùng thân mình chắn cản lời kiếp cho cây thần thân cao chọc trời; một người ng ồi trấn giữ ở nơi oán hận dày đặc nhất suốt mấy trăm năm nhằm tránh cho tai hoạ đổ ập xuống nhân gian; một người sẵn lòng dùng toàn bộ linh phách mình để chống đỡ vào thời điểm dòng rối loạn sắp lẫn mình đi mất...

Rốt cuộc, một người như vậy làm thế vì đi ầu gì?

Tuy vậy, Tiêu Phục Huyền và Thiên đạo không cùng ngu ần cùng cội, câu hỏi đó thốt lên bằng tiếng trời của Linh đài nên y hoàn toàn không nghe được.

Bằng không, có lẽ y sẽ trả lời rằng, “Vì đã từng hứa.”

Vì y đã từng hứa với người thương: Người có thể đi đến bất cứ nơi nào người muốn, có thể chấm dứt bất cứ việc vì cần được chấm dứt, tha ỷ tự do, không gì cản n ổi.

Quân tử nhất ngôn, tuyệt không nuốt lời.

Và còn cả một vài chuyện mà đến bản thân y cũng không nhớ rõ...

Y sinh ra với nghiệp binh suốt ba kiếp li ền, cả ba đời bỏ mạng nơi sa trường. Trên người y mang sát khí nặng nề nhất thế gian. Y có mệnh cách rắn rỏi nhất, linh phách vỡ nát nhất, và đường kiếm nông cu ồng nhất. Những linh hồn chết dưới kiếm y cũng tương tự như Linh Vương, nhiều không đếm xu ể.

Nhưng đi ầu y hằng mong mỏi nhất chính là được chứng kiến một thời điểm khi y đứng ôm kiếm nhìn quanh và không phải thấy người cần bị chém giết. Nhờ đó, y có thể tra lại kiếm vào vỏ đựng yên lòng thưởng thức ph ần hoa mười hai dặm vào dịp tháng ba xuân sang.

Có người đã từng ng ồi trên chạc cây và lắng nghe những đi ầu ấy. Thế nên cho dẫu bản thân Tiêu Phục Huyền đã quên, vẫn còn một người trên đời này thay y nhớ rõ, và nhớ đến tận hôm nay.

***

Hai mắt Ô Hành Tuyết hoen đỏ, chàng quỳ trước thân thể Tiêu Phục Huyền. Ngón tay chàng đặt lên giữa trán Tiêu Phục Huyền, đầu ngón tay run lên khe khẽ, lạnh lẽo như băng.

Không linh phách một ai có thể tách lìa cơ thể trong thời gian dài, cũng không một cơ thể nào có thể rỗng không trong thời gian dài.

Chàng cảm nhận được nhiệt độ ấm áp trên trán Tiêu Phục Huyền đang lạnh dần đi, chàng biết, việc dấn hết sức chống trời này không thể kéo dài lâu.

Chỉ lâu thêm một chớp mắt thôi cũng khiến chàng thương tâm.

Giọng hư ảo của Linh đài vắng vắng: Các người là một lũ hoang đường, ngu xuẩn, châu chấu đá xe.

Quá nhiều chuyện xảy ra đã cho chàng hay rằng: Có những lúc, dù có đánh đổi bằng tất cả mọi thứ mình có, hy sinh hết cả sinh mệnh, rồi cũng phí hoài vô ích.

Nhưng không.

Sao chàng có thể bỏ mặc để mọi thứ phí hoài vô ích sau khi tất cả những người này, sau khi người thương chàng đã phải đánh đổi tính mạng mình?

Chàng không cam tâm.

Vào thời khắc đó, Ô Hành Tuyết ngược đầu thoáng nhìn tinh tú xa xăm. Tiếp đến, chàng nghiêng đầu, nghẹn ngào thì thầm vào bên tai người kia.

Chàng nói, “Tiêu Phục Huyền, chờ đến tháng ba tới ở nhân gian, chúng ta cùng nhau ngắm hoa rơi nhé.”

***

Lời vừa dứt, thanh linh kiếm trong tay chàng rung lên lách cách, biến hình thành “Linh Vương” dòng rối loạn.

Cùng lúc đó, ấn thờ khảm năm lần trên cổ Ô Hành Tuyết loé lên rồi lưu chuyển ánh sáng.

Nhờ có ấn thờ này, chàng có thể dùng linh thần của mình để đi đầu khiển thể xác “Linh Vương” dòng rối loạn.

Nói cách khác...

Hiện tại, chàng chính là “Linh Vương” dòng rối loạn.

Ô Hành Tuyết giữ bản thể gốc tại chỗ, kế đó tự mình nhảy xuống khỏi Tiên Đô.

Chàng nghĩ ra một biện pháp.

Một biện pháp bất đắc dĩ nhưng là biện pháp duy nhất lúc này.

Giữa thời gian bị Tiêu Phục Huyền tạm giữ chặt, chàng lao thẳng xuống, trông không khác nào một dải sao ánh bạc hạ phàm từ chín tầng mây.

Nơi chàng hướng đến chính là phố núi Lạc Hoa trong dòng rối loạn.

***

Ô Hành Tuyết dùng cơ thể của “Linh Vương” dòng rối loạn đi vào khu cấm địa trong phố núi Lạc Hoa. Và rồi, chàng thực hiện lại một lần nữa chuyện mình từng làm ba trăm năm trước...

Dưới vòm trời xanh thẳm trong cấm địa, chàng xả linh phách thần mộc, tự lột sống thần lực trên thân thể mình.

Chàng phải một lần nữa chịu đựng cơn đau xả linh, một lần nữa cảm thụ máu me đầm đìa, chứng kiến tiên khí tan biến khỏi cơ thể, để lại tà khí ngợp trời.

Để rồi ngay vào khoảnh khắc chàng từ tiên biến thành ma, màn trường phạt tương tự như ba trăm năm về trước cũng bị kích hoạt và đổ ập xuống người chàng một lần nữa...

Đó chính là tận diệt của Thiên đạo.

Ấy là loại ảnh hưởng khủng khiếp và cũng cô quạnh nhất thế gian, tất cả mọi thứ liên quan đến “Linh Vương” của dòng rối loạn, từ sự hiện hữu đến mọi vết tích đều biến mất hoàn toàn. Cũng đừng nghĩ, sự tồn tại của “Linh Vương” dòng rối loạn bị xoá sạch đến ngọn nguồn.

Mà cũng ngay thời khắc ấy, dòng rối loạn đang được chống đỡ cũng rung lên dữ dội. Lần chấn động này không bắt nguồn từ việc nó muốn đẩy người ra ngoài mà là trời đất đổ sụp, vạn vật về hư vô đúng nghĩa.

Bởi lẽ...

Nếu dòng rối loạn này chưa từng tồn tại một “Linh Vương”, cũng tức là chưa từng có người nào mang một chiếc chuông mộng khác tiến vào hiện thế, và cũng không có người đi ngược dòng thời gian hiện thế hồng truy tìm ngọn nguồn.

Vì vậy, cũng không một ai tình cờ ghé ngang vùng sơn dã trong lúc ngược dòng thời gian, không ai nhìn thấy Vân Hải bên bờ sinh tử dưới móng tà ma, không có tiếng chuông mộng ngân lên trong khoảnh khắc ấy.

Vân Hải không nghe thấy tiếng chuông giữa khi hấp hối, không hề nhớ ra bản thân trong quá khứ từng là một vị tiên.

Hắn không còn vương vấn không cam lòng, không lưu lại nỗi hận hiềm.

Vị lang quan Tiên Đô xưa kia, sau thành phàm nhân Vân Hải đã không vùng vẫy và phản phệ rồi trở thành tà ma. Hắn lặng lẽ đi vào luân hồi chuyển kiếp chứ không mất mạng dưới kiếm của Hoa Tín dưới đáy thung lũng Đại Bi.

Ngọn nguồn của dòng rối loạn biến mất, dẫn đến vạn vật sụp đổ.

Khoảnh khắc Thiên đạo Linh đài tận diệt “Linh Vương” dòng rối loạn cũng là lúc nó đang tự tận diệt bản thân.

***

Trong cơn đau cùng cực, Ô Hành Tuyết không tài nào chống cự, chàng quý sụm gối giữa khu cấm địa hoang vu tịch mịch, vạt áo bào rũ tán loạn trên nền đất, máu trào ra từ các huyết đạo trọng yếu, thấm nhuộm trang phục một sắc đỏ thẫm.

Giữa mê man, chàng nuốt máu trong miệng xuống, gắng ngược khế đầu lên trong âm thanh ù ù bên tai. Năm giác quan của chàng đã nhạt nhoà, hiện giờ chàng không thể nhìn thấy bất kỳ thứ gì. Điêu cuối cùng chàng trông thấy là một vùng không gian đen kịt.

Nhưng thực chất, Tiên Đô của ngày hôm ấy không âm đạm đen tối mà sáng loà rục rở.

Thời điểm dòng rối loạn sụp đổ cũng đã vén bức màn để hiện thế lộ diện. Khung cảnh ấy rơi vào thời điểm bình minh vừa rạng, ánh nắng mai chầm chậm rơi sang từ xa tít chân trời...

Chàng thực hiện việc tương tự như ba trăm năm về trước, nhưng lần này không còn phí hoài vô ích, cũng chẳng phải đánh cuộc hết thảy mọi điếu.

***

Cho dầu về sau, hiếm có ai trên đời biết rằng...

Thế gian này đã từng có một vị Linh Vương.

Người có tên hiệu là Chiêu.

Chiêu giả, tức nắng ấm ban mai, huy hoàng rạng rỡ.(1)

(1) Từ *giả* trong *học giả*, *diễn giả*, ý chỉ người á.

Chương 125: Thiên túc

Sự sụp đổ và tan biến của Linh đài xảy ra chớp nhoáng như chỉ trong một đêm. Nó đến đi chóng vánh đến mức không ai kịp phản ứng. Chẳng khác nào thái dương khuất bóng sau chân trời, trải qua một đêm tĩnh lặng rồi tiếp tục lộ dạng như mọi ngày.

Nhưng đối với Ô Hành Tuyệt, trải nghiệm tuyệt nhiên không được như vậy.

Ấy không phải chuyện một sớm một chiều, và dĩ nhiên không chớp nhoáng trong nháy mắt, mà kéo dài đằng đằng không thấy điểm kết.

Năm xưa, chàng từ tiên đoạ ma, ngã giữa biển lửa ngất trời khắp Lạc Hoa Đài, bị lửa dữ thiêu thân, bị xé toạc linh phách, bị triệt tiêu tiên nguyên... quá nhiều cơn đau thể xác bủa vây dồn dập, thế mà vẫn không thể sánh nổi lần này.

Bởi lần này, chàng phải trải qua sự tĩnh lặng chết chóc mà mình kháng cự nhất.

Lần này không giống với đợt tĩnh tọa ba năm hồi trước. Ít ra, trong lần tĩnh tọa ba năm đó, chàng còn biết khí kinh mình đang lưu chuyển trong cơ thể và linh phách vẫn đang tĩnh dưỡng.

Còn hiện tại, hoàn toàn không có gì.

Cứ như thế... thật ra chàng đã chết rồi, chẳng qua chưa tự phát giác ra mà thôi.

***

Trên thực thế, đúng là Ô Hành Tuyết đã chết vào thời điểm Thiên đạo sụp đổ triệt để. Lúc đó, đi đâu chàng từng nhắc đến khi thăm vấn Linh đài đã được minh chứng rõ rệt...

Nó quả thực có “sinh tử”, và quả thực có “thiện ác”.

Vì vậy vào thời điểm tiêu vong, nó đã phát sinh một chuyện không nên có, chuyện được phàm nhân gọi bằng cái tên *không cam lòng*, còn người trong tiên môn đặt là nỗi “oán hận” lúc lâm chung.

Những oán hận của phàm nhân quấn siết quanh thân thể người đã sát hại họ, còn khi Linh đài tiêu vong, những “oán hận” đó lờng lộng như rồng như mây rã bám rịt vào hai người đã đẩy nó vào bước tận cùng huỷ diệt.

Không một ai có khả năng gánh chịu nỗi oán hận nặng nề như thế khi đã sức cùng lực kiệt.

Chính vì vậy, ngay khoảnh khắc Linh đài bị triệt hạ và tiêu vong, thực chất cả Tiêu Phục Huyền lẫn Ô Hành Tuyết đều đã chết.

Nhưng trên thế gian còn tồn tại một câu thành ngữ thường xuất hiện trong miệng người đời song không ai có thể xác minh, ấy là câu “Gieo nhân nào gặt quả nấy”.

Không xác minh được là vì đây không phải sự cân bằng được ấn định rạch ròi, cũng không phải một lẽ tất yếu. Không một ai dám khẳng định quả báo có đến hay không, và đến khi nào. Đây là thứ không bao giờ nói trước được.

Nó có tồn tại vốn dĩ là bởi một khi con người ta đã sống trong trời đất thì đi đến đâu rồi cũng sẽ lưu lại dấu vết, dù đó là ác hay thiện. Mà hẳn có người còn nhớ rõ cũng tức có thể sẽ có người báo đền.

Thật ra, từ rất lâu về trước, đã từng có một người đánh cược sinh mệnh mình trong âm rền lời kiếp bên dưới gốc thân mộc. Ngay bản thân người đó còn không nhớ rõ, nhưng khi bên bờ vực của cái chết, người đó đã tìm đến được đoạn nối tiếp của câu chuyện xưa...

Thời điểm nổi “oán hận” của Thiên đạo ập xuống đầu Tiêu Phục Huyền, ánh sáng sức mạnh của thần mộc đã soi tỏ muôn nơi và cân bằng hết thảy.

Nhờ đó, khoảnh khắc tử vong cũng trở thành tân sinh, linh phách bị tan vỡ vì nhận lời kiếp đã vẹn nguyên trở lại.

Cách trở mấy trăm năm, những thiện ý và phù hộ rỗi đã đến hồi kết, mỗi nhân gieo đầu kết quả.

Xưa kia, trong nhân gian có một truyền thuyết, kể rằng trên bệ đá cao nhất Lạc Hoa Đài có một gốc thần mộc thân cao rộng trời, long tựa vòm mây. Cây ấy có linh mang lòng bi mẫn, khắc ghi những đi đầu tử sinh.

Dẫu là bậc quý hiển hay kẻ đầu đường, dẫu được người ghi nhớ hay chẳng một ai hỏi thăm, thì gốc cây thần ấy vẫn mãi trở hoa đón sinh, lia cành lúc tử, tán cây long lẩy như ráng đỏ chiều hôm.

Gốc thần mộc rộng trời trong truyền thuyết ấy chỉ hiện hình trước mắt phàm nhân trong hai trường hợp. Một là khi con người vừa cất tiếng khóc chào đời, lần còn lại là lúc người ta từ trần.

Về sau thế sự đổi dời, cảnh còn người mất, ngay đến truyền thuyết kia cũng mai một đi mất, rỗi từ đó trên thế gian không một ai nhìn thấy được nữa.

Nhưng vào lúc này đây, Tiêu Phục Huyền đã “nhìn thấy”.

Ngay bên bờ vực của cái chết, trong khoảnh khắc đen ngòm lặng lẽ, bất giác y trông thấy một vách đá cao, trên vách đá có bóng dáng một thân cây êm ả.

Mãi đến lúc phát giác mình đang giắt kiếm trên người và vấp vả cất bước tiến về đỉnh vách núi kia, y mới sực nhận ra những gì trước mắt không phải đi đầu y “nhìn thấy”, mà ấy là nhớ về

Vào thời khắc chấm dứt đời này, sau chót y đã nhớ ra chuyện xảy đến vào cuối đời trước của mình...

Y băng xuyên qua màn khói báo động chốn sa trường và sự tĩnh lặng vô tận, bước lên đỉnh vách đá cao, chống kiếm giữ vững người dưới gốc thềm mộc rồi ngẩng đầu lên.

Y đâu hề trông thấy tán hoa mãn khai rực rỡ như ráng hoàng hôn thường nghe trong truyền thuyết. Lờ mờ lọt vào đôi mắt đỏ quạch vì nhuốm máu của y là một bóng trắng tinh khôi đang ngời tựa lưng vào chạc cây, tưởng chừng như ánh nắng rạng ngời đang len lỏi toả xuống qua từng kẽ lá đan xen.

Biết mình đã hoa mắt rồi, nhưng đó thật chính là tia nắng ấm sau cùng y được nhìn thấy.

Đó chính là Ô Hành Tuyết.

***

Tiêu Phục Huyền đã nhớ lại hết những chuyện từng xảy đến vào thời khắc qua đời, nhớ lại khởi nguồn của tất cả mọi sự vương vãi xảy đến sau này. Từ giây phút này về sau, chuyện của hai người được trọn vẹn như thuở đầu, sẽ không còn chỉ một người ghi nhớ nữa.

Vào khoảnh khắc Tiêu Phục Huyền chết đi rồi sống lại ấy, bức tượng bạch ngọc trong túi gấm đeo bên hông y rung lên cành cạch. Vô số sợi tơ ánh vàng toả ra từ bạch ngọc, chiếu xuyên qua túi gấm, bao bọc kín kẽ người đã tạc nên nó.

Ấy chính là ái tình son sắc được lưu giữ trong bức tượng từ ba trăm năm trước, là từng đường từng nét kiếm để khắc nên chú thuật vào thời điểm y tĩnh tọa ngoài cực bắc. Chú thuật này có hiệu lực nối liền sinh tử giữa y và Ô Hành Tuyết.

Hễ Tiêu Phục Huyền còn sống, thì Ô Hành Tuyết sẽ sống.

Bọn họ từng có quá nhiều những liên kết và hệ lụy nhân quả, trong đó mỗi vương vớ sâu nặng nhất chính là Thiên đạo và thần mộc. Mà giờ đây Thiên đạo tiêu vong, thần mộc báo đền. Từ đó triệt tiêu cả đôi đường.

Bọn họ chết đi, rồi sống lại. Từ rày về sau, những ràng buộc sâu đậm nhất giữa hai người chỉ còn thuộc về lẫn nhau, không còn phải mang gánh nặng nhân quả trên vai.

***

“Linh Vương” dòng rối loạn đã bị tận diệt triệt để, theo đó tất cả mọi sự tương quan với hiện thế đều không tồn tại.

Còn thần mộc, trong lúc chống đỡ “oán hận” của Thiên đạo, nó không chỉ báo đáp việc Tiêu Phục Huyền thay mình nhận lấy tội kiếp năm xưa, mà còn đáp ứng vô vàn những lời khẩn nguyện nó từng nghe được và trả lại cho chúng sinh một thế gian trong sạch...

“Linh Vương” không tồn tại, dòng rối loạn “không tồn tại”, vì vậy hết thảy những việc đã xảy ra từ hệ quả của thiện ác cân bằng do Thiên đạo áp đặt cũng không còn tồn tại.

Cõi thế gian hoàn thiện chỉ hiện hữu tự thân mình, trải trên đoạn thời gian thanh bình nhất, rồi từ đó chậm chậm trôi về phía trước...

Đối với Ô Hành Tuyết và Tiêu Phục Huyền, bao nhiêu chuyện xảy đến kia chính là một quãng đường dài đấu tranh cùng sinh tử, con đường mà họ dốc bước ba trăm năm mới nhìn thấy điểm cuối.

Nhưng đối với nhân gian ở hiện thế, hết thảy chỉ là một giấc mơ hãi hùng. Người ta đánh một giấc say sưa, nằm mơ về một vùng trời tối tăm u ám và xác người la liệt nơi nơi. Rồi đến khi rạng đông ló dạng đón ánh bình minh, người ta nheo mắt tỉnh giấc và trông thấy cánh yến loé qua mái hiên. Tất cả tiếng khóc tang thương và khung cảnh kinh hãi chừng như sương khói trên mặt sông buổi sớm, bỗng chốc đều dạt về nơi xa.

Tất cả thế gian đều ngưng đọng dưới ánh nắng ấm áp, sau chút bần thần giây lát, chẳng còn mấy ai nhớ đến cơn ác mộng ấy nữa.

Rồi về sau, nó cũng chỉ thi thoảng xuất hiện trong những mẩu chuyện kể dân gian mà thôi.

Truyện dân gian kể rằng, trên đời từng có một gốc cây thần, và cũng từng hiện hữu một toà Tiên Đô, nhưng về sau cả hai đều biến mất. Chúng biến mất đúng dịp tháng ba. Nghe đâu khi đó ánh mặt trời bao phủ vạn vật, nhờ vậy mà toàn bộ hạnh mai đều mãi khai rộ cành chỉ sau một đêm, vào ngày mùng ba, và nở rộ rỡ nhất vào ngày mùng bảy.

Hoa thắm lay động phở núi.

Nhân gian ngập tràn sắc xuân, ngoại trừ trên đỉnh vách núi cao nhất Lạc Hoa Đài, nơi có một gốc đại thụ xác xơ khô héo. Thân cây ấy to lớn, sừng sững chọc trời, nhưng cành cây không một chiếc lá, và cũng chẳng có lấy một đoá hoa.

Có người nói rằng đây là dấu tích còn lại của thần mộc, nó xác xơ khô héo là bởi lẽ tất cả nhành hạnh mai trên thế gian đã thay nó trở hoa rộ cành vào thời điểm tiết trời vừa đẹp.

Còn có người nói rằng thần mộc không nở những loài hoa của nhân gian. Nếu bạn nhìn thấy một thân cây héo tàn không hoa không lá xuất hiện đồng thời với mây tía ùn ùn kéo đến kín trời hồng tôn lên sự khô cằn của chạc cây... cũng tức là bạn có duyên nhìn thấy nó.

Chuyện dân gian thường kể rằng trên đời từng có tiên, nhưng không ai trả lời được danh tính những vị tiên đó, họ thành tiên như thế nào, và sau này họ đã ra sao.

Thành thử, đời sau cũng hiếm có ai biết được rằng...

Trên đời từng có một vị tiên xưng hiệu “Thiên Túc”.

Ngày mà y chết đi rồi sống lại, Linh đài tiêu vong, th ần mộc tự triệt hạ, giúp cho nhân gian tỏ rạng ánh mặt trời, người người bừng tỉnh khỏi giấc mộng đ ờ sộ. Tất cả những khổ đau, gian truân, cùng khung trời u ám đ ều hoá hư không. Ấy chính ứng với tên hiệu của y.

Tên hiệu y là Miễn.

Miễn giả, tức “xá”, giải trừ trăm tội thế gian.

Chương 126: Bắt đầu

Phía ven sông bờ nam thành Mộng Đô có một khu vực vô cùng tuyệt đẹp.

Hàng trăm con hẻm xen kẽ dọc ngang với chim tước đẽu ề, cầu vòm nước chảy. Nếu đứng trên căn lầu các cao còn có thể trông thấy con đường lớn lát đá trắng dẫn lối thẳng vào một cánh rừng. Con đường ấy nối liền mùi dậm núi Đình Sơn. Vào đầu tháng ba hằng năm, hạnh mai nở rộ cả một vùng sơn dã.

Nơi ấy vừa thanh bình vừa nhộn nhịp, người dân rất mực thân thiết. Chỉ cần có đi đầu chi mới lạ sẽ lập tức truy tìm khắp xóm núi chỉ trong một sớm chiều. Mấy ngày gần đây, có một chuyện bọn họ tình cờ đề cập đến trong lúc tán gẫu, họ kháo, “Vừa có một căn nhà mới ở góc phía Đông Nam, bà con có nghe nói vụ đấy không?”

“Ở hẻm nào đấy?” Có người không rành hướng Đông Tây Nam Bắc, bèn hỏi.

Bá tánh vẫn giữ nguyên sở thích dùng chuyện lớn chuyện lạ để làm tên, đâm ra khoảng chừng một trăm con hẻm nơi này không phải hẻm nào cũng có tên. Nơi bọn họ vừa nhắc đến lại rơi đúng vào con hẻm dài vô danh.

Thế là họ phải khoa tay múa chân rồi đoán một hồi, mất không ít sức mới xác định được vị trí hẻm.

Sau đó câu chuyện chuyển hướng kỳ lạ...

Có người nói, “Mà căn nhà đó không phải mới xây, nó nằm ở cuối hẻm đó lâu rồi, chẳng qua trước đây bỏ hoang nên dây leo mọc dài che kín mất tường sân, khiến người đi qua lại không để ý mà thôi.”

Rồi có người khác nói, “Không phải, chỗ căn nhà đó trước đây chính là tường gạch đổ nát mà, không biết là đổng hoang tàn từ đời nào để lại đó, tôi còn từng tới đó bắt dế mà, căn nhà đó chắc chắn là xây mới.”

“Không thể nào! Ông nhớ nhầm rồi. Nhà chỗ đó muốn xây mới thì phải chọn rận hết cả năm, ông có nghe ngóng thấy động tĩnh gì không?”

“Không có...”

“Thì tức là không xây rồi.”

“Nhưng mà...”

Mấy vị người trong quán trà càng cãi càng mù mờ, có một người trong nhóm nghe nhiều đâm mệt, bèn chốt đơn giản, “Trời cũng sắp tối rồi mà không bận rộn gì, chẳng thà tới nhìn thử coi sao. Xem xem đá dựng tường là mới hay cũ, dưới nền có đóng rêu gì không, nhìn một phát là biết ngay chứ gì.”

Một người khác nói, “Hợp lý đấy, đi đi, tới xem thử cho biết. Máy ông nói chuyện làm tôi sồn hết da gà rồi, giá nào hôm nay tôi cũng phải xác thực một lần cho rõ. Chứ cứ để nguyên thế này mãi thì nơi đó biến thành nhà ma mất thôi.”

...

***

Chủ nhân căn nhà hoàn toàn không hay biết gì về những xô xao trên phố.

Vì vốn không mấy bận tâm.

Gian nhà họ quả thật chỉ vừa xuất hiện ở cuối con hẻm đó vài ngày.

Sự xuất hiện lặng lẽ đến mức người ta đi qua đi lại cũng không biết được lai lịch là vì căn nhà được bọc trong một tầng kết giới nhẹ.

Kết giới do Tiêu Phục Huyền lập nên.

Kết giới này khác hẳn với vô số những kết giới khác do Thiên Túc từng dựng, khác ở chỗ nó hoàn toàn không mang tính công kích. Nó chỉ như một màn sương lãng đãng, không gây thương tổn cho ai và cũng không cản trở ai. Hiệu lực duy nhất của nó là làm lu mờ tầm nhìn của bá tánh, giúp người qua lại dần quen thuộc với sự hiện diện của gian nhà này...

À, nó còn giúp cản bớt một ít tiếng động từ trong sân, vì trong đấy có người hơi ồn ào.

Còn rốt cuộc vì sao lại ồn ào, thì phải kể lại từ thời điểm Tiêu Phục Huyền tỉnh lại mới xong.

***

Nơi mà Tiêu Phục Huyền chết đi rồi sống lại đáng lẽ là sân vườn Tước Bất Lạc ở Chiếu Dạ thành, dù gì nơi đó cũng là lối vào hiện thế từ dòng rối loạn.

Thế nhưng vì Linh đài tiêu vong, thần mộc đờng thời triệt hạ, nên đủ những loại chuyện xảy ra suốt hàng trăm năm ở hiện thế đầu theo đó mà đổi dời toàn bộ. Theo đó, trên đời không còn Động Ma Chiếu Dạ thành, và hiển nhiên cũng không còn gian biệt phủ chim muôn không dám tiếp cận của thành chủ nữa.

Khu vực đó vẫn là một vùng đất hoang dã.

Tiêu Phục Huyền tỉnh lại giữa vùng hoang dã, cuộn thân mình trong mùi máu lạnh căm như sắt thiết. Ôm trong tay Ô Hành Tuyệt với y phục đẫm máu hãy còn chưa tỉnh lại, y xuống núi bước vào nhân gian.

Vẫn dĩ y tính tìm một vùng đất linh không người quấy nhiễu và trông coi đến khi Ô Hành Tuyệt tỉnh lại.

Nhưng gần đến khi ấy, y lại đổi ý.

Đất linh thì hoang sơ, trong phạm vi mấy dặm hoàn toàn vắng dấu chân người, như thế hẻo lánh quá, tĩnh lặng quá. Nó sẽ gọi người ta nhớ về ba mươi ba tầng đất sâu thẳm chìm trong mây mù không tan ở Thương Lang Bắc Vực.

Có người sinh ra đã yêu thích phố xá chẳng đèn nối đuôi nhau dài như thân rồng, yêu thích sự nhộn nhịp cùng tiếng người nô nức, yến tước vờn quanh. Nếu phải tỉnh giấc trong mây mù tĩnh lặng, hẳn người ấy sẽ thấy quanh quẽ lắm...

Vì vậy, Tiêu Phục Huyền đã vòng ngược về Mộng Đô, chọn địa điểm yên bình và rộng rãi nhất ở phía nam thành, rồi dựng một căn nhà nơi cuối hẻm.

***

Gian nhà này không giống cả Nam Song Hạ lẫn Toạ Xuân Phong, và cũng khác hoàn toàn với Tước Bất Lạc. Đây là biệt viện vào hàng phổ biến nhất ở phía nam thành Mộng Đô, chẳng qua gác mái hơi cao hơn, có nhiều xà gỗ hơn để chim tước dễ dàng đáp đậu.

Trong sân có một thân cây, tán không tựa áng mây miên man rợp trời như thân mộc, song vẫn trải rợp chót vót, nửa tựa bên bờ tường nửa tựa vào gian nhà.

Từ nơi đây, có thể nghe thấy tiếng người nói cười rôm rả ngoài đường, dẫu có vào thời điểm khuya khoắt nhất vẫn có thể thi thoảng nghe được tiếng phiến đá xanh bị đập văng lên rồi lại rơi xuống, phát ra âm thanh lạch cạch.

Yên bình, nhưng không tịch mịch.

Ô Hành Tuyết nằm trên trường kỷ đối diện với khung cửa sổ rộng thoáng, linh trận dưới thân vẫn âm thầm lưu chuyển đêm ngày chẳng ngơi.

Còn Tiêu Phục Huyền ngẩng bên cạnh trông nom, dững thờ tỉnh toạ tu dưỡng, gần như chẳng rời đi nửa bước.

Nhưng thực chất, những việc y làm không chỉ có thế.

Ngày họ đặt chân đến Mộng Đô, Tiêu Phục Huyền đã dán trước cửa nhà một tấm “phù dẫn linh”.

Sau khi tỉnh lại, y không sao tìm được tung tích Ninh Hoài Sam và Phương Trữ. Y đoán rằng họ cũng bị tác động bởi sự hợp nhất của hiện thế nên không biết giờ họ đã trông ra sao, đã lưu lạc đến nơi nào.

“Phù dẫn linh” này dùng linh khí của Ô Hành Tuyết làm liên kết. Ninh Hoài Sam và Phương Trữ đều là đồng tử trên Tiên Đô trước đây, trên cơ thể họ còn có dấu vết Ô Hành Tuyết để lại. Nhờ lực hút này, cho dù họ đang ở đâu đi nữa cũng sẽ vô thức tiến gần đến khu nhà này.

Tác dụng của “phù dẫn linh” xem chừng còn mau mắn hơn kỳ vọng của Tiêu Phục Huyền, mới dán xong thì đến sáng hôm thứ ba đã có tiếng đập cửa từ bên ngoài.

Tiêu Phục Huyền nghe tiếng gõ cửa đã thấy ngờ ngợ có gì đó không đúng. Nhưng y không nghĩ nhiều mà sải bước ngay đến bên cửa, giải trừ kết giới đi giấy lát.

Đến khi y dùng vỏ kiếm đẩy cửa ra và lia mắt nhìn bên ngoài, thì chẳng thấy đâu hai bóng dáng tà ma quen thuộc của Tước Bất Lạc. Vừa suýt cau mày, y bất chợt nghe được hai tiếng hô từ phía dưới, cả hai đồng thời gọi y, “Thiên Túc đại nhân.”

Tiêu Phục Huyền ngăn người giấy lát rồi mới rũ mắt xuống nhìn.

Thì thấy hai đứa đồng tử tí hon chưa cao đến đùi mình đang bám vào cửa, ngược mặt lên nhìn y bằng cặp mắt háo hức. Trên mặt chúng có nét hao hao với Ninh Hoài Sam và Phương Trữ. Không biết hai đứa đi từ đâu đến mà nhìn nét mặt đờm vẻ mệt mỏi vì gió bụi.

Tiêu Phục Huyền lộ vẻ ngạc nhiên hiếm gặp, mãi lâu sau mới hỏi, “Các người từ đâu tới?”

Hai tiểu đồng tử nhao nhao nói loạn xạ. Đầu tiên là bảo Tiên Đô không còn nữa, rồi nói không hiểu sao chúng lưu lạc bên ngoài sơn dã rồi mơ thấy một giấc mơ dài, mãi tới lúc ngủ thấy được “phù dẫn linh”, chúng mới mơ màng tỉnh lại rồi vội vã chạy đến nơi đây.

Tiêu Phục Huyền hỏi, “Giấc mơ thế nào?”

Đứa em trai nhỏ tuổi hơn bảo, “Mơ thấy chúng ta biến thành tà ma...”

Người anh trai cao hơn chút đỉnh nói, “Mơ thấy chúng ta sống ở Động ma, nơi đó vừa lạnh lẽo vừa im lìm, đến mức chim cũng không dám đậu.”

“Đúng vậy.” Đứa em gật gù, nó giương mắt nhìn thân cây trong sân rồi đột ngột chỉ sang đó và nói, “Trong sân vườn ở Động ma cũng có một cây đại thụ cực kỳ cao, căn viện đó còn có tên cơ, tên là... là...”

Khi mới tỉnh giấc, hai tròng mắt cậu hoen đỏ, hơi thở cũng d ãn dập. Cứ như thế vừa thoát khỏi một trận chiến sinh tử mà thiếu chút nữa còn không giữ nổi mạng mình vậy. Tất cả những chuyện xảy ra trong giấc mơ đó đều chân thực khôn cùng, tựa như đó không đơn thuần là một giấc mơ mà bọn họ đã thực sự trải qua những chuyện ấy...

Bọn họ thực sự có một cuộc đời như vậy.

Song khi đi hết một ngày đường, những cảnh tượng trong giấc mơ cũng bị đẩy lùi ra xa. Giờ đây kể lại, họ thậm chí không nhớ nổi tên của căn viện kia.

Dù rõ ràng họ đã gọi tên nó biết bao nhiêu là lần trong giấc mơ...

Đứa em trai vắt óc cả buổi, đâm ra cau có, đôi mắt cậu hửng đỏ, nhiều giọt to giọt nhỏ liên hồi. Cậu gái đầu, nói, “Căn viện đó... gọi là gì ta?”

Sau một hồi lâu, cậu mới ngược mặt lên. “Đại nhân ơi, ta quên rồi.”

Tiêu Phục Huyền im lặng một hồi mới nói, “Tước Bất Lạc?”

“Á!” Đứa em giậm chân một phát. “Hình như vậy!”

Đoạn cậu nhéo anh trai mình hỏi, “Phải không anh?”

Người anh gật đầu nói, “Đúng, chắc vậy.”

“Nhưng sao đại nhân biết được ạ?” Người anh thắc mắc hỏi Tiêu Phục Huyền. “Không phải đó chỉ là giấc mơ của hai đứa bọn ta sao?”

Tiêu Phục Huyền không trả lời thẳng mà hỏi tiếp, “Trong mơ có khổ lắm không?”

“Hơi hơi,” Người anh nói rồi ngưng đoạn mới tiếp, “... cũng bình thường.”

Cậu ta nhớ mãi mại giấc mơ kia dài đến lạ, những chuyện xảy ra lúc trước khốn khổ thực sự. Thế nhưng đến chót cùng, có một lời đã trấn an cậu.

Cho dầu cậu không còn nhớ rõ lời ấy là gì, thế nhưng khi vừa thốt ra lời ấy thì có sống hay chết, trong mơ hay bên ngoài, cậu đều không còn sợ hãi đi đâu nữa.

“Thế thì được,” Tiêu Phục Huyền nói.

Y cho hai tiểu đồng tử vào cửa.

Hai đứa nhóc rất mau quên, thoát cái đã không nhắc gì đến chuyện trong mơ nữa mà đi thẳng đến phòng ngủ rồi đứng bên cạnh trường kỷ, nhỏ giọng gọi Ô Hành Tuyệt “đại nhân” này “đại nhân” nọ không ngừng.

“Sao trên người đại nhân có mùi máu thế ạ?” Đứa em trai có chiếc mũi cực thính, nó nhăn mũi rồi ngoảnh sang hỏi Tiêu Phục Huyền vừa nổi bước vào cửa.

Tiêu Phục Huyền nói, “Lúc trước bị dính trên y phục.”

Y cong người, vượt phảng phiu tấm áo trắng phau không nhiễm bụi trần của Ô Hành Tuyệt.

Người anh lại hỏi, “Đại nhân bị thương ạ?”

Tiêu Phục Huyền nói, “Hiện tại thì không.”

“Vậy sao mãi chưa tỉnh thế ạ?”

Tiêu Phục Huyền nắm lấy ngón tay để lộ ra bên ngoài y phục của Ô Hành Tuyết rồi đáp, “Vì quá mệt mỏi.”

Vì trước đây đã quá mệt mỏi, vì trước đây đã rất lâu chẳng được yên giấc, nên bây giờ người muốn ngủ lâu hơn một tí mà thôi.

“Nhưng cũng nhanh thôi.” Tiêu Phục Huyền nhìn linh trận dưới người Ô Hành Tuyết, trận này liên kết chặt chẽ với y nên y có thể cảm nhận được người trong trận đang hồi phục chậm rãi, và rồi sẽ tỉnh lại.

Đứa em tự lự rồi nói, “Chúng ta khóc bất nháo một hồi có được không? Trước đây chỉ cần chúng ta há mồm một phát là đại nhân nhét giấy vào ngay, như vậy là tỉnh lại đúng không!”

Cậu vừa nói vừa nhéo anh mình, đoạn há miệng toan tru lên.

Kết quả chưa thốt ra tiếng nào đã bị một tấm vải đen bịt kín miệng.

Đứa em: “?”

Tiêu Phục Huyền: “Khỏi.”

Đứa em: “Ừm ừm ừm?”

Tiêu Phục Huyền: “Đừng ừm, nghe không hiểu.”

Đứa em: “...”

***

Biết là Thiên Túc đại nhân không cho khóc, nhưng hai đứa cực kỳ hy vọng đại nhân nhà mình tỉnh lại sớm hơn tí, không thấy đại nhân tỉnh giấc chúng không an tâm. Đâm ra hai đứa bày đủ thứ trò ồn ào bát nháo bên trong sân mỗi ngày.

Thực ra chuyện bọn chúng làm cũng không phiền nhiều gì, trái lại còn tạo thêm không khí sôi động, rất ưa hoà hợp với phố phường ngõ hẻm nơi đây.

Thế là Tiêu Phục Huyền cũng mặc kệ hai đứa để chúng tự biên tự diễn.

Cứ vậy, thêm ba ngày trôi qua.

Tới hôm nay, hai anh em đã nhẫn nhịn hết nổi.

Nhân thời cơ hiếm hoi Tiêu Phục Huyền rời khỏi trường kỷ để ra sân chọn một ít linh thạch mới bổ trợ cho linh trận dưới người Ô Hành Tuyết, hai đứa hăm hở chạy tọt vào nhà, lên tinh thần chuẩn bị khóc cho tới khi đại nhân nhà mình tỉnh.

Nhưng chúng nó sợ bị Thiên Túc bắt tại trận nên đành tựa lưng vào cạnh trường kỷ, mặt đóng ra cửa sổ để theo dõi mọi động tĩnh của Thiên Túc ở ngoài sân toàn thời gian.

Bọn chúng chờ đến lúc bóng dáng Thiên Túc dờn vào góc chết tầm mắt rồi mới nhéo nhau một phát bên hông chỗ thịt nhạy cảm nhất. Mắt đứa nào cũng đỏ lên, miệng ngoác to bắt đầu gào.

Kết quả mới vừa cất tiếng, đứa em đã chợt thấy sống mũi mình lành lạnh...

Một bàn tay vươn tới từ sau lưng cậu và bịt kín mũi miệng cậu một cách lười nhác. Cánh tay kia mảnh mai tái nhợt, ngón tay cong lên nhẹ nhẹ, giống như thể đang hơi nhấc nhẹ lên giữa khi say giấc chứ chẳng hề có lực và có thể trượt xuống bất kỳ lúc nào.

Nước mắt còn rơm rớm trong đôi ngươi đứa em, cậu vừa rủ mắt xuống thì một giọt nước to tướng đã rớt xuống cánh tay kia. Cậu loáng thoáng trông

thấy ống tay áo trắng như tuyết, bèn định hô lên, “Thiên Túc ơi! Đại nhân tỉnh rồi!”

Song chưa kịp hô tiếng nào, cậu bỗng thấy một làn gió lạnh lạnh lộng qua trước mặt mình...

Người vừa mới đây còn chọn linh thạch bên ngoài sân, giờ đã hiện diện bên cạnh trường kỷ.

***

Trước khi tỉnh lại, Ô Hành Tuyết nằm mơ thấy một giấc mơ dài.

Người ta nói thần tiên trên đời không nằm mơ, chàng đã đánh mất chuông mộng, không thể giống chuông, ấy thế mà vẫn bước vào mộng hết lần này đến lần khác.

Trong phút lâm chung, chàng mơ thấy khung cảnh tương tự ba trăm năm trước, sau khi tách linh thần mộc, chàng ngửi quỳ trên mặt đất trong khu cấm địa Lạc Hoa Đài.

Chàng mơ thấy quanh thân mình vẫn là sơn hoả bùng bùng, thiêu đốt đất trời đến tàn rụi, sau cùng mới tắt ngúm đi.

Rồi chàng nhìn vào mảnh đất khô cằn trước mắt, đứng thẳng dậy, giấu đi vết máu bám trên y phục, tiếp đó nhắc từng bước một rời khỏi dãy núi.

Con đường núi ấy thật dài dằng, trống trải, và tĩnh lặng.

Bước chân chàng khấp khiễng, đi mãi như mất mấy trăm năm mới đến được cuối đường.

Vậy mà đến bước chót, chàng chợt ngừng bước.

Bởi thời khắc này sao giống hệt ba trăm năm trước, trong giấc mơ này, chàng không phân định rõ được hiện tại là lúc nào. Giống đến độ chàng bất giác cảm thấy chỉ cần mình bước thêm một bước nữa, là phải chứng kiến cảnh tượng năm xưa...

Những phiến cờ hiệu tung bay trong nhân gian đổi từ “Tuế Ninh” sang “Thanh Hà”, bá tánh đi dọc ven núi chỉ trở vào chàng và thét “tà ma”.

Thậm chí, chàng còn nghe thấy tiếng khóc...

Ngay khoảnh khắc chàng buông mắt nhếch cười tự giễu, có người đáp xuống cuối con đường núi như một cánh ưng, người ấy vươn tay nắm lấy chàng rồi thì thầm thấp giọng, “Ô Hành Tuyết, không ai sợ hãi, không ai khóc than cả.”

“Người có muốn tỉnh lại không?”

Ô Hành Tuyết ngờ ngác ngược mắt lên, rồi thỉnh lình nắm chặt lấy bàn tay kia.

Chàng thuận theo lực kéo của người kia bước ra khỏi đường núi, vén những cành cây và dây leo khô héo trên vách đá, và nhìn thấy ánh sáng.

***

Ngay tích tắc ấy, Ô Hành Tuyết choàng mở mắt.

Trong giấc mơ, chàng đã cảm nhận được cuộc đời dang dở của mình đã kết thúc vào thời điểm Linh đài tiêu vong. Tất cả những chuyện xảy ra tiếp đó đều mới mẻ, tựa chừng phạm nhân chuyển kiếp.

Kiếp này của chàng bắt đầu tự thời khắc này.

Khi choàng mở mắt, người đầu tiên chàng trông thấy chính là Tiêu Phục Huyền. Chàng thấy Tiêu Phục Huyền chớp mắt hồng rử đi ánh đỏ nhạt nơi đáy mắt rồi cúi đầu nhìn sang.

Mãi lâu sau, Tiêu Phục Huyền mới gọi tên chàng, “Ô Hành Tuyết.”

“Nhìn ngoài cửa sổ,” Tiêu Phục Huyền lại thấp giọng nói tiếp.

Ô Hành Tuyết được y áp nhẹ vào má, chàng dờn mắt nhìn sang bên trái.

Nơi đó có một khung cửa sổ còn khoáng đãng hơn Toạ Xuân Phong, thân cây trong sân vừa dịp vào mùa, hoa rơi không ngơi nghỉ. Cánh hoa đỏ nhạt bị gió hất tung bay về thềm cửa. Chim yến chao lượn bên mái hiên, có hai chú chim non lốc cốc đáp mình trên xà gỗ. Trẻ con nhà ai nô đùa chạy qua con hẻm, đá xanh đánh vang rầm rập đi kèm tiếng cười rôm rả khắp bờ tường.

Ấy là ánh dương hàng trăm năm chưa gặp, cuối cùng đã xuyên thấu chiếu sang vào giây phút khởi đầu một kiếp sống mới.

Dưới ánh mặt trời, Ô Hành Tuyết nghe thấy âm thanh ấm trầm của Tiêu Phục Huyền, rằng, “Lần này, còn nhớ ta chứ?”

Chương 127: Thư tín

Dĩ nhiên là chàng nhớ rõ.

Đời này chàng sẽ không bao giờ quên lần nữa.

Người vừa tỉnh giấc sau một chuyến vào cõi chết bị suy nhược toàn bộ năm giác quan, há miệng mà chẳng nói được tiếng nào.

Ô Hành Tuyệt nhìn người trước mắt, chàng nâng khẽ đôi tay đang buông thõng bên cạnh trường kỷ và đặt lên mu bàn tay Tiêu Phục Huyền, xong lại níu áo y kéo người xuống một chút.

Tiêu Phục Huyền cúi người sang, nghe thấy chất giọng khàn khàn của chàng vang lên thâm thấp, “Tiêu Phục Huyền, ta lại mơ thấy ngươi.”

“Mơ thấy ta thế nào.” Giọng Tiêu Phục Huyền cũng thâm thấp như thế.

“Mơ thấy ngươi nói... ta luôn thiếu ngươi một việc.”

“Việc gì?” Tiêu Phục Huyền thắc mắc với âm điệu ấm trậ̀n.

Lời vừa dứt, người vừa tỉnh lại đã nghiêng đầu tiến tới và hôn nhẹ lên khoé môi y. “Việc này.”

“Việc này?”

“Ừm.”

“Thiếu lúc nào?” Tiêu Phục Huyền nhấp môi mỏng, giọng trậ̀n thấp hỏi.

“Thương Lang Bắc Vực,” Ô Hành Tuyệt nói.

Nếu không vì “giác mộng Thước Đo” vắng bóng một người lùn đó, chàng chắc chắn sẽ làm việc này ngay lúc vừa tỉnh giấc nhìn thấy Tiêu Phục Huyền.

Tiếc thay, chậm trễ tận lúc này mới bù đắp được.

Ô Hành Tuyết lùi mặt ra một chút và nói, “Vừa rồi là lần trước.”

Tiêu Phục Huyền rũ mắt nhìn chàng, tiếp lời, “Lần này đâu?”

“Lần này đây.” Ô Hành Tuyết nói rồi lại nghiêng đầu sang.

Nụ hôn ấy phiêu diêu như gió nhẹ, mang đến xúc cảm dịu êm ấm áp.

Cặp mắt và đôi tai hai tiểu đồng tử giống như bị nhồi bông, từ ban nãy chúng đã bắt đầu chẳng nghe thấy được gì. Hiện tại hai đứa rất bức bối, muốn ngoái đầu sang nhìn.

Kết quả là vừa muốn nhích người thì có hai tấm vải đen xuất hiện từ thình không, trùm kín mắt hai đứa nhỏ.

Tiểu đồng tử: “?”

Ngay sau đó, một cơn gió quét tới, xúc ngay chân chúng như một chung rượu, vờn hai đứa nhỏ sang phòng bên.

Tiểu đồng tử: “???”

Giọng đứa em vọng sang từ bên ngoài cửa sổ, nghe cực kỳ nghiêm túc, “Đại nhân ơi, có người đánh lén chúng ta.”

“...”

Tiêu Phục Huyền tạm ngừng động tác, cực kỳ cạn lời.

Ô Hành Tuyết hơi nhếch khoé môi lên một chút.

Một hồi sau, chàng không nhịn nổi nữa bèn né nhẹ người ra để nghiêng đầu bật cười giòn giã.

Khi chàng ngoảnh đầu, đôi mắt cong lên chan chứa ánh nắng rọi vào từ cửa sổ. Trông vào toả sáng rực rỡ, ấm áp như gió xuân phơi phới.

Và về sau trong dòng đời nhàn nhã dài lâu này, nắng ấm ấy sẽ không bao giờ vụt tắt nữa.

***

Có lẽ sự thực quả như lời Tiêu Phục Huyền nói, Ô Hành Tuyết đã phải trải qua thời gian dài mỗi một, thậm chí trong giấc mộng từ chuông kia, chàng cũng chưa bao giờ được yên giấc, vì vậy chàng mãi vẫn không tỉnh lại từ cơn hôn mê, và sau khi tỉnh lại rồi cũng chưa khôi phục như xưa được trong thời gian ngắn.

Tiêu Phục Huyền chơi đùa với đá trận vừa mới chọn rồi cẩn trọng lập một trận pháp mới. Ô Hành Tuyết bèn ngồi xếp bằng bên trong trận và chần chẫn đi đầu dưỡng bản thân.

Còn chưa đi đầu dưỡng lành lặn di chứng cả người mình, mà vị đại nhân này đã bắt đầu đi lo cho người khác.

Đầu tiên, chàng cứ níu lấy Tiêu Phục Huyền, nằng nặc phải dùng khí kình để kiểm tra cả một buổi cho bằng đặng bằng được. Sau đó, chàng dùng lực từ xa kéo hai tiêu đờng tử vào trong phòng, toan tra hỏi một lần từ đầu tới đuôi, song lại bị một tròng gỗ cửa gián đoạn mất.

Ô Hành Tuyết ngăn người, thốt lên bất ngờ, “Có khách sao, người có đặt kết giới không?”

“Có đặt.”

Tiêu Phục Huyền cũng khá ngạc nhiên.

Trên lý thuyết, nếu đã có kết giới thì cho dù các bá tánh bình thường bên ngoài hẻm có nẩy lòng tò mò đi nữa thì cùng lắm cũng chỉ đi qua đi lại trước nhà mấy bận, nhìn ngó mấy phen thôi, chứ sẽ không gõ cửa thăm hỏi như vậy.

Để cẩn trọng, Tiêu Phục Huyền tiện tay với lấy kiếm đi ra mở cửa.

Kết quả cửa vừa mở ra, cảnh tượng tương tự lại xuất hiện, mai nở lần hai...

Thoạt đầu y nhìn không thấy khách ở đâu, song từ bên góc mắt, y trông thấy có gì trắng trắng, thấp cũn chưa cao tới hông, đang lấp ló ở ven tường.

Tiêu Phục Huyền dời mắt nhìn sang, lập tức trông thấy một hàng tiêu đờng tử vận tiên bào đang co cụm dưới chân tường. Cả đám đờng thời ngược mặt lên, nhìn y với đôi mắt đờ đờ tử thân.

Tiêu Phục Huyền: “.....”

Dù số tiêu đờng rất đông nhưng y không cần đếm cũng biết tổng cộng là mười hai đứa. Còn ai vào đây ngoài lũ trẻ trước kia Ô Hành Tuyệt từng sửa tính sửa nết rồi đẩy vào trong Nam Song Hạ chứ.

Tiêu Phục Huyền hơi hé miệng tính nói chuyện. Thế là đám tiêu đờng tử đó tung tuyệt chiêu đúng hệt năm xưa...

Chỉ trong chớp mắt, chúng nó bao vây quanh người Tiêu Phục Huyền, ngược mặt há mỏ lên mà khóc.

Đám tiêu đờng tử này đích thị là truyền thừa của họ nhà xướng ca, khóc mà chẳng cần chuẩn bị gì, nước mắt nói trào là trào, đứa nào đứa nấy gào như cắt ruột cắt gan, miệng kêu quang quác rồi còn nức nở sụt sùi gì đó không rõ tiếng.

Tiêu Phục Huyền cố lắng nghe chút mới loáng thoáng nghe được chúng nó nói “Đại nhân đừng đuổi bọn ta đi”, “Mai một bọn ta sẽ nghe lời” các kiểu

các kiêu.

Tiêu Phục Huyền: “...”

Y bị làm òn tới nhưc cả đầi, đành mấp máy môi mỏng nhả một câu, “Không ai đuồi mấy đũa hết.”

Trong chớp mắt, đám tiều đờng tử nín khe, cả đám lau nước mắt nhìn y, giống như là vừa muốn nhảy cẫng lên nhưng còn sờ sợ chưa tin hẳn.

Một lón... mười hai nhỏ, đứng ngậy ra trước cửa đối đầi nhau trong im lặng.

Đám tiều đờng tử vẫn đứng im re, lẳng lẳng nhìn y chăm chú một hồi, xác định là y không nói xạo lừa mình rồi mới nở vẻ mặt hớn hở, sau đó nhào tới chen qua đôi chân đổng cao của Thiên Túc đặng phóng như bay vào trong sân.

***

Ô Hành Tuyết còn đang định hỏi Tiêu Phục Huyền “Khách nào đến vậy”.

Khở nỗi đám nhóc đó khóc thê thiết quá, chàng vừa nghe đã biết ngay cơn có, lập tức nuốt ngược câu hỏi trở vào.

Đột nhiên, chàng tưởng như mấy đời đã trôi qua, khi chợt nhớ về lần đầi gặp Tiêu Phục Huyền năm xưa. Song chẳng mấy lâu chàng đã phải định thần lại, bởi thấy một đàn tiều đờng tử kia xếp hàng bước vào, và đi phía sau hàng đờng tử là Thiên Túc đại nhân với một nét mặt...

Quá chi buồn cười.

Ô Hành Tuyết vừa mím miệng cười vừa nhìn Tiêu Phục Huyền đi vào cửa, không ngừng “Ừm ừm” đáp lời thăm hỏi “Thưa đại nhân” liên tục, sau đó mới mở miệng hỏi không thành tiếng, “Sao chúng nó tới đợc vậy?”

Tiêu Phục Huyền giơ tay lên, cho thấy giữa ngón tay y có kẹp một lá bùa. “Lúc trước ta dán phù dẫn linh trước cửa để tìm Ninh Hoài Sam và Phương

Trữ...”

Quên gõ.

Nhưng hai chữ “quên gõ” đã được Thiên Túc đại nhân nuốt ngay vào trong, để tránh cho dàn đồng tử xuất thân xướng ca này cảm thấy đến đây phí công một chuyến xong lại bắt đầu bù lu bù loa quang quác lên.

Trên người đám tiêu đồng tử này còn vết tích bị Ô Hành Tuyết xử lý qua nên phù dẫn linh có tác dụng với Ninh Hoài Sam và Phương Trữ thì cũng có tác dụng tương tự với bọn chúng.

Khổ là Tiêu Phục Huyền không ngờ bọn chúng vẫn còn đây...

Ô Hành Tuyết cũng bất ngờ.

Nhưng đám nhóc này cực kỳ nhạy cảm, chàng không thể hỏi thẳng thừng mà phải nói vòng nói vo, “Sau khi Tiên Đô không còn, các người đi đâu vậy?”

Cả đám tiêu đồng tử đồng loạt nhao nhao trả lời.

Một đứa tiêu đồng tử ăn đứt năm Phương Trữ, ba Ninh Hoài Sam, thì mười hai tiêu đồng tử... quả thực điên đảo đất trời.

Chẳng cần hỏi sâu xa, bọn chúng cũng kể hết tất cả từ đầu tới đuôi.

Qua lời kể của chúng, Ô Hành Tuyết và Tiêu Phục Huyền cũng biết thêm được không ít chuyện...

Tỉ như hiện thế bắt đầu tự hợp nhất từ thời điểm sau khi Vân Hải chết và trở thành tà ma, tiếp đó Tiên Đô biến mất, tà ma tàn sát vô vàn trên thế gian cũng gần như biệt tăm biệt tích.

Khi Tiên Đô bị diệt trừ không gây ra hệ quả tai họa nào cho nhân gian, nhưng trên núi Thái Nhân nơi trước đây từng nối liền với chín tầng trời vẫn còn vết tích linh khí xô xát lẫn nhau.

Đã rồi sau đó trăm năm, và thậm chí đến ngàn năm, vì những vết tích đó mà thi thoảng trên núi Thái Nhân lại nổi lửa... (1)

Nhưng đây là chuyện của sau này.

(1) Núi Thái Nhân lần đầu được nhắc đến trong ngoại truyện của Phán Quan, đây là nơi Trần Bất Đáo thu nhận Chung Tư về chăm sóc sau khi cậu bé bốn tuổi bị lưu lạc vì trận hoả hoạn lớn kéo dài 13 ngày trên núi Thái Nhân.

Còn phần linh khí mà nhân gian không tiếp nhận nổi đều đã tràn về phía nam. Đây vốn là địa điểm của Chiếu Dạ thành, nhưng dưới tác động của sự hợp nhất, thế gian đã không còn tồn tại Chiếu Dạ thành nữa, địa phương đó giờ đây một nửa là đồng hoang, một nửa là biển hồ.

Phần linh khí tiên khí đổ hết vào biển hồ đó.

Người dân xưa giờ đều yêu thích truyền thuyết truyền cổ, cả một câu chuyện có thể được thu dệt nên chỉ từ chút vết tích, trong đó sẽ có tiên có quỷ, có thiện có ác, có gặp gỡ biệt ly, có yêu hận vĩnh viễn không đổi dời.

Thực ra, người ta cũng ăn may đoán đúng trong một số trường hợp, có đi đâu dù đúng thì bá tánh cũng chẳng biết. Ví như... một trong những lời đồn đãi kể rằng không rõ từ đâu mà vùng biển ở phía nam có linh khí cực thịnh, nói không chừng có thể thức tỉnh một số sinh vật ngủ sâu dưới lòng biển. (2)

Nhưng đây cũng là chuyện của sau này.

(2) Đoạn này khả năng là nhắc đến Tiết Nhàn trong Đồng Tiên Kham Thế có bản thể là rồng.

Ô Hành Tuyết hỏi mấy tiểu đồng tử kia, “Người trên Tiên Đô có còn không?”

Tiểu đồng tử tranh nhau trả lời, “Tiên Đô tan biến xong không thấy nữa rồi.”

Ô Hành Tuyết hỏi, “Không thấy nữa là ý gì?”

Tiểu đồng tử không trả lời được.

Song, Tiêu Phục Huyền đã bổ sung thêm, “Linh đài Tiên Đô không còn, hẳn là tiên nguyên cũng quy về hư vô.”

Ô Hành Tuyết gật gù. “Chắc đại loại vậy.”

Có lẽ họ đều trở về làm những người tu hành.

Nói là “không thấy” cũng chưa hẳn là tiêu vong, mà có khả năng họ chỉ trở về đâu đó dưới nhân gian, hoàn thành những điều họ mong muốn vào thuở ban sơ khi mới bắt đầu tu tập, bảo vệ những người họ từng mong muốn chở che.

***

Những chuyện đã từng phát sinh, đã từng tồn tại cũng không biến mất hoàn toàn chẳng lưu dấu tích. Có đôi khi vẫn thoáng nghe được chút gì đó trong dăm ba lời kể ở nhân gian. Trong đó có những chuyện từ trước khi thế gian tự hợp nhất, và cả những chuyện xảy đến sau khi hợp nhất.

Về sau, Ô Hành Tuyết và Tiêu Phục Huyền đã được nghe kể qua.

Sau khi họ tạm trú trong con hẻm này được nửa tháng, có một lần họ đi ngang qua cây cầu vòm cách đó không xa. Ô Hành Tuyết tình cờ trông thấy một chữ được khắc bên hông cầu vòm.

Chàng chợt dừng bước, thốt lên một tiếng ngạc nhiên.

Tiêu Phục Huyền nghe vậy nhìn sang phía đó thì thấy trên cây cầu ấy viết ba chữ “Cầu Lưu Tiên”.

Ô Hành Tuyết chỉ tay vào đấy và nói, “Nhìn chữ “Lưu” ở đấy xem, nét khắc trên đá có dấu vết mới bị sửa, một bên còn chưa bị mài mòn, giống như là được đổi lại sau ấy.”

Chàng có dung mạo ưa nhìn, khi mở lời nét mặt càng toả sáng, thần thái đầy khí khái. Chất giọng chàng ấm áp như sương lam triền núi, quả tình rất dễ bề thu hút sự chú ý của người đi ngang trên đường, khiến họ phải ngoái đầu nhìn xem.

Vừa khéo có một bà lão đang quải giỏ tre bước qua, tình cờ nghe chàng thắc mắc bèn giải đáp, “Cây cầu này từng đổi tên.”

Ô Hành Tuyết nhướn mày với Tiêu Phục Huyền, nhỏ giọng mà rằng, “Xem xem trực giác ta nói có linh không.”

Đoạn, chàng quay sang gật đầu hành lễ với bà lão, mỉm cười niềm nở thưa, “Vâng bà ơi.”

“...”

Tiêu Phục Huyền im lặng quay mặt sang chỗ khác.

Với số năm người này sống trên đời thì cái tiếng “bà ơi” nghe vào e cả răng.

Vậy mà Ô Hành Tuyết hoàn toàn không để tâm mà gọi cực kỳ tròn tru, “Cây cầu này vì sao phải đổi tên vậy ạ?”

Bà lão tặc lưỡi rồi đáp, “Thợ xây cầu đổi vì bảo là gặp một giấc mơ.”

Ô Hành Tuyết: “Vậy à?”

“Đúng vậy, lúc sửa cầu có nhiều người đến xem lắm,” bà lão nói. “Người đó nói mơ thấy một tiên nữ gì gì đó vì không đành lòng nhìn bá tánh phải chịu khổ nên đã hát một khúc ca rồi nhảy xuống lòng sông. Người thợ xây cầu nói anh ta thấy rất bất rứt sau khi tỉnh lại, cảm thấy khó chịu trong lòng nên đã đi kể với mọi người.”

“Trong vùng này có một một thầy số bị mù, người này xem số nói cầu phải đổi tên cây cầu. Dựa vào giấc mơ đó, tên Lưu Tiên phù hợp hơn tên Nghênh Tiên, thành thử sau này đổi lại tên.”

Thoạt đầu Ô Hành Tuyết nghe rất hào hứng, khi nghe đến đoạn “tiên nữ hát một khúc ca r ỡ nhảy xuống lòng sông” thì sự hào hứng lúc đầu đã phai đi nhanh chóng.

Cảm xúc khi ấy rất chi điệu lạ...

Những chuyện xa xưa làm người ta khổ đau đã không còn nữa, hết thảy đều đổi thay. Với các bá tánh thì đây chỉ là truyện dân gian, là cảnh trong mơ. Thế nhưng khi Ô Hành Tuyết và Tiêu Phục Huyền nghe vào lại cứ như tình cờ nhận được thư tín từ bạn cũ.

Chàng hơi b ần th ần, mà bà lão lại ngỡ rằng cậu trai trẻ tuổi không tin vào truyền thuyết, cũng không tin những dấu vết th ần tiên để lại, bà bèn túm lấy chàng mà nói, “Mấy chuyện này có những lúc không muốn tin cũng phải tin. Đâu chỉ có tay thợ xây c ầu đó mà bà cũng từng gặp đây, không phải mơ mộng gì đâu, bà chứng kiến thực sự đấy.”

“Chứng kiến?”

“Đúng thế!” Không biết trước đây đã từng kể với bao nhiêu người r ỡ mà khi vừa nhắc đến thì bà lão đã phấn chấn lên. Bà nói, “Có một dịp Thanh minh bà lên núi đốt vàng mã, lúc đó xuống núi hơi trễ, bà nhìn thấy có một bóng hình nhoáng hiện lên r ỡ biến mất trên một con đường núi xa tít mù. Dù không nhìn rõ nhưng bà thấy phía sau lưng người đó còn có một con hươu trắng tràn đ ầy linh khí.”

“Hươu?”

Ô Hành Tuyết và Tiêu Phục Huyền trao đổi ánh mắt, cả hai đ ồng thời nghĩ về một người.

Đã từng, giữa Tiên Đô thênh thang, chỉ duy nhất một người dẫn theo hươu tiên bên mình. Dẫu cho sau trước bọn họ vẫn không thể gọi nhau hai tiếng “tiên hữu”, song mỗi quan hệ lại dây dưa muôn vàn qua những chuyện xưa giờ đây không một ai biết đến.

Ấy chính là Tiên thủ Linh đài một thuở, Minh Vô Hoa Tín.

***

Trên thực tế, bà lão kia không hề nhìn nhầm, mà bọn họ cũng chẳng đoán sai. Bóng người thoát qua đường núi kia quả thực chính là Minh Vô.

Chỉ là, sau khi Tiên Đô tiêu vong, trên thế gian cũng chẳng còn Tiên thủ, mà chỉ có nhà tu hành Hoa Tín.

Trong tuổi đời dài dằng của mình, hắn luôn phiêu lãng khắp nơi hòng tìm tung tích chuyển thế của một người.

Năm xưa, Vân Hải đã chết mà hắn còn chưa kịp ghi dấu trên linh phách của đối phương, đâm ra việc tìm người về sau chẳng khác gì mò kim giữa biển người.

Qua hơn hai trăm năm, hắn mới tìm được người đã chuyển thế hai lần tại toà thành trên một ngọn núi nọ. Ngày mà bà lão trông thấy hắn cũng chính là ngày hắn hồi hải chạy đến toà thành trên núi đó.

Khi ấy là một chiều chạng vạng cuối thu.

Hoa Tín theo dấu linh phù, vội vàng cất bước đến dưới chân toà thành trên núi, hắn đảo qua hai gốc cây quế giữa khối lam chiêu để rồi nhìn thấy một gian nhà rất mộc mạc với khoảnh sân nhỏ được rào bởi khung cửa gỗ thâm thấp. Trong sân đóng cọc gỗ mà người tu hành thường dùng, trên mặt cọc có dấu chém binh khí. Trên một cọc gỗ còn có treo bầu rượu bằng sứ trắng, dây đỏ buộc sơ sài nhẹ nhàng đung đưa trong gió.

Khắp nơi đều có lưu dấu chân, chỉ tiếc một nỗi là cửa nhà đang đóng kín, bên trong chẳng thắp ánh đèn, chủ nhân căn nhà này không có ở nhà. Thoạt nhìn qua đoán chừng đã mấy ngày chưa về rồi, và cũng chẳng biết còn phiêu bạt bên ngoài bao lâu nữa.

Ấy thế mà Hoa Tín chẳng hề có thay đổi sắc mặt.

Mục đích hẳn chọn đến vào lúc này là để nhìn một gian nhà trống.

Cũng khó mà nêu rõ được đây là dạng tâm lý gì, có lẽ có đôi chút sợ hãi khi đích đến nằm ngay trước mắt.

Chỉ là một gian nhà trống không người vẫn khiến hẳn ngấm nghĩa thật lâu. Lâu đến mức bụi đất xốc lên từ đường núi sau lưng vì có người đang thúc ngựa chạy đến mà hẳn chẳng hề hay biết.

Đến lúc nghe được tiếng vó ngựa kènben, thì có muốn tránh đi cũng đã không còn kịp nữa.

Hắn xoay phắt người như hoảng sợ, và nhìn thấy một người dáng cao đang phóng tới.

Người nọ vốn đang đà băng quá chỗ hẳn rồi, song đột ngột kéo cương từ cách đó mấy bước. Vó ngựa giật lên cao, người thiếu niên chỉ trạc mười bảy mười tám tuổi ngoái đầu nhìn hẳn, ánh mắt người kia thoát thấy hươu tiên thì thốt nhiên bật hỏi, “Người là... thần tiên sao?”

✱

Lời tác giả:

Đợi lâu ~ giao diện phía sau bẽbộn quá, không biết ở mặt trước đã hiện chương lên chưa nữa.

Đây là chương kế cuối.

Chương 128: Thước đo (Hoàn chính văn)

So với ba mùa xuân hạ thu, mùa đông ở Mộng Đô có phần khắc nghiệt hơn.

Lưu vực ven sông thường rơi vào tình trạng lạnh ẩm, khiến người ta dễ bị tê cóng đến lở da, bá tánh sống ở phía nam thành này gần như không bao giờ rời tay khỏi ấm sưởi, trong nhà cũng thường đốt lò lửa nhằm giảm độ ẩm không khí.

Nhưng đối với hai người sống ở cuối con hẻm thì việc này chẳng thành vấn đề.

Sau khi sống lại, Ô Hành Tuyết đã không còn thân thể tà ma, oán hận quấn rịt trên người tiêu tan theo mây khói, nên lẽ dĩ nhiên chàng cũng không gặp tình huống vong hồn phản phệ cơ thể dẫn đến kiếp kỳ nữa.

Nhưng dẫu sao, những oán hận kia đã từng bao vây linh phách chàng qua hàng trăm năm, đành rằng đã sớm tiêu tan nhưng thi thoảng vẫn xuất hiện những cơn đau âm ỉ. Nó giống như việc bất chợt bước lên đất bằng sau quãng thời gian ng ồi quá lâu trên một con thuyền nhỏ lênh đênh chìm nổi, sẽ tạo cho người ta cảm giác cơ thể vẫn còn rung rinh.

Đây không phải tổn thương thực sự, song vẫn cần tĩnh tu hai năm mới có thể hồi phục hoàn toàn.

Từ lúc Ô Hành Tuyết tỉnh dậy đến giờ còn chưa tròn một năm, mùa xuân và mùa hè ở Mộng Đô rất mực dung dưỡng thân người, song khi đông tới, linh khí lập tức khó mà vận chuyển suôn sẻ, gây trở ngại cho việc tĩnh tu.

Ô Hành Tuyết không sợ đau, tất nhiên là chàng chẳng bận tâm gì chút trở ngại này nên xem nhẹ nó cực kỳ.

Nhưng Tiêu Phục Huyền để ý.

Chỉ cần thoát thấy nét mặt Ô Hành Tuyết có hơi tái đi, hoặc ngón tay bắt đầu trở lạnh, là y lập tức túm người đưa vào phòng ngủ rồi khởi động một linh trận và đưa khí kinh của mình vào kiểm tra.

Thật ra đây cũng là một giải pháp.

Khí kinh Tiêu Phục Huyền thuần khiết và mạnh mẽ, xét trên phương diện nào đó thì đúng là có thể hỗ trợ thuyên giảm. Cứ chầm chậm ấn tuần tự lên các huyệt đạo trọng yếu suốt một ngày một đêm sẽ giúp việc vận chuyển linh khí thuận lợi hơn rất nhiều.

Nhưng đây chỉ là “trên lý thuyết”.

Còn khi áp dụng vào thực tế, có khi kết quả sai lệch hơi nhiều.

Bởi cái cảm giác bị khí kinh đạo quanh và đè ấn bên trong người có hơi... khó tả.

Lần nào cũng bắt đầu với việc “điều dưỡng”, sau đó đi được giữa chừng sẽ ngoặt sang một hướng khác. Kết quả là đám tiêu đờng tử lóc nhóc trong nhà đều bị bịt tai một cách bí ẩn, xong rồi cả bọn bị đẩy sang chỗ khác.

Có một đợt, bọn chúng không chịu tin, thế là chúng dừng rồi tiếp tục, tiếp tục rồi dừng, qua qua lại lại mấy lần như vậy, kết quả là kết giới trong nhà đặt liền tù tì năm ngày.

Suốt năm ngày...

Không thấy bàn ghế tử giương gì hết.

Chót cùng, từ đường viền cổ đến khớp ngón tay, thậm chí cả đầu gối và mắt cá chân Linh Vương đại nhân đều nhuộm đỏ hừng mãi chưa phai. Ngay đến hơi thở cũng run run nhè nhẹ.

Chàng nắm giữ Tiêu Phục Huyền, hé mở đôi người ướt át, nhìn thoáng qua phần eo hông đầy hỗn loạn rồi hơi cong cẳng chân dài lên. Tay còn lại của chàng đưa lên che mắt, mắt không biết bao lâu mới lấy lại đủ bình tĩnh thốt lên một câu, "... Không được."

Tiêu Phục Huyền cúi đầu xoa nguôi chàng bằng cách gieo hôn trên đầu ngón tay đang che mắt và hàng mi, trong giọng nói lộ vẻ biếng lười hiêm thấy, "Hửm?"

Ô Hành Tuyết nói, "Vẫn nên đổi chỗ khác thì hơn."

Nếu cứ đà này, chàng chẳng chịu được nổi qua một mùa đông Mộng Đô đâu.

***

Tiêu Phục Huyền và Ô Hành Tuyết sống trong con hẻm này hơn nửa năm rồi ra đi giữa trời đông rét buốt. Họ tìm một vùng đất linh khác tại miền bắc rồi đi đầu dưỡng thân thể rồi phục hoàn toàn.

Lúc họ rời đi, Ô Hành Tuyết đã đặt một lớp kết giới lên căn nhà kia. Nhờ lớp kết giới đó, khi những người tới lui trên con đường nhìn qua, khung cảnh ở cuối con hẻm trước đây ra sao thì sau này vẹn nguyên y thế, từ đầu đến cuối chẳng hề đổi thay.

Cứ như thế nơi đó chưa từng có người chuyển đến, và cũng chẳng một ai rời đi.

Bọn họ chỉ là những luồng sáng tình cờ loé ngang, không có ý phiến nhiễu một ai, cũng chẳng để lại mảy may dấu vết.

Song thực ra... vẫn có người nhớ rõ bọn họ.

Những bá tánh từng tranh luận trước đây trong quán trà đã ghé qua nơi cuối con hẻm ấy, về sau những dịp rồi rồi, họ vẫn thường đi đường ghé ngang.

Vào một buổi chiều tà cuối xuân, một người trong số họ thoáng thấy một bóng hình trắng muốt như tuyết lướt trên gác cao, nhẹ nhàng đáp mình trên mái hiên, vươn tay đón lấy một nhúm hoa rơi, đoạn người đó cúi đầu nói cười gì đó với một người khác dưới sân.

Thực chất, ngày hôm đó tiêu đề ông tử nghịch ngợm khiến kết giới bị rách, Ô Hành Tuyết phải lên mái hiên để đắp lại chỉ trong tích tắc.

Nhưng những người khác nào hay biết nguyên cơ sự việc.

Với những người tình cờ đi ngang khi đó, ấy chính là bóng dáng tiên nhân hiếm hoi, là khoảnh khắc một thoáng kinh hoàng.

Mỗi lần kể lại thời khắc ấy với những người khác, vị bá tánh đó đều bảo tiên nhân trên lầu các khoác bạch y tuyết trắng, và nói con hẻm này có tiên duyên, đã từng có thần tiên cư ngụ nơi cuối hẻm, có lẽ rằng sau này sẽ lại có thần tiên xuất thế nơi này.

Chính vì thế, qua lời truyền miệng của người dân, con hẻm dài vô danh khi trước đã có cái tên.

Tên gọi hẻm Tuyết Y. (1)

Trăm ngàn năm sau, thế sự đổi dời, thành trấn sông hồ đã chuyển tên chẳng biết cơ man là bận, chỉ riêng ngõ hẻm nhỏ kia tự cố chẳng đổi thay.

(1) Hẻm Tuyết Y là con hẻm bên bờ sông Tiên Đường, sau này trở thành nơi ở của nhà họ Tạ, nơi ra đời của Tạ Vấn, cũng tức là tổ sư gia Trần Bất Đáo trong Phán Quan.

***

Nhưng những lời này cũng là chuyện về sau, còn ngay lúc đó Ô Hành Tuyết và Tiêu Phục Huyền không hay biết được.

Sau khi giăng kết giới xuống cuối con hẻm, họ chưa dờ đi phương Bắc ngay mà vẫn lẩn la trong thành thêm một đêm nữa. Họ nghe nói thành Mộng Đô này có chợ đêm mùa đông, thêm cả họ cũng nghe nhắc đến một cái tên...

Y Ngô Sinh.

Chợ đêm mùa đông Mộng Đô là sự hiện diện náo nhiệt hiếm gặp trong tháng chạp, vì khi ấy đã gần đến giao thừa. Mỗi năm, ngay đến những người sống ở khu vực lân cận toà thành chủ cũng sẽ tới, bao gồm vùng ven ngoại thành, các làng xóm, Bạch Lộc Tân, và cả Xuân Phiên thành.

Những người đang bàn chuyện phiếm chính là các bá tánh đang vận chuyển hàng đến chợ mùa đông, thông thường ắt hẳn họ lui tới rất nhiều nơi, nên dĩ nhiên là vô cùng rành rẽ “Xuân Phiên thành”.

Khi đang dắt xe băng qua các con phố, không biết ai đó chợt nói “Mấy ngày nay trời đổ tuyết, trở lạnh hơn trước nhiều quá, bệnh cũ cứ tái phát mãi không đỡ đi được”.

Thế là một người khác tiếp lời, “Ở Xuân Phiên thành có một vị thầy thuốc cực kỳ tài ba tên là Y Ngô Sinh, người này rất tốt bụng, anh đến tìm xin bốc thuốc thử xem.”

Người bên cạnh anh ta phụ họa tức thì, “Đúng vậy đúng vậy, hầy, vừa đúng dịp! Hai ba năm nay năm nào anh ta cũng đến chợ mùa đông, năm nay chắc là cũng đến đấy. Anh thử canh xem, xe ngựa của anh ta thường hay dừng lại ở...”

Người nọ ngược mặt lên rảo tìm, thấy đèn đóm đã bắt đầu giăng cao trong chợ mùa đông cách đó không xa. Trông nó tương tự với những khu chợ náo nhiệt khác dưới nhân gian, ánh đèn nối tiếp nhau soi rục một khoảng trời rộng lớn.

Người nọ chỉ tay tới một nhà trọ ở gần lối vào chợ rồi nói, “Ở căn đó, gần lắm, nghe nói... ớ?!”

Đang nói dở, anh ta chợt hô lên một tiếng, đoạn vỗ vãi người bạn đang mắc bệnh của mình. “Khéo quá! Xem vận may của anh kia kìa, nhìn thấy xe ngựa đó không! Chẳng phải là xe ngựa đó sao!”

Ô Hành Tuyết và Tiêu Phục Huyền đang đi trước họ một chút, gần như vào tới chợ mùa đông rồi thì nghe được câu “Khéo quá”, thế là hai người đứng loạng ngùng bước, ngoái đầu nhìn theo hướng cậu ta chỉ.

Căn nhà trọ đó chỉ cách bọn họ mấy bước, chiếc xe ngựa kia vừa vòng qua đầu con phố, tiếp đó đánh lộc cộc mấy tiếng rồi dừng lại trước cửa nhà trọ.

Cửa xe ngựa phát ra tiếng cọt két, sau đó một bóng hình gầy ốm nho nhã quen thuộc từ trên xe bước xuống. Thế nhưng hắn không đi vào nhà trọ ngay lập tức mà đứng bên hông xe và đưa tay ra đỡ một cô gái bên trong xe ra ngoài.

Từ cách đó không xa, giọng các bá tánh nọ loáng thoáng truyền đến, “Nhìn kìa, đó chính là Y Ngô Sinh và vợ của anh ta, phó đường của nhà họ Hoa.”

Sắc trời khi đó đã nhuộm bụi tuyết, dưới ánh đèn dầu trông càng thêm thanh thoát huyền ảo.

Trên mặt đất còn đọng tuyết rơi từ hai hôm trước, bị chân người đạp lên mỏng đi đôi chút và có hơi trơn. Hoa Chiếu Đài nắm lấy tay Y Ngô Sinh, khi bước từ trên xe xuống lại xui rủi giẫm trúng lớp băng mỏng nọ.

Người tu hành khó mà bị trượt chân vì một tầng băng mỏng như vậy. Song nàng vẫn “Ái da” lên một tiếng như đang muốn dọa người khác, đồng thời giả vờ lão đảo.

Y Ngô Sinh giơ tay lên giữ lại theo thói quen, làm thế nào mà lôi kéo khiến người ta lão đảo từ giả thành thật.

Hoa Chiếu Đài: “...”

Hai người giữ lấy nhau lắc lư một phen, sau mới đứng vững lại được. Vừa nghĩ lại “chuyện dư thừa” mình vừa làm, cả hai đều không khỏi bật cười.

Bấy giờ, Y Ngô Sinh mới ngược mặt lên, tình cờ chạm phải ánh mắt đang nhìn sang của Ô Hành Tuyết và Tiêu Phục Huyền.

Y Ngô Sinh vẫn giữ đúng phong thái của một người nho nhã, hễ chạm phải ánh mắt với bất kỳ người qua đường nào cũng sẽ gật đầu hành lễ nhẹ nhàng. Thành thử, hấn gật đầu với Ô Hành Tuyết và Tiêu Phục Huyền, đồng thời mỉm cười cất giọng ôn hoà, “Đã khiến nhị vị công tử chê cười.”

Ô Hành Tuyết ngẩn ngơ một chốc rồi mới mỉm cười đáp lễ. “Nào có.”

Tâm trạng chàng vui vẻ hẳn lên ngay thời khắc ấy.

Lúc trước bọn họ phải hứng chịu quên lãng của người đời, âu cũng vì những thời khắc như này đây...

Ông chủ nhà trọ ra cửa tiếp đón, đoạn dẫn Y Ngô Sinh và Hoa Chiếu Đài vào trong. Ở đầu chợ, mấy vị bá tánh đang có sở cầu cũng tức tốc tháo dỡ hàng hoá trên xe xuống rồi đi theo vào.

Ngay vào lúc đó, tuyết trở nặng, chỉ trong chớp mắt mà đường xe ngựa chạy đã phủ tuyết trắng dã một mảng, nhìn vào như ngọc thạch.

Chim trời nhập bọn bay sang, lướt qua chân trời giữa màn bụi tuyết rồi lại nhấp nhô chìm vào bóng đêm đang dãn bao phủ.

Một bên là tiếng xe ngựa đánh vang lộc cộc, bên kia là tiếng người huyên náo dưới ánh đèn giăng dẹt của chợ đêm mùa đông.

Ô Hành Tuyết ngược mắt bao quát một vòng, nhướn nhẹ mi với Tiêu Phục Huyền rồi cất giọng nhỏ nhẹ, “Nhìn xem, ‘Thước Đô’.”

“Ừm,” Tiêu Phục Huyền nhìn quanh một phen rồi ấm áp tiếp lời, “Thước Đô.”

***

Bọn họ rảo bước trên phố phường dưới ánh đèn dầu.

Ở nơi đây có quán trà quán rượu, có tiên sinh giảng giáo, có xe bán hàng nghi ngút khói cùng huyên huyên hô hào to tiếng, có muôn vàn linh bảo. Kể ra, cũng không khác biệt là bao so với hội chợ đèn hoa hạnh mai tháng ba hay phố núi Lạc Hoa. Dầu vậy, cái người trời sinh yêu thích rộn ràng khói lửa nhân gian vẫn ngắm nhìn tràn đầy hứng thú.

Cứ như thế, dầu những nhộn nhịp có tương tự thì người ta vẫn không ngừng ghé sang hết lần này đến lần khác mà chẳng màng xuân đông. Cũng biết rằng truyện kể cũng xoay quanh những yêu hận biệt ly nhưng đến nơi đâu, vẫn có người lắng nghe chuyện xưa mà hứng khởi mà bùi ngùi, sân khấu ngày ngày kín ghế.

Ô Hành Tuyết dừng chân trước một quầy hàng, vươn tay tháo xuống một chiếc mặt nạ khá thú vị. Chàng đang lật xem thì chợt thấy có ai đó vỗ vai mình khe khẽ.

Chàng quay đầu lại, trông thấy Tiêu Phục Huyền giữa ánh đèn đan xen. Chớp mắt như ấy cũng sao mà tương tự, hết như mấy trăm năm về trước.

Ấy chính là đi đầu Ô Hành Tuyết từng mơ tưởng, một dịp tương ngộ buổi đầu tuyệt đẹp nhất nhân gian.

Ở quán trà cách đó không xa, vị tiên sinh giảng giáo vỗ lên tấm gỗ, cất vang giọng xuyên qua ánh đèn và bụi tuyết vọng đến tai, “Năm Thanh Hà thứ ba trăm, Miện Châu đổ tuyết lớn. Tuyết đóng cứng thành băng dọc mười vạn dặm mặt biển Vô Doan, trải miết đến chân trời...”

Ô Hành Tuyết hơi sững sờ, chàng chợt nhớ về khoảnh khắc mình mới tỉnh dậy. Sau khi đi thăm hỏi trên phố xá ngõ hẻm, Tiêu Phục Huyền về nói với chàng một chuyện.

Nói rằng niên hiệu hiện tại vẫn là Thanh Hà, việc sửa niên hiệu vẫn xảy ra giống như trước khi nhân gian tự hợp nhất, song nguyên do chẳng phải vì lửa cháy miệt mài mấy ngày ở Lạc Hoa Đài, mà vì hải thanh hà yển.

Vì lẽ đó, trong truyện kể nay đã không có “Thiên Thù”, cũng chẳng thấy “Thương Lang Bắc Vực”.

Chỉ có vạn sự thái bình, hải thanh hà yên.

Đến giờ, đã tròn ba trăm năm.

Đây là năm thứ ba trăm thên vắng bóng quý biệt tằm...

Từ đây, nào những suối chảy non cao, bao phen gió lành trăng tỏ (2), sẽ mãi là cuộc tương ngộ nơi thế gian cõi người.

(2) “Suối chảy non cao, gió lành trăng tỏ”: nguyên tác là “cao sơn lưu thủy, thanh phong minh nguyệt”.

“Cao sơn lưu thủy” — được trích từ điển tích Bá Nha và Tử Kỳ, ý chỉ những người bạn tri âm tri kỷ, Bá Nha cho rằng chỉ có Tử Kỳ là người duy nhất nghe được tiếng đàn của ông. Khi gảy đàn cho Tử Kỳ nghe, Bá Nha nghĩ đến núi cao, thì Tử Kỳ cho biết tiếng đàn chơì lên cao, khi Bá Nha nghĩ đến dòng nước chảy, Tử Kỳ cho biết tiếng đàn đôn dập như dòng nước. Tử Kỳ đã đoán trúng những tình cảm diễn biến trong nội tâm của Bá Nha. Chữ “cao sơn lưu thủy” do câu “Nga nga hồ chí tại cao sơn, dương dương hồ chí tại lưu thủy” nghĩa là: vùi vùi kìa chí tại non cao, mênh mông kìa chí ở dòng nước chảy. Về sau, Tử Kỳ bị bạo bệnh mất, Bá Nha đến tại mộ khóc han thảm thiết, xong liền đập gảy đàn, vì ông cho rằng ngoài Tử Kỳ ra không còn ai là người biết thưởng thức tiếng đàn của ông.

“Thanh phong minh nguyệt” — gió mát trăng trong. Dùng để chỉ người thích làm bạn với thời tiết tốt. Trong sách “Thế thuyết” thuật lại: Tạ Huệ Liên thích giao du, nhưng hay lựa chọn người và không khinh suất. Trong nhà không thích khách lộn lạo (Môn vô tạp tân). Đôi khi ngồi một mình uống rượu say, ông nói: “Nhập ngô thất giả, dẫn hữu thanh phong, đối ngô ẩm giả, duy dương minh nguyệt”, nghĩa là: Ai đến nhà ta, chỉ có gió trong quạt mát, cùng ta đối chén, nhân khi trăng sáng soi cao. Nghĩa bóng, thú vui tao nhã của những trang ẩn sĩ thoát tục.

– trích từ *Thành Ngữ Điển Tích Danh Nhân Từ Điển* –

– Hoàn chính văn –